BESTSELLER NEW YORK TIMES

PRIETEN IMAGINAR

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI JURNALUL UNUI ADOLESCENT TIMID

STEPHEN CHBOSKY

TREI

Cuprins

STEPHEN CHBOSKY

PRIETEN IMAGINAR

Traducere din limba engleză de Bogdan Perdivară
Titlul original: *Imaginary Friend,* 2019

Editura Trei, 2020

Versiune ebook: v1.0, martie 2021

Pentru Liz
și pentru mamele de pretutindeni

Cu 50 de ani în urmă…

Să nu ieși de pe stradă. Ei nu te pot găsi dacă nu ieși de pe stradă.

Micul David Olson știu că dăduse de belea. De îndată ce mama se întorcea cu tati, avea s-o încurce. Nădejdea îi era în pernele îndesate sub pătură, care arătau ca și cum el ar mai fi fost încă în pat. Așa făceau în serialele TV. Dar nimic din toate astea nu mai avea importanță acum. Se furișase afară din dormitor, coborâse pe vrejul de iederă, alunecase și se lovise la picior. Însă nu foarte tare. Nu ca fratele lui, la fotbal. Nu era cine știe ce.

Micul David Olson porni, șchiopătând ușor, pe Hays Road. Cu pâcla atingându-i fața. Ceața se rostogolea de pe deal. Se uită la lună. Era plină. A doua noapte la rând cu lună plină. O lună albastră. Asta-i spusese fratele lui mai mare. Ca în cântecul pe care dansau uneori mami și tati. Mai demult, când erau fericiți. Înainte ca David să-i facă să se teamă.

Lună albastră.

Te-am văzut însingurată.

Micul David Olson auzi ceva în tufe. Se gândi o clipă că era poate încă unul dintre visele acelea. Dar nu era. Știa că nu este. Doar se chinuise să rămână treaz. Chiar și cu durerile alea de cap. Trebuia, în noaptea asta, să ajungă acolo.

Trecu o mașină, scăldând în lumină ceața. Micul David Olson se piti după o cutie poștală. Din bătrânul Ford Mustang se revărsau acorduri de rock'n'roll. Doi adolescenți râdeau. O mulțime de puști erau acum recrutați în armată și tot mai mulți urcau beți la volan. Cel puțin asta spusese tati.

— David? șopti o voce.

Susură. Șuieră.

Vorbise cineva? Sau i se păruse?

— Cine-i acolo? rosti David.

Tăcere.

Probabil că totul era în capul lui. În regulă. Măcar nu era doamna aia șuierătoare. Măcar nu visa.

Ori visa?

David se uită în josul pantei, către răscrucea cu Monterey Drive, unde lumina un felinar mare.

Adolescenții trecură de el, împreună cu tot sunetul ăla. Și atunci David văzu umbra. O siluetă stătea în lumina becului. Așteptând și fluierând. Fluierând și așteptând. O melodie care aducea un pic cu

Luna albastră.

Perii de pe ceafa lui David se ridicară.

Nu te apropia de colțul ăla.

Stai departe de persoana aceea.

În schimb, micul David Olson o tăie de-a curmezișul, prin curți.

Merse în vârful picioarelor pe lângă un gard vechi. *Să nu te audă. Ori să te vadă. Ai ieșit de pe stradă. E periculos.* Își aruncă privirea pe o fereastră, unde o bonă se pupa cu iubitul ei în vreme ce bebelușul țipa. Plânsetul lui semăna însă cu mieunatul unei pisici. Încă era sigur că nu visează, însă îi venea din ce în ce mai greu să facă diferența. Se vârî pe sub gard și se alese cu pete ude de iarbă pe turul pantalonilor de pijama. Știa că n-o să poată ascunde petele de mama lui. Că avea să fie nevoit să și-i spele singur. Ca atunci când făcea în pat. Începuse iarăși să facă în pat și spăla cearșaful în fiecare dimineață. Nu putea să-i spună mamei. L-ar fi luat la întrebări. Întrebări la care nu putea răspunde.

Nu cu voce tare.

Înaintă printre șirurile de copaci de după casa familiei Maruca. Trecu de leagănul pe care domnul Maruca îl montase împreună cu băieții lui. După o zi de trudă se iveau mereu doi biscuiți Oreo și un pahar cu lapte. Micul David ajutase și el, o dată sau de două ori. Tare-i plăceau biscuiții. Mai ales când se învecheau și se înmuiau un pic.

— David?

Șoapta era acum mai puternică. Se uită peste umăr. Nu văzu pe nimeni. Privi temător înapoi, către casele din dreptul felinarului. Persoana-umbră nu mai era. Silueta putea fi oriunde. Putea fi chiar în spatele lui. *Dă Doamne să nu fie doamna care șuieră. Te rog, nu mă lăsa să adorm.*

Trosc.

O creangă, în spatele lui, se frânse. Micul David Olson uită de piciorul rănit și-o luă la fugă. Străbătu peluza familiei Pruzan, ieși pe Carmell Drive și făcu la

stânga. Auzea răsuflarea grea a câinilor. Se apropiau. Doar că nu erau câini. Doar sunete. Ca în vise. Ca plânsul pisicii-bebeluș. Fugeau după el, așa că alergă și mai tare. Ghetuțele loveau pavajul umed. Pleosc-pleosc-pleosc, ca un pupat de bunică.

Izbuti, într-un târziu, să ajungă la intersecția cu Monterey Drive și o luă la dreapta, dând buzna în mijlocul străzii. Ca o plută pe râu. *Nu ieși de pe stradă. Pe stradă nu te pot înhăța.* Auzea zgomote pe amândouă părțile. Fâșâieli. Câini gâfâind. Lipăind. Pisici-bebeluș. Și șoaptele acelea.

— David? Nu mai sta pe stradă, o să pățești ceva. Vino pe iarbă, la loc sigur.

Vocea era a doamnei șuierătoare. O știa. Avea mereu, la început, o voce prietenoasă. Ca o învățătoare suplinitoare care se străduiește prea mult. Dar apoi, când te uitai la ea, nu mai era amabilă. Se transforma doar în dinți și-ntr-o gură șuierătoare. Mai rău decât vrăjitoarea cea rea. Mai rău decât orice. În patru labe, ca un câine. Sau cu un gât lung de girafă. Șșșșșș.

— David? Mămica ta s-a lovit la picior. A făcut o bubă mare. Vino să mă ajuți.

Doamna șuierătoare folosea acum vocea mamei lui. Nu era cinstit, dar o făcea. Putea chiar să și arate ca ea. Prima oară chiar funcționase. Se dusese la ea, pe peluză. Și ea îl înhățase. Două zile, după aceea, nu mai putuse adormi. Când îl luase în casa cu pivniță. Și cu cuptor.

— Ajută-ți mama, rahat cu ochi.

Vocea bunicii acum. Doar că nu era buni a lui. David simți dinții albi ai doamnei șuierătoare. *Nu te uita la ei. Privește drept în față. Și aleargă. Du-te spre fundătură. O poți face să plece pentru totdeauna. Du-te la ultimul bec de pe stradă.*

— Șșșșșșș.

David Olson își aruncă privirea spre ultimul corp de iluminat din fundătură. Apoi se opri.

Persoana-umbră apăruse iarăși.

Stătea în mijlocul cercului de lumină. Așteptând și fluierând. Fluierând și așteptând. Vis ori nu, asta era de rău. Însă David nu se mai putea opri acum. Doar de el

depindea. Avea să fie nevoit să treacă pe lângă persoana de lângă felinar ca să ajungă la locul de întâlnire.

— Șșșșșșșșșș.

Doamna șuierătoare se apropia. Îi sufla în ceafă. David Olson simți, deodată, că îl ia frigul. Își simți pijamaua umedă. Chiar și cu pardesiul pe deasupra. Trebuia să continue, asta era tot ce putea face. Să fie curajos ca fratele lui mai mare. Ca adolescenții luați în armată. Să fie curajos și să pășească mai departe. Un pas mic. Încă doi.

— Cine e acolo? rosti micul David Olson.

Silueta nu răspunse. Silueta nu se mișcă. Doar inspira și expira, iar răsuflarea sa făcea

Norișori.

— Cine e acolo? Cine ești? întrebă David.

Tăcere. Lumea întreagă își ținea respirația. Micul David Olson înmuie un vârf de deget în balta de lumină. Silueta se cutremură.

— Îmi pare rău, dar trebuie să trec. Se poate?

Iarăși liniște. David întinse piciorul, ușurel, în lumină. Silueta începu să se răsucească. David se gândi să se întoarcă acasă, însă trebuia să termine. Doar așa o putea opri. Își lăsă talpa, cu totul, în lumină. Silueta se răsuci iar. Ca o statuie care prinde viață. Tot piciorul. O nouă învârtejire. În cele din urmă, David nu mai putu răbda și intră cu totul în peticul de lumină. Silueta se năpusti asupra lui. Icnind. Cu brațele întinse. David fugi prin cerc, cu silueta după el. Plescăind lipicios. Țipând. Simți că întinde după el unghiile lungi, însă chiar când era pe cale să-l înhațe de păr, David își făcu vânt pe pavajul dur, alunecând ca pe un teren de baseball. Se juli la genunchi, dar nu mai conta. Ieșise din lumină. Silueta încremeni. David ajunsese la capătul străzii. Fundătura cu cabana de lemn și cu perechea proaspăt căsătorită.

Micuțul David se uită împrejur. Noaptea era liniștită. Se auzeau doar greierii. Și mai era un pic de ceață, luminând cărarea care ducea către copaci. David era îngrozit, însă nu se putea opri. Totul depindea de el. Trebuia să termine, altfel doamna șuierătoare avea să scape. Și fratele lui mai mare avea să fie primul care murea.

Micul David Olson părăsi strada și merse.
Pe lângă gard.
Peste câmp.
Apoi intră în pădurea din Mission Street.

Partea I
Azi

Capitolul 1

Oare visez?

Asta se întrebă băiețelul când vechiul Ford break dădu peste un prag limitator de viteză care, zguduindu-l, îl făcu să se trezească. Avea senzația aceea, când ai chef să mai lenevești în pat, dar îți vine deodată să te duci la toaletă. Miji ochii în lumina soarelui și se uită la întinderea autostrăzii cu plată Ohio Turnpike. Vaporii stârniți de arșița de august se ridicau unduitori ca valurile de la piscina la care-l dusese mami după ce, un timp, făcuse economii sărind peste masa de prânz. „Am slăbit un kilogram jumătate", zisese și făcuse cu ochiul. Aceea fusese una dintre zilele bune. Își frecă ochii cârpiți de somn și se ridică în capul oaselor pe banchetă. Adora să stea în față când conducea mami. Simțea că aparține unui club. Un club special alcătuit din el și din doamna asta faină și slabă. Îi aruncă o privire, printre razele soarelui matinal. Pielea îi era lipită de bancheta înfierbântată de vinil. Umerii, unde se sfârșea bluza fără mâneci, îi erau înroșiți. Pe sub marginea bluzei pielea îi rămăsese albicioasă. Într-o mână avea o țigară și arăta sublim. Ca vedetele de cinema de demult, din filmele pe care le vedeau împreună în serile de vineri. Tare-i plăcea să vadă urme de ruj pe filtrele țigărilor ei. Profesorii de la școală, din Denver, ziceau că țigările îți fac rău. Când îi spusese asta, mami glumise zicând că profesorii îți fac rău și continuase să fumeze.

— Dar să știi că, de fapt, profesorii sunt importanți, deci uită că am spus asta, zisese apoi.

— OK, replicase el.

O privi cum strivește chiștocul țigării și cum, imediat, își aprinde alta. Făcea asta numai când o îngrijora ceva. Și întotdeauna când erau în mișcare ceva o îngrijora. Poate că de data asta avea să fie altfel. Așa zicea ea mereu, de când murise tati. De data asta o să fie altfel. Chiar dacă niciodată nu era.

Și, de data asta, fugeau.

Ea trase din țigară și fumul se încolăci pe lângă picurii de sudoare de august, de pe buza de sus. Își coborî privirea spre volan, cufundată în gânduri. Îi luă

un minut întreg ca să-și dea seama că el se trezise. Și zâmbi.

— Nu-i așa că-i o dimineață fantastică? șopti ea.

Băiatul nu dădea două parale pe dimineți. Însă mami, da. Așa că-i făcu pe plac.

— Da, mami, chiar este.

Acum îi zicea mereu mami. Ea îi ceruse, cu trei ani în urmă, să nu-i mai spună „mămică”. Zisese că asta îl făcea să pară mititel, și ea nu voia ca fiul ei să pară mititel. Uneori îl punea să-și arate mușchii, îi lua brațele slăbănoage și-l punea să și le încordeze, astfel încât bicepșii să arate altfel decât plați. Puternici ca ai tatei, în poza aceea de la Crăciun. Singura pe care o avea.

— Ți-e foame, pui? întrebă ea.

Băiatul dădu din cap.

— E un popas pe șosea, la granița dintre state. Sigur găsim vreun birt pe acolo.

— Și-o să aibă clătite cu fulgi de ciocolată?

Băiatul își amintea de clătitele cu fulgi de ciocolată din Portland. Asta era în urmă cu doi ani. Era un bistrou dedesubtul apartamentului lor din oraș. Și bucătarul le dădea mereu clătite cu fulgi de ciocolată. De-atunci umblaseră prin Denver și Michigan. Însă clătitele nu le uitase, și nici pe omul amabil care le făcea. Nici nu știuse până atunci că și alți bărbați în afară de tati puteau să se poarte frumos.

— Dacă n-au, cumpărăm niște bomboane M&M și le punem pe mormanul de clătite. OK?

Acum venise rândul băiețelului să se simtă îngrijorat. N-o mai auzise să spună așa ceva. Nici măcar când se mutau. Mereu se simțea vinovată când se mutau. Dar până și la apogeul vinovăției îi spusese mereu că ciocolata nu era un aliment pentru micul dejun. Chiar și când mami își bea amestecurile dietetice cu aromă de ciocolată, diminețile, îi spunea asta. Și nu, amestecurile nu se socoteau drept ciocolată. O întrebase deja.

— Bine, zise el și zâmbi, sperând că nu era o ocazie unică în viață.

Apoi se uită iarăși spre bariera unde se făcea plata. Traficul încetinea; văzură o ambulanță și un autoturism break. Cei de pe salvare bandajau capul însângerat al

unui bărbat. Părea să aibă o tăietură pe frunte și, poate, niște dinți lipsă. Când se apropiară și mai mult, văzură cerbul de pe capota vehiculului. Un corn era încă înfipt în parbriz. Ochii animalului erau deschiși. Cerbul se zbătea și se smucea de parcă n-ar fi știut că e pe moarte.

— Nu te uita la el, zise mami.

— Scuze, rosti băiatul și-și feri privirea.

Mamei lui nu-i plăcea ca el să vadă lucruri rele. Văzuse deja prea multe în viață. Mai ales de când murise tati. Așa că se uită în altă parte și îi studie părul de sub eșarfă. Cea pe care ea o numea bandană, însă băiețelului îi plăcea să se gândească la ea ca la o eșarfă, din cele care apăreau în filmele vechi de vineri seara. Se uită la părul ei și la propriul păr, șaten ca al tatei în singura poză pe care o avea cu el, de la Crăciun. Nu-și mai amintea prea multe despre tatăl lui. Nici vocea măcar. Doar izul de tabac de pe cămașă și mirosul de cremă de ras Noxzema. Atâta tot. Nu știa despre tatăl lui decât că trebuie să fi fost o persoană de mare însemnătate, fiindcă toți tații erau așa. Oameni însemnați.

— Mami? întrebă. Ești bine?

Ea arboră zâmbetul de zile mari. Însă pe chip i se zugrăvea frica. Ca și cu opt ore în urmă, când îl trezise în toiul nopții, spunându-i să-și facă bagajul.

— Repede, șoptise.

Băiețelul făcuse cum i se ceruse. Îndesase tot ce avea în sacul de dormit. Când ieșise tiptil în sufragerie, îl văzuse pe Jerry lățit pe sofa. Jerry se freca la ochi cu degetele. Cele cu tatuaje. Preț de o clipă, Jerry aproape că se trezise. Aproape. Și, cum Jerry zăcea în continuare acolo, urcaseră în mașină. Cu niște bani în torpedou despre care Jerry habar n-avea. În rest, Jerry luase totul. Se depărtaseră în liniștea nopții. Și-apoi, vreme de o oră, ea se uitase în oglinda retrovizoare mai mult decât la șoseaua din fața ei.

— Mami? O să ne găsească?

— Nu, zise ea aprinzându-și încă o țigară.

Băiețelul își privi mama. Și, în lumina zorilor, văzu că roșeața obrazului ei nu era de la fard. Simți că-l

cuprinde o emoție puternică, un sentiment pe care și-l rosti în minte.

Trebuie să reușești.

Era promisiunea lui. Își privi mama. „Te apăr eu”, își spuse. Nu ca atunci când era mic de tot și nu putea face nimic. Era mai mare acum. Și brațele n-aveau mereu să-i rămână slăbănoage și fără mușchi. Intenționa să se apuce de făcut flotări, să se facă mare și puternic pentru ea. Voia s-o apere. Pentru tati.

Nu ai voie să dai greș.

Trebuie să-ți aperi mama.

Tu ești bărbatul în casă.

Se uită pe geam și văzu un panou de afișaj vechi, de formă arcuită. Pe reclama ponosită scria „Ai un prieten în Pennsylvania”. Și poate că mama lui avea dreptate. Poate că de data asta urma să fie altfel. Era al treilea stat în care se mutau în ultimii doi ani. Poate că de data asta avea să le iasă. Oricum ar fi fost, știa că n-o poate lăsa la greu.

Christopher avea șapte ani și jumătate.

Capitolul 2

Erau de o săptămână în Pennsylvania când s-a întâmplat.

Mama lui Christopher spunea că alesese orășelul Mill Grove fiindcă era micuț, sigur și avea o școală primară excelentă. Însă, în sinea lui, Christopher se gândea că îl alesese, poate, fiindcă părea ferit de restul lumii. Traversat de-o șosea. Înconjurat de copaci. Nu cunoșteau pe nimeni aici. Și, dacă nu-i știa nimeni, Jerry n-avea cum să-i găsească.

Mill Grove era o ascunzătoare grozavă.

Mamei lui nu-i mai trebuia decât o slujbă. În fiecare dimineață, Christopher își privea mama cum se dă cu ruj și cum își piaptănă frumos părul. O privea cum își pune ochelarii șmecheri și cum se frământă din pricina găurii de la subsuoara dreaptă a singurului sacou de mers la interviu. Gaura era în țesătură, nu la cusătură. Așa că nu putea decât să o prindă cu un ac de siguranță și să se roage să nu se vadă.

După ce-și mânca cerealele cu fructe, mama îl lua la biblioteca publică, să-și aleagă cartea pentru ziua aceea, în vreme ce ea căuta prin gazete oferte de angajare. Cartea zilei era „munca” pentru care primea, ca răsplată, cereale cu fructe. Dacă o citea, le primea. Dacă nu, se alegea cu terci de ovăz (sau și mai rău.) Așa că trebuie să ai mare grijă să citești cartea aia, băiete.

Odată ce mami își nota câteva variante promițătoare, se suiau iarăși în mașină și porneau pe la diferite interviuri de angajare. Îi zicea lui Christopher că vrea să o însoțească și el, ca să aibă parte amândoi de aventură. Doar ei doi. Spunea că vechiul lor automobil e un rechin de uscat și că umblau după pradă. Adevărul era că n-avea bani să plătească pe cineva care să stea cu el, însă lui Christopher nu-i păsa, fiindcă era cu mami.

Așa că porneau la „vânătoare” și, în vreme ce conducea, mama îl lua la întrebări despre capitalele statale. Sau despre probleme de aritmetică. Și vocabular.

— Școala primară Mill Grove e chiar drăguță. Au laborator de informatică și tot ce vrei. O să-ți placă

mult clasa a doua.

Indiferent unde-ar fi stat, mama lui Christopher ochea școli publice bune, așa cum alte mame ochesc chilipiruri la apă gazoasă (aici le spuneau „sifoane", nu știa de ce). Și de data asta, îl încredințase ea, avea să aibă parte de cea mai bună. Motelul se găsea lângă o școală de cartier excelentă. Promisese să-l ducă cu mașina în fiecare zi, ca să nu fie poreclit „puștiul din motel", până ce aveau să-și găsească un apartament. Voia, îi spusese, ca el să aibă parte de educația de care nu avusese parte ea. Și nu era nimic că-i venea un pic mai greu acum. În clasa asta avea să devină mai bun la matematică. În acest an școlar munca lui avea să dea roade și n-avea să mai încurce literele când citea. Iar el zâmbea și o credea, fiindcă ea credea în el.

Apoi, când ajungea la fiecare interviu, își lua un moment de meditație și rostea niște cuvinte de prin manualele ei de dezvoltare personală, fiindcă încerca și ea să creadă în sine.

— Ei *vor* să te iubească.

— *Tu* decizi dacă asta-i slujba ta sau nu. Nu *ei.*

După ce căpăta oarece încredere în sine, intrau în clădire. Christopher rămânea prin anticamere și citea din cărți cum voia mama lui, însă literele se tot suceau și mintea începea să-i hoinărească. Gândurile i se ducea către prietenii de altădată. Îi era dor de Michigan. Dacă n-ar fi fost Jerry, i-ar fi plăcut să rămână veșnic în Michigan. Copiii erau de treabă. Și toată lumea era săracă, așa că nimeni nu știa că-i sărac, iar prietenul lui cel mai bun, Lenny „Nebunu'" Cordisco, era amuzant și-și dădea mereu pantalonii jos în fața călugărițelor de la școala catolică. Christopher se întreba ce mai face acum Lenny Cordisco. Probabil că încasa iarăși o săpuneală de la sora Jacqueline.

După ce se termina fiecare interviu, mama lui Christopher ieșea cu o expresie șocată, o recunoaștere a faptului că, de fapt, era decizia *lor* dacă o s-o angajeze sau nu. Nu a *ei.* Însă nu avea altceva de făcut decât să se suie la loc în mașină și să-ncerce iarăși. Zicea că lumea poate-ncerca să-ți ia totul.

Iar tu trebuie să renunți de bunăvoie la mândrie.

În a șasea zi, mama lui opri în mijlocul orășelului, în fața unui aparat de parcat, și scoase la iveală prețioasa ei pungă de hârtie. Cea pe care scria „Defect”. O puse peste capul aparatului, spunându-i lui Christopher că furtul era un lucru rău, dar că amenzile de parcare erau și mai rele. Avea de gând să se revanșeze când își revenea cu banii.

În mod normal, Christopher ar fi trebuit să aștepte în holul de la intrare, citindu-și cartea. Însă, într-a șasea zi, la un bufet de peste drum, luau masa șeriful și adjunctul lui. Ea îi strigă și întrebă dacă o să mai stea acolo un timp. Cei doi o salutară, spunând că o să arunce câte-un ochi la băiat. Așa că, răsplată pentru citit, îl lăsă pe Christopher în părculeț, iar ea intră în căminul de bătrâni pentru interviul de angajare. Christopher citi cu voce tare numele instituției, care era…

Sahdy Pnies

— Shady Pines, îl corectă ea. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-l pe șerif.

Christopher se duse să se dea în leagăne. Pe unul era o omidă. Știa că Lenny Cordisco ar fi strivit-o. Însă Christopher se simțea prost când oamenii omorau făpturi mărunte. Așa că luă o frunză și duse omida sub un copac, unde să-i fie răcoare și bine. Apoi se întoarse la leagăne și începu să se hâțâne. Poate că nu era el în stare a facă mușchi, dar, măiculiță, se pricepea la sărituri!

Legănându-se în scrânciob, ridică privirea spre nori. Erau cu zecile. Aveau forme diferite. Unul arăta ca un urs. Și altul aducea a câine. Văzu forme de păsări și de arbori. Însă un nor era mai frumos decât toți ceilalți.

Unul care arăta ca o față.

Nu de femeie. Nu de bărbat. Doar un chip plăcut, alcătuit din nori.

Și îi zâmbea.

Dădu drumul leagănului și sări.

Christopher își imagină că aterizase pe tușa terenului de baseball de pe Tiger Stadium. Oaspeții la bătaie. Două afară. O tură de teren. Tigrii câștigă! În realitate, Christopher hălăduia acum în apropiere de Pittsburg, Pennsylvania. Și se făcuse vremea să schimbe echipa, ca puștii ceilalți să-l placă. Hai, Pirații!

După zece minute de dat în leagăn, mama lui ieși. Însă de data asta nu mai avea expresia șocată. Doar un zâmbet larg.

— Ai primit slujba? întrebă Christopher.

— În seara asta luăm mâncare chinezească.

După ce-i mulțumi șerifului pentru ajutor și primi un avertisment în privința pungii cu inscripția „Defect”, își sui fiul înapoi în rechinul de uscat și-l scoase la o Vineri de film. Vinerea era noaptea lor. Mama lui n-ar fi ratat-o pentru nimic în lume. Și avea să fie una dintre cele mai de soi din ultimul timp. Fără Jerry. Doar clubul lor special, cu numai doi membri. Chestii de ronțăit. Și filme vechi, împrumutate de la bibliotecă.

Se duseră deci cu mașina la 7-Eleven ca să-și joace numerele la loterie, cum făceau în fiecare vineri. După ce luară și niște bere, se întoarseră la bibliotecă ca să împrumute cele două cărți de exersat cititul, pentru sfârșitul de săptămână, și niște filme pentru mai târziu. De ce plătesc oamenii pentru lucruri care sunt gratis? Se duseră la China Gate, cum îi sfătuise șeriful, fiindcă polițiștii se pricep la mâncare mai bine ca oricine, și ea tresări la vederea prețurilor, însă încercă să-și ascundă expresia. Așa că zâmbi. Îi spuse băiatului că îi mai rămăseseră niște bănuți pe cardul Visa de care nu știa Jerry și că într-o săptămână avea să capete primul salariu. Pe drumul de întoarcere spre motel, însoțiți de mirosul de rulouri cu ou, pui cu portocale și felul preferat al lui Christopher, Lo Mein (spaghetti chinezești care-ți plac! scria în meniu), vorbiră despre ce-o să facă cu câștigul la loterie, la fel ca în fiecare vineri, înainte de-a afla că nu câștigaseră nimic.

Christopher zise că i-ar cumpăra ei o casă. Făcu până și planuri pe hârtie liniată. Își rezervă o grămadă de jocuri video și o cameră cu dulciuri. Un teren de baseball și o grădină zoologică, chiar în curte, unde să se poată mângâia animalele. Totul plănuit în detaliu. Însă camera cea mai bună era a mamei lui. Cea mai mare din casă. Cu balcon și o trambulină de pe care să poată sări în piscina numai a ei. Și un șifonier imens cu cele mai drăguțe haine, fără rupturi sub braț.

— Tu ce-ai face cu banii, mami? întrebă.

— Mi-aș lua un profesor și toate cărțile de pe lume.

— E mai bun planul meu, zise el.

Când ajunseră acasă, minifrigiderul din cameră nu funcționa prea bine, așa că berea ei n-avea să se poată răci la timp pentru ospăț. În vreme ce mama privea extragerea numerelor de loterie la televizorul minuscul, Christopher se duse la mașina de gheață de pe hol. Și făcu lucrul învățat în filmele vechi pe care le vizionaseră. Luă niște gheață și turnă berea peste ea ca s-o răcească.

— Uite, mami. Cu gheață.

Nu pricepu de ce ea izbucni în râs atât de tare, dar fu bucuros s-o vadă atât de veselă.

***

Mama lui Christopher își sorbi berea cu gheață, scoțând sunete de apreciere până ce-și făcu fiul să radieze de mândrie pentru soluția sa isteață – chiar dacă nu tocmai clasică – la problema berii prea calde. După ce numerele de la loterie nu-i ieșiră… DIN NOU… rupse tichetul și puse un DVD în vechiul aparat pe care-l luase de la talcioc pe când erau încă în Michigan. Primul film începu. Era un musical vechi, care-i plăcuse de copil. Una dintre puținele ei amintiri plăcute. Și-acum, una dintre amintirile lui. După ce terminară ospățul și familia Von Trapp izbuti să ajungă în siguranță în Elveția, deschiseră și prăjiturelele cu răvașe.

— Ce spune al tău, mami?

— „Vei avea parte de izbândă în tot ce întreprinzi."

…în pat, își spuse ea, fără să rostească gândul cu glas tare.

— Dar al tău ce spune, pui?

— Al meu e alb.

Se uită și ea. Răvașul băiatului era, într-adevăr, lipsit de orice mesaj, dacă nu puneai la socoteală un șir de cifre. Christopher părea teribil de dezamăgit. Și-așa prăjiturelele erau mai degrabă rele la gust. Dar și fără răvaș?

— Asta cred că înseamnă noroc, de fapt, zise ea.

— Chiar?

— Dacă nu se prevestește nimic, atunci e de bine. Poți să-ți construiești singur destinul. Vrei să facem schimb?

El cugetă îndelung, apoi zise că nu.

Acum că negocierile se sfârșiseră, era vremea celui de-al doilea film. Dar, înainte ca acesta să se sfârșească și eroii pozitivi să câștige războiul, Christopher adormi cu capul în poala ei. Mama lui zăbovi așa multă vreme, privindu-l cum doarme. Își aduse aminte de seara când se uitaseră la *Dracula* și el susținuse că nu-i e frică, deși după aceea purtase vreo lună pulovere pe gât.

Vine un moment când copilăria se termină, își zise ea. Și voia ca momentul acesta să întârzie cât mai mult cu putință. Voia ca fiul ei să fie îndeajuns de deștept ca să scape din coșmarul ăsta, dar nu atât de deștept încât să știe că, de fapt, trăia un coșmar.

Își luă în brațe băiatul adormit și-l duse la sacul de dormit. Îl sărută pe frunte și verifică, instinctiv, să nu aibă febră. Apoi se întoarse în bucătărie. Și când își termină berea cu gheață, își mai pregăti una exact la fel. Fiindcă își dădea seama că își va aminti de noaptea asta.

Noaptea în care se oprise din fugit.

Trecuseră patru ani.

Patru ani de când își găsise soțul mort într-o cadă, plin de sânge, și fără vreun bilet de adio. Patru ani de durere, de furie și de gesturi care parcă nu erau ale ei. Însă gata. Nu mai fugi. Nu mai fuma. Nu te mai omorî cu firea. Copilul tău merită mai mult de-atât. Și tu la fel. Deci s-a terminat cu datoriile. Cu bărbații nemernici. Doar o viață pașnică, după lupte grele. O mamă cu slujbă e o eroină pentru cineva. Chiar dacă asta înseamnă să faci curat în odăile unor bătrâni de la azil.

Își luă berea cu gheață afară, pe scara de incendiu. Simți răcoarea brizei. Și își dori să nu fi fost atât de târziu, ca să-și poată pune piesa preferată a lui Springsteen și să creadă că este o eroină.

Își termină berea și ultima țigară pe care mai avea s-o aprindă vreodată, privind cu mulțumire cerul de august și stelele minunate de după norul acela uriaș. Norul care arăta ca o față zâmbitoare.

Capitolul 3

Săptămâna de după ce mama lui obținu slujba avea să fie una dintre cele mai bune de care avusese parte Christopher de multă vreme. În fiecare dimineață se uita pe geam și vedea spălătoria de peste drum. Și stâlpul de telefon. Și felinarul stradal cu brațe.

Și norii.

Erau acolo mereu. Aveau în ei ceva liniștitor. Ca mirosul mănușilor de baseball din piele. Sau ca atunci când mama îi făcea supă Lipton în loc de Campbell's, fiindcă lui îi plăceau mai mult tăiețeii fini. Norii îi dădeau o stare de siguranță. Fie că erau la cumpărat de rechizite școlare, fie de haine, radiere sau caiete, norii erau acolo. Iar mama lui era fericită. Și el nu trebuia să se ducă la școală.

Până luni.

În clipa în care se trezi, luni, Christopher văzu că fața de nor dispăruse. Nu știa unde, însă absența îl întristă. Fiindcă astăzi era ziua cea mare. Ziua în care i-ar fi prins bine ca norii să-l îmbărbăteze.

Prima zi de școală.

Christopher n-ar fi putut nicicum să-i spună adevărul mamei lui. Trudea atât de greu ca să-l poată ține la școlile astea fantastice, că se simțea vinovat numai și când se gândea la asta. Însă adevărul era că nu suporta școala. Nu-l deranja că nu știe pe nimeni. Cu asta era obișnuit. Dar mai era și cealaltă chestie, cea care-l făcea agitat la gândul că trebuia să frecventeze o școală nouă. Pe scurt,

Nu-l ducea capul.

Era el un puști de ispravă, însă un elev jalnic. Ar fi preferat ca ea să țipe la el că-i așa de slab, cum făcea mama lui Lenny Cordisco. Însă mami nu făcea asta. Chiar și când venea acasă cu testele la mate picate, zicea același lucru.

„Nu-ți fă griji. Mai încearcă. O să-ți iasă."

Însă Christopher își făcea griji. Fiindcă nu-i ieșea. Și știa că n-o să-i iasă în veci. Mai ales la o școală pretențioasă precum cea din Mill Grove.

— Hei, o să întârziem chiar din prima zi. Termină de mâncat.

În vreme ce-și termina cerealele cu aromă de fructe, încercă să se antreneze la citit cu ce apărea pe dosul cutiei. O bandă desenată cu Motanul Buclucaș. Motanul Buclucaș era cea mai amuzantă bandă desenată de sâmbătă dimineață. Chiar și versiunea de pe cutiile de cereale te făcea să te strâmbi de râs. Motanul Buclucaș se ducea pe un șantier și fura sendvișul unui muncitor cu cască. Îl înfuleca. Și, când era prins, își rostea faimoasa replică.

„Scuze. Aveai de gând să-l termini?"

Însă, în acea dimineață, Christopher se simțea prea neliniștit ca să râdă la imaginile de pe cutie. Așa că se uită imediat după alte lucruri care să-i abată gândul. Ochii i se opriră pe cutia de lapte. Pe ea se vedea poza unei fete, o fată dată dispărută. Zâmbea știrb, fără doi dinți din față. O chema Emily Bertovich. Asta-i spusese mama. Pentru el, numele arăta a

Eimyl Bretvocih.

— Am întârziat. Hai să mergem, pui, zise mami.

Christopher sorbi picul de lapte îndulcit rămas în castron, ca să-și facă curaj, apoi își trase fermoarul hanoracului roșu. Pe drum spre școală, în mașină, Christopher ascultă explicațiile mamei, care-l lămurea că, „tehnic", nu „locuiau" exact în cartierul în care era școala, așa că „mințise" oarecum spunând că adresa de la muncă era și cea de rezidență.

— Așa că… nu spune nimănui că stăm într-un motel, bine?

— Bine, spuse el.

În timp ce mașina urca și cobora dealurile, Christopher privi orașul prin geam. Mașinile parcate grămadă, pe iarba din fața caselor. Clădirile cu vopsea coșcovită și țigle lipsă. Camioneta cu rulotă de pe alee, pentru expediții de vânătoare. Cam ca în Michigan. Ajunseră apoi în zona bună. Case mari de piatră. Peluze atent îngrijite. Mașini lucitoare pe aleile de acces. Va trebui să adauge asta la desenul cu casa de vis a mamei.

Christopher se uită pe cer după nori. Nu mai erau, însă văzu ceva care-i plăcu. Indiferent de cartier, era mereu aproape. Mare, frumoasă, cu catralioane de copaci. Toți verzi și frumoși. I se păru, o clipă, că vede

ceva pătrunzând acolo în fugă. Iute ca fulgerul. Dar nu știa sigur ce anume. Un cerb, poate.

— Mami, ce-i acolo? întrebă.

— Pădurea din Mission Street, răspunse ea.

Când ajunseră la școală, mama lui Christopher fu cât pe ce să-l pupe în fața tuturor copiilor ălora, deocamdată niște străini. Ca să-i redea demnitatea, îi întinse, în schimb, o pungă cafenie și cincizeci de cenți ca să-și ia lapte.

— Să mă aștepți după școală. Nu vorbești cu străinii. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă la Shady Pines. Numărul ți l-am cusut de haină. Te iubesc, scumpule.

— Mami? îngăimă copilul, speriat.

— Poți s-o faci. Ai mai reușit și altă dată. Da?

— Mămica…

— Spune-mi mami. Nu ești mititel.

— Dar o să fie mai deștepți ca mine…

— Notele și deșteptăciunea nu-s același lucru. Tu continuă să te străduiești. Și o să-ți iasă.

El înclină din cap a încuviințare și îi dădu un pupic.

Christopher coborî din mașină și se apropie de școală. Zeci de copii se perindau deja pe-acolo, salutându-se după vacanța de vară. Erau doi gemeni care se îmbrânceau și râdeau. Cel mai mărunt dintre ei purta un ocluzor la unul din ochi. Vreo două fete, simțindu-se stinghere în hainele noi de școală. Una dintre ele cu codițe. Când copiii îl văzură, se opriră și se holbară la el, cum făceau întotdeauna în locurile noi. El era jucăria cea nouă din vitrina prăvăliei.

— Bună, zise, iar puștii dădură din cap cum dădeau întotdeauna puștii.

Tăcuți și neîncrezători la început. Ca orice haită de animale.

Christopher intră iute în clasa lui și se așeză undeva mai în spate. Știa că nu trebuie să se așeze în față, fiindcă era un semn de slăbiciune. Maică-sa îi spusese: „A fi amabil nu înseamnă a fi slab”. Poate că asta mergea în lumea adulților.

Dar nu într-a copiilor.

— Ăla-i locul meu, vierme.

Christopher ridică ochii și văzu un băiat de clasa a doua cu tunsoare și pulover de bogătaș. Avea să afle

curând și cine era cu adevărat Brady Collins. Dar, în clipa de față, acesta era doar un puști supărat că nou-venitul nu știe regulile.

— Ce?

— Stai pe locul meu, vierme.

— A, bine. Scuze.

Christopher știa cum merg lucrurile, așa că se ridică. Brady Collins spuse:

— Nici măcar n-ai ripostat. Ce viermișor!

— Și uită-te la pantalonii lui. Sunt așa de scurți, că i se văd șosetele, zise o fată.

Când învățătoarea avea, mai târziu, să strige catalogul, Christopher urma să afle numele fetei, Jenny Hertzog. Însă în clipa de față era doar o fetiță slăbănoagă, cu mandibulă proeminentă și cu un plasture lipit pe-un genunchi, care striga de zor:

— Inundație! Au intrat la apă!

Urechile lui Christopher se înroșiră. Se mută la repezeală în singurul pupitru liber. Cel aflat chiar în fața catedrei. Se uită la pantaloni și-și dădu seama că trebuie să fi crescut, fiindcă arătau ca nădragii lui Alfalfa în Micii Năzdrăvani. Încercă să și-i mai tragă în jos un pic, însă pânza groasă de bumbac nu cedă.

— Îmi pare rău de întârziere, băieți și fete, zise învățătoarea lor intrând grăbită în clasă.

Doamna Lasko era mai în vârstă, ca o mamă, dar era îmbrăcată ca o adolescentă. Purta o cămașă scurtă, avea părul blond ca în *Sunetul Muzicii* și, pe la ochi, avea cel mai gros strat de fard pe care-l văzuse vreodată Christopher, dacă nu puneai la socoteală clovnii de la circ. Așeză iute termosul pe catedră, cu un bufnet, și-și scrise numele pe tablă, cu o caligrafie perfectă.

Doamna Lasko

— Hei, șopti o voce.

Christopher întoarse capul și văzu un copil gras. Copilul, din cine știe ce motiv, mânca șuncă.

— Ce-i? șopti la rându-i.

— Să nu-ți bați capul cu Brady și Jenny. Sunt niște cretini. Bine?

— Mersi, spuse Christopher.

— Vrei niște șuncă?
— Poate nu în oră.
— Cum vrei, zise puștiul și-și văzu de clefăit.

Cum se întâmplă în universul copiilor, așa ajunse Christopher să-l înlocuiască pe Lenny Cordisco cu un nou „cel mai bun prieten”. Edward Charles Anderson sfârși prin a se alătura lui Christopher la ora de recuperare pentru citit, în pauza de prânz și la ora de sport. Se dovedi, până la urmă, la fel de slab la citit pe cât era și la bătut mingea. Christopher îi spunea Eddie. Însă toți ceilalți din școală îl cunoșteau după poreclă.

Ed „Specialul”.

Capitolul 4

Pe parcursul următoarelor două săptămâni, Christopher și Ed Specialul au fost nedespărțiți. Luau în fiecare zi prânzul la cantină (ce-mi dai pe salam?). Învățaseră să-și recupereze întârzierea la citit de la bătrâna și draga de bibliotecară doamna Henderson și de la marioneta ei, Delfinul Dewey. Eșuaseră împreună la testele de aritmetică. Ba chiar se duseseră la aceleași ore de religie ale CCD, câte două seri pe săptămână.

Copiii catolici trebuie să se ducă la CCD dintr-un singur motiv… ca să se pregătească pentru adevăratul Infern, cam asta obișnuia să spună Ed Specialul. Marc Pierce era evreu și îl întrebase de la ce vin literele CCD, inițialele școlii catolice de religie.

— Centrul de Colectare Deșeuri, răspunse Ed Specialul, făcându-l să râdă.

Christopher nu știa, de fapt, de la ce vine CCD, însă învățase cu multă vreme în urmă să nu se plângă niciodată din pricina asta. Odată, în Michigan, Christopher se ascunsese în tufe ca să nu trebuiască să se ducă. Mama lui îl strigase în mod repetat, dar nu scosese nicio vorbă. Apoi, până la urmă, se enervase de-a binelea și strigase:

— Christopher Michael Reese, treci încoace… ACUM.

Folosise toate trei numele. Și când făcea asta, nu aveai de ales. Te duceai. Asta era. Final de partidă. Cu o față împietrită, îi spusese lui Christopher că tatăl lui fusese catolic. Și că-și promisese să-l educe întru catolicism și pe el, ca să aibă ceva în comun cu tatăl lui, în afara acelei singure fotografii de Crăciun.

Cristopher ar fi vrut să intre în pământ.

În seara aceea, întorcându-se cu mașina spre casă, Christopher și-l imaginase pe tatăl lui citind Biblia. Și tatăl lui probabil că nu încurca literele cum făcea Christopher. Fusese probabil mult mai deștept, fiindcă așa erau tații. Mult mai deștepți. Christopher, prin urmare, promisese că va învăța să citească și să afle ce însemna cuvântul Biblie, ca să aibă o altă cale de a fi aproape de tatăl lui, în afară de amintirea mirosului de tutun de pe cămașă.

***

Cât despre biserica pe care urmau să o frecventeze, mama lui Christopher urma întotdeauna strategia de Război Rece a președintelui preferat al bunicii ei, Ronald Reagan. Ai încredere, dar verifică. Așa găsise parohia St. Joseph din Mill Grove. Preotul, părintele Tom, era proaspăt ieșit din seminar. Fără scandaluri. Fără foste parohii. Părintele Tom era în regulă. Era un om bun. Și Christopher avea nevoie de oameni buni în viața lui.

Însă, în ceea ce privește propria ei credință, nu mai conta cine era preotul. Sau cât de frumoasă era slujba bisericească. Ori muzica. Credința îi murise în cada de baie, alături de soțul ei. Firește, când se uita la fiul ei, înțelegea de ce cred oamenii în Dumnezeu. Dar când intra în biserică, nu mai auzea cuvântul Lui. Nu auzea decât șoapte și bârfe de la toate femeile catolice de ispravă, care vedeau în ea o mamă din aia, proletară (adică, „gunoi”).

Mai ales madam Collins.

Totul la Kathleen Collins era perfect. De la părul șaten bine aranjat la taiorul elegant și disprețul politicos pe care-l nutrea pentru „oamenii aceia”, oameni pe care Iisus, se zice, i-ar fi iubit. Familia Collins lua întotdeauna loc în primul rând. Familia Collins era întotdeauna prima la împărtășanie. Și dacă, întâmplător, vreo șuviță de păr de-a bărbatului ei aluneca alandala, degetele doamnei Collins erau acolo ca s-o îndrepte, ca o gheară de corb cu manichiură îngrijită.

Cât despre fiul lor, Brady, așchia nu sărise departe de trunchi.

Dacă mama lui Christopher ar fi avut de-a face cu madam Collins numai duminicile ar fi fost tolerabil. Însă soțul ei era un antreprenor imobiliar care deținea jumătate din clădirile din Mill Grove, inclusiv azilul Shady Pines unde lucra ea. Și-și pusese nevasta la conducere acolo. Madam Collins pretindea că acceptase poziția doar ca să „ofere la rându-i ceva comunității”. Însă, de fapt, asta însemna că lui madam Collins i se îngăduia să țipe la angajați și la voluntari,

ca să se asigure că, la naiba, mama ei vârstnică, bolnavă de Alzheimer, are parte de cea mai bună îngrijire posibilă. Odaia cea mai bună. Hrana cea mai aleasă. Ce-i mai de soi din tot. Mama lui Christopher călătorise destul ca să știe că Mill Grove era o baltă mică. Dar familia Collins se purta de parcă ar fi fost Oceanul Pacific.

— Mami, la ce te gândești? șopti Christopher.

Chiar înainte ca părintele Tom să preschimbe vinul în sânge cu câteva cuvinte bine alese, acesta spusese turmei sale că Iisus iubește pe toată lumea, cu începere de la Adam și Eva. Asta-l inspiră imediat pe Ed Specialul, care se apucă să fredoneze jingle-ul restaurantului Chili's.

— Îmi vreau coasta înapoi, înapoi, dă-mi coasta friptă înapoi! Coasta lui Adam, ce gustoasă, miam!

Melodia fu întâmpinată cu hohote enorme de râs, venind mai ales din partea părinților lui Ed.

— Bună asta, Ed. Puiul meu e așa de isteț! zise mama lui Ed, cu pielea de pe brațe tremurând de veselie.

Părintele Tom și profesoara de religie, doamna Radcliffe, oftară, dându-și parcă seama că educația lui Ed Specialul cădea acum doar în sarcina lor.

— Prima Sfântă Comuniune o să fie ca lumea de tot, zise Ed Specialul în parcare, după ce ieșiră de la biserică. Primim bani. Ba chiar ne dau și vin.

— Chiar? vru Christopher să se asigure. E adevărat, mami?

— Ritualul face parte din Comuniune. Dar o să vă dea suc de struguri, răspunse ea.

— E-n regulă. Pot să beau vin acasă. Pa, doamna Reese, spuse Ed Specialul înainte de a se îndrepta, cu părinții, spre masa unde se vindeau în scop caritabil plăcinte aduse de enoriași.

***

Pe drumul spre casă, Christopher se gândi la liturghie. La cum iubește Iisus pe toată lumea. Chiar și pe cei răi. Ca Jenny Hertzog și la Brady Collins. Și la Jerry. Lui Christopher asta i se părea uluitor, fiindcă el,

unul, n-ar fi putut în veci să iubească pe cineva ca Jerry. Era însă dispus să încerce, fiindcă asta se presupunea că trebuie să faci.

Când ajunseră la motel, Christopher îi ținu mamei ușa deschisă, iar ea zâmbi și spuse că-i un adevărat domn. Apoi, când ridică privirea, înainte să intre la rândul său, o văzu. Plutind. Cu stea căzătoare sclipindu-i în ochi.

Fața de nor.

În mod normal, Christopher nu s-ar fi gândit prea mult la asta. Norii erau ceva normal. Dar, în fiecare zi când mama îl ducea la școală, de fiecare dată când treceau pe lângă pădurea din Mission Street, cu fiecare apus, când se îndreptau spre ora de religie, fața de nor era acolo.

Și era întotdeauna aceeași față.

Uneori era mare. Alteori mică. Odată era ascunsă sub alte forme de nori. Ciocan, câine sau o pată de cerneală, ca acelea pe care i le arătase nenea ăla după ce tatăl lui se înecase din greșeală în cadă. Era mereu acolo. Nu femeie. Nu bărbat. Doar un chip simpatic făcut din nori.

Și Christopher ar fi putut jura că se uita la el.

I-ar fi spus mamei, dar ea avea deja destule pe cap. Putea îndura ca ea să-l creadă prostuț. Dar nu îndrăznea să riște ca ea să-l considere nebun.

Nu ca pe tatăl lui.

Capitolul 5

Ploile începură de vineri.

Bubuitul tunetului îl trezi pe Christopher dintr-un coșmar. Visul era îngrozitor, așa că îl uită pe dată. Însă nu și senzația. Ca și cum cineva i-ar fi suflat în ceafă. Și l-ar fi gâdilat. Se uită prin camera de motel. Neonul de la spălătoria de vizavi trimitea pâlpâiri peste perdelele din față.

Dar nu era nimeni acolo.

Se uită la ceasul de lângă mama lui, care dormea în patul alăturat. Clipea arătând 2:17 dimineața. Încercă să se culce iarăși. Dar, cine știe de ce, nu izbutea. Așa că se mulțumi să stea așa, întins, cu ochii închiși și cu mintea hoinărind.

Și ascultă ropotul ploii.

Atâta ploaie era, că nu-și dădea seama de unde vine. I se părea că o să sece oceanele.

— Inundație! Uitați-vă la pantalonii lui! Inundație! La apă!

Cuvintele i se iviră în minte și Christopher simți că stomacul i chircește. În câteva ore trebuia să se ducă la școală. În clasa lui. Și clasa lui însemna…

Jenny Hertzog și Brady Collins.

Îl așteptau în fiecare dimineață. Jenny ca să-l facă albie de porci. Brady ca să-l ia la bătaie. Christopher știa că mama lui nu voia ca el să se bată. Mereu spunea că n-avea să ajungă vreun țărănoi violent, ca bărbații din familia ei. Nici măcar pistoale de jucărie nu-l lăsa să aibă.

— De ce nu? întrebă la prânz Ed Specialul.

— Fiindcă mami e paficistă, zise Christopher.

— Vrei să spui pacifistă? întrebă Ed Specialul.

— Mda, asta-i. Pacifistă. De unde-ai știut cuvântul?

— Tata îi urăște.

Christopher întorcea așadar și celălalt obraz, iar Jenny Hertzog era mereu acolo, gata să facă haz pe seama lui și a celorlalți copii din clasa de retardați. Să nu spui retardați, așa ar fi zis mami. Niciodată să nu spui retardați. Dar, până la urmă, n-avea nicio însemnătate. Era în clasa de retardați, iar Jenny era deosebit de rea cu retardații. Îi spunea lui Eddie „Ed

Specialul”. Matt, geamănul cu ocluzorul pe ochi, se alesese cu „Papagalul Pirat”. Fratele lui, Mike, era cel mai bun la sport din școală, și totuși Jenny îi zicea „Mike Două Mame” sau „Lesbi Mike”, după dispoziție, fiindcă el și fratele lui, Matt, aveau două mame și niciun tată. Însă Christopher era puștiul cel nou, așa că se alegea cu ce-i mai rău. Fiecare început de zi însemna Jenny Hertzog arătând către pantalonii lui prea scurți și fredonând:

— Au intrat la apă! Au intrat la apă!

Era atât de rău, încât Christopher își rugase mama să-i cumpere alți pantaloni, însă, când văzuse pe fața ei că nu-și permite, se prefăcuse că glumise. Apoi, la vremea prânzului, îi spusese doamnei de la cantină că nu vrea lapte, ca să poată economisi cincizeci de cenți zilnic și să-și cumpere singur pantalonii. Economisise deja trei dolari și cincizeci de cenți.

Doar că nu era sigur cât costă pantalonii.

Se duse s-o întrebe pe doamna Lasko, însă ochii acesteia erau injectați și răsuflarea îi duhnea ca a lui Jerry după o noapte la bar. Așa că așteptă până la sfârșitul zilei și se duse la buna și draga doamnă Henderson.

Doamna Henderson era tăcută ca un pește. Chiar și pentru o bibliotecară. Era căsătorită cu profesorul de științe naturale, domnul Henderson. Prenumele lui era Henry. Lui Christopher i se părea tare ciudat ca profesorii să aibă prenume, dar asta era situația. Henry Henderson.

O mulțime de „e”.

Când Christopher o întrebă pe doamna Henderson cât costă o pereche de pantaloni, ea zise că se puteau uita pe computer, să verifice. Mama lui Christopher nu avea computer, așa că era o ocazie de zile mari. Intrară online și căutară după cuvântul „pantaloni”. Se uitară la mai multe magazine. Și el văzu că erau scumpi, nu glumă! La JC Penny erau 18 dolari și 15 cenți.

— Deci, câte monede de cincizeci de cenți înseamnă asta? o întrebă pe doamna Henderson.

— Nu știu. Câte? întrebă și ea.

Christopher era aproape la fel de slab la mate pe cât era și la citit. Dar, ca o profesoară care se respectă, în

loc să-i spună răspunsul, doamna Henderson îi întinse un creion și o foaie de hârtie și-i spuse să-și dea singur seama. Avea să se întoarcă peste puțină vreme ca să-l verifice. Așa că luă loc și socoti, adăugând câte cincizeci de cenți. Două zile înseamnă 100 de cenți. Un dolar. Trei zile sunt 150 de cenți. Adică un dolar și 50. Dacă avea în pușculiță șapte dolari, asta însemna că putea…

bună

Christopher se uită la computer, care scosese un țiuit. Și în colțul din stânga-sus apăru o fereastră. Zicea MSEAJ INSATNT. Christopher știa însă că înseamnă, de fapt, mesaj instant. Cineva îi scria.

bună

Christopher întoarse capul ca să se uite după doamna Henderson, însă ea nu mai era prin preajmă. Era doar el. Își îndreptă iarăși privirea spre ecran. Cursorul clipea și pâlpâia. Știa că n-ar fi trebuit să stea de vorbă cu străini. Însă nu se putea numi chiar vorbit. Așa că ciocăni cu mouse-ul din mâna dreaptă. Cioc-cioc.

— Bună, răspunse el.

cine-i acolo?

— Christopher.

bună, Christopher. Mă bucur să te cunosc. Unde ești acum?

— Sutn al bibloitecă.

ai probleme cu literele, așa-i? ce bibliotecă?

— La cșoală.

la ce școală te duci? nu-mi spune, școala primară mill grove, corect?

— De udne ai tșiut?

am ghicit. Îți place la școală?

— E în relugă.

când termini orele azi?

Christopher se opri. Ceva i se părea nepotrivit. Scrise:

— Cine e aloco?

Tăcere. Cursorul clipea.

— Cine etși? tastă iarăși Christopher.

Tot nimic. Christopher se uită la cursor, care se tot zbătea. Aerul era tăcut, neclintit. Însă ceva se simțea.

Un fel de încordare în aer. Ca atunci când zăbovești prea mult sub pătură.

— E cineva? rosti băiatul în biblioteca goală.

Se uită la rafturi, gândindu-se că cineva s-ar fi putut ascunde acolo. Se simți cuprins de panică. Ca atunci, în Michigan, când se întorcea Jerry acasă de la bar cu capsa pusă.

— Hei? strigă iarăși. Cine-i acolo?

Simți că i se zbârlește pielea pe ceafă. Ca atunci când îl pupa mami de noapte bună. O șoaptă fără cuvinte. Auzi computerul țiuind. Se uită pe ecran. Văzu ce-i răspunsese celălalt.

un prieten

Când doamna Henderson reveni, ecranul se făcu negru. Se uită la socotelile lui și-i spuse că ar trebui s-o roage pe doamna Lasko să îl ajute. Îi dădu, până una-alta, trei cărți pentru sfârșitul de săptămână, să-l ajute la citit. Una era un volum vechi, cu multe cuvinte. Apoi două cărți amuzante. *Motanul Buclucaș mănâncă litera Z* și una din seria Snoopy. Snoopy nu era la fel de bun ca Motanul Buclucaș, dar tot era super. Mai ales cu vărul lui, Spike din Needles. Ce cuvânt, Needles!

Așa mulți „e”.

Când sună clopoțelul, doamna Henderson îl conduse pe Christopher până în parcare. Christopher îi făcu din mână. Ea și soțul ei urcară într-o dubiță ponosită. Doamna Lasko intră în mașina sa sport cireșie care trebuie să fi costat un milion de cutii de lapte a câte cincizeci de cenți. Profesorii, unul câte unul, plecară. Și elevii. Gemenii – „Papagalul Pirat” și „Mike Două Mame” – se jucară un pic cu o minge de plastic, apoi se suiră în autobuzul școlii. Ed Specialul scoase limba și se scălâmbăi din autobuz, făcându-l pe Christopher să zâmbească. Plecară și ultimele autobuze. După ce dispărură cu toții, Christopher se uită după paznicul școlii.

Dar nu era acolo.

Și Christopher rămase singur.

Se așeză pe o băncuță, așteptând ca mama lui să vină să-l ia pentru Vinerea de Film. Încercă să se gândească la asta, și nu la cât de aiurea se simțea. Senzația că ceva

putea să-l înhațe. Nu era în largul lui așteptând afară. Și nu voia decât ca mami să ajungă astăzi mai devreme.

Pe unde umbla?

Tunetul bubui. Christopher se uită pe lucrarea de la mate: 4 din 10. Trebuia să se străduiască mai mult. Deschise prima dintre cărți. *Grădina versurilor pentru copii.* Era veche. Cam prăfuită. Cotorul scârțâi un pic când Christopher răsfoi paginile. Coperta de piele mirosea a mănuși de baseball. Era și un nume pe copertă, scris cu creionul.

D. Olson

Christopher răsfoi până ce dădu peste un desen care-i plăcu. Se puse, apoi, pe citit. Cuvintele erau sucite.

În riceș mă ruc șuor
Răfă nicinu atujor

Peste pagină trecu brusc o umbră. Christopher ridică privirea. Și-o văzu plutind deasupra, astupând lumina.

Era fața de nor.

Mare cât cerul întreg.

Christopher închise cartea. Păsările tăcură. Și aerul se făcu rece. Chiar și pentru septembrie. Se uită împrejur, să afle dacă mai vedea cineva. Însă paznicul școlii nu era pe nicăieri. Christopher, prin urmare, se întoarse la fața de nor.

— Salut, mă auzi? întrebă.

În depărtare se auzi un huruit gros. Un bubuit de tunet.

Christopher știa că poate fi o coincidență. Era el slab la învățătură, însă îl ducea mintea.

— Dacă mă auzi, clipește din ochiul stâng.

Cu încetineală, norul clipi din ochiul stâng.

Christopher amuți. Se temu preț de o clipă. Știa că nu poate fi în regulă. Nu era normal. Dar era uluitor. Un avion trecu pe deasupra lui, schimbând fața de nor și făcând-o să zâmbească precum Pisica de Cheshire.

— Poți să dai drumul la ploaie când te rog?

Până să apuce să rostească ultimul cuvânt, peste parcare începură să cadă ropote de ploaie.

— Și s-o oprești?

Ploaia se opri. Christopher zâmbi. I se părea caraghios. Fața de nor înțelesese probabil că-l face să râdă, fiindcă ploaia porni. Apoi se opri. Apoi iarăși porni. Și se opri încă o dată. Christopher hohoti în stilul Motanului Buclucaș.

— Oprește-te, o să-mi strici hainele de școală!

Ploaia se opri. Însă, când băiatul ridică ochii, văzu că norul începea să se depărteze.

— Stai! strigă Christopher. Întoarce-te!

Norul o apucă peste dealuri. Christopher știa că n-ar fi trebuit să facă asta, însă nu se putu abține. Se luă după fața de nor.

— Stai! Unde ai pornit-o?

Nu se auzea niciun sunet. Doar rafale de ploaie. Însă ploaia, cumva, nu-l atingea pe Christopher. Era apărat de ochiul furtunii. Chiar dacă tenișii i se făcuseră leoarcă, hanoracul roșu îi rămase uscat.

— Te rog, nu pleca! țipă către văzduh.

Însă fața de nor plutea mai departe. De-a lungul drumului. Către terenul de baseball. Cu ploaia picurând pe zgură. Praf ca lacrimile. Apoi, de-a lungul autostrăzii, unde mașinile claxonau și scrâșneau din frâne. Către alt cartier, cu străzi și case pe care nu le recunoștea. Hays Road. Casa. Monterey.

Fața de nor alunecă pe deasupra unui gard și peste o pajiște. Christopher se opri în cele din urmă în fața unui panou mare, metalic, pus pe un gard, lângă un felinar de stradă. Îi luă ceva vreme să deslușească vorbele scrise, dar în cele din urmă pricepu că înseamnă…

Compania de Construcții Collins
Proiectul Pădurea din Mission Street
Accesul interzis

— Nu mai pot să te urmez. O să am probleme! strigă Christopher.

Fața de nor se opri o clipă, suspendată în văzduh, apoi își continuă plutirea. Dincolo de șosea. După gard.

Christopher nu știa ce să facă. Se uită în jur. Nu văzu pe nimeni. Știa că-i greșit. Știa că n-are voie. Însă se strecură pe sub gardul șantierului. Hanoracul i se agăță

în gard. Reuși să-l desprindă și se ridică în picioare, murdar de iarbă udă, noroi și ploaie. Ridică privirea, fascinat.

Norul era IMENS.

Zâmbea cu DINȚI.

Un zâmbet FERICIT.

Christopher zâmbi la rându-i, în vreme ce tunetul bubuia.

Și se ținu după fața de nor.

Ieși din fundătură.

Pe cărare.

Apoi intră în pădurea din Mission Street.

Capitolul 6

Christopher ridică ochii. Nu mai zărea fața de nor. Atât de deși erau copacii. Auzea încă ploaia, deși nicio picătură nu cădea pe pământ. Solul rămânea uscat. Crăpat ca o piele bătrână. I se părea că arborii sunt o umbrelă mare. O umbrelă care proteja ceva.

Christopher

Christopher se întoarse. Perii de pe gât i se ridicară.

— Cine e? întrebă.

Tăcere. O răsuflare domoală, ușoară. Poate că vântul. Dar nu, era altceva acolo. Christopher putea să simtă. Ca atunci când știi că se holbează cineva la tine. Așa cum știuse că Jerry e un om rău înainte ca mami să-și dea seama.

Auzi zgomot de pași.

Se răsuci pe călcâie și văzu un con de pin căzând dintr-un copac. Buf, buf, buf. Se rostogoli pe pământ și se opri pe

Potecă.

Poteca era acoperită cu ace de pin. Și cu câteva rămurele răsucite. Dar treaba era neîndoielnică. Un făgaș săpat în pământ după ani și ani de mers cu bicicleta, de gonit în pantă și de întreceri. Făcut de copiii care scurtau drumul spre cealaltă parte a orașului. Acum însă, poteca părea abandonată. Ca și gardul de șantier de afară, care ținuse departe copiii cu lunile. Poate chiar cu anii. Nu se vedeau urme proaspete de tălpi.

Cu o excepție.

O urmă de pantof în pământul moale. Christopher se apropie și-și puse piciorușul alături. Cam aceeași măsură.

Era urma lăsată de un copil.

Și chiar atunci auzi un copil plângând.

Christopher se uită pe cărare și văzu că urmele lăsate de copil continuau până hăt, departe. Sunetul de acolo venea. Din depărtare.

— Hei, ești bine? țipă Christopher.

Plânsul se înteți.

Pieptul lui Christopher se crispă și o voce lăuntrică îi spuse să se întoarcă, să se înapoieze la școală și să-și

aștepte mama. Însă băiețelul acela avea probleme. Așa că își ignoră frica și se ținu după urme. Mai întâi cu pas mărunt. Grijuliu. Se îndreptă spre albia veche a unui pârâu, care avea peste ea un podeț arcuit. Urmele treceau prin pârâu și ieșeau pe cealaltă parte. Înnoroite de data asta. Copilul era probabil aproape.

Ajută-mă.

Era o voce? Sau era vântul? Christopher grăbi pasul. Urmele mici îl duseră pe lângă un buștean bătrân, scobit în formă de canoe. Christopher se uită în față și nu văzu pe nimeni. Vocea era probabil a vântului. N-avea nicio noimă, dar altă explicație nu exista, fiindcă nu vedea nimic.

În afara luminii.

Lumina se zărea departe, pe potecă. Albastră și strălucitoare. De acolo venea plânsul. Christopher porni într-acolo. Ca să-l ajute pe puștiul acela. Cu fiecare pas, lumina devenea mai intensă. Și spațiul de sub copaci se lărgea. Curând, Christopher nu mai avu niciun copac deasupra capului.

Ajunse în luminiș.

Se afla acolo, în mijlocul pădurii. Un cerc perfect, din iarbă. Copacii dispăruseră. Și se vedea cerul. Dar ceva nu era în ordine. Intrase în pădure acum câteva minute, ziua. Și acum era noapte, cerul se întunecase. Și stelele căzătoare fulgerau mai des ca de obicei. Aproape ca focurile de artificii. Luna era așa de mare, că lumina pajiștea. O lună albastră.

— Alo? strigă Christopher.

Tăcere. Niciun plânset. Nici vânt. Nicio voce. Christopher se uită prin tot luminișul și nu văzu nimic altceva decât șirul de urme care ducea la

Copac.

Copacul se afla în mijlocul luminișului. Gheboșat, ca mâna artritică a unui bătrân. Ițindu-se din pământ ca și cum ar fi încercat să înhațe o pasăre de pe cer. Christopher nu se putu abține și se luă după urmele de pași. Ajunse la trunchiul arborelui și-l atinse. Dar nu se simțea ca scoarța de copac. Sau ca lemnul.

Se simțea, la atingere, ca și cum ar fi fost din carne.

Christopher sări înapoi. Își dădu seama într-o străfulgerare. Nimic nu era așa cum ar fi trebuit să fie.

N-ar fi trebuit să se afle aici. Își coborî privirea, căutând cărarea. Trebuia să plece. Mami avea să fie foarte îngrijorată. Văzu urmele de pași mărunți. Dar acum mai era și ceva diferit.

Alături apăreau și urme de palme.

Ca și cum puștiul ar fi mers în patru labe.

Trosc!

Christopher se întoarse. Cineva pășise pe o creangă. Auzi cum în jurul său se trezesc lighioane. Cum înconjoară luminișul. Christopher nu ezită. O rupse la fugă, urmând cărarea. Ajunse la marginea luminișului. Intră iar în pădure. Dar de îndată ce păși sub copaci, se opri.

Poteca dispăruse.

Se uită după ea prin preajmă, însă cerul se făcea tot mai întunecat. Norii acopereau acum stelele. Și luna lucea prin fața de nor ca ochiul bun al unui pirat.

— Ajută-mă! strigă spre fața de nor Christopher.

Însă vântul se stârni și norul acoperi ca o pătură luna. Christopher nu mai vedea nimic. *Doamne*, *te rog, Doamne*! căzu în genunchi și începu să scormonească în covorul de ace. Frenetic. Căutând dedesubtul lor cărarea. Cu acele înțepându-i palmele.

Îl auzea iarăși pe copilaș.

Dar nu plângea.

Chicotea.

Christopher găsi pe sub ace cărarea și începu să se târască în patru labe pe ea. *Pleacă de-aici! Mai repede!* Doar asta auzea în cap. *Mai repede!*

Chicotitul se apropia.

Christopher începu să alerge. Atât de repede că pierdu cărarea. Alergă în beznă. Pe lângă copaci. I se tăiară picioarele când pătrunse în pârâu. Pe lângă podețul arcuit. Căzu și se juli la genunchi. Dar nu-i păsă, continuă să alerge. Din toate puterile. Văzu, în față, lumină. Gata, știu el pe loc. Felinarul. Găsise cumva, strada.

Chicotitul se auzea chiar în spatele lui.

Christopher goni spre stradă. Spre lumină. Fugi pe sub coroana ultimului copac. Și se opri dându-și seama că nu ajunsese în stradă.

Se întorsese în luminiș.

Lumina nu era de la felinar.
Era luna.
Christopher se uită împrejur, simțind ochi invizibili ațintiți asupra lui. Creaturi și animale. Cu ochi lucitori. Încercuind luminișul. Chicotitul se apropia. Tot mai puternic. Christopher era înconjurat. Trebuia să scape. Să găsească o ieșire. Orice ieșire.
Dădu fuga la copac.
Începu să urce, Copacul se simțea ca de carne sub palmele lui. Ca și cum în loc de crengi s-ar fi cățărat pe brațe. Dar ignoră senzația. Trebuia să ajungă mai sus ca să vadă o cale de ieșire. Când ajunse la jumătatea înălțimii copacului, norii se destrămară. Luna făcea acum luminișul să strălucească.
Și Christopher îl văzu.
De cealaltă parte a luminișului. Ascuns pe după frunziș și tufe. Arăta ca o gură de peșteră. Dar nu era o peșteră. Era un tunel. Făcut de mâna omului. Cu cadru din lemn. Cu linii vechi de cale ferată pătrunzând în el. Christopher își dădu seama ce însemna asta. Liniile de tren duc la gări, care duc în orașe.
Putea să scape!
Coborî din copac și atinse pământul. Simți o prezență în codru. Cu ochii pe el. Așteptându-l să se miște.
Christopher fugi.
Din toate puterile. Cu toată viteza. Simți în urmă lighioane. Nu le vedea însă. Ajunse la intrare și se uită în tunel. Liniile îl străbăteau ca o coloană vertebrală ruginită. Văzu, de cealaltă parfe, lumina lunii. O cale de evadare!
Dădu buzna în tunel. Cadrul de lemn susținea pereții și tavanul la fel ca scheletul unei balene. Dar lemnul era vechi. Ros de cari și putrezit. Și tunelul nu era îndeajuns de larg pentru un vagon tren. Ce era, de fapt, locul ăsta? Un pod acoperit? Un canal de scurgere? O grotă?
O mină.
Cuvântul îl izbi ca un val. O mină de cărbune din Pennsylvania. Văzuse un film despre asta la școală. Mineri care împingeau vagoneți pe șine, ca să scoată la lumină pământ pentru ars. Se înfundă în tunel, alergând

către lumina lunii din cealaltă parte. Își lăsă privirea spre șine ca să vadă mai bine pe ce pune piciorul. Și băgă de seamă, atunci, că urmele copilului reveniseră. Și chicotelile. Chiar în spatele lui.

Lumina lunii scăzu, acoperită de goana norilor. Lumea întreagă se întunecă. Christopher întinse brațele, pipăind prin beznă. Încercând să găsească pereții care să-l ghideze. Picioarele zgâriau șinele, în timp ce înainta orbește. Și, până la urmă, găsi ceva. Atinse, într-un târziu, ceva în întuneric.

Era mâna unui copilaș.

Christopher

nu

a

mai

fost

văzut

sau

auzit

timp

de

șase

zile.

Partea a II-a
Visele devin realitate

Capitolul 7

Mary Catherine era vinovată. Nimic nou aici. Vinovată fusese de la prima oră de educație religioasă făcută cu doamna Radcliffe, cu mai bine de zece ani în urmă. Dar de data asta era grav. Nu-i venea a crede că-și pierduse într-atât controlul. Legea stabilea clar că minorii nu aveau voie să conducă singuri după miezul nopții. Era 23:53 și era la cel puțin zece minute de casă. Cum de lăsase să se întâmple una ca asta?

— Abia ți-ai luat permisul! Ce proastă ești! se beșteli singură.

Cât durase să-și ia permisul? Mai ții minte?! Trebuise să-și implore mama doar ca să-i vorbească despre asta tatălui ei. Apoi, după ce mama ei își făcuse în sfârșit suficient curaj ca să bage la înaintare niște cutii cu vin alb și să înceapă discuția respectivă, le luase amândurora săptămâni de muncă de convingere pentru ca tatăl să-i permită, în cele din urmă, să urmeze școala de șoferi. Dacă puștii ceilalți făceau o oră cu Ed Șoferul, Mary Katherine trebuia să facă două. Când alți părinți își lăsau odraslele să meargă pe șosea, la mall, ba chiar pe Autostrada 19, fir-ar să fie, Mary Katherine era încă blocată în parcarea bisericii. Nici măcar în parcarea cea mare de la Biserica Înălțării. Ea se alesese cu St. Joseph! Păi, cum!

Când curviștina de Debbie Dunham și bețivanca de Michelle Gorman conduceau deja tot drumul până în centrul orașului Pittsburgh, Mary Katherine exersa parcarea pe aleea din fața casei.

— Hei, Mary Preacurata, îi striga Debbie în vestiar. Nu mă iei și pe mine la o plimbare pe alee?

Mary Katherine era obișnuită să fie luată peste picior. „Cu cât e mai zelos copilul, cu atât e mai zeloasă și insulta”, îi plăcea mamei ei să spună, când Mary Katherine nu-și mai putea înfrâna lacrimile, în ciuda sfaturilor că nu trebuie să-i pese. Însă cu Debbie Dunham era cel mai rău. Când venea vorba despre creștini, ea ținea partea leilor. Așa că, atunci când Mary Katherine trecuse de la gimnaziul catolic la liceul public, găsise tranziția mai mult decât dificilă. Să fii un

adevărat credincios nu era lucru ușor în lumea asta cu atâtea opțiuni la îndemână.

Dar partea bună a vinovăției catolice era că funcționa în ambele direcții. Faptul că Mary Katherine era o elevă-model, cu zece pe linie, că desfășura o puzderie de activități extrașcolare și că avea note maxime la teste, toate aceste lucruri reușiseră, până la urmă, să-l înduplece pe tatăl ei. Până și el trebuise să admită, în cele din urmă, că avea cea mai responsabilă fiică pe care și-ar fi putut-o dori cineva. Îi dăduse voie să dea examenul pentru permis. Și îl luase cu brio! Slavă Ție, Doamne! Apoi, când îi venise prin poștă permisul permanent, se văzuse în poză, superbă. Și se simțise vinovată, fiindcă vanitatea e un păcat. Dar îi trecuse repede. Fiindcă avea șaptesprezece ani. Avea și permis. Era în ultimul an de liceu. Voia să dea la Colegiul Notre-Dame. Viața prezenta nesfârșite posibilități de libertate.

Trebuia să ajungă acasă până la miezul nopții.

Altfel avea să se ducă de râpă totul.

Ceasul arăta 23:54.

„La dracu'!”, zise, și-și făcu imediat o cruce izbăvitoare.

„Fir-ar să fie!”, se corectă îndată, sperând că așa e mai bine.

Mary Katherine își trecu în revistă greșelile din ultimele ore. Se întâlnise cu Doug la film, la ora 21:30. Managerul sălii spusese că filmul va dura două ore. Asta ar fi însemnat 23:30. Putea fi 23:27, dacă pleca înainte să se deruleze genericul de final, lucru care o făcea să se simtă vinovată, fiindcă oamenii aceia munciseră din greu. Dar, oricum ar fi fost, avea timp suficient, nu? Numai că cinematograful o ținuse dintr-o reclamă într-alta. Și apoi trailere la Motanul Buclucaș 3D (asta ne mai trebuia!). Uitase deja, până să înceapă filmul, ce anume veniseră să vadă. Ea ar fi vrut noua comedie romantică de la Disney. Dar nu, o, nu! Doug trebuia musai să vadă catastrofe apocaliptice.

Prostuțul de Doug.

De ce celor mai isteți băieți le plac filmele cele mai tâmpite? Doug avusese zece pe linie de la grădiniță încoace. Avea să iasă șef de promoție, să fie primit la

orice universitate la care aplica – până și la cele laice. Dar trebuia musai să vadă încă o dată lumea în pragul distrugerii.

„Și nu, Doug”, își zise în mașină cu voce tare, făcând repetiții pentru o dispută pe care n-ar fi început-o, de fapt, în veci. „Nu-mi place că ai pus bombonelele cu ciocolată și mentă în floricelele de porumb. Nu cred că-s deloc bune la gust!”

Ceasul arăta 23:55.

La dracu’!

Mary Katherine își trecu în revistă opțiunile. Putea depăși limita de viteză, dar, dacă lua amendă, avea să fie pedepsită până la Sfântu’ Așteaptă. Putea să ignore vreun indicator rutier sau două, dar era și mai rău. Singurul plan care avea noimă era să o ia pe Autostrada 19, numai că tatăl ei îi interzisese să circule pe autostrăzi. Chestia cu cinstește-ți tatăl și mama funcționa de obicei, însă acum era vorba de o urgență. Ori o lua pe Autostrada 19, ori întârzia.

Viră spre autostradă.

Traficul era foarte rapid. Inima îi bătea odată cu toate mașinile care se năpusteau pe banda din stânga, în vreme ce ea, pe banda dreaptă, respecta limita legală de 70 de kilometri pe oră pe timp de noapte. Nu putea risca o amendă. Nicidecum. Mai ales pe Autostrada 19. Tatăl ei i-ar fi luat permisul și nu i-ar mai fi dat în veci voie să conducă Volvo-ul maică-sii.

„Doamne”, rosti, „dacă mă aduci acasă până la miezul nopții, promit să dau bani mai mulți la colecta de duminica asta”.

O zise și simți că o împunge ceva. O vinovăție veche. O frică de demult. Ca în ziua aceea când, împreună cu Doug, parcase lângă școala primară din Mill Grove. Asta fusese Crăciunul trecut. Se pupaseră cu limba și, din senin, Doug îi atinsese un sân, peste puloverul pufos primit de la bunica ei. Doar o secundă durase, iar el spusese că i-ar fi alunecat mâna. Însă ea știa mai bine. Și se supărase rău pe el. Dar adevărul era că se supărase mai mult pe ea însăși.

Fiindcă îi plăcuse.

Nu i-ar fi spus în veci lui Doug. Însă, după ce ajunsese acasă în acea seară, își derulase în minte

momentul fără încetare. Se gândise la mâinile lui pe sub cămașa, peste sutienul ei. Și pe sub sutien. Și goală. Atât de vinovată se simțise, încât i se păruse că poate rămâne însărcinată de la mâna lui Doug pusă pe puloverul cel pufos. Și știa că-i o demență. Știa că nu poți rămâne însărcinată decât de la un contact sexual. Se ducea la ora de educație sanitară. Părinții ei nu erau chiar *atât* de fanatici. Însă nu se putuse dezbăra de frică. Îi promisese deci lui Dumnezeu că, dacă o va cruța de umilința graviditătii, își va mărturisi păcatele și-și va dărui la biserică toți banii câștigați ca bonă. În următoarea zi îi venise ciclul și se simțise așa de ușurată, că izbucnise în plâns. Își mărturisise apoi păcatele părintelui Tom și-i oferise Domnului toți banii câștigați.

Însă, în urma experienței, rămăsese zdruncinată. Fiindcă, până la urmă, a te gândi la păcat înseamnă a-l și comite. Asta le spunea doamna Radcliffe la religie. Așa că ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi murit înainte să se confeseze și să-și spele păcatul? Știa răspunsul, și răspunsul o îngrozea.

Trebuia deci să pună la punct un sistem de alarmă. Ceva care s-o facă să știe că săvârșise un păcat pentru care Dumnezeu avea s-o trimită în iad. Nu-i veni, săptămâni în șir, nicio idee. Apoi, când începuse să șofeze singură, trecuse pe lângă un cerb pe șosea și ideea se ivise.

Să dea peste un cerb.

„Doamne”, zisese, „dacă e să mă duc în iad, fă-mă să lovesc un cerb cu mașina.”

Știa că părea o nebunie curată, însă pactul îi luă de îndată orice frică. Promise să nu vorbească despre asta cu nimeni. Nici cu mama ei. Nici cu doamna Radcliffe. Ori cu părintele Tom. Nici măcar cu Doug. Era o înțelegere privată între ea și Creator.

„Doamne, dacă lovesc un cerb, o să știu că am păcătuit împotriva Ta atât de îngrozitor încât ai renunțat la mine. Așa o să am timp să mă revanșez față de Tine. Îmi pare rău că mi-a plăcut când mi-a atins puloverul (nu mi-a atins deloc sânul!). Îmi pare foarte rău.”

23:57

O spuse iar și iar. Până ce ruga se transformă în zgomot de fond. Ca la meciurile de baseball pe care le asculta la radio tatăl ei, în vreme ce-și construia machete de corăbii sau când aspiratorul mamei curăța impecabil covoarele. Ori de câte ori vedea un cerb pe marginea șoselei, încetinea și se ruga ca animalul să nu-i sară înainte.

23:58

Ieși de pe autostradă și o luă înspre Șoseaua McLaughlin. Luna era opacă și întunecată. Își ținu ochii larg deschiși, fiindcă erau o mulțime de cerbi prin preajmă. Mai ales după ce domnul Collins începuse să defrișeze o parte din pădurea din Mission Street pentru noul lui ansamblu imobiliar. Așa că trebuia să fie și mai atentă.

23:59

Inima porni să-i bubuie, iar stomacul i se chirci. Era la două minute de casă. Dacă nu accelera, avea să întârzie. Dar, dacă accelera, un cerb îi putea oricând țâșni în fața mașinii. Nu mai exista decât soluția de a ajunge cât mai rapid la ultimul semafor de pe culmea dealului. De acolo putea să vadă cerbii de la cincizeci de metri distanță. Pădurea era departe de șosea. Putea deci să ignore culoarea roșie a semaforului și să scape ușor.

00:00

Acum era momentul. Trebuia să aleagă. Să nu oprească la semafor și să ajungă la timp ori să respecte regulile, să întârzie și să fie pedepsită.

„Doamne, te rog spune-mi ce să fac”, zise ea cu cea mai umilă și devotată voce de care era în stare.

Senzația o izbi imediat.

Apăsă pe frână.

Și se opri cu totul.

Dacă n-ar fi făcut asta, nu s-ar fi uitat către deal. Și nu l-ar fi văzut pe băiețelul care ieșea din pădure. Plin de noroi și malnutrit. Fețișoara aceea era pe posterele răspândite prin tot orașul. Dat dispărut. Dacă n-ar fi oprit la semafor, nu l-ar fi văzut defel.

Și l-ar fi făcut zob cu mașina.

Capitolul 8

— Christopher? rosti o voce. Christopher?

Băiatul era înfrigurat. Avea pe el o pătură. Subțire cum sunt cele de spital și aspră.

— Christopher? Ne auzi? continuă vocea.

Băiețelul deschise ochii. Însă îl dureau, ca și cum ar fi ieșit după-amiaza de la cinema. Privi prin cameră cu ochi mijiți și văzu siluete de adulți. Era și un doctor. Fața nu i-o putea zări, însă îi simți stetoscopul ca de gheață pe piept.

— Îi revine culoarea în obraji, zise doctorul. Mă auzi, Christopher?

Băiatul se uită printre pleoapele întredeschise și-și văzu mama. Cu o aureolă pâcloasă împrejur. Îi simți buzele calde pe frunte. Ca atunci când se îmbolnăvea.

— Aici sunt, scumpule, zise mama lui, cu vocea tremurând un pic.

Christopher dădu să vorbească, însă cuvintele i se opriră în gâtlejul uscat. Fiecare înghițitură în sec era ca de glaspapir.

— Scumpule, dacă ne auzi, mișcă din degetul de la picior, zise mami.

Christopher nu-și dădu seama dacă izbutise sau nu să miște vreun deget. Nu și le prea simțea. Încă-i era foarte frig. Dar probabil că funcționase.

— Excelent, zise doctorul. Poți să miști mâinile?

Putea. Se simțea un pic amorțit. Ca și cum s-ar fi lovit în cot și s-ar fi electrocutat în tot corpul.

— Christopher, se auzi vocea altui bărbat. Poți să vorbești?

Christopher miji ochii și-l văzu pe șerif. Și-l amintea din ziua când obținuse mami slujba la Shady Pines. Șeriful era un bărbat solid. Și înalt cât coșul de baschet de la școală.

— Poți vorbi? repetă șeriful.

Christopher își simțea gâtlejul uscat ca iasca. Își aminti când avea roșu în gât și medicamentul pe care-l luase avea un gust ciudat de cireșe. Înghiți în sec și încercă să scoată un cuvânt. Însă gâtul îl durea mult prea tare.

Așa că făcu din cap că nu.

— Nu-i nimic, băiete, zise șeriful. Dar trebuie să-ți pun niște întrebări. Așa că tu doar să dai din cap în semn că da sau nu, bine?

Christopher făcu din cap că da.

— Foarte bine. Ai fost găsit în capătul de est al pădurii din Mission Street. Te-a dus cineva acolo?

Toți adulții stăteau ca pe ace. Așteptau răspunsul. Christopher își scormoni mintea după vreo amintire, însă nu găsi decât spațiu gol. Nu-și mai amintea nimic. Dar nu credea să-l fi dus cineva în pădure. Așa ceva și-ar fi amintit. Scutură, după o clipă, din cap. Nu. Și simți că ceilalți respiră ușurați.

— Atunci… te-ai rătăcit? vru să știe șeriful.

Christopher cugetă îndelung, ca atunci când citea. Dacă nu-l luase nimeni cu de-a sila, atunci probabil că se pierduse. Avea noimă, încuviință. Da, se rătăcise.

Doctorul strânse stetoscopul rece și, cu mâinile sale aspre, cărnoase, pipăi membrele și articulațiile lui Christopher și-i petrecu peste brațul sfrijit manșeta aparatului de măsurat tensiunea. Christopher se temu ca nu cumva, mai încolo, să-l pună să facă pipi într-un păhărel. Mereu îi era rușine când trebuia să facă asta.

— În pădure… ți-a făcut cineva vreun rău? continuă șeriful.

Christopher scutură din cap. Nu. Doctorul apăsă pe buton și aparatul de măsurat tensiunea scoase un hârâit și-i strangulă brațul. Când termină, doctorul îi scoase manșeta, cu un zgomot sec, apoi scrise ceva pe o foaie. Auzi cum alunecă pixul.

Fâș fâș fâș.

— Ai auzit mașinile? Așa ai știut să ieși din pădure?

Christopher se uită la foile doctorului. Începea să se simtă aiurea. O apăsare în cap. O migrenă surdă care de obicei trecea când mami îi dădea o aspirină cu gust de cretă portocalie. Numai că acum era, parcă, altfel. Ca și cum ar fi avut destulă migrenă pentru amândoi.

— În pădure… ai auzit mașinile? Așa ai reușit să ieși?

Christopher tresări. Clătină din cap. Nu.

— Ai găsit de unul singur ieșirea?

Christopher clătină din cap. Nu. În cameră se făcu tăcere.

— N-ai găsit-o tu? Te-a ajutat cineva să ieși din pădure?

Christopher făcu din cap că da.

— Cine te-a ajutat, Christopher? întrebă șeriful.

Îi întinse lui Christopher foi și un creion, ca să scrie cine. Christopher înghiți în sec, tare. Șopti abia auzit.

— Un om amabil.

Capitolul 9

> ***Dr. Karen Shelton:*** *Unde l-ai văzut pe omul cel amabil, Christopher?*
> ***Christopher:*** *Pe cărare, mai jos de luminiș. Era departe.*
> ***Dr. Karen Shelton:*** *L-ai văzut și... ce s-a întâmplat atunci?*
> ***Christopher:*** *Am țipat după ajutor.*
> ***Dr. Karen Shelton:*** *Te-a auzit?*
> ***Christopher:*** *Nț. A continuat să meargă.*
> ***Dr. Karen Shelton:*** *Și te-ai luat după el?*
> ***Christopher:*** *Da.*
> ***Dr. Karen Shelton:*** *Ai zis mai devreme că ți s-a părut că e ziua?*
> ***Christopher:*** *Da. Bărbatul ieșea din pădure. Și lumina era puternică. Așa că am crezut că s-a făcut ziuă.*
> ***Dr. Karen Shelton:*** *Dar, până la urmă s-a dovedit că au fost farurile mașinii lui Mary Katherine.*
> ***Christopher:*** *Da.*
> ***Dr. Karen Shelton:*** *Și ce s-a întâmplat cu omul amabil, când ai ieșit din pădure?*
> ***Christopher:*** *Nu știu. Probabil că a fugit.*

Șeriful apăsă pe butonul de oprire și se uită lung spre pădurea din Mission Street. Mașina lui fusese parcată lângă copaci o bună parte a după-amiezii. Uitându-se prin parbriz. Ascultând înregistrările. Iar și iar. Nici nu mai știa ce ascultă. Altceva. Un lucru pe care nu putea să-l indice cu precizie.

Făcuse deja o normă de lucru dublă. Nu știa dacă bugetul poate suporta mai multe ore suplimentare pentru el sau băieții lui (printre care și două femei). Mai ales dacă puneai la socoteală că bugetul n-avea nici bani de înlocuit vechiul sistem de înregistrare cu casete. Dar n-avea a face. Trebuia să-l găsească pe acest „om amabil”.

Asta, firește, dacă exista.

Șeriful avea bănuielile lui. Nu-ți trebuia mult ca să-ți imaginezi chestii, mai ales dacă erai un băiețel de șapte ani, deshidratat, înfometat, speriat. Simțind nevoia să

fie luat în brațe și convingându-se că ramurile copacului de colo arată ca niște brațe.

Dar trebuia să se asigure că nu exista omul ăla amabil.

Nu ca să-i mulțumească bunului samaritean.

Ci ca să vadă dacă nu cumva tot el îl răpise din start pe Christopher.

> ***Dr. Karen Shelton:*** *Cum arăta bărbatul ăsta, Christopher?*
> ***Christopher:*** *Nu știu, nu i-am văzut deloc fața.*
> ***Dr. Karen Shelton:*** *Îți amintești ceva, orice, despre el?*
> ***Christopher:*** *Avea părul alb. Ca un nor.*

Șeriful văzuse de destule ori asemenea lucruri, la slujba de dinainte. În cartierele mai rău famate din Hill District. Văzuse copii cărora li se făcuseră lucruri urâte. Îi văzuse mințind ca să-l protejeze pe vinovat, de frică. Sau chiar mai rău… din loialitate. Însă doctorul spusese că băiatul părea să fie sănătos. Nu pățise nimic care să fi lăsat urme fizice.

Și totuși șeriful știa, din experiență, că nu toate rănile lasă astfel de urme.

> ***Dr. Karen Shelton:*** *Mai era și altceva?*
> ***Christopher:*** *Șchiopăta când pășea. De parcă avea un picior rupt.*

Șeriful opri banda și se uită la portretul-robot. Dr. Shelton încercase toate șmecheriile cu putință, însă Christopher nu-și amintea să fi văzut vreun moment fața bărbatului. Restul descrierii se potrivea. Înalt. Mers șchiopătat. Și păr alb.

Ca un nor.

Șeriful luă o gură de cafea și își clăti dinții cu băutura rece și amară. Studie schița încă un minut. Ceva nu era în regulă. Așa îl avertiza instinctul de polițist.

Deschise portiera.

Ieși.

Și intră în pădurea din Mission Street.

Nu cunoştea prea bine desişurile. Nu era de prin partea locului. După ultimul său caz din Hill District, își ceruse transferul. Alesese Mill Grove pentru că era un oraș liniștit. Și, în afară de un laborator mic de făcut amfetamine, înjghebat de niște jurați ai unor concursuri de științe pentru copii, se alesese cu ce-și dorise. Nu erau infracțiuni, ci minori sub influența alcoolului și, ocazional, adolescenți goi-pușcă pe bancheta din spate a mașinii sport luată în leasing de tati. Nu tu omoruri. Nu tu arme. Nu tu găști.

Era paradisul.

Un paradis care abia dacă rezistase un an. Până ce primise un telefon care reclama dispariția unui băiețel pe nume Christopher Reese. Mama băiatului voia să vorbească imediat cu șeriful. Așa că se ridicase din pat și băgase la microunde niște cafea veche. Adăugase și-un vârf de linguriță de sare ca să-i taie din amăreală și-o băuse în drum spre secție. Ajunsese pregătit să ia declarația mamei, să-și mobilizeze departamentul și să-i ofere un umăr antrenat, în uniformă, pe care femeia să plângă.

Însă mama lui Christopher nu izbucnise în lacrimi.

Venise cu o fotografie recentă. Cu o listă de prieteni. Cu activitățile desfășurate de puști. Și cu programul lui din fiecare zi. Când șeriful întrebase dacă exista cineva care ar fi dorit răul ei sau al copilului, menționase un nume. Un fost iubit de-al ei din Michigan, pe nume Jerry Davis.

Șerifului îi trebuise doar un clic cu mouse-ul ca să vadă că Jerry era un potențial suspect. Avea în cazier numai mărunțișuri. Dar destulă violență. Bătăi prin baruri. O fostă soție cu vânătăi. O lovise și pe mama lui Christopher după ce se îmbătase. Și apoi adormise. Ea îl părăsise în aceeași seară. Șeriful o respecta pentru că nu stătuse, ca să-i verifice promisiunea cum că „n-o să mai fac". Multe femei pe care le știa nu luau decizia asta decât când era prea târziu.

— Credeți, doamnă Reese, că Jerry ar fi putut să-l răpească pe Christopher?

— Nu. Am acoperit bine urmele. N-o să ne găsească niciodată.

Dar șeriful voise să se asigure. Folosise linia telefonică fixă cu apelantul ascuns. Vorbise cu șeful de echipă al lui Jerry, care-i spusese că acesta nu lipsise de la uzină întreaga săptămână. Și că, dacă nu-l credea, erau și filmări de securitate care confirmau. Șeful de echipă întrebase despre ce-i vorba, însă șeriful socotise că era mai bine ca Jerry să nu capete o urmă pe care-ar fi putut-o amușina ca să dea de Christopher sau de mama lui. Mințise așadar, afirmând că sună din California. Îi mulțumise maistrului și închisese.

După ce Jerry David fusese scos de pe lista suspecților, șeriful se apucase de anchetă, potrivit procedurii. Intervievase profesori și colegi, în vreme ce adjuncții verificaseră toate imaginile de securitate și de pe camerele de trafic pe o rază de cincisprezece kilometri. Dar nici urmă de băiat. Niciun semn al unei răpiri. Nici măcar o urmă de talpă, cruțată de ploaie.

Singurul fapt pe care izbutise să-l stabilească era că băiatul se aflase în afara clădirii, așteptându-și mama să-l ia de la școală. Mama lui Christopher afirmase că ploaia fusese groaznică. Fără pic de vizibilitate. Mașini care se tamponau peste tot. I se păruse, spusese, că vremea aproape că încerca s-o țină departe de fiul ei.

Dr. Karen Shelton: *Când ai plecat de la școală, Christopher?*
Christopher: *Nu știu.*
Dr. Karen Shelton: *Dar știai că mama ta vine să te ia. Atunci, de ce-ai plecat de la școală?*
Christopher: *Nu mai țin minte.*
Dr. Karen Shelton: *Încearcă.*
Christopher: *Mă doare capul.*

La finalul celei de-a șasea zile, șeriful avusese o intuiție puternică, cum că cineva dintr-o mașină îl înhățase pur și simplu pe băiat. Avea să-și continue cercetările, firește, dar în lipsa indiciilor, probelor noi sau potențialilor suspecți, cazul amenința să se răcească. Și ultimul lucru pe care voia să-l facă era să aducă vești proaste unei femei de treabă.

Așa încât, când se auzi că Mary Katherine MacNeil îl găsise pe Christopher pe partea de nord a pădurii din

Mission Street, nimănui din departament nu-i venise să creadă. Cum naiba reușise un copil de șapte ani să bată atâta cale, de la școala primară până în capătul celălalt al ditamai pădurii, fără să fie zărit? Șeriful era prea orășean să priceapă cât de întinse erau, de fapt, cinci sute de hectare, dar e de-ajuns să spunem că pădurea făcea, prin comparație, ca mallul din South Village să pară cât o mașinuță de jucărie. Localnicii glumeau, spunând că pădurea era ca Central Park-ul din New York (dacă Central Park ar fi fost mare.) Părea imposibil. Însă, cumva, asta se întâmplase.

Era un miracol.

Când șeriful se grăbise la spital ca să-l ia pe băiat la întrebări, o văzuse pe Mary Katherine MacNeil, însoțită de părinți, în zona recepției. Plângea.

— Tati, jur pe Dumnezeu că ajungeam mai devreme acasă dacă nu-l vedeam pe băiețelul ăsta! Niciodată n-o să mai conduc după miezul nopții. Nu-mi lua permisul! Te rog!

Mătușa șerifului, care-l crescuse după moartea mamei lui, fusese și ea o aprigă păstrătoare a cuvântului Bibliei. Așa că șerifului i se făcu milă de fată și se apropie cu un zâmbet prietenos și cu o strângere de mână încă și mai prietenoasă.

— Doamnă și domnule MacNeil, sunt șeriful Thompson. Nici nu-mi imaginez cât de mândru sunteți de fiica dumneavoastră.

Apoi aruncă o privire înspre documentele pe care le ținea în mână, pentru ca spusele lui să capete una aer cât se poate de oficial.

— Oamenii mei mi-au spus că Mary Katherine a sunat la biroul șerifului la cinci minute după miezul nopții. A fost un noroc, fiindcă a sunat exact înainte să se schimbe tura. Așa că… următoarea amendă de parcare o aduceți la mine și-o fac bucăți personal. Fata dumneavoastră e o eroină. Orașul vă este dator.

Șeriful nu știa dacă erau documentele din mâna lui. Ori strângerea de mână. Sau dacă fusese promisiunea scutirii de amendă, care părea întotdeauna mai mare decât era în realitate, adică 35 de dolari. Însă ceva funcționase. Mama radia de mândrie, iar tatăl își bătu pe umăr fiica, de parcă ar fi fost băiatul pe care și l-ar fi

dorit. Mary Katherine părea mai degrabă abătută decât ușurată, ceea ce îi transmise pe loc șerifului că fata mințise când afirmase că nu șofase după miezul nopții. Dar merita, după ce-l salvase pe băiețel, să-și păstreze permisul.

— Mulțumesc, Mary Katherine, zisese adăugând ceva ca să ușureze vinovăția fetei. Ai făcut un lucru bun, Dumnezeu o știe.

Șeriful îi lăsase în urmă pe cei din familia lui Mary Katherine și străbătuse culoarul ca să-i întâmpine pe Christopher și pe maică-sa. Când se uitase la ea cum își îmbrățișează băiatul adormit, îi venise un gând bizar. În fracțiunea de secundă care se scursese înainte să revină la rutina profesională, își dăduse seama că nu mai văzuse pe nimeni să iubească mai mult decât își iubea femeia aceea băiețelul. Se întrebase cum era să fii ținut așa în brațe, și nu mustrat de o mătușă pe motiv că ai fi fost o povară. Se întrebase cum ar fi fost să fie iubit. Chiar și un pic. De ea.

Dr. Karen Shelton: *Ce te-a făcut să intri în pădure, Christopher?*
Christopher: *Nu știu.*
Dr. Karen Shelton: *Îți amintești ceva, orice, din acele șase zile?*
Christopher: *Nu.*

Șeriful intră sub o cupolă de ramuri, în drumul său spre luminiș. Copacii deși blocau lumina. Îi trebuia lanterna chiar și pe timp de zi. Crenguțele i se rupeau sub picioare, trosnind ca oasele de pui la cina de Ziua Recunoștinței a maică-sii. Dumnezeu s-o odihnească!

Trosc.

Întoarse capul și văzu un cerb privindu-l de la distanță. Rămase o clipă nemișcat, lăsându-se studiat de animalul pașnic. Făcu un pas și cerbul o zbughi în direcție opusă. Șeriful zâmbi și-și văzu de drum.

Ajunse în cele din urmă la luminiș.

Ridică ochii și privi soarele frumos, tomnatic. Parcurse fără grabă perimetrul, căutând dovezi care să confirme povestea lui Christopher. Dar nu văzu

crenguțe rupte sau frânte. Și nici alte urme în afară de cele ale lui Christopher.

Șeriful dădu cu piciorul în pământ.

Căutând chepenguri.

Căutând pasaje ascunse către interiorul minei de cărbune.

Dar nu găsi nimic.

Doar un copac singuratic în mijloc și o mulțime de întrebări.

Dr. Karen Shelton: *Îmi pare rău că te doare capul, Christopher. Mai am o singură întrebare și-apoi te poți opri. Bine?*
Christopher: *Bine.*
Dr. Karen Shelton: *Dacă nu i-ai văzut fața deloc… ce te face să crezi că era un om de treabă?*
Christopher: *Faptul că mi-a salvat viața.*

Șeriful apăsă pe stop și opri banda. Ieși din pădure și se duse cu mașina înapoi la spital. Parcă pe locul rezervat poliției, chiar lângă ambulanță. Apoi străbătu holurile familiare până în rezerva lui Christopher Reese. O văzu pe mama lui Christopher la căpătâiul fiului.

Nu mai părea femeia privată de somn pe care o cunoscuse cu aproape o săptămână în urmă. Părul nu-i mai era prins în coadă la spate. Pantalonii de trening și hanoracul fuseseră înlocuite de o pereche de blugi și de un taior. Dacă n-ar fi fost atât de absorbit de munca lui, apariția ei i-ar fi putut tăia respirația.

— Scuzați-mă, doamnă Reese, spuse șeriful după ce ciocăni cu un deget în ușă. Tocmai m-am întors din pădure. Aveți un minut?

Se ridică fără un cuvânt și-l conduse în sala de așteptare, ca să-l lase pe Christopher să doarmă.

— Ce-ați descoperit?

— Nimic. Uitați, o să-mi pun iarăși agenții să ia pădurea la puricat, dar sunt aproape sigur că o să confirme ce-mi spune intuiția.

— Ce anume? întrebă ea.

— Poate că a fost o combinație dintre lipsa de hrană și deshidratare. Orice-ar fi fost, doamnă, în opinia mea

profesională nu a existat niciun nene de treabă. Doar un copil speriat care s-a rătăcit și, disperat, a văzut ceva care i-a devenit un soi de prieten imaginar. Altfel cum se poate explica faptul că nu sunt alte urme în afară de cele ale lui Christopher? E și o parte bună în asta, dr. Shelton a zis că o imaginație ca a băiatului dumneavoastră e un semn de inteligență foarte dezvoltată, spuse șeriful încercând să fie drăguț.

— Asta să le spuneți profesorilor, glumi ea.

— Se face, glumi și el.

— Dar o să rămâneți cu ochi-n patru, zise ea pe un ton mai degrabă afirmativ decât întrebător.

— Firește. O să pun să se patruleze prin pădure zilnic. Dacă găsim ceva, pe dumneavoastră vă sun prima.

— Mulțumesc, domnule șerif. Pentru tot.

— Da, doamnă.

Și, acestea fiind zise, Kate Reese zâmbi și se întoarse la ocupația de mamă a lui Christopher. Privind-o cum se îndreaptă spre camera fiului ei, șeriful își aminti de întâlnirea lor din august. Lua prânzul cu adjunctul lui când îl adusese pe Christopher să se dea în leagănele din parc și-l rugase să nu-i scape fiul din ochi. Îl izbise faptul că femeia nu întrebase decât după ce aruncase o privire iute asupra sendvișurilor lor, fiecare abia început, și trăsese concluzia că va avea parte de cel puțin treizeci de minute de grijă polițienească de cea mai bună calitate. Nimic nu-i mai sigur decât asta. Așadar, indiferent dacă era educată ori nu, șeriful știa că e inteligentă. Și nu trebuia să-și schimbe hainele ca să-și dea seama că e frumoasă. Șeriful își promise că va da cazului timp ca să fie închis ca lumea, și că apoi o va invita la cină pe Kate Reese. Cu speranța că avea să poarte taiorul acela minunat. Cel cu ruptura de sub braț, pe care încerca cu atâta disperare să o ascundă.

Capitolul 10

Când Kate intră, Christopher se uita pe geam. Îi văzuse tatăl făcând la fel cu multe luni în urmă. Și, o clipă, Kate uită de spital și se gândi la viitor. Aducea tot mai mult cu tatăl lui. Și, într-o zi, vocea urma să i se schimbe. Și să se facă mai înalt decât ea. I se părea ireal gândul că, în șase ani, Christopher avea să înceapă să se bărbierească. Dar așa stăteau lucrurile. Toți băieții ajung acolo. Și era treaba ei să se asigure că avea să fie un bărbat la fel de bun pe cât era încă de acum.

Asta, și să-l protejeze.

El se întoarse către ea, zâmbind. Mâinile ei le întâlniră pe ale lui. Mama lui Christopher vorbi în șoaptă, ca și cum ar fi fost un secret.

— Hei, scumpule. Am o surpriză pentru tine.

Văzu, când băgă mâna în geantă, cum lui i se luminează fața. Își cunoștea suficient de bine fiul și îi ghici mica rugăciune către Iisus și Maria, pentru ca ea să scoată din geantă o cutie de cereale cu fructe pentru micul dejun. De zile întregi băiatul avea parte numai de mâncare de spital. Zile întregi, cu cel mai necruțător adversar al său: terciul cleios de ovăz.

— E de la școală, continuă ea, și văzu că băiatului i se făcuse inima cât un purice.

În loc de cereale dulci, fructate, mama lui Christopher scoase un plic mare, alb și i-l întinse. Îl deschiseră amândoi și-l văzură pe Motanul Buclucaș hăpăind cuvintele „Însănătoșire grabnică”, de pe o carte poștală uriașă.

— Au semnat-o toți copiii din clasa ta. Nu-i așa că-i drăguț?

Christopher nu spuse nimic, însă ea știu, doar privindu-l, că el pricepuse imediat că puștii fuseseră siliți să semneze vederea, așa cum erau obligați și să dea tuturor felicitări de Valentine’s Day, astfel ca nimeni să nu fie lăsat pe dinafară. Zâmbi, totuși.

— Părintele Tom a pus congregația să spună o rugăciune pentru tine, duminică. Așa-i că-i frumos din partea lui?

Băiatul dădu din cap.

— A, aproape uitasem, zise ea. Ți-am luat ceva.

Băgă apoi mâna în geantă și scoase o cutie mică de cereale cu arome de fructe.

— Mersi, mami! zise el.

Era una dintre cutiile acelea ceruite la care nu-ți trebuia bol. O desfăcu nerăbdător, în vreme ce ea scotea la iveală o lingură mică de plastic și o cutiuță cu lapte de la cantină. Începu să mănânce cu poftă, de parcă, își zise ea, s-ar fi ospătat cu homari.

— Doctorul mi-a spus că de mâine poți veni acasă, zise mama lui Christopher. Ce e mâine? Nu mai țin minte. E miercuri sau joi?

— E Vinerea de film, răspunse el.

Expresia de pe chipul lui aproape c-o făcea să-i dea lacrimile. Atât de bucuros era. N-avea să afle niciodată de nota de plată a spitalului, 45.000 de dolari. Compania de asigurări refuzase să acopere costul, fiindcă ea nu lucrase suficient de mult la Shady Pines. Și n-avea să afle nici de banii pierduți în săptămâna în care nu muncise, fiindcă îl căutase. Și faptul că erau, acum, complet faliți.

— Ia spune, ce vrei să facem mâine? îl întrebă.

— Să luăm filme de la bibliotecă.

— Sună plictisitor, zise ea. N-ai vrea să facem ceva diferit?

— Ce?

— Am auzit că mâine e premiera la Motanul Buclucaș 3D.

Tăcere. Băiatul se opri din mâncat și o privi. Nu se duceau niciodată la premiere. Nici măcar o dată nu se duseseră.

— Am vorbit cu mama lui Eddie. O să mergem mâine-seară.

Christopher o îmbrățișă așa de tare, că ea îi simți strânsoarea pe șira spinării. Doctorii îi spuseseră că nu existau semne de traumă. Nici urme de abuzuri sexuale ori de alt fel. Era, fizic vorbind, în stare bună. Și, până la urmă, ce dacă fiul ei avea nevoie de o figură paternă sau de un prieten imaginar care să-l facă să se simtă în siguranță? Dacă te gândeai că erau unii care pretindeau că-L văzuseră pe Iisus într-un sendviș cu brânză la grătar, atunci băiatul ei putea să creadă tot ce voia el să creadă. Băiatul ei era în viață și asta era tot ce conta.

— Christopher, zise. A plouat groaznic. Erau accidente pe șosea. Și un cerb a sărit în fața camionului care era înaintea mea. Nu te-aș fi lăsat așa, să mă aștepți în fața școlii. N-aș face niciodată așa ceva. Știi doar.

— Știu, zise el.

— Christopher, acum suntem numai noi doi. Fără doctori. Ai pățit ceva? Ți-a făcut vreun rău cineva? zise.

— Nu, mami. Nimeni, pe cuvânt!

— Ar fi trebuit să fiu acolo. Îmi pare rău.

***

Apoi veni rândul ei să-i taie băiatului răsuflarea cu o îmbrățișare puternică.

Mai târziu, în aceeași noapte, Christopher și mama lui se întinseră alături în pat, cum făceau înainte ca ea să-i fi spus că era de-acum destul de mare ca să înfrunte monștrii. Mama lui adormi, el însă rămase să-i asculte răsuflarea. Și băgă de seamă că, deși erau într-o rezervă de spital, ea mirosea a acasă.

Christopher se întoarse către fereastră, așteptând ca pleoapele să i se îngreuneze și lui de somn. Privi spre cerul lipsit de nori, întrebându-se ce i se întâmplase vreme de șase zile. Christopher știa că adulții nu credeau că acel bărbat fusese real. Poate că aveau dreptate. Poate că era o „născoacere a imaginației lui”, cum zisese Ed Specialul.

Ori poate că nu.

Știa numai că se trezise în mijlocul pădurii. Într-un luminiș gigantic. Cu un singur copac. Nu știa cum ajunsese acolo ori cum să iasă. Atunci văzuse în depărtare ceva ce i se păruse că-i omul cel amabil și-l urmărise până ce ieșise din pădure.

Și soarele se transformase în farurile fetei de treabă.

Și fata țipase: „Mulțumesc, Doamne!”

Și îl dusese repede-repede la spital.

Chiar înainte ca pleoapele să-i cadă grele, Christopher își aruncă privirea pe geam și văzu că norii se adunau, acoperind luna. Norii aveau ceva familiar, doar că nu știa exact ce anume. Își dădu seama, în

liniștea din cameră, că îl durea un pic capul. Apoi se cufundă într-un somn liniștit.

Capitolul 11

— Nu! țipă el și sări ca ars, trezindu-se din vis.

Îi trebuiră câteva clipe ca să-și obișnuiască ochii cu bezna. Văzu cutiuța de lapte cu imaginea lui Emily Bertovich. Văzu televizorul cel vechi și cu imagine tulbure, înșurubat sus pe perete. Și pe mama lui, adormită într-un scaun mare, alături. Își aminti.

Era în spital.

Era liniște. Lumina venea doar de la ecranul ceasului, care licărea verde și zumzăia ușor, arătând ora 23:25. Christopher nu se trezea aproape niciodată în puterea nopții.

Însă visul fusese înfricoșător.

Își simțea inima izbindu-se de coșul pieptului. O auzea ca și cum un toboșar ar fi ținut ritmul în interiorul corpului său. Încercă să-și aducă aminte coșmarul, însă nu mai reținea niciun detaliu, oricât și-ar fi scormonit mintea. Singura dovadă era ușoara migrenă, pe care o simțea ca și cum niște degete osoase i-ar fi apăsat tâmplele. Se ascunse sub așternuturi ca să fie în largul lui, însă în chiar clipa când corpul i se relaxa sub pătura subțire și aspră, simți o presiune familiară pe sub îmbrăcămintea incomodă de spital.

Trebuia să facă pipi.

Atinse cu vârful picioarelor gresia rece de lângă pat și, pe vârfuri, porni spre toaletă. Era pe cale să deschidă ușa, când îl cuprinse un simțământ straniu. Se gândi, o clipă, că, dacă deschide ușa, avea să dea peste cineva acolo. Își lipi capul de ușa de lemn și ascultă.

Pic-pic-pic, făcea robinetul chiuvetei.

Ar fi strigat, dar nu voia să-și trezească mama. Așa că se mulțumi să zgârie ușor cu unghia suprafața ușii. Așteptă, dar nu se auzi nimic. Christopher apucă mânerul și începu să deschidă ușa. Apoi se opri. Ceva nu era în regulă. I să părea că un monstru s-a pitit acolo. Sau altceva. Ceva care șuiera. Șuieratul amintea de cel al unei zornăitoare. Dar nu de la o jucărie de copil. Ci de la un șarpe-cu-clopoței.

Așa că ieși pe hol.

Păși prin beznă și prin zumzetul slab al aparatelor medicale. Aruncă o privire spre pupitrul asistentelor de

gardă, unde erau două femei. Una vorbea la telefon. Sora Tammy, care mereu era foarte drăguță și-i aducea porții suplimentare de desert.

— Da, tata, o să cumpăr eu vinul pentru ziua lui mami. MerLOT. Noapte bună, râse sora Tammy și închise.

— Tatăl tău știe că se pronunță mer-LO? întrebă cealaltă infirmieră.

— Nu, dar m-a ajutat financiar cât am făcut școala de infirmiere, zise ea cu un surâs, așa că n-o să-l corectez niciodată.

Christopher împinse ușa de la toaleta bărbaților.

Încăperea era pustie. Christopher se îndreptă spre pisoar. Spre cel mai puțin înalt. Îi luă ceva să se descurce cu cămeșoiul de spital. Făcu pipi, amintindu-și cum Ed Specialul se ducea mereu la baie imediat după ora de citit. Se proțăpea la mai bine de un metru de pisoar și încerca să-l nimerească cu „furtunul de pompieri". Lui Christopher îi era dor de Ed Specialul. Abia aștepta să-l vadă mâine la Motanul Buclucaș 3D!

Era așa de încântat să viseze cu ochii deschiși despre film, încât nu auzi ușa deschizându-se în spate.

Se duse la chiuvetă să se spele pe mâini. Nu prea ajungea, așa că se chinui să se ridice pe vârfuri suficient cât să ajungă la săpun. Recipientul automat scoase un geamăt și lepădă pe încheietura lui un boț gelatinos. Își răspândi pe brațe pelicula lipicioasă și întinse mâna să declanșeze robinetul automat. Doar că nu era suficient de înalt. Se întinse și se încordă, însă fără rezultat.

Și atunci, din spatele lui, o mână veștejită se întinse și porni apa.

— Acuși vine, zise vocea.

Christopher țipă și se roti pe călcâie.

Văzu o bătrână. Cu fața numai încrețituri și cu spatele cocârjat ca un semn de întrebare.

— O văd. Vine să pună mâna pe noi, zise ea.

Își aprinse o țigară și, în pâlpâirea brichetei, el îi zări dantura pătată. Dinții aliniați perfect, galbeni. Un baston într-o mână. Țigara, în mâna cealaltă tremurând de vârstă și de artrită. Și mâinile ei deplasând bastonul. Poc-poc-poc.

— Băiețeii trebuie să se spele pe mâini pentru ea, zise.

Christopher se dădu înapoi, lăsând-o să pufăie ca un dragon.

— Dar unde se duce băiețelul? zise bătrâna, întorcându-se spre el. Băiețeii trebuie să se spele bine-bine pe mâini!

Spatele lui se lovi de cabina pentru persoane cu handicap. Ușa se deschise scrâșnind, ca o poartă ruginită.

— Nu te poți ascunde! Băiețeii trebuie să fie curați pentru ea! Vine Moartea! E aici! O să murim în zi de Crăciun! zise bătrâna.

Christopher se opri cu spinarea în perete. Nu mai avea încotro să se ducă. Îi simțea pe față răsuflarea duhnind a fum. Christopher începu să plângă. Cuvintele voiau să-i iasă din gură. *Ajutor! Oprește-te! Să vină cineva!* Dar vorbele îi înghețaseră în gâtlej. Ca în coșmarurile pe care le avusese după ce murise tati, când nu se mai putea trezi.

— VINE MOARTEA! E AICI! O SĂ MURIM ÎN ZIUA DE CRĂCIUN! Vocea lui, în cele din urmă, se deblocă.

— AJUTOR!

În câteva secunde lampa cu neon de deasupra se aprinse. Christopher văzu un bărbat în vârstă, cu ochelari groși ca fundul borcanului, cum deschide ușa toaletei și pășește în lumină.

— Doamna Keizer, ce mama dracului faci? Nu mai șterpeli țigări, nu-l mai băga-n sperieți pe bietul copil și mută-ți fundul ăla bătrân în pat, zise bărbatul.

Femeia îi aruncă o privire sfidătoare:

— Nu-i treaba ta. Pleacă!

— E treaba mea dacă te-apuci să bagi în sperieți copilași pe holuri, când eu încerc să mă uit la *Tonight Show,* se rățoi bărbatul.

Îi înhăță din mâna artritică țigara și o aruncă în vasul de toaletă. Țigara, atingând apa, sfârâi furioasă.

— Gata, n-o mai fă pe nebuna și întoarce-te în cameră la matale, zise omul arătând cu degetul spre ușă.

Bătrâna se uită la apa care se tulbura de la scrumul țigării. Se răsuci spre Christopher. Avea ochi negri ca de cărbune și mânioși.

— Nu există niciun nebun, măi copile. E doar cineva care te urmărește *pe tine.*

Preț de o clipă, ochii ei părură să pâlpâie. Ca o lumânare când deschide cineva ușa.

— Of, du-te învârtindu-te, hoașcă bătrână, zise bărbatul mânând-o afară din baie.

Christopher rămase neclintit un moment, simțind că inima îi e pe cale să-i sară din piept. Apoi, după ce se asigură că nu se întorcea nimeni, se duse la chiuvetă și, cumva, reuși să dea drumul la apă. Se clăti la repezeală pe mâini și ieși.

Își aruncă privirea pe culoarul lung și întunecos. Singura lumină venea de la o cameră, din cealaltă parte a holului. Singurul sunet venea de la televizor, unde rula *The Tonight Show.* Gazda emisiunii făcu o glumă despre răspunsul greoi al președintelui la criza din Orientul Mijlociu. Iar adulții din public râseră în hohote, cu chiuituri.

— Chiar așa, râse aprobator moșul, de pe patul lui de spital. Afară cu neisprăvitul.

— Dă-l mai încet, Ambrose, zise o altă voce de bărbat, de dincolo de draperia care împărțea în două rezerva. Mai vrem și noi să dormim.

— Nu. Voi vreți să muriți. Așa că… ce-ar fi să vă duceți în piz…

Brusc, ochii bătrânului căzură pe Christopher, care se oprise în cadrul ușii.

— …să plimbați ursul.

Bătrânul nu așteptă ca vecinul să-i răspundă.

— Cum e, băiete? întrebă. A băgat spaima-n tine babornița Keizer?

Christopher făcu din cap că da.

— Are Alzheimer. Atâta tot. Are camera lângă mine, la azilul de bătrâni. Ei, ce nostimă viață. Dar nu face niciun rău. Mai bine să nu-ți fie prea frică. În regulă?

— În regulă, domnule.

— Las-o cu domnule și spune-mi Ambrose. De acord?

— De acord.

— Așa. În cazul ăsta, stai aici pe un scaun sau du-te înapoi la tine în cameră. Numai să taci. Pierd monologul.

Christopher nu apucase în viața lui să stea târziu și să se uite la *The Tonight Show.* Așa că, zâmbind, se cățără pe scaunul vizitatorilor. Se uită la tava bătrânului. Încă avea pe ea desertul. Un fursec mare, gros, cu fulgi de ciocolată.

— Îți plac fursecurile cu ciocolată?

— Da, domnule, zise Christopher.

— Păi, și mie. Și ăla-i al meu. Să-ți ții lăbuțele acasă! se răsti omul.

Christopher dădu din cap că așa va face și se uită cum moșul ia fursecul. Fără o vorbă, Ambrose îl rupse în două și-i întinse lui Christopher bucata mai mare. Christopher zâmbi, mâncă fursecul și se uită la televizor. Nu prea înțelegea Christopher ce era așa de amuzant acolo, dar nu voia lase impresie proastă, așa că râse oricum. La un moment dat întoarse capul, se uită la bătrân și văzu pe pielea lui bătătorită un tatuaj cu un vultur, acum decolorat.

— De unde aveți tatuajul, domnule? întrebă Christopher.

— Din armată. Acuma taci. Ți-am dat jumătate de fursec ca să te oprești din vorbit.

— Ați fost vreodată în război? continuă netulburat Christopher.

— În vreo două, mârâi moșul.

— În care?

— În alea bune.

Gazda emisiunii spuse ceva despre economia în cădere liberă și domnul Ambrose râse până ce-l apucă tusea. Christopher se uită la fața lui.

— Domnule, ce-ați pățit la ochi? întrebă.

— Cataractă. Am cataractă, zise moșul.

— V-ați molipsit de la un catâr?

Bătrânul răspunse morocănos:

— Catâr? Ce Dumnezeu? *Cataractă.* Nu văd bine. E ca și cum aș avea ochii plini de nori.

Christopher încremeni.

— Cum adică… nori? întrebă.

— Văd contururi. Dar sunt acoperite de nori. De-aia și sunt aici. Am lovit un cerb cu mașina. Nu l-am văzut deloc, afurisitul. Și-am dat cu capul de bord. De data asta chiar că o să-mi ia permisul. Știu eu. N-o să mă mai pot duce nici la cinci minute distanță de azilul ăla. Niște jegoși.

Christopher zâmbi auzind vorbele de ocară. Îi plăceau. Era de parcă ar fi încălcat legea. Așa că-și ținu gura și ascultă șuvoiul de comentarii, privind totodată luminile de la televizor care dansau pe chipul bătrânului. După o vreme, domnul Ambrose își „odihni" ochii într-un fel posac, de moș, după care, în cele din urmă, porni să sforăie. Christopher închise televizorul cu telecomanda ciobită de plastic din mâinile domnului Ambrose.

— Mersi, flăcău, bâigui bătrânul, apoi se întoarse cu spatele la el și-și văzu de sforăit.

Nimeni nu-i mai spusese „flăcău" până atunci. Și asta-l făcu să surâdă. Ieși iarăși pe culoar. Doar că, cine știe de ce, acum nu-i mai era frică. Sora Tammy vorbea iarăși la telefon. Nu-l văzu.

— Tată, nu mai suna atâta, te rog. Sunt de gardă. Promit că aduc MerLOT, zise, exasperată.

Chiar înainte să se strecoare înapoi în rezervă și să se culce, se uită în lungul coridorului și-l văzu pe părintele Tom. Nu mai văzuse un preot în afara bisericii, așa că învinse curiozitatea. Înaintă în vârful picioarelor pe culoar și se uită cum părintele Tom face semnul crucii asupra unui nene bătrân. Familia bătrânului era acolo. Nevasta. Două fete de vârstă mijlocie. Soții lor. Și niște nepoți, care păreau de gimnaziu. Plângeau cu toții, în vreme ce părintele Tom ținea slujba de pe urmă.

— Christopher, șopti sora Tammy. Du-te și te culcă, dragă. Un băiețel n-are nimic de văzut aici.

Îl conduse pe culoar până la camera lui. Dar, până să ajungă, trecură pe lângă camera doamnei Keizer. Bătrâna stătea în șezut pe pat și se uita la puricii de la televizor. Dinții galbeni îi erau cufundați într-un borcan cu apă de pe noptieră. Întoarse capul spre Christopher cu un rânjet smintit, fără dinți.

— A mai luat unul. O să ne omoare pe toți până la urmă.

— N-o băga în seamă, Christopher. Nu știe ce vorbește.

Capitolul 12

Când Christopher se trezi, dimineața, nu-și mai aminti când anume adormise. Dar zări lumină prin jaluzele. Și asta însemna că-i vineri. Și însemna că-i gata cu spitalul. Și mai însemna Motanul Buclucaș 3D!

Întoarse privirea spre toaletă. Ușa era deschisă.

Mama lui se spăla pe mâini.

Și senzația șuierătoare nu mai era.

— Trezirea, puturosule, zâmbi ea. Ești gata să mergem acasă?

Când infirmiera îl împinse, într-un scaun cu rotile, afară pe ușa spitalului, el se prefăcu că-i rivalul Motanului Buclucaș, Asul, veverița zburătoare care mereu avea rău de mișcare. Banchetele de vinil ale vechii lor mașini nu păruseră nicicând mai comode. Mama lui îl duse la bistroul de lângă motel și băiatul ceru clătite cu fulgi de ciocolată. În mod normal acesta ar fi fost momentul culminant al zilei.

Dar ziua de azi nu era una obișnuită.

Era ziua cu Motanul Buclucaș 3D. Toată dimineața și după-amiaza Christopher se gândi la Motanul Buclucaș și la prietena lui, Vaca de înghețată, care făcea porții moi și delicioase de profiterol. Se tot uită la ceasul de pe perete și folosi ce-l învățase doamna Lasko despre cititul orei. Și, pe măsură ce secundele se scurgeau către ora 16:30, când avea să înceapă filmul, era mai rău decât dacă ar fi așteptat Ajunul Crăciunului.

— De ce nu poate Crăciunul să fie cu o zi mai devreme? își întreba mama.

— Păi, dacă ar fi, ai începe să te foiești de pe 23 decembrie, replica ea.

Când se făcu ora trei după-amiaza, o porniră spre cinematograful de lângă South Hills Village, ca să se așeze la coadă. Pe la patru, coada se întindea prin tot cvartalul. Ed Specialul sosi însoțit de mama lui, amândoi îmbrăcați în personaje din Motanul Buclucaș. Mama lui Christopher își zise că Ed Specialul o bătuse probabil pe maică-sa la cap să se facă de râs așa. Ori asta spera, cel puțin. Pe copil îl aștepta un drum destul de anevoios în viață și fără o mamă care să se

deghizeze de bunăvoie într-un măgăruș pe nume Copită.

Când ușierul deschise în cele din urmă porțile, Christopher simți că plesnește de încântare. Își luă ochelarii mari, absolut necesari pentru a viziona un film 3D.

— Ca un copil bogat! exclamă.

Își ocupară locurile perfecte, exact pe mijloc. Mama lui Christopher se duse după gustări și se întoarse cu toate crănțănelele nesănătoase care-i plăceau atât de mult lui Christopher.

Până să se termine reclamele pentru filmele viitoare, Christopher isprăvise deja jumătate din crănțănele. Dar, cu fiecare reclamă și floricică de porumb înghițită, încântarea nu făcea decât să-i crească. Și când, într-un târziu, filmul începu, copiii izbucniră în aplauze.

***

Asta le va aminti mereu de copilărie, își zise mama lui Christopher.

Rememoră filmele pe care le adorase de mică. Din vremea când credea că, cine știe, poate că-i o prințesă de mult pierdută, odrasla unei familii mult mai de soi decât a ei. Nu era adevărat și, cu toate astea, izbutise să nască un prinț.

— Te iubesc, Christopher, zise.

— Și eu, mami, șopti Christopher, atent la ecran.

Ridică și ea privirea și zâmbi când Motanul Buclucaș se duse la vecinul crab, Leonardo Cleștișor, care lucra de zor la tabloul înfățișându-i iubita, pe Mormă-Lisa.

Pisica Buclucașă zise:

— Drăguță pictură, Leonardo. Aveai de gând s-o termini?

Și toți copiii se puseră pe ovații vesele.

După ce se termină filmul, mama lui Ed Specialul insistă „pentru numele lui Dumnezeu” să invite pe toată lumea la TGI Fridays, să ia cina. Făcea ea cinste.

— Așa, copiii pot să ia niște aripioare prăjite, iar noi niște „suc de mămici”, zise făcând cu ochiul.

Pe parcursul cinei, mama lui Christopher o ascultă pe mama lui Ed Specialul („pentru numele lui Dumnezeu,

spune-mi Betty”) relatându-și povestea vieții, cu generosul ajutor al unor cocteiluri Margarita. Cum terminase ea facultatea și cum se măritase cu tatăl lui Ed Specialul, care tocmai ce deschisese al șaselea („șase sunt, numără-le!”) magazin de unelte și electrocasnice, dintr-un lanț ce se întindea în trei state.

Se aplecă la urechea ei și șopti, răspândind un damf de băutură:

— O știi pe V.A.C.A. aia, madam Collins? Ei, păi, bărbatu-său – un P.O.R.C. sadea – tot dezvoltă investițiile în imobiliare și lumea tot împrumută bani apoi ca să-și înfrumusețeze casele, așa că… Dumnezeu mi-e martor, atâta am de spus. Suntem pe cai mari, ce naiba! Soțul meu e bogat! Alo, chelnerița, mi s-a uscat fundul paharului și încă îmi mai amintesc de necazuri!

Mama lui Christopher se gândi că-și făcuse, poate, un soi de prietenă în Betty Anderson. Unii sunt născuți să vorbească. Alții sunt născuți să asculte. Și e minunat când se întâlnesc unii cu ceilalți.

— Îmi placi, Kate, zise Betty în vreme ce se îndreptau spre parcare. Știi să asculți.

Pe drumul spre casă, Christopher adormi, ghiftuit cu mâncare. Mama lui îl purtă în brațe până în camera lor de la motel și îl întinse pe pat.

— Mami? zise cu voce adormită copilul.

— Da, scumpule.

— Putem să mai vedem o dată Motanul Buclucaș?

— Sigur, scumpule. Când vrei tu.

Îl sărută pe frunte și-l lăsă să viseze. Își puse o bere cu cuburi de gheață și savură noaptea. Fiindcă știa că mâine avea să vină nota de plată, dar și că îi era peste puteri s-o plătească.

Capitolul 14

Luni dimineață, când Christopher se trezi, își dădu seama că „vacanța” se terminase. Se întorcea la școală. Înapoi la Brady Collins și la Jenny Hertzog strigând „Inundație”. Dar, cel mai important, se întorcea după ce lipsise două săptămâni întregi.

„Până și Ed Specialul o să fie mai isteț ca mine acuma”, își zise. Își lăsă în jos privirea. Un ineluș de cereale fructate plutea în lapte ca un colac de salvare.

— O să fiu aici la trei, să te iau, zise mama lui când coborî din mașină. Nu CUMVA să pleci de la școală.

— Da, mami.

Mama lui Christopher îl îmbrățișă lung-lung. Apoi băiatul păși spre intrarea în școală. De obicei era ignorat până ce ajungea la el în clasă, dar de data asta avea calitatea de copil „dispărut”. Când fetele cu codițe dădură cu ochii de el, se opriră din sărit coarda și începură să se holbeze. Vreo doi băieți ziseră „salut”. Apoi pe holul școlii dădură buzna gemenii. În clipa în care-l văzură se petrecu ceva uluitor.

— Hei, Christopher, fii pe fază, zise Mike și azvârli spre el mingea lor mică de plastic.

Lui Christopher nu-i veni a crede. Matt și Mike voiau să se joace cu el. Ridică ochii și văzu mingea plutind. Era tare nepriceput la sport, însă se rugă din inimă să nu o rateze. Mingea coborî și, chiar înainte să-l nimerească în nas…

O prinse!

— Hei, Chris! Aruncă-mi una în adâncime, zise și Matt, băiatul cu ocluzor pe ochi, și porni în fugă.

Christopher știa că nu-i în stare să arunce, așa că se gândi la iuțeală cum să facă să rămână în joc.

— Pe sub mână, zise, și-i aruncă lui Mike o minge joasă.

La fix! Mike înhăță mingea și-o propulsă douăzeci de metri pe alee, către fratele lui. O spirală perfectă.

Își petrecură următoarele trei minute aruncându-și mingea de la unul la altul. Însă, pentru Christopher, asta se dovedi la fel de distractiv ca o duminică întreagă. Ba chiar ajunse să prindă mingea binișor.

Mike și Matt, cărora le plăcea să fie numiți M & M, remarcară și faptul că se mișca rapid. Mike era mai mare decât Matt cu trei minute și era și cu două degete mai înalt. Și nu-l lăsa să uite asta nicio clipă. Dar, dacă altcineva își bătea joc de Matt, păzea! Mai ales dacă se lua de plasturele de pe ochiul zbanghiu al lui Matt. Jenny Hertzog reușea cumva să scape cu „Papagalul Pirat". Însă, dacă auzea de la alții asta, Mike îi lua pur și simplu la bătaie.

Chiar și dacă erau într-a cincea.

Când Christopher ajunse la clasa lui, trăncăneala copiilor se opri și toți ochii se fixară asupra lui. Christopher se așeză lângă Ed Specialul, încercând să se facă una cu pupitrul. Însă apărură cei doi M & M și vrură să afle ce pățise Christopher cât se pierduse prin pădure.

Christopher era timid, de obicei, când i se adresau alți copii, însă frații fuseseră drăguți cu el. Așa că, în vreme ce clasa o aștepta pe doamna Lasko, care întârzia ca de obicei cinci minute, le istorisi totul. Și, povestind, observă că nimeni din încăpere nu vorbea. Erau cu toții numai urechi.

Christopher se simți, deodată, ceva mai încrezător. Așa că începu să adauge detalii despre spital și despre cum ajunsese el să stea până târziu și să se uite la *The Tonight Show,* lucru extrem de impresionant pentru toată lumea.

— Ai stat mai târziu de miezul nopții? Ei, drăcie! zise Mike.

— Ei, drăcie! zise și Matt, încercând să pară la fel de dur ca fratele lui.

Christopher începuse să povestească despre bătrâna din toaleta bărbaților când, brusc, auzi o voce.

— Gura, fraiere!

Christopher ridică ochii și-l văzu pe Brady Collins. Se tunsese în săptămânile cât lipsise Christopher. Fără breton arăta și mai urâcios. Fața lui Christopher se îmbujoră. Închise îndată gura.

— Ne povestește ceva, Brady, zise Mike.

— Da, ne povestește, întări Matt.

— Așa că taci tu, rosti Ed Specialul, cu un curaj neobișnuit, dat fiind că Mike era acolo ca să-l sprijine.

În încăpere încordarea atinse paroxismul.

Christopher încercă de îndată să împace spiritele.

— E-n regulă, băieți. Mă opresc.

— Nu, Chris. Dă-l naibii, zise Mike.

— Așa, dă-l naibii, zise Ed Specialul, luând-o înaintea lui Matt.

Mike rânji disprețuitor și șopti:

— Așază-ți curul în bancă, Brady, până nu-ți fac altă gaură-n el.

Brady miji ochii. Părea violent. Asta până ce începu să râdă fata cu pistrui. Izbucni în hohote și tocilarul cu ochelari. Apoi, cât ai bate din palme, se apucă să râdă toată lumea. În afară de Brady. Părea furios, stânjenit și, dintr-odată, mai mărunt. Însă era în continuare periculos, pe cât de periculos putea fi un băiat de treizeci și cinci de kilograme. Christopher mai văzuse genul acela de violență și în ochii altcuiva. Doar că Jerry fusese mult mai mare și mai solid.

— Și… ce s-a întâmplat după baba aia? întrebă Mike.

Christopher începu iarăși să povestească și atât de recunoscător se simțea pentru noii săi prieteni, încât făcu ceva îndrăzneț. Îl imită pe crabul Leonardo din Motanul Buclucaș 3D.

— Aveai de gând să termini povestea aia? sfârși, încercând să semene cât de bine putea cu personajul.

Copiii râseră în hohote. Însă vremea poveștilor se sfârși când doamna Lasko intră în clasă, cu termosul în mână și cu ochii injectați. Culese niște aspirine dintr-o cutie de tablă din sertarul catedrei, după care rosti cele mai ticăloase trei cuvinte:

— Lucrare de control.

Copiii oftară. Inima lui Christopher se făcu deodată cât un vârf de ac. Prima oră era de mate. Mult-temuta matematică.

— Ei, hai. Am petrecut ultimele două săptămâni lucrând cu adunări. O să vă descurcați, băieți și fete, zise întinzând câte un teanc de teste copiilor din rândul din față.

Testele se deplasară către fundul clasei ca un val de suporteri la meci. Christopher se cufundă în scaun. Simți pe umăr manichiura doamnei Lasko.

— Christopher, nu mă aștept să poți lucra exercițiile. Dar, cât de cât, încearcă. Oricând poți să dai iarăși testul, bine? zise.

Christopher dădu din cap a încuviințare, însă nu era bine deloc. Mereu era groaznic la mate, iar acum rămăsese și două săptămâni în urmă. Urma să pice testul, iar mama lui avea să zică iarăși: „Nu-ți fă griji. Tu încearcă mai departe, o să-ți iasă”.

Își scrise numele în colțul din dreapta-sus al paginii, cu un creion mare și verde. Apoi se uită la ceas. Secundarul trecea chiar atunci de doisprezece și era exact ora opt dimineața.

Christopher se uită la primul exercițiu.

2 + **7** = ____

Doamna Lasko începea mereu cu ceva ușor, ca să le dea copiilor încredere în ei.

2 + 7 = 9

Era sigur că e corect. Christopher se uită în josul foii. Îi mai rămâneau doar șase exerciții. Și era decis să mai rezolve corect cel puțin unul. Cel puțin.

24 + 9 =______

Christopher se opri. Chestiile cu nouă erau de obicei complicate, fiindcă nu ajungeai niciodată la zece. Dacă ar fi fost douăzeci și patru plus zece, simplu: treizeci și patru. Nicio problemă. Dar Christopher își dădu îndată seama de ceva. Că putea să adune zece și să scadă unu. Avea noimă. Și era ușor. Scrise răspunsul cu creionul cel mare și verde.

24 + 9 = 33

Nu-i venea să creadă. Le făcuse corect pe primele două. Dacă îi mai ieșea unul, asta ar fi însemnat trei din șapte. Trei plus șapte fac zece. Zece minus șapte e trei. Se uită la următoarea problemă. Era ceva cu bani.

Dacă aveți două monede de zece cenți, una de cinci cenți și una de-un sfert de dolar, câți bani aveți în total? _____ de cenți.

Doamnei Lasko îi plăcea, de obicei, să-i pună la încercare cu al treilea exercițiu. Și, de obicei, aici începea Christopher să se simtă incompetent. Dar nu și de data asta. Christopher își dădu seama că banii nu sunt altceva decât numere. Și că, dacă putea să adune două cifre, putea să adune și patru.

45 de cenți!

Christopher era așa de surescitat că aproape sări de pe scaun. Niciodată nu nimerea primele trei răspunsuri la lucrare. Niciodată.

36–17 = ______

Doamna Lasko era șmecheră iarăși, doar că el știa ce să facă. Treizeci și șase minus șaisprezece minus unu.

36–17 = 19

Treptat, îl cuprinse un sentiment anume. O nădejde firavă că poate, cine știe, de data asta putea obține un scor perfect pentru mami. Niciodată nu-i ieșise perfect la vreun test. Pe niciun subiect.

În toată viața lui. Mami i-ar fi cumpărat cereale cu fructe să-i ajungă pe-un an.

Dacă sunteți la un meci de baseball care durează 1 oră și 6 minute, câte minute înseamnă asta?

Doamna Lasko era iarăși îngăduitoare. Orice copil se putea uita la ceas și să numere pe cadran. Dar Christopher n-avea nevoie. Șaizeci de tic-tic-tic-uri. Și încă șase.

66 de minute

Mai avea două exerciții. Tare își mai dorea să nu greșească niciunul. Voia ca mami să fie mândră de el. Nici nu-i păsa, de fapt, de cerealele cu fructe. Se uită la următorul exercițiu, bătând ușor în tăblie cu creionul verde.

Pe un vas sunt 91 de persoane, dar numai 85 de veste de salvare. Câte veste de salvare ar mai trebui?

Christopher separă cuvintele de cifre și văzu nouăzeci și unu minus optzeci și cinci. Nici nu mai trebui, de data asta, să scadă zece din nouăzeci și unu și să adauge patru. Nu mai trebuia să facă nimic. Pur și simplu înțelegea.

6 veste de salvare

Întrebarea finală. Christopher abia dacă îndrăzni să se uite. Îi mai trebuia un singur răspuns ca să fie perfect. Brady Collins avea mereu răspunsurile bune. La fel și Dominic Chiccinelli. Kevin Dorwart. Ba chiar și Jenny Hertzog. Însă acum îi venise rândul și lui.

Exercițiu suplimentar:
12×4 =

Christopher simți că-l cuprinde deznădejdea. Începuse să învețe înmulțirea exact înainte să se rătăcească în pădure. N-avea cum să-și dea seama care-i rezolvarea. Așa că se gândi doar la numărul doisprezece. Și la cei doisprezece oameni din boxa juraților care apăreau în filmele vechi, de vineri seara, ale mamei. Și că, dacă erau patru filme, asta însemna patru seturi de câte doisprezece jurați. Și că asta însemna patruzeci și opt de jurați.

Răsuflarea lui Christopher se opri.

Răspunsul era patruzeci și opt.

Știa. Ca în clipa în care învățase cum să-și lege șireturile sau să deosebească mâna stângă de dreapta (mâna stângă face un L!) Mintea îi făcu CLIC. Tot ce era încețoșat în creierul lui se limpezi.

Exercițiu suplimentar:
12×4 = 48

Christopher trebui să se asigure pe deplin că avea să capete notă maximă, așa că, înainte să lase jos creionul, mai trecu odată prin tot testul. Făcu iarăși exercițiile. Și când ajunse la al treilea se opri.

Dacă aveți două monede de zece cenți, una de cinci cenți și una de-un sfert de dolar, câți bani aveți în total?

Prima oară nici nu-i trecuse prin cap. Până la urmă, era doar un test la mate. Nu o verificare la citit. Dar erau așa de multe litere. Și își dădu seama că nu le mai încurcă. Nici măcar o dată. Citise fraza fără măcar s-o zică cu voce tare. I se păru deci că poate ceva nu era în ordine, așa că citi iarăși.

Dacă aveți două monede de zece cenți, una de cinci cenți și una de-un sfert de dolar, câți bani aveți în total?

45. Sau patruzeci și cinci. Erau tare multe e-uri acolo. Asta însă nu I opri. Și cuvântul monede nu arăta ca…

mnoede

Erau monede. Și un sfert era un sfert, nu un…

sfret

Inima îi bubuia în piept. Se uită la posterele care înțesau încăperea. Cele care îi dăduseră bătaie de cap toată luna.

CTIITUL ETSE FNUDAMAELT

Nu trebui să rostească cu voce tare, ci făcu totul în cap.

CITITUL ESTE FUNDAMENTAL

Toate sunetele se estompară.

ȚNIEȚI CPOIII DEAPRET DE DORGURI

Mai erau doar sala de clasă și zumzetul minții lui Christopher.

ȚINEȚI COPIII DEPARTE DE DROGURI

Christopher putea să citească!

Își lăsă capul pe pupitru, încercând să-și ascundă încântarea. Nu mai era un prostovan. Și mama lui nu mai trebuia, de-acum, să se prefacă. Nu mai avea de ce să zică: „Nu-ți fă griji. Tu încearcă. O să pricepi”. În sfârșit, *pricepea.* Avea s-o facă mândră pe mami cu lucrarea lui.

Mami nu mândră. Foarte mândră.

Christopher era pe cale să lase din mână creionul cel mare și verde și să ridice mâna, însă se opri. Se uită împrejur și-și dădu seama că toți copiii ceilalți își rezolvau încă exercițiile. Capetele erau aplecate spre foaie. Creioanele mari și verzi făceau fâș-fâș, ca pixul doctorului din spital. Majoritatea copiilor erau încă la exercițiul al doilea, inclusiv Brady Collins.

Și atunci, în sfârșit, se uită Christopher la ceas. Testarea începuse, în dimineața aceea, la ora opt. Christopher nici măcar nu trebui să socotească în cap. Știu pur și simplu.

Terminase lucrarea în patruzeci și două de secunde.

Se simți atât de mândru, încât nici nu băgă de seamă că începe să-l doară capul.

Capitolul 15

Deja, spre sfârșitul zilei, durerea de cap a lui Christopher devenise insuportabilă. Însă era prea dornic să-i arate mamei noile sale talente într-ale cititului ca să-i pese. Se duse la bibliotecă să-și ia cartea de repetat. Doamna Henderson, ca întotdeauna, se afla acolo să-l ajute. Alese *Motanul Buclucaș fură litera E,* pe care bibliotecara o pusese deoparte special pentru el. Era pe cale să-i mai dea un Snoopy, dar băiatul o opri.

— Doamnă Henderson, e și vreo carte mai grea s-o încerc?

— Să văd ce găsesc, spuse ea cu un zâmbet.

Se întoarse cu *Insula Comorilor* de Robert Louis Stevenson. Lui Christopher nu-i veni să creadă cât era de groasă. Se gândi, un moment, să aleagă totuși ceva mai puțin avansat. Dar, când deschise volumul ponosit, toate literele rămaseră pe loc suficient cât să-i îngăduie să citească.

Cinșpe oameni pe cufărul mortului —
lo-ho-ho și-un clondir cu rom!

Nu era rău deloc. Iar coperta arăta promițător. Pirați *și o* comoară? Combinația câștigătoare.

— Vrei ceva mai ușurel? întrebă doamna Henderson.

— Nu. Pare distractivă, zise el.

Îi mulțumi și aruncă în rucsac cărțile. Ceasul arăta, în sfârșit, ora trei după-amiaza. Și se auzi clopoțelul, iar elevii umplură culoarele ca furnicile mușuroiul. Christopher își luă geaca din vestiar. Își luă la revedere de la Ed Specialul și de la frații M & M.

Când ieși, văzu că cerul se înnorase.

Mama lui veni să-l ia și el urcă în mașină abia așteptând să-i arate prima lui carte de oameni mari. Până ce văzu că mami părea tristă.

— Ce-i, mami?

— Nimic, scumpule, răspunse ea.

Dar Christopher știa că nu-i așa. Arăta obosită și preocupată. Exact ca în săptămâna de dinainte să fugă amândoi de Jerry. Ceva nu mergea. Își cunoștea totuși

mama suficient de bine ca să știe că nu i-ar fi spus niciodată care e baiul. Nu voia să-l îngrijoreze.

Și asta îl îngrijora mereu.

Vru întreaga zi să-i spună despre citit, însă niciodată nu părea un moment oportun. Mama lui abia dacă vorbi pe drumul spre casă. Vorbi și mai puțin la cină. Și se arătă supărată de mizeria de la motel, spunând că „doar n-o fi ea singura care făcea curat pe-acolo”. La vremea când jurnalele de știri își terminaseră relatările despre Orientul Mijlociu, ea își ceru scuze că fusese arțăgoasă și adormi în patul dublu.

Christopher, prin urmare, își lăsă mama să doarmă și se apucă să deretice prin cameră. Spera că, dacă ea se trezea și vedea camera curată, n-avea să mai fie așa de îngrijorată în săptămâna aia. Și ar fi putut după aceea să aibă parte împreună de-o zi de vineri minunată. Christopher plănuise totul. Avea să aștepte până în Vinerea de film ca să-i ofere surpriza. Nu doar ca să-i arate că citea. Până atunci avea să capete și rezultatele la lucrare și să-i arate punctajul perfect la mate. Și ea avea să fie atât de mândră, că avea să insiste să se ducă iarăși la Motanul Buclucaș 3D. Ba poate și la McDonald’s. Probabil că nu. Dar cine știe!

Christopher stinse toate luminile și apoi dădu încet sonorul televizorului, ca să n-o trezească din „odihnitul ochilor”. Se așeză la masă și se apucă de citit *Insula Comorilor* la lumina care venea pe geam. Voia să termine un capitol până vineri, pentru ea. Poate chiar două. Tăblia mesei era plină de teancuri de hârtii. La început, ridică doar ceașca de cafea care lăsase un inel maroniu pe hârtie. Apoi, uitându-se mai bine, își dădu seama ce erau hârtiile alea.

Erau facturi.

Christopher își mai văzuse mama ocupându-se de facturi. Le ura mai mult ca pe orice, cu excepția, poate, a amenzilor de parcare. Doar că, ori de câte ori întreba Christopher ce nu-i în regulă, ea zâmbea mereu și zicea același lucru.

„Nu-i nimic, scumpule.”

Christopher luă prima factură. Era de la compania de telefoane, în trecut nici măcar n-ar fi încercat să

citească asemenea cuvinte de oameni mari. Acum însă le vedea limpede.

A treia notificare
Scadență depășită

Întoarse facturile, una câte una. Până ce urma de cafea se transformă dintr-o pată umedă într-o adâncitură mică, circulară. Văzu, pe fiecare înștiințare de plată scadențele, penalitățile și datoriile din urmă.

Dacă aveți două monede de zece cenți, una de cinci cenți și una de-un sfert de dolar, câți bani aveți în total?

Nu suficienți.

Christopher nu putea aduna toate numerele. Erau prea mari. Și mai știa că mami nu-și mai permitea să-l ducă iar la Motanul Buclucaș 3D, oricât de bine ar fi făcut la lucrare. Și probabil nu-și permisese nici săptămâna trecută.

Se simți deodată nespus de rușinat pentru toate lucrurile pe care le risipea, precum cerealele Froot Loops. Plus spitalul și doctorii. O costa prea mult. Exact ca tati. Plătise înmormântarea lui cu cartea de credit, ca să fie îngropat cât de cât decent. Și nu-și mai revenise după cheltuiala asta. O auzise vorbind cu o vecină de treabă când mai erau în Michigan, după ce băuse o bere în plus. Și apoi, când o întrebase ce nu merge, zâmbise și zisese: „Nu-i nimic, scumpule”.

Exact ca azi.

Deci își făcu promisiunea că, atunci când ea avea să vadă lucrarea cu scor perfect de la mate și o să vrea să-l ducă la McDonald’s, el o să spună nu. Și dacă se duceau iarăși la vreun restaurant cu mama lui Ed Specialul, decise Christopher, avea să aleagă din meniu doar lucruri la „ofertă”, fiindcă pe acelea cereau doar prețul de la supermarket, și asta ar fi fost important pentru mama lui. Mai presus de orice însă niciodată n-avea să se mai ducă la un film 3D pentru bogați. Îi ajungeau filmele vechi de la bibliotecă. Și-și făgădui să-i citească tare dintr-o carte, ca să știe că toată strădania ei dăduse rezultate.

Cu aceste gânduri, Christopher se strecură în sacul de dormit. Scoase la iveală una dintre șosetele lui lungi.

Banii lui de pantaloni.

Apoi își ocoli mama, pășind pe furiș, și puse banii pe fundul genții ei. Jenny Hertzog, în ceea ce-l privea, n-avea decât să-i strige „Inundație" pentru tot restul vieții.

Capitolul 16

— Inundație! A intrat la apă! strigă pe culoar Jenny Hertzog.

Dar, de data asta, batjocura ei nu-l deranjă pe Christopher. Se simțea doar întristat pentru Jenny, așa cum s-ar fi simțit pentru mama lui. N-avea niciun sens. Dar așa simțea. I se părea că lui Jenny i se spuseseră lucruri mult mai neplăcute decât „Inundație”. Sau poate că tăticul ei avea multe facturi acasă și era arțăgos mereu. Orice-ar fi fost, se bucura că-i dăduse banii lui mami. Și abia aștepta să primească înapoi lucrarea de la doamna Lasko, ca să îi poată arăta mamei primul lui rezultat perfect.

Când începu ora de mate, doamna Lasko împărți toate testele. Christopher se uită prin clasă. Văzu că Kevin Dorwart avea 7 din 7. Brady Collins, 6 din 7. Ed Specialul făcuse 2 din 7. Matt și Mike aveau fiecare câte cinci răspunsuri corecte. Dar testul lui Christopher nu apăru. Nu știa de ce. După ce clopoțelul sună și copiii ieșiră în pauză, doamna Lasko îl opri pe Christopher.

— Christopher, zise cu voce gravă, știu că ai lipsit două săptămâni și că nu vrei să rămâi în urmă. Ai… te-ai uitat la răspunsurile cuiva când ai făcut testul?

Christopher înghiți în sec. Scutură din cap că nu.

— Nu mă supăr. Dar n-aș vrea să te păcălești singur și să înveți chiar tu să faci totul. Deci, încă o dată, te-ai uitat la răspunsurile altcuiva la test? Poate pe foaia lui Kewin Dorwart? întrebă ea.

— Nu, doamna Lasko.

Doamna îl privi insistent în ochi. Christopher se simți ca o broască pe masa de disecție.

— Știi, am văzut elevi care simt atâta presiune să facă bine la lucrări, că mereu le iese prost. Și când li se spune că nu-i așa de important ajung să se descurce foarte bine.

Apoi cu un zâmbet, îi întinse lucrarea de control.

— Sunt mândră de tine. Ține-o tot așa.

Avea un 7/7 mare, scris cu cariocă roșie. Și o stea aurie. Plus un autocolant cu Motanul Buclucaș zicând: „Ești perrrrfect!”

— Mulțumesc, doamna Lasko.

Christopher zâmbea cu gura până la urechi. Nu se mai putea abține. Nu mai putea să aștepte până la Vinerea de film. Când mama trase în parcare mașina și-i făcu din mână, Christopher flutură și el mâna cu foaia.

— Ce-i cu tine? întrebă ea. Arăți ca pisica aia care-a mâncat canarul.

Și atunci Christopher îi întinse testul.

— Ce-i aici? zise ea.

Băiatul nu răspunse. Mama lui desfăcu foaia. Citi. Și se opri. Tăcută. Primul lui scor perfect. 7 din 7. Își mai aruncă o dată ochii pe foaie, întorcând capul, apoi se răsuci spre Christopher. În ochi, în loc de îngrijorare, i se citea mândria.

— Vezi! Ți-am spus c-o să pricepi!

Și atunci îi arătă cartea, *Insula Comorilor.*

— Sunt la capitolul trei, spuse băiatul.

Ea, de atâta mândrie, scoase un chiot și-l îmbrățișă.

— Așa se întâmplă când nu vrei să te dai bătut, zise.

Cum prevăzuse, se oferi să-l ducă iarăși la Motanul Buclucaș 3D.

— Nu, mersi. Hai să luăm filme de la bibliotecă, răspunse el.

Păru, la început, uluită, apoi ușurată. Mai ales când băiatul declară că n-are chef de McDonald's ori alt restaurant. Voia sendvișurile ei cu brânză la grătar. Se duseră deci la bibliotecă și Ieșiră cu o copie proaspătă a filmului *Motanul Buclucaș 2* („De data asta e perrrsonal") și, pentru ea, un CD cu *Regina Africană.*

Făcură apoi niște cumpărături pentru ospățul cu brânză la grătar. Christopher își văzu mama băgând mâna în geantă. Acu-i acu'! O privi cum scoate banii ascunși de el. Cu o grimasă de nedumerire. Nu știa de unde apăruseră. Dar se bucura că-i are. Era pe cale să-i pună la loc în geantă, la păstrare, când Christopher o opri.

— Mami, ar trebui să iei ceva pentru tine, zise.

— Nu, sunt în regulă.

— Nu, chiar ar trebui, insistă el.

Îi strânse ușurel mâna. Cum făcea mami când cumpăra roșii. Păru surprinsă. Christopher nu era

insistent de fel. Stătu pe gânduri o clipă, apoi dădu din umeri.

— Ce naiba, îi zise vânzătoarei. Dă-mi un covrig Sarris și un bilet de loterie.

Vânzătoarea adolescentă îi întinse cel mai bun covrig cu ciocolată din lume și biletul de loterie. Ca să-și onoreze fiul, mama lui Christopher decise să treacă pe biletul de loto răspunsurile de pe lucrarea lui cu scor perfect. Îi dădu fetei cinci dolari. Primi rest șaptesprezece cenți. Christopher nu mai văzu nimic în portofelul ei. Apoi mama lui aruncă o privire spre o cutie mică de metal pentru donații. De pe ea o privea un copil dintr-o tabără de refugiați din Orientul Mijlociu. Puse în cutie cei șaptesprezece cenți și părăsi magazinul cu geanta goală.

Pe drumul spre casă Christopher o văzu cum se uită la indicatorul de combustibil. Rezervorul era plin pe sfert. Se simți recunoscător că era rândul mamei lui Ed Specialul să-i ducă cu mașina la ora de religie, altfel n-ar fi izbutit s-o scoată la capăt până în ziua de salariu.

Când ajunseră acasă, noaptea era liniștită și răcoroasă. Se așezară alături în bucătărioară. Christopher își privi mama cum pune pe placa încinsă brânza și zâmbi când auzi untul cum sfârâie. Ascultă clinchetul cuburilor în pahar când îi turnă mamei berea peste gheață. Și, ca întotdeauna, plănuiră ce vor face cu bogățiile încă necâștigate. Christopher adăugă o mașină sport pe aleea casei lor de vis. Mașina doamnei Lasko. În ceea ce-o privea, mama lui Christopher fusese atât de impresionată de alegerea cărții *Insula Comorii*, încât îi făgădui că o să-i ia un raft pentru propria lui bibliotecă.

Christopher dădu drumul la televizor, care umplu camera cu sunetul știrilor de seară. Mama lui tocmai întorcea sendvișurile cu brânză, când rubrica de sport se termină și veni vremea extragerii la loterie. Fiind concentrată pe gătit, aproape că nu auzi primul număr.

Era un 9.

Christopher desfăcu măsuțele pliante pe care le cumpăraseră la mâna a doua și le trase înaintea paturilor. Se uită la testul la mate, prins pe minifrigider cu niște magneți-litere.

— Mami, ai vrea…

Ea ridică mâna, cerându-i să tacă. Tăcu și se uită la ea. Kate înșfăcă testul de pe ușa frigiderului și păși spre televizor. Bilele cu numere dansară în cuva de sticlă. Christopher nu fusese atent.

Al doilea număr era 33.

— Mami? zise.

— Sss.

Mama lui se lăsă în genunchi, cu ochii țintă la prezentator. Christopher o mai văzuse să nimerească două numere. Se mai întâmpla. Însă acum își frământa mâinile. A treia bilă fu absorbită de vacuum.

45

— O, Doamne! suspină ea.

Christopher nu-și văzuse niciodată mama rugându-se la biserică. Acum însă își încleștase degetele atât de tare, încât încheieturile i se albiră. Fu extras al patrulea număr. Și crainicul anunță

19

— Iisuse, te rog! rosti ea.

Christopher se uită la lucrarea lui cu punctaj perfect, tremurând în mâinile ei. Următorul răspuns era 66. Mama lui încetase să respire, așteptând să fie extras următorul număr.

— 66! anunță prezentatorul.

Fără să-și dea seama de ce face, mama lui Christopher se legăna înainte și înapoi. Îl strângea în brațe atât de tare, încât băiatul nu mai putea respira. Dar nu scoase o vorbă. Nu îndrăznea. Mami era rigidă ca o scândură. Se uită la următorul răspuns de pe lucrare. Era 6. Se extrăgea următorul număr.

Era 9.

— Nu! gemu ea.

Păru o eternitate până ce prezentatorul răsuci bila, așezând-o pe partea corectă.

— 6!

— Dumnezeule! zise mama lui Christopher.

Mai era un număr. Unul singur. Bilele dansară iarăși în cuta de sticlă. Christopher privi, pe foaie, ultimul răspuns de la lucrarea lui cu punctaj perfect. Era 48. Mama lui Christopher închise ochii. Ca și cum n-ar fi suportat să se uite. Să mai piardă o dată, după ce pierduse de atâtea ori.

— Spune-mi, zise.

— Mami, ai câștigat.

Nu le văzu, îi simți însă, pe ceafă, lacrimile fierbinți. Brațele ei îl cuprinseră cu atâta putere, de crezu că o să-i pocnească spinarea. Și ar fi stat așa o noapte întreagă dacă alarma de fum n-ar fi început să țiuie. Așa că dădură fuga la plită și văzură că sendvișurile cu brânză erau acum negre ca stafidele. Mama lui închise plita și deschise geamul, ca să iasă fumul.

— E în regulă. Încă le putem mânca. Nu s-au ars așa de tare, zise Christopher.

— Dă-le naibii, răspunse mama lui. Ia-ți hăinuța. Ieșim la o friptură.

Și se duseră în centrul la Ruth's Chris. Însă, cu toate că mami îl îndemnă să comande ce-i poftește inima, el tot alese homarul, fiindcă apărea la „ofertă”.

Capitolul 17

— E casa cea mai drăguță pe care-am văzut-o până acum, zise doamna Soroka, după ce opriră pe alee.

Era o doamnă stilată. Elegantă la prima vedere. Dar de o eleganță învățată. Kate știa asta. După felul în care unii folosesc un vocabular mai sforăitor decât al tatălui lor și se pretind a fi altcineva. Falsitatea unora e mai onestă decât adevărul altora. Poate că vorbea ea precipitat, dar doamna Soroka era sinceră în tot ce spunea.

— Aleea de acces s-a cam deteriorat, dar ai mai avea niște ani până ce trebuie asfaltată iarăși. Și știu niște persoane care ți-ar putea face o reducere. Noi, fetele, trebuie să avem grijă unele de altele.

Zise asta făcând cu ochiul și deschise portiera. Era a treia casă vizitată în acea zi. Prima fusese prea mare. A doua, cam mică. Și ca fetița ajunsă în locuința urșilor, sperau că a treia o să fie numai bună.

— Ușa e un pic înțepenită, zise doamna Soroka zornăind mănunchiul de chei și vârând una în încuietoare. Dar putem să punem asta pe lista cu lucruri de reparat și plătesc eu.

Doamna Soroka descuie cu un țăcănit și deschise ușa împingând-o cu umărul. Kate rămase o clipă în spatele ei, cu Christopher, uitându-se la priveliștea tomnatică și înviorătoare dimprejur.

Toate casele din fundătură arătau curate și înstărite. La fel de drăguțe ca frunzele căzătoare. Exista până și o cabană de lemn pe culmea unui delușor, peste stradă. Îi amintea de căsuțele de jucărie ale lui Christopher. La mansardă văzu o bătrână, uitându-se lung pe geam. Kate îi auzi, chiar de la distanța aceea, scârțâitul balansoarului.

— Christopher? Pământul către Christopher? zise Kate. Hai să intrăm.

Christopher își mută privirea de la cabană și o urmă înăuntru.

Casa era o frumusețe. Ceea ce doamna Soroka numea stil Craftsman *adevărat.* Camera de zi avea rafturi de cărți în perete și un șemineu cu spațiu suficient pentru un televizor pe cinste. Tot locul

mirosea a prăjiturele cu ciocolată. Doamna Soroka le spuse că prăjiturelele erau un truc pe care-l foloseau agenții imobiliari să păcălească mușteriii ca să se simtă ca acasă.

— Funcționează, glumi Kate.

— Păi, cum să nu? Eram sfrijită înainte să mă apuc de meseria asta.

Doamna Soroka străbătu casa, aprinzând luminile. Cu fiecare odaie, încântarea lui Kate creștea. Sufrageria era perfectă pentru patru persoane, dar încăpeau și opt. Ar fi putut chiar să aibă musafiri la masa de Crăciun.

Și bucătăria.

Doamne, bucătăria aia!

Nu era o firidă cu plită și cuptor cu microunde, ca la motel. Ci raiul pe pământ. Electrocasnice nou-nouțe de oțel inoxidabil. O mașină de spălat vase care nu avea scurgeri de apă. Un frigider care făcea gheață, în loc de-o găleată și-un culoar de motel de străbătut. Locul ăsta avea până și o tejghea de bar în mijloc! O afurisită de tejghea!

— Ce crezi, mami? întrebă Christopher.

— Nu-i rău, zise ea încercând să nu pară prea încântată.

Doamna Soroka turuia întruna despre instalații pentru spălătoare și uscătoare și despre mentenanță, dar Kate încetase s-o mai asculte. Ceea ce începuse ca o dragoste la prima vedere în camera de zi se transformă într-o dragoste fierbinte când urcară scara spre dormitoare. Nu avusese vreodată scări în locuință. Doar platforme de dormit cu scăriță. Și ieșiri de incendiu.

În sfârșit îi putea spune băiatului să nu alerge pe scări.

— Să vedem dormitorul mare mai întâi, zise.

— Tu ești șefa, zise zâmbind doamna Soroka.

Lui Kate îi plăcu pe loc patul frumos decorat și ferestrele largi, însă dressingul o cuceri definitiv. Pe față i se lăbărță un zâmbet larg și palmele începură să-i asude, neliniștită la gândul că trebuia să umple atâta spațiu. Vinovăția ei n-ar fi putut face atâtea drumuri pe la magazine. Fie ele cu reduceri, fie nu. Dar putea, până la urmă, să-și cumpere niște lucruri la mâna a doua.

Oprește-te, Kate. Meriți toate astea. Respiră.

— Acum, al doilea dormitor e un pic mai intim. E un fel de-a zice că-i mai mic, glumi doamna Soroka. Așa că ar putea fi cameră de oaspeți pentru rudele venite în vizită.

Rude care să conteze nu erau. Musafirii n-aveau să apară vreodată. Însă nu era nevoie ca doamna Soroka să știe asta. Camera de oaspeți era numai bună pentru un birouaș, când Kate avea să se întoarcă, în fine, la studii. Era chiar deasupra garajului în care încăpeau două mașini. Gata cu amenzile de parcare în zilele când se făcea curat pe stradă. Gata cu pungile de hârtie puse peste aparatele de taxat. Rechinul lor de uscat, nou-nouț (la mâna a doua, cu revizie abia făcută), urma să aibă parte de un bârlog propriu.

— Și aici ar fi camera lui Christopher, zise doamna Soroka deschizând ușa.

Era perfect.

Un pătuț și un pupitru. O fereastră cât peretele la care un copil putea sta să se uite și să se mire. Un dulap mare pentru haine. Un dulap separat pentru jucării. Mochetă nouă, drăguță. Întreaga odaie mirosea a primăvară. A lămâie, dar fără acreală.

— Îți place, scumpule? întrebă ea.

— Îmi place mult, mami.

— Și mie.

— Suntem deci fericiți? întrebă doamna Soroka.

— Foarte fericiți, răspunse Kate.

— Sunteți gata să faceți o ofertă?

Kate tăcu. Inima îi bubuia în piept la gândul că-și punea numele pe un act de vânzare cumpărare. Dar își luase deja câștigul de la loterie și când se socotise totul și se reținuseră taxele, scăpase complet de datorii. Plătise pentru spitalizarea lui Christopher. Pentru înmormântarea fostului soț. Plătise apoi toate restanțele la cardurile de credit, cum spunea la televizor Suze Orman. Inițiase un fond pentru facultate (destinat amândurora). Și după ce acestea toate fuseseră făcute, îi rămăseseră încă destui bani ca să poată plăti cu banii jos singurul lucru pe care Christopher promisese mereu că i-l cumpără.

O casă doar a lor.

Gata cu fugitul. Gata cu mutatul. Băiatul urma să aibă un cămin.

Ia-o ușor, Kate. Întreabă ce ai de întrebat.

— E o afacere bună? Spune-mi cinstit. Noi, fetele, trebuie să ne ținem partea, așa-i?

— Așa-i. Iar afacerea e fantastică. Singurul motiv pentru care proprietarii vând este că și-au cumpărat un apartament în Palm Springs ca să scape de iarnă și de ginere. Zona asta e pe cale să explodeze. Chiar și dacă ai da mai mult decât se cere, tot ar fi un chilipir.

Kate știu că cealaltă femeie spune adevărul. Se documentase și ea înainte.

— Ce crezi? îl întrebă pe Christopher.

— E cel mai drăguț loc pe care l-am văzut vreodată, zise băiatul.

— Atunci… să facem o ofertă.

Doamna Soroka bătu din palme.

— Bine faceți! Și știți ceva? Nici măcar nu v-am arătat partea cea mai bună!

Doamna Soroka traversă dormitorul lui Christopher și se apropie de fereastra cea lată. Trase perdelele, lăsând priveliștea să se dezvăluie. Chiar sub camera lui Christopher era o curte mare, cu un copac, un scrânciob făcut dintr-un cauciuc de mașină, un tobogan și nisip. Visul oricărui băiat. Curtea era netedă și bine îngrijită. Perfectă pentru fotbal. Perfectă pentru orice.

— Gândește-te numai, zise doamna Soroka. Aveți curtea și, pe lângă asta, uite ce e în spate.

Era pădurea Mission Street.

Christopher poate că uitase cele șase zile cât se rătăcise prin ea, Kate însă n-avea să le uite în veci.

— Nu vreau să stau lângă pădure, zise.

Doamna Soroka dădu din cap, amintindu-și parcă poza lui Christopher din ziar, când fusese dat dispărut.

— Acum… între noi două fie vorba… Domnul Collins plănuiește niște construcții noi la o aruncătură de băț de aici.

— Știu, zise Kate.

Doamna Soroka dădu din cap a încuviințare și coborî vocea până la o șoaptă conspirativă.

— Da, dar știai că l-a angajat pe șeful meu să vândă casele alea? Și că o să construiască un drum care să

lege ambele părți ale orașului? În șase luni o să ai o casă în cel mai bine situat cartier din Mill Grove, o locuință care o să valoreze cu o sută de mii de dolari mai mult decât ai dat pe ea. Îmi place de tine, Kate. Și sunt și eu mamă. Așa că n-ai vrea să pierzi ocazia asta.

Femeia își frecă degetul mare de arătător. Bani, mulți bani.

— Ești sigură?

— Crede-mă, pădurea aia o să dispară până la Crăciun.

Capitolul 18

Se mutară în ziua de după Halloween.

Christopher și mama lui erau în genunchi, în timp ce-și împachetau în cutii viețile. Erau, de-acum, învățați cu mutatul. Michigan fusese doar în urmă cu două luni. Dar de data asta nu mai era vorba despre luatul la goană în miez de noapte ca să scape de Jerry. Nu era evadarea dintr-un oraș în care orice indicator rutier îi aducea aminte de răposatul soț.

Acum era vorba de propria ei casă.

De noua ei viață.

Kate își împachetă vechea plită și vesela. Atât de încântată era gândindu-se la noua bucătărie, că aproape împachetă bolul de cereale cu poza lui Christopher din ziar.

The Pittsburgh Post-Gazette scrisese despre el. Kate nu dorise să-și vadă în ziar poza, pentru ca gloria să-i revină fiului ei. Așa că în pauză ieșise cu doamna Lasko să facă poza pe terenul de joacă. Fotograful, un realizator de filme aspirant, luase cadrul. Și, duminică, Kate cumpără mândră tot tirajul de la magazinul 7-Eleven de unde luase biletul.

Lucrarea unui băiat câștigă la loterie

Își privi copilul în vârstă de șapte ani cum își îndeasă sacul de dormit cu Motanul Buclucaș într-una din cutiile din mica movilă de lângă ușă. Nu aveau prea multe din vechea lor viață. Câteva lucruri doar, pe care reușise să le strecoare în portbagajul fostului rechin de uscat înainte să fugă de Jerry. Și câteva lucruri noi, ca să marcheze începutul acestei epoci.

Gașca sosi la puțină vreme. Kate era oarecum mândră că fuseseră în stare să-și facă atâția prieteni în atât de puțin timp. Ed Specialul și Betty, maică-sa, își aduseseră soțul ca să-i ajute la mutat. Eddie cel Mare avea o inimă aproape la fel de mare ca burdihanul. Își petrecu după-amiaza desfătând pe toată lumea cu istorii despre cum se întreținuse în colegiu lucrând pentru o firmă de mutări.

— Eram în formă pe-atunci, zicea fără oprire.

— Ești în formă și acum, puiule, îi răspundea Betty, orbită de iubire.

Își făcură apariția și cei doi M & M, cu ajutorul suplimentar furnizat de cele două mame ale lor. O doamnă tăcută pe nume Sage. Și una nu tocmai tăcută pe nume Virginia. Una vegană, din Connecticut. Cealaltă, carnivoră din Texas. Erau făcute una pentru cealaltă.

Puțin câte puțin, gașca puse osul la treabă și le mută lucrurile într-o camionetă, furnizată cu generozitate de Magazinele de unelte și scule La Eddie cel Mare.

Când totul fu împachetat, Christopher și mama lui mai dădură un tur, să se asigure că nu uitaseră nimic. Când își dădură seama că singurele rămase acolo erau doar amintirile, își luară rămas-bun de la vechea lor viață.

— N-o să mai plătesc chirie în viața mea, zise mama lui Christopher și închise ușa.

Când noul rechin de uscat trase pe Monterey Drive 295, în capătul fundăturii, Kate și fiul ei avură parte de un tratament deosebit. Mama și tatăl lui Ed Specialul („Dar zi-ne odată Betty și Eddie, pentru numele lui Dumnezeu!") o mituiseră pe doamna Soroka cu o sticlă de Chardonnay ca să le dea cheile de la garaj. Iar doi dintre cei mai de soi angajați ai lui Eddie puseseră o poartă automată la garaj. Și, în clipa când mama lui Christopher era pe cale să coboare și să deschidă manual poarta, Betty apăsă pe buton. Eddie se prefăcu că-i din pricina unei fantome, spre încântarea tuturor, apoi intrară cu toții și se apucară de despachetat.

Nu le luă mult, ținând seama de cât de puține lucruri aveau. Drumurile la dubiță se făcuseră și mai scurte când, după program, veni în ajutor și șeriful. Cei doi ținuseră legătura de când ieșise Christopher din spital. După ce oamenii lui nu găsiseră nimic suspect prin pădure, șeriful o sunase. Iar înainte să facă oferta pentru casă, îl sunase și ea. Siguranța lui Christopher era mai presus de orice. Șeriful îi făcu serviciul cerut și, după ce trecu prin rapoartele polițienești ale ultimului deceniu, o asigură că locuința era sigură. Iar cartierul încă și mai sigur. Puteau, dacă voia, să mai parcurgă o dată zona cu ea ca să se asigure încă o dată.

— Nu-i nevoie, zisese ea spre dezamăgirea lui mută. Dar, dacă vreți să veniți când ne mutăm, fac cinste cu pizza.

Zis și făcut.

Ziua întreagă, Kate privi cum Christopher și amicii lui încearcă să se poarte ca niște adevărați bărbați. Când șeriful o ajută să care mobila cea nouă (luată de la reduceri), cei patru băieți se oferiră voluntari. Când Eddie cel Mare se opri ca să bea o bere, se opriră și ei la o limonadă. Iar când mutatul se isprăvi și Eddie cel Mare porni grătarul ca să gătească faimoșii săi „cârnați în foaie de clătită”, meniți să facă pizza să „alunece-n jos”, băieții îi studiară tehnica cu ochi de cunoscători și-l ascultară vorbind cu șeriful, dând și ei a încuviințare din cap, ca niște oameni în toată firea.

La urma urmei, Eddie, era singurul tată pe care-l cunoscuseră în ultimii ani.

Iar șeriful era șeriful.

După ce ospățul se termină, familiile prietene își luară rămas-bun. Sage și Virginia promiseră să treacă pe-acolo la sfârșit de săptămână ca s-o ajute la făcut curat. Betty promise să treacă și ea ca s-o ajute la băut și să se uite la ele cum muncesc. Eddie cel Mare zise că dacă avea nevoie de orice fel de scule ca să repare obișnuitele chestiuni enervante, ce se iveau neapărat în prima lună de casă nouă, avea să dea o mână de ajutor. Iar Christopher le spuse prietenilor săi că o să-i vadă iarăși pe toți lunea.

Șeriful rămase la urmă.

— Drăguț din partea dumitale că ai venit să ne ajuți, domnule șerif, zise ea strângându-i mâna.

Șeriful plecă bărbia, apoi își îndreptă privirile spre dușumele. Se mută de pe un picior pe altul ca un elev de gimnaziu și vorbele începură deodată să-i sune ca și cum ar fi avut în piept o sală de raquetball.

— Mmm, da. Știu cum e să te muți într-un loc nou și să n-ai pe nimeni care să-ți întindă o mână. Și eu abia am venit, acum un an, din Hill District.

Ea dădu din cap. El înghiți în sec. Și încercă.

— Doamnă Reese… ați apucat să ajungeți la Primanthi Brothers? E o adevărată instituție în Pittsburgh.

— Nu.
— Pot să vă duc eu acolo?
Poate nu așa de elegant cum plănuise. Dar o spusese.
Kate îl privi. Un bărbat mare cât un urs care deodată părea mititel. Știa destul despre bărbați neisprăviți ca să recunoască unul de calitate când îl vedea. Doar că nu era pregătită. Nici pe departe. Nu după ce îndurase cu Jerry.
— Dă-mi un pic de timp, domnule șerif, zise.
Asta păru suficient pentru el.
— Am destul, doamnă Reese, zâmbi șeriful. Noapte bună.
Și, acestea fiind zise, se îndreptă spre mașină. Kate rămase pe verandă și-l privi cum se depărtează, în vreme ce primii stropi de ploaie începeau să cadă. Intră apoi în prima casă din viața ei și încuie ușa.
Ascultând bătaia ușoară a ploii pe acoperiș, sui treptele scărilor ei proprii și personale, până la dormitorul fiului ei. Christopher se îmbrăcase în pijama deja și, ghemuit în pat, citea cartea *Robinson Crusoe.* I-o recomandase doamna Henderson după ce *Insula Comorilor* îi plăcuse foarte mult.
Lui Kate nu-i venea să creadă cât de repede avansase cu cititul în ultima lună. La fel și la aritmetică. Începuse clasa pregătitoare la scurtă vreme de la moartea tatălui său. Și după ce se chinuise atâta vreme, începea în sfârșit să-și deschidă aripile. Poate că dificultățile de învățare avuseseră de-a face și cu stresul. Oricum va fi fost, își promise să le ia doamnei Henderson și doamnei Lasko niște cadouri mai speciale de Crăciun.
Erau niște profesioniste miraculoase.
Se așeză lângă el și citi câteva rânduri peste umărul lui, îndreptându-i o șuviță de păr. Se uită prin cameră la cele două lucruri pe care promisese să i le cumpere cu banii de la loterie.
Primul era o etajeră pentru cărți. Una care nu era luată de la reduceri sau de la IKEA. Nici vorbă. Pentru primul dulap adevărat al băiatului căută prin oraș de-a fir a păr, până ce găsi un anticariat drăguț. Îi zise lui Christopher că putea să și-l aleagă pe oricare. Erau acolo niște adevărate frumuseți. Din lemn de stejar. De pin. De cedru. Însă Christopher alese un raft vechi,

acoperit cu un soi de tapet ridicol, cu rațe. O rudă săracă a etajerelor cele frumoase.

— Poți să iei ce etajeră de cărți vrei. De ce tocmai asta, scumpule? îl întrebă.

— Fiindcă miroase a mănuși de baseball.

Al doilea dar era o ramă de argint pentru o fotografie înfățișându-l pe tatăl lui. O așezase mândru deasupra raftului, ca piesă centrală a camerei. Kate se uită lung la fotografie. Un moment înghețat în alb și negru. Tatăl lui Christopher, zâmbind lângă pomul de Crăciun. Asta era una din zilele bune.

Kate zăbovi acolo douăzeci de minute, ascultându-și fiul cum citește cu voce domoală ca susurul ploii de afară. Când termină, îl pupă pe obraz și-l înveli pentru culcare.

— Christopher… i-ai cumpărat mamei o casă. Știi cine face asta?

— Nu.

— Învingătorii fac asta.

Îi stinse lumina cu un „Un, doi, trei… hapciu!” Se duse apoi în bucătărie. După câteva înghițituri din berea cu cuburi de gheață, se apucă de dormitorul ei. Dormitorul ei propriu și personal. În afară de acei câțiva ani petrecuți cu soțul, nu avusese nicicând parte de un cămin în care să se simtă ocrotită.

Și acum fiul ei îi oferea unul.

După ce termină de despachetat și ultimele obiecte vestimentare, își dădu seama că acestea umpleau doar o treime din debaraua ei. De obicei, Kate Reese se aștepta ca lucruri neplăcute să-i invadeze viața. Însă aici era paradisul. Raiul pe pământ. O luă pe firul tuturor deciziilor trecute, tuturor momentelor care o aduseseră aici, în casa ei, ascultând cum norii leapădă ploaia pe acoperiș.

I se părea că lucrurile n-ar fi putut ieși mai bine nici dacă cineva ar fi plănuit totul.

Capitolul 19

Christopher stătea ghemuit în sacul lui de dormit, imprimat cu Motanul Buclucaș. Asculta picurii de ploaie căzând pe acoperiș și simțea că e cald și bine. Lumina lunii clipea printre rafalele de ploaie și intra pe fereastra largă, lăsând umbre mici peste noua lui etajeră de cărți și peste poza cu tati. Mami îi zisese că-și poate zugrăvi pereții în orice culoare vrea, fiindcă nu mai trebuia de-acum să-și facă griji că nu vor primi înapoi banii lăsați garanție pentru casa în chirie. Îi spusese că ar vrea nori albaștri. Cum e cerul. Sau ochii domnului Ambrose.

Fără un sunet, Christopher ieși din sacul de dormit.

Se apropie de fereastră și se cățără pe pervaz. Stătu acolo, așezat turcește și uitându-se peste întinderea curții. La scrânciobul care se legăna în vânt. Și la terenul de joacă mare, perfect pentru o partidă de baseball cu băieții.

Și la pădurea din Mission Street.

Un fulger brăzdă cerul. Ploaia lăsa urme pe sticlă, lacrimi mărunte, ca pe un parbriz. Cineva, la școala de catehism, zisese că picăturile de ploaie sunt lacrimile lui Dumnezeu. Se întrebă dacă Arca lui Noe fusese purtată de mânie.

Sau de hohotele de plâns ale lui Dumnezeu.

Christopher deschise fereastra, ridică privirea și văzu norii. Pe marginea ferestrei căzură stropi mărunți. I se opriră reci pe obraz, roșii și trandafirii. Zăbovi așa jumătate de ceas, mulțumindu-se să privească și să asculte, simțindu-se fericit și privilegiat. Norii aveau ceva familiar. Doar că nu-și amintea ce. Dar i se părea că zâmbesc. Christopher le zâmbi înapoi.

Nu era o voce. Era vântul. Era o șoaptă. Nu aducea a voce. Părea o imitație de voce. Era mai mult o amintire decât o voce adevărată. Venea din pădure.

Îl chema.

Christopher își luă de pe dușumea ghetuțele și hanoracul. Aruncă o privire spre fotografia înrămată în argint a tatălui său și deschise ușa dormitorului. Se uită în lungul holului. Camera mamei era întunecată. Coborî

tiptil scările și trecu prin bucătărie. Nu se mai simțea miros de prăjituri.

Christopher deschide ușa glisantă care dădea în curtea din spate. Ceața se îndesise, însă tot deslușea copacii legănați de adierea vântului. Îl linișteau. Ca un cântec de leagăn ori ca partea răcoroasă a pernei.

Picioarele îi atinseră iarba udă, rece. Străbătu ceața, trecu pe lângă leagănul din cauciuc de mașină și ajunse în celălalt capăt al curții. Văzu cabana de lemn de peste stradă. La toate ferestrele era întuneric. Se întoarse apoi, iarăși, către copaci. Și-o văzu acolo. La doi pași.

Pădurea din Mission Street.

Christopher cântări din ochi desișul. Copacii se legănau alene, frumoși cu toții, cu frunzișul rărit. Ca niște brațe fluturate în biserică. Înainte și înapoi. Înainte și înapoi. Nu vedea pe nimeni, dar îi simțea acolo. Și simțea mirosul de mănușă de baseball, chiar dacă mănușa lui era împachetată într-o cutie din camera de zi.

— Ești acolo? șopti în cele din urmă Christopher.

Copacii se mișcară. Auzi rămurele trosnind. Urechile lui Christopher se făcură roșii. Știa că ar fi trebuit să-i fie frică, doar că nu-i era. Trase aer în piept, simțindu-se ușurat. Fiindcă știa că era ceva acolo. Care-l privea.

— Mulțumesc că i-ai dat o casă mamei, șopti Christopher.

Tăcere. Dar nu chiar tăcere. Îl asculta. Christopher își spuse că era, poate, chiar în spatele lui. Îl gâdila ceva pe ceafă.

— Încerci să vorbești cu mine? întrebă.

Adierea vântului se opinti în frunziș. Christopher simți o voce în vânt. Vocea nu rostea cuvinte, însă el tot simțea cuvinte pe ceafă. De parcă vântul ar fi suflat printre copaci doar cât să se facă înțeles.

Christopher intră în desiș.

Ploaia lovea frunzișul și se prelingea pe trunchiuri în râulețe. Nu știa încotro se duce, însă, cumva, picioarele lui știau. Era de parcă ar fi mers cu bicicleta. Creierul său poate că uitase, dar corpul nu avea s-o facă niciodată.

Picioarele îl duceau către voce.

Inima lui Christopher se strânse un pic. Nu vedea pe nimeni, dar simțea ceva. Ca atunci când două mâini se electrizează, când se ating. Se luă după voce prin pădure și lumina de pe cărare se făcu mai puternică. Simți un miros. Un iz delicios de toamnă. Ca atunci când încerci să apuci cu dinții merele dintr-un poloboc cu apă. Văzu, săpate în scoarță, nume. Inițiale ale unor iubiți adolescenți din urmă cu sute de ani. Oameni care erau acum bătrâni.

Sau oameni care erau morți.

Christopher ajunse în luminiș. Rămase tăcut acolo, holbându-se la arborele gigantic, ca o mână chircită de artrită. Văzu pe jos o pungă de plastic plină de noroi. O ridică și-o clăti cu grijă în ploaia rece, proaspătă. Șterse apoi punga cu hanoracul său roșu până ce murdăria lăsă locul albului. Se apropie apoi de copac și puse punga albă de plastic pe o creangă mai joasă. Se uită apoi la ea cum dansează, ca un zmeu prins de sfoară. Nu-și amintea, dar era ceva în legătură cu ea. Ceva liniștitor, alinător. Ca un prieten vechi.

— Salut, zise Christopher către punga albă de plastic.

mă auzi?

Punga de plastic alb părea nespus de ușurată.

— Da, te aud, zise Christopher.

nu-mi vine să cred. în sfârșit mă aude cineva.

Christopher se îmbujoră. Înghiți în sec.

— Chiar ești adevărată? întrebă Christopher punga albă de plastic.

da.

— Nu o născoacere a imaginației mele?

nu.

— Deci nu am înnebunit? întrebă Christopher.

nu. am tot încercat să vorbesc cu toată lumea, dar tu ești singurul care a ascultat.

Christopher se simțea peste măsură de ușurat.

— Acum de ce te pot auzi?

fiindcă suntem doar noi în pădure, de aceea v-am făcut rost de casa aceea. îți place?

— E cea mai super casă pe care-am văzut-o vreodată.

mă bucur mult.

— Când pot să te văd?

curând, dar am nevoie, mai întâi, să faci ceva pentru mine, da?

— OK, zise Christopher.

Apoi băiețelul îngenunche la poalele copacului și își aținti privirea asupra pungii albe de plastic, care dansa precum părul suflat de vânt. Zăbovi acolo ore bune. Nepăsător la frig. Vorbind verzi și uscate. Cu noul lui prieten.

Omul cel amabil.

Partea a III-a
Prietenie pe vecie

Capitolul 20

— Băieți, vreți să construim o căsuță în copac?

— Căsuță în copac? zise Ed Specialul, făcând să alunece șunca pe gât cu o înghițitură de lapte cu ciocolată. Tati mi-a făcut una odată, dintr-un set. S-a îmbătat foarte tare și a stricat-o.

Erau la cantină. Ziua de friptură Salisbury. Christopher n-avea habar ce înseamnă exact Salisbury, dar mama lui îi dăduse bani de prânz, ca să-și ia ceva cald în loc de punga maro cu sendvișul lui obișnuit, cu unt de arahide și țelină. Mai ales că acum, în noiembrie, se făcuse ceva mai frig. Decorațiunile de Halloween fuseseră scoase și podoabele pentru Ziua Recunoștinței fuseseră puse în locul lor.

— Nu-i genul ăla de căsuță, Ed, se apucă să explice Christopher.

Deschise caietul și, cu grija, desfăcu planurile înaintea prietenilor săi. Cei doi M & M se uitară la schițe, toate desenate perfect pe hârtie cu pătrățele. Detaliile fuseseră trasate cu nespusă grijă. Țiglele negre. Balamalele. Ușa roșie. Șipcile șerpuind în susul copacului, ca o scară făcută din dinți de lapte.

— Uau, asta-i ca o casă adevărată! exclamă Matt din spatele ocluzorului de pe ochi.

— Tu l-ai desenat? întrebă Mike, impresionat.

Christopher dădu din cap a încuviințare. Se trezise, duminică dimineața, cu planurile în cap. Cu o imagine limpede, pe care aproape că ar fi putut s-o dezlipească de acolo ca pe un poster. Își petrecuse apoi întregul sfârșit de săptămână cu schița, desenând-o pe hârtie cu pătrățele, cu creioane colorate, la fel cum făcuse ca să plănuiască locuința de vis a mamei. Dar de data asta nu mai existau jocuri video, cămări cu dulciuri sau grădină zoologică în curte.

De data asta era ceva real.

— Și o să fie și o ușă care se încuie și tot? întrebă Mike.

— Da. Și jaluzele. Și ferestre de sticlă adevărată. Și o trapă secretă cu scară de frânghie, în podea, zise fremătând, Christopher.

— Dar de ce ai nevoie de-o ușă secretă? întrebă Matt.

— Fiindcă e mișto, de-aia, zise Mike.

— Ia să văd și eu, zise Ed Specialul smulgând din mâinile lui Matt hârtiile.

Le cercetă sceptic, ca un topograf, printre înghițituri de lapte cu ciocolată. Christopher văzu că Ed Specialul lăsase urme de șuncă pe marginile foii. Se enervă un pic, dar nu reacționă. Avea nevoie de ajutorul prietenului său. După o clipă, Ed făcu hârtiile să alunece iarăși către Christopher.

— Imposibil. N-o să putem construi singuri așa ceva, zise.

— Ba am putea, replică Matt. Unchiul nostru George e…

— …meșter, zise Mike luând vorba din gura fratelui său. Și vara trecută l-am ajutat. Am putea s-o scoatem la capăt.

— Dar deja e noiembrie. E frig ca naiba, îi avertiză Ed Specialul.

— Ești fată sau ce? întrebă Mike.

— Nu știu. Tu ești? replică iscusit Ed Specialul.

— Haide, Eddie. O să fie un club doar al nostru, zise Christopher.

— Ce-i așa distracție să construiești la tine-n curte o casă în copac tâmpită, la treizeci de pași de camera ta caldă, cu televizor adevărat?

— Păi, n-o construim în curte la mine, șopti Christopher. O facem în pădurea din Mission Street.

Se lăsă o tăcere de-ai fi auzit cum pică frunza. Seriozitatea planului se dezvălui deodată. Nu era o excursie în curtea din spate. Era o aventură în toată puterea cuvântului. Încălca reguli. Era…

— Super, șopti Ed Specialul.

— …dar încălcăm proprietatea, zise Matt.

— Pe bune, Sherlock? De-aia-i așa de super, replică Ed Specialul.

— Nu știu… zise Mike. Compania de Construcții Collins are garduri peste tot.

— Ești fată sau ce? întrebă Ed Specialul, obținând o victorie tăcută.

— Nu peste tot, zise Christopher. E o cărare spre pădure de la mine din curte. Nici nu trebuie să sărim vreun gard sau ceva. Dar o să avem nevoie de scule.

— Asta-i ușor, zise Ed Specialul, care devenise acum cel mai mare apărător al planului. Tati are un garaj plin. Și nu le folosește deloc.

— Cum facem cu lemnul? întrebă Christopher, cu toate că știa răspunsul.

— Compania de construcții a lăsat peste tot mormane de bucăți de scânduri, zise Mike.

— Și unchiul nostru are o groază de cuie, adăugă Matt, încercând să-și dea un pic de importanță.

Planificarea o ținu așa cât dură pauza de prânz. Băieții stabiliră că puteau cere, împrumuta ori șterpeli cam tot ce le trebuia, cu excepția țiglelor, a clanței și a ferestrelor. Însă tatăl lui Ed Specialul avea o colecție de reviste *Playboy* vechi, un copiator color și puzderie de puști mai mari prin vecini.

Așa că se puteau face bani de-aici.

Firește, Compania Collins era strictă în privința accesului prin zona de șantier. Și Ed Specialul știa de la tatăl lui că domnul Collins tăiase parcele din pădure ca să obțină loturi pentru case. Așa că umblatul pe-acolo era ilegal. Însă, cumva, asta ținea de farmecul aventurii.

— Contra legii! Suntem contra legii! făcu Ed Specialul, fredonând una din piesele preferate ale mamei lui, din vremea facultății.

— Și cum facem cu părinții noștri? întrebă Matt.

— Of, da. Părinții. Hmmm.

Nu credeau că aceștia ar fi putut vreodată să-i lase să umble prin pădure singuri. Mai ales după dispariția lui Christopher. Poate că o puteau fraieri pe mama lui Ed Specialul, dar mamele celorlalți? Niciodată.

Prietenii lui se blocaseră, însă în mintea lui Christopher problema îi crea o senzație plăcută. Un soi de combinație bună, ca atunci când te trezești dimineața și îți întinzi bine toate încheieturile, fără să ratezi și un scărpinat pe spinare. Gândindu-se la soluții, își dădu seama că în ultimele două minute nu-l duruse capul deloc. Și îi veni, până la urmă, ideea.

Băieții să stea la el peste noapte.

Evident.

Puteau să-și ia saci de dormit și să stea peste noapte la căsuța din copac. Dacă fiecare le spunea părinților că se duce să doarmă împreună cu ceilalți, puteau lucra toată noaptea de sâmbătă și o bună parte din duminică. Exista însă un risc. Mamele aveau să sune ca să-i verifice. Dar, cu telefoanele mobile, era o șansă să scape. În orice caz, puteau munci aproape două zile fără să fie întrerupți.

Lui Mike îi plăcu ideea. Matt părea să se teamă de pădure, însă nu îndrăzni să crâcnească înaintea fratelui său, așa că se arătă de acord.

— Pot să mă ocup eu de mâncare? întrebă Ed Specialul.

— Sigur, Eddie.

Odată planul stabilit, Christopher se lăsă pe speteaza scaunului și-și privi prietenii care fremătau gălăgioși de surescitare. Însă pentru Christopher încăperea se făcu aproape tăcută când durerea începu să i se insinueze ușor-ușor în minte. Nu migrena îl deranja. Începuse deja să se obișnuiască. Era doar ușurat că prietenii îl ajutau să înjghebe căsuța, fiindcă fără ei, știa bine, n-ar fi putut-o isprăvi la timp.

— Haide, Chris, exclamă Ed Specialul.

Christopher tresări și-și dădu seama că îl așteptau pe el, cu băuturile ridicate, gata să facă un toast. Christopher își înălță cutia și băutura cu ciocolată a lui Ed Specialul se ciocni de cutiile cu lapte ale celorlalți trei, în cinstea căsuței din copac.

Emily Bertovich.

Numele îi era acum ușor de citit.

Atât de încântat era Christopher din pricina căsuței din copac că abia băgă de seamă când urcă în autobuzul școlii, care avea să-l ducă acasă. Nu-i cunoștea pe ceilalți copii de pe noua lui rută din noul cartier. Cu o excepție.

Jenny Hertzog.

— Inundație! îl tachină ea, cu toate că mama lui Christopher îi cumpărase de la mall niște pantaloni mai lungi.

Stația lor era la capătul unei străzi întinse, lângă o casă veche de pe colț. Jenny dădu fuga în casa ei, cea de alături, cu streașină de aluminiu. Christopher ajunse

și el în fundătura lui. Se uită la cabana de lemn de peste stradă și la pădurea care le înconjura pe toate.

Pădurea unde aveau să ridice căsuța din copac.

Christopher se simțea prost pentru că nu le spusese chiar totul prietenilor lui. Dar nu voia ca ei să creadă că înnebunise. Ca tatăl lui. Și nici să-i bage în sperieți nu voia. Însă mai erau și alte lucruri pe care omul cel amabil i le spusese lui Christopher cât stătuseră, o noapte întreagă, la taclale. Multe erau greu de priceput. Unele, înspăimântătoare.

Christopher totuși avea încredere în omul cel amabil. Era ceva în vocea lui. Bunătate. Căldură. Și, cu tot scepticismul lui Christopher, tot ce-i spusese omul cel amabil se dovedise adevărat. Tatăl lui Ed Specialul chiar avea un garaj plin cu scule. Mike și Matt chiar îl ajutaseră pe unchiul lor, George, să construiască chestii. Christopher fusese scos de la ora de recuperare citit în ziua aceea. Jenny Hertzog cobora la stația lui.

Iar el trebuia să termine căsuța înainte de Crăciun.

— De ce e așa grabă? Ce face căsuță asta din copac? întrebase.

nu m-ai crede, trebuie să vezi cu ochii tăi.

Capitolul 21

Începură într-o sâmbătă.

Era un frig straşnic, de mijloc de noiembrie, și copacii adumbriseră orice rază de soare pe care o cruțaseră norii. Dar băieții erau prea entuziasmați ca să le pese. Săptămâna n-ar fi putut merge mai bine. Frații M & M găsiseră locul unde-și depozita compania de construcții materialele. Și echipa descoperise o cale de a deplasa totul în luminiș.

— Ai auzit vreodată de rabie? zise Ed Specialul la şcoala de catehism.

— Vrei să zici roabă? întrebă Christopher.

— Știu eu ce-am vrut să zic, pufni Ed Specialul.

Ce-i lipsea în vocabular, Ed Specialul compensa prin viclenie. Dăduse o raită prin lăzile cu scule ale tatălui său și găsise două reviste porcoase (perfecte pentru a fi revândute!).

Sâmbătă dimineață, Christopher se trezi în zori și-și scoase rucsacul preferat. Cel special, cu Motanul Buclucaș, întrebând. „Ai ceva de halit înăuntru?" Coborî la parter și se așeză alături de mama lui pe canapea. Era la fel de caldă ca și cafeaua. Mirosea încă și mai bine.

— Cum de te-ai trezit așa de devreme? îl întrebă.

De la dispariția lui Christopher, mama lui devenise exagerat de protectoare când venea vorba ca el să plece undeva.

— Mă văd cu Eddie și cu frații M & M, zise. Acasă la Eddie. Și-o să ne jucăm toată ziua. Poate chiar să rămânem peste noapte.

— Dar mama lui știe? întrebă ea ridicând o sprânceană.

Și, ce să vezi, îndată se auzi ciripitul unui mesaj-text.

> **Kate. Eddie mă bate la cap, cică să doarmă copiii la noi. Virginia și Sage au zis deja da. În regulă pentru tine?**

Mama lui Christopher n-avea de unde să știe că Ed Specialul trimisese mesajul, după care îl ștersese imediat, la exact 8:30 dimineața. Nici nu suspecta că

frații M & M făcuseră deja la fel ca să-l scape de-acasă pe Ed Specialul. Băieții nu știau cum o să scape basma curată odată ce părinții aveau să se întâlnească față în față. Însă planul lor merse de minune. Mama lui Christopher răspunse.

> **Sigur că da, Betty. O să-mi iau o tură în plus la muncă. Mersi.**

Uff.

— Să ții telefonul deschis, îi zise, lăsându-l la casa lui Ed Specialul. Vin să te iau mâine, la zece fix.

— Mami, te rog…

— Bine, atunci. La nouă jumate.

— OK, zece! Nicio problemă, spuse el înainte ca treaba să se complice.

— Să fii cuminte, îi zise mama. Nu ieși din casa lui Eddie. Nu te-apuci de hoinărit. Nu glumesc.

— Da, mami.

Îl extrase din mașină cu o îmbrățișare.

Christopher îi găsi pe băieți în garaj, unde tatăl lui Eddie depozita echipamentul de camping pe care familia sa îl folosise de exact zero ori. Eddie tocmai le arăta gemenilor ferestrele finanțate cu reviste *Playboy,* pe care le pusese în roabă.

— V-am spus eu că tati are rabie, zise.

Apoi se apucară de lucru.

Băieții luară lanterne, felinare și saci vechi de dormit pe care mama lui Ed Specialul fusese prea leneșă ca să-i spună menajerei să-i arunce. Unul din saci fu umplut cu pâine, unt de arahide și șuncă feliată. Deasupra azvârliră farfurii de carton și tacâmuri de plastic, lapte la cutie și cereale cu fructe. Plus, firește, două pungi cu biscuiți Oreo. Sacul de dormit arăta ca un trabuc plin de noduri.

Abia dacă mai rămânea loc pentru unelte în rucsacii lor.

Apoi, după ce pe mama lui Ed o fură somnicul, obosită fiind după o noapte albă petrecută „la bridge”, băieții porniră spre intrarea șantierului din pădurea din Mission Street. Avură noroc, fiindcă paznicul își făcea rondul și muncitorii erau ocupați cu excavarea unui loc

din apropiere, așa că băieții putură să-și aleagă în tihnă materialele din grămada de lemn. Își încărcară cu bucăți de scândură brațele și se îndreptară spre gard. Împinseră roaba pe sub sârma gardului și-l săriră, făcând o cărăruie peste câmp. Pe lângă panoul pe care scria Compania de Construcții Collins.

Chiar în marginea pădurii din Mission Street.

Se opriră apoi. Precauți, în alertă. Ca Hänsel și Gretel din basmele pe care le ascultaseră cândva. Când încă mai credeau că există lupi mari și răi.

— Băieți, nu era mai bine să le fi spus alor noștri unde ne ducem? zise Matt.

— Glumești? Mami nu ne-ar lăsa în veci, zise Mike.

— Dar dacă ne rătăcim, n-o să știe nimeni unde să ne găsească.

— Christopher s-a pierdut șase zile pe-aici. Știe locul, zise Ed Specialul.

Matt se uită la Christopher, așteptându-i susținerea, însă Christopher se uita la frunzele mari și colorate. Vântul dansa alene în jurul lor. Era ca și cum codrul ar fi respirat.

— Mda. Așa că nu te mai smiorcăi, îi zise Mike fratelui cu trei minute mai mic.

— Nu mă smiorcăi.

— Demonstrează. Du-te tu primul.

— Bine, mă duc, zise Matt fără să se miște.

— Haide, ce mai aștepți? Copacii nu mușcă.

— Am zis că mă duc!

Dar nu făcu niciun pas. Îi era prea frică.

— Băieți, haideți. Mergeți după mine, zise în cele din urmă Christopher.

Porni în frunte, sfârșind jocul și salvând demnitatea lui Matt. Băieții îl urmară sub frunziș și fură înghițiți de pădurea din Mission Street.

Christopher înaintă pe cărare, încercând să găsească drumeagul care ducea de la șantierul Collins Construction către luminiș. Nu văzu însă decât că picioarele lor nu lăsau urme. Poate că pământul era uscat. Și dacă se rătăceau, nu-i mai putea găsi nimeni. Fiindcă luminișul se afla după hectare întregi de pădure, nimeni n-ar fi avut cum să știe că măcar trecuseră pe-acolo.

Avu, un moment, o senzație de déjà vu. Urmele de pași ale unui copil. Înșirându-se ca o cărăruie făcută din firimituri de pâine. Se văzu pe el însuși mergând pe cărare. Luându-se după urme. Nu știa dacă visase ori nu înainte. Știa doar că n-ar fi trebuit, probabil, să le spună amicilor lui despre asta, ca să nu-l creadă țicnit. Ceva se frânse în față. Ramuri, pocnind ca oasele.

— Uite, Chris, șopti Matt și arata cu degetul înaintea lor.

Un cerb se uita la ei.

Se oprise pe cărare, nemișcat ca o statuie de grădină. Privirea i se întâlni cu cea a lui Christopher, apoi începu să pășească încet, afundându-se în desiș. Într-o direcție în care Christopher nu o apucase niciodată.

— Unde se duce? șopti Matt.

Christopher nu răspunse, mulțumindu-se să urmărească animalul. Pas cu pas. Cu migrena furișându-se pe ceafă în sus. Ajungând la tâmple. Împingându-l înainte. Pe o potecă îngustă. Christopher se uită la dreapta și văzu…

…un frigider abandonat.

Zăcea pe jos ca un schelet ruginit. Era plin cu frunze și crenguțe. Cuib pentru ceva. Ori cineva.

— Chris? zise Ed Specialul arătând cu degetul în față, părând speriat. Ce-i aia?

Christopher se uită și văzu cum cerbul intra într-un tunel larg. Arăta ca o gură de peșteră. Cu cadru de lemn putrezit. Christopher se apropie de vechea mină de cărbune. Avea ceva foarte familiar.

— N-ar trebui să intrăm acolo, zise Matt.

Dar Christopher nu-l ascultă. Se simțea îmboldit să înainteze. Pătrunse în tunelul întunecat. Băieții îl urmară. Lumea se făcu neagră. Se împiedicau de vechile șine pentru vagoneți. Locul întreg mirosea a pipi, ca într-o baie în care se „țintise cu furtunul”.

Ed Specialul își aprinse lanterna. Christopher i-o smulse din mână și-o stinse.

— Nu, o să-l sperii, șopti.

— Eu să-l sperii pe el? făcu Ed.

Puștii se ținură după cerb până ce animalul ieși pe cealaltă parte a tunelului. Christopher se uită în jos și văzu urmele a, poate, sute de cerbi. Și ale altor făpturi

care trăiseră și muriseră în codrii aceștia de generații, fără să știe măcar că pe lume existau oameni. Ridică apoi privirea.

Cei patru băieți ajunseseră în luminiș.

Nu-și dăduseră seama cât de întunecată e cărarea, fiindcă ochii lor aveau nevoie de timp ca să se obișnuiască cu lumina. Clipiră și-și acoperiră, doar o clipă, ochii.

Și atunci văzură copacul.

Era singurul din preajmă, pe o rază de cam o sută de metri. Era proțăpit exact în mijlocul luminișului. O mână strâmbată, sfâșiind obrazul pământului ca un coș.

Băieții tăceau. Uitaseră de cerb, care stătea acum neclintit, supraveghindu-i. Apoi porniră, pas cu pas, și se apropiară de copac fără zarvă. Brațele lui Mike, îngreunate de greutatea roabei, nu mai simțeau acum povara. Gâtlejul lui Matt, asprit de sete și de-un pic de durere în gât, înghiți fără să simtă vreo durere. Ed Specialul, care în ultimele cinci minute clocise un plan pentru a evita să împartă cele două pachete de biscuiți Oreo, simți fără veste că nu-i pasă dacă mai mănâncă ori nu vreodată. Și durerea surdă de cap a lui Christopher, dintr-un soi care nu putuse fi domolit cu aspirină ori cu Advil amestecat cu suc de mere, părăsi în cele din urmă spațiul din spatele ochilor săi, făcându-l să se simtă ușurat. Nu era durere. Nici frică nu mai era.

Christopher ajunse primul lângă copac. Întinse mâna, aproape așteptându-se ca scoarța să se simtă precum carnea. Dar părea în regulă. Scoarță groasă, bătută de intemperii, cu adâncituri ca niște riduri. Îi amintea de Ambrose, bătrânul cel de treabă de la spital.

— Aici o s-o construim, zise Christopher.

— Te ia cu fiori, zise Ed Specialul, apoi, iute, scoase un „super”.

Christopher își desfăcu schițele și băieții se apucară de treabă.

Cât descărnau ei materialele, Christopher își dădu jos de pe umeri rucsacul cu Motanul Buclucaș, lăsând uneltele să cadă cu un zornăit. Scoase un ciocan și un cui.

— Matt, ai dreptul să bați primul cui, zise Christopher.

— Nu, răspunse Matt. Al tău e, Chris. Bate-l tu.

Christopher își privi prietenii. Toți încuviințară. Matt și Mike lipiră de copac prima bucată de scândură. Chiar lângă un secol de inițiale săpate în trunchi de adolescenți aflați în drum spre maturitate. WT + JT. AH + JV. Nume înșiruite precum rândurile de case identice. Johnny și Barbara. Michael și Laurie. Chiar când voia să dea cu ciocanul în primul cui, Christopher văzu cea mai proaspătă inițială încrustata în trunchi. O singură literă.

D.

După ce primul cui înțepă copacul, băieții se apucară să bată leațurile. Unul deasupra altuia. O scară mică urcând pe copac precum un șir de dinți de lapte. Lemnul n-avea să le ajungă mult timp, însă Christopher prevăzuse treaba asta. Băieții nu-l întrebară de unde apăruse maldărul cel mare de lemne. Poate că nici nu băgaseră de seamă. Sau nu-și bătuseră capul.

Însă, de fapt, Christopher începuse să clădească.

Lucra deja de trei săptămâni. Și stătea de vorbă cu omul cel amabil. Făcea drumuri până la lemnele de pe șantierul Collins și înapoi. Se pregătise și plănuise. Făcuse provizii pentru acest moment cu prietenii. Omul cel amabil zisese că era mai bine să nu aducă vorba despre lucrurile astea până la momentul oportun.

Paznicul, din fericire, stătea mai mult în rulota șefului de echipă și se uita la emisiuni sportive la un televizor mic, portabil. Era așa de ocupat să răcnească „da”, „nu” și „aia-i preluare, cap de cur?”, că nu-l zărise niciodată pe băiețel dând atacul la lemnul șefului.

Christopher avea chef să vorbească acum cu omul cel amabil, doar că nu voia să-și sperie prietenii. Ei n-aveau habar că era prin preajmă, că-i privea. La un moment dat, Mike întinse mâna după punga albă de plastic, ca să pună în ea cuie.

— N-o atinge, zise Christopher.

Mike lăsă imediat punga unde era și se întoarse la lucru. Nu se stabilise explicit că liderul grupului era Christopher. Dar nu-i ieșea nimeni din cuvânt. Nici măcar Mike, iar el era cel mai puternic dintre toți.

Copiii, cumva, știu întotdeauna cine-i șeful.

În vreme ce lucrau, văzduhul fu cuprins de-un vânt puternic, atât de tare că făcea copacii să se legene ca brațele adolescenților la concerte. Însă, în ciuda vântului, ori de câte ori se uita Christopher în sus, vedea că fața de nor nu se mișca.

Părea să-i urmărească necontenit cum construiesc.

Capitolul 22

După ce-și lăsă fiul acasă la Ed Specialul, mama lui Christopher rămase cu ceva timp la dispoziție, așa că o luă, ducându-se la muncă, pe traseul cu peisaj. Se uită la cer. Norii erau magnifici, niște bezele imense și pufoase lăsate în cuptor să se coacă până aproape să ardă. Nu erau însă nici pe departe la fel de frumoși ca pădurea din Mission Street. Frunzele începeau să-și schimbe culoarea deja, iar copacii arătau ca paleta unui artist, mâzgăliți și în același timp curați. Aerul răcoros de toamnă era reconfortant. Cerul era albastru. Copacii erau superbi. Momentul era perfect.

Atunci de ce simțea neliniștea asta?

Socotise, de-a lungul anilor, că intuiția ei maternă e o binecuvântare. Oricare ar fi fost circumstanțele, crezuse mereu că acea voce abia auzită din minte o ținuse departe de pericole, o ținuse întreagă la minte, îi ajutase să supraviețuiască.

Și, în clipa asta, o auzea vibrând ca un diapazon.

Sigur că era excesiv de protectoare. Ce mamă nu era? După săptămâna aceea infernală în care dispăruse Christopher, ar fi putut să-l țină sub lacăt pentru tot restul vieții lui și nimeni n-ar fi învinuit-o. Însă vocea aceea mică, vocea care îi era călăuză, îi spunea că trebuia să-l lase să-și trăiască viața, nu să trăiască fricile ei. Mamele sunt mereu la un pas să-și sufoce puii cu dragostea lor. În clipa asta, fiul ei era la loc sigur, acasă la Ed, mâncând mâncare proastă și jucând jocuri video. Și-avea să stea acolo pentru tot restul serii. Atunci de ce se simțea atât de aiurea?

Poate fiindcă nu ai o viață a ta, Kate.

Mda. Poate de asta.

Ajunse la Shady Pines, apăsă butonul ceasului de pontaj și se puse pe treabă. Ori de câte ori mama lui Christopher era cuprinsă de neliniște, Super Kate începea să se comporte frenetic. Făcu paturile. Curăță băile. Le ajută pe infirmiere cu domnul Ruskovich, care se folosea de boala sa, o afecțiune musculară degenerativă, ca scuză pentru că le tot pipăia „din greșeală”, cât era ziua de lungă.

— O mie de ori iertări, zicea apoi în engleza lui stricată, ridicându-și de pe creștet o pălărie invizibilă.

După micul dejun, pulsiunea maniacală isprăvi repede cu corvezile, așa că lui Kate nu-i prea mai rămase altceva de făcut decât să se îngrijoreze în privința băiatului. Astăzi, din fericire, era „Ziua Prospăturilor”. Așa-i ziceau infirmierele. O sâmbătă pe lună, Shady Pines primea voluntari proaspeți ca ajutoare în saloane, la bucătărie sau prin alte unghere oribile, puși la cele mai neplăcute corvezi pe care și le putea imagina doamna Collins, în schimbul unei adeverințe pentru facultate (sau pentru ore de serviciu comunitar).

Voluntarii, de obicei, erau toți o apă și-un pământ. Elevi de pe la liceele locale care-și dădeau seama că dosarul de admitere la facultate se prezenta cam subțire, fiindcă activități extrașcolare precum „Instagram”, „iarbă” și „masturbare compulsivă” nu-i prea făceau pe cei de la Harvard să cadă pe spate de admirație. Puștii urmau să vină în fiecare sâmbăta, vreme de o lună. După care își căpătau adeverința pentru facultate. Și dispăreau fără urmă. Dacă nu puneai la socoteală vreo câțiva catolici măcinați de vinovăție, caz în care perioada se putea prelungi la două luni. Recordul era de patru.

Un târg strașnic.

Proprietarul azilului de bătrâni Shady Pines, domnul Collins, se alegea cu forța de muncă gratuită. Soția lui, madam Collins, căpăta o provizie nouă de puștani pe care-i să-i înnebunească de cap pentru că nu se ocupau cum trebuie de doamna Keizer; cunoscută și drept mama ei dementă, în vârstă de șaptezeci și opt de ani, ca și posibilitatea de a le spune prietenelor-rivale, la un păhărel, că nu voia decât să „dea ceva înapoi comunității, care oferise atâtea familiei ei”. Iar puștii își completau dosarul pentru facultate, pășind către un viitor strălucit cu nădejdea de a rămâne tineri pe vecie.

Câștigător. Câștigător. Câștigător.

Tatăl. Fiul. Duhul Sfânt.

De vreme ce dosarele pentru facultate trebuiau depuse până la Anul Nou, sezonul sărbătorilor de iarnă reprezenta vârful muncii voluntare. Cât ai zice „Ivy

League”, Shady Pines se și umpluse cu fețe tinere, zeloase, căutând să-i păcălească pe cei de la universități că le păsa câtuși de puțin. Kate numără cam douăzeci asemenea chipuri. De zece ori mai multe ca de obicei.

Mama lui Christopher ar fi evitat operațiunea de îndrumare a voluntarilor, însă de data asta avea un interes anume legat de „Ziua Prospăturilor”. Fiindcă în fruntea hoardei, purtând fustă lungă, pulover pufos și un zâmbet neliniștit pe buze, se afla adolescenta cea frumoasă care-l găsise pe Christopher pe drum, după ce băiatul dispăruse timp de șase zile.

Mary Katherine MacNeil.

Stătea alături de prietenul ei, un puști ascultător și bleg pe nume Doug. Erau amândoi așa de drăguți! Dintr-o bucată. Catolici sinceri, temători de Dumnezeu, care n-aveau idee ce le pregătea madam Collins. Mama lui Christopher voia să se asigure că vor căpăta însărcinările cele mai puțin chinuitoare, așa că se apropie de ei fără zarvă.

— Bună, doamna Reese, zise Mary Katherine. Ce mai face băiatul?

— Excelent, șopti mama lui Christopher. Și acum duceți-vă în spate. Nu-i întrerupeți discursul de primire. Cereți-vă voluntari la bucătărie.

Zicând acestea, mama lui Christopher le făcu cu ochiul și, strecurându-se într-o odaie alăturată, se prefăcu că aranjează un pat, nescăpând din ochi zâmbetul căznit al lui madam Collins.

— Bun venit la îndrumare, zise.

Așa începu discursul pe care mama lui Christopher îl mai auzise deja de două ori. Despre cum Shady Pines este o instituție de îngrijire. Cum o societate este judecata după felul în care are grijă de vârstnicii săi. Cum cumpărase familia ei acest azil din pricină că seniorii au nevoie de demnitate (nu și muncitorii care le-o furnizează). Rahaturi peste rahaturi. Vrăjeală. Praf în ochi. Mama lui Christopher așteptă ca primul puști să facă înfiorătoarea greșeală de a întrerupe discursul. Și, ca întotdeauna, se întâmplă…

— Mă scuzați, doamnă Collins? Când putem obține certificatul?

Kate văzu că vocea îi aparținea nimănui altcuiva decât…
Lui Doug.
Prostuțul de Doug.
Madam Collins zâmbi.
— O să-l primești la finele lunii.
Doug zâmbi la rându-i.
— Ce bine. O să aplic pentru facultăți în decembrie.
— E minunat. Ești foarte dornic să fii de ajutor. Ce tânăr de ispravă! Ea e prietena ta? întrebă arătând spre Mary Katherine.
— Da, doamnă Collins. Bună ziua, zise Mary Katherine.
Erau osândiți.
— V-ar plăcea o treabă mai specială? întrebă.
Osândiți.
Mary Katherine arăta ca un cerb orbit de faruri. Se întoarse spre mama lui Christopher, care făcu din cap, ușurel, semn ca nu. Întoarse iarăși capul spre madam Collins.
— Păi, eu… ăă… mă pricep la bucătărie. Mi-ar plăcea să fiu voluntară acolo, zise cu drăgălășenie.
— Ești sigură? Fiindcă e ceva foarte special. O să ai grijă chiar de mama mea.
Osândiți, la naiba.
— Ăă… e o onoare, zise Mary Katherine.
Se întoarse spre Doug, sperând ca el să se gândească la ceva. Orice care să-i scape. Însă Doug tăcu.
Și apoi un miracol.
— Da, ce mai onoare, măi copii, zise o voce sarcastică. Maică-sa e o vrăjitoare zănatică și răutăcioasă, exact ca ea.
O exclamație colectivă urmă, apoi un râs nervos și o întoarcere către voce. Toată lumea se uita acum la bătrânul cu ochelari groși ca fundul de borcan.
Era Ambrose.
Bătrânul din spital.
Cel cu cataractă.
Cu nori în ochi.
Madam Collins se răsuci spre el.
— Cum îndrăznești? zise.

— Cum îndrăznesc? Madam Collins, puștii ăștia trebuie să-ți asculte rahaturile pentru adeverințele alea. Eu nu. Așa că du-te învârtindu-te, că nu mă sperii cu rățoiala ta, replică bătrânul.

Puștimea se puse pe râs.

— Domnule, aveți grijă cum vorbiți în fața copiilor sau va trebui să părăsiți Shady Pines.

— Promiți? făcu el cu sarcasm.

Apoi se întoarse către grup.

— Măi copii, sunteți aici pentru viitorul vostru, așa-i? Bun, păi aruncați o privire la bătrânii de pe-aici. Ăsta vă e viitorul. Așa că nu frecați menta aiurea. Duceți-vă la facultate. Faceți sex. Faceți ceva parale. Călătoriți. Apoi căsătoriți-vă și creșteți-vă copiii, ca să nu aducă deloc cu madam Collins ori cu bărbatu-său. Pricipit?

Fără să aștepte vreun răspuns, bătrânul se îndreptă, clătinându-se ușurel din pricina genunchiului șubred, înapoi către salon, lăsând în urmă puzderie de adoratori înfocați. Asta, desigur, nu-i opri pe Mary Katherine și pe Doug să se aleagă cu cea mai neplăcută corvoadă. N-o opri pe madam Collins să se poarte încă și mai abuziv cu tinerii voluntari și cu personalul, dacă tot nu putea pune pe Ambrose ghearele manichiurate. Însă le mai lumină oarecum vremea petrecută acolo.

Cum face un cântec pentru ocnașii înlănțuiți.

Chiar după prânz, mama lui Christopher se duse să deretice în camera lui Ambrose. Ambrose se uita la televizor, la emisiunea Jeopardy. Știa toate răspunsurile și le rostea cu voce tare. Când veni pauza publicitară, se întoarse spre ea.

— Te-am văzut că încercai s-o ajuți pe fata aia, săraca, zise.

— Mda. Am auzit că o ajuți și dumneata, răspunse Kate.

Mama lui Christopher știa multe despre Ambrose de la infirmiere. Din cauza cataractei, a glaucomului și a vârstei, aflase, ochii lui nu se mai vindecau. Oftalmologul îi spusese că, nu peste mult, avea să orbească de tot. Probabil că până la Crăciun. Primise vestea mormăind un „Îmi bag picioarele, oricum n-am pe cine să văd”. N-avea rude. Nici vizitatori. Nimeni

care să-i poarte de grijă. Nicăieri unde să se ducă de Crăciun.

Și totuși, cumva, era cea mai strălucitoare lumină din acel loc.

— Doamnă Reese… ăsta e și viitorul dumitale, știi? Ești de treabă și ai un copil de nota zece. Așa că să nu te ții de prostii.

Ea îi zâmbi și dădu din cap aprobator. Apoi ieși din odaie, luând cu ea zâmbetul lui Ambrose.

***

Ambrose închise televizorul și luă o gură de apă. Își așeză pe noptieră ceașca de plastic. Lângă poza cu o femeie în vârstă, cu chip plăcut, ridat. Încă frumoasă după patruzeci de ani de căsnicie.

Trecuseră doi ani.

Ea nu mai era pe lume. Ca fratele lui, pe când era copil. Ca părinții lui, pe când era adult. Ca bărbații cu care făcuse serviciul militar. Singura persoană pe care cutezase s-o iubească la maturitate nu mai era acum pe lume. Și singura tovărășie de care mai avea parte acum erau cei aflați între pereții azilului Shady Pines. Bătrânii ăștia, ca niște copii lăsați la grădiniță, dar pe care mami și tati nu mai veneau niciodată să-i ia acasă. Și doctorii, infirmierele care încercau să le ofere o oarecare calitate a vieții. Și acea simpatică doamnă Reese și surâsul ei minunat.

Soția lui nu mai era pe lume.

Cam toată lumea ajunsese deja să-i spună, într-un fel sau altul, că se făcuse vremea să-și vadă de viață. „Care viață?” îi fusese răspunsul. Știa că au dreptate, însă inima refuza să-i asculte. Se trezea în fiecare dimineață amintindu-și sunetul respirației ei. Felul în care se încăpățâna să nu arunce nimic (în afara lucrurilor lui, firește). Ar fi dat orice, în clipa asta, pentru încă o dimineață în care să se certe zdravăn cu ea, la o porție de ouă cu șuncă. Pentru șansa de a-i vedea carnea veștejindu-se. Cum se veștejea și a lui. Și ca să-și spună minciuni despre cât de bine arătau încă. Dar și adevărul despre cât de frumos rămânea, pentru fiecare dintre ei, trupul celuilalt.

Asta era genul de lucruri pe care l-ar fi spus Anne. Un amestec irlandez și proletar de „ajută-te singur” și „fruntea sus”. Se trezea în fiecare dimineață, se răsucea către marginea patului. Și, în locul feței ei, vedea o ceașcă de plastic cu apă. Celor internați în azil nu li se permitea să aibă lucruri de sticlă. Nu după ce mama lui madam Collins se tăiase cu un ciob, într-un puseu de demență. Bătrânul își ținea doar pentru el gândurile. Dorința de a fugi din acest loc, așa cum scăpase Clint Eastwood din închisoarea Alcatraz. Însă, deși din Shady Pines ar fi putut evada, de bătrânețe nu exista scăpare. Te trăgeau înapoi șoldurile betege, ochii încă și mai betegi și artrita îndeajuns cât să facă să plângă pe cineva de treizeci de ani. Fără a mai pomeni de rănile de război, înăuntru și pe-afară. Într-adevăr, a îmbătrâni, nu era o chestie pentru plângăcioși. Iar durerea fizică nu era nici pe departe totul. Putea îndura să vadă cum idolii copilăriei sale deveneau note de subsol. Putea chiar să suporte ca amintirile sale color să devină cadre alb-negru. Însă bătrânul știa că, atât cât va fi viu, nu va putea trece peste moartea nevestei.

Ambrose primise o educație catolică însă, de când îi murise fratele pe când erau copii, socotise că niciun Dumnezeu n-ar fi putut îngădui să se întâmple ceea ce se întâmplase. Să vadă acolo unde obișnuia să locuiască fratele lui doar o cameră goală. Să-și vadă mama plângând în halul ăla. Chiar și pe tatăl lui. Nu se mai gândise de atunci la Dumnezeu. Rămăsese doar cu încredințarea încăpățânată că suntem alcătuiți din carbon, electricitate și cu asta basta. Când mori, mort rămâi. Iar Anne a lui era într-un cimitir frumos, unde o vizita când se putea duce cu microbuzul acolo. Nu peste mult, când avea și el să zacă în pământ lângă ea, fotografiile care o înfățișau urmau să ajungă la gunoi și chipul ei n-avea să mai însemne nimic pentru nimeni. Era ultima persoană care o cunoscuse și o iubise. Ca și cu fratele lui mai mic. Ca și cu părinții. Soția lui, care-i spunea: „N-ai grijă, moartea e doar un somn din care nu te mai trezești”. Soția lui, care-l făcuse să promită că o să-i organizeze un priveghi irlandez, glumind: „Nu se poate dormi bine dacă înainte n-ai privegheat cumsecade”.

Se întinse în pat precum Clint Eastwood la Alcatraz, închizând ochii pentru moțăiala de după-amiază. Încercând să găsească o cale de evadare din bătrânețe. Miji ochii cu norii din ei și se rugă, așa cum se ruga ori de câte ori se punea la culcare, să nu se mai trezească. Șopti:

— Doamne, dacă ești pe-acolo, lasă-mă, te rog, să-mi văd iarăși familia. Te implor!

Și nu știa când i se închid pleoapele. Le deschidea mai apoi, dându-și seama că Dumnezeu îl ținea în viață pentru un motiv doar de El știut. Ca pedeapsă ori pentru vreun scop anume. Sau amândouă.

Apoi întorcea capul…

Și zărea, în locul soției, o ceașcă de plastic.

***

Kate se gândea la ce om de treaba e Ambrose, în timp ce intra în bucătăria azilului. Aruncă o privire la bătrânii din salon. Unii jucau dame. Alții șah. Un pic de televiziune de duminică după-amiază. Unii vorbeau. Alții coseau goblenuri. Majoritatea stăteau pur și simplu. Mai erau și câțiva care se așezaseră din timp la coadă pentru prânz, ca să aibă parte de cele mai bune porții de desert.

Doamnă Reese… ăsta e și viitorul dumitale, știi? Ești de treabă și ai un copil de nota zece. Așa că să nu te ții de prostii.

Gândul nu era deprimant. Era realist, te aducea cu picioarele pe pământ. Simți cum îi bate în piept inima, tic-tac. Și-și aminti o frază dintr-una din cărțile ei de dezvoltare personală. Una dintre cele dintâi, care o scoseseră din orășelul ei oribil, dintr-o familie mică și oribilă.

Avem timpul ăsta. Nu altul.

Știa că serile de vineri vor fi întotdeauna dedicate fiului ei, Christopher.

Dar poate că sâmbetele puteau fi ale ei.

Se ridică și se apropie de telefon. După o clipă formă numărul.

— Alo, biroul șerifului, zise vocea.

— Aş putea să vorbesc cu șeriful, vă rog? Kate Reese la telefon.

— O clipă, doamnă.

Zăbovi, ascultând tema muzicala de pe fundal. Cântecul era „Blue Moon”. După încă un moment, se auzi un țăcănit în receptor.

— Alo? zise șeriful. Totul în regulă, doamna Reese?

— Da, totul e bine.

Știu că el își dăduse seama că nu-l sunase pentru vreo treabă polițienească. Vocea i se schimbă.

— Aa, bine. E bine, îngăimă șeriful.

Apoi așteptă.

— Așa… Păi, uite, ăă… în seara asta nu lucrez, zise ea.

— Nici eu, spuse el.

Kate așteptă. Fii bărbat. Ia inițiativa.

Și el luă inițiativa.

Capitolul 23

„Miroși a ieșit în oraș."

Așa îi spunea Christopher când era mic. Își dădea cu ruj pe buze și se îmbrăca în rochie neagră, scurtă. Își vaporiza un norișor de parfum pe încheieturi și își freca una de alta încheieturile, făcând norișorul să dispară. Iar fiul ei se ținea după ea prin apartament, lipăind cu piciorușele lui și zicând „miroși a ieșit în oraș".

Însă băiatul nu era acum acolo.

Deschise ușa șifonierului și își privi rochia cea nouă, dedicată vieții ei cele noi. Decisese chiar în acea după-amiază că nu-i mai veneau bine hainele vechi. Nu se potriveau cu corpul ei. Cu viața ei. Blugii tăiați. Rochia mulată. Cămașa de denim zdrențuita. Toate aparțineau vechii Kate Reese. Noua Kate Reese poate ca merita ceva mai bun.

Încă îi mai rămăseseră ceva bani după câștigul la loterie. Nu-și putea părăsi prea curând slujba, însă ipoteca pe luna în curs era plătită. Fondul de pensie se mărea, la fel și cel pentru facultate. Sigur, se simțea încă vinovată și risipitoare ori de câte ori venea vorba să cheltuiască vreun ban pentru ea însăși. De data asta însă, decisese să riște și să vadă cum era să arunce cu banii. Un pic doar.

Astfel încât, după ce terminase cu munca, se dusese la mallul din Grove City.

După zece magazine, un covrig cald și un ceai cu gheață, o găsise în sfârșit. O rochie de designer. Pe raftul de reduceri. O rochie de 600 de dolari pe care o putea avea doar pentru 72,50 dolari. Nu-i venea să creadă. Intrase în cabina de probă. Oglinda o făcea mai slabă, slavă Domnului. Se dezbrăcase de uniforma albă de lucru și-și trecuse peste cap rochia. Și, văzându-se în oglindă, rămăsese încremenită.

O, Doamne. Asta-s eu.

Era frumoasă. Arăta ca și cum nimeni, niciodată, nu s-ar fi purtat rău cu ea. Arăta ca și cum bărbații ar fi sunat-o mereu înapoi, după prima întâlnire. Și s-ar fi purtat mereu frumos. Ca și cum soțul ei n-ar fi lăsat-o să se descurce singură. Ca și cum nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Jerry.

Cumpărase rochia și găsi și o pereche de pantofi superbi, tot la reducere, cu doar 12,50 dolari.

Chiar așa. 12 dolari și cincizeci, ce mama dracului!

Sărbătorise apoi achizițiile în zona de restaurante, cumpărându-și iaurtul preferat. TCBY Zmeură. Se întorsese apoi acasă și-și petrecuse restul zilei simțindu-se plină de energie. La 7 și jumătate seara, își pusese rochia și pantofii, studiindu-se în oglinda cea mare. Și, cu toate că nu mai părea la fel de slabă ca în oglinda din magazin, n-o deranja să recunoască sincer.

Că arăta bine.

În mașină, în drum spre restaurant, la întâlnirea cu șeriful (ideea ei – mereu e bine să ai o mașină la dispoziție, ca s-o poți lua repede din loc la nevoie), decise să nu-i spună nimic despre Jerry. Nu mai știa la câte întâlniri se dusese de la moartea soțului, subiectul fiind doar despre ultimului nemernic cu care-și dăduse întâlnire. Crezuse c-o să fie privită cu înțelegere. Dar nu făcea decât să-i ofere următorului nemernic jaloane, indicându-i cât de multe era dispusă să îndure în numele a ceea ce mâhnirea o convinsese că-i iubire.

Dar nu cu șeriful. Gata cu jaloanele. Gata cu indiciile despre cum să fie prost tratată. Da, știa el niște lucruri despre Jerry, de când dispăruse Christopher. Însă asta era tot. O socotea văduvă și atât. Răposatul soț fusese bun, onest și se purtase cu ea așa cum sunt tratate femeile prin filme. N-avea rost ca șeriful să audă cuvântul sinucidere. Și, mai important, nu era nevoie ca ea să-l rostească.

Opri în parcare, unde se alese cu un loc excelent, chiar lângă spațiul rezervat persoanelor cu dizabilități. Cireașa de pe tortul spațiilor de parcare. Semn bun. Intră în restaurant cu zece minute mai devreme, ca să se asigure ca ajunsese prima. Însă șeriful era deja așezat la o masă bine poziționată, la fereastră. Kate ghici că venise cu douăzeci de minute mai devreme și-i dăduse un bacșiș domnului Wong ca să capete cea mai bună masă din local.

Șeriful n-o văzu. Nu de la început. Așa ca-și rezervă un moment ca să-l cerceteze. Kate Reese știa ca oamenii sunt ei înșiși atunci când nu știu că sunt urmăriți. Ca soțul ei când se întorsese acasă, și-l găsise

vorbind cu peretele. Sau ca Jerry, când îl văzuse cu un pachet de șase doze de bere, toate goale. Fusese de prea multe ori rănită ca să nu-și rezerve aceste treizeci de secunde pentru evaluare, ca înaintea unui examen important.

Șeriful nu se uita la telefon. Nu citea meniul. În loc de asta își rotea privirea prin încăpere. Din nou și din nou. De parcă ar fi fost un obicei. Să estimeze apariția vreunui pericol. Să vadă dacă există vreo persoană suspectă. Poate că o făcea din pricina meseriei, însă lui Kate i se păru că-i mai mult de-atât. Un soi de reacție instinctivă la o lume pe care-o știa periculoasă. O lume pe care și ea o cunoștea. Era un bărbat real. Solid. Arătos, într-un fel proletar. Sexy, așa cum numai bărbații muncitori pot fi.

Și mâinile acelea.

Kate Reese nu era sentimentală decât când venea vorba de fiul său. Dar avea pentru mâini o slăbiciune. Spune-i cum vei vrea, dar asta îi plăcea ei. Îi plăceau bărbații dintr-o bucată, cu mâini puternice, care îi dădeau sentimentul că putea fi strunită.

Șeriful avea palme frumoase.

Și sufla în ele.

Îi transpiră palmele. E neliniștit.

— Bună, domnule șerif, zise ea și flutură din mână.

— A, bună, zise el, un pic prea înflăcărat, și se ridică.

Își trecu instinctiv palmele peste pantaloni și dădu mâna cu Kate. Palmele erau netede, uscate și puternice.

— Am luat o masă la fereastră. Sper că e bine așa, zise.

— E minunat.

Șeriful dădu roată mesei și-i trase scaunul. Lui Kate nu-i veni să creadă. Soțul ei obișnuia să facă asta pentru ea. De atunci nu mai avusese parte de un asemenea tratament.

— Mulțumesc.

Își scoase jacheta, dezvăluind rochia de designer, și se așeză.

— Cu multă plăcere. Arăți superb. E o rochie pe cinste, zise șeriful.

— Șaptezeci și doi cincizeci, de la mall, spuse ea.

Rahat. Ce mi-a venit să-i spun asta?

— La reduceri. Și pantofii la fel, adăugă.

Oprește-te din vorbit, *Kate.*

O clipă de tăcere. Apoi șeriful zâmbi.

— Ce mall? Grove City?

Ea încuviință din cap.

— E cel mai bun. Eu îmi iau toate hainele de-acolo, zise el cu un aer pragmatic.

Acestea fiind zise, Kate se lansă în cea mai reușită primă întâlnire de care avusese parte de la tatăl lui Christopher încoace. Nu aduse vorba despre Jerry. Nici măcar nu se gândi la el. Kate Reese cea de altădată, care-l suportase pe Jerry, era femeia cu taiorul găurit sub braț. Noua Kate Reese purta o rochie frumoasă de designer și era însoțită de un bărbat cu mâini minunate, în care el continuă să sufle când și când, cât ținu cina. Măcar o dată în viață, avea și ea parte de un bărbat dornic s-o impresioneze. În loc să fie invers.

Capitolul 24

Când își sună mama, Christopher nu știu, pentru început, ce să creadă. Nu răspunsese la telefonul de acasă, ci la noul ei telefon mobil. Și muzica de pe fundal nu părea să vină de la televizorul de acasă. Părea muzică de restaurant.

— Alo, mami? zise.

— Bună, scumpule.

— Unde ești? întrebă Christopher.

— La China Gate.

— Singură? continuă băiatul, deja bănuind care avea să fie răspunsul.

— Nu, sunt cu un prieten.

Christopher știa ce înseamnă asta. Mereu îi numea „prieteni" pe tipii cu care își dădea întâlniri. Avea grijă să nu-i spună vreun nume până ce nu devenea o relație mai serioasă. Ținea minte din Michigan. După o lună în care nu vorbise despre asta, mărturisise până la urmă că pe prietenul ei îl cheamă Jerry.

— Aa, ce fain! zise Christopher.

— Și tu? Te distrezi? Îți place la Eddie?

— Da, doar că mi-e dor de tine, zise Christopher.

— Și mie, scumpule.

— Poate mâine, după ce se termină slujba la biserică, facem ceva distractiv.

— Sigur, scumpule. Ce vrei tu. Mergem chiar și la Dave and Buster, dacă vrei tu.

— Bine, mami. Te iubesc.

— Și eu, scumpule. Ne vedem mâine.

Închiseră. Se lăsă liniștea.

Christopher îi înapoie telefonul lui Ed Specialul și se întoarse la treabă. Îi văzu, cu coada ochiului pe Mike și Matt cum le trimit mesaje mamelor lor, de pe același telefon al mamei lui Ed Specialul (pe care Eddie avusese istețimea să-l „facă pierdut" pentru acel sfârșit de săptămână). Auzi și cum Ed Specialul își sună tatăl de pe telefonul lui Mike și Matt, zicând că se distrează de minune acasă la gemeni. Și… oo, nuu… nu văzuse telefonul lui mami. Poate că-l lăsase la salon când își făcuse pedichiura.

Însă Christopher abia dacă-i băgă în seamă. Nu voia decât ca noul „prieten” al mamei să fie de treabă. Să nu fie precum cei de dinainte. Se gândi la toate țipetele pe care le auzise prin pereți. La toate dățile când ei i se spusese în feluri pe care era prea mic să le înțeleagă. Câteva luni după aceea, auzise un copil mai mare zicând „târfă” la locul de joacă. După care, la încă două luni, cuvântul „rahat” deveni „căcat”. Și „nesimțit” se transformă în „jigodie”. Iar cuvintele îi făcuseră pe toți mai în vârstă și mai urâți. Dacă putea face pereți îndeajuns de groși la căsuța din copac, nimeni n-ar fi putut să mai audă cuvintele acelea rele prin ei. Dacă putea să-i facă suficient de rezistenți, nimeni n-avea să mai audă vreodată „Te bag în mă-ta de târfă”. Așa că, ațintindu-și privirea asupra pungii albe de plastic, bătu și bătu cui după cui după cui după cui…

— Haideți, băieți. S-a terminat pauza, zise.

Nimeni nu-i puse la îndoială cuvântul. Băieții se aliniară și se întoarseră la copac. Așa lucraseră toată ziua, oprindu-se doar ca să ia câte o gură de suc cu aromă de cireșe ori vreo felioară de șuncă. Scândurile dușumelei fuseseră atașate încă dinainte de amiază. Chepengul secret cu scară de funie, până la prânz. La începutul după-amiezii puseră grinzile pentru pereți. Chiar dacă temperatura scăzu, își văzură, cu o concentrare aproape religioasă, de clădit. Frigul de toamnă începu să le pătrundă în oase, în vreme ce prin minte le umblau gândurile mărețe care le umblă prin cap băieților.

Ed Specialul vorbi despre burgeri cu brânză, întrebându-se de ce aceia de la McDonald’s erau mult mai buni decât cei de la cantină. Însă avea ceva de reproșat celor de la McDonald’s în privința plăcintei cu măr.

— Alți auzit de caramel vreodată? Oameni buni!

Șuvoiul de cuvinte îl purtă curând spre reverii cu masa de Ziua Recunoștinței, unde avea să fie și faimoasa plăcintă cu mere a bunicii lui.. La doar cinci zile distanță. Mmmm…

Matt se întrebă când avea să i se facă bine ochiul câș, ca să-și poată scoate ocluzorul. Spera ca, peste puțin

timp, Jenny Hertzog să nu-l mai strige „Papagalul Pirat”.

Mike nu vorbi despre porecla lui, „Lesbi Mike”. Se concentra pe construitul căsuței. Zise că toate cuiele erau perfecte. Că intrau fără probleme de fiecare dată. Cuiele, de obicei, erau dificile. Se mai îndoiau, trebuia să le tragi și să le-ndrepți. Dar astea nu. Reușeau să intre la fix. Mike se uită la fratele său mai mic, care-i zâmbi. Îi zâmbi și el, din motive doar de ei știute.

— Mai ții minte când ai călcat pe cuiul ăla ruginit și ți-au făcut injecție antitetanos? îi zise Mike fratelui mai mic.

— Adică o injecție antitenis, îl corectă Ed Specialul.

— Da, și-a durut, zise Matt.

— Dar n-ai plâns, zise Mike.

— Nu, n-am plâns.

Discuția se îndreptă iute spre o dezbatere despre Răzbunători: care dintre eroi era cel mai cel? Ed Specialul înclina spre Hulk. Lui Matt îi plăcea Omul de Fier, dar, după ce fratele lui spuse că-l preferă pe Thor, recunoscu și el că Thor era mai bun. Nimeni nu-și putea imagina cum ar fi arătat lucrurile, dacă Hulk ar fi făcut caca. Dar căzură de acord că era cea mai haioasă chestie pe care-o auziseră vreodată.

Deciseră ca fiecare să-și atribuie câte un personaj. Ed Specialul se alese cu iubitul său Hulk, după ce convinse grupul că Mike ar fi fost perfect în postură de Thor, de vreme ce se descurca cel mai bine cu ciocanul. Matt trebuia să fie Căpitanul America, fiindcă la început fusese cam pirpiriu, dar devenise mare și puternic. Grupul căzu de acord că exista un singur Iron Man. Christopher. El era șeful. Cel mai deștept. Creierul.

— Atunci votul e anonim, zise Ed Specialul.

Și asta fu tot. Băieții nu mai scoaseră o vorbă pentru tot restul după-amiezii. Copacul era ca o mămică ce-și ducea bebelușii în brațe. La căldură, ocrotiți. Abia când coborâră din copac îi luă frigul, făcându-i să-și dea seama cât de mult se răcise afară. Nu simțiseră când trecuse timpul. Luminișul era o lume mică, închisă în sine. Lin cerc mare, protejat de arbori și de nori. O insulă în mijlocul oceanului.

Singurul care nu se simțea în siguranță era Christopher. În timp ce ziua se transforma în seară, se trezi că scrutează luminișul ca un cerb, cu ochi în amândouă laturile capului, ca să vadă dacă se apropie prădătorii. Prădătorul nu era vizibil, însă îl simțea. Cu fiecare lovitură de ciocan simțea cum o șoaptă i se înșurubează tot mai adânc în minte. Aceleași cuvinte răsunând, iarăși și iarăși, ca o congregație repetând la slujba de duminică Tatăl Nostru cu părintele Tom și doamna Radcliffe.

Nu ne mișcăm destul de repede.

Christopher le ceru băieților să lucreze mai repede. Și ei o făcură. Cu fețele arse de soare, în ciuda frigului de noiembrie. Arătau toți cu mult mai extenuați decât ar fi fost dispuși să recunoască. Mai ales Matt, care nu voia să pară slab în ochii fratelui său mai mare. Dar până și Mike arăta obosit. Și totuși continuau să muncească. Fredonând un cântecel în minte. „Blue Moon”. Până ce, în sfârșit, pe la unsprezece noaptea, trupurile lor începură să cedeze și vocea până atunci mută a rațiunii începu să vorbească.

— Asta e demență. Mi-e foame, exclamă Ed Specialul.

— Nu ne oprim, spuse Christopher.

— Hai acuma, Chris… Mai lasă biciul din mână. E prima noapte, zise Mike.

— Așa-i, întări Matt.

— Băieți, trebuie să terminăm înainte de Crăciun, zise Christopher.

— De ce? pufni Ed Specialul. Care-i marea chestie?

Christopher se uită către punga albă de plastic. Apoi ridică din umeri.

— Nu-i nicio chestie. Ai dreptate. Să mâncăm, zise.

Cei patru băieți se așezară pe craca cea mai lungă, unul lângă altul, precum cei care construiseră Centrul Rockefeller. Christopher văzuse poza la bibliotecă odată, cu mama lui. Cu bărbații aceia înghesuiți pe o grindă, suspendați deasupra orașului. O mișcare greșită și ar fi putut să moară cu toții.

Își trecură unul altuia sticla cu suc și mâncară sendvișuri cu unt de arahide și gem de struguri. La desert, mâncară biscuiți cu cremă, cu lapte rece la cutie,

ținut până atunci în pârâu, lângă podișca arcuită. După o zi grea de muncă, biscuiții li se părură cei mai delicioși din lume. Petrecură următoarea oră făcându-se să râdă în hohote unul pe altul, cu râgâieli sau pârțuri monumentale.

Spunând, în timpul ăsta, povești cu stafii.

Matt istorisi una despre tipul cu cârlig, pe care-o auziseră cu toții de-un milion de ori deja. Și cum Matt nu o făcu pe tipul cu cârlig (de vreme ce nimeni n-avea vreun cârlig), nu izbuti să trezească prea mulți fiori. Christopher se strădui cât putu să se prefacă speriat, pentru ca Matt să nu se simtă prea stânjenit fiindcă eșuase.

Christopher povesti apoi subiectul filmului *The Shining,* pe care-l văzuse la televizor într-o seară, după ce Jerry adormise pe canapea. Mama lui lucra până târziu la cârciumă, iar Jerry ar fi trebuit să aibă grijă de el. Lui Christopher îi plăcuse cel mai mult bucătarul negru și nu pricepuse de ce, dacă vedea viitorul, se dusese direct către topor. Însă, în afară de asta, era un film cu adevărat bun.

Și povestea lui Mike era bună. Începu cu lanterna sub bărbie.

— Știți de ce morții se îngroapă la doi metri sub pământ? întrebă el, ca prezentatorii aceia cu voci cavernoase în deschiderea unei gale dedicate filmului de groază.

— Fiindcă încep să pută, zise Ed Specialul. Am văzut la TV.

— Nu, replică Mike. Îi îngroapă la doi metri ca să nu mai poată ieși. Fiindcă ei se trezesc cu toții dedesubt. Și se zvârcolesc ca viermii să lasă. Și să-ți mănânce creierii!

Mike trecu apoi la o poveste cu un zombi care se trezește sub pământ și iese ca să se răzbune pe tipul care-l împușcase și pe prietena lui. Se sfârșea cu acel zombi mâncând civilizat creierii tipului, cu cuțit și furculiță. Ce le mai plăcu băieților!

În afară de unul.

— Am eu una mai bună, rosti plin de încredere Ed Specialul.

— Ai pe naiba, zise Mike.

— Da, bine, zise și Matt, încercând să pară dur.

— Chiar am, am auzit-o de la tati, îi asigură Ed Specialul.

Mike încuviință, îmboldindu-l pe Ed Specialul să „dea tot din el”. Ed Specialul apucă lanterna și și-o potrivi sub bărbie.

— Cu mult timp în urmă. Aici în oraș. Era o casă. Casa familiei Olson, începu Ed Specialul.

Mike și Matt amuțiră instantaneu. Mai auziseră istoria asta.

— Doamna și domnul Olson erau în oraș, la cină. Și pe băiatul mai mare l-au lăsat să aibă grijă de fratele mai mic, David. Și toată noaptea David a tot coborât la parter, unde fratele cel mare încerca să se pupe cu prietena lui, și a tot zis fel de fel de lucruri trăsnite.

„E-o vrăjitoare la geamul meu.”

„Are o pisică și pisica face ca un bebe.”

„E cineva în șifonier la mine.”

Și, ori de câte ori cobora așa, fratele mai mare îl tot punea să se ducă înapoi la el în cameră, ca să se pupe liniștit cu prietena lui. Și când David a venit cu pantalonii de pijama uzi de pipi, fiindcă era așa de speriat, fratele mai mare a crezut că se preface ca să cerșească atenție, fiindcă în ultimul timp David se purtase ca un smintit. Așa că l-a dus sus și l-a schimbat de pijama. Apoi a umblat cu el peste tot și i-a arătat că nu era nimic pe-acolo care să-l sperie. Numai că David nu-l asculta și răcnea mai departe. Și până la urmă a ajuns în așa hal că fratele mai mare l-a încuiat pe David în dormitor la el. Oricât a țipat David și a lovit cu piciorul în ușă, fratele mai mare n-a vrut să-l lase afară. Până la urmă, nu s-au mai auzit țipete și picioare în ușă. Și fratele mai mare s-a dus iarăși jos, la prietena lui.

Și atunci au auzit bebelușul plângând.

Părea că-i pe verandă la ei. Dar nu știau cine să fi adus acolo un bebeluș, așa de târziu. Sau de ce. Așa că s-au dus la ușa din față.

— E cineva? a întrebat fratele mai mare.

S-a uitat pe vizor, dar nu se vedea nimic. Se auzea doar plânsul. Era pe punct să deschidă ușa, când prietena lui l-a apucat de braț.

— Stai! a zis ea.

— Ce-i cu tine? a întrebat-o el. E un copilaș afară.

— Să nu deschizi, a zis ea.

— Cum adică? Dacă e singur afară? Ar putea să ajungă pe stradă, a spus el.

— Nu e copil, a zis ea, palidă și moartă de frică.

— Ai luat-o razna, i-a spus fratele mai mare.

Ea a început să urce spre camera lui David.

— Unde te duci? a țipat el.

— Fratele tău spunea adevărul! a zis ea.

Și fratele mai mare a deschis ușa din față. Pe verandă era un leagăn mic de bebeluș. Fratele mai mare a întins mâna și a tras deoparte păturica. A văzut…

…un casetofon mic, din care se auzea plânsul copilului. Fratele mai mare a dat fuga pe scări și a găsit-o pe prietena lui în camera lui David, țipând. Geamul era țăndări. Se vedeau urme murdare de palmă pe sticlă și pe pereți. Frățiorul lui dispăruse. Și nu l-au mai găsit niciodată.

Băieții tăcură. Christopher înghiți în sec.

— Asta chiar s-a întâmplat? întrebă.

Ceilalți trei dădură din cap că da.

— E-o legendă locală, zise Ed Specialul. Toți părinții ne-o spun ca să ne convingă să ne ducem la culcare.

— Mda, numai că în varianta lui unchiu'… pe verandă era un criminal, cu casetofonul, zise Mike.

— Mda, își exprimă Matt acordul. Și nu era nicio prietenă.

Oricum ar fi fost, nu conta. Ed Specialul fu încoronat regele poveștilor de groază. Trecuse, între timp, de miezul nopții. Truda de peste zi și burțile pline îi făceau somnoroși pe toți. Și, fiindcă erau cu toții înfricoșați de ceea ce-și povestiseră, deciseră ca unul să rămână de strajă cât dormeau ceilalți. Ca o căpetenie de nădejde, Christopher preluă el primul planton, lăsându-și echipa să se odihnească.

Lucru care-i dădea ocazia să rămână singur cu omul cel amabil.

Christopher își privi cei trei amici cum desfac sacii de dormit pe solul rece. Se vârâră în saci și se strânseră unii într-alții ca să se încălzească. În câteva minute, încetă orice conversație. Lanternele se stinseră. Și se lăsă bezna. Tăcerea.

Christopher, suit în casa din copac, se uită prin luminiș după bebeluși, pisici ori vrăjitoare. Însă nu văzu decât un cerb. Animalul îl țintui cu privirea o clipă, apoi își văzu de păscut.

Christopher își înfășură strâns sacul de dormit împrejur și băgă în gură un biscuit crocant, pipăind cu limba mijlocul alb și păstos. Privi pădurea în lumina lunii. Cu frunze oranj și roșii ca un foc de tabără. Și în clipa în care le văzu, simți și mirosul de mănușă de baseball din piele, mirosul de tabac al cămășii tatălui său, iarbă tăiată, frunze umede, clătite cu fulgi de ciocolată și tot ce i să păruse vreodată că miroase nemaipomenit. Ridică ochii și văzu că norii se dăduseră la o parte, îngăduind luminii Lunii să treacă. În spatele lunii erau mii de stele.

Nu mai văzuse atâtea, așa de frumoase și de strălucitoare. Văzu o stea căzătoare. Apoi alta. Și încă una. Odată, la școala de religie, doamna Radcliffe le spusese că stelele căzătoare sunt suflete care se duc în rai. Mai văzuse și o emisiune de știință la televizor unde se spunea că stelele căzătoare sunt meteoriți care ard în atmosfera terestră. Însă teoria lui preferată venea de pe terenul de joacă, din vremea când locuise în Michigan. Acolo auzise că o stea căzătoare nu era nimic altceva decât ultima suflare a unei stele muribunde și că luminii îi lua șase milioane de ani să ajungă pe pământ și noi să aflăm că steaua a murit. Ce să fie? începu băiatul să se întrebe. Suflet ori stea? Și dacă toate stelele arseseră deja, și abia după șase milioane de ani am fi aflat? Și dacă cele șase milioane de ani trecuseră ieri? Dacă erau singurele în Univers? Și nu mai erau alte stele, cu excepția Soarelui. Și ce s-ar fi întâmplat dacă ardea și Soarele? Și steaua noastră căzătoare ajungea să fie vizibilă abia după milioane de ani de-acum încolo? Văzută de un băiețel care construia o căsuță în copac cu prietenii lui. Și băga în gură biscuiți reci Oreo sau ce mai mânca prin univers lumea. Oare toate stelele și sufletele se duceau până la urmă în același loc?

Așa avea să arate sfârșitul lumii?

Gândul îl făcu să-l doară un pic capul, lucru ciudat, fiindcă atunci când era lângă copac nu-l durea

niciodată. Însă gândul ăsta era altfel. Îl conduse la gânduri mai plăcute. La un foc pe cinste. Și la patul cald de acasă. Și la cât de bine era când mâna mamei îi trecea prin păr, în timp ce se cufunda în somn. Abia dacă dormise vreme de aproape paisprezece zile, fiindcă stătuse până târziu ca să aducă lemn din pădure, pregătind construcția. Acum însă i se părea că niciodată nu fusese mai somnoros.

În vreme ce ochii i se închideau împotriva voinței sale, Christopher avu un déjà-vu cu copacul. Ca și cum ar mai fi dormit acolo cândva. I se păru că simte mâna mamei pe frunte, cum făcea uneori când Christopher avea febră. Doar că mama lui nu era aici. Doar ramuri de copac. Iar crengile nu puteau mângâia părul nimănui.

Și cu siguranță nu se simțeau precum carnea.

Capitolul 25

christopher. trezește-te.

Christopher deschise ochii și privirea îi căzu pe punga albă de plastic, care foșnea în vânt.

salut.

Era tare bucuros că omul cel amabil se întorsese, însă nu cuteză să scoată o vorbă. Nu voia ca prietenii lui să-l creadă dus cu pluta.

nicio grijă, prietenii tăi dorm. nu ne pot auzi.

Christopher se uită către luminiș. Își văzu prietenii ghemuiți pe jos.

— Unde-ai fost? șopti Christopher.

aici, atent la tine. faci o treabă excelentă.

— Mulțumesc, zise Christopher.

ai obosit sau mai poți lucra?

Christopher se uită la ecranul telefonului. Ațipise doar zece minute, însă i se părea, cumva, că dormise o duminică întreagă. Mușchii încordați îl dureau. Însă, dintr-un motiv neștiut, nu se simțea obosit.

— Pot să mai construiesc, rosti voios.

minunat, să mergem la stiva de lemne, să pregătim materiale pentru mâine.

Christopher coborî pe șipcile ca niște dinți de lapte. Luă apoi un băț și culese cu el punga albă de plastic.

Christopher și omul cel amabil ieșiră împreună din luminiș.

Christopher făcuse deja de zeci de ori drumul până la stiva de lemne, dar ceva era diferit. Ceva nu era în regulă. Se simțea privit. Simțea albul ochilor de la sute de cerbi. Și lighioane mărunte. Crenguțele se frângeau sub tălpile lui ca niște oscioare fragile. Și i se păru că aude o răsuflare în spate. Ca atunci când se juca de-a v-ați ascunselea și încerca să nu răsufle prea zgomotos. I se părea că cineva e lângă el. Respirând precipitat. O răsuflare de copilaș.

Își aminti de mânuța copilașului.

Un copilaș chicotind.

Să fi visat? Sau era real?

am găsit o scurtătură, ia-o pe aici.

Christopher urmă punga de plastic. Păși peste bușteni și se împiedică de-o creangă. Îndreptă spre adâncul pădurii lumina lanternei și i se păru că ramurile sunt ca niște brațe care se întind să-l sugrume. Îi venea să țipe, însă nu îndrăzni. Omul cel amabil îl prevenise în legătură cu senzația asta. Când vântul nu părea vânt, trebuia să ai mai multă grijă.

mai ales când pare a fi răsuflarea cuiva.

— Chrisssstopher? șuieră în urma lui vântul.

Îl simți pe ceafă. Îi veni să întoarcă capul. Știa însă că nu are voie. Se temea să nu se transforme într-un stâlp de sare. Sau de piatră. Sau în vreuna dintre chestiile nasoale despre care vorbeau la biserică și la școala de religie părintele Tom și doamna Radcliffe. Un șarpe. Un copilaș.

— Șșșșș, făcu în urma lui vântul.

Christopher începu să alerge spre șantierul Collins Construction. Văzu în față felinarul stradal. Înalt și albastru. Alergă din toate puterile și, tocmai când respirația șuierătoare îi atingea ceafa, țâșni afară din pădure…

…pe stradă.

Se uită în spate. Nu văzu decât copaci. Nu erau ochi. Nici siluete. Probabil că mintea îi jucase feste. Sau nu.

— Ce-a fost asta? îl întrebă pe omul cel amabil.

trebuie să ne grăbim.

Christopher se apropie de maldărul de lemne. Paznicul, din fericire, dormea dus în rulota șefului de echipă. Christopher trase din grămadă cea mai lungă șipcă pe care a putut-o găsi. Lemnul căzu la pământ cu zgomot. Christopher văzu că paznicul se foiește în scaun, însă fără să se trezească. Nu făcea decât să vorbească în somn, cum făcea și Jerry după ce se întrecea cu băutura.

— Christopher? rosti omul adormit.

Christopher simți că pielea i se face ca de găină. Văzu ochii bărbatului zvâcnind sub pleoape, ca și cum ar fi visat.

— Ce faci cu lemnul? șopti paznicul.

Christopher porni tiptil înapoi spre pădure. Apucă bucata lungă de lemn și o târî înapoi, la adăpostul întunericului.

— Chiar n-ar trebui să fii aici, șopti paznicul. Altfel o să ajungi exact ca el.

Christopher simți că i se face inima cât un purice.

o, Doamne.

Omul cel amabil părea înspăimântat.

rămâi pe loc. nu mișca.

Paznicul se ridică și începu să umble prin somn.

— Exact ca el, Chrissstopher, șuieră paznicul.

nu vorbi, o să se termine repede.

Paznicul păși în direcția lui Christopher. Adulmecând aerul. Se opri înaintea lui Christopher și se lăsă în genunchi. Deschise pleoapele, însă ochii îi erau dați peste cap. Nu aveau pupile. Doar alb, ca niște mingi de ping-pong.

Sau ca un nor.

— EXACT CA BEBELUȘUL! răcni paznicul. UAAAAAAA!

După care închise ochii și se întoarse la rulotă.

ia lemnul, repede.

Christopher țâșni ca un fulger. Trase șipca lungă sub copaci, apoi pe cărare. Când reveni în luminiș, la loc sigur, băiatul se întoarse către punga albă de plastic.

— Ce-a fost asta?

Omul cel amabil tăcu.

— Ce a vrut să zică cu „o să ajungi exact ca el”?

nu știu.

— Ba știi. O să ajung exact ca bebelușul. Ce înseamnă?

te rog, christopher, nu mă întreba asta.

— Spune-mi, șuieră Christopher. Sau mă opresc din lucrat.

Punga albă de plastic flutură în vânt, pe bățul din mâna lui. Se lăsă o tăcere lungă. Apoi se auzii o voce tristă, resemnată.

nu pot să-ți spun. dar pot să-ți arăt. doar ține minte…

ne putem înghiți frica sau frica ne poate înghiți pe noi

Capitolul 26

Ce se aude?

Matt se ridică în capul oaselor. Era în sacul de dormit. Înfășurat bine, ca un om vârât într-un trunchi scobit. Duse instinctiv mâna la frunte, care îi era plină de sudoare.

Din cauza coșmarului.

Era lipit de pământ ca de-o hârtie de prins muște. Strada se transforma în nisip mișcător. Nu putea să stea în picioare ori să alerge. Se tot cufunda în stradă. Nisipul îi intra în plămâni.

Țipa, în vreme ce fratele lui murea.

Matt scoase capul din sac și se uită la stele. Luna albastră își arunca peste luminiș razele, ca un felinar. La fel de strălucitoare ca o stea ce moare în ceruri. Un cerb se uita la el. Matt făcu o mișcare bruscă. Cerbul zvâcni sperios și goni spre vechiul tunel al minei, arătând ca gura unui uriaș care înghiți cu totul animalul.

Matt ieși din sacul de dormit și aerul înghețat al nopții de noiembrie îi atinse pijamaua. Atunci o simți. Pata de umezeală. Făcuse iarăși pe el. Și de data asta nu fusese acasă. O comisese la o noapte petrecută cu prietenii, în fața lor. Ca un bebeluș, își zise. Ca un bebeluș tâmpit.

Mike avea să-l necăjească o veșnicie pentru asta.

Panicat, își aruncă privirea către roaba de lângă copac. Își zise că, dacă izbutea să ajungă la rucsac, putea să pună o pereche de indispensabili pe el înainte să se trezească Mike. Porni spre copac evitând orice crenguță care-ar fi putut să trosnească. Trecu neauzit pe lângă fratele lui, care dormea liniștit, și puse mâna pe rucsac. Luă distanță de Mike, retrăgându-se către tunel. Se apropie pas cu pas, până ce ochii săi surprinseră ceva în lumina lunii. O siluetă ghemuită în beznă. Scormonind în pământ.

Era Christopher.

Și vorbea de unul singur.

— Da, aud bebelușul, șopti.

Matt uită pe loc de hainele curate. Se strecură tiptil mai aproape de Christopher, care săpa ca un câine ce-și

îngroapă osul. Observă, apropiindu-se, o rămurică ce avea pe ea o pungă albă de plastic.

— Nu vreau să văd. E prea groaznic, șopti Christopher.

— Christopher? Ești bine? zise Matt.

Christopher se răsuci iute spre el, cu ochi speriați.

— De când ești acolo? întrebă.

— De acum. Ce-ai pățit la ochi? întrebă Matt.

— Cum adică?

— Sunt roșii tare.

— Nu-i nimic. Nu-ți fă griji, bine?

Matt dădu din cap că da, însă tot își făcea griji. Christopher se frecă la ochii extenuați. Apoi își aruncă privirea spre pantalonii lui Matt și văzu dâra de urină, care lăsase o urmă albastru-închis pe pânza de bumbac. Fața lui Matt se împurpură de rușine.

— Să nu spui, te rog.

— Nu spun, șopti Christopher.

— Nu, chiar să nu spui. Frate-meu nu s-ar mai opri din…

Fără o vorbă, Christopher indică spre pata de urină de pe propriii pantaloni.

— Ai visat urât și tu? întrebă Matt.

— Da. Așa că nu-ți fă griji.

Christopher îi zâmbi. Și, cumva, Matt se simți mai bine.

— Ce făceai aici? întrebă.

Christopher tăcu o clipă.

— Săpam după comoară, zise într-un târziu.

— Pot să te ajut?

— Sigur. Ia o lopată.

— Putem să ne schimbăm mai întâi? Nu vreau să vadă Mike că am făcut pe mine, OK?

Christopher zâmbi și băieții căutară la repezeală în rucsacuri, scoțând de acolo schimburi curate. Și le scoaseră pe cele ude, ca bananele pe care le cojești și le lași în frigider. Aerul rece le atinse ciucurașii (expresia lui Matt), care se retraseră în corp ca niște țestoase speriate. Se îmbrăcară iute cu hainele de schimb, care li se părură calde, moi și cât se poate de uscate. Christopher umblă la scule și-i întinse lui Matt o lopată

mică. Se apucară să sape după comoară. Unul lângă celălalt.

— Cu cine Vorbeai? întrebă Matt.

— Cu mine, zise Christopher. Și hai să ne grăbim. Nu vrei să pună altcineva mâna pe comoară, nu?

Își petrecură următoarea jumătate de oră săpând, fără să vorbească prea mult. Matt băgă de seamă că Christopher se tot uita la punga albă de plastic, însă nu-și bătu prea mult capul cu asta. Matt știa că Ed Specialul era cel mai bun prieten al lui Christopher, însă, în secret, îl socotea pe Christopher cel mai bun prieten al lui. Și nu-l deranja să fie pe locul doi, după Ed Specialul. Apucase deja să se învețe cu asta. Toată viața fusese pe locul doi, după Mike. Nu-l sâcâia decât întrebarea agasantă din minte. Lucrul care-l făcuse de la început să se trezească.

Ce se auzise? îi stătea pe limbă.

— Ce faceți, băieți? întrebă Ed Specialul până să apuce Matt să pună întrebarea.

Matt și Christopher se întoarseră și-i văzură apropiindu-se pe Ed Specialul și pe Mike, frecându-și ochii somnoroși. Făcând nourași cu răsuflările

— Săpam după comoară, zise Matt.

— Putem să vă ajutăm? îl întrebă Mike pe Christopher.

— Sigur, Mike.

— Eu o să fac micul dejun, zise Ed Specialul, găsindu-și locul în ecosistem.

Mike luă lopata și-și folosi brațele lungi și puternice ca să străpungă pământul înghețat. Matt se uită la Christopher, să vadă dacă are de gând să-i spună despre făcutul în pantaloni, însă Christopher zâmbi, parcă spunându-i „secretul tău e sigur cu mine”.

***

Mai târziu, băieții se ospătară cu cereale cu fructe și cu lapte răcit în pârâu. Christopher nu spuse nimic despre groază. Despre paznicul care-i șoptise numele. Sau despre plânsul de bebeluș care-l trezise pe Matt. Știa că adevărul l-ar fi băgat pe Matt în sperieți. Și nu voia să fie nimeni speriat în afară de el însuși. Așadar,

Christopher nu suflă o vorbă despre ce-i explicase omul cel amabil că avea să pățească dacă nu termina la timp căsuța. Cu cât știau mai puțin, cu atât mai bine. Era mai sigur așa pentru toată lumea. Pe lângă asta, era conștient că, dacă le-ar fi spus, băieții s-ar fi speriat și-ar fi putut s-o ia la goană. Și avea nevoie de ajutorul lor.

Când terminară de mâncat, se asigură că Mike se alege cu zahărul pudră, și Matt cu surpriza din pachet. Apoi îi mulțumi lui Ed Specialul pentru micul dejun pe cinste.

Era important să-și mențină trupa într-o dispoziție bună.

Veni dimineața și soarele străluci, încălzindu-le oasele înfrigurate. Începură să lucreze cu rândul. Doi băieți construiau casa din copac. Alți doi săpau. După ce mai înfulecară câțiva biscuiți Oreo înghețați și-i făcură să alunece cu ultimele înghițituri de lapte, Ed Specialul i se alătură lui Christopher și porni să împungă pământul întărit de frig, în căutarea comorii.

Nu se ivi nicio comoară.

Însă, pe la ora 7 și 6 minute dimineața, găsiră un schelet de copil.

Capitolul 27

Apelul veni la 7:30 dimineața.

Și vestea începu să se răspândească.

Adjunctul de noapte al șerifului se duse în acea duminică la biserică, la rugăciune. Îi spuse părintelui Tom, care-și schimbă subiectul predicii și vorbi despre rămășițele copilului, găsite în pădurea din Mission Street. Zise că acel copil era în Rai acum și că, în pofida tristeții, întregul oraș trebuia să se bucure de puterea iertării lui Hristos.

Predica fu atât de înduioșătoare, că doamna Radcliffe nu se putu abține și se tot șterse pe la colțurile ochilor cu batista, până la Sfânta Împărtășanie. De câte ori nu se rugaseră, ea și domnul Radcliffe, să aibă și ei un copil? De câte ori nu pierduse sarcina? Și de câte ori n-o îmbrățișase domnul Radcliffe, încredințând-o că trupul ei nu era defect? Așa de frumos vorbise părintele Tom!

Mary Katherine se rugă pentru copilașul acela și, în câteva minute, mintea ei de șaptesprezece ani începu să hoinărească. Ce copil amărât! Ar fi trebuit să aibă șansa să crească, așa cum crescuse ea, și să se ducă la facultate. O facultate ca Notre-Dame. Se mustră fiindcă se gândise la propria-i viață. Se temea însă că n-o să intre la Notre-Dame. Și că o să-și dezamăgească tatăl. Îi promise Domnului că se va ruga pentru copil și că se va concentra pe voluntariatul la azilul de bătrâni. Dar doamna Collins era așa de scorpie și mama ei era dusă rău. Bătrâna răcnise la ea, tot sfârșitul de săptămână, cum că „ei” ne privesc. Cum să asculte o lună întreagă așa ceva? Mai ales că Doug își dăduse demisia zicând că nu merita să îndure tortura aia pentru nimic în lume. Nici măcar pentru Universitatea Cornell. Mary Katherine hotărî la repezeală să înceteze cu narcisismul și să se gândească la copil.

N-ai vrea să dai peste un cerb cu mașina, este?

Când se sfârși slujba, oamenii își sunară rudele și își întrebară de sănătate copiii plecați la colegiu. Mamele își strânseră pruncii mai bine la piept și-și făcură planuri să le ofere câteva dulciuri în plus de Ziua Recunoștinței. Tații deciseră să limiteze meciurile de

fotbal la unul (în loc de trei), ca să petreacă mai mult timp cu familiile, și nu în campionatele imaginare de fotbal. Cât despre copiii… se treziră că se aleg cu toate dulciurile pe care le râvniseră. Unii se simțiră vinovați că le primiseră pentru niște motive nu tocmai în regulă, dar până la urmă… dulciurile sunt dulciuri.

Singura persoană care nu părea deloc zguduită era madam Collins.

Kathleen Collins stătuse în primul șir de bănci la slujbă, cu fiul ei, Brady. Aflase din timp noutățile, firește. Ca proprietar al terenului, soțul ei fusese primul anunțat, după șerif. Plecase îndată de-acasă și se deplasă la fața locului. Prea mulți bani băgase în proiectul Mission Street ca să-și lase viitorul în mâinile birocraților. Madam Collins era mai preocupată de potențialul faliment al familiei sale decât de familia copilului din pădure. Lucrurile astea, până la urmă, se întâmplau dintr-un motiv.

Părinți incompetenți.

Era simplu. Dacă ești părinte bun, îți ții copilul sub ochi. Te asiguri că-i bine. Dacă nu-ți iese treaba la serviciu, nu dai vina pe forțe externe. Te uiți în oglindă și-ți asumi responsabilitatea. Asta era problema cu lumea din ziua de azi. Nu-și mai asuma nimeni responsabilitatea. Într-o zi, poliția avea să-l prindă pe psihopatul care comisese teribila crimă. Și atunci știa că monstrul aveai să plângă cu lacrimi de crocodil și să pretindă că fusese abuzat de părinți. Da, iar asta – scuzată fie-i vorba proastă – era un mare rahat.. Există boală mentală, da. Și mai există răutate pură.

Nefiind o partizană a argumentației de tip „oul sau găina”, madam Collins se întreba dacă pe lume, undeva, exista vreun părinte care-și abuzase copiii, dar care nu fusese abuzat el însuși. Ar fi pus pariu pe-un milion de dolari că un asemenea părinte exista. Și dacă cineva ar fi dat vreodată peste vreo mamă sau vreun tată din ăștia, ca să se demonstreze chestia asta odată pentru totdeauna, ar fi murit fericită.

Cât despre soțul ei, domnul Collins își petrecu duminica certându-se cu șeriful. Proiectul imobiliar se transforma din visul lui cel mai glorios în coșmarul cel mai întunecat. Mai întâi se pierduse acolo micul

Christopher Reese. Și-acum, un schelet? Ce mama dracului? Unde punea piciorul prin pădurea din Mission Street călca ori prin rahați de câine ori în vreo capcană pentru urși. Ecologiștii trăncăneau despre cerbii care-și pierd habitatul natural. Grupurile de pasionați de istorie o țineau langa că orășelul își pierdea „piesa centrală”. Iar asociațiile de protecție a te-miri-ce îl tocau la cap să transforme tunelul ăla vechi și bășinos într-un muzeu al minei de cărbune. Da, avea noimă. Toată lumea se dă în vânt după muzee de-astea. Să-i ia naiba pe toți! Știa că trebuie să înceapă construitul înainte de Crăciun, fiindcă împrumutul ajungea la termen. Dar înțelegea șeriful (adică un „angajat al statului”) toate astea? Înțelegea un căcat. Șeriful îi spunea că trebuie să blocheze accesul în zona pădurii, fiindcă era un loc unde se săvârșise un omor.

— Și când mă lași să sap? Când o să ne-ngroape un metru de zăpadă? Păi, lua-te-ar dracu’, șerifule. E de parcă tu și restul universului n-ați vrea să termin odată mizeria aia!

Mama lui madam Collins, în schimb, se trezi în salon. Nu-și amintea cum ajunsese acolo. Sau cine era. Ori cine era fiica ei. Sau ginerele ei cel bogat. Îi trecu prin minte, o clipă, că la știri se anunța moartea unui copil, însă nu se dădeau deocamdată detalii. Apoi un bărbat gălăgios pe nume Ambrose intră și îi spuse că nu era copilul ei. Îi spuse că fiica ei era bine-sănătoasă, așteptând să chinuie voluntari mai pe după-amiază. Și-i spuse să-și închidă pliscul. Încerca să asculte știrile.

Mama lui madam Collins nu-l înghițea pe Ambrose. Nu-i păsa că-și pierde vederea. Vulgaritatea era vulgaritate. Se întoarse iarăși spre televizor și încercă să-și mai amintească ceva. Ceva important. Dar nu putu. Apoi, chiar când emisiunea de știri se sfârși și începu meciul de fotbal, își aminti despre ce era vorba.

În curând aveau să moară cu toții.

Da. Asta era.

Îi aștepta pe toți moartea.

Moartea venea.

Moartea era aici.

Cu toții vom muri în ziua de Crăciun.

Capitolul 28

Întreaga parcare era plină cu care de televiziune și dubițe ale posturilor de știri când ajunseră băieții la secția de poliție. Trecuseră doar patruzeci și cinci de minute de când dăduseră fuga la paznicul din șantierul Collins, care chemase poliția, însă scheletul era deja o mare știre în localitate. Ed Specialul zâmbi când văzu mașinile presei.

— Uau, o să fim celebri!

Apoi se-ntoarse către polițistul care conducea mașina.

— Îmi arătați și mie pușca? întrebă.

— Nu, răspunse polițistul.

— Știați că expresia asta, „pușcă", e din vremea căruțelor cu coviltir, când omul care stătea alături de vizitiu chiar avea o pușcă cu care să apere căruța?

— Nu, nu știam, oftă adjunctul șerifului, dorindu-și ca oricare dintre ceilalți băieți să fi cerut să stea pe locul din dreapta lui.

— Atunci… mă lăsați să umblu la stația radio? Tati are o stație în Hummer. O folosește ca să știe unde-s radarele. Știu toate codurile voastre. Zece-șase înseamnă că vrei să mergi la toaletă, așa-i?

Băieții fură introduși în secția de poliție fără niciun comentariu către presă. Asta, dacă nu-l puneai la socoteală pe Ed Specialul, care chiui fericit „Am găsit un cadavru!" către reporteri. Câteva ziare locale – îndeosebi *Post-Gazette* – izbutiră să se aleagă cu niște poze pentru pagina întâi. Dubele televiziunilor filmară și ele pentru știrile de la ora cinci. Patru băieți au găsit un schelet în pădure. O poveste locală de zile mari.

— Cu sânge și violență, așa faci audiență, rosti sfătos Ed Specialul. Mami zice asta.

Băieții intrară în biroul șerifului și-și văzură acolo părinții, așteptându-i. După fețele lor, băieții își dădură seama că alibiul lor cu dormitul în altă parte fusese spulberat. Adulților nu le luase, probabil, mai mult de trei secunde ca să-și dea seama că fuseseră păcăliți de niște sms-uri și că băieții hoinăriseră o noapte întreagă de capul lor.

— Ne-am ars, zise Mike.

Însă Ed Specialul dovedi că are mai mult decât fler mediatic. Izbucni îndată în lacrimi și se aruncă în brațele mamei lui.

— Mami, am găsit un schelet! Ne-am speriat tare!

Se puse pe bocit, agățat de ea. Iar furia ei pentru că fusese mințită se topi la fel de iute ca ciocolata pe care o avea în poșetă.

— Pe unde naiba ai umblat, Eddie? Ne-am îmbolnăvit de grijă, zise.

— Exact! făcu Eddie cel Mare, care se apucase să verifice pe telefon rezultatele meciurilor.

— Am auzit că-n pădure sunt comori. Și-am vrut să găsim inele de aur ca să le facem cadou mamelor noastre de Crăciun, zise.

— Copilaș, zise ea strângându-l la piept. Cum se gândește el la mămica lui!

Matt și Mike îi urmară strategia și alergară și ei la cele două mame ale lor. Își cerură iertare că mințiseră și susținură că intenționaseră să găsească comoara și să le facă o surpriză. Mamele fraților M & M nu se dovediră la fel de ușor de înduplecat ca Betty, însă își îmbrățișară cu putere băieții, zicând că are să fie bine.

Și mai era mama lui Christopher.

Christopher așteptă să țipe la el. Să-l ia în brațe. Ori să se înfurie. Să se întristeze. Însă ea făcu cel mai rău lucru cu putință.

Nimic.

— Îmi pare rău, mami, îngână cu voce abia auzită.

Ea îi răspunse înclinând din cap și privindu-l ca și cum ar fi fost cineva pe care nu-l recunoaște întru totul. Christopher voia s-o îmbrățișeze și să facă să dispară senzația oribilă că dăduse de belea. Numai că nu dispărea. Fiindcă ea era mai mult decât furioasă. O rănise. Băiețelul ei o mințea. Când începuse asta? Cu ce greșise, de nu mai credea Christopher că-i poate spune adevărul? Când băiatul își dădu seama că mama lui era mai dezamăgită de ea însăși decât de el, vinovăția pentru că o mințise deveni aproape insuportabilă.

— Băieți, trebuie să vă pun câteva întrebări, rosti șeriful, punând, milos, capăt acestei încremeniri încordate.

Își petrecură următoarele cincisprezece minute „perpeliți la foc mic”, cum avea să le zică tuturor de la școală Ed Specialul, lunea. În realitate, șeriful nu făcu decât să pună fiecăruia câte o întrebare-două. Nu era interesat în pedepsirea unor copii de șapte ani pentru că încălcaseră proprietatea ori fiindcă furaseră niște bucățele de lemn din stivă. Lăsa disciplinarea pe seama părinților.

Voia să afle mai multe despre schelet.

Și, în privința asta, băieții aveau cam puține informații. Șeriful trecu de la unul la altul, înainte și înapoi, ca să se asigure că spun aceeași poveste. Când se încredință că așa stau lucrurile, trase concluzia că nu erau decât o gașcă de țânci care se duseseră în pădure să construiască o căsuță în copac și, în loc de asta, descoperiseră un cadavru. Era totuși ceva ce-l nedumerea.

— Christopher, întrebă în cele din urmă, ce te-a făcut să sapi exact în locul ăla?

Christopher simți că toți ochii din încăpere se îndreaptă spre el.

— Nu știu. Săpam după comoară. Mami, putem să mergem acum? Mă doare capul rău de tot.

— Bine, copile, zise șeriful, lăsându-și ușor palma pe umărul lui.

Și atunci Christopher își dădu seama: șeriful mirosea exact ca mama lui Christopher când ieșea „în oraș”. Pe haina lui se simțea, foarte vag, mirosul de parfum al mamei sale. Poate de la o îmbrățișare sau de la un pupic. În orice caz, Christopher știa acum că șeriful este noul „prieten” al mamei lui. Nu peste mult timp, mama lui avea să-i menționeze numele. Și-apoi șeriful avea să apară pe la ei pe-acasă. Probabil că nu de Ziua Recunoștinței. Dar poate de Crăciun. Spera că șeriful o să fie de treabă, că o să se poarte frumos cu mami. Însă, de data asta, Christopher își făgădui că, dacă șeriful o să fie rău ca Jerry, o să ia măsuri.

***

În noaptea aceea, prietenii lui Christopher se bucurară de întreaga afecțiune a familiilor. La căldurică

în bucătărie, cu prăjiturele pe tavă. Erau încă pedepsiți, firește. Aparențele trebuiau păstrate, însă prea era mare ușurarea mamelor că nu copiii lor fuseseră îngropați în pădure, pentru ca ele să le arate asprime.

Mai ales că fiii lor se purtau așa de frumos!

Mamele gemenilor M & M le făcură lasagna lor preferată și se arătară uluite când băieții, după aceea, își spălară singuri farfuriile. Părinții lui Ed Specialul nici nu mai țineau minte de când fiul lor nu mâncase decât o porție de desert – mai ales că, să te ții, era vorba de tortul special cu ciocolată al mamei.

Cât se luă cina și înainte de culcare, familiile pălăvrăgiră așa cum pălăvrăgesc familiile. Și multe nimicuri la un loc se transformă, până la urmă, în totul. Părinții fură surprinși cu toții când puștii lor, în loc să se uite la televizor, declarară că vor să citească o carte. Însă seara trecu tihnită. Apoi, după citit și după ce copiii se duseră la culcare, părinții avură, fiecare, în parte, același gând pe care nu l-ar fi mărturisit cu voce tare…

Băiatul meu crește. E aproape ca și cum s-a făcut mai deștept peste noapte.

În afară de mama lui Christopher.

***

Și Kate, firește, se simțea mândră ca și ceilalți părinți. De când cu rezultatul perfect la testul de la mate, îl vedea tot mai fericit. Christopher nu fusese niciodată bun la sporturi. Și nici la învățătură. Iar el punea asta la suflet. Ea însă știa că are un fiu de prima calitate. Dacă s-ar fi dat medalii de aur pentru meritul de a fi o ființă umană bună (și așa ar fi trebuit să se dea), atunci Christopher ar fi ajuns să cânte imnul, pe podium, odată la patru ani. Era și acum același băiețel pe care-l știuse și-l iubise mereu.

Dar ceva se schimbase la el.

Nu, nu era posedat, nu fusese înlocuit de vreun impostor sau de vreo dublură. Își cunoștea fiul. Era cu adevărat fiul ei. Și totuși… de câte ori nu-l văzuse chinuindu-se să silabisească? Câtă silință nu-și dăduse cu el la aritmetică? Câți ani nu-și văzuse copilul

plângând fiindcă nu știa de ce literele i se tot sucesc în fața ochilor. Apoi brusc, peste noapte aproape, totul se schimbase. Numai că nu se întâmplase peste noapte.

Durase șase zile.

Se putea ierta că nu observase de la bun început, fiindcă fusese copleșită. Se bucura nespus să-l aibă înapoi. Să-l vadă nevătămat. Era așa de mândră de bruștele lui rezultate bune la învățătură! Cititul. Lucrarea de la mate. Loteria. Casa cea nouă. Hainele cele noi. Raftul de cărți tapetat cu rațe și plin cu cărți pe care Christopher, deodată, ajunsese să le devoreze. Însă, în străfundul inimii, ceva o râcâise mereu.

Când o chestie e prea bună ca să fie adevărată, de obicei chiar așa stau lucrurile.

Și așa stăteau lucrurile. Era mai mult decât notele. Era felul în care se uita în jurul lui. Felul în care vedea oamenii interacționând. Îi amintea de momentul în care adulții încep să zică, pe litere, cuvintele, ca să nu fie înțeleși de copii. „Hei, dragă, ar trebui să-i luăm o j-u-c-ă-r-i-e?” „Să-i cumpărăm niște î-n-g-h-e-ț-a-t-ă?” Apoi îndată ce copiii se măreau suficient cât să poată silabisi, adulții erau nevoiți să găsească alte căi de a ascunde lumea aflată chiar sub nasul lor. Păcate și dulciuri, și sex, și violență, acoperite cu priviri, gesturi și prestidigitație, ca trucurile unui iluzionist.

Christopher nu observase acele lucruri.

Acum însă observa totul.

Fiul ei începuse, fără veste, să vină acasă cu note de zece, când înainte nu luase decât note de 7. Fiul ei citea în viteză *Insula Comorilor,* în loc să se mai împiedice în cărticele cu poze. Christopher studia lumea cu o privire lucidă, care pur și simplu, în Michigan, nu existase. Inteligența lui căpătase ceva maniacal.

Exact ca tatăl lui.

Și-acum ajunsese s-o mintă pe ea.

Ieșiră din biroul șerifului și își făcură loc printre reporteri și camere de filmat. Izbutiră să ajungă în mașină. Kate tăcu o clipă, pornind motorul și lăsând sistemul de dezaburire să-și facă treaba și să îndepărteze pâcla de pe parbriz.

Porniră spre casă în semităcere.

Pe drum, Christopher își ceru necontenit iertare. Ea însă nu-i răspunse. Nu ca să-l pedepsească. Ci ca să-și recapete avantajul pierdut. Fiul ei creștea prea iute și ea trebuia să afle de ce. Deja își pierduse soțul din pricina unei minți hiperactive. N-avea de gând să-și piardă și fiul. Când ajunseră în garaj, în cele din urmă singuri, mama lui Christopher opri motorul mașinii.

— Christopher, zise cu voce blândă. Vreau să te întreb ceva.

— Sigur, zise băiatul părând ușurat că vorbește din nou cu el.

— De ce m-ai mințit?

— Nu știu.

— Ba știi. E în regulă. Spune-mi.

Îi văzu pâlpâirea din ochi. Văzu că răspunsul era filtrat.

— Ăă… știam că n-o să mă lași în pădure.

— De ce?

— Fiindcă puteam să mă rătăcesc iar. Și puteam să mor înghețat de frig.

— Dar tot te-ai dus. De ce?

— Mă doare capul.

— Spune-mi de ce, Christopher.

— Ca să construiesc o căsuță în copac.

— De ce? De ce-i așa de importantă căsuța?

— Nu-i așa importantă, cred, zise el.

— Deci ți-ai riscat viața ca să construiești o căsuță care nu înseamnă nimic?

Christopher amuți brusc. Apoi execută cea mai bună imitație de zâmbet pe care o văzuse vreodată Kate.

— Acum, c-ai spus tu, pare o prostie, zise.

— Mă bucur că așa ți se pare. Fiindcă nu mai ai voie niciodată în pădurea aia.

— Mami, dar…

— Ești pedepsit până la Crăciun.

— Mami!

— Christopher, prietenii tăi își pot minți părinții. Orice copil de pe pământ poate, n-are decât. Dar tu nu mă minți pe mine. Nu avem ce discuta aici. Nu există scutire. Nu merge cu îmbrățișat și iertat. Eu sunt șefa aici, ce naiba! Și singura mea treabă e să te protejez.

AȘA CĂ EȘTI PEDEPSIT. NU MAI PUI NICIODATĂ PICIORUL ÎN PĂDUREA AIA. Ai înțeles?

— Îmi pare rău, zise el deznădăjduit.

— Părerile de rău nu-s suficiente. Nu pentru mine.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău.

— TRECI LA TINE ÎN CAMERĂ!

Christopher urcă la el în dormitor, fără să știe că, odată ușa închisă, mama lui se simți mult mai rău decât el. Detesta să se poarte atât de aspru, însă, de vreme ce nu voia să-l crească cu cureaua în mână, cum fusese crescută ea, era cea mai adecvată măsură din arsenalul său. Nu-i putea îngădui să mintă. Regulile ei erau încă limpezi, în alb și negru. Nu-l putea lăsa să ajungă într-o zonă cenușie. Și nici în pădure, unde găsiseră scheletul de copil.

Îl ținu pedepsit toată ziua. În afara unei scurte pauze pentru cină și o aspirină pentru durerea de cap, băiatul rămase în camera lui. Fără televizor. Fără cărți. Zăcu în pat privind poza tatălui său în ramă argintie. Kate se întrebă dacă băiatului îi era dor de tatăl lui. Poate că tatăl lui ar fi putut explica ce se petrecea cu el. Poate că băiatul i-ar fi spus tatălui adevărul. Intră la el în cameră chiar înainte de culcare.

— Uite ce, zise, încă sunt supărată, dar îmi pare rău că am țipat la tine.

— Nu-i nimic, zise el.

— Ba este. Nu ținem secrete unul față de altul. Și nu poate merge decât dacă nu țipăm unul la celălalt. Așa-i?

Christopher încuviință.

— Mie poți să-mi spui orice, Christopher. Să știi asta mereu. OK?

— Știu, zise el.

Așteptă să vadă dacă era gata de mărturisire. Dar trebuia răbdare.

— Te iubesc, zise în cele din urmă băiatul.

— Și eu te iubesc.

Acestea fiind spuse, îl sărută pe frunte, închise ușa și se duse la ea în cameră. Dădu drumul la *The Tonight Show* ca să-și abată atenția. Gazda emisiunii spunea glume bune, însă Kate Reese nu râse la niciuna. Nu

făcu decât să se holbeze la ecran în timp ce, în minte, își mustra fiul.

„M-ai mințit. Nu-mi spui tot, știu asta. Și știu că tu știi. Așa că ce mama naibii se-ntâmplă în căpșorul tău, Christopher?”

După aceea, când închise ochii îngreunați de somn, aproape că-i auzi răspunsul.

Eu știu ce, tu trebuie să afli.

Capitolul 29

Șeriful intră singur în pădure. Era joi noapte. Nu era o vreme de Ziua Recunoștinței. Prea era cald, uscat, prea era perfect afară. Singurele semne ale toamnei erau frunzele. Galbene și roșii ca sângele. Cărarea era moale sub tălpi. Liniște deplină.

Ceva nu era în regulă.

Trecuseră cinci zile de la descoperirea scheletului și tot nu-și dădea seama ce anume era ciudat. Se gândi la câinele căpitanului său, pe când lucra în Hill District. Cum, din când în când, Shane se ridica și începea să latre fără vreun motiv. Căpitanul zicea mereu „Taci, băiete. Nu-i nimic acolo”. Dar poate că era ceva acolo. Fluierele pentru câini au o frecvență pe care o pot auzi doar câinii.

Poate că și aici e o chestie pe care doar câinii o pot vedea.

Șeriful nu înțelegea ce-i venise să gândească așa. Era un tip practic. Asta, pentru el, era o anchetă ca oricare. Da, era vorba despre un copil mort, o tragedie îngrozitoare. Dar nu era nimic nou pentru el. În oraș mor oameni săptămânal. Inclusiv copii. Văzuse lucruri atât de urâte că-i trebuiseră psihologului de la departament câteva ședințe de consiliere obligatorie ca să i le înlăture din creier.

În afară de cazul fetiței cu unghii date cu ojă.

Pe ea n-avea s-o uite vreodată.

Dar de ce se gândise atâta la ea săptămâna asta?

Nu-și putea explica.

Și nici vocea pe care o auzea lăuntric nu și-o putea explica. Ceva care spunea întruna că acest caz e important. Asta nu înțelegea lumea când venea vorba de munca de poliție. Oamenii văd o crimă la televizor și chiar cred că există suficient personal ca să arunci zece detectivi cu normă întreagă pe o singură omucidere. În lumea reală se făceau alegeri. Se alocau resurse. Șeriful se pricepea la asta. Uneori din cale-afară de bine. Însă, de data asta, ceva îi spunea să insiste aici. Așa că, după ce fusese descoperit scheletul, șeriful ceruse o favoare.

Prietenul lui, Carl, era priceput la criminalistică în aceeași măsură în care nu se omora cu efortul fizic. Și, de vreme ce anchetau moartea unui copil, șeriful îl rugă pe Carl să vină imediat la fața locului, cu toate că era duminică. Ce naiba! Voia să știe tot ce se putea ști despre schelet. Și dacă cineva îi putea spune, atunci Carl era acela. Serviciul federal din Langley încercase de mai multe ori să-l recruteze de-a lungul anilor, însă nevasta lui Carl era mult mai înfricoșătoare decât FBI.

„Guvernul n-are decât să se ducă învârtindu-se, Carl. Nu-mi las eu mama în Homestead!"

Și cazul fusese închis.

Când Carl sosise la fața locului, se apucaseră să parcurgă perimetrul și să-și compare observațiile. Amândoi socotiră că victima era un copil de șapte-opt ani, dacă țineai seama de dinții din față lipsă. Și amândoi fură de acord că acel trup fusese îngropat acolo demult.

Altfel cum se explicau rădăcinile de copac înfășurate în jurul corpului, ca un șarpe?

Seara târziu, Carl și echipa lui luaseră corpul ca să-i facă ce autopsie se mai putea face, date fiind condițiile. Carl spusese că era ocupat până peste cap în perioada sărbătorilor, mai ales că soacră-sa trebuia dusă cu mașina de trei ori pe săptămână la liturghie, însă promisese să se ocupe și de cazul de aici și să-i dea de veste până vineri.

Șeriful se confruntase, pentru restul săptămânii, cu emoțiile comunității. În metropole, oamenii nici nu clipesc atunci când află că s-a găsit un cadavru. Însă aici era un orășel. Și prin orășele, lumea se sperie.

Speriați ca fata cu unghii date cu ojă.

Șeriful alungă acest gând și se uită înainte, pe cărare. Un cerb păștea lângă un podeț arcuit, ca din poveste. Doamne, nu se mai gândise la asta de ani buni. Se temuse tare, copil fiind, de căpcăunii de sub poduri. Îi fusese frică precum lui Hänsel și Gretel.

Speriat ca fata cu unghii...

— Termină. Concentrează-te, își zise cu voce tare șeriful.

Nu știa exact ce caută. El și oamenii lui, totuși, nu lăsaseră niciun colțișor de pădure nebătut, în ciuda

nervilor domnului Collins. Și nu găsiseră mare lucru. Nimic cioplit în lemn. Niciun simbol straniu. Nimic care să indice că pădurea găzduia vreo sectă ori vreun ucigaș în serie.

Doar niște copaci, acolo.

Niște cerbi.

Și ceva doze goale de bere.

Se așteptase la asta, normal. Odată ce veștile despre schelet începuseră să se răspândească, niște bolnavi de curiozitate morbidă (ziși și adolescenți) începuseră să bea bere prin pădure și să-și facă de cap. Dornici de senzații tari, își zise. Și lăsau peste tot cutii de bere. Își pusese oamenii să le strângă, ca să compenseze orele suplimentare în buget. Se apucaseră să râdă când le spusese. Apoi, văzând că el nu râde, se apucaseră de adunat cutiile.

Șeriful ajunse în luminiș.

Ridică privirea spre norii care hoinăreau pe cer. O seară de noiembrie extrem de agreabilă. Era uimitor să te gândești că nu mai era nici măcar o lună până la Crăciun. Se uită lung la copacul din mijlocul luminișului. Arăta ca o mână întinsă către văzduh. Unele ramuri erau puternice. Altele se strâmbau ca niște degete înțepenite de artrită.

Șeriful se apropie de casa din copac a lui Christopher. Tot nu-i venea să creadă cât de sofisticată era pentru un copil de șapte ani. Cu scară. Cu fundație. Cu structură. Fiul lui Kate Reese era un geniu. Căsuța părea o casă adevărată.

De data asta însă căsuța arăta altfel.

De parcă cineva ar fi lucrat la ea întreaga săptămână.

Se uită în jos, însă nu văzu urme.

Nicio probă.

Doar o pungă albă de plastic atârnând de o ramură joasă.

Șeriful atinse copacul. Scoarța era rece și aspră. Ca a copacilor în care se suia când era el însuși un puști. Prima dată se sărutase sub un copac ca ăsta. Justine Cobb avea aparat dentar, rochiță de vară și păr blond, frumos.

Exact ca fata cu unghiile date cu ojă.

Tăticule.

Șeriful își retrase mâna. Se scutură de pânzele de păianjen și încercă iarăși să se concentreze. Culese punga albă, intenționând s-o bage în buzunar și s-o arunce mai târziu la gunoi. Dar, fără să știe de ce, se trezi că frământă punga în mâini, ca un puști care încearcă să înmoaie o mănușă nouă de baseball. Fără încetare.

Trosc.

Șeriful se întoarse către zgomot. Văzu un cerb privindu-l fix. Își coborî privirea spre punga albă de plastic. Voia, brusc, să iasă naibii din desișul ăsta. O voce îi șoptea că trebuie să plece de-acolo. În clipa aceea. Vocea nu-l amenința.

Îl avertiza.

Puse punga înapoi pe creangă și o luă din loc cu pas grăbit. Trecu iute prin tunelul minier care ascundea luminișul dinspre cealaltă parte a pădurii. Aprinse lanterna și văzu scrijelite, în șinele de metal, inițiale. Nume de altădată scrise cu spray de vopsea pe cadrele de lemn, ca niște hieroglife. Mai văzu, când ieși, ceva deranjant.

Un frigider abandonat.

Nu-și dădea seama cum de le scăpase oamenilor lui, cărora avea de gând să le spună vreo câteva la întoarcere. Un copil s-ar fi putut juca acolo, s-ar fi putut bloca înăuntru și sufoca.

Șeriful se apropie de frigider. Era mare, alb și vechi, cu rugină pe la colțuri ca niște tâmple încărunțite. Tâmple de biserică. Unde se țineau liturghii precum cea la care se ducea soacra lui Carl. În frigider era un cuib. Nu-și dădu seama dacă de pasăre sau de raton. Însă nu se zărea niciun animal. Șeriful puse mâna pe ușa frigiderului, ca s-o închidă.

Atunci se repezi spre el șarpele.

Un șarpe-cu-clopoței. Încolăcit. Șuierând. Șșșș. Șșș.

Șeriful se feri. Șarpele alunecă spre el, zuruind ca o zornăitoare pentru bebeluși. Șeriful se împiedică de-un buștean și căzu. Șarpele se apropie. Cu colții scoși. Gata să atace. Șeriful trase din toc revolverul, exact când șarpele se arunca spre fața lui.

Poc.

Capul șarpelui, lovit de glonț, explodă.

Șeriful se ridică și se uită la șarpele care se zvârcolea. Încolăcit ca ramurile copacului împrejurul scheletului de copil. După ce-i mai trase un glonț, pentru siguranță, șeriful dădu să închidă iarăși ușa frigiderului. Atunci se uită în cuib și văzu pui de șarpe, foindu-se între cojile sparte de ouă. Împinse ușa, închizându-l în cutia de metal, apoi își verifică ceafa, ca să se asigure că nu se mișca nimic pe-acolo.

Se depărtă grăbit, promițându-și să-i anunțe pe cei de la controlul dăunătorilor. N-avea habar ce-i cu puii de șarpe în noiembrie. Până la primăvară mai era mult. Nimic nu ieșea din ou pe timp de iarnă.

Ceva nu era în regulă.

Nu vedea ce, însă simțea, așa cum auzea câinele fostului său căpitan fluierul. Suna ca șuierul vântului. Doar că nu era tocmai vânt. Mai degrabă suna ca un șarpe încolăcit printre ramuri. Ca un… ca un…

Șuierat invizibil.

Șeriful coborî iute panta către șantier. Peste tot cioturi. Schelete de copaci. Rădăcini uriașe smulse din pământul înghețat. Mai multe buldozere erau parcate pe drumul de acces. Toate aveau pe ele inscripția Compania de Construcții Collins. Agregatele zăceau lipsite de viață, de când șeriful securizase pentru anchetă perimetrul pădurii. Domnul Collins își pusese deja avocații la lucru și, din ce știa șeriful despre putere și politică (și mai știa una-alta), șantierul avea să-și reia în scurtă vreme activitatea. Nu peste mult timp, domnul Collins avea să transforme copacii în lemn de construcție. Rumegușul avea să ajungă la altă companie și urma să fie amestecat cu adeziv inflamabil. Din el se făcea lemn de foc fals, pentru Crăciun. Era ca și cum domnul Collins ar fi pus pădurea Mission Street să-și sape propriul mormânt. Codrii erau impozanți, dar nu puteau, cu toate astea, să riposteze.

Șeriful trecu pe lângă banda de avertizare întinsă de poliție. Trecu de cioturile care înțesau zona defrișată încă din septembrie de domnul Collins. Arătau ca niște mici cavouri pe care n-avea să le mai viziteze nimeni.

Ca fata cu unghii date cu ojă.

În mașină, în drum spre secție, șeriful privi picurii mărunți de ploaie care cădeau pe parbriz. Se gândi la

seara încântătoare petrecută cu Kate Reese cu doar cinci zile în urmă. Voia s-o mai vadă, însă era Ziua Recunoștinței și ea și-o petrecea cu băiețelul ei. Iar mâine avea să fie Vinerea lor de film. Așa că trebuia să aștepte până sâmbătă, când poate că ea avea să-și angajeze o bonă și-apoi să-și șteargă din minte, dedicându-i două ore din timpul ei, coșmarul acestei ultime săptămâni. Tare bine arătase sâmbăta trecută. Cu rochia cea nouă luată de la mall. Și rujul de buze.

Ca fata cu unghii date cu ojă.

Tăticule.

Când țârâi telefonul, șeriful sări ca ars.

Era Carl.

— Hei, Carl. Ai sunat cu o zi mai devreme. Mă mir că ai dat semn tocmai de Ziua Recunoștinței.

— Nu te-ai mai mira, dacă ai cunoaște-o pe soacră-mea.

Șeriful nu râse. Gluma era la fel de veche ca și prietenia lor.

— Ce ai pentru mine? întrebă omul legii.

Carl porni să-și reverse jargonul tehnic care-i era tipic. Șeriful se întrebase mereu de ce geniile nu puteau vorbi ca oamenii normali. Dar poate că asta îi făcea genii. După ce vreme de zece minute primi date biologice, despre ADN și despre datarea cu carbon, șeriful reuși să capete o imagine coerentă despre schelet.

Copilul avea în jur de opt ani.

Era băiat.

Stătuse în pământ cam cincizeci de ani.

Și, cât se poate de impresionant, Carl reușise să afle cauza morții.

Șeriful, auzind asta, fu uluit. Tehnologia evoluase mult în cele două decenii de când intrase el în poliție. Și totuși, încă nu auzise să se poată stabili cauza morții după cincizeci de ani, când nu era nimic de analizat în afară de oase.

Dar, de fapt, mai rămăsese ceva.

Carl presupunea că din pricina vreunei substanțe din sol. Dacă e supus la suficientă presiune, cărbunele devine diamant. Așa că poate avea vreo legătură cu mina de cărbune. Ori cu rădăcinile copacului. Sau era

vorba despre vreo particularitate a temperaturii solului pe care n-o înțelegea încă. Un mister medical care, într-o zi, avea să devină ceva la fel de banal ca amprentele digitale sau ADN-ul. Orice va fi fost, se conservase o parte din creier. Autopsia fusese concludentă.

Șeriful era gata pentru orice. Înjunghiere. Împușcături. Văzuse și mai rău. Mult mai rău. Însă, când Carl îi dezvălui cauza morții, fu atât de șocat că încremeni o clipă și-și privi năuc telefonul din mână.

— Carl, cred că nu s-a auzit bine, zise. Mai spune o dată.

— Victima a fost îngropată de vie.

Capitolul 30

De cealaltă parte a pădurii, Christopher stătea la masa din salon, cu mama lui, sărbătorind prima Zi a Recunoștinței în casa cea nouă. Nu era seara festivă la care speraseră amândoi.

Și asta doar din cauza lui.

Christopher abia dacă se atinse de mâncare. Îi spuse mamei că n-avea poftă din cauză că-l durea capul, însă adevărul era că nu voia să-l apuce somnul. Așa că, după ce mâncă suficientă plăcintă cu mere cât să evite vreo suspiciune, se uitară la televizor în tăcere și apoi se duseră sus, la culcare.

După ce mama lui îl înveli, îl sărută și încercă o conversație fără sorți de izbândă, se retrase în sfârșit la ea în cameră. Christopher ascultă televizorul mamei deschis. Apoi așteptă ore bune până ce televizorul fu oprit. Până ce mama lui adormi. Acum putea s-o facă. Se dădu jos din pat.

Cum făcuse toată săptămâna.

Își luă haine groase din șifonier. Le îmbrăcă peste pijama, strat după strat, să se asigure că poate lucra confortabil. Băgă perna sub plapumă ca să arate ca și cum el ar fi fost încă acolo, dormind.

Apoi, în vârful picioarelor, coborî pe scară.

Odată ce scăpă de treptele scârțâitoare, își trase ghetele în picioare și ieși pe ușa glisantă. Ridică ochii spre cerul negru. O stea căzătoare fulgeră peste nori. Christopher se duse către capătul peluzei, exact unde începea pădurea din Mission Street. Pădurea pe care șeriful o închisese pentru anchetă, lucru care făcea imposibil ca domnul Collins să o mai doboare. Avea să-i dea lui Christopher suficient timp să termine căsuța înainte de Crăciun.

de aceea ți-am arătat scheletul
altfel nu făceam așa ceva
nu vreau să te sperii, christopher

Christopher l-ar fi putut ajuta pe șerif la anchetă. Știa în ce fel găsise scheletul. Știa că oasele stătuseră mult timp în țărână. Ba chiar avea impresia că știe numele

copilului mort. Doar că nu le putea spune adulților. Fiindcă, în cele din urmă, aveau să-l întrebe de unde știa toate astea. Și avea doar un răspuns onest.

„Mi-a spus prietenul meu imaginar.”

Erau momente când credința lui Christopher șovăia între realitate și fantezie. Devenise prea deștept ca să nu priceapă că fie omul cel amabil exista, fie el era un copil cu mintea razna, care hoinărea singur prin pădure.

Și totuși continua să construiască.

Avea impresia că, dacă n-o făcea, o să-i explodeze capul de durere.

Migrenele, câteodată, erau mai potolite. Alteori mai intense. Și uneori putea să ia și câte-o cutie întreagă de aspirină pentru copii, fără niciun efect. Migrenele făceau acum parte din viața lui Christopher. Ca școala, cerealele cu fructe sau desenele animate cu Motanul Buclucaș de sâmbătă dimineața. Singurul lucru care-l ajuta să facă față era lucratul la căsuța din copac.

Așa că lucră. În noaptea aceea. Și în noaptea de după. Și în cea de după ea.

Niciodată nu-l durea capul în căsuța din copac.

Niciodată nu-l durea capul în preajma omului cel amabil.

Pe parcursul următoarei săptămâni, seară de seară, Christopher aștepta să audă cum se oprește televizorul mamei lui. Își băga perna sub pătură, își lua geaca și mănușile și fugea la casa din copac să mai bată un cui ori să mai vopsească un perete. Vorbind, în toată vremea asta, cu punga albă de plastic. Până ce mâinile îi amorțeau prea tare ca să mai poată vopsi. Până îl usturau prea tare ca să poată ține ciocanul. Apoi, în zori, fugea înapoi acasă, să se asigure că-i în pat când se trezește mama lui. Osteneala asta se dovedi atât de nemiloasă că trebui, până la urmă, să ia fardul mamei lui și să și-l întindă pe sub ochi, ca ea să creadă că doarme nopțile.

Însă construia.

Nu îndrăznea să se oprească.

Osteneala îl ajunse în cele din urmă după Vinerea de film. Mama îi servi o porție uriașă de spaghetti cu chiftele, chifle cu unt și, la desert, o ditamai înghețata.

Când ajunse la căsuța din copac, ochii i se închiseră fără voie.

Christopher încercă să se lupte cu somnul. Trebuia să rămână treaz. Trebuia să ducă la căsuță ferestrele. Să termine acoperișul. Trebuia să… doarmă. *Nu pot. Dar ești obosit rău. Ba nu, nu sunt. Atunci... poate să-ți odihnești ochii un pic. Da. Atâta tot. Doar să te-ntinzi aici, lângă copac. Alungă durerea de cap odihnindu-ți ochii un picccc.*

Când se trezi, sâmbătă dimineață, era înapoi la el în pat, fără să știe cum ajunsese acolo. Christopher se supără tare că lăsase să treacă o noapte întreagă, dar nu se putea face nimic. Mama lui avea să fie cu el toată sâmbăta, așa că nu se putea furișa în pădure. Nu putea vorbi cu omul cel amabil. Era nevoit să îndure durerea de cap până ce venea noaptea.

Așa că urcă la etaj. Se duse la dulăpiorul din bucătărie și scoase flaconul cu aspirine al mamei. Luă patru, spărgându-le între dinți ca pe bomboane. Gustul ca de cretă era oribil. Așa că puse mâna pe cutia de cereale cu fructe. O cutie nouă. Fără zahăr pudră. Însă, când își turnă cerealele în bol, căzu din cutie o surpriză specială. O figurină mică, de plastic, înfățișându-l pe Motanul Buclucaș. Christopher o puse pe blatul mesei și zâmbi. Un moment rar de bucurie, înainte ca durerea de cap să se ivească iar. Luă cutia de lapte, turnă peste cereale și se uită gânditor la poza lui Emily Bertovich. Își spuse că trebuie să-l întrebe pe omul cel amabil de ce poza ei părea să se schimbe de fiecare dată câte un pic, ori de câte ori cumpărau o cutie cu lapte nouă.

Christopher puse laptele la loc în frigider și se așeză în fața televizorului, la desenele animate de sâmbătă dimineața. Își aminti că, mai mic fiind, închidea televizorul crezând că, deschizându-l, programul are să se reia din exact același moment. Îi luase un pic ca să-și dea seama că Motanul Buclucaș și restul emisiunilor continuă și fără el. Se întristase, însă mami îl înveselise zicând că și el făcea lucruri și că restul lumii trebuia să-l prindă din urmă.

Christopher deschise televizorul. Ecranul se lumină și începu să arate desenul lui preferat de sâmbătă.

Motanul Buclucaș.

Christopher era bucuros. Poate că Răzbunătorii erau acum preferații când venea vorba de filme, însă Motanul Buclucaș avea să rămână mereu programul TV preferat. Nimerise chiar la genericul de început. O paradă mare cu toate personajele, mărșăluind pe Broadway cu cântec.

Cine este cel mai aprig?
Cel mai tare din cartier?
Cine-i cel mai meseriaș?
E Motanul Buclucaș!
Cea mai șmecheră felină
Și mereu cu burta plină
Cine-i cel mai nărăvaș?
E Motanul Buclucaș!
E Motanul Buclucaș!
E Motanul Buclucaș!

Apoi Motanul Buclucaș însuși dădu fuga înaintea paradei, țipând: „Aveți de gând să terminați cântecul ăla? Încerc să mănânc aici!"

Christopher râdea la asta de fiecare dată, atât de haios era. Acum râse încă și mai tare, fiindcă după stresul de peste săptămână trebuia să se elibereze de presiune, precum ceainicul mamei.

Episodul începu. Christopher se simți un pic dezamăgit, fiindcă era o reluare, în care Motanul Buclucaș fură pește de la majordomul unei doamne pisici bogate, de care e îndrăgostit. Christopher văzuse poate de zece ori episodul, însă tot avea o parte haioasă, unde majordomul îl urmărește țipând pe Motanul Buclucaș, zicându-i: „Întoarce-te, cotoiule!" Și Motanul Buclucaș zice: „Pentru tine sunt Domnul Cotoi!" Așa că stătu să vadă oricum episodul.

Doar că de data asta nu era la fel.

Motanul Buclucaș nu rosti replicile acelea. În loc să le spună, sub ochii lui Christopher, Motanul Buclucaș se opri și se uită la ecran.

— Aa… bună, Christopher. Îți plac desenele?

Christopher se uită împrejur, prin casa goală. Mama lui dormea sus. Era singur-singurel.

— Nu-ți face griji pentru mama ta. Suntem doar noi. Să nu te temi. Ce mai învârți, amice? îl întrebă pe un ton prietenos Motanul Buclucaș.

— De unde-mi știi numele? îngăimă în cele din urmă Christopher.

— Glumești? Ești admiratorul meu numărul unu. Cum să nu-ți știu numele? Am auzit că emisiunea mea e preferata ta din toate timpurile. Măiculiță, ce drăguț! Mulțam! răcni Motanul Buclucaș.

— Șșș. O trezești pe mami.

— Ah, asta-i vrăjeală. Mami a stat de vorbă cu șeriful la telefon astă-noapte, vreo două ore, după ce-ai adormit tu. Măiculiță, e super de treabă omul. Mult mai de soi ca Jerry, nu crezi?

Pe ceafa lui Christopher perii se zbârliră.

— De unde știi de Jerry?

— Știu totul despre tine, amice. Și știu că Jerry o caută pe mama ta. Măiculiță, ce i-ar mai face dac-ar găsi-o vreodată. Așa că… nu putem lăsa să se întâmple una ca asta, așa-i?

— Nu, zise Christopher.

— Măiculiță, ai curaj. Mama ta te-a crescut bine. Trebuie că-i mândră de tine. Așa că să nu te temi. Promit că mama ta n-o să pățească nimic. Țac-pac.

— Cum o să faci asta? zise Christopher.

Motanul Buclucaș se uită în dreapta și-n stânga, încercând să vadă în afara televizorului, ca și cum s-ar fi chiorât pe după colț.

— Măiculiță, Christopher, mă tem că aproape ni s-a terminat timpul. Îți spun cum să ai grijă de mama ta, dar mai întâi vreau să te-ntreb ceva, bine?

Christopher dădu din cap. Motanul Buclucaș miji ochii.

— Cum ai găsit scheletul, amice?

Inima lui Christopher porni să bubuie.

— Ce?

— Ți-a arătat cineva unde era scheletul, așa-i? Cine te ajută? Măiculiță, trebuie să aflăm.

— Nimeni, minți Christopher.

— Nu cred că-i foarte adevărat. Cred că ți-a spus cineva de scheletul ăla vechi. Și trebuie să știu cine, amice. Măiculiță, chiar așa. Fiindcă se-mpute treaba.

Ea e superfurioasă în clipa asta. Măiculiță… e furioasă tot timpul.

— Cine?

— Pardon, n-avem voie să-ți spunem, amice, altfel dăm de bucluc. Și ea tot face buba la unul și la altul, ca să afle cine te ajută. Și de la atâtea țipete mă dor urechile. Așa c-ai îmbunătăți mult situația pe aici dacă ne-ai spune odată cum ai găsit scheletul. Poți să-mi spui mie, amicul tău, Motanul Buclucaș. O să fie secretul nostru.

— Nu mi-a spus nimeni. Săpam după o comoară.

— Pe legea mea, asta-i o mare dezamăgire, amice. Aceeași minciună pe care le-ai spus-o șerifului și mamei tale. Nu vrei să ajungi ca Pinocchio, nu? I-a crescut nasul de la minciuni. Vrei să știi ce-o să facă minciunile tale?

— Ce?

— Dacă nu-mi spui cine te ajută, mama ta o să pățească ceva rău.

Gâtlejul lui Christopher se strânse, ca atunci când încercase să înghită o pietricică și aproape se sufocase. Fața i se înroși.

— Ce-o să se întâmple cu ea? întrebă.

— Nu-ți pot spune, dar, dacă dai mai tare televizorul, pot să-ți arăt. Ai vrea să dai mai tare sunetul de la televizor?

Christopher ridică telecomanda și dădu mai tare.

— Măiculiță, nu, Christopher. Nu de la telecomandă. De la televizor. Altfel nu merge.

Christopher șovăi, dar trebuia să afle ce avea să pățească mama lui. Păși agale spre televizor.

Băiatul întinse mâna spre butonul de volum. Ochii Motanului Buclucaș luciră. Își trecu limba peste bot.

— Măiculiță, abia așteptăm să te cunoaștem, amice. Ea o să-ți arate totul.

Motanul Buclucaș întinse laba spre ecran. Mai aproape de buton. Mai aproape de Christopher.

— Doar să atingi ecranul și-o salvăm amândoi pe mama ta. Jur! Pe mustățile mele.

Christopher întinse mâna. Motanul Buclucaș întinse laba. Erau la doar câțiva centimetri distanță. Aproape că

se atingeau. Durerea de cap începu să se spulbere. Și Christopher simți că-l apucă moleșeala.

— Christopher! strigă mama lui. Nu ți-am spus să nu stai așa aproape de televizor?

Christopher deschise ochii și întoarse capul. Era mama lui. În halat de baie. Părea nedumerită. Nasul lui era, literalmente, la două degete de ecran.

— Îmi pare rău, mami, zise.

— Bine. Păi… termină-ți micul dejun la masă, ca o persoană normală. N-am crescut o maimuță.

Christopher dădu din cap a încuviințare și se întoarse iarăși spre televizor. Motanul Buclucaș nu-l mai privea. Era fugărit de majordom.

— Întoarce-te, cotoiule!

— Pentru tine, e Domnul Cotoi, replică Motanul Buclucaș, după care fugi în canal, luând cu el deliciosul pește.

Christopher se așeză la masa din bucătărie și-și mâncă porția de cereale, în vreme ce mami își făcu ochiuri la tigaie. O privi, îngrozit de ce avea să i se întâmple. Ar fi zis ceva, însă acum se știa supravegheat.

Ori asta, ori înnebunise de tot.

Christopher ar fi vrut să creadă că toate acestea erau doar o născocire – nu o *născoacere* – a imaginației lui. Mai ales Motanul Buclucaș. Spera că e doar nebun, cum fusese tatăl lui. Și că migrena care făcea să i se întunece privirile era doar străfulgerarea care-l făcea pe tati „să danseze caraghios”. Așa numea mami episoadele lui tati. Tati lua pastile pentru ele și uneori, din cauza pastilelor, nu se ridica din pat cu săptămânile. Mami avea grijă de el, dar trebuia să lucreze până târziu la restaurant.

Și atunci, el a murit în cadă.

Mai târziu, după ce mama lui termină de privit *Saturday Night Live* și închise televizorul, Christopher se furișă afară din casă și intră în pădure. Nu băgă de seamă răsuflarea care se juca de-a v-ați ascunselea cu vântul și grăbi pasul, ajungând lângă copacul din luminiș.

— Ești aici? întrebă el punga de plastic.

Niciun răspuns.

— Răspunde-mi, te rog. Mi-e frică, zise. Ce-a fost aia? Cine este ea? Și ce-o să-i facă mamei Motanul Buclucaș?

În acea clipă, Christopher ieși din sine însuși și se privi ca un spectator. Văzu un băiețel în genunchi, implorând o pungă de plastic să-i răspundă la întrebări despre lucruri pe care nimeni n-ar fi avut cum să le explice. Dacă i s-ar fi dat ocazia să aleagă ca toate acestea să fie ori reale, ori nebunie, Christopher ar fi ales nebunia. Fiindcă, deși mami s-ar fi întristat să aibă un fiu smintit, așa cum fusese și răposatul ei soț, măcar n-avea să i se întâmple nimic rău.

— Sunt nebun? întrebă punga albă de plastic.

Nimic.

— Te rog, spune-mi că-s nebun.

Tăcere.

Christopher stătu întreaga noapte acolo, implorând punga albă de plastic să-i dea un răspuns, însă răspunsul nu veni. Omul cel amabil părea să fi dispărut. Christopher nu știa ce se alesese de el. Poate se ascundea. Poate fugea de Motanul Buclucaș. Sau nu era decât o pungă albă de plastic.

Orice va fi fost, Christopher era singur.

Când zorii începură să coloreze cerul, fugi în pat, se vârî sub așternuturi și se uită lung la poza cu tatăl lui, înrămată în argint. Și, cu cât se uita mai mult la imaginea ce zâmbea lângă pomul de Crăciun, cu atât mai mult îi răsunau în minte întrebările, ca un disc vechi blocat la același pasaj muzical. *Sunt nebun? Sunt nebun? Sunt nebun?* Cu douăzeci de minute înainte ca ceasul deșteptător al mamei să-i trezească pentru mersul la biserică, Christopher izbuti, într-un târziu, să închidă ochii. Și, în chiar clipa de dinainte să se cufunde în somn, i se păru că aude o șoaptă, ca un susur ușor. Ar fi putut fi un gând. Sau o voce. Ori niciuna. Nu spunea decât…

Termină căsuța din copac și-o să afli.

Capitolul 31

— Ești dus? Tati aproape că m-a lăsat fără abonament la HBO, șopti Ed Specialul.

Christopher se luă după Ed Specialul prin parcare, în vreme ce părinții lor se salutau cu voci sonore.

— Nu înțelegi. Trebuie s-o terminăm, zise Christopher.

— Ai bani de HBO?? întrebă Ed Specialul.

— Nu.

— Atunci termin-o singur.

Intrară în biserică și, după ce că fuseseră pedepsiți tot sfârșitul de săptămână de după Ziua Recunoștinței (plus încă o săptămână după aceea, să le ajungă cu vârf și-ndesat), băieții fură nevoiți să îndure și o slujbă mai lungă ca de obicei. Părintele Tom vorbi despre iubirea lui Iisus pentru refugiații din Orientul Mijlociu. Însă Christopher nu observă decât că lumea se holbează la el. Și șoptește.

— E băiețelul care-a găsit scheletul.

— Sunt copiii de la știri.

— Au apărut în ziar.

— A câștigat la loterie acum două luni.

Pe Christopher îl durea capul de la vocile lor. Fiecare minut petrecut departe de căsuța din copac îi întețea migrena. La un moment dat, părintele Tom trecu de la engleză la limba latină. Limba se învârteji în capul lui Christopher. Și „diem” deveni „zi”, iar cuvintele căpătară sens. Însă aduseră cu ele un val de durere groaznică.

O Deus Ego Amo Te

Doamne, Te iubesc, își dădu Christopher seama.

După ce se termină liturghia, mama lui Ed Specialul ieși în parcare și-și aprinse o țigară. Trase în piept și dădu afară un norișor întreg.

— Iisuse, dar ce slujbă lungă, zise. Nu știe și părintele Tom că avem cadouri pentru Crăciun de cumpărat?

O zise fără pic de ironie, lucru care o făcu pe mama lui Christopher s-o îndrăgească și mai mult. Apoi, după ce luă prăjiturele cu scorțișoară pentru strângerea de

fonduri de la biserică, Betty se oferi să-i scoată pe toți la o pizza, pentru a sărbători veștile bune.

— Ce vești bune? întrebă mama lui Christopher.

— Eddie nu mai este în clasa de întârziați!

— Ei, stai un pic! se îmbufnă Ed Specialul.

— Scuze, dragă, dar e adevărat. Erai în clasa de întârziați, zise ea mângâindu-l pe păr. Dar doamna Henderson e un geniu, fiindcă acum citești la nivel de clasa a patra. Suntem tare mândri. Așa-i, Eddie cel Mare?

— Mândri. Tare mândri, repetă și tatăl lui Ed Specialul, fără să scape din ochi, pe telefon, echipa de fotbal Steelers.

Christopher își văzu mama fixându-și în minte informația despre Ed Specialul. Apoi cele două familii se alăturară lui Matt, Mike și celor două mame ale acestora, care tocmai terminaseră acea activitate numită de Betty „ce-or mai face și luteranii ăia” la biserica lor de pe Autostrada 19.

Aveau alte orientări religioase, era drept, însă… același Dumnezeu. Aceeași pizza.

În vreme ce adulții se puseră pe discuții la un pahar de bere, băieții începură să joace jocuri video.

— Nu-mi trebuie ajutor decât la ferestre și acoperiș, încercă iarăși Christopher. Restul fac singur.

— Ne pare rău, Chris. Mamele noastre ne-au pedepsit, zise Matt.

— Da, întări Mike, care-și dorea ca dulciurile să revină în viața lor.

Însă Christopher nu voia să renunțe. Nu-l lăsa durerea de cap. Seara trecută, după ce mama lui adormise, încercase să suie pe scară ferestrele, de unul singur. Dar erau prea grele. Așa că le pusese deoparte și încercase să potrivească acoperișul, însă era imposibil pentru o singură persoană. Atinsese limita a ce putea face un singur copil.

Și în clipa în care se oprea din construit, durerea de cap se întorcea răzbunătoare.

Iar omul cel amabil nu era pe nicăieri.

În ziua următoare, la școală, Christopher își găsi prietenii în sala de clasă.

— Acoperișul e-o treabă de patru oameni. Singur nu pot termina, îi imploră.

— Frățioare, ți-am spus deja. Suntem pedepsiți, făcu Mike, exasperat.

— Da, Chris. Lasă-ne în pace. Parcă te-ai țicnit, zise Ed Specialul. Și arăți ca naiba. Mai dormi și tu un pic.

Christopher își aruncă privirea spre Matt, singurul pe care știa că poate conta. Însă Matt, fără o vorbă, își pironi ochii în pupitru.

— Matt?

— Dă-i pace lui frate-meu, se băgă Mike.

— Să răspundă el singur, îi zise Christopher.

Mike era cu zece kilograme mai greu, însă lui Christopher nu-i păsa. Băieții se ridicară în picioare. Matt nu voia să-i vadă încăierându-se.

— Stați jos, băieți. Deja avem necazuri, zise.

Christopher se întoarse către Matt și-l privi drept în ochi.

— O să mă ajuți sau nu?

Matt, fără să scoată o vorbă, își privi fratele.

— Nu, Chris. Îmi pare rău.

Durerea de cap îi smulse din gură cuvintele înainte să apuce să le gândească.

— Atunci, du-te-n mă-ta, zise Christopher.

Se simți rușinat în chiar clipa în care o spuse. Nu mai știa ce face. La finalul zilei, capul lui Christopher stătea să-i explodeze. Nu contă că adusese aspirinele mamei la școală și că le crănțănise întreaga zi ca pe drajeuri. Nu contă nici că li se dădu liber în ultima oră, ca să plece la evenimentul special al zilei. Durerea de cap nu voia să înceteze.

Nici măcar pentru Întrecerea Baloanelor.

Se uită, pe terenul de joacă, la copiii îmbrăcați în haine de iarnă, cu căciuli pe cap. Fiecare ținea un balon de altă culoare, cu un cartonaș prins la capătul unei sforicele. Doamna Henderson le spuse tuturor să-și scrie numele pe cartonașul unde se aflau deja trecute datele de contact ale școlii. Elevul al cărui balon ajungea cel mai departe căpăta premiul. Copiii aveau să afle în ultima zi de școală, înainte de vacanța de Crăciun. Și-o aminti deodată pe doamna Keizer furișându-se pe la spatele lui, în spital, țipând: „Vine

moartea. Moartea e aici. Vom muri toți în ziua de Crăciun!”

Nu plânge.

Durerea de cap era înfiorătoare. N-avea să termine în veci casa din copac. Prin urmare, ori Motanul Buclucaș avea să-i facă vreun rău mamei lui, ori era complet dus cu sorcova.

Nu plânge.

Christopher încercă să ignore durerea și să-și scrie numele pe cartonaș. Însă prima lacrimă izbi cartonașul și umezi dâra de grafit a creionului.

Nu mai plânge, bebelușule.

Dar nu se putea abține. Așa că se piti după tobogan, își îngropă în palme capul care-i zvâcnea de durere și se puse pe bocit. Simți, după o clipă, cum o umbră îi intră în câmpul vizual. Ridică privirea și-l văzu pe Matt, care-i așeză o palmă pe umăr.

— Ce-ai pățit, Chris?

Christopher nu putea să vorbească. Plânse mai departe. Mike și Ed Specialul se apropiară în fugă.

— Ce s-a întâmplat? Brady a fost? Îl omor.

Christopher scutură din cap. Nu, nu fusese Brady. Ed Specialul se uită în toate părțile, cu un aer paranoic.

— Hai, ridică-te. Doar nu vrei să te vadă Brady cum plângi, nu?

Băieții îl ajutară să se ridice în picioare. Apoi se șterse la ochi cu mâneca.

— Îmi pare rău, suspină Christopher. N-am vrut să vă înjur. N-am vrut să vă bag în necazuri.

— Lasă, nu-i nicio problemă, zise Matt.

— Da. Mamele noastre nu mai sunt așa de furioase, adăugă Mike.

— Așa, și mami crede acum că-s un geniu, exclamă Ed Specialul. Și, pe deasupra, am apucat să petrecem o noapte întreagă în aer liber, doar noi. Am avut doar de câștigat.

— Bun… deci o să mă ajutați să termin?

— De ce-i așa de important pentru tine? vru Matt să știe.

— Fiindcă e locul nostru. Fiindcă suntem Răzbunătorii, zise Christopher știind prea bine că băieții n-ar fi crezut niciodată adevărul.

Se lăsă tăcerea. Băieții chibzuiră un minut.

— OK, Chris, zise Ed Specialul. O să te ajutăm.

— Sigur că da, aprobă Matt. Dar trebuie să ne dăm seama și cum. Încă n-avem voie să ieșim din casă.

— Ce-ar fi să chiulim de la școală? propuse Mike.

— Nu pot chiuli, zise Ed Specialul, căruia noile succese la învățătură i se cam urcaseră la cap. Dacă iau un zece la vreun test anul ăsta, tati zice c-o să-mi pună Showtime în cameră. Și pe Showtime vezi o mulțime de femei goale.

— Dacă ne-am preface toți bolnavi? încercă Matt.

— Dă de bănuit, zise Ed Specialul.

Cu cât se gândeau mai mult, cu atât își dădeau seama că nu era niciun plan care să funcționeze. Christopher era singurul care locuia suficient de aproape de pădure ca să se poată furișa acolo noaptea. Mamele lor îi însoțeau mereu după școală și la sfârșit de săptămână și n-ar fi îngăduit ca ei să mai lipsească vreo noapte de-acasă.

— Băieți și fete, pregătiți baloanele! anunță doamna Henderson.

— Haideți, mă, zise Ed Specialul. Avem de câștigat Întrecerea Baloanelor.

Băieții întinseră baloanele spre Christopher, care îl legă și pe-al lui în mănunchi. Se uitară tuspatru la Brady Collins și la Jenny Hertzog, ai căror prieteni populari aveau atât de multe baloane legate laolaltă că arătau ca-n filmul *Deasupra tuturor.* Însă lui Christopher și Răzbunătorilor nici că le păsa. Erau iarăși cei mai buni prieteni.

— Unu. Doi. Trei! Acum! chiui doamna Henderson.

Toți copiii dădură drumul baloanelor. Cerul se umplu cu puncte mărunte de culoare, ca o pictură. Cerul era minunat, vast și liniștit ca o rugăciune. Christopher ridică ochii spre un nor cocoțat în văzduh. Alb ca punga de plastic. Și cuvintele îi veniră într-o clipită.

O zi cu ninsoare.

Migrena se opri odată cu răspunsul. Christopher nu-și dăduse seama cât de tare îl duruse decât după ce durerea se opri.

— Dacă ar fi o zi cu multă ninsoare, băieți? întrebă Christopher.

— Ar merge! zise Ed Specialul. Păcat că nu controlezi vremea, Chris.

În acea noapte, după ce mama lui adormi, Christopher se grăbi să se ducă în pădure. Păşi drept spre punga albă de plastic.

— Nu ştiu dacă eşti adevărat sau nu. Dar, dacă exişti, trebuie să mă ajuţi să termin căsuţa. Şi dacă nu exişti, o să mă opresc din construit. Nu-ţi pasă că-mi explodează capul. Fiindcă nu vreau să mai fac asta singur. Vreau o dovadă. Aşa că vorbeşte cu mine. Vorbeşte cu mine, te rog!

În tăcerea care urmă, se uită ţintă la punga albă de plastic, care atârna tăcută în creanga ei. Christopher ridică vocea.

— E ultima şansă. Îmi trebuie o zi cu ninsoare ca să termin căsuţa din copac. Aşa că… ori faci să ningă, ori n-o să mai cred niciodată în tine.

Capitolul 32

Un viscol.

La naiba, își zise șeriful. *Ultimul lucru care-mi trebuie acum e un viscol.* Omul de la meteo prezisese două degete de zăpadă. Se înșelase cu o lungime de braț. Școlile fuseseră închise în ziua respectivă. Școala elementară Mill Grove. Amândouă gimnaziile. Liceul. Ninsoarea era așa de afurisită, că până și Școala Districtuală Mt. Lebanon, care nu furniza transport cu autobuzul școlar, trăsese zăvorul, fără ca de data asta să se ridice la înălțimea legendarei ei „întârzieri de trei ore".

Copiii ieșiseră să se dea cu sania și să facă oameni de zăpadă. Șeriful ar fi preferat de departe să fie un puști alergând cu sania decât un adult încercând să-și dea seama dacă orașul are în buget bani în plus pentru soluție antiderapantă. Detestase, de copil, sarea aceea care făcea să se topească zăpada. Acum o detesta și mai mult.

Fiindcă îl ținea departe de caz.

Poate din pricină că avea de-a face cu puștiul lui Kate Reese. Poate faptul că șeriful era obișnuit cu ritmul alert și, cu toate că la început își dorise viața liniștită a unui cătun, voia din nou să facă muncă de poliție adevărată.

Oricare era motivul, cu cât petrecea mai mult timp în pădure, analizând locul faptei și căutând indicii, i se părea că devine tot mai implicat, mai concentrat și mai pasionat de ceea ce face. Dacă ar fi crezut în minuni, ar fi zis aproape că devenea mai deștept. Fiindcă, în pofida tuturor obstacolelor, izbutise să lege între ele patru informații fundamentale…

Un băiat.

Opt ani.

Acum cincizeci de ani.

Îngropat de viu.

…aproape cât să identifice copilul. I-ar fi trebuit un test ADN pentru confirmare. Dar era aproape sigur de numele victimei.

David Olson

Șeriful se așeză la birou. Deschise dosarul străvechiului caz și despături afișul decolorat care anunța dispariția copilului. David Olson fusese un băiețel foarte drăgălaș. Cu obrăjori rotunzi. Zâmbet larg. Îi lipseau și dinții din față.

Aceiași dinți care îi lipseau și scheletului.

Șeriful dădu afișul deoparte și se uită la copiile unor articole apărute prin *Pittsburgh Post-Gazette* și în fostul cotidian *Pittsburgh Press,* dinainte să-l închidă. Era o mențiune până și în publicația locală cu reclame și anunțuri.

Potrivit acestor gazete, David Olson ar fi fost acasă cu fratele său mai mare și cu prietena fratelui. Părinții plecaseră în oraș ca să se bucure de un spectacol la Heinz Hall, după o cină luată la Clubul Duquesne. Potrivit raportului inițial al poliției, fratele cel mare spusese că cineva așezase pe veranda casei lor un cărut de copil cu un reportofon pe care era înregistrat un plânset de bebeluș. Făptașul (sau făptașii) se folosiseră probabil de această diversiune ca să-l răpească pe David Olson din camera lui.

Poliția încercase (și cheltuise mare parte din bugetul local, șeriful o știa) să blocheze toate drumurile și autostrăzile. Polițiști și voluntari străbătuseră întregul orășel, inclusiv pădurea din Mission Street. Nu găsiseră însă nici măcar o urmă de talpă.

Era de parcă David fusese răpit de o stafie.

Cum nu reușiseră să găsească vreun suspect, bănuiala căzuse asupra familiei. Ca să-și facă vânzare, niște reporteri în goană după senzațional îl acuzaseră pe tatăl lui David Olson de uciderea propriului fiu. Povestea cu „Tatăl dement” ținuse un timp, mai ales după ce se aflase că familia încheiase pe numele lui David o poliță de asigurare pe viață. Însă, fără vreo dovadă, povestea murise iute (împreună cu vânzările ziarului) și reporterii se concentraseră asupra fratelui mai mare.

Cei mai răi dintre ei îl acuzaseră de omor. Cei mai răsăriți puseseră doar întrebarea „Cum e să știi că erai acolo când a fost răpit David?” Fratele mai mare, spre lauda sau în detrimentul său, fusese foarte dornic să

colaboreze și să păstreze subiectul fierbinte, însă până la urmă, se iviseră alte noutăți și cei din familie fuseseră lăsați cu povara de a fi singurii care să știe cum s-a sfârșit povestea. Infracțiunea nu a fost nicicând soluționată. Răpitorul sau răpitorii nu fuseseră prinși. Familia fusese lăsată să găsească o noimă în cele petrecute, în loc de răspunsuri. Primăria încetase să mai caute, fiindcă nu mai existau indicii și era nevoie de bani ca să se arunce pe șosele cu sare, pentru ca restul populației să poată circula în siguranță.

Șeriful lăsă deoparte dosarul, cu imaginea copilului dispărut deasupra. Verifică apoi toate afișele cu persoane dispărute aflate în acel moment pe panoul lui. Chipuri de bărbați, femei și copii. Secțiile de poliție și le trimiteau unele altora ca niște puști care fac schimb de cartonașe cu jucători de fotbal. Totul, în speranța (deșartă sau adevărată) că un copil răpit în Hershey ar putea să apară ca prin minune în Philadelphia. Sau că bătrânul suferind de demență care se pierduse în Harrisburg avea să ajungă cumva în Pittsburgh. Chipurile se mai schimbau uneori, când era salvat câte un copil, găsit câte un bunic uituc sau când vreun adolescent fugar decidea că iadul de-acasă e un fleac în comparație cu iadul de pe străzi. Însă, oricât s-ar fi schimbat fețele, panoul cu dispăruți nu se schimba defel. Era întotdeauna plin, ca o sală de cinema la premieră.

Panoul cu dispăruți era o prezență atât de constantă, încât șeriful rareori observa vreo față anume, în raport cu celelalte. Însă unul dintre afișe îi sări în ochi. Poate din cauza vârstei fetei. Sau din pricina părului ei blond. Ori fiindcă aducea un pic cu fata cu unghii
date cu ojă. Oricare ar fi fost motivul, șerifului nu-i ieșea din minte fata asta dispărută.

Emily Bertovich.

Lipsea deja de câteva luni, însă părinții ei aveau probabil ceva relații în orașul lor, Erie, din Pennsylvania (sau o căruță de bani). Deoarece cazul ei era încă tratat ca unul proaspăt de-o zi. Poze noi. Afișe noi. Fusese reinițiată până și campania de informare pe cutiile de lapte. Afișul ei arăta pe-atât de nou și de proaspăt tipărit pe cât de jerpelit și decolorat era cel al

lui David Olson. Într-o zi, și posterul lui Emily avea să se-nvechească. Și, cu un pic de noroc, ea avea să fie la adăpost atunci, în brațele mamei ei. Simți cum mintea îi alunecă iarăși de la Emily Bertovich la fata cu unghiile date cu ojă, însă se opri iute.

Avea treabă.

Șeriful ieși și se apucă să-și scoată mașina din zăpadă. Porni apoi pe drumurile sărate de la antiderapant, aruncând o privire către copiii care se jucau pe terenul de golf, zonă dotată cu un derdeluș minunat. Văzu copilași în geci colorate suind pe coama înzăpezită a dealului.

Ca niște baloane pe cer.

Deschise de-un deget geamul, cât să-și dezaburească parbrizul. Aerul rece și proaspăt umplu mașina. Auzi copiii țipând încântați, coborând panta cu săniile și alergând iarăși pe deal ca să se mai dea o dată. Zarva îl făcu să zâmbească. Un moment luminos, într-o zi cenușie.

Ajunse în cele din urmă la azilul de bătrâni. Madam Collins era pe verandă, în picioare, lângă mama ei așezată într-un scaun cu rotile. Bătrâna îngăima o aiureală despre sfârșitul lumii, în vreme ce madam Collins răcnea la voluntarii adolescenți, îndemnându-i să „pună osul la treabă” și să curețe zăpada de pe verandă. Șeriful simți că-l apucă mila, mai ales pentru unul dintre voluntari.

— N-am vrea ca mama mea să cadă și să-și rupă șoldul, așa-i, Mary Katherine?

— Nu, doamnă, spuse Mary Katherine cu fața roșie și nasul curgându-i din pricina frigului.

Șeriful nu aștepta cu nerăbdare mica sa discuție cu madam Collins. Își aminti cum, după ce primise postul aici, familia Collins îl invitase la cină în căsoiul acela de prost gust, de trei mii de metri pătrați, cu o alee de acces lungă, piscină, teren de tenis și o pivniță ceva mai mare decât apartamentul lui. O cină plăcută, care să-i amintească politicos că primul cuvânt din „funcționar public” era „funcționar”. Și că, dacă era angajat al orașului, atunci ei erau angajatorii. Nu se spusese nimic pe față. Însă se subînțelegea. Șeriful le suportase jocul încordat de-a „suntem normali, suntem în regulă”. Mai

ales când Brady vărsase supă pe fața de masă elegantă și se-ncordase tot, ca un tip prins că fură de la șeful lui, întâmplător liderul rețelei de traficanți de droguri. Șeriful știuse că, în clipa în care ușa urma să se-nchidă după el, Brady avea s-o încaseze. Însă măcar avea un conac de trei mii de metri pătrați în care să se simtă oribil. Fata cu unghii date cu ojă nu avusese nici treizeci de metri pătrați.

Iar mama lui Brady se pricepea la gătit. Trebuia să-i recunoască talentul.

Totul mersese, după aceea, ca uns între stăpân și servitor, până ce se găsise scheletul, iar șeriful oprise accesul în perimetrul pădurii până la finalizarea investigației.

— Șerifule, eu nu mai am încă o săptămână de pierdut, îi zisese domnul Collins. Am, în schimb, o echipă întreagă de avocați.

— Perfect, atunci poate-i aduceți încoace să ne ajute să mai dezgropăm și alte schelete de pe terenul dumneavoastră. Construiți locuințe de suburbie destinate familiilor, așa-i? Și n-ați vrea ca reporterii aceia din dubițe să rămână cu impresia că nu vă pasă de-un copil mort, așa-i? spusese șeriful.

Nu fusese tocmai înfruntarea secolului, dar fusese suficient ca să-l hotărască pe domnul Collins ca, la următoarele alegeri, să-și facă rost de un șerif nou. Însă șerifului nu-i păsa. Dacă rezolva cazul, comunitatea avea să-i ia partea și avea să-și păstreze slujba. Dacă nu, atunci nu să fie. Pățise lucruri mai rele decât ieșitul pe locul doi.

— Bună, doamnă Collins. Ce mai face soțul? întrebă politicos șeriful.

— Minunat. Se bucură enorm că i-ai oprit șantierul… încă o săptămână.

— Încerc să păstrez ordinea și siguranța în oraș, doamnă, zise șeriful, atingându-și respectuos cozorocul șepcii, însă pe un ton mușcător.

— Ei bine, te descurci *minunat,* zise ea cu un zâmbet.

Șeriful intră în azil și-o văzu îndată pe Kate Reese la capătul culoarului. Scotea ornamente de Crăciun dintr-o cutie. Și arăta la fel de frumoasă ca în seara întâlnirii

lor, care începuse la ora 8 după-amiaza și se sfârșise când domnul Wong le comunicase, în engleza sa stricată, că „închis acum". Șeriful nici nu-și dăduse seama când zburaseră cinci ore, însă zburaseră, apoi venise vremea să-și desfacă prăjiturelele cu răvașe.

— Ce zice al tău? întrebase.

— *Prietenul la nevoie se cunoaște.* Al tău?

— *Îți vei găsi fericirea într-o nouă iubire.*

Zece minute mai târziu, se sărutaseră în mașina lui din parcare, ca niște puștani de șaisprezece ani. Se sărutaseră doar, însă asta nu făcuse decât să îmbunătățească și mai mult seara.

— Ce faci aici, pe furtuna asta? întrebă Kate Reese.

— Treabă de șerif. Tu ce faci?

— Am o ipotecă de plătit. Și Christopher a ieșit cu prietenii lui la săniuș.

Șeriful simți schimbarea din ea. Odată ce aflase că scheletul era vechi de cincizeci de ani, mai slăbise frâiele cu fiul ei. Întru câtva.

— Gata cu arestul la domiciliu? întrebă.

— E eliberat condiționat, zise ea. N-are voie să mai pună piciorul prin pădurea aia… de unul singur.

Șeriful simțea ochi care aruncă priviri indiscrete din toate ungherele către discuția lor. De la bătrânele cu cărți de joc între degetele slăbite de artrită până la personalul care se ducea să fumeze pe furiș afară. Așa că se aplecă spre ea și-i șopti motivul pentru care venise. Ea încuviință și-l conduse pe culoar către una dintre camere, lăsându-l acolo să-și facă meseria de polițist. Șeriful se uită la bătrânul de pe fotoliu, cu bandaje în jurul capului de la operația exploratorie care i se făcuse la ochi.

— Mă scuzați, domnule. Sunt șeriful Thompson, zise.

— Păi, bună ziua, domnule șerif. Mă bucur să aflu că îți faci treaba pe-aici, de vreme ce am votat cu tine, zise Ambrose. Cu ce te pot ajuta?

Șeriful își scoase șapca din respect, cu toate că bătrânul nu-l putea vedea. Se așeză față în față cu el.

— Domnule… oamenii mei au căutat prin pădure și au descoperit corpul unui băiețel.

— Da, și?

— Cred că e fratele dumneavoastră mai mic, David.

Fratele mai mare al lui David Olson, Ambrose, rămase neclintit ca o statuie. Șeriful nu-i putea vedea ochii, însă observă că pe la marginile bandajului încep să se prelingă lacrimi.

Capitolul 33

Christopher privi către cerul acoperit de nori. Nu-și amintea să mai fi văzut vreodată atâția. Nori mari, frumoși, revărsând din ei zăpadă, precum puzderia de confetti de la o paradă.

Prietenilor lui nu le venise să creadă cât de norocoși erau.

O zi cu ninsoare!

O zi mare, delicioasă, cu ninsoare.

— Fir-ar, Chris. Poate că tu chiar controlezi vremea, glumi Ed Specialul.

Christopher se strădui să zâmbească. Știa, firește, că zăpada putea fi o coincidență.

Sau nu.

Mama lui îl lăsase la terenul de golf, de dimineață, ca să-și vadă prietenii și să se dea cu sania, după ce-l îmbrățișase, îl pupase și-i reamintise cu severitate interdicțiile.

— N-ai voie în pădure. Fără glumă.

— Mulțumesc, mami, zisese băiatul.

— Nu-i de mulțumit, să știi. Te-am lăsat să vii aici numai fiindcă jumătate din oraș e pe dealul ăsta. Să nu pleci de-aici până mă întorc.

— Da.

Mamele își înștiințară băieții că aveau să revină să-i ia după ce terminau ziua de lucru (sau, în cazul mamei lui Ed Specialul, ziua de răsfățuri cosmetice). Asta, în orice caz, le dădea băieților mai bine de opt ore ca să se întoarcă la căsuța din copac și s-o termine.

Era o ocazie unică.

Așteptară până ce mașinile mamelor se îndepărtară pe șosea, apoi ieșiră iarăși în parcare cu săniuțele roșii de plastic. Trecură pe lângă părinți ce mormăiau nemulțumiți din cauza blocajelor în trafic, în vreme ce copiii lor plănuiau cu prietenii să stoarcă maximul din această zi neașteptată de vacanță de la Dumnezeu.

Având drept combustibil termosul cu ciocolată caldă al lui Ed Specialul și un rucsac plin cu gustări nesănătoase, copiii străbătură cu greutate nămeții până în pădurea din Mission Street. Se opriră chiar la intrare. Copacii erau gheboșați sub greutatea zăpezii. Martori

tăcuți ai istoriei. Arborii ăștia, își zise Christopher, sunt aici de sute de ani. Poate mii. Erau mai bătrâni decât țara lor. Și-aveau să rămână aici mult după moartea lor.

Asta dacă nu-i rădea domnul Collins.

Christopher își conduse trupa către locul unde pitise ferestrele. În vreme ce le scoteau, zăpada li se agăță de încheieturi, rece ca înghețata. Christopher însă nu simți nimic.

Ajunseră în cinci minute în luminiș, târând ferestrele după ei pe săniuțele de plastic roșu. Își făcură loc printre troiene. Străbătură pulberea albă, frumoasă care părea că ascunde luminișul de restul lumii. Ca un munte înainte să-i fi venit cuiva vreodată ideea să schieze.

Ajunseră lângă copac.

Nu-și vorbiră, mulțumindu-se să lucreze în tăcere și, din când în când, să-și mai arunce câte o vorbă ca să coordoneze legatul ferestrelor de funia cu care aveau să le salte peste ramuri. Sau ca să obțină șurubelnița potrivită. Ori să izoleze ferestrele cu bandă.

Ed Specialul și Mike își folosiră mușchii ca să deplaseze scândurile pentru acoperiș. Ciocanele lor făcură cuiele să pătrundă în lemn cum pătrunde cuțitul în untul cald. Vântul șuiera, făcându-le obrajii roșii și umezi de frig. Isprăviră în nici două ore acoperișul, în vreme ce Matt și Christopher puneau pe ferestre obloane negre. Apoi acoperișul fu lăsat peste construcție și tuspatru se cățărară în vârful copacului și începură să bată în cuie șindrila. Una câte una. Cât de repede puteau. Țac-țac-țac, ca patru mașini de scris.

Până ce terminară.

Ajungând la ultima bucată de șindrilă, Christopher se opri. Rămânea un singur cui de bătut. Îi întrebă pe ceilalți cui i-ar fi plăcut să sfârșească lucrarea.

— Ai onoarea, zise Mike.

— Chris! Chris! Chris! ovaționară prietenii.

Christopher înșfăcă deci ciocanul și lovi ultimul cui. Apoi se dădură jos cu grijă și ajunseră la poalele copacului. Acolo se opriră și-și măsurară creația, în tăcere, cu priviri reverențioase. O căsuță în copac perfectă, cu obloane, ferestre și ușă adevărată cu zăvor. Dușumea cu ieșire secretă și scară de frânghie pentru

urgențe. Era o frumusețe. Exact cum și-o zugrăvise în minte Christopher. Mai ca lumea decât schița desenată de el. Mai de soi ca orice casă pe care-o plănuise, cu excepția celei pentru mama lui.

Casa din copac era gata.

— Cine vrea să se suie primul? întrebă Matt.

Nu era loc de dezbatere.

Se sui Christopher.

Prietenii săi îl urmară.

Băieții suiră treptele din stinghii aducând cu dinții de lapte. Ajunseră la veranda micuță. Christopher deschise ușa, făcând-o pe portarul, și-și lăsă prietenii să intre primii. Unul câte unul. Ed Specialul, apoi Mike și Matt. Cei trei se ghemuiră înăuntrul căsuței și începură să vorbească despre cum o să aducă mobilă și iPad-uri ca să se uite la filme. Ba poate și-o sobiță cu propan ca să-și facă floricele de porumb.

În vreme ce prietenii lui își făceau surescitați planuri mărețe, Christopher își aruncă privirea către luminiș. Văzu cerbi ițindu-și capetele printre tufe. Păscând ultimele petice verzi înainte ca iarna să le amenințe cu înfometarea. Ascultă. Nu se auzea niciun sunet. Nicio suflare de vânt. Doar căderea necontenită a fulgilor de zăpadă. Christopher văzu că fața de nor revenise. Zâmbea, plutea și presăra zăpadă ca vata de zahăr. Stratul de nea se îngroșase într-atât încât le acoperise toate urmele.

De parcă nici n-ar fi fost acolo.

— Haide, Chris, închide ușa că murim de frig aicea, zise Ed Specialul.

Christopher se întoarse către prietenii săi. Însă nu înainte de a arunca o privire spre punga albă de plastic, care tăcuse întreaga zi. Se uită la ea cum atârnă pe creanga joasă. Așteptând răbdătoare. Păși apoi peste prag și intră în căsuță. Christopher știu, în clipa în care trase după el ușa, că avea să-și primească dovada. Ori era nebun, ori era ceva de cealaltă parte. Ori omul cel amabil nu exista, ori avea să-l întâlnească în curând față în față.

— Dar ce face căsuța din copac? îl întrebase mai demult pe omul cel amabil.

nu m-ai crede, va trebui să vezi cu ochii tăi.

Christopher închise ușa.

***

După o clipă, o păsărică poposi pe clanță. Se uită la cerbul care se apropia încet, făcând cercuri, de căsuță. Pășind la intervale identice. Păsării nu-i plăceau lucrurile pe care nu era învățată să le vadă, așa că își luă zborul. Se ridică prin fulgii de nea și în aerul înghețat. Se ridică peste coroanele copacilor și se tot înălță până ce ajunse la marginea norilor care arătau ca niște fețe.

Și de acolo privi spre pământ. Văzu pădurea, luminișul alb și înzăpezit cu cerbul și copacul, micuț, cu căsuța între ramuri. Și, dacă ar fi putut descrie în cuvinte ce vedea, păsărica ar fi jurat că părea un iris alb împestrițat cu cafeniu și pupila neagră a unui…

Ochi gigantic.

Partea a IV-a
Să vezi și să crezi

Capitolul 34

salut, ce faci? ești bine? nu te îngrijora, respiră pur și simplu, te obișnuiești tu.
doar să nu uiți niște lucruri, asculți? liniștește-te. știu că nu poți să vezi.
nu ai orbit, treci pe partea imaginară.
prietenii tăi nu sunt cu tine. ei încă au impresia că ești lângă ei, în lumea reală.
dar nu ești singur, te aștept, nu o să te las niciodată să intri singur aici. sunt prietenul tău pe vecie.

ah, ai reușit să treci, fii gata. poți s-o faci, christopher. știu că poți. acolo e clanța, o să vezi îndată, dar te rog să-ți amintești ceva. o să fac tot ce pot ca să te protejez, dar, dacă mori aici, mori și în lumea reală, așa că, orice-ar fi, nu veni aici dacă nu sunt eu să te întâmpin, niciodată să nu vii noaptea, și, dacă suntem vreodată despărțiți, să nu ieși de pe stradă.

ea nu te poate prinde dacă nu ieși de pe stradă.

Capitolul 35

Christopher deschise ochii.

La prima vedere totul părea la fel. Era în căsuța din copac. Era încă în luminiș. Zăpada cădea pe pământ. Se gândi, un moment, că-i doar un puști cu mințile haihui, într-o căsuță din copac, ascultând o născocire a propriei imaginații.

Doar că simțea mirosul.

Când intrase în căsuță aerul fusese rece, aer de iarnă. Gerul ăla care face să ți se lipească nările. Însă acum, când deschise ochii, aerul mirosea dulceag. A vată de zahăr.

— Băieți, voi simțiți mirosul? întrebă.

Niciun răspuns.

— Băieți? repetă.

Se întoarse către ei și aproape că țipă. Fiindcă așezat acolo, lângă Ed Specialul, Mike și Matt, era propriul lui corp. Christopher privi patru băieți stând cu picioarele încrucișate sub ei și frecându-și mâinile ca să se încălzească. Strigă la ei, însă nu-l auzeau. Își trecu palma pe dinaintea ochilor lor, însă nici măcar nu clipiră. Erau ocupați să plănuiască ce fel de mobilier ar fi putut aduce în căsuță. Vocile lor veneau de departe. Cum se auzea vocea mamei lui când vâra capul sub apa din cadă. Christopher se chinui să-i audă. Până ce…

cioC.cioC.cioC.

Christopher se întoarse spre ușă. Sunetul îi vibră printre dinți precum creta zgâriind tabla. Christopher își privi iarăși amicii. Nu auziseră ciocănitul. Continuau să vorbească despre modul în care ar putea să tragă curent electric în căsuța din copac, pentru jucăriile și dispozitivele lor electronice. Baterii, poate? Dar frigiderele merg oare pe baterii?

cioC.cioC.cioC.

Se întoarse către ușă. Își lipi de ea urechea. La început, doar tăcere. Apoi auzi o voce, pe atât de limpede, pe cât de murdari de noroi erau prietenii lui.

christopher. psst. încoace.

Christopher simți că-i bubuie inima în piept. Se apropie de fereastră. Întinse gâtul ca să vadă mai bine, însă nu era nimic de văzut.

cioC.cioC.cioC.

Christopher se înălță pe vârfuri, încercând să vadă cine bătea, însă nu-i auzi decât vocea, atenuată de grosimea ușii.

christopher. e în regulă, eu sunt. deschide ușa.

Christopher înghiți puternic în sec și se aplecă spre ușă. Nu-i venea s-o deschidă, dar voia să știe dacă acolo chiar era o persoană reală. Sau o altă născocire a imaginației lui. Exista în afara propriului corp? Ori își ieșise din minți?

Christopher deschise ușa.

De afară îl întâmpină o lumină orbitoare, însă Christopher reuși să deslușească fața. Cu cicatrici de la nenumărate tăieturi întinzându-se în cruciș și-n curmeziș. Un bărbat tânăr cu suflet bătrân. Sau un bărbat mai în etate cu inimă tânără. Cu ochi nespus de albaștri. Chipeș.

Era omul cel amabil.

— Ești real, zise uluit Christopher.

— Salut, Christopher, zise omul. Mă bucur că până la urmă ne-am întâlnit.

Omul cel amabil îi întinse mâna. Christopher o strânse și o scutură. Pielea era moale și netedă. Ca partea răcoroasă a unei perne.

— Mai avem doar o oră de lumină, spuse omul cel amabil. Să trecem la treabă.

Christopher se uită în spate, să vadă dacă prietenii săi observaseră schimbarea. Îl vedeau și ei pe omul cel amabil? Simțeau că se deschisese ușa? Știau ei că mai exista o altă față a pădurii și a lumii? însă conversația lor nu se schimbase. Nu vedeau nimic. Doar o casă în copac construită de opt mânuțe. Christopher îl urmă pe omul cel amabil afară din căsuță și închise ușa. Coborî treptele ca niște dinți de lapte. Și-l urmă pe omul cel amabil prin luminiș și-apoi prin lumea imaginară.

Capitolul 36

— Ce-ai pățit la degete? întrebă mama lui Christopher când veni să-l ia cu mașina.

Erau în parcarea terenului de minigolf, cu prietenii lui și cu mamele acestora. Soarele, în sfârșit, apusese. Aerul era tare și rece. Ca un dinte sensibil.

— Nimic. Niște așchii doar, replică băiatul.

— De la o sanie de plastic?

— Un copil de la școală ne-a lăsat să ne dăm cu sania lui de lemn.

Mama lui Christopher îl privi o clipă lung, în tăcere. Suspiciune era un cuvânt prea puternic pentru uitătura ei. Dar se înrudea îndeaproape cu el.

— Care copil? întrebă.

— Kevin Dorwart. E în clasă cu mine, zise Christopher fără să clipească.

Asta puse, deocamdată, capăt întrebărilor. Exact cum știuse că va fi. Fiindcă, în afară de așchii și de amintirea conversației pe care corpul său o avusese cu prietenii lui în căsuța din copac, adusese cu el și altceva din lumea imaginară. Mintea îi umblase doar vreun ceas prin tărâmul imaginar, însă, de când plecase, simțea un fel de…

Mâncărime.

O mâncărime în nas pe care n-o putea scărpina, fiindcă nu era în nas. Ci în creier. Dar nici măcar cuvântul mâncărime nu era potrivit. Fiindcă o mâncărime nu te gâdilă, nu șoptește și nu te zgârie. O mâncărime nu lasă gânduri în urma ei. Gândurile erau ca niște cartonașe cu numere, cum avusese și el cândva.

2+2 = 4
Capitala Pennsylvaniei este… Harrisburg.

Însă cartonașele astea erau altfel. Când se uita la prietenii și la mama lui, mâncărimea îi înfățișa iute câte un cartonaș, ca omul acela pe care-l văzuse jucând alba-neagra pe stradă.

Mama lui Ed Specialul este…
Mama lui Ed Specialul este… o bețivă.

Mamele lui Mike și Matt…
Mamele lui Mike și Matt… fac terapie de cuplu.

— Christopher, ești bine?

Christopher întoarse capul. Toate mamele se holbau la el. Cu îngrijorare. Christopher le zâmbi liniștitor.

— N-am nimic. Doar un pic de durere de cap, zise. Vreau să mă mai dau cu sania.

— Da, putem? întrebară și băieții.

— Îmi pare rău, s-a făcut târziu, zise mama lui.

— Așa-i. Ziceți noapte bună, băieți. Am o sticloanță de vin alb acasă, cu numele meu scris pe ea, spuse Betty.

Își luară cu toții rămas-bun și Christopher urcă în mașină. Îndreptă ventilatorul mașinii spre fața lui și lăsă aerul fierbinte să-i topească obrajii reci și îmbujorați. Aruncă o privire spre mama lui și-o văzu încruntată.

— Hei, mami, la ce te gândești? întrebă.

— La nimic, zise ea.

Mama mea se gândește la…
Mama mea se gândește la… așchiile din degetele mele.

Când mama lui viră pe strada lor, simți că-l cuprinde un fior. Își amintea lucruri văzute în lumea imaginară. Era ca un geam fumuriu care-ți dă voie să spionezi oamenii din lumea reală.

Și să știi lucruri.

Încercă să-și abată gândul de la lucrurile pe care le vedea uitându-se la case, însă mâncărimea nu făcea decât să se agraveze. Trecură pe lângă casa cea veche din colț. Mama lui Christopher îi spuse că tocmai fusese cumpărată de un cuplu de tineri. Soția vopsea ușa în roșu.

Casa din colț este…
Casa din colț este…

Nimic. Mintea îi era goală. Nu exista răspuns. Doar mâncărimea și scărpinatul. Mama lui Christopher intră pe aleea lor. Apăsă pe telecomandă butonul ușii de la garaj, cu un zâmbet căznit.

Mama este…
Mama este… îngrijorată din cauza mea.

Christopher își privi mama cum pune supă la încălzit. De pui, cu tăieței din cei mărunți, care-i plăceau atâta. Și sendvișuri cu brânză la grătar. Cum făcuse cândva pentru răposatul ei soț.

Tatăl meu avea…
Tatăl meu avea… o voce în cap. Ca mine.

Șoapta aspră zăbovi câteva clipe în mintea lui, apoi muri. Christopher avea puțină migrenă și o ușoară febră. Dar nimic grav. Începea să se relaxeze în bucătărie, care se umplea treptat de mirosul supei și al brânzei la grătar. Când mami îl întrebă dacă vrea să se uite la *Răzbunători* ori la *Motanul Buclucaș,* zise că nu. Și nici vreun film nu voia. Nici televizor, nimic.

— Atunci… ce-ai vrea? îl întrebă mama lui.

— Putem să ne uităm la albumul de când eram mic?

Mama lui Christopher zâmbi, surprinsă. Nu se mai uitaseră în album de niște ani. Și poate că asta era seara perfectă ca s-o facă. Cu zăpadă pe acoperiș și supă pe plită.

— Sigur că da. Ce te-a făcut să te gândești la album, scumpule?

— Nu știu.

Și, de data asta, chiar nu știa. N-avea idee de ce albumul cu pozele lui de copil devenise deodată așa de interesant. Voia să se uite în el. Așa încât, după ce supa se încălzi și crusta de brânză deveni de-un auriu perfect, mama lui aduse albumul.

Mama mea știe…
Mama mea știe… că sunt altfel decât eram.

Se așezară pe sofaua cea nouă.

Mama mea știe…
Mama mea știe… că sunt mai deștept decât ar trebui să fiu.

Cu focul duduind în șemineu.

Mama mea știe…
Mama mea știe… că am secrete față de ea.

— Chiar că-i bună brânza, mami, zise ca s-o facă să zâmbească.
— Mersi, scumpule, zise ea prefăcându-se că zâmbește.
Christopher își dori să-i poată da mamei puterea pe care o adusese din lumea imaginară. Ar fi vrut ca și ea să vadă gândurile jucându-se de-a v-ați ascunselea cu cuvintele oamenilor și să știe ce se petrecea cu adevărat în mintea lui.

Nu pot spune…
Nu-ți pot spune… ce se întâmplă, mami.

Te-ar…
Te-ar… îngrozi.

Omul cel amabil îi spusese să fie atent. Cu cât petrecea mai mult timp pe partea imaginară, cu atât mai multe avea să știe despre partea reală. Însă puterea avea să vină cu un preț. Mai întâi dureri de cap. Apoi puseuri de febră. Și apoi, mai rău de-atât. Îl făcuse pe Christopher să-i promită că avea să se țină departe de căsuța din copac timp de câteva zile, ca să se refacă.
Nu voia să-l ia prea din pripă.
Christopher, prin urmare, își lăsă capul pe umărul mamei și încercă să uite ce văzuse în lumea imaginară. Bărbatul în uniformă de școlăriță de lângă tufele din fundătură. Celălalt bărbat, cuibărit în bușteanul gol pe dinăuntru, de lângă podețul arcuit. Din fericire era ziuă și oamenii imaginari dormeau. Omul cel amabil zisese că, noaptea, lumea imaginară se trezește la viață.
Și atunci chiar că te bagă în sperieți.

— Așa că… să nu vii aici niciodată fără mine. Și niciodată noaptea. Promite-mi.

— Promit, domnule!

Christopher își îndreptă ochii spre album, însă gândurile i se întoarseră către apus. Doar cu două ore în urmă apusese soarele, însă părea la fel de îndepărtat ca Michiganul. Când soarele asfințise, omul cel amabil îl adusese pe Christopher înapoi la căsuța din copac. Se scuzase că nu răspunsese atâta vreme, zicând că nu putuse risca, fiindcă oamenii imaginari începuseră să intre la bănuieli. Îl povățuise să aibă grijă cu visele urâte, fiindcă visele urâte erau partea imaginară care testa, ca să-și dea seama dacă știi despre ea. Prin urmare, dacă lucrurile deveneau înfiorătoare de-a binelea în vreun vis, Christopher trebuia să fugă pe șosea.

Ea nu te poate prinde dacă ești pe stradă.

— Cine?

— Cu cât știi mai puține despre ea, cu atât mai bine. N-aș vrea să te găsească.

Christopher îi ceruse apoi omului cel amabil să-l însoțească în lumea reală, însă acesta spusese că n-are cum. Avea treabă. Apoi omul îi ciufulise părul și închisese ușa.

Mirosul de vată de zahăr se transformase cât ai clipi în aer rece. Christopher se întorsese la corpul aflat în lumea reală. Îl văzuse pe Ed Specialul cu mâna pe clanța ușii deschise.

— Hai, Chris, zise. S-a făcut aproape șase. O să întârziem.

— Mda, zisese Mike. Trebuie să ne-ntoarcem pe terenul de golf.

— Nu vrem să fim pedepsiți iar, încuviințase Matt.

Christopher îi urmase, rămânând ultimul. Închisese ușa, încuind în ea lumea imaginară ca într-un sicriu. Coborî apoi treptele din stinghii de lemn aducând cu dinții de lapte. Ajuns pe pământ, Christopher se uită la punga albă de plastic de pe creanga joasă.

Și zâmbi.

Fiindcă nu era singur.

— Christopher, te simți bine? întrebase Matt.

— Cum adică?

— Îți curge sânge din nas.

Christopher își atinsese nasul, apoi își ridicase spre ochi degetele, ca pe niște urechi de iepure, și le văzuse pătate cu sânge.

Puterea va…
Puterea va… veni cu un preț.

— Nu-i nimic, sunt în regulă. Hai să mergem.

Apoi se lăsase într-un genunchi și se ștersese de sânge cu o mână de zăpadă albă, imaculată.

— Christopher, ai adormit? întrebă mama lui.

Christopher urmă vocea înapoi, în prezent. Nu știa cât trecuse, însă mama lui ajunsese deja la capătul albumului.

— Nu, deloc, sunt treaz, zise.

Ceru apoi ca ea s-o ia de la capăt cu răsfoitul albumului și se uită iarăși la pozele cele vechi. Era singurul lucru care-i împiedica creierul să simtă mâncărimea.

Habar nu avea de ce.

Capitolul 37

Ambrose deschise albumul.

Era ora unu noaptea. În odaie era liniște. Deschise fereastra și ascultă zgomotul zăpezii căzând afară. Abia dacă se auzea. Cineva fără un tifon acoperindu-i ochii n-ar fi auzit, probabil, nimic. El însă putea. Stropi uzi, grei, căzând la pământ ca penele. Lui David îi plăcea să se joace în zăpadă. Tare-i mai plăcea frățiorului lui să se joace în zăpadă.

Ambrose strânse la piept albumul.

Își aminti acea zi când David se rugase de el să-l ia la săniuș, pe terenul de minigolf. „Nu ești destul de mare, puștiule.” Însă David putea fi convingător. Și, atunci, câștigase. Se duseseră la săniuș. David purta căciula lui preferată. Un fes de schi cu emblema echipei Pittsburgh Steelers și cu un moț galben în vârf. Atunci, demult, când echipa Steelers era de doi bani. Dar Ambrose câștigase la Kennywood căciula și i-o dăruise fratelui său mai mic. Era preferata lui David. Căciula de schi și mănușa de baseball pe care i-o cumpărase tot el. Încă-și amintea mirosul de mănușă de baseball.

Ambrose se ridică de pe scaun.

Își aduse aminte cum coborau panta abruptă a derdelușului. Cum le înroșea vântul obrajii, ca pe mărul care-l speriase pe David când văzuse filmul *Albă ca Zăpada.* Toată ziua se dăduseră cu sania și zăpada se furișase pe sub mănușile lui David, făcând să-l doară încheieturile de frig. Când în sfârșit porniseră spre casă, avea nasul prins într-o glazură de muci înghețați. Mami și tati erau plecați, așa că Ambrose făcuse ceva rapid de mâncare, mazăre la plic și piure de cartofi cu cocoloașe. Se așezaseră să mănânce amândoi și să privească la televizor cum Steelers pierdeau în fața celor de la Bears.

— Afurisiții de Steelers, zisese Ambrose.

— Afurisiții de Steelers, zisese și David.

— Vorbește frumos. Și dă jos căciula când mănânci.

David își scosese fesul și zâmbise când fratele lui îi ciufulise părul. Ambrose îmbătrânea și-i era tot mai greu, cu anii, să-și amintească amănunte despre

frățiorul lui. Însă unele lucruri n-avea să le uite niciodată.

Părul lui David.

Încă-și amintea culoarea. Nu chiar negru. Nici tocmai șaten. Buclat atât de perfect, că o tunsoare proastă ar fi fost cu neputință. Ambrose își amintea cum mama lor luase o șuviță de păr ca s-o pună pe prima pagină a albumului cu amintiri al lui David. Fusese lipită lângă micuța brățară de spital imprimată cu D. Olson. Lângă urmele micuțe de tălpi și de palme. Părul și brățara fuseseră prinse cu bandă adezivă transparentă care, cu timpul, se îngălbenise.

Lui Ambrose nu-i venea să creadă că bucla de păr din albumul fratelui său mai mic se afla acum într-o pungă de plastic pentru eșantioane, în drum spre laboratorul de criminalistică din Pittsburg, ca să confirme că scheletul găsit în pădurea din Mission Street era, de fapt, David. Dacă era chiar el, Ambrose avea în cele din urmă să-și poată înmormânta, după cincizeci de ani, fratele. Mama și tatăl lui nu îngăduiseră ca acestuia să i se facă vreo ceremonie funerară.

Spuneau necontenit că David are să se întoarcă acasă.

Încercase, ani în șir, să le îndeplinească acest vis. Îl căutase pe David peste tot. I se tot păruse că-l vede în alți copii. Fusese nevoit câteodată să-și ferească privirea, pentru ca nimeni să nu-l socotească un ciudat. În cele din urmă, în adâncul său, Ambrose pricepuse că David nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Știa că David fusese răpit, cum erau răpiți copiii. Nu pentru vreo răscumpărare. Ci pentru lucruri mult mai rele. Își văzuse mama și tatăl mințindu-se că David fusese luat de vreo familie fără copii. Nu de un monstru cu dubă. Ori de vreo bestie care făcea filme. Sau de vreun laș care simțea nevoia să distrugă ceva mic ca să se simtă el mare și tare. În cele din urmă, Ambrose fusese nevoit să schimbe războiul de-acasă, al părinților, cu alt război, peste hotare. Și văzuse în armată lucruri mai rele decât dispariția unui copil. Văzuse sate făcute fărâme de bombardamente. Văzuse fete vânzându-se pentru un blid de orez și bărbați îndeajuns de scârboși

cât să le cumpere. Apoi, când se întorsese de la război și nevastă-sa voise să aibă copii, spusese că nu poate să treacă iar prin atâta durere. Își lăsase baltă frățiorul și nu-și putuse niciodată ierta asta. Nu merita să aibă propriul său fiu.

Ambrose își scoase bandajul de pe ochi.

Miji ochii prin pâclă. Se uită la reflexia sa din sticla geamului și la zăpada ce cădea dincolo de fereastră. Își studie capul chel. Și singura șuviță de păr cărunt ce-i înfășură scalpul deasupra urechilor, ca șalul din blană de vizon al lui madam Collins. David nu apucase să-și vadă părul încărunțit. Să-i cadă din cap, lăsând urme ca niște ace de pin pe pernă, diminețile. Nu-și auzise vreodată soția mințindu-l că încă arată minunat.

Ambrose își pironi privirea asupra albumului cu amintiri.

Întoarse paginile și-și văzu frățiorul crescând iarăși. Văzu o fotografie a unui sugar fără dinți devenind un băiețel care se târâse, pășise și în cele din urmă se izbise de atâtea ori în fugă de masa de cafea că ajunsese să numească spitalul „magazinul de copci". Își văzu fratele mai mic plângând în poala Moșului. Un băiețel zâmbind sub pomul de Crăciun după ce primise de la fratele mai mare, Ambrose, mănușa de baseball. Cea care mirosea frumos a piele nouă.

— Ambrose, mergem să ne jucăm cu mingea?

— Păi, afară ninge.

— Nu mă deranjează.

Ambrose răsfoi paginile. Din nou și din nou, încercând să vadă cât de mult putea. Ochii nu i se vindecau. Avea să orbească în curând. Doctorul de ochi îl avertizase că se putea întâmpla chiar până la Crăciun. Însă, cât încă se mai putea chiorî, avea să se uite în album. Și să-și amintească tot ce putea despre frățiorul lui. Nu nebuniile de la sfârșit. Nu durerile de cap. Episoadele de febră. Vorbitul singur. Făcutul în pat. Coșmarurile care se făcuseră atât de rele că, spre sfârșit, nici nu mai știa dacă e treaz sau adormit.

Nu.

Voia să și-l amintească pe David din fotografii. Piciul care adora fesul acela cu Steelers și trebuise neapărat să se joace pe zăpadă de-a prinsul mingii, fiindcă adora

mănușa de baseball primită de la fratele lui mai mare. Puștiul care se ruga să meargă peste tot cu Ambrose și adora orice minut petrecut cu el. Prichindelul care se așeza lângă Ambrose la frizer și zâmbea când frizerul se prefăcea că-i rade barba, zicând:

— David… ai o chică de mâna întâi.

Ambrose ajunse la finalul albumului. Ultima fotografie era cu David la vârsta de opt ani. Urmau zeci de pagini ce aveau să rămână pe veci albe. În urmă cu cincizeci de ani arătaseră imaculate, nou-nouțe. Acum erau galbene și crăpate ca pielea de pe mâinile lui. Ambrose se băgă în pat și se întinse pe pernă. Își scoase proteza și o băgă în paharul de pe noptieră. Lăsă să cadă tableta de efferdent înăuntru, ca să-i spele păcatele. Bulele de apă ce fâsâiră efervescent erau liniștitoare pentru el, ca ploaia bătând pe acoperiș în timpul unei furtuni. Tunetul bubuia, iar David deschidea ușa de la dormitorul lui.

— Ambrose, mă lași să dorm cu tine?

— Nu-i decât un tunet.

— Am visat urât.

— Iarăși? Bine. Suie-te-ncoa'.

— Mersi!

Ambrose își aminti surâsul de pe chipul lui David. Dinții lipsă din față. Păruse nespus de ușurat că poate dormi cu fratele lui mai mare. Și mănușa cea veche de baseball o folosise pe post de pernă.

— Ambrose… hai mâine în pădure.

— Culcă-te, David.

— Vreau să-ți arăt ceva.

— Am șapteșpe ani. Nu umblu prin codru ca un copilaș.

— Te rog, e ceva special.

— Bine. Ce e?

— Nu pot să-ți spun, că o să mă audă. Trebuie să vezi tu singur. Te rog!

— Bine, o să merg cu tine. Acuma culcă-te.

Însă nu se dusese. Oricât îl implorase David. Fiindcă nu voia să-i mai încurajeze nebuniile. Nu știa ce învârte pe-acolo David. Nu avea habar ce se petrecea în pădure. Însă cineva știa. Cineva pusese o înregistrare cu plânsul unui bebeluș pe verandă și-i răpise fratele.

Și cineva îi îngropase fratele de viu.

Bătrânul se simți cuprins de-o furie viscerală. O mânie tânără și neobosită îl cuprinse ca un cântec vechi auzit la radio. Văzu parcă aievea fețele reporterilor care-l acuzaseră că-și omorâse propriul frate. Colegii de clasă care-l evitaseră. Inamicii care trăseseră în el cu arma. Maică-sa pe patul de moarte, șoptind că David vine acasă. Tatăl lui pe patul de moarte, nemaizicând nimic, fiindcă boala, cancerul, îi distrusese creierul mai mult decât propria-i negare. Îl văzu pe doctorul care-i comunicase că soția lui murise. Pe judecătorul care-i spusese că nu poate să-și mai poarte singur de grijă. Funcționarul care făcea baloane de gumă, care-i luase până la urmă permisul de conducere. Guvernul care nu izbutea să rezolve problema refugiaților din Orientul Mijlociu. Și Dumnezeul care îngăduise ca acestea toate să se petreacă, din motive știute doar de el.

Căpătară cu toții o singură față.

Chipul celui care-i îngropase de viu fratele.

Ambrose trase o gură bună de aer. Îl expiră apoi și își propti privirea în tavan, printre norii din ochi. Gata cu bocitul. Gata cu mila față de sine însuși. Nu mai voia să fie un bătrân firav care aștepta să orbească înainte de a aștepta să moară. Era ținut în viață cu un scop. Și n-avea de gând să rateze. Avea de gând să descopere ce se alesese de fratele lui, chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care avea să îl facă vreodată.

Ceea ce era aproape sigur.

Capitolul 38

Cine l-a omorât pe David Olson?

Asta se întreba șeriful, trecând cu mașina prin Tunelul Fort Pitt. Viscolul aproape că-l împingea cu totul de pe drum. Nu mai văzuse în viața lui atâta ninsoare. Două zile, fără vreun semn că s-ar opri. Parcă nu-i mai răbda pământul ori Dumnezeu însuși avea nevoie de vreun șampon pentru toată mătreața aia. În Africa era secetă, în Orientul Mijlociu criză, iar Pennsylvania de Vest își depunea candidatura pentru a deveni un nou Pol Nord.

Ce naiba se petrecea?

Șeriful opri în fața secției și parcă. Se uită la clădirea veche, cu ziduri cenușii, unde își petrecuse agerii ani ai primei tinereți și pe cei mai puțin ageri ai celei de-a doua. Clădirea cenușie unde băgase după gratii puzderie de ticăloși și unde mulți nevinovați zăceau fără viață pe mesele de metal de la morgă.

Nevinovați, așa cum fusese David Olson.

Șeriful primise apelul telefonic cu o oră în urmă. Amicul lui, Carl, îi făcuse serviciul, neoficial, de a compara probele de ADN. Părul din album avea ADN-ul identic cu cel al corpului găsit în pădure. Scheletul era cu adevărat al lui David Olson. Șeriful sperase că această ultimă dovadă avea să-i aducă un pic de alinare lui Ambrose. Mai văzuse oameni în toată firea punându-se pe bocit, însă Ambrose avea ceva care-l făcu să simtă un nod în gât. Îl emoționase bătrânul veteran, cu lacrimile trecând prin tifonul ce-i bandaja ochii care n-aveau să se mai vindece vreodată.

— A suferit? Avea vreun os rupt? întrebase Ambrose.

— Nu, domnule.

— Era rănit… altcumva?

— În afară de felul în care a murit… nu există alte urme de violență, domnule Olson.

— Cum a fost ucis frățiorul meu?

Șeriful rămăsese, la început, tăcut.

— Sunt soldat, domnule șerif. Singurul lucru pe care nu-l pot îndura e datul din colț în colț. Spune-mi adevărul.

— A fost îngropat de viu, domnule.

Chiar și fără să-i vadă ochii, șeriful n-avea să uite în veci expresia de pe chipul lui Ambrose. Începuse ca o nedumerire întinzându-i-se pe frunte, înflorind apoi într-o furie fierbinte ca focul. Șeriful adusese vești proaste, de-a lungul anilor, multor familii. Și întotdeauna erau cuvintele cel mai greu de rostit. Se întorcea apoi la zidurile cenușii ale secției de poliție, după ce se abătea pe la vreo mamă singură din Hill District. Ori pe la vreun cuplu de treabă din Squirrel Hill. Și reacția era întotdeauna la fel. Amestecul de neîncredere, mâhnire, vinovăție și disperare.

În afară de fata cu unghiile date cu ojă. Mama ei era moartă. Șeriful se întâlni cu Carl în cafeneaua clădirii cenușii, ca să recupereze șuvița din părul lui David, să obțină raportul oficial și să aranjeze ca scheletul să fie trimis la pompe funebre. Aveau o masă preferată. Cea de sub poza cu proprietarul dând mâna cu legendarul Terry Bradshaw, de la echipa Steelers. Prima oară când se așezaseră sub poză, Carl îi povesti pe toată durata prânzului despre o tipă tare, o bunăciune catolică, pe care o cunoscuse la Metropol. Și se hliziseră pe seama fetelor, așa cum fac mereu bărbații tineri (și niciodată cei mai în vârstă). Autograful se decolora de-acum, la fel ca și culorile fotografiei, iar tipa cea tare de la Metropol era acum femeia catolică supraponderală care-i făcuse lui Carl trei copii și-i transformase viața într-un iad fericit. Șeriful zâmbi auzindu-l pe Carl cum se plânge că trebuie să petreacă încă un Crăciun cu soacră-sa, în Homestead.

— Da-i iese totuși o supă de ciuperci cum scrie la carte. Vrei să vii pe la noi? întrebă Carl.

— Nu, mersi. Am prea multe de făcut.

— Ei, haide, ai lucrat și de Ziua Recunoștinței. Nu sta iarăși singur de Crăciun.

Șeriful minți și declară că fusese invitat acasă la unul dintre adjuncții lui. Îi mulțumi vechiului său prieten și se întoarse la mașină, deja acoperită cu încă jumătate de palmă de omăt.

De unde ningea atâta?

Porni motorul și, în vreme ce aștepta ca parbrizul să se dezghețe, încercă să-și liniștească mintea. Se uită la

punga cu probe, la șuvița de păr și la raportul oficial, apoi le puse deoparte pe bancheta din dreapta.

Și pornise mașina.

Știa ce face. O făcea ori de câte ori venea în centru. Avea de gând să treacă pe lângă spitalul unde o dusese pe fata cu unghii date cu ojă. Chiar dacă erau nămeți și vijelie. Avea să treacă pe-acolo cu mașina, fiindcă așa îi promisese lui Dumnezeu. Partea logică din creierul său știa prea bine că era totuna dacă parca în față la Mercy Hospital, dacă se uita la pomul de Crăciun prăpădit din față ori nu. Însă, într-un moment rar, copleșit de mâhnire, se înțelesese așa cu Dumnezeu: dacă o făcea, atunci fata cu unghii date cu ojă avea să ajungă în rai. Intenționa, deci, s-o facă la nesfârșit. Dacă nu-i putuse salva viața, măcar sufletul să i-l salveze. Cel puțin atâta îi datora.

Parcă în față la Mercy Hospital. Se holbă la pom aproape o oră. Cu țeava de eșapament făcând norișori în aerul rece. În vreme ce ștergătoarele și sistemul de dezghețare a parbrizului transformau în dâre apoase fulgii durdulii. Apoi întinse mâna și luă raportul lui David Olson de pe banchetă, de lângă șuvița de păr.

Cine a lăsat căruciorul pe verandă?

Întrebarea zumzăia prin mintea șerifului ca o muscă într-un borcan. Cineva plănuise totul. Cineva își dăduse multă silință ca să șteargă bine un cărucior să-l lase fără vreo amprentă. Nu era opera unor puști puși pe farse. Era opera persoanei (ori persoanelor) care-l răpiseră pe David ca să-i facă lucruri oribile.

Ambrose zisese că nu suspecta pe nimeni. Nici vecini. Nici profesori. Nici părinți de-ai prietenilor, fiindcă David nu avea prieteni. Era un pici singuratic și ciudățel care-și petrecea timpul citind la bibliotecă. Pe-atunci, oamenii politicoși din vecinătate îl numeau „aiurit”, „special” ori „atins”, dacă erau de fel din Sud. În ziua de azi, David ar fi putut primi orice diagnostic între „tulburare în spectru autist” și „schizofrenie”, în funcție de medic. Oricare i-ar fi fost diagnosticul, nu-i oferea lucrul de care avea nevoie ca să rezolve cazul.

Un mobil.

David Olson nu fusese găsit în vreun șanț. Nici pe fundul vreunui pârâu. Îi găsiseră trupul răsucit sub o

rădăcină de copac, îngropat de viu. Așadar, dacă David Olson fusese ucis, cine mama dracului îl îngropase?

Fiindcă n-o făcuseră copacii.

Capitolul 39

Christopher se holba la copaci.

Întins în pat, privind cum se ițește luna printre ramurile golașe. Era prea înfricoșat ca să doarmă. Prea temător ca să viseze. Nu voia ca oamenii imaginari să i se strecoare în coșmaruri și să-și dea seama că e conștient de existența lor.

Așa că se ținea treaz citind.

În seara aceea se dusese de trei ori până la raftul de cărți tapetat cu rațe. Cuvintele îi calmaseră mintea înfierbântată și-l făcuseră să mai uite de mâncărime. Și de frică.

Mai era și febra.

Începuse ușor. Un pic de sudoare pe ceafă. Apoi se făcuse atât de cald că trebuise să-și dea jos pantalonii de pijama și să se așeze peste pătură, citind cu picioarele goale.

Aproape că terminase, până în zori, *Stăpânul Inelelor*.

Febra lui Christopher crescu îndată ce puse piciorul pe pragul școlii. Se uită la copii, care se simțeau cu toții fraieriți că n-avuseseră parte decât de trei zile cu zăpadă. Își aminti cum mami îi zisese lui Jerry că „fraierit” e un cuvânt urât. Venea de la „fraier”. Și nu-i frumos să zici „fraier”.

Jerry e…
Jerry e… în căutarea mamei.

Christopher simți cum pe culoare se face liniște. Mâncărimea îi ardea urechile. Cartonașele erau întoarse tot mai repede, ca o bicicletă la care se schimbă vitezele.

Omul de serviciu…
Omul de serviciu… vorbește cu soția lui.

Nu știu spaniola, dar înțeleg ce spune.

„Divorțul e un păcat. N-o să-ți dau custodia fiului meu.”

— Bună, Christopher, zise o voce.
Se răsuci și-o văzu pe doamna Lasko, zâmbindu-i.

Doamna Lasko stătea…
Doamna Lasko stătea… la rând la clinică.

— Totul în regulă, Christopher? N-arăți prea bine, zise doamna Lasko.
— N-am nimic, doamnă. Mulțumesc.

Doamna Lasko scăpase…
Doamna Lasko scăpase… de bebelușul ei.

— Atunci hai, ne ducem cu toții în aulă, să dăm evaluarea de sfârșit de an.

Doamna Lasko…
Doamna Lasko s-a dus… direct la bar, de la clinică.

Christopher o urmă în aulă. Se așeză în bancă în ordine alfabetică și profesorii împărțiră foile cu întrebări pentru evaluarea de sfârșit de an. Ar fi trebuit să dea testul săptămâna trecută, explică doamna Henderson, însă zilele de întrerupere a cursurilor din cauza înzăpezirii le dăduseră întregul program peste cap. Le spuse că trebuiau să termine totul săptămâna asta, înainte de vacanță. Le mai spuse să nu se simtă presați. Rezultatele evaluării influențau, e drept, decizia de atribuire a fondurilor de la stat, însă doamna Henderson și ceilalți dascăli erau cu adevărat mândri de progresele lor din acest an.

Doamna Henderson…
Doamna Henderson… minte.

Școala are nevoie…
Școala are nevoie… de bani.

După ce toți elevii își primiră foile cu teste, Christopher scoase creionul și se puse pe lucrat. Mâncărimea dispăru și nu mai rămaseră decât

răspunsurile. Răspunsuri frumoase, calme. Completă unul după altul cerculețele până ce ajunseră să arate ca stelele de pe cer. Stele căzătoare care erau fie suflete, fie sori. În acel moment, Christopher nu mai auzi gânduri. Și ceilalți copii erau mult prea ocupați cu răspunsurile la test. Nu mai apărură cartonașe. Nici mâncărimea nu se mai simțea. Răspunsurile la test și atât, ca o baie caldă. Mintea, ca partea răcoroasă a unei perne. Termină testul și se uită prin sală. Toți colegii lui erau încă la pagina cinci. Christopher era singurul care terminase.

Asta până ce Ed Specialul termină și lăsă creionul deoparte.

Și Mike lăsă creionul deoparte.

Și Matt lăsă creionul deoparte.

Băieții se uitară unii la alții, zâmbind. Mândri că patru dintre elevii cei mai slabi din școală reușiseră cumva să devină cei mai buni.

— Dacă ați terminat testul, vă rog să lăsați capul în jos, zise doamna Henderson.

Christopher își lăsă capul pe pupitru, cum i se ceruse. Gândurile îi zburară spre căsuța din copac. La omul cel amabil. Și la antrenamentul pe care aveau să-l facă. Mintea îi rătăcea precum norii suflați de vânt. Ca oile pe care le număra când nu putea să doarmă, după ce murise tatăl lui.

Odihnește-ți ochii, atât.

Cum a făcut tati în cadă.

Cum i-au spus vocile.

Închide ochii o clipă și-o să adormi pentru totdeauna.

— Christopher! țipă o voce. Ce ți-am spus eu?

Christopher săltă capul de pe pupitru și se uită spre partea din față a sălii. Doamna Lasko îl privea încruntată, lucru ciudat, fiindcă doamna Lasko nu se enerva niciodată pe copii. Nici măcar când murdăreau prin clasă cu acuarele.

— Christopher! Ți-am zis să ieși la tablă.

Christopher își roti privirea prin aulă. Toți ceilalți copii îl priveau țintă. De parcă ar fi vrut să-i spună lucruri…

Ai auzit-o, Christopher.

Haide.

Nu avem toată ziua la dispoziție.

…numai că nu puteau, fiindcă aveau gurile cusute.

Christopher își căută din priviri prietenii, însă Ed Specialul adormise cu capul pe bancă. Frații M & M aveau și ei capetele lăsate pe pupitre. Christopher întoarse iarăși privirea spre doamna Lasko, care îndoia degetul acum, chemându-l în fața clasei. Sub unghii avea mizerie. La gât îi atârna, de un șnur, o cheie argintie. Inima lui Christopher porni să bată cu putere. Știa ce se întâmplase.

Am adormit. Doamne, visez.

— Christopher, dacă nu vii în clipa asta la tablă, toată lumea din aulă n-o să aibă încotro și-o să te mănânce de viu, zise cu voce calmă doamna Lasko.

Ieși pe stradă.

Christopher se răsuci. Toate ieșirile erau străjuite de profesori. Cu gurile și ochii cusuți. Nu era cale de scăpare.

— Christopher, vino încoace imediat! șuieră doamna Lasko.

Nu voia să se ducă. Voia să scape de aici. Așa că dădu să se depărteze de tabla aceea. Însă, nu se știe cum, reuși cumva să se apropie. Deci totul era de-a-ndoaselea. Se opri. Încercă să respire calm.

Făcu un pas ca să se depărteze de tablă.

Și piciorul său făcu un pas mai aproape.

— Nu! țipă.

Mai făcu doi pași în direcția opusă tablei.

Și se apropie de tablă cu doi pași.

Se opri. Cugetă: „Bun, e invers. Dacă o să-ncerc să mă apropii de tablă, o să mă îndepărtez de ea".

Făcu, prin urmare, doi pași spre tablă.

Și ajunse cu doi pași mai aproape.

Nu conta ce făcea.

Se tot apropia de partea din față a sălii.

— Ajutor! Vă rog! țipă Christopher.

Se uită la toți copiii, căutând sprijin. Gurile le erau cusute, însă ochii lor îi zâmbeau. Christopher înainta printre bănci. Și, la fiecare rând pe lângă care trecea, copiii ridicau ochii spre el și șuierau.

Nu greși testul.

Nu strica media scolii.

Christopher se apropie de tablă, unde se afla doamna Lasko, machiată gros în jurul ochilor, ca de obicei. Dar totuși ceva era altfel. Totul era altfel. Nu mirosea ca de obicei a țigări. Mirosea a piele care arde. Doamna Lasko zâmbi și întinse spre el o bucată perfectă de cretă. Era de forma unui deget.

— Ia-o, Christopher, zise frecându-și buricele murdare ale degetelor de părul lui castaniu.

Îi întinse creta.

— Acum… Scrie pe tablă, Christopher.

— Ce doriți să scriu?

— Știi tu ce să scrii.

Creta scrâșni pe suprafața tablei, în timp ce Christopher începu să scrie.

NU VOI ADORMI ÎN CLASĂ.

Se întoarse înspre doamna Lasko. Ea scoase la iveală niște foarfeci.

— Nu asta ar trebui să scrii, Christopher.

— Ce ați vrea să scriu?

— Știi tu ce, zise ea cu voce calmă.

Christopher întoarse capul și-o văzu pe doamna Lasko pășind spre primul rând de bănci. Îngenunche în fața lui Jenny Hertzog, ridică foarfecă și, îndată, îi tăie ațele care-i astupau gura. Jenny își desfăcu fălcile. Începu să saliveze. Cum fac bebelușii când încep să le crească dinții. Dinți mici de lapte.

ÎMI PARE RĂU CĂ AM ADORMIT ÎN CLASĂ.

— Nu asta ar trebui să scrii, Christopher, zise doamna Lasko.

— Doamna Lasko, vă rog, nu știu ce vreți să scriu! o imploră el.

— Ba știi. O să sune de pauza mare. Ar vrea cineva să-l ajute pe Christopher la tablă?

Toți copiii ridicară mâna și deschiseră gurile, voind să spună „Eu! Eu! Eu!” Doar că nu ieși niciun cuvânt.

Ci țipete de bebeluș care plânge ca să capete lapte de la mama lui.

Laptele de mamă e sânge fără corpusculi roșii.

Laptele e sânge. Copiii îți vor sângele.

— Mulțumesc, copii. Tu. Tu… cu hanoracul roșu. De ce nu-l ajuți? zise doamna Lasko.

Din mâneca roșie se ridica o mână. Christopher nu putea vedea chipul copilului. O văzu doar pe doamna Lasko deplasându-se în lungul primului șir de bănci și eliberând din cusături fețele copiilor. Țac. Țac. Țac. Bebelușii urlau după sânge.

Christopher se întoarse iarăși spre tablă. Creta îi tremura în mână. Știa că nu poate scrie nimic despre casa din copac ori despre omul cel amabil sau despre antrenamentul din lumea imaginară. Așa că începu să noteze febril. Tot ce-i trecea prin cap.

ÎMI PARE RĂU CĂ BEI CA SĂ POȚI ADORMI,

DOAMNA LASKO.

— NU ASTA TREBUIA SĂ SCRII, CHRISTOPHER! sâsâi ea.

Doamna Lasko trecu la Brady Collins. Țac. Țac. Țac.

ÎMI PARE RĂU DE COPILUL DOAMNEI LASKO.

DIN RAI.

— Nu acolo e copilașul meu, gânguri cu voce de copilaș doamna Lasko. AJUTAȚI-L PE CHRISTOPHER SĂ SCRIE CE TREBUIE!

Christopher văzu că puștiul cu hanorac roșu se apropie de el. Văzu cum mânuța lui ia o bucată de cretă și se apucă de scris. Urmări cu privirea palma până la braț și brațul până la fața băiatului. Puștiul întoarse capul spre Christopher și zâmbi. Cu dinții din față lipsă. Ochii îi luciră când scrise, cu majuscule groase,

CINE TE AJUTĂ?

— Asta e tot ce vrem să știm, Christopher. Scrie frumușel acolo, ca un băiețel cuminte, și-o să scapi cu viață de aici, zise doamna Lasko surâzând voios.

Trecu apoi la al doilea rând de bănci. Tăind cu foarfecă toate sforile. Țac. Țac. Țac.

— Nu știu despre ce vorbiți, zise Christopher.

— Ba da, știi, replică doamna Lasko. Pauza de prânz se apropie. Tic-tac.

Băiețelul cu hanorac roșu scrise cu creta pe tablă cu scrâșnete literă după literă.

CINE TE AJUTĂ?

— Nimeni, jur! spuse Christopher.

Doamna Lasko trecu la rândul din spate, tăind ultimele fire de ață. Țac. Țac. Țac.

— Ia spuneți, cine vrea să-l mănânce primul? întrebă ridicând vocea.

— Eu! Eu! Eu! guițară purcelușii.

Christopher se răsuci spre băiețelul cu hanorac roșu. Disperat.

— Cum mă trezesc? șopti.

Băiețelul tăcu chitic. Se mulțumi să se întoarcă spre Christopher cu ochii aceia lucitori și-i zâmbi. Fără dinții din față. Aceiași dinți care-i lipseau și scheletului. Christopher simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă.

Chestia aia era David Olson.

— David, ajută-mă să mă trezesc, te rog! imploră Christopher.

David Olson se opri, uluit să-și audă numele rostit cu voce tare.

— Te rog. Îl știu pe fratele tău, Ambrose.

Băiețelul rămăsese perplex. O clipă, ochii îi clipiră și nu mai luciră. Nu era o chestie. Era un băiețel. Deschise gura – încercând să vorbească –, însă printre dinți i se strecură o limbă ca de șarpe.

Și nu se auzi decât un șuierat.

— Nu știu ce încerci să spui, șopti Christopher.

David Olson se apropie de tablă. Scrise cu majuscule.

SUNĂ.

Se auzi clopoțelul. Christopher se întoarse și văzu gloata de copii alergând spre el cu toată viteza. Cu dinții dezveliți. Fugi spre ieșirea păzită de doamna Henderson, cu un vraf de cărți de la bibliotecă în brațe.

— Domnul Henderson nu mă mai iubește, Christopher. Iese mereu serile în oraș.

Lăsă din brațe cărțile și-l înhăță de braț. Ochii îi erau pierduți și deznădăjduiți.

— De ce mă crede așa de urâtă? Cristopher, ajută-mă!

Brady Collins și Jenny Hertzog se apropiau în goană, urlând ca niște cățeluși înfometați. Christopher își trase din strânsoare brațul și fugi din aulă. Însă doamna Henderson nu se clinti. Rămase acolo, privindu-și imaginea reflectată în vitrina plină cu decenii de trofee și fotografii cu clasa.

— Când am încărunțit, oare? Când am ajuns așa de bătrână și de urâtă? zise când haita de copii sări și se aruncă asupra ei.

Scrâșnind din dinți. Însetați. Înfometați.

Christopher alergă pe culoar, căutând o ieșire. O cale să ajungă pe stradă. Să ajungă pe stradă și atâta tot. Dădu colțul și văzu ieșirea departe, în față. Pe fiecare latură a culoarului se înșirau unul după altul dulapuri de vestiar. Prin găurele îl priveau ochi. De după cadrele de metal se auzeau șoapte. Christopher goni spre ieșire. Mânerele dulăpioarelor începură să se hâțâne.

Dulăpioarele începură să se deschidă.

Cum se deschid capacele de sicrie.

Christopher alergă printre ele cât de iute putu, străbătând holul. Să ajungă odată afară. În stradă. Era pe cale să împingă ușa când…

Un dulăpior se deschise și o mână îl trase înapoi în întuneric.

Christopher începu să țipe. Mâna îi acoperi gura.

nu. e o capcană.

Era omul cel amabil.

Ușa din față, deodată, se dădu la perete. Doamna Lasko intră în școală. Făcuse cumva un ocol și ajunsese

acolo. Avea fața mânjită cu sânge.

— Chrissssstopher, șopti. Prietenul tău e aici, acum? Cred că s-ar putea ssssă fieee.

nu țipa. așa te găsește.

Christopher se uită printr-o găurică. O văzu pe doamna Lasko îndreptându-se spre dulăpioare și izbindu-le cu pumnii însângerați.

Bang. Bang. Bang.

— Din Oceanul Pacific…

Bang. Bang. Bang.

— A ieșit un pește mic.

Bang. Bang. Bang.

— Și pe coada lui scria…

Bang. Bang. Bang.

Ieși afară…

Tăcere.

Christopher încremeni, fără să răsufle. Așteptând ca ea să deschidă ușa. Dar n-o făcu. Se îndreptă spre sala de sport de cealaltă parte a holului și dispăru în spatele unei uși. Omul cel amabil așteptă o clipă. Apoi îl făcu pe Christopher să se aplece spre el și-i șopti:

trebuie să ieșim pe stradă.

Christopher deschise ușa dulapului.

Întregul culoar era plin de copii. Prea scunzi ca să-i poată vedea prin găurica din ușă. Arătară cu degetul și țipară la unison.

— DUMNEATA!

Ușa sălii de sport se deschise cu zgomot. Christopher o văzu pe doamna Lasko intrând în hol. Însă ceva nu era în regulă cu ea. Ochii îi luceau de parcă ar fi purtat lentile de contact verzi, din cele mai ieftine. De culoarea pe care niciun ochi n-ar trebui să o aibă. Un verde bolnăvicios, ca de vomă. Verde, ca atunci când ți-ai rupt o mână. Îl țintui cu privirea și zâmbi, dezvelindu-și colții de câine.

— AI IEȘIT DE PE STRADĂ! hohoti sec.

Apoi porni spre el în fugă.

Christopher se împiedică și căzu în hol. Nu se mai putea ridica.

Auzea, cu fiecare pas, un trosnet sec, teribil. Ceva îi frângea femeii grumazul. Era ca și cum unei girafe i-ar fi crescut gâtul înălțându-se vertebră cu vertebră. Copiii se dădură în lături ca Marea Roșie, iar ea înaintă spre el cu un pocnet. Înnebunitor. Poc. Îi simțea răsuflarea, fierbinte și râncedă. Nu mai era doamna Lasko. Ci doar femeia asta, cu adevăratul ei chip. Plin de arsuri. Cu părul năclăit și vâlvoi. Avea la gât, pe un șnur, o cheie argintie.

Se aruncă spre Christopher și-și înfipse unghiile în ceafa lui. Și deodată omul cel amabil sări din dulap. Cei doi se ciocniră și căzură pe jos.

— Știam eu că tu ești! șuieră ea.

Atunci își dădu Christopher seama că era o capcană. Doar că nu-i era destinată lui. Femeia întinse unghiile murdare și-l înhăță pe omul cel amabil. Copiii țopăiau de zor. Urlând. Mai puțin David Olson, care se ținea mai departe, pe culoar, apoi se furișă într-un dulap, ca să se ascundă. Omul cel amabil o apucă pe femeie. Ea deschise gura și-și dezgoli dinții ascuțiți ca de câine. Era mai puternică. Mai rapidă. Ochii îi licăreau. Țipa și plescăia, și șuiera. Sss. Sssss!

Omul cel amabil se uită în direcția lui Christopher.

Dădu să spună ceva.

— NU-L MAI AJUTA! țipă doamna șuierătoare, apoi dinții de câine se înfipseră în gâtlejul omului cel amabil.

Capitolul 40

Christopher începu să țipe înainte să deschidă ochii.

Ridică privirea și-o văzu pe doamna Lasko apropiindu-se iute. Nu avea timp de pierdut. Se ridică și-o îmbrânci.

— Lasă-mă în pace! strigă.

— Christopher, liniștește-te! zise doamna Lasko.

— O să mă omori! țipă el pițigăiat, apucând-o de mână.

Fruntea i se înfierbântă de febră, iar febra coborî pe braț și-i ajunse în degete. Degetele lui ardeau ca niște plite mici, trecând prin bluza de mătase a doamnei Lasko.

— Christopher, oprește-te! Mă doare! țipă doamna Lasko.

— Te rog, nu-i lăsa să mă mănânce! zise.

Până la urmă hohotele de râs îl smulseră din starea lui.

Christopher se uită în aulă. Copiii erau la pupitrele lor și dădeau testul. Gurile nu le mai erau cusute. Ci deschise larg și râzând de el.

— Te rog! Nu-i lăsa să mă mănânce! făcu Brady Collins în bășcălie.

— Gura, Brady! se băgă Ed Specialul.

— Dacă e să fie mâncat cineva, Ed Specialul e mai zemos, zise Jenny Hertzog.

Copiii râseră și mai cu poftă. Christopher întoarse privirea către doamna Lasko. Avea unghiile curate, fără mizerie sub ele. Nici ochi de culoarea verde a vomei nu mai avea. Doamna șuierătoare dispăruse. Era doamna Lasko cea adevărată. Și era…

Îngrozită de el.

— Christopher, ai avut un coșmar. Dă-mi drumul la braț, te rog.

Christopher îi dădu drumul. Doamna Lasko se grăbi să-și tragă în jos mâneca bluzei. Îi apărură mici bășici ca de arsură pe braț. Se întoarse iarăși spre Christopher, care părea chiar mai îngrozit decât ea.

— Îmi pare rău, doamna Lasko, zise.

— Nu-i nimic, răspunse ea. S-a înroșit un pic, atâta tot. Hai să te duc la cabinetul medical.

— Nu vreau la cabinet, zise băiatul. Mă simt bine.

— Pentru ce ai la gât, zise ea.

Christopher nu pricepu la ce se referă doamna Lasko, apoi observă urmele de sânge de pe bluza ei albă, urme care aveau forma degetelor lui. Își privi unghiile, roșiatice ca o chiftea crudă. Își pipăi apoi ceafa. Locul unde-l zgâriase doamna șuierătoare era același în care-și înfipsese singur unghiile.

— Haide, zise cu blândețe doamna Lasko.

De îndată ce Christopher se ridică din bancă, râsetele începură iar. Mai întâi niște chicoteli înfundate venite de la copiii din jur. Apoi hohotele se răspândiră în întreaga sală. Copiii se hlizeau, arătau cu degetul și șușoteau. Christopher își coborî privirea spre pantaloni și-o văzu.

Pata de urină.

I se întinsese pe pantalonii de velur, transformând arămiul lor într-un cafeniu-închis. Făcuse pe el în fața întregii școli. Se uită la doamna Lasko, care își abătu iute atenția de la ușoara durere pe care o simțea în braț către băiețelul copleșit de rușine. Îl luă de mână și-l conduse la cabinetul medical.

Doamna Lasko…

Doamna Lasko… își pune vodcă în termos.

Doamna Lasko… mestecă gumă ca să acopere mirosul.

Christopher se întinse pe patul de plastic tare din cabinet. Îl durea capul și fruntea îi era fierbinte de febră. Încercă să vadă termometrul peste vârful nasului, însă i se încrucișau privirile. Abia dacă reușea să vadă că cifrele creșteau.

35. 36. 37

Aruncă o privire spre infirmieră, care trata arsura doamnei Lasko. Întinse un strat de cremă peste roșeață și înfășură brațul cu o bucată de tifon.

— Să-l țineți bandajat, zise infirmiera. Roșeața o să dispară într-o zi-două.

Termometrul scoase un bip. Infirmiera se apropie și-l scoase din gura lui Christopher.

— Ai treizeci și opt de grade și jumătate, spuse. Stai aici. O s-o sunăm pe mama ta.

Infirmiera crede…
Infirmiera crede… că m-am rănit la gât intenționat.

Doamna Lasko și infirmiera trecură alături ca s-o sune pe mama lui Christopher. Christopher simți că-l cuprinde, subit, panica. Dacă mama lui afla că e bolnav, n-avea să-l mai lase niciodată să iasă din casă. Nici la școală. Nici la căsuța din copac. N-ar fi avut cum să-l mai ajute pe omul cel amabil. Dar nu era doar febra. Mama lui avea să vadă pata de urină de pe pantaloni și zgârieturile de pe ceafă. Și-avea să-i pună întrebări. Întrebări la care nu avea cum să răspundă. Fiindcă doamna șuierătoare îl ținea sub supraveghere de-acum.
— Mă scuzați, doamna Lasko? Pot să mă duc până la baie? întrebă Christopher.
— Sigur, Christopher, zâmbi ea.

Doamna Lasko se gândește…
Doamna Lasko se gândește… la băutura din termos.
Doamna Lasko este… beată beată beată la școală toată ziua.

Christopher se furișă pe culoar și dădu fuga în baia băieților de la etajul întâi. Nu era nimeni. Niciun băiat care să „tragă la țintă” în pisoare. Christopher era în sfârșit singur. Se uită la ceasul de pe perete. Testul avea să mai țină cinci minute. Era timp. Se dezbrăcă la repezeală de pantaloni și dădu drumul la apă rece. Băgă pantalonii de velur în apă și începu să-i frece înainte și înapoi. Puse și un pic de săpun. Încercă să îndepărteze pata de urină. Doar că nu voia să iasă. Se puse pe frecat. Pe spălat, clătit și iarăși spălat. Dar nu funcționa. Pantalonii i se făceau din ce în ce mai uzi. Iar obrajii lui din ce în ce mai roșii. Fața îi era îmbujorată de rușine.

Nu merge. O să-mi vadă pantalonii.
O să-mi vadă gâtul.
N-o să mă mai lase la căsuța din copac.

Christopher știa că trebuie neapărat să revină la căsuță. Promisiune ori nu, trebuia să-l găsească pe omul cel amabil înainte ca femeia șuierătoare să-l ucidă. Dacă era prea târziu deja? Dacă omul cel amabil era ca frunzele de toamnă din pădure? Când ramurile aveau să rămână golașe, omul cel amabil avea să dispară. Și Christopher să rămână singur.

Se uită la ceas. Mai avea două minute. Opri apa și își stoarse pantalonii. Îi puse înaintea uscătorului de mâini. Apăsă pe buton și lăsă aerul cald să-i umple pantalonii de velur ca pe baloanele de la întrecerea Baloanelor. Se uită în oglindă și-și acoperi cu gulerul ridicat al bluzei gâtul, cum făcea în perioada când se temea de vampiri. Porni iarăși uscătorul și văzu cum cafeniul-închis se face ceva mai palid. Nu se usca însă îndeajuns de rapid.

Mai trebuie căldură.
De unde fac rost de căldură?

Christopher închise ochii și simți cum căldura i se ridică pe frunte. Își imagină pădurea din Mission Street. Cu crengi goale, în afara coniferelor veșnic verzi ca pomii de Crăciun. Numai pomi de Crăciun, înșiruiți unul după altul.

Și arzând toți.

Christopher privi ceasul. Două minute întregi trecuseră cu reveria asta și stătea acum, în indispensabilii săi albi, cu pantalonii ridicați în dreptul uscătorului de mâini. Pantalonii erau așa de uscați că îi simțea fierbinți în mână. Brady Collins și o gașcă de amici de-ai lui intrară în toaletă chiar când Christopher încerca să se îmbrace la loc.

— Nu, pe ăștia îi luăm noi! făcu Brady, trăgându-i-i din mână.

— Dă-i înapoi, Brady, zise Christopher.

— „Dă-i înapoi, Brady”, îl maimuțări Brady Collins.

Prietenii lui se alăturară corului batjocoritor. „Te rog, nu mă mânca!” „Te rog, nu mă omorî!” Pășiră spre el și-l îmbrânciră pe Christopher afară, pe hol. Christopher ateriză pe jos în fața lui Jenny Hertzog și a unui grup de fete, care se puseră pe râs.

— Am mai văzut eu pantaloni, dar așa ceva e prea de tot, îl batjocori fata.

Jenny Hertzog se teme…
Jenny Hertzog se teme… de camera fratelui ei vitreg.

— Brady, dă-i încoace! chițăi Jenny Hertzog. Inundație!

Brady aruncă pantalonii spre Jenny, care îi trecu printre picioare, sub fustă. Fața lui Christopher era îmbujorată de febră. Abia apucă să gândească înainte ca mâncărimea să-i azvârle cuvintele din gură.

— De ce nu dormi la tine în cameră, Jenny?

O spusese cu nevinovăție. Ca un copil care-și întreabă mama de ce este albastru cerul. Însă Jenny Hertzog se opri din râs. Ochii i se îngustară, pieziși. Copiii se întoarseră cu toții de la Christopher spre ea, așteptând o replică. Jenny Hertzog îl străpunse pe Christopher cu privirea, cu ochi în care ardea ura.

— Să te ia dracu'! zise.

Brady porni spre el și-l împinse, lipindu-l cu spatele de un dulăpior de vestiar. Mâncărimea reveni, vârând vorbe în mintea lui Christopher.

Brady Collins se teme…
Brady Collins se teme… de cușca câinelui.

— Ce-i în adăpostul câinelui, Brady? întrebă.

Brady Collins se opri din avânt. Toți puștii îi văzură fața înroșită de stânjeneală. Christopher îi privi. Erau cu toții speriați. Și, cumva, nu se putea supăra pe ei. Erau, într-un fel, mai înspăimântați decât el.

Brady nu vorbi, mulțumindu-se să-i arunce o privire sumbră, ucigătoare.

— E-n regulă, Brady. O să fie bine, zise Christopher.

Brady Collins îi trase un pumn în gură. Tare. Nu era un avertisment. Era real. Însă ce lucru ciudat… când îl lovi Brady, nici măcar nu-l duru. Simți lovitura ca un gâdilat. Însă Brady nu se oprea. Spumega de furie, voia să-l omoare pe Christopher. Cu pumnii ridicați, se pregăti să-l lovească serios. Christopher nici măcar nu

ridică brațele. Rămase neclintit, gata să încaseze loviturile.

O statuie așteptând impactul unei pene.

Brady se încordă, gata să-l lovească iarăși pe Christopher din toate puterile, însă o lovitură de pumn căzu ca din senin, nimerindu-l în falcă. Brady se răsuci și-l văzu pe Ed Specialul.

— Dă-i pace! zise Ed Specialul.

Ochii lui Brady erau injectați de furie. Mike ieși în față de după mulțimea adunată pe hol, cu fratele lui mai mic, Matt, în sprijinul lui Ed Specialul.

— Jos labele, Collins! zise Mike.

Și, în câteva clipe, se iscă o încăierare în toată legea.

Gașca lui Brady și a lui Jenny era de trei ori mai numeroasă, însă nu conta. Ed Specialul și frații M & M se așezară spate în spate precum Răzbunătorii. Brady sări cu pumnii asupra lui Ed Specialul. Mike îi arse una în burtă cu ghiozdanul. Brady căzu în fața lui Jenny Hertzog. Jenny sări pe Mike și-l mușcă de mână. Mike o apucă bine de păr și-o smuci, trăgând-o la pământ. Toată lumea se porni pe mușcat, dat șuturi și țipat.

Ca într-un război.

Christopher privi în tăcere totul, simțind că în cap îi zvâcnește un puseu de febră ce aducea cu furia. Se strădui, după o clipă, să se ridice. Și se apropie calm de câmpul de luptă. Întinse mâna și puse pe brațul lui Brady palma sa înfierbântată de febră.

— O să fie bine, zise cu glas domol.

Dogoarea săgetă prin brațul lui Christopher. Începu ca o mâncărime, croindu-și drum, prin buricele degetelor, spre cotul lui Brady.

Apoi începu să se încălzească.

— Oprește! Mă doare! zise Brady.

Christopher îl privi în ochi. Băiatul era îngrozit. Christopher îi dădu drumul. Brady văzu cum pe piele i se formează bășicuțe. Christopher păși spre Jenny Hertzog, care-i zgâria lui Matt fața. Tocmai își băga degetele pe sub plasturele de pe ochiul lui, când Christopher o prinse de braț.

— O să fie mai bine de-acum, Jenny. O să vezi, o asigură.

Valul de căldură îi ieși din degete și se întinse pe sub cămașa ei cu mânecă lungă. Fata își apucă îndurerată brațul. Se apucă să-și frece bășicuțele de pe mâna dreaptă, țipând.

Christopher își ajută prietenii să se pună pe picioare.

— Hai, băieți, zise.

Ed Specialul și frații M & M îl apucară de braț. Căldura mâinilor lui trecu în brațele lor, dar fără să-i ardă. Era ca și cum ai întinde unguent cu mentol și eucalipt pe pieptul cuiva răcit. Căldura se răspândi pe chipurile lor, înroșindu-le obrajii. Creierul lui Ed Specialul începu să se simtă ușor și efervescent ca sucul acidulat. Mike își simți deodată brațul mai vânjos. Ochiul leneș al lui Matt începu să-l gâdile. Fruntea lui Christopher dogorea. Simțea că-i crapă capul de durere.

— Ce se-ntâmplă aici? țipă o voce din cadrul ușii.

Christopher ridică ochii și-o văzu pe doamna Henderson, bibliotecara, apropiindu-se în grabă. Mâncărimea îi înfățișa cartonașe după cartonașe, prin intermediul frunții ce zvâcnea într-un ritm amețitor.

Doamna Henderson… e tristă.

Domnul Henderson… nu o mai iubește.

Domnul Henderson… pleacă de-acasă nopțile.

Domnul Henderson… nu se întoarce decât la micul dejun.

Christopher se întoarse către doamna Henderson și-i zâmbi.

— O să fie bine, doamna Henderson, promit! rosti.

Ultimul lucru pe care și-l aminti fu că o apucase de braț. Încerca din răsputeri să rețină văpaia, însă îi scăpa ca apa dintr-un balon găurit. Simți, după câteva clipe, un lichid atingându-i ușor buricele degetelor. Ridică degetele la vedere și văzu.

Din nas îi țâșnea sânge.

Capitolul 41

Când mama lui Christopher ajunse la școală, o găsi afară pe Betty, mama lui Ed Specialul, trăgând cu sete dintr-o țigară menită s-o ajute să îndure neașteptata ședință cu părinții. Lângă ea, nerăbdătoare, se afla doamna Henderson.

— Ceilalți părinți sunt deja în biroul directorului, zise.

Indiciul deloc subtil îi scăpă cu totul lui Betty, care trase un fum cât toate zilele și strivi chiștocul sub talpa ghetelor îmblănite.

— Îți vine a crede ce mizerie? i se adresă mamei lui Christopher cu răsuflarea încă dulceagă de la paharul de Chardonnay băut la prânz. Eram la un masaj.

— Unde-i băiatul meu? o întrebă pe doamna Henderson mama lui Christopher.

— În cabinetul medical, cu ceilalți copii, doamnă Reese. O să-l vedeți îndată, răspunse doamna Henderson, părând recunoscătoare că are pe cineva alături care s-o mai țină pe Betty în frâu.

Cele două femei o urmară pe bibliotecară în biroul directorului, unde luară loc alături de ceilalți părinți. Mike, Matt și cele două mame ale lor aveau chipuri pline de lehamite, de parcă madam Collins ar fi țipat la ei în ultimele cincisprezece minute. Ridicară privirile și zâmbiră la vederea întăririlor.

— …atunci cum explicați arsura aia afurisită de pe mâna lui? întreba madam Collins.

— Doamnă Collins, eu înțeleg că sunteți supărată, spuse directorul Small.

— Înțelegeți pe naiba! făcu madam Collins. Când o să termine avocații lui bărbatu-meu cu școala, atunci o să înțelegeți cât de supărată sunt.

— O să dai în judecată școala fiindcă fiu-tău a sărit la bătaie? mârâi Betty.

— Fiul meu n-a sărit la nimic. A fost fiul ei! se rățoi madam Collins arătând cu degetul spre mama lui Christopher.

— Doamnă Collins… zise cu fermitate directorul. V-am explicat deja. Christopher a făcut pe el și Brady îl necăjea, nu voia să-i dea înapoi pantalonii.

— Și asta-i dă copilului tău dreptul să-mi ardă băiatul pe braț? șuieră madam Collins.

— Am fost de față, doamnă Collins, zise blând doamna Henderson. Christopher i-a luat de braț ca să-i facă să se oprească din bătaie.

— Băiatul meu nu se bate, doamnă Collins, zise în cele din urmă mama lui Christopher.

În odaie se lăsă liniștea. O vedeau pe madam Collins cu toții cum își evaluează opțiunile. În cele din urmă, o voce se ridică în atmosfera încordată.

— Hai să ți-o spun pe șleau, doamnă Collins, zise Betty. Fiul dumitale e un sociopat mic care a sărit la bătaie și mi-a stricat ședința de masaj.

Mama lui Christopher izbuti, slavă Domnului, să-și înăbușe râsul, fiindcă altfel ar fi rămas pe loc fără slujbă. Însă mamele gemenilor nu aveau problema asta. Hohotiră amândouă atât de zgomotos că o stârniră și pe mama lui Ed Specialul și, îndată, cele trei femei umplură de hlizeli biroul directorului. Fața lui madam Collins se făcu stacojie, însă ochii ei rosteau adevărata poveste. Familia Collins era învățată să facă ce-i place. Nu exista problemă de care să nu poată scăpa cu un teanc de bani ori cu vreo intervenție la amicul potrivit. Însă a avea un „copil-problemă” era o chestiune cu totul diferită. Și tăcerea care urmă hohotelor de râs se dovedi asurzitoare.

— Atunci îi datorez scuze doamnei Reese, zise madam Collins. O să mai vorbim despre asta diseară, la muncă.

— Foarte drăguț din partea dumitale, doamnă Collins, dar nu e nevoie.

— Ba, cum să nu fie! vorbim după ce termini tura, zise madam Collins, numai lapte și miere.

— O să fac schimb de tură. Vreau să stau acasă cu băiatul meu în seara asta.

— Mă tem că mama trece printr-o perioadă dificilă. Și are nevoie de cea mai bună îngrijitoare diseară. Și dumneata ești cea mai bună.

— Dar fiul meu are febră.

— Și mama mea are Alzheimer.

Tăcerea reveni în cameră când celelalte femei își dădură seama că, prin râsul lor, o împinseseră pe mama

lui Christopher în cea mai neplăcută corvoadă de la Shady Pines.

— Haide, Kathleen. Nu fi scorpie. Eu am făcut gluma. Pedepsește-mă pe mine, zise Betty.

— Nu-i o pedeapsă. Doar că nu putem cu toții să avem liber când ne fac copiii câte-un guturai, zise madam Collins.

Apoi așteptă, nădăjduind ca mama lui Christopher să spună ceva care să-i ofere pretext pentru concediere. Însă mama lui Christopher nu scoase o vorbă. Fiindcă banii de la loterie acoperiseră costurile trecutului, însă nu și pe cele ale viitorului. Tot rămânea cu ipoteca. Încă îi trebuia slujba. Încă trebuia să-i asigure cele necesare băiatului ei.

— Kathleen, spuse Betty. Cum mama dracului se face că stai în primul rând la biserică și n-auzi niciun cuvințel?

— Aud mai multe decât crezi, replică madam Collins.

După încă un minut încordat de „ea a zis, ba ea”, mamele fură călăuzite spre cabinetul medical, ca să-și ia odraslele acasă. Când Kate o văzu pe madam Collins târându-l pe Brady afară, în parcare, simți că i se contractă măruntaiele. Era obișnuită să-i urască pe mucoșii ăștia care se tot luau de Christopher, însă de data asta senzația era diferită. Văzu un puști violent, furios, îmbrâncit în Mercedesul mamei sale de o femeie exasperată, furioasă.

— Intră odată, fir-ar al dracu'! zise madam Collins.

— Mami… ei au început. Mă jur pe Dumnezeu! zise Brady.

Și, pe Dumnezeu, dacă n-ar fi știut cu cine are de-a face, l-ar fi crezut. Știa, firește, că Brady e prea mic și prea ținut în frâu ca să facă, acum, pagube serioase. Dar să ferească Dumnezeu șirul de fete drăguțe care aveau să urce pe bancheta din spate a mașinii lui Brady Collins în liceu. Fete ca Jenny Hertzog în camioneta fratelui ei vitreg. Fete care văd ceva ce merită salvat și nu se mai opresc să observe că băiatul respectiv nu-și dorește salvarea. Fete care nu acceptă vreodată că unii băieți sunt cât se poate de mulțumiți să le trateze ca pe-un rahat, fiindcă ele par cât se poate de mulțumite să se

lase tratate astfel. Văzuse odată o poză de-a lui Jerry de când era mic. Avea o expresie drăgălașă, de copilaș nevinovat. Apoi drăgălașul de băiețel crescuse și căpătase gustul de-a lovi cu pumnul chestii mai puțin solide decât el. Kate Reese se înfioră dându-și seama de tristul adevăr: până și monștrii sunt adorabili când sunt mici.

Kate se întoarse către Christopher, care-și acoperise pantalonii de velur cu geaca ei și gâtul bandajat cu gulerul ridicat al bluzei, cum făcea când era mic și se temea de vampiri. Îi spuseseră că adormise după examenul de stat și că avusese un coșmar oribil în urma căruia făcuse pe el și se zgâriase singur pe gât.

Exact cum făcuse după ce murise tatăl lui.

Și nu fusese vorba doar de gât. Apărea câte o vânătaie pe braț. Sau, umblând prin somn, dădea cu capul de vreun zid și ajungea la urgențe. Kate izbutise să agonisească destui bani cât să-l ducă la mai mulți psihologi. Doctorii avuseseră metode diferite, însă rezumatul era că băiatului îi trebuia timp ca să depășească trauma morții tatălui.

Fiindcă, totuși, Christopher găsise trupul neînsuflețit.

Durase o vreme, apoi coșmarurile încetaseră. Și, odată cu ele, încetase să-și mai facă rău singur. N-avea habar de ce începuse iarăși cu toate astea. Și orice încercare pe care-o făcea ca să obțină de la el ceva limpede se lovea de răspunsuri monosilabice. Uneori avea parte de două silabe:

„Nu știu”.

Kate Reese avea un milion de întrebări, însă avea și de lucru. Iar fiul ei nu părea în stare, în clipa aceea, să facă față unei anchete cum scrie la carte. Așa că luă decizia strategică de a-l lăsa în pace și de a-l întreba doar lucruri la care știa că el vrea să răspundă.

— Hei… înainte să mă-ntorc la lucru… vrei niște înghețată?

Zâmbetul băiatului aproape că-i frânse inima.

Christopher nu știa, însă mama lui făcuse multe, deja, în încercarea de a descoperi ce se întâmpla cu el. Inclusiv unele lucruri pe care-și promisese că n-avea să le facă în ruptul capului: îi scotocise prin cameră în căutare de indicii. Un desen. Un bilețel. Un jurnal.

Ceva. Însă nu găsise decât poza cu tatăl lui, pusă pe raftul de cărți tapetat cu rațe. Și cărțile, care arătau ca și cum fiul ei le citise deja de mai multe ori.

După ce căutările în camera lui se dovediseră nefolositoare, Kate Reese luase o geacă pe ea și ieșise. Trecuse prin curtea din spate și se oprise în marginea pădurii. Se uitase lung la copaci, privind cum adierea vântului le sărută crengile.

Intrase apoi în desiș. Fără să se poticnească. Știa exact unde merge. Nu știa de ce-i luase atât timp s-o facă. Poate de frică. Poate îi lipsise hotărârea. Șeriful, până la urmă, o asigurase că pădurea era lipsită de primejdii. Zisese că fratelui lui Ambrose i se întâmplase o tragedie teribilă, însă că asta fusese cu mult timp în urmă.

Nu însemna totuși că nu s-ar fi putut întâmpla iar.

Picioarele ei găsiră ușor poteca. Trecu de podețul arcuit și de bușteanul găunos și ajunse în inima pădurii.

În luminiș.

La copac.

La căsuța din copac.

O lăsase cu gura căscată. Când aflase de la fiul ei că băieții construiseră o căsuță în copac, își imaginase un fel de maghernită mai plină de găuri ca dantura străbunicii. Însă era extraordinară. Toate detaliile perfecte. Zugrăveala. Lucrătura. Era zămislită de-o minte obsesivă.

Exact ca a răposatului ei soț.

Totul trebuia să fie corect, altfel era cu neputință. Se simțea recunoscătoare că soțul ei fusese un om de-o bunătate înnăscută și că energia lui maniacală nu se abătuse niciodată asupra sa.

Dar asupra cuiva se abătuse.

Kate se holbase la casa din copac. La arbore. La luminiș.

— E cineva? întrebase cu voce tare.

Dar nimic. Rămăsese nemișcată, respirând doar, așteptând să vadă dacă se ivește ceva.

— Nu știu dacă ești ori nu aici, zisese apoi. Dar dacă ești… lasă-l naibii în pace.

Zăbovi o clipă pe poziție, ca să dea de știre, oricui va fi fost de cealaltă parte a vântului, că furia îi era cu

mult mai mare decât frica. Se dusese apoi acasă, fără să se uite măcar o dată peste umăr.

Odată ajunsă, se repezise pe internet. Cu două luni în urmă ar fi râs de sintagma respectivă, socotind-o ridicolă, dar acum, după ce văzuse cum Christopher înjghebase căsuța și-i văzuse talentul subit pentru matematică și citit, se apucase totuși să tasteze literele.

Geniu spontan.

Și orice urmă de ezitare se spulberase pe loc când văzuse rezultatele.

Găsise aproape un milion de rezultate. Cercetase niște cazuri și aproape c-o apucase nebunia când găsise, pe niște site-uri cu informații medicale, câteva motive potențiale pentru acest „miracol”. Tumori. Chisturi. Sau motivul care-o făcuse să aibă un atac de panică lung de două ore…

Psihoza.

Sunase, de-atunci, cam toți medicii pediatri din oraș, însă se dovediseră ocupați până peste cap. Era sezonul gripei, asta-i ziseseră cu toții. Așa că trebuia să mai aștepte vreo două săptămâni pentru consultație.

Acum însă, privindu-l cum își devorează cornetul cu înghețată de vanilie, sună iarăși ca să ceară o programare mai rapidă. Fu pusă pe așteptare. Intuiția de mamă îi zbiera în ureche.

Ajută-l, Kate. Are probleme.

Ascultând oribila versiune de pe fundal a piesei „Blue Moon”, își aminti ce-i spusese soțul ei chiar după ce-și revenise dintr-unul dintre episoadele cele mai grave.

Care sunt cele două tipuri de oameni care văd lucruri ce nu există, *Kate?*

Dăduse și răspunsul, în șoaptă, ca și cum ar fi fost poanta unei anecdote.

Vizionarii și psihopații.

Capitolul 42

Când primi apelul telefonic, în acea după-amiază, Mary Katherine stătea la ea în dormitor și-și ura zilele. Vacanța de Crăciun se apropia vertiginos, iar ea, ce rușine!, rămăsese în urmă cu eseul pentru facultatea Notre-Dame. Nu doar asta, dar avea și tură de noapte la azilul de bătrâni. Făcuse deja suficiente ore de voluntariat cât să-și merite certificatul pentru colegiu. Însă se simțea vinovată că făcuse voluntariat doar pentru a întruni condițiile de înscriere la facultate și, dacă era adevărat, asta nu se putea numi activitate caritabilă. Și, dacă nu era caritate, atunci Dumnezeu avea s-o pedepsească nelăsând-o să intre la Notre-Dame, unde învățaseră tatăl, mama, bunicul, bunica ei și tot așa. Decisese deci să continue cu voluntariatul ca să-i ajute pe bătrâni și să demonstreze că nu se făcuse voluntară doar pentru ca Dumnezeu s-o ajute să intre la facultate. Toate bune și frumoase, numai că exista o problemă.

Nu-i suporta deloc, dar deloc pe vârstnici.

— Nu mă înțelege greșit, îi șopti lui Iisus, în rugăciune. Mai sunt și unii de treabă. Domnul Olson e drăguț și amuzant:. Și doamna Epstein m-a învățat cum se fac prăjiturelele cu scorțișoară și niște chestii numite chiftele matzah. Dar e greu să fiu atentă la ei când mama doamnei Collins răcnește cât o țin plămânii „O să murim toți”, câte patru ore fără oprire. M-aș descurca dacă ar fi și Doug cu mine, dar s-a lăsat de voluntariat. Deja a terminat de aplicat la MIT și Cornell. L-am întrebat dacă ar fi vreo șansă să vină cu mine la Notre-Dame și-a zis c-o să aplice și acolo „pentru siguranță”. Îmi venea să-l omor. Știu că e greșit să Te întreb, dar e musai să intru la Notre-Dame. O să intru oare?

Așteptă, însă nu se ivi niciun semn din ceruri. Era doar vântul, suflând printre crengile copacilor de lângă fereastra dormitorului. Mary Katherine mai cugetă un pic la tura de noapte de la azil. Stomacul i se strânse de vinovăția faptului că deja nu voia să se ducă. Erau așa de bătrâni! Și miroseau. Iar cei demenți o îngrozeau.

Uneori trebuia să se oprească, să se uite la ei și să-și spună: „Iisus îi iubește pe toți. Pe toți, până la unul”.

— Cum faci Tu de-i iubești pe toți, Iisuse? întrebă. Dă-mi un semn.

Când îi sună telefonul, scoase un mic țipăt de surpriză.

— Alo? zise, aproape așteptându-se ca la celălalt capăt să fie Iisus (cu vești bune, de preferință).

— Mary Katherine, rosti doamna Reese. Este vreo șansă să fii disponibilă în seara asta ca să stai cu Christopher?

Mary Katherine își cântări opțiunile. Să aibă grijă de fiul doamnei Reese cea de treabă ori s-o asculte pe mama doamnei Collins urlând despre cum o să ne omoare pe toți „vrăjitoarea” de Crăciun.

— Îmi pare rău, doamnă Reese, dar o să fac voluntariat la Shady Pines, zise cu tristețe în glas.

— Îți fac eu tura. Am nevoie de cineva care să vină acasă la mine, imediat. Te rog! Ai face un gest salvator.

— Atunci… sigur că da! Mi-ar face plăcere să am grijă de băiatul dumneavoastră! zise radioasă Mary Katherine.

Scrise adresa pe o foaie și închise. Știa că Iisus băgase de seamă că alesese mai întâi azilul de bătrâni. Nu mai putea controla faptul că doamna Reese avea nevoie de ea ca să-i supravegheze fiul. Și doamna Reese știa ce le trebuie bătrânilor din azil mai bine decât ea. Așa că toată lumea avea de câștigat. Mary Katherine îi respecta pe cei vârstă alegând să fie bonă în loc de voluntară. Plus că ar fi avut timp, cât stătea cu băiatul, să lucreze la cererea de admitere la Notre-Dame.

Luă toate acestea ca pe un semn ceresc excelent.

Pe drum, în mașină, cercetă iute marginea străzii, în căutare de cerbi. Simțea că luase decizia potrivită. Christopher era, până la urmă, băiețelul dispărut pe care-l salvase, și părintele Tom zisese că, în anumite culturi, odată ce salvezi o viață, ești responsabil pentru ea. Însă prudența era în continuare necesară.

— Iisuse, dacă am greșit cumva… fă-mă să dau peste un cerb.

Cum nu apăru niciunul, Mary Katherine deschise radioul ca să se bucure de restul drumului. Plănuia să asculte niște rock creștin, însă Doug lăsase radioul pe postul WDVE. Dădeau un cântec al trupei The Doors, pe care se jena să recunoască că îl aprecia.

Ăsta e sfârșitul, prieten drag, sfârșitul
A tot ce-am plănuit, sfârșitul.

Ajunse la casa doamnei Reese înainte ca melodia să se sfârșească, fără să fi zărit măcar un singur cerb.

— Are febră, explică doamna Reese. Așadar, nu are voie să se dea jos din pat. S-a înțeles?

— Nicio grijă, doamnă Reese. Am făcut cursuri de prim-ajutor și sunt și salvamar atestat. N-o să se dea jos.

— Dar, mami, încă e ziua afară, se rugă Christopher. Nu pot să mai ies un pic?

Cu un „nu” rece și cu un „te iubesc” călduros, mama lui Christopher își pupă pe obraz fiul și ieși din camera lui. Mary Katherine o urmă până jos, la garaj. Doamna Reese îi comunică lista cu numere de telefon de urgență, instrucțiuni și reguli.

— I-am dat niște paracetamol. Poți să-i mai dat o aspirină în două ore, la cină. Să sperăm că adoarme până atunci, dar, dacă nu… ora lui de culcare e opt jumătate. Nu-l lăsa să stea pe capul tău niciun minuțel în plus.

— Nicio grijă, doamnă Reese, sunt strictă cu orele de culcare. N-o să vă dezamăgesc.

După ce mama lui Christopher plecă, Mary Katherine se întoarse în casă, la căldură. Dădu roată prin bucătărie și camera de zi, încercând să-și dea seama care era cel mai bun loc în care să lucreze la cererea pentru Notre-Dame. Se așeză în cele din urmă la masa din bucătărie, își puse acolo cărțile și deschise frigiderul.

Se gândi, apucând cutia cu lapte, la eseul ei. Cei de la facultate îi cereau să scrie despre un erou, doar că nu-și dădea seama care anume. Dacă scria despre mama și tatăl ei, ar fi fost prea bătător la ochi. Politicienii erau riscanți. Ar fi fost super să scrie despre

Iisus, dar, de vreme ce Notre-Dame era o instituție catolică, se temea ca nu cumva prea mulți puști să-l aleagă tot pe El. Atunci, dacă nu Iisus, cine? Papa Francisc? Ioan Paul al II-lea?

Fecioara Maria.

Gândul îi veni ca din senin. Mama lui Iisus. Firește. Ce alegere inspirată. Era perfect!

Termină de turnat lapte în pahar și închise recipientul de carton. Se uită la poza fetei dispărute. Emily Bertovich. Săraca de ea! Se întrebă dacă avea să fie vreodată găsită. Dacă avea să se înscrie vreodată la facultate. Cine o supraveghease pe Emily Bertovich?

Gândul ăsta îi îngheță sângele în vine.

Mary Katherine se opri și aruncă o privire în jur. Ceva, deodată, i se părea nelalocul lui. Prea era liniște. Și prea era cald. Ca și cum ar fi fost ceva în casă. Ceasul cu cuc număra cu zgomot secundele rămase până la ora 4 după-amiază. Tic-tic-tic.

— Hei? zise. Cine-i acolo?

Mary Katherine așteptă un răspuns. Nu-l primi. Se uită iarăși la cutia cu lapte. Poza lui Emily Bertovich îi întoarse privirea. Zâmbind cu dinții aceia din față lipsă. Inima lui Mary Katherine începu să bată tare. Nu știa care-i baiul, însă simțea ceva. Ca genunchiul tatălui ei, care știa că urmează furtună cu o oră înainte să se anunțe la meteo.

— Christopher? Dacă tu ești, ai face bine să te bagi la loc în pat, zise.

Tăcerea era asurzitoare. Mary Katherine o băgă iute pe Emily Bertovich înapoi în răceala frigiderului. Apoi străbătu în grabă bucătăria, sufrageria, camera de zi. Însă nu văzu nimic. Persista doar senzația. Era pe cale să urce la etaj și să arunce un ochi prin dormitoare, când se uită prin ușa glisantă care dădea spre curtea din spate. Și îl văzu acolo, în zăpadă, privind țintă la ea.

Un cerb.

Ceasul ajunse la ora patru. Cucu. Cucu. Cucu. Cucu. Mary Katherine știu că ceva era foarte aiurea. Dădu fuga pe scări la Christopher în cameră.

— Christopher! zise. Christopher! Răspunde!

Împinse ușa dormitorului și nu-l văzu pe Christopher în pat. Fereastra era deschisă și perdeaua flutura în

vânt. Mary Katherine se năpusti la geam și scoase capul.

— Christopher! Unde ești? țipă ea.

Își coborî privirea și văzu urmele mici de tălpi înșiruindu-se prin zăpadă.

Chiar pe lângă cerb.

Și către pădurea din Mission Street.

Capitolul 43

Cineva îl privea.

Simți asta în clipa în care închise ușa de la căsuța din copac. Un ochi mare, acoperind totul ca o pătură. Privind și plutind. Căutând ceva.

La vânătoare.

Christopher știa că riscă teribil intrând singur în lumea imaginară. Îi promisese omului cel amabil că n-o să facă asta defel, însă nu avea încotro. Omul cel amabil era întemnițat undeva. Asta dacă nu murise deja. Christopher avea nevoie de informații. De dovezi. Un indiciu. Ceva. Însă nu avusese habar ce-l aștepta de cealaltă parte a ușii.

Niciodată să nu vii aici fără mine. Niciodată noaptea.

Christopher se răsuci spre fereastră și văzu cum soarele coboară către apus. N-avea mult timp până la căderea nopții. Era acum sau niciodată. Își lipi de ușă urechea. Totul, la început, păru în regulă. Apoi auzi un zgomot slab.

hâRști. hâRști. hâRști.

Ceva scurma sub copac.

hâRști. hâRști. hâRști.

Christopher reveni la fereastră. Văzu cerbii pășind agale prin luminiș, lăsând urme în zăpadă. Cerbii se apropiau de copac și scurmau cu copitele.

hâRști. hâRști. hâRști.

— Nu uita, Christopher, îi spusese omul cel amabil. Cerbii lucrează pentru ea.

Cerbii adulmecau ceva la poalele copacului. Poate ceva de mâncare. Poate chiar pe el. Christopher nu mai avea decât o jumătate de oră de lumină. Trebuia să găsească o cale de a-i ocoli. Văzu un cerb falnic mestecând frunze smulse de pe o creangă joasă. Și lângă el ceva îi atrase lui Christopher atenția.

Punga albă de plastic.

Christopher era așa de obișnuit s-o vadă în lumea reală, că nu-i mai dădea nicio atenție. Însă în lumea imaginară aspectul îi era cumva diferit. Atârna mai jos pe cracă decât de obicei. Ca un pește ce îndoaie bățul undiței. Probabil că punga se îngreunase.

Fiindcă… fiindcă…

E ceva în ea.

Lui Christopher i se făcu inima cât un purice. Omul cel amabil îi lăsase, probabil, ceva. Era sigur că asta-i. Dar ce? O hartă? Un indiciu? Christopher așteptă până ce cerbii își satisfăcură foamea (ori curiozitatea) și se depărtară din luminiș.

Apoi, încetișor, deschise ușa.

Coborî iute scara din șipci. Ca niște dințișori de copii bătuți în cuie. Ghetele îi aterizară pe sol cu un scrâșnet. Se apropie tiptil de punga albă de plastic. Băgă mâna în ea și scoase ce-i lăsase omul cel amabil.

O felicitare de Crăciun.

Pe față era o imagine cu Moșul îndemnându-l pe Rudolf cel cu Nasul Roșu să tragă sania prin nămeți.

CUM ADICĂ ȚI-AI UITAT OCHELARII?!

Trosc.

Christopher se răsuci. Cerbii se întorseseră. Cerbul cel falnic îl privea țintă, dar urechile îi erau ciulite de parcă ar fi ascultat pasul vreunui prădător. Vântul trecu prin părul lui Christopher, apoi pieri ca o pasăre în zbor. Christopher își ținu răsuflarea, așteptând reacția cerbilor. Dar cerbii nu reacționau.

Fiindcă nu mă văd.

Christopher se uită iarăși la felicitarea de Crăciun. Cu Moșul strigând la Rudolph.

CUM ADICĂ ȚI-AI UITAT OCHELARII?!

Ăsta era indiciul. Christopher ridică ochii spre căsuța din copac și văzu că trupul lui era încă acolo. Pentru cerbi, părea că e încă în căsuța din copac din lumea reală. Un băiețel, jucându-se în legea lui.

Însă aici era invizibil.

„Cu cât petreci mai mult timp în lumea imaginară, cu atât mai puternic o să te faci”, îi spusese omul cel amabil. „Doar că puterea asta are un preț.”

Christopher aşteptă ca animalele să-şi vadă de drum, apoi deschise uşurel felicitarea. Spera să dea peste vreun bilet de la omul cel amabil, însă nu văzu decât textul imprimat pe carton…

CÂND NU POȚI VEDEA LUMINA…
IA-TE DUPĂ NAS!

Christopher începu să meargă.

Ieși din luminiș și pătrunse în codru. Găsi poteca, curată și netedă. O urmă până ajunse la buşteanul cel gol pe dinăuntru de lângă podețul arcuit. Îl văzu acolo pe bărbatul înghesuit în buștean ca un cotlet copt în aluat. Bărbatul dormea. Ochii îi zvâcneau. Se smiorcăia ca un copil:

— Te rog, fă să se oprească. Nu îl ajut.

Christopher se uită după doamna șuierătoare. Dar nu văzu pe nimeni, așa că se depărtă fără zarvă de omul din buștean și apoi o rupse la fugă. Ieși grăbit din pădurea din Mission Street, cu ghetele plescăind pe poteca înnoroită, până ce ajunse la fundătura din fața casei lui.

Christopher cercetă din priviri strada, căutând indicii. În lumina tot mai slabă a zilei, strada lui arăta ca un negativ vechi al fotografiei cu tatăl lui. Era cartierul lui. Însă stânga era dreapta. Și dreapta era stânga. Și soarele era ca un bec după ce te uitai la el mult, lăsând dâre luminoase în urmă.

Se uita la lume de după o oglindă-geam.

O văzu pe Mary Katherine alergând prin curtea lor din spate. Era panicată.

— CHRISTOPHER! țipa. UNDE EȘTI?

Mary Katherine… e atentă la cerbi.

Mary Katherine nu știe… că și ei sunt atenți la ea.

Mary Katherine trecu în fugă pe lângă cerbi și intră în pădure. Christopher se întoarse pe stradă și îl văzu pe bărbatul în uniformă de școlăriță. Umbla prin somn, învârtindu-se-n cerc, ca apa când iese prin scurgerea de la chiuvetă. Corpul îi zvâcnea. Scâncea:

— Te rog, fă să se oprească. Nu îl ajut.

Christopher nu știa unde să se ducă și ce să mai facă. Ziua se sfârșea. Mary Katherine avea să-l găsească. Intra în criză de timp. Deschise iarăși felicitarea de Crăciun.

**CÂND NU POȚI VEDEA LUMINA…
IA-TE DUPĂ NAS!**

Ridică privirea și văzu nori plutind. Își aminti, preț de o clipă, o față frumoasă făcută din nori. Christopher simți vântul prin păr. Și pe lângă vânt, abia sesizabil, simți mirosul de sendvișuri cu brânză la grătar.

**CÂND NU POȚI VEDEA LUMINA…
IA-TE DUPĂ NAS!**

Venea dinspre cabana de lemn de peste stradă.

Christopher se întoarse într-acolo și văzu o bătrână în mansardă. Intră pe aleea din fața casei. În vârful picioarelor. Nu știa dacă urmează să găsească un indiciu, o capcană sau pe doamna șuierătoare, însă instinctul îi punea picioarele în mișcare. Deschise ușa de la intrare. Familia lua cina, în lumea reală. Simți mirosul supei de roșii și pe cel al sendvișurilor cu brânză aurindu-se pe plită.

— Crezi că ar vrea și mama? întrebă soția.

Cuvintele se năpustiră în mintea lui Christopher, făcându-l să se clatine. Mâncărimea era cu mult mai puternică în lumea imaginară. Ca o freză de dentist cu glaspapir pe deasupra.

Înțelese într-o clipită că soțul își ura soacra. Voia s-o vadă moartă ca să poată avea iarăși traiul visat cu soția. Nu era om rău. Dar se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă doar s-ar fi prefăcut că hrănește „vietatea din pod”. N-ar fi îndrăznit, firește. Însă uneori, când se uita la câte un meci, se mai întreba și cât ar fi durat ca soacră-sa să moară de foame și să-i lase odată în pace.

— Crezi că ar vrea și mama? repetă soția, frustrată.

— Sunt sigur că-i e foame, zise soțul. Vrei să-i duc sus o farfurie cu ceva?

— Nu. Mă duc eu, că oricum fac totul pe-aici, gâfâi soția.

Am vrut să mă duc. Ce mama dracului vrei de la mine? își zise bărbatul.

Doamne, de ce nu-mi zice, pur și simplu, să fac asta CU EL? gândi femeia.

Soția se duse în bucătărie. Christopher urcă pe furiș scările spre pod. Bătrâna stătea întoarsă spre fereastră, într-un fotoliu de răchită. Se legăna înainte și-napoi, înainte și-napoi. Ca un metronom pus pe pian. Femeia se uită pe fereastră, la nori. Mormăind ceva, nemulțumită și chinuindu-se cu un teanc de hârtii pe care le avea în mâini.

Erau felicitări de Crăciun.

Christopher tresări, însă nu dădu înapoi. Era un alt mesaj de la omul cel amabil. Era sigur că-i așa. Se apropie de bătrână. Felicitarea de deasupra era veche și îngălbenită. Vopseaua și tușul, șterse.

PREA ADESEA SUBESTIMĂM PUTEREA UNEI ATINGERI…

Christopher atinse umărul bătrânei. Închise îndată ochii și simți accidentul vascular cerebral care-i răpise jumătate din minte și mare parte din grai. Văzu că bătrâna fusese tânără cândva. Și frumoasă. Christopher își aruncă privirea spre mâinile ei și văzu că degetele bătrânei erau acum betegite de artrită. Strâmbe și încovoiate ca ramurile copacului din luminiș. Îi luă mâinile în palmele lui. Căldura corpului său păru să i se transmită bătrânei.

Apoi Christopher îi dădu drumul. Degetele bătrânei începură să se miște ca niște aripi de fluture abia ieșit din cocon. Își aminti fără veste că știuse odată să cânte la pian și că băiatul cel frumos din salonul mamei ei îi lăudase talentul. Blue Moon. Mai târziu, în luna de miere, descoperiseră un pian în hotelul acela imens de la Cascada Niagara și-i cântase același cântec. Bătrâna zâmbi. Degetele îi erau acum îndeajuns de relaxate ca să poată deschide felicitarea de Crăciun.

O ÎMBRĂȚIȘARE, UN ZÂMBET, O VORBĂ BUNĂ
POT TOATE
SĂ SCHIMBE COMPLET O VIAȚĂ.

Christopher văzu un mesaj personal scris cu cerneală neagră chiar dedesubt.

***Atunci… du-te s-o vezi pe mama ta chiar în* clipa asta.**
Are nevoie de tine.

Brusc, fiica bătrânei intră în mansardă, cu sendvișuri și o farfurie de supă așezate pe o tavă.

— Mai știi când ți-a dat taică-tău felicitarea asta? zise bătrâna și zâmbi.

— Da, mamă. Am vorbit despre asta ieri. Nu mai ții minte? spuse fiica.

— I-am cântat la pian. Ce băiat frumos era tatăl tău! Înotam amândoi în râul Ohio, zise bătrâna.

Soția îi luă cu blândețe felicitarea cea veche din mână.

— Ia te uită, mamă, exclamă plăcut surprinsă. Parcă nu-ți mai tremură așa tare mâinile. Și spui mult mai clar cuvintele. Cum te simți?

— E cineva în cameră în clipa asta, spuse bătrâna.

— Bine, mamă. Hai să nu ne agităm.

— Du-te s-o vezi chiar acum pe mama ta! Are nevoie de tine! răcni bătrâna.

— Mamă, te rog, liniștește-te, se rugă soția.

— Du-te s-o vezi! Are nevoie de tine! În clipa asta! Acum! țipă bătrâna.

— Gary! Ajutor! strigă spre parter soția.

Dacă prima felicitare îi spusese lui Christopher să se ia după nas, mesajul celei de-a doua era cât se poate de limpede. Trebuia să se ducă la mama lui, la Shady Pines. Așa că, în vreme ce soțul dădea fuga la mansardă, Christopher ieși din cameră și părăsi iute casa.

Se uită la casele din vecini și aproape țipă când îi văzu. Străzile, deodată, se umpluseră de oameni. Stăteau cu toții neclintiți, ca niște căsuțe poștale.

Umpleau curțile. O femeie în rochie albastră. Un bărbat cu pălărie galbenă. Un galben greșit. Bolnăvicios.

Ochii le erau cusuți.

La unii, cu fermoare.

La alții, cu ață.

Exact ca puștii din coșmarul lui.

Oamenii-căsuțe poștale strângeau cu toții în palmă o sfoară. Fiecare. O sfoară care ducea la următoarea persoană, apoi la următoarea. Peste tot. Pe stradă în jos. Cât de departe putea Christopher să vadă. De unde apăruseră cu toții? Și încotro se duceau?

Niciodată să nu vii aici fără mine. Niciodată noaptea.

Christopher ridică privirea spre cer. Soarele coborâse spre linia orizontului, atârnând ca punga albă de plastic pe creangă. Îi mai rămâneau, poate, patruzeci și cinci de minute până ce apunea. Trebuia s-ajungă la mama lui, însă n-ar fi avut cum să alerge îndeajuns de iute până la Shady Pines. Nici să conducă o mașină nu știa. Îi trebuia un mijloc de transport. Cercetă din priviri împrejurimile și în sfârșit ochii îi căzură pe…

O bicicletă.

Cu trei viteze. Din soiul celor cu coș în față. Însă era o bicicletă mai veche. Ruginită. Abandonată, proptită pe suport în mijlocul unei alei.

La casa din colț.

Christopher alergă pe stradă spre bicicletă. Trecu pe lângă un cuplu care se oprise în mijlocul șoselei. Erau adormiți ca niște manechine, sărutându-se, cu sânge curgându-le din guri. Șoptind.

— Te rog, fă să se oprească. Nu îl ajutăm.

Christopher apucă bicicleta, dar se opri când văzu plăcuța cu nume de pe ghidon.

D. Olson

Casa din colț este…
Casa din colț este…
Casa lui David Olson.

Christopher înghiți puternic, în sec. Știa că-i o posibilă capcană. Dar putea fi și un mesaj. Doamna

șuierătoare poate că-l aștepta acolo ca să-l ia pe nepusă masă. Însă instinctul țipa în el, îndemnându-l să ajungă la mama lui, la Shady Pines, înainte de asfințit.

Se puse pe pedalat. Țâșni iute pe stradă, cu viteza întâi. Odată ce ajunse în pantă, trecu bicicleta în viteza a doua, apoi într-a treia. Se mișcă rapid. Se îndreptă către autostradă. Picioarele i se făceau tot mai puternice cu fiecare învârtire a roților, în vreme ce tot mai mulți oameni-căsuțe poștale se adunau pe marginea străzii. Niște fetițe gemene, un bărbat asiatic mai în vârstă și o femeie din Orientul Mijlociu care părea sfrijită din cauza foametei.

Aveau cu toții gurile și ochii cusuți.

Și umblau prin somn.

Deocamdată.

Noaptea, lumea imaginară se trezește. Și-atunci, chiar că te bagă în sperieți.

Christopher pedala din ce în ce mai repede. La început nu dădu atenție vitezei. Nu avea în minte decât că ziua se sfârșea și că mama lui, la Shady Pines, avea nevoie de el. Apoi însă văzu cum șoseaua trece pe lângă el ca o pâclă și nu pricepu. Dealul nu era atât de abrupt. Nici bicicleta chiar atât de ușoară. Însă nu mai prinsese în viața lui o asemenea viteză. Viră spre Autostrada 19. Mașinile vâjâiau pe carosabil, în lumea reală.

Și el, pe bicicletă, se ținea pe lângă mașini, întinderea asfaltului se derula cu o viteză amețitoare. Aerul înghețat îi intră în ochi, făcându-l să lăcrimeze. Își simți picioarele pline de energie. Christopher văzu, în față, un Mustang vechi, plin cu adolescenți. Îl ajunse, pedalând. Apoi trecu pe lângă automobil și-i depăși pe adolescenți, dând la pedale de parcă ar fi avut sângele lor în vene. Ieși cu bicicleta de pe autostradă și intră pe șoseaua care ducea spre Shady Pines. Văzu soarele agățat de linia orizontului și alți oameni-căsuțe poștale ivindu-se pe marginea drumului.

Ca o balustradă protectoare.

Nu mai am mult timp.

Christopher piti bicicleta la marginea drumului și străbătu în fugă restul drumului până la Shady Pines. Se uită pe geam ca să se asigure că nu cădea în vreo

capcană. Apoi se furișă în azilul de bătrâni, deschizând ușa cu un…

Scâââârț.

Străbătu tiptil culoarul lung. Intră în salon. O infirmieră cânta la pian, într-un colț. Melodia era „Blue Moon”. Câțiva bătrâni jucau șah și dame.

— Le-am găsit, domnule Olson, zise o voce de femeie.

Christopher știa vocea asta. Era a mamei lui. Se întoarse într-acolo.

Își văzu mama urcând de la subsol cu o cutie mică în mână.

— Erau la păstrare, exact unde ați zis c-o să fie, spuse mama lui.

Christopher își privi mama cum se apropie de Ambrose Olson, care stătea într-un balansoar vechi din salon. Îi întinse cutia de pantofi. Bărbatul dădu capacul deoparte și scoase un teanc de lucrușoare legate cu sfoară veche, albă.

Felicitări de Crăciun.

O suflare rece de vânt trecu prin azil. Christopher le auzi pe câteva dintre bătrânele doamne plângându-se infirmierelor de temperatură și le văzu înfofolindu-se în șaluri. Îl văzu pe Ambrose Olson scoțând din plic prima carte poștală. Pe față avea o ilustrație cu Moșul strigând la Rudolf Renul cu Nas Roșu:

CUM ADICĂ ȚI-AI UITAT OCHELARII?!

Timpul se opri. Christopher îl urmări pe Ambrose cum deschide felicitarea decolorată, îngălbenită. Aceeași felicitare care fusese lăsată în punga albă de plastic.

CÂND NU VEZI LUMINA…
IA-TE DUPĂ NAS!

Și un mesaj personal, scris de mână…

Îmi pare rău dacă uneori te mai sperii.
Nu vreau sa fac asta niciodată.

Crăciun Fericit
Cu drag, David
P.S. Mulțumesc pentru mânușa de baseball.
Dar mai ales pentru cărți.

Nu omul cel amabil îi dăduse indiciile.

CÂND NU VEZI LUMINA…
IA-TE DUPĂ NAS!

Ci David Olson.
— Ce-i acolo? întrebă o voce. Ai auzit ceva?
Christopher își aruncă privirea pe culoar și văzu că doamna șuierătoare intra în salon. David Olson era cocoțat pe umerii ei ca o manta de vizon. Era animalul ei de casă. Un demon mic cu dinții din față lipsă. Era înfiorător.

Îmi pare rău dacă uneori te mai sperii.
Nu vreau sa fac asta niciodată.

— Ce caligrafie frumoasă! zise cu admirație mama lui Christopher.

Crăciun Fericit
Cu drag, David
P.S. Mulțumesc pentru mânușa de baseball.
Dar mai ales pentru cărți.

— Mulțumesc, zise Ambrose și închise felicitarea. Lui David îi plăcea mult să citească.
Inima lui Christopher bubuia tare. Își mută greutatea pe celălalt picior. Dușumeaua scârțâi abia auzit. Doamna șuierătoare întoarse capul.
— Ce-i acolo? Cine e? șopti doamna șuierătoare.
Se uită drept la Christopher, care încremeni ca un cerb în lumina farurilor.

CUM ADICĂ ȚI-AI UITAT OCHELARII?!

Însă nu-l putea vedea.

Doamna șuierătoare se uită bine prin încăpere. Adulmecă aerul. Simțea ceva.

— Ești aici, înăuntru? șopti. Ești aici, Christopher?

Christopher începu să dea înapoi, ușor, ca să iasă din salon. Cu pași mărunți. Să nu respir. Să nu mă audă.

— Spune ceva. N-o să-ți fac rău, șopti ea.

Christopher se uită afară. Soarele apunea. Lumina zilei se făcea tot mai slabă. Oamenii cutie-poștală erau acum aliniați pe ambele părți ale drumului. Doamna șuierătoare se apropie de mama lui Christopher.

— Te uiți, Christopher? întrebă ea calm.

Sângele îl izbea în tâmple. Știa că-i o capcană. Mama lui era momeala. Se opri în hol și se lăsă pe vine. Gata să se arunce asupra ei dacă-i făcea mamei lui ceva. Doamna șuierătoare șopti ceva în urechea mamei lui Christopher. Christopher își văzu mama scărpinându-și absentă urechea.

— Dacă nu ieși la iveală, mama ta o să moară, șuieră ea.

Doamna șuierătoare își țuguie buzele și suflă pe gâtul mamei lui. Mama lui se cutremură înfiorată și întinse mâna spre termostat. Inima lui Christopher bubui.

— Gata? Acum, uită-te la asta, Christopher, zise doamna șuierătoare.

Madam Collins dădu buzna în încăpere, spumegând de furie.

— Fiul dumitale i-a ars brațul băiatului meu, dar nu-ți ajunge! lătră madam Collins la mama lui Christopher.

— Îmi pare rău, doamnă Collins. Nu știu despre ce vorbiți.

— Ai lăsat-o pe mama singură în cameră. Și iar a început să umble brambura!

— Îmi pare rău, doamnă Collins. A trebuit să-l ajut pe domnul Olson. Voluntarii au plecat. Suntem mai puțini în seara asta, replică ea cu voce trudită.

— De-ai avea un dolar pentru fiecare scuză, aș lucra eu pentru dumneata!

— Dar de ce n-ai supravegheat-o chiar tu, madam Collins? rosti cu asprime Ambrose. Ce naiba, doar e maică-ta.

Christopher simțea că furia din încăpere crește la cote din ce în ce mai mari.

— Ăsta e doar începutul, Christopher… zise cu un zâmbet doamna șuierătoare. O să continue… și-o să continue… și-o să o tot țină așa… Acum, uită-te la asta!

Deodată, mama doamnei Collins pătrunse în cameră, în scaunul rulant.

— Mamă, slavă Domnului! rosti madam Collins.

Bătrâna se ridică pe picioarele cocârjate, uitându-se țintă la Christopher.

— Hei, bună. Ești aici. Mă poți vedea! răcni bătrâna.

— Cine te poate vedea?! întrebă doamna șuierătoare.

— Băiețelul. E chiar acolo, zise bătrâna arătând cu degetul. Toți cred că vorbesc aiurea. Dar el știe. El știe.

Doamna șuierătoare se aplecă și șopti la urechea bătrânei.

— O să muriți cu toții.

— O să murim cu toții, repetă bătrâna.

— E în regulă, doamnă, zise mama lui Christopher. Liniștiți-vă.

— Moartea vine. Moartea e aproape. O să murim de Crăciun! șopti doamna șuierătoare.

— Moartea vine. Moartea e aproape. O să murim de Crăciun! țipă bătrâna.

— Mamă, treci înapoi la tine în cameră! lătră madam Collins. Doamnă Reese, ajută-mă!

Însă bătrâna nici gând să se oprească. Repeta fără încetare cuvintele. Le urla din toți bojocii.

— Moartea vine. Moartea e aproape. O să murim de Crăciun!

Doamna șuierătoare o lăsă în pace și se întoarse în direcția lui Christopher. Surâse.

— Mă mir că n-ai scos niciun sunet, zise. Dar nu de asta ți-am arătat toate astea. Trebuia să te țin ocupat cu ceva până la lăsarea nopții.

Soarele se cufundă sub orizont. David Olson se desprinse de la gâtul ei.

Christopher simți că odaia se răcește în jurul lui. Mirosul de vată de zahăr căpătă un iz de sânge. Se uită iarăși spre doamna șuierătoare, care zâmbea.

— Fiindcă noaptea te putem vedea, amice. Aici erai. Ce băiat arătos! Doamna șuierătoare începu să alerge direct spre Christopher.

— Ai ieșit de pe stradăăăă! țipă.

Christopher dădu fuga la ușa din față. Doamna șuierătoare se aruncă asupra lui exact când o deschise și ochii îi fură orbiți de lumină.

— CHRISTOPHER! SLAVĂ DOMNULUI! exclamă Mary Katherine de cum deschise ușa căsuței din copac.

Lanterna de la telefonul ei îl orbea. Christopher nu-și dădu seama, un moment, unde se află. O apucă de braț cu putere, crezând că e doamna șuierătoare. Dogoarea febrei lui îi coborî de pe frunte și i se lăsă în degete.

— Au! țipă Mary Katherine. Oprește-te! Mă arzi!

Christopher se uită în jur și-și dădu seama că nu se mai afla în azilul de bătrâni. Nu doamna șuierătoare îl înhățase. Era Mary Katherine. Christopher îi dădu drumul. Fata își trase geaca de pe ea și-și suflecă mâneca puloverului. Pielea i se înroșise. Pe braț îi apăruseră bășici minuscule.

— Îmi pare rău, zise Christopher.

— Unde naiba ai fost? întrebă Mary Katherine, furioasă și înfricoșată, frecându-și locul cu arsura.

— Nu puteam să dorm și m-am gândit să vin aici la joacă, zise băiatul.

— Așa, și puteai să ne bagi pe amândoi într-o grămadă de necazuri, știi?

— Îmi pare rău. Mă poți ierta?

— Numai Dumnezeu te poate ierta. Dar El te-ar ierta. Așa că da, te iert. Haide. Hai să ne întoarcem acasă. Trebuie să ne ocupăm de nasul tău.

Christopher ridică mâinile să și-l șteargă și văzu, pe degete, sânge umed și roșu. Fața îi era îmbujorată de febră. Încheieturile îl dureau. Și mâncărimea se transformase într-o migrenă oribilă. În viața lui nu se mai simțise atât de rău. Nici măcar când făcuse gripă.

Christopher se gândi la viteza pe care o avusese pe autostradă. La faptul că fusese invizibil. La claritatea gândirii care însoțea mâncărimea. Dacă acele puteri îl făceau să se simtă așa de bolnav în lumea reală, nu credea că o să mai reziste mult.

Până ce îl omorau.

Mary Katherine îl ajută, binevoitoare, să se dea jos din copac. La fiecare pas îl săgetau dureri de încheietură. Christopher ridică privirea spre cer. Nu mai era deloc lumină. Văzu o stea căzătoare traversând văzduhul. Încă un soare. Încă un suflet.

Când ajunse jos, se uită la punga albă de plastic atârnată de creangă. O desfăcu din instinct, însă nu găsi nimic înăuntru. Nicio felicitare de Crăciun. Nici mesaje ascunse. Doar mâncărimea. Christopher se gândi la cărarea din firimituri de pâine care-l dusese la Shady Pines și la ultimul rând de pe felicitarea lui David.

> ***P.S. Mulțumesc pentru mânușa de baseball.***

Christopher își aminti dățile când simțise miros de mănușă. Uneori la el în cameră. Alteori în autobuz. Cu cât se gândea la asta mai mult, cu atât își dădea seama mai bine cât de prezent fusese mirosul. Sezonul de baseball se terminase demult. Nu-și amintea să fi văzut copii cu mănuși. Doar mingi de cauciuc sau de plastic. Însă mirosul mănușii de baseball se simțea mereu prin preajmă.

> ***Îmi pare rău dacă uneori te mai sperii.***
> ***Nu vreau să fac asta niciodată.***

Christopher închise ochii. Lăsă mâncărimea să-și facă drum prin mintea lui. Văzu cărarea din firimituri de pâine întinsă înaintea sa. Văzu spațiul dintre cuvinte. Gândurile jucându-se de-a v-ați ascunselea. Arătându-i calea. Prima felicitare care-i spusese IA-TE DUPĂ NAS îl dusese la doamna din mansardă, a cărei felicitare îi spusese *Du-te s-o vezi pe mama ta chiar în clipa asta. Are nevoie de tine.* Iar bicicleta fusese lăsată pe aleea lui David Olson ca să-i ofere lui Christopher timpul de a ajunge la mama lui în chiar momentul când îi întindea lui Ambrose felicitarea de Crăciun a lui David, care se sfârșea cu **P.S.** ***Mulțumesc pentru mânușa de baseball*** și indiciul final al ghicitorii…

Dar mai ales pentru cărți.

Mâncărimea se opri. Christopher deschise ochii. Simțea cum îi curge sângele din nări, atât de abundent, că-l putea gusta pe buze. Dar nu-i păsa. Fiindcă în cele din urmă izbutise să prindă gândul fugar. David nu era demon. Era un băiețel care transmitea mesaje. Și în oraș exista un singur loc unde un puști ar fi putut lăsa mesaje altui copil. Chiar dacă între ei erau cinci decenii. Singurul loc din care-și luau cărți toți copiii din Mill Grove.

Biblioteca doamnei Henderson.

Mary Katherine îndreptă raza de lumină a telefonului către cărare. Văzu doi cerbi înghețați în lumină.

— Of, Doamne! Iisuse, ce nu-mi plac cerbii, zise Mary Katherine făcându-și cruce. Și acum, cum ieșim de-aici?

Christopher o călăuzi afară din luminiș. Auzea departe, la distanță, cum buldozerele scot din rădăcini copacii. Domnul Collins câștigase bătălia în instanță. Construitul reîncepuse. Întocmai cum se așteptase Christopher. Nu peste multă vreme, domnul Collins avea să doboare mare pare din pădure în marșul lui către căsuța din copac a lui Christopher.

— Dar ce face mai exact căsuța? îl întrebase pe omul cel amabil.

Construiești un portal spre lumea imaginară.

Christopher nu știa dacă omul cel amabil era prizonier sau dacă era torturat.

Nu știa dacă omul cel amabil e mort sau viu.

Știa doar că, atâta vreme cât omul cel amabil lipsea, nu mai era nimeni care să apere lumea de doamna șuierătoare.

În afară de el.

Capitolul 44

Ed Specialul se trezi. Își scărpină mâna, cu ochii pironiți asupra copacului de la fereastra dormitorului. Era acoperit de zăpadă. Greutatea omătului îndoia crengile, făcându-le să arate ca niște zâmbete bolnave.

Zâmbet bolnav, Eddie. Asta-i o încruntătură. Nu-i decât un zâmbet care s-a îmbolnăvit.

Bunica îi spusese asta demult, înainte să se usuce pe picioare și să moară. Nu știa ce-i venise tocmai acum să se gândească la ea. Parcă era aici, în cameră cu el. Mirosea a rochie veche. Și șoptea.

Ascult-o pe bunica.

Ed Specialul se dădu jos din pat.

Tălpile nu-i simțiră dușumeaua rece. Se apropie de fereastră. O deschise și se uită la zăpada umedă adunată pe pervaz. O adună în palmă și făcu un bulgăre. De o rotunjime perfectă. De o netezime perfectă. Ca pământul. Cumva, mâinile nu i se răceau. Ba chiar era plăcut. Ca vata de zahăr ținută la congelator.

Nu mânca prea mult, Eddie. O să ți se facă rău. Ascult-o pe bunica.

Ed Specialul închise geamul. Nu-și dăduse seama cât de tare i se răcise obrazul de la aerul înghețat. Însă obrajii îi erau acum roșii și voia un pahar cu apă. Nu apă de la baie. Apă de la bucătărie. Ed Specialul ieși pe culoar. Trecu pe lângă tatăl lui, care dormea în camera de oaspeți. Bulgărele de zăpadă i se topea în palmă, picurând pe parchet ca o cărare din firimituri de pâine. Ed Specialul trecu și de mama lui, care dormea în dormitorul mare.

— De ce dormiți în paturi diferite? își întrebase mama cândva.

— Fiindcă tatăl tău sforăie, dragule, îi răspunsese ea, și o crezuse.

Ed Specialul coborî la parter. Intră în bucătărie și umplu un pahar cu apă de la bucătărie. Paharul lui preferat. *Hulk... bea!* Îl dădu pe gât în zece secunde. Dar încă îi era sete. Mai bău unul. Și încă unul. I se părea că are febră. Dar nu-i era rău. Doar foarte cald. Simțea că se înăbușă în bucătărie.

Nu pot respira, Eddie. Du-te afară. Ascult-o pe bunica.

Ed Specialul deschise ușa glisantă.

Rămase în cadrul ei, umplându-și plămânii cu aerul rece ca o înghețată. Simți, un moment, că nu se mai înăbușă atât. Nu se mai simți ca bunica lui cu tuburi în nas, care-o făcuse să-i promită că niciodată n-o să se apuce, ca ea, de fumat. Se întrebă dacă bunica fusese îngropată de vie și nu putea respira în sicriu. Bătea oare în capacul sicriului chiar acum? Păși în curte și se așeză pe leagănul ce atârna din bătrânul stejar ca un glob de Crăciun. Cum le spunea bunica globurilor? Ceva dintr-un cântec vechi, care-i plăcuse.

Fruct ciudat, Eddie.

Ed Specialul rămase în leagăn, gândindu-se la bunica lui și strângând tot mai tare în palmă bulgărele. Îl puse la poala stejarului. Și mai făcu un bulgăre. Și încă unul. Și apoi altul. Se gândi că-i vor trebui ca să-l apere pe Christopher și căsuța din copaci. Fiindcă sunt unii care iau lucruri ce nu le aparțin. Oameni răi ca Brady Collins.

Un bărbat trebuie să-și apere prietenii, Eddie. Ascult-o pe bunica.

După ce termină și ultimul bulgăre, se uită în jos și-și dădu seama că făcuse un mic luminiș în jurul stejarului. Iarba era verde și țeapănă de la promoroacă. Și avea o provizie de bulgări de zăpadă ca ghiulelele pe care le văzuse când fusese în vizită cu clasa la Muzeul Revoluției.

Băieții buni câștigă războaiele, Eddie.

Nu mai ținea minte unde auzise asta, însă era destul de sigur că „infanterie" era înrudit cu „infantil". Exact cum „grădiniță" venea din cuvintele germane pentru „grădină" și „copil". Deci toată lumea din infanterie era infantul vreunei mame.

Avea noimă.

Ed Specialul se întoarse în casă. Trase ușa glisantă, închizând frigul afară. Se uită în bucătărie și văzu că ușa de la dulap era întredeschisă. Era așa mereu? Sau abia o deschisese cineva? Doar un pic? Ca un capac de sicriu cu o crăpătură prin care un ochi se uită la cei vii. O persoană decedată încercând să-și amintească ce gust

are mâncarea, fiindcă scheletele nu au limbă. Își aminti când trebuiseră să-i taie limba bunicii, fiindcă avea cancer. Și nu mai putuse vorbi. Așa că începuse să scrie pe foi de hârtie.

Mi-e dor de gustul de tartă cu mere, Eddie.

Mănâncă niște tartă cu mere pentru mine, Eddie. Ascult-o pe bunica.

Ed Specialul deschise frigiderul. Își tăie o felie mare de tartă cu mere. Se uită la cutia de lapte cu poza fetei dispărute. Emily Bertovich. Închise frigiderul și își aruncă ochii asupra testului său la citire, pironit pe frigider cu patru magneți, ca Iisus pe cruce. Era pentru prima oară când rezultatele fuseseră suficient de bune pentru ca testul să promoveze din sertarul cu maculatură pe ușa frigiderului. Prima lui notă maximă. Ed Specialul zâmbi.

Înainte să se întoarcă sus, la el în cameră, Ed Specialul intră în biroul tatălui său. Deschise ușa și adulmecă anii de tutun de pipă și de scotch îmbibați în pereți. Se apropie de masa de lucru de lemn a tatălui său. Al doilea sertar era blocat, așa că trase de sertarul de deasupra și-l scoase cu totul. Băgă apoi mâna și scoase o gentuță de piele care mirosea a mănușă de baseball nouă. O puse cu grijă pe masă și o deschise. Se uită înăuntru și zâmbi când, în cele din urmă, o văzu.

Arma.

Ed Specialul o ridică. Pistolul de calibrul 44 era greu. Fără o vorbă, îl deschise și văzu că un glonț rămăsese pe țeavă. Ed Specialul apucă pistolul cum făceau eroii săi preferați din filme. Luna se reflectă pe metalul lucios ca o rază de lumină în ochi.

Ia-l cu tine sus, Eddie.

Urcă și se opri la ușa dormitorului mare, privindu-și mama cum doarme. Trecu apoi pe lângă tatăl său, adormit în camera de oaspeți. Ed Specialul băgă de seamă că tatăl lui nu sforăia defel. Nu pricepea de ce-l mințiseră.

Intră la el în cameră. Se uită la bătrânul stejar de afară. Cel cu zâmbetul îmbolnăvit. Ed Specialul se așeză pe pat și mâncă felia de tartă cu mere. După ce sfârși, mătură cu dosul palmei firimiturile pe podea. Băgă apoi sub pernă arma și se întinse pe pat. Se uită la

ceas: 2:17 dimineața. Închise ochii și se gândi la primul film din seria *Răzbunătorii.* Se gândi la cum se puseseră toți în cerc și câștigaseră lupta. Și băieții buni sunt cei care câștigă războaie.

Vine războiul, *Eddie. Un bărbat trebuie să-și apere prietenii. Ascult-o pe bunica.*

Capitolul 45

Ceasul arăta 2:17 dimineața.

Brady Collins stătea cu genunchii la gură și cu spinarea lipită de peretele rece de lemn. Îl sâcâia ceva. Ca mâncărimea de pe braț. Se tot scărpina de la roșeața pe care i-o lăsase pe braț Christopher și totuși nu izbutea nicicum să scape de mâncărimea aceea. Se tot scărpina și se gândea la cele întâmplate peste zi. Mama lui îl luase din biroul directorului și-l adusese cu mașina acasă. Țipase la el că de ce se luase la bătaie cu gunoaie parvenite cum erau Christopher și Ed Specialul. Zbierase că n-avea niciodată să mai facă de rușine familia într-un asemenea hal. Doar era un Collins, ce mama dracului. Când ajunseseră acasă, îl pusese să-și scoată geaca de pe el și să se ducă în cușca câinelui din curte. Nu era așa de rău verile, însă acum era iarnă. O implorase să nu-l trimită acolo, însă ea îi zisese că doar atunci când o să vrea să se poarte ca o ființă umană o să și doarmă ca una. Și de-atunci stătea în adăpostul câinelui. Numai din cauza lui Christopher și-a lui Ed Specialul. Fraierii ăștia, din pricina cărora mama lui ajunsese iarăși să-l urască. Și nu se mai putea să-l urască așa. Nu mai putea dormi în cușca câinelui. Trebuia să facă ceva ca mama lui să-l iubească. Tremurând, scoase din mâneci brațele și le vârî sub pepții cămășii. Căldura din coșul pieptului începu să-i încălzească palmele, dar de mâncărime nu putea scăpa. Se tot scărpina în neștire și se gândea. Un singur gând avea. Iarăși și iarăși.

Că nenorociții ăia doi urmau să plătească pentru că o făcuseră pe mama lui să-l urască atât.

Ceasul arăta ora 2:17 dimineața.

Jenny Hertzog se trezi la ea în pat. I se păru că e cineva în camera ei. Auzea o răsuflare. Sau era vântul? se gândi că poate se furișase acolo fratele ei vitreg, Scott, însă o cercetare iute din priviri o încredință că era singură. Se uită spre ușa dormitorului, așteptându-se să-l vadă intrând. Scott o luase de la școală în acea zi, fiindcă mama lui era la lucru. Jenny îl implorase să

nu-i spună tatălui ei că se luase iarăși la bătaie. Ar fi fost în stare să n-o lase în tabără, în vara aceea, dacă afla. Și tabăra era singurul lucru care-o ținea departe de Scott. Așa că, atunci când îi spusese că pentru asta trebuie să danseze pentru el, dacă nu vrea să fie pârâtă, nu avusese încotro. O făcuse să se dezbrace. Rămăsese goală, în afară de bandajul care-i acoperea arsura de pe braț. Ce-o mai mânca locul ăla! Se scărpina fără oprire, dar tot o mânca. Era ca și cum ar fi avut niște insecte sub piele. Se dădu jos din pat și se apropie de ușă. Luă scaunul de sub clanță. Apoi coborî la bucătărie și luă din sertar un cuțit. Se scărpină un pic cu el și trecu pe lângă camera lui Scott. Se gândi, o clipă, să înfigă în gâtul lui Scott cuțitul. Gândul făcu mâncărimea să înceteze pentru scurt timp. Se întoarse la ea în odaie și băgă sub pernă cuțitul. În caz că-i intra în cameră Scott, cum făcuse cu o noapte în urmă. Comentase că pantalonii ei de pijama sunt prea scurți în vreme ce-i azvârlea într-un ungher. Erau „inundație, inundație".

Ceasul arăta ora 2:17 dimineața.

Matt se ridică în pat, în capul oaselor. Veștile ar fi trebuit să-l bucure, dar nu era așa. Se dusese după școală cu mamele lui la un consult oftalmologic. Erau supărate că el și cu Mike se luaseră la bătaie, dar când Mike explicase c-o făcuseră ca să îl apere pe Christopher, se mai îmblânziseră. La doctor se dusese ca să vadă ce-i cu ochiul lui câș, iar doctorul îi dăduse vestea cea bună. Ar fi trebuit să țină plasturele până în vară, ca să-și corecteze ochiul „leneș", însă, cumva, acesta se reparase deja. „Un miracol", declarase doctorul. Matt ar fi trebuit să facă tumbe de bucurie acum, că Jenny Hertzog nu-i mai putea spune „Papagal Pirat". Doar că ceva nu era în regulă. Matt își aduse aminte de momentul în care Christopher îl apucase de braț. Cum se îmbibase căldura în braț și urcase, gâdilându-l, până la ochi. N-avea de gând să le spună asta băieților, nu voia să-l creadă diliu. Dar, tot scărpinându-și pielea iritată de pe braț, nu se putea opri să nu-și spună că, prin cine știe ce minune, Christopher îi reparase ochiul. Și gândul îl speria. Fiindcă știa că,

dacă afla cineva, avea să-ncerce să-l omoare pe Christopher. Așa că își făgădui să poarte plasturele pe ochi la școală ca și până acum, ca nimeni să nu bănuiască ceva. Ar fi răbdat ca Jenny Hertzog să-l facă „Papagal Pirat” o veșnicie, dacă așa prietenul lui era în siguranță. Trebuia să-l țină în viață pe Christopher. I se părea că lumea întreagă depinde de asta.

Ceasul arăta 2:17 dimineața.

Mike stătea în pat. Mâncărimea îl scotea din minți. Se ridică și se duse la baie în căutarea loțiunii roz cu care mamele lui îl dăduseră când făcuse, cu Matt, vărsat de vânt. Dar nu găsi tubul. Dădu în schimb peste vitaminele uneia dintre mame. Cele care-o înveseleau. Ieși din baie și coborî la subsol, unde nu-l putea auzi nimeni. Porni televizorul și puse unul dintre filmele lui preferate: *Răzbunătorii.* Orice, numai să-i ia gândul de la mâncărime. Filmul îi făcea plăcere și mâncărimea aproape că se duse, apoi se întâmplă ceva. În mijlocul filmului, Thor se opri și i se adresă lui Mike. Și stătură toată noaptea de vorbă. Thor era foarte de treabă. Thor zise că Brad Collins era periculos și că Jenny Hertzog era pe cale să facă ceva de-a dreptul înfricoșător. Thor îi spuse să-i apere pe Ed Specialul și pe Matt. Dar mai ales pe Christopher. Fiindcă Mike era cel puternic. Și războiul venea. Iar băieții buni trebuia, de data asta, să învingă. Altfel oamenii răi aveau să pună stăpânire pe lume. Mike se trezi pe canapea. Nu știa dacă fusese un vis ori nu.

Ceasul arăta 2:17 dimineața.

Doamna Lasko stătea la un bar din Mt. Lebanon. Barul se închidea la două, însă doamna Lasko îl cunoștea foarte bine pe proprietar și-l rugă insistent s-o mai lase să stea. Nu se putea duce acasă. Se scărpină pe braț și, o clipă, își aminti de mama ei, din vremea când locuiau la oraș. Maică-sa se scărpina mai mereu până ce-și lua medicamentul. Doamna Lasko îl considera „leacul de mâncărime al mămicii”. Fiindcă, de îndată ce și-l băga în braț, nu se mai scărpina. De ani întregi

nu se mai gândise la asta. Doamna Lasko se uită la toate sticlele și paharele goale din fața ei. Numără șaptesprezece, care în mod normal ar fi trimis-o acasă cu taxiul, moartă de beată. Dar în seara asta nu contase cât băuse. Sticlă după sticlă. Pahar după pahar. Nu izbutea să se îmbete. Doar se scărpina fără oprire. Și se tot gândea. Dacă de-acum înainte n-avea să se mai poată îmbăta? Doamne-Dumnezeule! De ce nu reușise să se îmbete azi? Îi trecură prin minte întâmplările zilei și se gândi la Christopher. Știa că-i o demență totală. Nu exista nicio posibilitate ca un băiețel să-i atingă brațele și s-o facă incapabilă să se îmbete. Însă gândul o râcâia întocmai ca mâncărimea de pe braț. Și-i trebuia un „leac pentru mâncărime” al ei. Trebuia să-și recapete beția până ce trezia n-o înnebunea.

Ceasul arăta 2:17 dimineața.

Doamna Henderson stătea în bucătărie. Bucătăria ei perfectă, bucătăria ei de vis. Durase ani ca s-o pună la punct. Să găsească toate accesoriile. Toate obiectele vechi. Nu era bogată, însă avea gust. Și, de-a lungul deceniilor, duminică de duminică, se cufunda în universul talciocurilor și al vânzărilor din garaje, găsind cu zece dolari piese care la Christie’s ar fi valorat mii. Pic cu pic, încetul cu încetul, crease căminul perfect pentru ea și soțul ei. Era munca ei de-o viață. Pe timp de zi, învăța copilași să citească și să îndrăgească lectura. Iar serile, crea casa perfectă pentru ea și soț. Doar că acum soțul ei nu era niciodată acasă. Era ora 2:17, iar bărbatul ei era încă pe-afară, pe undeva. Așa că doamna Henderson stătea în bucătărie holbându-se întruna la ușa de la intrare. Se holba la plăcuța de epocă pe care scria „Bun venit acasă” și la perdelușele perfecte de pe galeria de alamă. Se uita țintă, se scărpina și se gândea la ziua logodnei ei, sus, pe roata mare din Kennywood. Domnul Henderson nu-și dezlipise mâna de spinarea ei, atunci. Îi spusese „nu” pe bancheta din spate a mașinii, cu toate că trupul îi țipa „da”. Fiindcă nu era genul ăla de fată. Bărbații nu se însoară cu genul ăla de fete, așa-i spusese mama ei. Însă simțea mâncărimi pe piele ori de câte ori o săruta

el. Pielea ei ardea după el. Cum ardea și acum. Cum arsese în primul an când lucrase la școala primară din Mill Grove. N-avea să-l uite niciodată pe băiețelul acela. Pe băiețelul acela îngrozit. Și cât de isteț era! Cât se întristase când copilul dispăruse. Dar de ce se gândea tocmai acum la el? Habar nu avea. Însă, dacă se gândea la el, mâncărimea se oprea. O făcea să înceteze, întrebându-se când încetase bărbatul ei să se mai atingă de ea. Își aminti că anul acesta era ultimul ei an în învățământ. Avea să iasă la pensie și să ducă o viață superbă cu el. Da. Soțul ei avea să intre pe ușa aceea la un moment dat. Avea să i se facă foame până la urmă și-avea să simtă nevoia bucătăriei ei calde.

Capitolul 46

Ceasul arăta 2:17 dimineața.

Mary Katherine era singură în dormitor, întinsă pe pat. De douăzeci de minute se trezise. Fiindcă avea o mâncărime la braț. Încercase să o ungă cu ceva, dar fără rezultat. Băuse un pahar cu apă, fiindcă uneori mâncărimile pe piele înseamnă că ești deshidratat. Nici asta nu funcționase. Mâncărimea îi rămânea lipită de piele.

Chestia ciudată era că îi plăcea.

Pielea îi era caldă. Netedă și tăcută precum cearșafurile de mătase. Și mâncărimea se simțea plăcut. Dulce și-un pic aspră, ca atunci când Doug uitase să se bărbierească și-o sărutase pe obraz. Obrazul o duruse un pic de la asprimea bărbii lui, însă îi și plăcuse și-și dorise un pic ca Doug să-și poată lăsa barbă. Încercase odată, la un musical jucat de ei: *Scripcarul pe acoperiș.* Toți băieții din distribuție încercaseră. Rezultatele fuseseră destul de penibile. De ce erau băieții băieți? se întrebă.

De ce nu se puteau grăbi să se facă bărbați odată?

Mary Katherine, de pe patul ei, în cămașa de noapte din bumbac, își aruncă privirea prin odaie. Afară bătea vântul. Parcă mai tare ca de obicei. Mary Katherine își închipui cum vântul se strecoară în dormitorul ei și-i suflă peste tot trupul mâncărimea de pe braț. Își imagină cum mâncărimea se întinde în jos pe antebraț și-i ajunge în degete.

Cinci degete mici de la mâna ei dreaptă.

Cu degetele, Mary Katherine începu să întindă mâncărimea. Centimetru cu centimetru. Începu pe braț, apoi ridică treptat degetele spre umeri, spre gât și spre gură. Acolo se opri. Își trecu buricele degetelor, ușor, peste buze. Erau uscate și crăpate de la plimbarea lor în frigul din pădurea din Mission Street. Ori de câte ori le atingea, mâncărimea devenea mai călduță, mai netedă și totodată mai aspră. Cam cum își închipuia că se simte o barbă adevărată. O barbă adevărată a unui bărbat adevărat. Un bărbat ca șeriful care mințise pentru ea în noaptea când îl găsise pe Christopher. Mary Katherine scoase limba și-și linse buricele

degetelor. Încet, băgă în gură un deget. Îl băgă și mai tare, apoi adăugă încă un deget și încă unul. Și-l imagină pe șerif sărutând-o. Și-l imagină pe șerif intrând în ea…

STOP.

Mary Katherine se ridică în șezut. Mâncărimea de pe piele se transforma în arsură. Ce naiba făcea? Nu era bine deloc. Era și așa un păcat să se gândească la Doug în felul ăsta, fiindcă nu erau căsătoriți. Dar șeriful? Era dezgustător. Mary Katherine nu făcuse sex niciodată. Nu se masturbase în viața ei, fiindcă știa că asta duce la lucruri rușinoase. Știa regulile… Cine gândește făptuiește. Asta o învățase la școala religioasă doamna Radcliffe, vreme de zece ani.

CINE GÂNDEȘTE FĂPTUIEȘTE.

Mary Katherine se lăsă în genunchi, lângă piciorul patului, și se rugă ca aceste gânduri păcătoase să-i fie șterse din minte. Îngenunchea înaintea Domnului. Își folosea gura ca să rostească vorbele Lui. Însă mâncărimea se agrava. O simțea pe sub pânza de bumbac a cămășii de noapte. Pielea de pe sân simțea mâncărimea din degete. Nu era, între degete și sâni, decât o bucată de pânză. Nu era un păcat să-și atingă cămașa de noapte. Nu? Era doar bumbac, nu corpul ei. Avea deci să fie în regulă. Nu păcătuia. Așa că se ridică din genunchi și se apucă să-și frece cu degetele bumbacul cămășii. Sânii erau atinși doar întâmplător. De bumbacul aspru. Ca o barbă. Ca perii de pe bărbia șerifului când o ridicase și-o așezase în pat și…

STOP.

ĂSTA E UN TEST.

Mary Katherine se ridică în picioare. Pieptul, acum, o înțepa. Fața i se îmbujorase. Își spuse că totul era bine. Nu făcea decât să-și atingă cămașa de noapte. Nu sânii. Nu făcea nimic greșit. Se apropiase, dar nu mersese până la capăt. Nu încă. Însă Mary Katherine era înspăimântată. Trebuia să iasă din dormitor înainte să-i treacă prin cap ceva ce-ar fi putut-o trimite direct în iad. Trebuia să iasă. Da, asta era. Aerul rece de-afară avea să-i oprească fierbințeala.

Mary Katherine se apropie de șifonier și-și trase peste cap cămașa de noapte. Rămase doar în chiloți.

Curentul de aer din cameră îi șerpuia pe piele ca un șir de săruturi mărunte. Vântul îi sufla pe gât. I se făcu pielea de găină prin locurile unde o atingea. Nu știa cum de e cu putință ca vântul să aibă voie s-o atingă, iar ea nu. Nu avea voie. Dar voia încă să se atingă. Iar și iar. Voia să-și vâre în chiloți degetele care-o furnicau și…

OPREȘTE-TE, MARY KATHERINE, șuieră la sine însăși. CINE GÂNDEȘTE FĂPTUIEȘTE! TERMINĂ CU GÂNDITUL!

Trebuia să iasă. Să-și acopere corpul. Să uite că-l are. Își trase pe ea cel mai gros pulover alb și-o salopetă de blugi, împreună cu cele mai groase șosete și bocanci. Mary Katherine ieși din camera ei și trecu tiptil pe lângă odaia părinților, apoi coborî treptele. Ieși, însă prea era ger ca să poată zăbovi. Mama ei, din fericire, parcase pe alee. Mary Katherine n-avea voie să conducă după miezul nopții. Dar să stea în mașină avea voie, nu? Da.

Mary Katherine urcă în mașină.

Frigul din automobil trecu prin hainele ei groase. Răceala îi făcu iarăși pielea de găină și, pe sub salopetă, îi transformă sfârcurile în pietricele. Se gândi la mâini calde pe sâni. Întinsă pe banchetă. Aburind ferestrele.

ĂSTA E UN TEST. OPREȘTE-TE.

Însă nu reușea. Mary Katherine era înfierbântată. Nu mai putea să îndure. Apucă telefonul mobil și sună.

— Alo? răspunse Doug, pe jumătate adormit.

— Doug! Ești acasă? întrebă cu disperare în glas.

— Sigur, e aproape ora trei, zise el.

— Cheia e sub preș?

— Da.

— Atunci vin la tine.

— Dar am un examen mâine și…

Mary Katherine închise. Porni mașina. Știa că are să intre în cea mai urâtă belea dacă părinții aflau, dar nu știa ce altceva să facă. Trebuia să se dezbare de gândurile astea. Trebuia să scape de mâncărime.

Mary Katherine conduse până la Doug acasă, uitându-se în tot acest timp după cerbi. Opri în fața casei. Doug apăru pe verandă înainte să apuce ea să coboare. Se apropie de mașină purtând o cămașă lungă

și cizme de zăpadă, făcând să pârâie, la fiecare pas, peluza acoperită cu promoroacă.

— Ce naiba cauți aici, Mary Katherine?

— Vino înăuntru.

— Ai înnebunit? O să ne audă părinții mei. Ce se petrece?

— Am nevoie de ajutorul tău, Doug. Roagă-te cu mine.

— Pentru ce?

— Roagă-te, atâta tot. Te rog!

— Bine, se arătă de acord băiatul.

Mary Katherine deschise portiera. Doug intră în mașină, tremurând. Se luară de mâini și închiseră ochii în rugăciune. Mary Katherine voia să vorbească. Voia să-i spună de mâncărimea de pe piele și despre gândurile ei impure, dar nu reușea. Știa că vorbitul înseamnă gândit și să gândești înseamnă să făptuiești, iar dacă făptuiai dădeai peste un cerb și-ți petreceai în iad veșnicia, însă palmele lui Doug erau așa de calde…

Și mirosea așa de frumos.

— Ce faci, Mary Katherine? întrebă Doug.

Mary Katherine deschise ochii și-și dăduse seama că apucase scaunul lui Doug și se trăsese aproape de el, făcându-și loc în față. Se lăsă în genunchi și-i ridică poalele cămășii cele lungi. Mary Katherine întinse mâna spre boxerii lui și i-i trase în jos. Apoi privi și i-l văzu. Nu mai văzuse unul până atunci. Nu în realitate. Doar desene la ora de educație sanitară, însă aici era.

— Ce faci acolo? întrebă el cu voce înceată.

Fata nu rosti o vorbă, fiindcă nu avea vorbe de spus. Avea doar dogoarea din trup, mâncărimea și rușinea pe care-o simțea îngrozitoare, dar în cel mai plăcut fel cu putință. Mary Katherine întinse mâna, ușurel, spre Doug. *Stai. E un test.* Îl atinse acolo. *Să gândești înseamnă să făptuiești.* Începu să miște în sus și-n jos degetele cuprinse de mâncărime. *Așa că ai putea s-o și faci.* În sus și-n jos. În sus și-n jos. Nu-i venea să creadă că se întâmplă asta.. Nu știa ce-o apucase. Dar voia. Voia ca el s-o aibă. Să fie odată bărbat. *Fii odată bărbat, ce mama naibii, Doug.* Doug întoarse capul. În casă se aprinsese lumina.

— Doamne, s-a trezit mama, zise.

Însă Mary Katherine nu se opri. I-o luă în gură. Era tare ca un diamant. Mâncărimea se opri. Vocile se opriră. Cuvintele se opriră. Nu știa ce să facă cu carnea aceea în afară de ținutul în gură. Dar nu părea să conteze. În trei secunde, Doug se retrase și termină pe puloverul ei.

Apoi tăcură amândoi.

Fata ridică privirea spre Doug, care era plin de dorință și dezgust, rușine și nedumerire. Expresia feței lui o îngrozi. Își dădu seama că, în acea clipă, Doug nu mai știe cine-i ea. Nici ea nu mai știa. Băiatul își trase chiloții și-și coborî poalele cămășii.

— Trebuie să plec, zise.

Se dădu jos din mașină și-o apucă în fugă spre casă. Mary Katherine nu știa ce să mai facă. Nu-i venea să creadă că făcuse ce făcuse. Puloverul cel alb îl avea de la bunica ei. Cadou de când împlinise șaisprezece ani. Bunica ei era moartă acum. Bunica ei o văzuse. La fel și Iisus. Puloverul era murdar acum. Ea era murdară. Ca Debbie Dunham ori alte fete de la școală. Fața îi era îmbujorată de rușine. Întoarse capul spre casa în care Doug tocmai intrase fără să se întoarcă spre ea și să-i facă semn de rămas-bun.

Mary Katherine porni la drum.

Deschise radioul ca să-și mai alunge gândurile negre. Era setat pe postul religios preferat al mamei ei. Un preot o înștiință că Iisus o iubește și că-i va spăla păcatele. Păcatele sexuale. Păcatele adulterului. Schimbă postul. Toate posturile vorbeau despre Dumnezeu. Dumnezeu o vedea. Dumnezeu vedea totul.

Un cerb sări în fața mașinii.

Mary Katherine apăsă frâna și derapă. Cerbul se uită direct în lumina farurilor și încremeni. Mary Katherine țipă. Cerbul se apropia tot mai mult.

— DOAMNE, NU, TE ROG! țipă ea.

Mașina se opri la un deget de cerb.

Mary Katherine se uită prin parbriz. Cerbul o țintuia cu privirea. Cerbul fu curând întovărășit de o femelă. Și de un pui. Erau o mică familie, ca Maria și Iosif lângă iesle. Inima fetei bubuia îi piept. Dacă dădea peste vreun cerb cu mașina, avea să ajungă în iad. Era avertizarea lui Dumnezeu. Îi dăduse un trup ca vas

pentru Duhul Său. Nu invers. Așa că ar fi făcut bine să se oprească din gândurile păcătoase. *Și du-te acasă, Mary Katherine. În clipa asta.*

Însă cerbii blocau drumul.

Mary Katherine nu putea decât să facă așadar cale întoarsă. Băgă mașina în marșarier. Intră pe o alee laterală, viră și porni înapoi pe unde venise. Avea să dureze ceva mai mult să ajungă acasă, însă, dacă făcea stânga la următoarea intersecție, putea ajunge acasă înainte ca ai ei să-și dea seama că lipsise.

Însă, când ajunse la răscruce, văzu alți cerbi care blocau trecerea.

Mary Katherine opri la indicatorul rutier. Se uită în oglinda retrovizoare și văzu că familia de cerbi se ținea după ea. Pe orice stradă te-ai fi uitat erau cerbi. Blocându-i drumul spre casă. Lăsându-i o singură stradă.

Cea care ducea spre pădurea din Mission Street.

Înaintă pe stradă. Ajunse la Șantierul Collins. Întoarse mașina și îi văzu. Zeci de cerbi, apropiindu-se fără grabă. Amenințând să zgârie mașina cu coarnele. Mary Katherine claxonă prelung.

— Plecați de-aici! țipă.

Cerbii nu se împrăștiau însă. Nu fugeau. Doar se apropiau încet. Mary Katherine nu avea de ales. Deschise portiera și păși în noaptea geroasă. Cerbii se năpustiră spre ea. Sări gardul șantierului și ateriză pe pământul înnoroit din cealaltă parte. Cerbii se opriră la plasa gardului, cu coarnele împungând prin plasa metalică.

Mary Katherine se afundă în pădurea din Mission Street.

Nu știa dacă visează ori e aievea. Se rugă să fie un vis. Se rugă să se trezească în pat, acasă, și să nu fi avut asemenea gânduri vreodată. Să nu fi luat mașina după miezul nopții. Să nu-l fi luat pe Doug în gură. Se rugă ca toate astea să nu fi fost decât un coșmar oribil, iar ea o fată care să merite încă să fie iubită.

Auzea cum alți cerbi din pădure goneau în urma ei. Răsfirându-se precum gândacii pe podeaua unei bucătării. Fugi fără țintă, căutând o cărare pe care s-o

recunoască. Trecu pe lângă un frigider abandonat și intră pe gura unui tunel.

Scăpă telefonul mobil. Tunelul era întunecat și apa de la zăpada topită plescăia sub tălpi. Mary Katherine bâjbâi și-și pescui telefonul. Îl zgâlțâi. Nimic. Se rugă pentru un pic de lumină. Șterse telefonul de salopetă. Mobilul, fără veste, reveni la viață.

Și atunci văzu cerbii.

Cu zecile.

În mina de cărbune.

— Aaaaaa! țipă ea.

Apoi o rupse la fugă. Luminându-și cu telefonul calea, până ce regăsi, în luminiș, lumina lunii.

Mary Katherine văzu căsuța din copac. Își aminti cum îl găsise pe Christopher acolo, mai devreme. O apucase de braț și căldura izbucnise din degetele lui și-i făcuseră bășicuțele alea. Erau calde. Cum avea să fie și căsuța din copac. Da. Acolo trebuia să se ducă. Căsuța avea s-o adăpostească și s-o ferească de cerbi. Mary Katherine fugi spre căsuță exact când cerbii ajungeau în luminiș. Urcă pe treptele înguste. Deschise ușa și privi înăuntru. Căsuța din copac era pustie. Mary Katherine se răsuci și văzu cum cerbii îi dădeau târcoale precum rechinii.

Începu să se roage.

În vreme ce rostea Tatăl Nostru, ridică ochii spre puzderia de stele minunate de dincolo de nori. O stea căzătoare traversă cerul, își aminti ce le spusese doamna Radcliffe, că stelele căzătoare sunt suflete care se duc în rai. Amintirea asta o alină pe Mary Katherine. Se gândi la orele de religie din copilărie, la toate lecțiile despre Iisus. Doamne, îl iubea pe Iisus din toată inima. Era mică pe-atunci și nu știa că există un trup care poate face lucruri murdare. N-ar fi fost minunat să fie iarăși copil? Să fie pură la cuget și la fapte. Șopti Tatăl Nostru și-și făcu cruce după ce sfârși.

— Și izbăvește-ne de cel rău. Amin!

Mary Katherine închise ușa căsuței.

În clipa în care ușa se lipi de cadru, cu un pocnet, se simți mai bine. Calmă și liniștită. Își dădu seama că nu era prea târziu. Dumnezeu ar fi putut-o sili să lovească un cerb, dar alesese să n-o facă. O avertizase doar și o

condusese la o căsuță făcută de copii. Ca să-i amintească să iubească așa cum iubesc copiii. Întrucât copiii nu se duc în iad.

hâRști hâRști hâRști

Auzea cerbii afară, însă nu puteau urca până acolo. Și mai erau câteva ore până ce-avea să se trezească mama ei. Putea deci să pună alarma pe telefon și să aștepte, pur și simplu, ca acei cerbi să se împrăștie. Apoi se putea întoarce acasă nestingherită. Da. Asta avea să facă. Să doarmă în căsuța din copac. Și dimineață avea să fie ocrotită ca un copil în brațele mamei lui.

hâRști hâRști hâRști

Mary Katherine ignoră cerbii și puse alarma să sune peste două ore. Își lăsă capul pe podeaua căsuței și se simți, dintr-odată, tihnită ca un copil în pijamaua lui. Caldă și ocrotită, de parcă ar fi ținut-o în brațe Iisus. Cuprinzând-o așa cum se întâmplă în filme. Spunându-i că e iertată. Că e iubită. Se ghemui acolo și, adormind, visă că aproape îl aude pe Iisus șoptindu-i la ureche. Vocea îi era blândă.

Aproape ca a unei femei.

Capitolul 47

Christopher stătea pe pat, în capul oaselor. Se uită pe geam și văzu, în vânt, pădurea din Mission Street. Ramurile golașe se legănau încoace și-ncolo ca brațele credincioșilor la biserică, în rugăciune. Simțea cum mâncărimea e stârnită de suflarea vântului.

Așteptând ca orașul să se trezească.

Christopher trase cu putere aer în piept și încercă să-și liniștească mintea. Ultima sa călătorie în lumea imaginară făcuse mâncărimea mult mai puternică. Însă cu ea venise și durerea. Christopher se obișnuise deja cu durerile de cap și cu sângerările nazale.

Doar că febra asta îl cam speria.

Căldura se ridica din pielea lui precum aburii de pe asfaltul unei autostrăzi. Temperatura crescu necontenit până ce lumea din oraș începu să se ducă la culcare. Christopher avu impresia că simte cum se sting luminile. Cum televizoarele se întunecă. Și, odată ce tăcerea crescu, temperatura scăzu puțin. Mâncărimea dispăru. Și cartonașele își încetiniră aparițiile, acum, că mare parte din oraș dormea. De îndată ce orașul avea să se trezească, cartonașele urmau să se ivească și să-i izbească mintea ca niște ciocane. Nu putea îngădui asta. Trebuia, astăzi, să se concentreze pe un lucru și doar pe unul.

Trebuia să găsească mesajul pe care i-l lăsase la școală David Olson.

Însă ajunsul la școală era o cu totul altă istorie.

Christopher nu știa cât de mare îi e febra, știa însă că era suficient de grav cât mama lui să decidă să-l țină acasă. Așa că se dădu jos din pat, greoi, și porni pe culoar. Trecu furiș pe lângă mama lui care adormise și intră la ea în baie. Se cocoță pe chiuvetă, deschise dulăpiorul cu medicamente și luă flaconul cu aspirină pe care-l ținea pe cel mai de sus raft. Provizia din bucătărie o terminase de mult. Luă și alte flacoane. De Aleve, Advil, Tylenol și ce medicamente contra răcelii mai găsi, cu specificația „nu provoacă somnolență” pe ele. După ce se luptă cu capacele bine securizate, scoase din fiecare flacon câteva pilule, ca să nu dea de

bănuit dacă golea vreunul. Le puse apoi la loc în dulap și se furișă iarăși în camera lui.

— Scumpule? Ce faci? întrebă vocea.

Christopher se întoarse și-și văzu mama, trezită din somn.

— Am visat urât, minți.

— Despre ce?

— Că ai plecat. Și voiam să fiu sigur că mai ești aici.

— Mereu o să fiu aici, șopti ea. Vrei să dormi cu mine în noaptea asta?

Da.

— Nu, mulțumesc. Acum mi-e mai bine.

— OK, te iubesc, spuse ea și se răsuci înapoi în visare.

Christopher se întoarse la el în cameră și așteptă să se ivească zorii. Ar fi citit ceva ca să-i treacă vremea, însă adevărul era că-și învățase pe de rost toate cărțile. Le vedea ca pe niște cartonașe cu răspunsuri care i se iveau în minte. Pagini răsfoite precum generațiile, de la naștere până la moarte. De la început până la final. De la copaci până la hârtie.

Când se crăpă de ziuă, se făcu simțită și mâncărimea. Și, odată cu ea, durerea. Christopher își simți vecinii trezindu-se. Întinzându-se și căscând. Mirosi cafeaua turnată-n cești și cereale zornăind în boluri. Se întrebă cum de exista suficientă cafea pentru toată lumea, tot timpul. Își aminti că tatăl lui adorase cafeaua și gogoșile cu zahăr pudră. Christopher se gândi la înmormântarea tatălui lui. Pietre funerare cât vedeai cu ochii. Se întrebă cine era în mormintele alea. Dacă orice suflet care trăise vreodată ocupa un mormânt, atunci, până la urmă…

Nu ajungea tot pământul să fie acoperit cu morminte?

Cu jumătate de oră înainte ca deșteptătorul mamei să declanșeze alarma, Christopher strivi toate pilulele, făcându-le un praf fin, și le înghiți ca pe un zahăr pudră amar.

Se duse apoi la bucătărie. Puse un dop pe fundul chiuvetei și dădu drumul iute la apă.

Luă două tăvițe cu gheață din congelator, rupse gheața și îi dădu drumul în apă. Umplu tăvițele cu apă

și le puse la loc, ca să-și acopere urmele.

Se dezbrăcă apoi de bluza de pijama și-și vârî capul, cu tot cu gât și umeri, în apa rece ca gheața. Îi veni să urle, dar reuși să se mențină în supa aceea congelată cât rosti de douăzeci de ori Mississippi. Apoi scoase capul, luă o gură bună de aer și repetă operațiunea. O făcu iarăși. Și iarăși.

Frigul îi înțepa cu mii de ace pielea, până ce corpul îi amorți, însă nu cuteză să iasă din apă. Era ori asta, ori mersul la doctor. Nu exista un plan de rezervă. Christopher cunoștea o mulțime de copii care se prefăceau că-s bolnavi ca să nu se ducă la școală. Își aminti când îi arătase Ed Specialul cum să măsluiești termometrul cu un bec și o pernă electrică. N-ar fi crezut însă că are să fie primul copil din istorie care se prefăcea că se simte bine ca să poată frecventa iar cursurile. Când se declanșă soneria mamei (slavă Domnului că apăsa mereu pe „amână”), se șterse iute cu o cârpă de vase, scoase dopul și fugi la el în cameră, prefăcându-se că abia s-a trezit.

— Hei, cum te simți? îl întrebă mama.

— Mult mai bine, zise prefăcându-se că abia deschide ochii.

Și nu mințea. Cele treizeci de pilule începeau să-și facă efectul. Se simțea, tehnic vorbind, mai bine.

— Bine. Cum ai dormit? întrebă ea.

— Grozav. Abia aștept să merg la școală. E marțea de taco, zise el, voios.

Apoi se oțeli pentru momentul adevărului. Mama lui îi puse, instinctiv, mâna pe frunte. Îi simți părul încă umed. Christopher crezu c-o sfeclise.

Până ce mama lui zâmbi.

— Cred că febra a cedat, zise. Hai să mai verificăm o dată.

Îi puse termometrul sub limbă. Christopher lăsă ochii în jos când displayul digital scoase un țiuit.

Avea 37 de grade.

— Îmi pare rău, puștiule, zise ea. Mă tem că va trebui să te duci la școală.

Era un miracol.

Mama vrea…

Mama vrea… să-l invite pe șerif la cina de Crăciun.
Mama n-o s-o facă… din cauza mea.

— Mami? zise. Unde se duc de Crăciun oamenii care n-au familie?
— Depinde. Unii se duc la prieteni în vizită. Alții la biserică. De ce?
— Fiindcă vreau ca oamenii cum e domnul Ambrose și șeriful să aibă și ei unde se duce anul ăsta.
— Ce drăguț! zise ea. Vrei să-i invităm la noi?
— Da.
— Bine. Și-acum hai, fuguța. O să întârzii.

Mama este…
Mama este… foarte fericită acum.

Autobuzul școlar își deschise ușile.
În clipa în care Christopher păși în vehicul, vocile se rostogoliră mai repede. Văzu cum ceilalți copii se holbează la el ca la o chestie de la zoo. Era, pentru ei, doar băiatul ăla care se scăpase pe el în fața întregii școli.
Ei pentru el erau ceva cu totul diferit.

Băiatul roșcat… se îmbracă cu hainele mamei lui.
Fata cu aparat dentar… nu mănâncă atât cât ar trebui.
Fata măruntă, cu ochi căprui… se teme pentru familia ei din Orientul Mijlociu.
Ei toți suferă. Și curând va suferi o lume întreagă, Christopher.
Trebuie să găsești mesajul de la David Olson.

Christopher trecu pe lângă șoferul autobuzului, domnul Miller. Văzu tatuajul de pe brațul lui. Un tatuaj pe care și-l făceau cei din infanteria marină. Îl simți pe domnul Miller întărindu-se pentru sărbători. La fiecare sărbătoare se gândea la cei pe care-i omorâse undeva prin deșert.

Domnul Miller crede…
Domnul Miller crede… că nu merită să trăiască.

— Domnul Miller? zise Christopher.
— Stai jos! se rățoi domnul Miller.
— Îmi pare rău. Voiam doar să vă mulțumesc că ne duceți la școală.

Preț de o clipă, domnul Miller rămase tăcut. Christopher știu că îi spusese cel mai drăguț lucru din ultimii cinci ani. Cu siguranță cel mai drăguț lucru pe care i-l spuseseră vreodată pramatiile alea de copii. Punct. I-ar fi mulțumit pe loc lui Christopher, dar se temea că dacă deschide gura o să izbucnească în plâns și n-o să mai aibă în veci autoritate asupra țâncilor. Așa că rosti singurul lucru la care izbuti să se gândească.

— Așa-i serviciul. Așa că nu mă mai bate la cap și stai jos! se răsti el.

Christopher încuviință din cap și se așeză pe banchetă. Gestul ăsta îl ajuta. Îi liniștea mintea îndeajuns cât să ajungă la școală fără să se gândească la fiecare familie din fiecare casă. Când autobuzul opri în fața școlii, Christopher zâmbi.

— Să aveți o zi bună, domnule Miller, zise.
— Și tu, puștiule, zise morocănosul.

Domnul Miller n-o să…
Domnul Miller n-o să… se sinucidă de Crăciunul ăsta.

Christopher se uită în față, la elevii care intrau pe ușa școlii încotoșmănați în haine groase, cu căciuli pe cap. Erau cu sutele. Sute de copii pe care-i avuseseră sute de părinți. Fiecare dintre ei eroul propriei vieți. Voci, secrete și gânduri. Christopher trase aer în piept și lăsă capul în jos. Încercă să se concentreze asupra lui David Olson, însă vocile îi răsunau în minte. Era ca și cum ar fi fost pe teren, la bătaie, și o mașină ar fi azvârlit în el cu mingi de baseball. Freamătul vocilor era, în mare parte, inocent. Rod Freeman era preocupat de rezultatul la lucrare. Beth Thomas se întreba ce mâncare va fi la

prânz. Însă, când și când, se ivea câte un gând violent. O amintire. O reverie. Unii dintre copii se întrebau unde-i Brad Collins. De ce lipsește Jenny Hertzog. Pe unde umblă Ed Specialul și frații M & M. Christopher o văzu pe doamna Lasko pe hol, apropiindu-se. Se scărpina pe braț. Părea să-i fie foarte rău.

Doamna Lasko… nu a dormit astă-noapte.
Doamna Lasko… s-a dezbrăcat la piele, cu barmanul, fiindcă nu se poate îmbăta.

— Doamna Lasko, vă simțiți bine?

— Sigur, Christopher. Doar un pic răcită, atâta tot, zise cu o voce care părea cufundată în melasă, prea joasă și prea înceată.

— Poate ar trebui să mergeți acasă, zise Christopher.

— Nu. Acolo-i mai rău, răspunse ea.

Doamna Lasko îl atinse ușor pe creștet și-și văzu de drum, în vreme ce holurile se inundau cu elevi (*Inundație! Inundație!*). Părintele Tom spunea că Dumnezeu se înfuriase și aruncase pe lume un potop de apă. Christopher văzu cum copiii înoată împotriva curentului, cu vocile amestecându-li-se într-un zgomot alb, precum talazurile oceanului. Se întrebă dacă așa crease Dumnezeu sunetul oceanelor. Dacă nu luase pur și simplu miliarde de voci, ca să le dea drumul în mare. Energie fremătând prin apa domoală. Energie mișcându-se prin carnea altminteri moartă. Toți oamenii ăștia, conectați.

Ca oamenii căsuță-poștală.

Christopher se luptă cu vocile cât putu, însă creierul său nu mai izbutea să le oprească. Așa că apelă la singura soluție rămasă. Se supuse. Își lăsă mintea să umble și vocile îl luară pe sus ca pe un surfer dus de val. Sute de voci, purtându-l pe ape. Împins pe culoarele școlii ca sângele pin vene. La ora de științe ale naturii, profesorul zisese că organismele noastre sunt făcute din 70% apă sărată. Ca oceanele. Suntem cu toții conectați.

Ca oamenii căsuță-poștală.

Christopher se luă după voci, gonind pe hol către bibliotecă, trecând pe lângă dulăpioarele așezate unul lângă altul ca niște sicrie mici. Biblioteca nu era populată de elevi diminețile. Era numai doamna Henderson. În momentul în care Christopher o văzu, începu să-și facă griji. Doamna Henderson se suise pe pupitrul ei și potrivea o plăcuță albă de polistiren în tavan. Pielea îi era palidă și lucea de la un strat subțire de sudoare. Christopher știu că îi era foarte rău. Exact ca doamnei Lasko.

Doamna Henderson… a așteptat în bucătărie toată noaptea.
Domnul Henderson… n-a venit acasă până la micul dejun.

— Vă simțiți bine, doamna Henderson?

Femeia, un moment, nu răspunse. Se uită doar spre Christopher și-și scărpină brațul. Pielea era roșie și iritată. Ca și cum i-ar fi lipsit mai multe straturi. Coborî de pe birou. Amețită.

— Da, Christopher. N-am nimic. Mulțumesc c-ai întrebat, zise.

Vocea nu suna cum trebuie. Era lentă și distantă. Toropită.

— Doamnă Henderson, sigur sunteți bine? Păreți bolnavă, zise băiatul.

Apoi întinse brațul și-o atinse pe mână.

Ea, într-o clipă, se opri din scărpinat. Doamna Henderson se uită la fetișoara lui. Uită, un moment, că soțul n-o mai iubește. Încă mai avea părul roșcat pe-atunci. Se căsătoriseră la sediul pompierilor. Se ajutaseră în facultate. Nu și-ar fi imaginat pe-atunci ce puzderie de copii aveau să-i fie elevi. Cincizeci de ani de cursuri după cursuri, deplasându-se prin timp ca energia prin valurile oceanului. Ajutase mii de copilași să devină oameni mai buni. Și fiecare dintre prichindeii ăștia îi luaseră câte un pic de roșu din păr, până ce se făcuse cărunt. Apucau de șuvițele acelea ca de sforile baloanelor la concursul anual. Acel prim an în învățământ. Și acel elev dintâi. Zâmbi, cu gândul la

băiețelul care cerea mereu alte cărți. Și altele. Există mereu speranță cu un băiețel așa de drăgălaș.

— Știi, îmi aduci aminte de cineva, Christopher, zise. Oare cum îl chema? Am încercat toată noaptea să-mi amintesc.

Încăperea se făcu rece și mâncărimea începu să i se cațăre pe ceafă.

— David Olson, îngăimă ea. Așa. Doamne, toată noaptea am încercat să-mi amintesc numele ăsta. Mă scotea din minți.

Doamna Henderson oftă. Încă vorbea încetișor, de parcă ar fi avut tot corpul sub apă. Însă era teribil de ușurată că-și amintise numele.

— Tare-i mai plăcea să citească. Ca și ție, zise.

— Ce cărți? întrebă Christopher.

— Oho, păi de toate. Nu mai prididea să le împrumute, continuă doamna Henderson, pierdută deodată în amintiri. „Doamna Henderson, aveți *Insula Comorilor*? Aveți *Hobbitul*?” Într-o zi le și citea. Pun pariu că, dacă n-ar fi dispărut, ar fi citit toate cărțile din bibliotecă.

Fața i se crispă la amintirea dispariției lui David. Christopher văzu cum încrețiturile i se formează la loc în jurul gurii și ochilor. Brazde adânci, căpătate după ce o viață întreagă se prefăcuse că zâmbește.

— Știi că, atunci când a dispărut, a lăsat o carte în coșul de returnări. Și n-am avut inima să trec cartea ca fiind adusă înapoi. Dacă făceam asta, însemna că el era dispărut pentru totdeauna. Doamne, sună ciudat de-a binelea, nu? Am ținut-o deoparte pentru tot restul anului școlar, sperând că are să se întoarcă. Dar nu s-a întors. Și, când am avut de făcut inventarul de final de an, a trebuit, până la urmă, să o trec în scripte.

— Ce carte era? întrebă Christopher, simțind că vocea i se îneacă în gâtlej.

Doamna Henderson puse palma cealaltă pe mâna lui Christopher. I se păru caldă și uscată. Și deodată începu să se simtă minunat. Nespus de liniștită.

— *Frankenstein,* zise cu un zâmbet. Doamne, cred c-a împrumutat cartea aia de zece ori pe puțin. Era preferata lui. N-am avut inima s-o înlocuiesc.

Doamna Henderson rămase o clipă încremenită. Din ochi îi izvorau lacrimi.

— În seara aceea m-am dus acasă, începea vacanța de vară. Domnul Henderson mi-a făcut o surpriză cu primul nostru televizor color. Pusese bani deoparte un an întreg ca să-l cumpere. Și ne-am uitat împreună la televizor, pe sofa, toată vara. Filme vechi. Meciuri de baseball. Am văzut până și *Frankenstein.* Și m-am gândit la David stând așa, la pieptul soțului meu. Și mi-am dat seama ce noroc am că sunt vie.

— Încă aveți noroc, doamnă Henderson, zise cu voce înceată Christopher.

— Mulțumesc, Christopher. Să-i spui asta și domnului Henderson.

Și acestea fiind spuse, își retrase mâna. Clipi de două ori și se uită prin bibliotecă buimacă, dându-și seama, deodată, că lăcrima înaintea unui elev. Stânjenită, se scuză și se grăbi spre baie, ca să-și refacă machiajul.

Christopher rămase singur.

Știa că solitudinea îi va fi temporară. Simțea vocile învârtejindu-se, încercuindu-l. Sute de colegi de școală visând cu ochii deschiși sau atenți la lecție. Profesori cu păcate și secrete, ocupați să educe copiii să știe ce știau și ei. Era ca o insulă în ochiul unui uragan.

Exact ca acea căsuță din copac din mijlocul luminișului.

Christopher își făcu curaj și porni, cât de repede îl duceau picioarele nesigure, către computer. Porni motorul de căutare ca să se uite după cartea lui David Olson. Începu să tasteze rapid…

F-R-A-N-K-E-N-S-T-E-I-N

Christopher văzu în ce secțiune se afla cartea. Înaintă printre rafturi și găsi o ediție veche cu coperte tari, uzată și răscitită vreme de tot atâția ani, câți îi luaseră doamnei Henderson roșul din păr.

O deschise și se uită la pagina cu titlul. Nu era nimic acolo. Nicio însemnare. Niciun scris. Dădu pagina. Mai dădu una. Și încă una. Nimic. Doar niște cuvinte subliniate. Christopher nu mai pricepea nimic. Era sigur că David Olson îi lăsase un mesaj în carte. Altfel

de ce venise la bibliotecă? De ce ascultase povestea doamnei Henderson? Trebuia să fie pe undeva vreun mesaj, însă nu vedea decât sublinierile astea idioate.

Christopher dădu înapoi la prima pagină a volumului. Se mai uită o dată, spunându-și că David, poate, scrisese cu cerneală invizibilă. Poate se temuse ca doamna șuierătoare să nu-i găsească mesajele și le ascunsese cumva. Christopher se opri și se uită cu atenție la pasajele subliniate din carte. Erau cam ciudate. Nu erau propoziții întregi. Ci cuvinte. Uneori doar litere din câte un cuvânt. Christopher se uită iarăși pe prima pagină.

Frankenstein, de Mary *She*lley.

Subliniat era doar… *ea*

Christopher răsfoi până la următorul cuvânt subliniat… *crede* Temperatura creștea. Christopher simți o prezență în încăpere. Se uită peste umăr să vadă dacă e urmărit. Dar nu văzu pe nimeni. Se întoarse la carte și răsfoi până ce găsi următoarele sublinieri.

Primele sublinieri erau… *ea crede*

Următoarele erau… *că citești acum*

Apoi… *nu scrie asta*

Și următoarele… *pe foaie*

Apoi… *sau ea o să*

Și după aceea… *afle.*

Apoi o serie de litere… *C-h-r-i-s-t-o-p-b-e-r.*

Christopher amuți. Și rămase nemișcat. Știa că doamna șuierătoare îl urmărea chiar în acea clipă din lumea imaginară. Așa că se strădui cât de bine putu să imite cititul în vreme ce răsfoia paginile, parcurgând doar sublinierile lui David Olson. Mesajul era următorul:

> ***Ea crede că citești acum. Nu scrie asta pe foaie sau ea o să afle, Christopher. Chiar acum te privește. Și ascultă mereu. Nu ai voie să vorbești tare despre planuri, altfel o omoară pe mama ta. Nu lua legătura cu fratele meu mai mare, Ambrose. O să-l omoare imediat, dacă află că te-am ajutat.***

Christopher întoarse foaia cu viteza fulgerului.

Știu că ai întrebări, dar nu putem vorbi direct, fiindcă ea o să știe că am trădat-o. Îmi pare rău că te sperii în vise, dar trebuie să demonstrez că-i sunt credincios. Îți las indicii când pot, dar dacă e s-o învingem trebuie să-l salvezi pe EL. E singura persoană care ne poate ajuta. Eu îi spun soldatul. Tu îi spui bărbatul cel amabil. A fost pus aici ca să lupte cu doamna șuierătoare. Fără el, lumea ta e osândită.

Christopher se gândi la omul cel amabil. Soldatul.

Când te vezi cu el, spune-i că doamna șuierătoare a descoperit calea. Începe deja. Ai văzut și tu câte ceva. Alte lucruri nu le-ai văzut, dar s-a întins dincolo de pădure, dincolo de oraș. Ea se face tot mai puternică dacă nu e el să-i țină puterea în frâu. Și când va fi timpul, ea va sparge oglinda dintre lumea imaginară și lumea voastră. Și nu va mai fi decât o singură lume. Ea nu știe că eu știu, dar îți pot spune momentul exact CÂND se va dezvălui totul.

Moartea vine.
Moartea e aici.
Veți muri cu toții de C-r-ă-c-i-u-n.

Cuvintele se împlântară în mintea lui Christopher. Se uită la calendar. Marți, 17 decembrie. Se aplecă iarăși asupra cărții.

Soldatul e ultima noastră șansa. Dacă-l putem scoate din lumea imaginară și aduce înapoi în cea reală, atunci o poate opri. Dar, dacă nu putem, totul e pierdut. O să te ajut cum pot, dar tu singur trebuie să-l salvezi. Îl ține în lanțuri la mine în casă. Du-te în timpul zilei. Să nu faci niciun zgomot. O să te testeze, să vadă dacă ești acolo. NU PICA

TESTUL, dacă te prinde, n-o să-ți mai dea drumul afară din lumea imaginară.

Christopher, de cincizeci de ani sunt aici. Nu vreau să fii și tu prins ca mine. Așa că ai grijă, te rog. Și, dacă găsești o cale ca să-l aduci pe EL afară, IA-MA TE ROG, ȘI PE MINE.

Prietenul tău,
David Olson

Christopher întoarse paginile și ajunse la capătul cărții. Nu mai era nimic subliniat. Niciun cuvânt. Christopher puse cartea la loc pe raft și ieși agale din librărie. Apoi se duse la dulapul lui, își luă geaca și se furișă în baia de „tras la țintă” de la etajul întâi. Era acolo o fereastră deschisă pe care cei din clasa a patra o foloseau ca să tragă chiulul. Nu știa dacă așa auzise ori dacă citise asta în mintea cuiva. Știa sigur însă că nimeni n-avea să-l vadă plecând și că se putea întoarce până la ultima oră. Până la urmă, nu erau decât două ore de mers pe jos până la copac.

Și de acolo încă zece minute până la casa lui David Olson.

Capitolul 48

Casa era mai mică decât și-o amintea.

Ambrose nu mai ajunsese pe acolo de când se mutase la Shady Pines, însă, când se trezi, ceva îl îmboldi s-o facă. Era mai mult decât o bănuială. Mai mult decât mâhnire. Știa, pur și simplu, că trebuie să mai vadă casa o dată, înainte să-și piardă vederea cu totul.

Și trebuia să se ducă azi.

Și ar fi plecat de dimineață dacă n-ar fi fost înmormântarea. Asta îl preocupase. Ambrose își petrecuse zile întregi plănuind. Fiindcă n-avea moștenitori, Ambrose nu-și făcea griji pentru bani. Fratele lui n-avusese parte de lucruri bune în viață, așa că Ambrose intenționa, la naiba, să se asigure că avea să aibă parte de ce-i mai bun în moarte. Coșciugul și piatra de mormânt erau pe cât de luxoase se putea, fiind totuși de bun gust, o calitate pe care mama lui o prețuise mai mult decât orice.

„Ștaiful nu se poate cumpăra”, avea obiceiul să spună.

— Nici viața, își zise cu voce tare Ambrose.

Kate Reese și șeriful veniseră amândoi la serviciul funerar. Șeriful fusese bun și venise personal să-l anunțe că ADN-ul, într-adevăr, se potrivea. Când scosese punguța cu șuvița de păr a lui David, Ambrose îi aruncase o privire piezișă și scuturase din cap. Se priviseră. Soldat și polițist.

— Păstreaz-o la dovezi, domnule șerif. O să rezolvăm noi crima asta.

Și asta fusese tot. Șeriful încuviințase și băgase punga la loc în buzunar.

— Domnule șerif, zisese în cele din urmă Ambrose, ați vrea să fiți de față la înmormântarea fratelui meu?

— Aș fi onorat, domnule.

Ambrose se străduise, la înmormântare, să fie un bun catolic. Ascultase predica despre pace și iertare a părintelui Tom. Luase împărtășania cu gust de plastic rânced. Se străduise să ajute la purtatul sicriului – și, la naiba, cu spinarea și genunchii măcinați de artrită. Ar fi preferat să-și rupă spatele decât să îngăduie ca David să

fie coborât în pământ fără participarea lui. Părintele Tom mai spusese câteva cuvinte lângă groapă. Ambrose așezase un trandafir pe piatra funerară.

Dar nu se coborâse pacea. Nu apăruseră nici lacrimile.

Ci doar o senzație de încordare.

Sentimentul că toate acestea nu se sfârșiseră.

Fratele lui nu era împăcat.

Și-acum Ambrose trebuia să se ducă la casa lor de altădată. În clipa asta.

Mai avea mașina, însă, din cauza ochilor slabi, statul îi anulase permisul. Kate Reese, din fericire, se oferise să-l ducă acolo, fiindcă locuia în fostul lui cartier. Ambrose era recunoscător pentru tovărășie, fiindcă o altă senzație începuse să crească în el pe măsură ce se apropia de vechea lui casă.

Ceva înrudit cu groaza.

Nu deschide ușa. Nu-i un bebeluș acolo. Fratele tău spunea adevărul!

Ambrose puse piciorul pe vechea verandă. Sună la ușă. Așteptând să i se deschidă, se uită către exact locul unde descoperise căruciorul de copil. Încă auzea plânsetele bebelușului. Încă auzea polițiștii vorbind cu tatăl lui.

Nu am găsit amprente pe reportofon, domnule. Nici pe căruț.

Atunci cine l-a pus aici?

Și mama lui, vorbind cu el.

De ce n-ai avut grijă de frățiorul tău?

Ambrose întoarse privirea către casele dimprejur, ca să scape de starea asta proastă. Își aminti, un moment, acea ultimă vară de dinainte ca David să se îmbolnăvească. Toți tații meștereau, însoțiți de băieții lor, la mașinile parcate pe aleile de acces. Barry Hopkins încerca să preschimbe Dodge-ul ăla bun de dat la fiare vechi în ceva. Străzile erau sigure. Oamenii își purtau de grijă unii altora. Toți bărbații ascultau meciul la radio, în vreme ce femeile își făceau de lucru cu partide de bridge, cu pahare de vin alb și gin. În vara de după dispariția lui David, oamenii parcă nu mai petreceau atâta timp pe lângă case. Copiii nu mai erau lăsați aproape niciodată afară din curți. Și, privitor la

partidele de bridge, dacă se mai țineau, atunci familia Olson nu mai era invitată. Pe mama lui asta o rănise profund, însă Ambrose îi înțelesese mereu pe aceia care socoteau că tragediile sunt contagioase. Ar fi fost totuși drăguț ca maică-sa să nu-și piardă și toți prietenii după ce-și pierduse fiul.

— Bună, vă pot ajuta cu ceva?

Ambrose întoarse capul și văzu o femeie tânără. Avea cam treizeci de ani. Era drăguță, curățică. Își scoase instinctiv căciula din cap și simți aerul iernii pe creștetu-i pleșuv.

— Da, doamnă. Mă iertați că vă deranjez. Cândva am locuit aici, în casa asta, cu familia mea. Și… ăă…

Ambrose se poticni. Voia s-o întrebe dacă n-ar putea să arunce o privire înăuntru, însă acum, că ajunsese, nu mai era sigur că voia să intre. Simți o gheară în piept. Ceva nu era în regulă aici. Kate Reese se grăbi să intervină.

— Domnul Olson ar vrea să știe dacă poate arunca o privire înăuntru. Eu sunt Kate Reese. Stau un pic mai încolo, zise arătând spre stradă.

— Sigur. Vă rog, intrați, domnule Olson. Casa mea e și a dumneavoastră. Ori, mai bine zis, casa dumneavoastră e și a mea, glumi femeia.

Ambrose se strădui să zâmbească și-o urmă înăuntru. După ce ușa se închise în urma lui, dădu instinctiv să-și atârne în colț paltonul și căciula. Dar, firește, cuierul mamei lui nu mai era. Nici tapetul de pe perete. Și nici ea.

— Vă fac o cafea? întrebă femeia.

Ambrose nu voia cafea, însă voia să fie lăsat un pic singur, ca să-și adune gândurile. Așa că fu de acord cu o ceașcă de Vanilie și Alune (ce naiba mai era și asta?) și-i mulțumi femeii pentru ospitalitate. Doamna Reese o urmă la bucătărie pe Jill, cum se prezentase femeia, și se puseră pe trăncănit despre valoarea proprietăților imobiliare.

Ambrose străbătu camera de zi. Șemineul era încă acolo, însă mocheta de pe jos fusese desprinsă, lăsând la iveală dușumeaua de dedesubt. Își aminti de vremurile când era un semn de statut social să ai toată casa mochetată. Cât de mândră fusese mama lui când

tatăl începuse să câștige destul ca să-și permită și ei asta. Era sigur că Jill era acum la fel de mândră de podelele ei din lemn tare, fiindcă aflase că ce e vechi este iarăși nou. Poate într-o zi, când Jill avea să îmbătrânească și să-și vândă casa, mocheta avea să revină la modă și poate cuplurile de atunci aveau să facă haz de dușumelele ciudate ale bătrânilor.

Auzi, în spate, podeaua scârțâind.

Se răsuci iute, așteptându-se s-o vadă pe Jill cu cafeaua. Dar nu era nimeni. Doar casa pustie și sunetul răsuflării lui. Ambrose văzu că Jill alesese peretele dinspre vest ca să pună canapeaua. Mama lui preferase estul, din pricina luminii de după-amiază. Pe vremuri, scopul unei camere de zi era să stai în ea ziua. Nu să te uiți la televizor. Își aminti când tatăl lui adusese acasă primul televizor alb-negru. Mamei lui i se păruse că-i sfârșitul lumii.

Ambrose, putem să ne uităm la un film diseară?

Sigur, David. Găsește tu unul bun.

Frățiorul lui se apuca, atunci, să răsfoiască ghidul TV. Era cu ani înainte ca lumea să aibă parte, oricând, de orice. Copiii trebuiau să-și dea silința pentru un film și, din cauza, asta, filmele erau, cumva, mai cu greutate. David citea rând cu rând ghidul, încercând să găsească un film bun, care să-l mulțumească pe fratele mai mare. Așa ajunsese Ambrose Olson să vadă *Dracula, Omul-lup, Mumia* și, firește, preferatul absolut al lui David, *Frankenstein.* David se uita la *Frankenstein* ori de câte ori avea ocazia. Iar cartea o împrumutase de o sută de ori de la bibliotecă. Ambrose cedase într-un târziu și plănuise să-i cumpere lui David un exemplar al lui, de Crăciun, însă David voia să citească, cine știe de ce, doar volumul de la bibliotecă.

Așa că Ambrose îi dăruise, până la urmă, o mănușă de baseball.

La finalul filmului, David era, de obicei, deja adormit. Ambrose îl lua de pe canapea și-l ducea în brațe, sus, la culcare. Asta până ce David a început să aibă coșmaruri despre lucruri cu mult mai înfricoșătoare decât monstrul lui Frankenstein.

Ambrose auzi iarăși scârțâitul în podea. Nu voia să urce la etaj. Însă trebuia să vadă iarăși încăperea.

Picioarele începură să i se mişte înainte să-şi dea seama, conştient, că pornise într-acolo. Înşfăcă balustrada şi încercă să-şi facă genunchii să uite vârsta.

Apoi porni să urce treptele.

Portretul de familie, cel plătit în rate de mama lui, nu mai era. În locul lui se iviseră fotografii dintr-o excursie, cu Jill şi cu soţul ei.

Ambrose, mi-e frică.

Linişteşte-te. Nu-i nimic în camera ta.

Ambrose ajunse în capătul scării şi înaintă pe culoar. Podeaua scârţâia la fiecare pas. Ambrose se opri la uşa dormitorului lui David. Uşa era închisă. Puhoiul de amintiri se prăvăli iarăşi peste el. David ţipând, lovind cu picioarele şi strigând de după uşă.

Nu mă obliga să mă culc! Te rog, nu mă obliga, Ambrose!

David, nu-i nicio vrăjitoare la tine în cameră. Opreşte-te, o sperii pe mami.

Ambrose deschise uşa fostei camere a fratelui său. Era pustie. Tăcută. Era deja aranjată pentru viitorul bebeluş. Ambrose simţi izul proaspăt al vopselei galbene. Simţi mirosul de lemn şi de rigips folosite la renovare. Se uită spre pătuţul sprijinit de perete. Peretele pe care obişnuia David să deseneze. Nu mai avea tapet. Nu se mai vedeau groaznicele închipuiri din coşmarurile lui. Nu mai exista delirul de copil bolnav psihic. Era doar o cameră de bebeluş în care Jill şi soţul ei îşi puteau trăi fericirea, nu un dormitor plin de mâzgăleli şi deliruri.

Mami, îi trebuie un psihiatru!

Nu. Îi trebuie un somn bun.

Tati, a stat două zile ascuns sub pat! Vorbeşte singur tot timpul!

O să-l învăţ să se poarte ca un bărbat!

Ambrose se uită către ungherul unde cândva David avusese un raft cu cărţi. Raftul care găzduise cărţile de la bibliotecă: *Frankenstein* şi *Insula Comorilor*. Îşi aminti cât se chinuise să citească fratele lui, când era mai mic. Pe atunci nu exista termenul de „dislexie”. Puştilor ca David li se spunea doar „înceţi”. Însă David se străduise şi ajunsese un cititor de mâna întâi.

Când se mutase de-acolo, Ambrose nu avusese inima să ia cu el raftul acela, așa că-l vânduse unui anticar. Și-ar fi dat toți banii să-l recapete acum. L-ar fi putut pune la el în cameră, la Shady Pines. Și pe polița de sus ar fi așezat albumul cu amintirile de copil ale lui David.

Scâââârț.

Ambrose se opri. Auzi scândura din spate. Se răsuci iute. Ușa era închisă în spatele lui. Și n-o închisese el.

— Jill? Doamnă Reese?

Nu era nimeni acolo, însă Ambrose simți, deodată, o prezență în odaie. O adiere de vânt. Ceva ca o șoaptă pe firele de păr de la ceafă.

— David? șopti. Ești aici?

Temperatura din cameră scăzu brusc. Simți izul mănușii vechi de baseball. Miji ochii încețoșați, încercând să vadă. Cataracta îi făcuse din albul ochilor o chisăliță ca de parbriz spart. Era, de-acum, o chestiune de timp. Ochii aveau să-l lase. N-avea să mai vadă cum tapetul e înlocuit cu zugrăveală. Covorul înlocuit cu parchet. Vechiul raft înlocuit cu un pătuț. Familia lui înlocuită cu cea a lui Jill. Frățiorul lui înlocuit de copilașul lor. Copilașul plângea pe verandă.

Lasă-mă să ies, Ambrose! Lasă-mă!

Ambrose își simți fratele în odaie.

— Îmi pare rău, șopti.

Ambrose, te rog!

— David, îmi pare rău, șopti.

Ambrose simți cum un curent de aer se strecoară printre scândurile dușumelei. Afară vântul șuiera, izbind în fereastra pe care David ieșise și nu apucase să se mai întoarcă. Ambrose urmări cum pătrunde curentul de aer prin spațiile dintre scânduri. Ajunse într-un colț. Colțul unde cândva fusese patul lui David. Colțul unde citise *Frankenstein* și unde desenase pe perete imagini înfricoșătoare, peste care mama lui pusese tapet, repetând întruna: „E-n regulă, n-are nimic". Ambrose se lăsă pe genunchii artritici. Și simți.

Scândura se mișca.

Ambrose scoase cuțitul lui din armată și-l vârî în crăpătură. Îl hâțână, obținând mai mult spațiu. Reuși să slăbească suficient capătul scândurii și să facă o

pârghie cu lama cuțitului. Săltă scândura din loc și se opri văzând ce era acolo. Ascunsă. Așteptând.

Vechea mănușă de baseball a lui David.

Ambrose o ridică din ascunzătoare și o duse la piept, îmbrățișând-o ca pe un copil rătăcit. Trase aer în piept, cu putere. Izul de piele tăbăcită îl cuprinse, aducând amintiri. În clipa aceea, observă că mănușa era prea groasă.

Era ceva ascuns în ea.

Ambrose răsuflă iute și o deschise ca pe o cochilie. Văzu o cărțulie înfășurată cu grijă în folie de plastic. O cărțulie cu coperte de piele. Era prinsă cu o chingă și închisă cu un lăcățel cu cheie. Ambrose nu o mai văzuse vreodată, însă era aproape sigur că știe ce-i, fiindcă fratele lui îi vorbise despre ea. Era cel mai bine păstrat secret al lui David.

Ambrose avea sub ochi jurnalul fratelui său mai mic.

Capitolul 49

Christopher se opri în stradă, ridicând ochii spre fosta casă Olson. Omul cel amabil era pe-acolo, pe undeva. Trebuia să-l salveze pe omul cel amabil. De la școală mersese glonț în pădure. Când intrase în căsuța din copac, se simțise ca în cabina telefonică a lui Superman din filmele mai vechi. Un loc în care să se schimbe. Odată ce închisese ușa și trecuse în lumea imaginară, se simțise imediat mai bine. Febra și migrena fuseseră înlocuite cu claritate și forță.

Dar doamna șuierătoare putea fi oriunde.

Christopher se ghemui și-l văzu pe Ambrose în fostul dormitor al lui David. Bătrânul strângea la piept o mănușă de baseball. David Olson se afla lângă el, încercând să-i pună o mână pe umăr. Dar Ambrose nu știa că frățiorul lui era acolo.

David…
David ne ajută.

Să nu scoți o vorbă. Ea o să te testeze**, **să vadă dacă ești acolo.
NU PICA TESTUL.

Christopher păși pe verandă. Fără zgomot. Privi în ochiurile de geam aflate pe amândouă laturile ușii. Holul de la intrare era pustiu. Însă doamna șuierătoare îl putea aștepta acolo. Putea să stea ghemuită de cealaltă parte a ușii. Încercă să-și domolească frica reamintindu-și că era invizibil pe timp de zi. Nu înțelegea exact de ce. Avea nevoie de omul cel amabil ca să-i explice regulile. Neapărat trebuia să-l salveze pe omul cel amabil. În clipa asta.

Dacă te prinde, n-o să-ți mai dea drumul afară din lumea imaginară.

Christopher stătu să asculte încă vreun minut. Apoi deschise cu o mișcare iute ușa, făcând cât mai puțin zgomot cu putință. O închise după el și rămase nemișcat un moment, în caz că doamna șuierătoare îl

auzea. Camera de zi era tăcută. Într-un colț, era un ceas cu pendul. Secunde prețioase scurgându-se, tic-tic-tic.

Christopher străbătu în vârful picioarelor încăperea goală. Dușumelele scârțâiră sub tălpi. Se lăsă rapid într-un genunchi și-și scoase încălțămintea. Și-o petrecu peste gât ca pe o eșarfă și păși pe scânduri în șosete. Simțea un curent de aer. Auzea cum se întețește afară vântul. Câțiva oameni-cutii poștale stăteau la capătul aleii de acces.

Erau și copii care săreau coarda.

Cu ochii închiși, cusuți.

Christopher se apropie de casa scării și se uită la etaj, așteptând să vadă dacă apare. Era pe cale să pună piciorul pe trepte, când un zgomot îl opri.

— Școala e excelentă, zise vocea.

Christopher încremeni. Cunoștea acea voce.

— Ai ales un loc fantastic ca să-ți întemeiezi o familie.

Era mama lui.

Christopher se grăbi spre bucătărie și-și văzu mama așezată la o măsuță, cu altă femeie.

Numele ei… este Jill.
A cumpărat casa cu soțul el… Clark.
Încearcă să aibă un copil.

— Ei bine, eu și cu Clark ne-am pus deja pe întemeiat familia, zise Jill.

— Spor la treabă, glumi mama lui Christopher.

Jill râse și-i turnă mamei lui Christopher o ceașcă aburindă de cafea.

— Vrei și niște lapte?

— Mi-ar plăcea.

Jill și Clark… aproape că au avut un copil anul trecut.
Ea a pierdut copilul. Dar au păstrat leagănul.
Și au schimbat culoarea zugrăvelii, ca să se potrivească și pentru o fată, și pentru un băiat.

Jill aduse la masă cutia de carton cu lapte. Christopher văzu fotografia fetei dispărute, Emily Bertovich. Fetița era înghețată în poză. Zâmbind cu strungăreață. Însă deodată tresări și-și aruncă privirea peste umărul lui. Apoi, cât ai clipi, îi întoarse spatele și-o luă la fugă, dispărând din cadru.

Christopher înlemni.

Se uită la geamurile din bucătărie. Și la ce reflectau.

Doamna șuierătoare se afla chiar lângă el.

Urcase din pivniță, ducând cu ea un vas cu hrană pentru câini, care mirosea a mâncare stricată. Doamna șuierătoare se opri, cu cheia pe sfoară la gât, și ciuli urechea. Așteptând. Ascultând. Christopher își ținu răsuflarea.

Doamna șuierătoare nu poate…

Doamna șuierătoare nu poate… să mă vadă.

Aștepta. Cerceta cu urechile. Fu, după un minut, satisfăcută. O văzu pe doamna șuierătoare apropiindu-se de chiuvetă și aruncând în apa mizerabilă vasul câinelui. Vasul scoase un zăngănit strident.

— Ce s-a auzit? întrebă mama lui Christopher.

— Casa încă nu s-a așezat bine, răspunse Jill.

Jill și mama lui Christopher continuară să vorbească, neștiutoare la toate cele ce se petreceau în jurul lor. Doamna șuierătoare se așeză lângă Jill și-i puse o linguriță de zahăr în cafea. Apoi îi atinse brațul. Jill fu îndată cuprinsă de mâncărime și se puse pe scărpinat.

— Doamne, vremea asta urâtă. E criminală cu pielea mea.

— Mie-mi spui… nu mai reușesc să mă dau cu suficientă cremă.

Doamna șuierătoare se uită drept la mama lui Christopher. Se apropie încetișor de ea. Lui Christopher îi veni să strige: „MAMI! PLEACĂ DE AICI! TE ROG!”, însă știa că poate fi vorba de un test. Așa că, pe nevăzute, își luă, din lumea imaginară, mama de mână. Închise ochii și își încordă gândul cât de tare putu.

Mami. Pleacă de aici. Acum!

Dogoarea începu să i se întindă pe frunte. Vântul, afară, prinse să bată mai tare. Doamna șuierătoare ridica mereu privirea. Știa că ceva se schimbase, doar că nu și ce anume.

MAMI. PLEACĂ DE AICI. ACUM.

Capul lui Christopher ardea ca un cuptor. Își simțea degetele și brațele ca pe niște lumânări care se topesc pe tort.

Doamna șuierătoare îi dădu peste mână mamei lui, peste mâna cu care ținea ceașca. Mama lui Christopher scăpă deodată ceașca, opărindu-se cu cafea.

— AU! se văită ea.

— Ai pățit ceva? făcu Jill, apucând o cârpă de vase.

Mama lui Christopher se duse la chiuvetă și-și băgă sub robinet mâna, lăsând apa rece să curgă peste locul vătămat.

— Ia să vedem. A, e nevoie de prim-ajutor, zise Jill.

Doamna șuierătoare zăbovea în bucătărie, așteptând o eventuală reacție. Dar Christopher își ținu gura. Nu făcu decât s-o urmeze pe Jill spre chiuvetă ca să-și acopere sunetul pașilor. Apoi luă mâna mamei lui, în apă, închise ochii și se concentră cât de tare putu.

MAMI! PLEACĂ DIN LOCUL ĂSTA! ACUM!

Mama lui Christopher se uită deodată la ceas.

— Doamne, atâta e ceasul? zise alarmată.

— Te rog, lasă-mă să-ți pun un bandaj, zise Jill.

— Nu, n-am nimic. Mulțumesc. Trebuie să-l duc înapoi pe domnul Olson și să ajung la timp la autobuzul școlar al fiului meu.

Mama lui Christopher se ridică, lăsându-l pe Christopher fără răsuflare și cu fruntea picurând de sudoare. Jill o urmă pe mama lui Christopher în holul de la intrare.

— Păi… ce-ar fi să veniți cândva la cină, tu și cu băiatul tău?

— Mi-ar face multă plăcere, zise mama lui Christopher, apoi strigă către casa scării.

— Domnule Olson, îmi pare rău că vă grăbesc, dar trebuie să vă duc înapoi. Fiul meu o să ajungă acasă curând.

Christopher îl privi pe Ambrose coborând scările, cu mănușa de baseball. Fratele lui mai mic îl urma, jucând șotron cu umbra lui.

— DAVID! CE-AI MAI FĂCUT! țipă ascuțit doamna șuierătoare.

David, fără o vorbă, o tuli înapoi speriat. Christopher urmări în taină cum Ambrose și mama lui îi mulțumesc lui Jill și ies din casă. Cum se duc la mașină. Departe de doamna șuierătoare. Departe de primejdie.

Jill se întoarse la bucătărie cu cana de ceai în mână. Doamna șuierătoare se ținu după ea. Christopher nu avea o clipă de pierdut. Tăcut ca o umbră, se furișă în șosete pe ușa care dădea spre pivniță. O deschise iute și se strecură înăuntru. O auzi pe Jill vorbind dincolo de ușă.

— Clark, îmi iei și mie niște unguent? Am o alergie sau ceva. Nu mă pot opri din scărpinat. Și i-ai sunat pe cei de la deratizare? încă miroase a rahat în pivniță.

Pivnița era întunecoasă. Christopher se opri la capătul șirului lung de trepte. Miji ochii ca să deslușească ceva jos, dar nu văzu nimic. Nu auzi nimic. Și totuși știa că lucrul acela aflat acolo, jos, era oribil.

Din cauza mirosului.

Mirosul de mâncare împuțită era omniprezent, amestecat cu un iz de mănușă de baseball și ceva ce părea rezultatul a sute de ani de „tras la țintă”, fără să se fi nimerit vasul de toaletă. Doamna șuierătoare urcase cu o strachină plină cu mâncare alterată. Era pentru prizonier?

Sau pentru vreun animal.

Christopher auzi un zuruit de lanț în pivniță. Își aruncă privirea în jos, peste treptele de lemn. Trepte expuse. Expuse mâinilor dornice să-l apuce.

— Domnule, sunteți acolo? șopti Christopher.

Liniște. Iar Christopher n-avea încredere în liniște. Ceva nu era-n regulă. O simțea până în ultima fibră a corpului său. Făcu un pas mic, ca să se uite mai bine, dar fu cât pe ce să alunece. Se uită la picioare și văzu ceva ud pe tălpile șosetelor.

Era sânge.

O dâră de sânge șerpuia pe trepte ca un pârâu. Lui Christopher îi veni să vomite, dar reuși să se abțină.

Voia s-o rupă la fugă, dar o simțea pe doamna șuierătoare în bucătărie, gata să-i blocheze retragerea.

Nu putea merge decât în jos.

Coborî încetișor, treaptă cu treaptă, în beznă. Cu scândurile scârțâind sub tălpi. Aproape că alunecă în sânge, dar se agăță de balustradă și-și recăpătă echilibrul. Mai făcu un pas. Auzi o respirație întretăiată. Încercă să deslușească vreo siluetă în încăpere, dar nu văzu niciun contur. Doar întuneric. Și putoarea pestilențială. Putregai și cocleală. Duhnea tot mai tare, cu fiecare pas.

Coborî până la capăt.

Christopher puse picioarele încălțate cu șosete pe cimentul rece al podelei. Întinse mâna ca să apese întrerupătorul electric, dar era stricat. I se păru că aude pe cineva respirând într-un ungher. Întinse mâinile orbește, încercând să se obișnuiască cu bezna. Mai făcu un pas, pe nevăzute.

Și atunci se împiedică de un corp.

Era omul cel amabil. Cu gleznele și încheieturile mâinilor înlănțuite. Scăldat în sânge cu iz de rugină.

— Domnule? șopti Christopher.

Omul cel amabil nu făcu nicio mișcare. Christopher întinse mâna în întuneric. Găsi două găleți lipite de zid. Prima servea de toaletă. A doua era cu apă curată, cu un polonic vechi băgat în ea. Christopher îl apucă. Cuprinse în palme capul omului cel amabil.

Băgă polonicul până la fundul găleții și duse la buzele crăpate ale omului cel amabil apa rece. Încercă să-i dea să bea, însă omul cel amabil nu mișca defel.

Omul cel amabil e…
Omul cel amabil e… pe moarte.

Christopher nu știa ce-i de făcut, însă, instinctiv, întinse brațele și-și lipi palmele de rănile omului cel amabil. Închise ochii. Îndată începu să-l doară capul și febra i se răspândi, de pe frunte, în brațe și în buricele degetelor. Christopher simți că-i curge sânge din nas și că îi picură pe buze. Sângele avea gust de ruginit, ca o țeavă de cupru. Era sângele omului amabil. Febra dogorea prea intens și Christopher fu silit să-și ia

mâinile. Însă rănile dispăruseră. Nu mai rămăsese decât piele sănătoasă, vindecată.

Atunci omul cel amabil îl apucă de braț.

— Dă-mi pace! Nu mă mai tortura! N-o să-ți spun niciodată!

Sunetele ar fi putut-o aduce pe doamna șerpuitoare, însă omul cel amabil era așa de slăbit, că vocea abia dacă i se auzea.

— Domnule, e în regulă. Eu sunt, Christopher, șopti băiatul.

— Christopher? Ce faci? Ți-am spus să nu intri fără mine.

— Trebuie să ieșim de aici, zise Christopher. Poate dăm de ceva cu care să descuiem.

— Christopher, o să se facă întuneric curând. Și ea o să te poată vedea. Trebuie să pleci de-aici. Acum.

— Nu plec fără dumneata, zise Christopher.

Liniștea încăpățânată se prelungi. Omul cel amabil, până la urmă, oftă a încuviințare.

— Masa, zise.

— Unde? Nu văd nimic, zise Christopher.

— E un bec deasupra, zise omul cel amabil. Întinde mâna după sfoară.

Omul cel amabil luă mâna lui Christopher și i-o îndreptă cu blândețe către un punct din beznă. Christopher se târî în patru labe până ce ajunse la o masă rece de metal. Pipăi prin întuneric ce se afla pe masă, ca pe o carte pentru orbi. Îi luă o clipă să proceseze mental unde se aflau marginile, muchiile și ascuțișurile.

Cuțite și șurubelnițe.

Toate ude de sânge.

Doamna șuierătoare…

Doamna șuierătoare… l-a schingiuit pe omul cel amabil.

Christopher se săltă pe tăblia mesei. Se ridică în picioare pe sângele umed. Întinzând mâna după lumină. După o clipă, degetele sale găsiră un bec care atârna de o sfoară lungă. Ca lațul de care atârna, la gâtul doamnei

șuierătoare, cheia. Christopher trase de sfoară, scăldând încăperea într-o lumină gălbuie, bolnăvicioasă.

Ce văzu aproape că-i smulse un strigăt.

Spațiul nu era o pivniță amenajată. Nu văzu niciun fotoliu-sac sau lambriuri de lemn. Era doar o podea de ciment. O masă de metal. Și patru pereți plini cu fierăstraie, cuțite și șurubelnițe. De peste tot picura sânge.

Era o cameră de tortură.

Omul cel amabil era înlănțuit într-un ungher, ca un animal. Era plin de murdărie, sânge și vânătăi. Pielea îi fusese despicată și pusă la loc de multe ori. Se uită chiorâș la lumină, de parcă s-ar fi trezit dintr-un coșmar. Christopher mai văzuse asemenea priviri când se dusese la adăpostul de câini din Michigan, cu Jerry. Unii dintre câinii aceia fuseseră bătuți atâta vreme, că nu mai știau să facă altceva decât să tresară speriați la orice.

Christopher se grăbi să coboare de pe masă. Apucă un cuțit și o șurubelniță. Se înapoie în grabă și le dădu omului cel amabil, care se apucă să lucreze la cătușa de la încheietură. Degetele îi tremurau de durere.

— Cum de m-ai găsit? șopti.

— David Olson.

— David? Dar el… e de partea ei.

Felul în care omul cel amabil pronunță „ei” îl făcu pe Christopher să simtă fiori reci.

— Nu. Ne ajută pe noi. Vrea să îl iau și pe el în lumea reală.

Veștile își făcură efectul. Chipul omului cel amabil arătă, la început, nedumerire. Apoi speranță. Omul cel amabil era palid și tras la față, cu un picior în groapă de la atâta sânge pierdut. Însă, pentru prima oară, Christopher îl văzu surâzând.

Doamna șuierătoare îi smulsese și câțiva dinți.

Omul cel amabil își deschise una dintre cătușe. Șurubelnița alunecă din mâna lui slăbită și însângerată, căzând cu zgomot pe ciment. Deasupra lor, în bucătărie, se auzi scârțâind o scândură. Doamna șuierătoare rămase nemișcată. Ciulind urechile.

— Da, domnule doctor Haskell, zicea Jill. Îmi dați o trimitere la dermatolog? Nu se mai oprește

mâncărimea.

Christopher culese șurubelnița de pe jos și i-o întinse omului cel amabil.

— Puteți? șopti.

— Da, zise cu voce slabă omul cel amabil.

Cât încerca el să se elibereze, Christopher se uită prin pivniță cu luare-aminte, în căutarea unei ieșiri. Ochii i se opriră, până la urmă, asupra unei ferestruici mânjite, cu draperie, aflată de cealaltă parte a pivniței. Geamul era la cel puțin trei metri de podea. Prea înaltă chiar și pentru omul cel amabil. Le trebuia ceva pe care să se suie. Un scaun. Un dulap de cărți.

O masă metalică.

Christopher se repezi spre masa însângerată și începu să mute fără zarvă instrumentele pe podea. Când eliberă masa de orice obiect care ar fi putut să cadă, se încălță iarăși, ca să aibă mai multă priză. Luă niște cârpe îmbibate cu sânge și le vârî sub picioarele mesei, ca să atenueze zgomotul.

Așteptă apoi ca vocea lui Jill să-i acopere zgomotele.

— Nu, domnule doctor. A început brusc. Nu știu ce este.

Christopher se opinti în masă. Mișcând-o la fiecare cuvânt.

Oprindu-se la fiecare pauză.

— Nu cred că e vreo alergie. Suntem în decembrie.

Centimetru cu centimetru, chinuitor, ca și cum ar fi scos un dinte.

— Circulă vreo boală sau ceva?

Cârpele lăsau dâre mari și roșii pe ciment. Christopher împinse masa la perete. Își lăsă imprimată în sânge forma palmelor.

— Sezon de gripă? Și de obicei apar și iritații ale pielii?

Se grăbi spre omul cel amabil, care reușise să-și desfacă trei dintre cătușe.

— Bine, mulțumesc, domnule doctor. Ne vedem mâine deci, zise Jill și puse capăt convorbirii.

Christopher o auzi, deasupra, cum revine în camera de zi. Însă podeaua bucătăriei scârțâia încă. Doamna șuierătoare aștepta acolo. Omul cel amabil dibuia

disperat cu șurubelnița în închizătoarea cătușei de pe gleznă.

— Nu pot, șopti delirând de durere. Lasă-mă aici și gata.

— Nu! șopti Christopher.

— Ești invizibil pe timp de zi. Poți să scapi.

— Nu te las aici.

Christopher apucă încuietoarea de la gleznă cu mâinile goale. Febra i se răspândi pe frunte. Puterea îi circula prin degete. Christopher începu să desfacă belciugul încuietorii ca și cum ar fi împărțit în două un pachet de cărți. Rupse metalul de pe glezna omului cel amabil și-l lăsă ușor jos. Omul cel amabil amuți.

— Cum ai făcut? Doar ea poate, șopti în cele din urmă.

— Nu știu, zise Christopher. Să mergem.

Îl sprijini de perete pe omul cel amabil. Părea amețit. Pe cale să leșine. Christopher îl stropi cu un pumn de apă. Apa se scurse pe gâtul murdar al omului cel amabil ca un torent de noroi alunecând pe pantă.

— Nu pot sta-n picioare, zise omul cel amabil.

— Ba poți. Ridică-te.

Christopher îl luă de mână și-l săltă în picioare. Genunchii omului cel amabil se îndoiră și-și lăsă palma pe umărul lui Christopher ca să se îndrepte.

Avându-l pe Christopher pe post de cârjă, șchiopătă către fereastră.

Omul cel amabil ajunse la masă. Christopher se îndreptă de șale și se răsuci. Luă mâna omului cel amabil ca să-l ajute să se suie și să se țină pe picioare, aproape alunecând în sângele cleios. Omul cel amabil trase draperia. Văzu zeci de oameni-căsuță poștală stând de pază în jurul casei. Sforile lor se întindeau ca niște frânghii de rufe pe care fusese pusă la uscat lumea.

— Paznicii ei, șopti el.

Christopher își făcu palmele căuș pentru piciorul omului cel amabil.

— Sunt prea mare, zise el.

— Nu și pentru mine, spuse Christopher.

Omul cel amabil își sprijini talpa de palmele împreunate ale băiatului. Părea neîncrezător. Ca și cum

nu i-ar fi venit să creadă că băiețelul îi putea susține greutatea. Însă Christopher împinse cu putere. Omul cel amabil se săltă greoi în susul peretelui și se prinse cu vârfurile degetelor de pervazul ferestruicii. Apoi folosi bruma de puteri care-i mai rămăsese ca să se tragă spre pervaz. Deschise fereastra murdară și lăsă ca aerul proaspăt să pătrundă în pivniță. Trecu pe jumătate prin deschizătură și se lăsă moale, sleit, gâfâind ca un câine uitat în mașină.

— Ridică-te! îl imploră Christopher.

Apucă piciorul însângerat al omului cel amabil și, cu toată puterea, îi împinse pe fereastră restul corpului.

Apoi alunecă pe masa plină de sânge. Întinse brațul într-o încercare de a-și regăsi echilibrul, însă forța era prea mare. Christopher căzu.

Luând cu el și masa de metal.

Zdrang!

La etaj, dușumeaua bucătăriei scârțâi. Christopher sări în picioare. Masa zăcea cu picioarele în sus ca un gândac mort. Pe picioarele ei nu se putea cățăra.

— Stai aici, David, zise la etaj doamna șuierătoare.

— Vine, șopti omul cel amabil. Hai că poți!

Christopher ridică ochii spre geam. La trei metri de pământ. Omul cel amabil se lungi spre el peste pervaz, întinzând brațul. Christopher porni în fugă. Sări. Mâinile lor pline de sânge se întâlniră o clipă, apoi alunecară. Christopher căzu.

— Stinge lumina! șopti omul cel amabil.

Doamna șuierătoare apăsă pe clanță.

Christopher puse mâna pe sfoara ce atârna de bec. Omul cel amabil trase draperia. Lumea, într-o clipă, se făcu neagră.

Sus, în capătul scărilor, se deschise ușa.

Lumina din bucătărie scăldă interiorul pivniței. Christopher se ghemui ca un șoricel și se piti după casa scării.

Doamna șuierătoare începu să coboare.

Scârț. Scârț. Scârț.

Inima lui Christopher bătea cu putere. Nu avea încotro să fugă.

Îi zări încălțările mânjite cu sânge prin spațiile dintre treptele de lemn.

Christopher își ținu răsuflarea. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Picioarele doamnei șuierătoare ajunseră la nivelul ochilor lui. Băgă mâna printre trepte și se ținu bine. O secundă. Două. Trei. Patru.

Înghite-ți frica ori lasă frica să te înghită.

Christopher, fără veste, o apucă de picioare pe doamna șuierătoare și trase. Se prăbuși pe scări, lovindu-se cu capul de podeaua însângerată.

— AHHHHH! șuieră.

Avea doar câteva secunde la dispoziție. Christopher ieși de după trepte și sări peste brațele ei desfăcute. Ea îl înhăță, făcându-l să se împiedice. Christopher, cu un țipăt, ateriză pe treptele de deasupra ei. Ea dădu să-l apuce. Mâinile ei îi lăsară pe pantaloni dâre însângerate; se aburca pe el ca și cum s-ar fi cățărat pe un zid.

— Aici erai! șuieră.

Christopher o lovi cu piciorul, din toate puterile. Cu adrenalina curgându-i prin vene precum sângele lumii întregi. O nimeri în piept și-o propulsă pe spate. Doamna șuierătoare, cu un vaiet ascuțit, se izbi de perete. Băiatul o luă la fugă pe trepte în sus. Ajunse la ușă și se uită peste umăr. Doamna șuierătoare se ridicase deja și se năpustea după el. Mai iute decât văzuse pe cineva mișcându-se. Christopher trânti ușa, închizând-o.

BUM.

Doamna șuierătoare se aruncase asupra ușii. Ca un animal în cușcă.

Christopher luă poziție defensivă, ghemuindu-se între ușă și peretele bucătăriei.

— Instalatorii Mill Grove? zicea la telefon Jill. Puteți veni imediat? Cred că ceva nu e-n regulă cu țevile mele.

BUM. BUM.

Christopher își propti călcâiele în dușumea. Doamna șuierătoare pusese mâna pe clanță și-o apăsa. Christopher se întinse spre zăvor, cu degetele ridicate deasupra capului.

— O SĂ MORI! șuieră doamna șuierătoare.

Christopher întinse brațul cât de tare putu. Simțea cum i se rup tendoanele din umăr cum frângi în două o

caramea. Însă zăvorul era prea departe. Nu-l ajungea. Se chinui, împingând cu picioarele, s-o țină înăuntru. Dar era prea puternică. Picioarele începeau să-i cedeze.

BUM. BUM. BUM.

Christopher văzu, deodată, cum un braț însângerat se întinde spre mâna lui. Țipă. Însă brațul trecu de el și împinse zăvorul în lăcaș.

Era omul cel amabil.

Era palid și tras la față. Ochii îi clipeau, era extenuat de durere.

— Haide, zise omul.

BUM. BUM. BUM.

— DAVID, UNDE EȘTI?

Vocea ei răsună prin întreaga casă. Omul cel amabil încovoie spinarea și, tiptil, îl călăuzi pe Christopher prin bucătărie. Jill era la aragaz și fierbea crenvurști într-o oală mare de supă. Doar că nu erau crenvurști.

Erau degete.

— DAVID!

Christopher întoarse capul și-l văzu pe David Olson ieșind din camera de zi. Doamna șuierătoare izbi în ușă. David tresări. Era îngrozit. David întinse mâna spre zăvor. Christopher fu cât pe ce să sară și să-l oprească. Însă omul cel amabil îl apucă de umăr.

— Nu poate ști că David ne-a ajutat. O să-l omoare, șopti.

Christopher dădu din cap că așa e și-l urmă afară pe omul cel amabil.

— O să caute mai întâi pe străzi. Ține-te după mine.

Omul cel amabil porni șchiopătând spre curtea din spate, cu Christopher după el. Un cerb imens ieși în goană din adăpostul câinelui, cu intenții ucigașe. Se aruncă la gâtlejul omului cel amabil, dând să muște. Însă omul cel amabil îl îmbrânci zdravăn, și cerbul ateriză pe pământul plin de noroi vâscos, gemând.

— Câine de pază, zise omul cel amabil. Să mergem.

Christopher se ținu în spatele lui. Se furișară printr-o curte dosnică. Pe lângă un scrânciob confecționat dintr-un cauciuc de mașină. Christopher auzi un lipăit de picioare. Se întoarse într-acolo și-o văzu pe Jenny Hertzog.

În cămașă de noapte.

Ascunzându-se în curte.

Înghețată tun.

Se întrebă dacă Jenny ar fi crezut vreodată ce se întâmpla în curtea pe care-o folosea ca ascunzătoare. Gerul, în scurtă vreme, deveni de neîndurat. O văzu pe Jenny Hertzog cum deschide ușa din spate a casei ei și cum intră în bucătărie. La un gest al omului cel amabil, Christopher se ținu după ea. Casa avea iz de fum și era întunecoasă. Jenny pășea în vârful picioarelor, încercând să nu se facă simțită. Mama ei vitregă era în camera de zi. Ațipită. Cu o țigară fumegând în scrumieră. La televizor rula un talk-show de zi. Subiectul erau testele de paternitate.

— Tu EȘTI tatăl, zicea prezentatorul.

Jenny reuși să urce la etaj fără să-și trezească mama vitregă. Trecu pe lângă camera fratelui ei vitreg. Fără zarvă. Și era gata să scape cu fața curată, însă ușa lui se deschise. Era mai mare ca ea. Cu acnee agresivă. Și aparat dentar peste care își tot trecea limba.

— Jenny, nu erai în pat. Pe unde ai umblat?

Ea strânse din umeri.

— Credeam că ți-e prea rău ca să te duci la școală. Și-am rămas acasă ca să am grijă de tine, zise el.

Fata încremeni.

— Așa că… lasă-mă să am grijă de tine, zise el. Cămașa aia de noapte e prea mică. Inundație! A intrat la apă!

— Tacă-ți gura, Scott! izbuti ea să zică, sfidătoare.

— Să nu-mi spui mie să tac, târfă ce ești. Vino încoace.

Învinsă, ea intră la el în cameră și închise ușa. Christopher își lipi urechea de ușă, dar nu auzi altceva decât muzică. Era un cântec vechi. „Blue Moon”. Christopher puse mâna pe mânerul ușii ca s-o ajute pe Jenny.

— Nu. E o capcană, zise omul cel amabil.

Însă era prea târziu. Christopher deschise ușa. Văzu, înăuntru, o duzină de cerbi. Cu colții rânjiți. Se năpustiră spre ușă. Omul cel amabil o închise cu zgomot.

BUM. BUM. BUM. BUM. BUM.

Omul cel amabil îl goni pe Christopher prin casă și deschise ușa laterală. Văzură acolo…

…un coșuleț pentru bebeluși.

Unul dintre oamenii-căsuță poștală îl ținea în brațe. Fermoare groase îi țineau ochii închiși, însă copcile negre de pe gură erau destul de largi ca să-i îngăduie să dea alarma. Omul-căsuță poștală deschise gura pe sub copci și scoase un plânset de bebeluș.

— Uaaaaaaa!

Omul cel amabil îl prinse pe Christopher de mână. Îl trase din casă, pe lângă persoana-căsuță poștală, către asfaltul șoselei. Alergară împreună. Prin ușa laterală. Peste peluză. Doamna șuierătoare ieși în fugă pe aleea de acces, pe urmele lor. În urma ei, era David Olson, mergând ca un câine, în patru labe.

— OPRIȚI-L!

Vocea îi răsună pe întinderea străzii. Oamenii-căsuță poștală se răspândeau prin vecinătate. Pipăind orbește cu brațele întinse. Vânându-l pe evadat. Alcătuiră un zid în latul străzii. Blocând ambele părți.

— Putem scăpa! zise Christopher.

— Ține-te de mine, zise omul cel amabil.

Omul își adună toate puterile. Și, exact cu o secundă înainte să se izbească împreună cu Christopher în zidul de oameni-căsuță poștală, omul cel amabil sări în aer. Săltară peste oamenii-căsuță poștală și aterizară pe cealaltă parte, în stradă.

— NU-L MAI AJUTA! îl blestemă ea pe omul amabil.

Sări și ea după ei, încercând să-l înhațe pe omul cel amabil, dar își greși ținta. Nimeri pe carosabil. Tălpile începură să-i fumege și să ardă. Lăsând piele lichefiată pe asfalt, ca o scurgere chimică. Se dezlipi de asfalt și se trase înapoi pe iarbă. Răcnind de durere ca un cerb lovit de mașină.

— Se vindecă într-un minut, zise omul cel amabil. Să ne grăbim.

Alergară amândoi pe stradă. Trecură în goană pe lângă oamenii-căsuță poștală care țineau cu toții sforile următorilor, înșirându-se așa pe kilometri întregi, cât vedeai cu ochii. Christopher simți prin piele energia omului cel amabil. Vindecarea răspândându-i-se prin

organism precum electricitatea statică pe un pulover de lână. Omul cel amabil închise ochii, mișcând pe sub pleoape globii oculari, înainte și înapoi, ca și cum ar fi visat. În câteva secunde, sări peste oamenii-căsuță poștală.

— Cum ai făcut asta? întrebă Christopher.

— O să te învăț.

Ieșiră de pe stradă și dispărură în pădure. Omul cel amabil îl conduse pe o cărare. În urma lor se iviră cerbii. Repezindu-se să-i înhațe de picioare. O echipă de pisici și doi șoricei. Omul cel amabil făcu brusc la stânga, pe lângă podețul arcuit. Bărbatul adormit scoase capul din bușteanul gol pe dinăuntru.

— Ei sunt aici! țipă bărbatul prin somn.

Părăsiră cărarea și străbătură în fugă luminișul. Până la copac. Omul cel amabil se prăbuși la pământ, chinuindu-se să respire. Extenuat.

— Avem doar câteva secunde, zise omul cel amabil. Acum ea știe că m-ai ajutat. Și o să facă orice ca să te aducă înapoi acolo.

— Atunci vino cu mine, zise Christopher.

— Nu pot. Doamna șuierătoare e singura care are cheia. Și fără cheie nu pot ieși de aici. Nici David nu poate.

Un vaiet prelung și ascuțit se ridică spre văzduh. Doamna șuierătoare cerceta desișurile pădurii.

— Păi, atunci să luăm cheia. Sunt invizibil. Mă descurc eu cu ea, zise Christopher.

— Ascultă-mă, zise cu asprime omul cel amabil. Te-ai făcut tu puternic, dar ea e mai puternică. Și data viitoare când te prinde, nu-i mai scapi din gheare. Concentrează-te. Nu visa cu ochii deschiși și nu adormi. Eu o să lucrez cu David ca să obțin cheia. Și te anunț când te poți întoarce fără primejdie.

— Dar am venit aici să te salvez pe dumneata.

— M-ai salvat. Acum du-te.

Omul cel amabil îl apucă de braț și-l împinse către copac. Îl făcu să se suie, dinte de lapte după dinte de lapte. Ajunse sus la căsuța din copac exact când doamna șuierătoare se ivi în luminiș însoțită de David și de cerbi.

— NU-L MAI AJUTA!

Omul cel amabil sări jos din copac și se grăbi să se cufunde în umbre. Doamna șuierătoare se aruncă spre copac. Christopher se strecură în căsuță și trase iute ușa după el.

În nici câteva secunde aerul cu iz de vată de zahăr își recăpătă răceala de decembrie. Christopher deschise ușa și se uită în luminiș. Doamna șuierătoare dispăruse împreună cu restul persoanelor imaginare. Se întorsese în lumea reală.

Iar el îl salvase pe omul cel amabil.

Capitolul 50

În clipa când se întoarse din lumea imaginară, Christopher plăti prețul noilor sale puteri. Smulsul lanțului era acum o zvâcnire dureroasă în palme. Ridicarea spre fereastră a omului cel amabil se traducea printr-o durere de umeri sfâșietoare, cu ligamente rupte.

Însă durerea de cap era cea mai rea.

De parcă un cuțit i-ar fi împins ochii prin pleoape. Silindu-l să meargă. *Fă un pas. Mai fă unul.*

Trebuia să continue.

Trebuia să se întoarcă la școală.

Coborî treptele și luă de pe creanga cea joasă punga albă de plastic. O băgă în buzunar, la loc sigur. Apoi porni șchiopătând prin zăpadă către școală, oprindu-se doar într-un singur loc.

Casa lui Jenny Hertzog.

Se duse la ușă, sună și fugi. Știa că avea să fie destul ca să o trezească pe mama lui Scott și să-i obțină lui Jenny Hertzog încă o după-amiază liniștită.

Sosi în cele din urmă la școală, la cinci minute după ce se sunase de ieșire. Intră la loc în clădire prin geamul deschis de la toaleta băieților. Apoi așteptă pe hol, lângă clasa lui, până ce se auzi soneria și holurile se umplură de elevi.

— Unde-ai umblat toată ziua? îl întrebă suspicioasă doamna Lasko

— Am fost la toate orele, doamnă Lasko. Nu mai știți?

Christopher zâmbi și-i atinse ușor mâna. Lăsând un pic de căldură să treacă din degetele lui într-ale ei.

— Da, zise ea. Ai fost la toate orele. Bună treabă, Christopher.

Își lăsă palma pe creștetul lui și creierul băiatului absorbi, ca un burete, toate planurile de lecție din acea zi.

> *Doamna Lasko…*
> *Doamna Lasko… se duce direct la bar după ce termină lucrul.*

Christopher se întoarse acasă cu autobuzul, unde se așeză în spatele domnului Miller, șoferul.

Domnul Miller și-a sunat… fosta soție.
Domnul Miller o să-și petreacă sărbătoarea de Crăciun, în acest an, cu copiii lui.

— Bună, domnule Miller! zâmbi Christopher.
— Așază-te. Nu-mi sta în cap! zise răstit șoferul.
Christopher ajunse acasă, unde mama lui îl aștepta cu pâine caldă și supă de pui. Avu grijă să nu se atingă de pâine. Fiindcă știa că va trebui să rămână treaz până ce-l anunța omul cel amabil că e în regulă.

Brațul mamei…
Brațul mamei… încă o doare de la cafeaua fierbinte.

— Cum a fost la școală astăzi, scumpule? întrebă mama lui.
— Bine, răspunse.

Nu-i pot spune…
Nu-i pot spune… nimic lui mami, fiindcă o să audă doamna șuierătoare.

— Ce-ai învățat nou?
— Nu prea multe, zise el, apoi își aminti câteva detalii din planul de lecție al doamnei Lasko.

Mami nu știe…
Mami nu știe… că aș face orice ca să nu pățească nimic.

În noaptea aceea, după ce mama lui se duse la culcare, Christopher coborî tiptil în bucătărie. Luă cutia cu lapte și umplu un pahar mare. Se uită la poza lui Emily Bertovich, căutând vreun semn că doamna șuierătoare îl ținea sub supraveghere.
Însă n-o văzu decât pe Emily, zâmbind.

O puse înapoi pe Emily și, fără zarvă, căută prin dulap și găsi niște prăjiturele Oreo. Le puse pe o farfurie de unică folosință. Apoi luă o bucată zdravănă de pâine și șuncă feliată, cu care făcu, adăugând salată și maioneză, un sendviș. Puse la loc ingredientele și coborî pe furiș în pivniță.

Era uscată și curată. Generatorul din colț ținea încăperea caldă, plăcută. Christopher nu credea că omul cel amabil avea să pună piciorul acolo vreodată. Fiindcă era primul loc în care s-ar fi uitat doamna șuierătoare. Însă voia să fie totuși pregătit. Și adevărul era că, fără el, lui Christopher îi era frică. Nu voia să stea treaz toată noaptea, singur.

Christopher, cu paharul cel mare cu lapte, prăjiturelele și sendvișul, se îndreptă spre canapea. Își aminti când, mic fiind, lăsa prăjiturele pentru Moșul. Mama lui Christopher făcea pricomigdale cu unt de arahide, cu câte o bombonică pe post de moț. Și căldura făcea să se topească un pic bombonică. Îl pupa pe obraz, întrebând „Unde-s pupicii mei?” Iar el râdea, și apoi punea fursecurile pe o farfurie, însoțite de un pahar plin cu lapte, și le lăsa sub pom pentru Moșul.

Își aminti fără veste cum, de un Crăciun, se trezise foarte devreme. Afară era încă întuneric Și, cu toate că mama îl avertizase să nu se dea jos din pat dacă nu vrea ca Moșul să-l considere obraznic, Christopher nu se putuse abține. Îi ceruse Moșului un Motan Buclucaș de pluș și trebuia neapărat să știe dacă Moșul i-l adusese. Se strecurase prin apartamentul lor stil vagon și băgase capul în camera de zi.

Și atunci își văzuse tatăl.

Mâncând prăjiturelele și bând laptele.

Lăsase apoi deoparte gustarea Moșului și deschisese șifonierul. Trăsese de acolo o față de pernă mare și albă, ascunsă după așternuturile obișnuite. Scosese apoi din „sac” un teanc de cadouri și le pusese sub brad. Ultimul era un cadou arătos, ambalat în hârtie cu imaginea Motanului Buclucaș. Apoi tatăl lui Christopher se dusese la bucătărie și terminase de mâncat prăjiturile. Una câte una, fără zarvă. Christopher se întorsese la el în cameră și se pusese iarăși la somn.

În dimineața următoare, Christopher alesese ca prim cadou pachetul cel arătos cu imaginea Motanului Buclucaș pe ambalaj.

— Ce crezi că e, Christopher? îl întrebase mama lui.

— Nu știu, răspunsese cu jumătate de gură.

Desfăcuse apoi învelitoarea și-și văzuse preaiubita jucărie de pluș, pe Motanul Buclucaș.

— Așa-i că Moșul ți-a făcut un cadou frumos? întrebase tatăl lui.

Christopher dăduse îndatoritor din cap, deși singurul care pusese cadouri sub pom fusese chiar tatăl lui. Se dusese la biserică mai târziu și-i auzise pe alți copii vorbind încântați despre darurile aduse de Moș Crăciun. Christopher nu avusese inima să dea în vileag adevărul. Nu spusese nimănui că Moșul era un prieten imaginar. Se prefăcuse tot restul zilei că nu știe nimic și zâmbise când mama făcuse o poză cu tatăl lui în fața pomului. Fotografia care se afla acum, în rama ei argintie, pe raftul de sus al etajerei cu cărți. Ultimul an în care tatăl lui fusese prezent de Crăciun. O săptămână după aceea, tatăl lui murise în cadă. Și, la următorul Crăciun, mama lui făcuse iarăși pricomigdalele cu bomboane de ciocolată. Spusese „Unde-s pupicii mei?" când le pusese sub pom. Și, în următoarea dimineață, laptele și prăjiturelele se evaporaseră și fuseseră înlocuite cu cadouri. Christopher nu mai avea tată. Însă îl avea încă pe Moș Crăciun.

Puse laptele și prăjiturelele pe măsuța de lângă perete și căută valiza cea veche. O deschise și se uită la hainele vechi, care miroseau încă, un pic, a fum de tutun. Tatăl lui avusese un pulover preferat, călduros, deloc aspru pe piele. Mai avusese și niște pantaloni de casă pe care atâta îi purtase, că se făcuseră moi ca pantalonii de pijama. Christopher scoase hainele, apoi un sac de dormit ponosit și o pernă, întinzându-le pe sofa. După care, fără să scoată un sunet, încercă să gândească cât mai tare cu putință, ca să fie auzit de omul cel amabil.

Nu știu dacă e sigur să te ascunzi aici. Și știu că nu pot vorbi cu tine cu voce tare, fiindcă ea s-ar putea să asculte. Dar sper că mă auzi în gând. Ți-am adus ceva de mâncare, fiindcă probabil ești flămând după ce-ai

mâncat, atâta vreme, numai mâncarea aia de câini. O să mă prefac că am uitat aici mâncarea, în caz că mama se uită. Și-o să-ți las un sac de dormit ca să dormi pe canapea.

Christopher întinse pe sofa, la vedere, hainele cele vechi ale tatălui său.

Sunt hainele tatei. Nu știu dacă or să-ți vină, dar știu că ale tale sunt pline de sânge și de murdărie. Sper că or să-ți vină și-o să te simți mai bine așa. A, și încă ceva…

Christopher băgă mâna în buzunar și scoase de acolo întreaga sa provizie de aspirine.

Acum mă doare tot timpul capul, așa că iau astea mereu. Îmi mai scad și febra un pic. Dar am văzut cât rău ți-a făcut ea, așa că ți le dau ție, pentru durere. Mâine o să aduc altele. Știu că trebuie să te faci bine, ca să puteți lua cheia, tu și cu David, și să scăpați.

Christopher scoase din buzunar și punga albă de plastic. O așeză mai sus de pulover, cam pe unde-ar fi fost capul, apoi puse peste ea o pernă. În caz de ceva. Christopher se îndreptă apoi spre scară, dar, înainte să o urce, mai aruncă o privire spre culcușul pe care-l făcuse pentru omul cel amabil. Se uită la prăjiturelele și la laptele pentru Moșul său, de data asta un Moș adevărat. Realul său prieten imaginar.

Capitolul 51

Ceva nu mai era ca înainte. Șeriful putea simți asta. Umblase prin pădurea din Mission Street toată după-amiaza. Trecuse pe la locul crimei de-o sută de ori poate, când, ca din senin, fusese de parcă pădurea s-ar fi trezit în jurul lui. Rozătoarele ascunse prin găuri se apucaseră fără veste să scurme. Păsările zburătăceau din ramură în ramură, de parcă ar fi tras cineva cu o pușcă auzită doar de ele. Temperatura scăzuse brusc sub limita înghețului. De parcă cineva ar fi lăsat o fereastră deschisă și lumea întreagă era trasă de curent.

Dacă David Olson a fost îngropat de viu, cine l-a îngropat, totuși?

Doar n-au făcut-o copacii.

Șeriful încercase să se dezbare de senzația apăsătoare și își văzuse de treabă. Umblase în sus și-n jos pe cărare, căutând indicii. Cazul, evident, era vechi de cincizeci de ani, așa că știa că n-avea să găsească nimic proaspăt. Niciun semn de răpire. Vreo gaură în pământ. Vreun chepeng. Însă poate că avea să găsească altceva. O idee. O intuiție. Vreo explicație rezonabilă care să-i îngăduie să nu-și mai frământe mintea cu David Olson, cum făcuse și Ambrose de dimineață.

Dar nu se ivise nimic.

În afara senzației apăsătoare.

Șeriful trecu pe lângă copacul la poalele căruia fusese găsit corpul lui David. Se uită la pământul răscolit și-și aminti cum stătuse lângă Ambrose și Kate Reese la înmormântarea lui David. Fusese chiar în dimineața aceea și totuși parcă se petrecuse acum doi ani. Părintele Tom ținuse o cuvântare frumoasă.

Ambrose insistase să ducă sicriul fratelui său. Era un bătrân de ispravă, trebuia să recunoască. Nu știa prea mulți bărbați care să fie în stare, cu doi genunchi artritici, să se încumete să ducă sicriul.

Ajunseseră la cimitir și purtaseră sicriul spre groapă. Cât vorbise părintele Tom, șeriful cercetase din priviri cimitirul. Abia dacă auzise cuvintele „dragoste", „iertare" și „pace". Lui însă îi se ducea gândul către miile de pietre de mormânt, generații de familii odihnindu-se unele lângă altele. Soți. Soții. Mame. Tați.

Fiice. Fii. Șeriful se gândise la familiile acelea. La mesele de Crăciun, la daruri și amintiri. Apoi îi venise un gând de-a dreptul bizar.

Dumnezeu e un ucigaș.

Șeriful nu știa de unde apăruse. Nu era nimic agresiv în el. Nimic răutăcios. Niciun sacrilegiu. Doar un gând care se înființase iute, precum norii adunați deasupra cimitirului. Unul avea formă de mână. Altul de ciocan. Și un al treilea semăna cu un bărbat cu barbă lungă.

Dumnezeu e un ucigaș.

Șeriful mai arestase criminali. Unii se rugaseră de el, pretinzându-se nevinovați sau țipaseră că era vorba de o neînțelegere. Unii rămăseseră încremeniți ca statuile, calmi și câteodată plini de sângele victimei. Aceștia erau cu adevărat înspăimântători. Asta dacă nu-i puneai la socoteală pe cei mai răi. Ca femeia care-și ucisese fiica. Pe fata cu unghiile date cu ojă. Nu cu pistolul ori cuțitul. Ci cu nepăsarea.

Dacă Dumnezeu ar fi arestat pentru crimă, ce I-ar face oamenii?

Șeriful își aruncase privirea peste morminte și se gândise la fata cu unghiile date cu ojă. Înmormântarea ei fusese ultima la care participase înainte de cea a lui David Olson. Șeriful fusese singura persoană prezentă, în afară de preot. Nu putuse îndura s-o lase să se odihnească în sicriul simplu din scânduri de pin pe care îl furnizase municipalitatea. Își folosise, prin urmare, o parte din economii și-i cumpărase cel mai bun sicriu pe care și-l putuse permite dintr-un salariu de polițist cinstit. Când se sfârșise serviciul funerar, se dusese acasă și rămăsese așa, căzut pe gânduri. Ar fi vrut să ridice receptorul și să-și sune mama, dar era moartă de mult. Ar fi vrut să-și scoată tatăl la o bere, însă nici tatăl lui nu mai era pe lume și nici mătușa lui, care murise după ce absolvise el liceul. Șeriful fusese singur la părinți. Și era singurul din familia lui rămas în viață.

Pe restul îi luase Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu ar fi arestat pentru crimă, ar cere oamenii pedeapsa capitală?

Șeriful se despărțise apoi de Ambrose și de Kate, urcase în mașină și se dusese glonț în pădurea din Mission Street. Răspunsul în privința lui David se

găsea acolo. Era sigur de asta. Parcă mașina de poliție și porni pe jos printre buldozerele Companiei de Construcții Collins. Judecătorul (adică tovarășul de golf al domnului Collins din ultimii treizeci de ani) oferise constructorului permisul „temporar" de a relua lucrul atâta vreme cât scena crimei nu era afectată. Permisiunea „temporară" dura îndeajuns de mult cât să permită echipei Collins să recupereze întârzierile. Norocul lor. Paznicul îi spuse șerifului că, de când se terminase vijelia, curățaseră de copaci o zonă imensă. Și că ceilalți, în mare parte, aveau să dispară până la Crăciun.

Dacă David Olson a fost îngropat de viu, cine l-a îngropat?

Fiindcă nu copacii au făcut-o.

Paznicul îi explică, apoi, că săpatul cu buldozerele scosese la iveală o mulțime de pământ proaspăt. Și că echipa găsise tot felul de chestii ciudate îngropate acolo. Un fierăstrău vechi, din cele pe care le foloseau încă membrii grupării Amish. Ciocane vechi și piroane ruginite. Niște lopeți rupte, una dintre ele cu coada arsă. Unelte care mergeau în timp până în secolul al XVII-lea, când Anglia îi oferise întregul stat Pennsylvania lui William Penn, ca să răscumpere o datorie.

Cu cel puțin o sută de ani înainte ca oamenii să se fi gândit măcar să sape după cărbune.

Șeriful se uită peste adunătura de unelte vechi. Fierăstraie, ciocane și lopeți. Și îi răsări în minte o idee. O simțea. Ca o mâncărime formându-i-se în creier. La fel de bună ca un scărpinat zdravăn pe spinare.

Pentru ce erau uneltele astea?

Șeriful își plimbă întrebarea prin minte. Exista un răspuns pe acolo.

Erau folosite pentru a construi?

Șeriful înaintă pe cărare.

Sau pentru a îngropa ceva cu ele?

Ajunse la luminiș.

Ori ca să omoare?

Luminișul era nemișcat. Ca și cum copacii și-ar fi ținut răsuflarea. Șeriful ridică privirea. Și-o văzu. Căsuța din copac. Odihnindu-se între ramurile bătrânului arbore.

Dacă David Olson a fost îngropat de viu, atunci cine l-a îngropat?

Fiindcă nu copacii au făcut-o.

Șeriful se apropie. Se uită în sus. Lumina soarelui se prelingea printre nori, făcând promoroaca de pe crengi să licărească auriu. Gândul îi veni instantaneu. La fel de limpede ca soarele.

Dacă Dumnezeu ar fi arestat pentru crimă, lumea ar cere pedeapsa cu moartea.

Șeriful se uită la copac pe îndelete. Vântul i se juca prin păr ca o șoaptă.

Dar oamenii nu L-au putut omorî pe Dumnezeu, așa că l-au omorât în loc pe fiul Său, Iisus.

Niște cerbi începură să se apropie de șerif.

Chiar a murit Iisus pentru păcatele noastre?

Ori pentru păcatele Tatălui?

Păstră gândul în minte, ca un fumător care se agață de ultimul chibrit.

Oamenii nu L-au ucis pe Iisus ca pe un martir.

L-au ucis fiindcă era complice.

Răspunsul îi stătea pe limbă.

Iisus ne-a iertat pentru că L-am ucis.

Tatăl Lui nu ne-a iertat niciodată.

Șeriful se opri. Știa că, într-o clipă, avea să priceapă cum se leagă toate. David Olson. Uneltele vechi. Pădurea din Mission Street. Luminișul. Toate împreună, încleștate ca rădăcinile copacului peste scheletul lui David Olson. O clipă doar, și-avea să afle cum murise cu adevărat David Olson.

În clipa aceea, auzi plânsetul unui bebeluș.

Venind dinăuntrul căsuței din copac.

Capitolul 52

— Hei, e careva? strigă șeriful. Sunt șeriful din Mill Grove.

Așteptă să audă dacă cineva din căsuță reacționează la prezența sa. Nu primi niciun răspuns. Doar vaietele bebelușului.

Șeriful scoase arma din toc și păși spre căsuța din copac. Ceru întăriri prin radio, însă nu primi drept răspuns decât pârâituri. Poate că era prea departe, în mijlocul pădurii. Poate era din cauza norilor groși.

Sau poate că era altceva.

Șeriful ajunse la copac. Se uită la poale și văzu urme de tălpi, urme de copil. Erau proaspete. Părea că cineva abia trecuse pe-acolo. Șeriful atinse copacul. Nu se simțea ca scoarța. Mai mult ca… pielea gingașă a unui bebeluș.

Bebelușul era în căsuță. Plângând.

— Cine-i acolo, sus? lansă el somația.

Nu primi răspuns. Bătea doar vântul. Ca un șuierat. Plânsul se transformă într-un vaiet asurzitor. Cine-și putuse abandona copilașul acolo? Văzuse el și mai rele, nu-i vorbă. Șeriful se uită la scara care suia în copac. Șipci înguste bătute în cuie. Băgă arma în toc și se apucă de scară. Sui câteva trepte. Bebelușul urla.

Ambrose era acasă cu prietena lui.

Și au auzit un bebeluș plângând.

Cineva lăsase un cărucior de copil pe verandă.

Dar fără copil.

Șeriful se opri. Pregătirea sa profesională îl îndemna să se suie, să ajute copilașul. Însă instinctul îl avertiza să se oprească. Se simțea ca un câine care reacționează la un fluier invizibil. Asta erau bocetele copilului. Un fluier de câine. Un clopoțel care anunță cina. O ambuscadă.

Știa că e greșit.

Ceva rău se petrecea acolo.

Dacă adjuncții lui ar fi făcut ce avea să facă el îndată, i-ar fi suspendat. Dar șeriful nu era neghiob. Începu să coboare. Să ia distanță de copac. De pădurea asta. De fluierul acela de câine, ce va fi fost. Și atunci auzi vocea.

— Tati.

Auzi vocea și sângele îi îngheță în vine.

Era fata cu unghiile date cu ojă.

— Tati.

Suna exact ca atunci, la spital. În ziua de dinainte să moară, îi atinsese mâna cu degețelele ei, zâmbise cu dinții aceia rupți și-l numise așa.

— Tati.

Așa că șeriful urcă scara. Ajunse sus. Se uită pe gemuleț. Casa din copac era goală. Se vedeau doar urme de tălpi pe scânduri.

— Tati, ajutor!

Șerifului i se păru că vocea se aude chiar din spatele ușii. Scoase arma cu o mână, în vreme ce pe cealaltă o întindea spre clanță.

— Tati, ajută-mă, te rog!

Șeriful dădu ușa de perete.

O văzu pitită într-un ungher.

Fata cu unghiile date cu ojă.

Dinții nu-i erau rupți. Trupul ei mic nu era frânt. Era un înger. Avea o cheie la gât.

— Bună, tati. N-ai mai apucat să termini povestea. Vrei să-mi citești? întrebă ea cu un zâmbet.

Șeriful zâmbi, simțind că-i dau lacrimile.

— Sigur, scumpo, zise.

— Atunci hai înăuntru, spuse ea.

Porni către el. Îi luă mâna și-l călăuzi în căsuța din copac.

Șeriful se uită prin căsuță. Nu mai era pustie. Arăta ca rezerva ei de spital, de atunci. Fetița cu unghiile date cu ojă se sui în pat. Se băgă sub așternuturi și-și trase pătura până sub bărbie.

— Cartea e pe noptieră, zise.

Când văzu cartea, șeriful avu un sentiment neplăcut. Își aminti că mama ei nu-i citea niciodată. Că nu fusese lăsată să meargă la școală. Așa că volumul cu basme din care-i citise în spital era singura carte pe care o avusese vreodată. Cartea din care-i citise în noaptea morții ei. Adormise înainte să poată termina ultima poveste. Și fata nu mai prinsese sfârșitul.

— Vreau să știu cum se termină, zise ea. Începe de aici.

Îi arătă ce pagină. Șeriful își drese vocea și începu.

„Bunico, dar ce ochi mari ai!”

„Ca să te văd mai bine, draga mea.”

Fata cu unghiile date cu ojă închise ochii. Când termină povestea, bărbatul își dădu seama că adormise. Tot nu prinsese finalul poveștii. Șeriful îi îndreptă o șuviță de păr de pe frunte și zâmbi. Stinse lumina. Apoi se uită la ea cum doarme, până ce ațipi și el în scaunul de alături.

Când se trezi, șeriful nu-și mai aminti că acea căsuță din copac arătase ca rezerva ei din spital. Nu mai ținea minte că-i citise basmul. Nu știa cum de reușise să adoarmă în căsuța din copac. Ținea minte doar, vag, că se gândise la fata cu unghii date cu ojă și la cum îi spusese ea „tati”.

Înainte să coboare din copac, șeriful se uită spre cer. Norii pieriseră. Ziua se făcuse noapte. Și luna era un zâmbet pieziș. Șeriful se simțea ca și cum ar fi dormit cel mult o oră în căsuță.

Dar când se uită la ceas văzu că arată 2:17 dimineața.

Șeriful coborî pe treptele de șipci și bocancii lui izbiră pământul cu un trosnet ca de oase rupte. Își aruncă privirea prin luminiș și văzu că nu mai era picior de cerb. Erau doar el și lumina lunii. Singur cu gândurile sale.

De ce n-am salvat-o?

Șeriful străbătu iarăși pădurea din Mission Street. Se uită la cărare și văzu ani de nepăsare. Doze de bere vechi, ruginite. Prezervative. Bonguri făcute din ursuleți de plastic. Ursuleți plini cu rășina de marijuana pe care puștii o creșteau în pivnițele părinților, împreună cu alte chestii care erau mult mai rele. Care înnebuneau lumea. Lumea ca ea. Ca mama fetei cu unghiile date cu ojă. Chestii care-o împinseseră să-i facă lucruri oribile fiicei sale.

Ar fi trebuit s-o salvez.

Șeriful își îndesă în buzunare mâinile înghețate de frig și înaintă prin pădure. Gerul îi mușca din lobii urechilor. Șerpuia până în creier. Dacă vecinul ar fi simțit mirosul din apartament cu o zi mai devreme, ar fi putut s-o salveze. De ce nu-l lăsase Dumnezeu să afle cu o zi mai devreme? Îi veneau în minte o sută de

oameni care meritau să moară mai mult decât fata cu unghiile date cu ojă. O mie. Un milion. Șapte miliarde. De ce-o ucisese Dumnezeu pe ea și nu pe alții? Apoi răspunsul îi veni. Rece și calm. Dumnezeu n-o ucisese în locul altora. Fiindcă El, până la urmă, îi omoară pe toți.

Fiindcă Dumnezeu e un ucigaș, tati.

Capitolul 53

Brady Collins se trezi în pat. Mama lui îi dăduse în sfârșit voie afară din adăpostul câinelui, după ce se trezise cu febră mare și nu putuse merge la școală. Îl întrebase dacă e gata să se poarte ca o ființă umană și răspunsese că da. Luaseră cu toții micul dejun. Tatăl lui se plânsese de „împuțitul ăla de șerif” care-i întârzia lucrul la Proiectul Mission Street și de împrumuturile a căror scadență se apropia. Dacă murea proiectul, familia avea să dea faliment. „Așa că… de ce naiba cheltui așa de mult, Kathleen?!” În vreme ce tatăl lui se tot învârtea în cercul strâmt pe care-l socotea lumea întreagă, Brady își terminase micul dejun și-și petrecuse restul zilei în pat. Dormise aproape neîntrerupt, trezindu-se doar ca să facă un pipi lung, cu miros de aspirină pentru copii. Se întorsese apoi în pat și dormise tot restul zilei. Se trezise acoperit de sudoare. Febra cedase, însă mâncărimea de pe braț era mai neplăcută ca oricând. Brady se uită la ceasul deșteptător ca să vadă ora. Data părea în regulă, 18 decembrie. Însă ora era total greșită. O oră nu poate avea mai mult de șaizeci de minute. Poate că încă dormea. Poate că avea încă acel coșmar. Cel în care mama lui îl ademenea să iasă de pe stradă și-l omora, în vreme ce Ed Specialul râdea în hohote. Brady ieși pe hol și intră în dormitorul părinților. Dormeau. Erau mult mai de treabă așa, adormiți. Noptiera tatălui său era înțesată cu hârtii legale de afaceri. Noptiera mamei era plină cu invitații și cărți poștale de mulțumire. Mai era acolo și cuțitașul de desfăcut plicuri. Un cuțitaș de argint. Costa o groază de bani. O dăduse afară pe menajera lor de dinainte fiindcă l-ar fi furat. Ieșise apoi la iveală că mama lui, pur și simplu, îl rătăcise. Și, după ce-l găsise peste o săptămână, nu-i dăduse menajerei înapoi slujba, fiindcă cea nouă era din Orientul Mijlociu și muncea mai mult pe un salariu mai mic. Oamenii disperați așa fac, îi zisese la telefon unei prietene. Brady luă cuțitașul. Privi cum se răsfrâng în lamă razele de lună. Ca un șir de dinți zâmbitori. Brady îl băgă la brâu, sub cordonul halatului, îngenunche apoi și-și luă mama de mână. Mâncărimea începu să

dogorească. Se făcu caldă și moale ca zâmbetul mamei lui din perioadele când îl iubea. Își puse pe creștet palma ei, pretinzând că ea îl mângâia și-i spunea că e cuminte. *Ce băiat bun, Brady.* Era mult mai bine așa decât în coșmarurile unde ea îl ucidea, zicând mereu același lucru, în hohotele de râs ale lui Ed Specialul:

— Ești un cățeluș tare obraznic, Brady. Cineva ar trebui să te liniștească definitiv.

2:17

Ed Specialul trase arma de sub pernă. Așa de tare se speriase când avusese coșmarul. El și cu prietenii erau pe stradă și jucau baseball cu mănuși noi. Însă mașinile apăreau tot mai repede și mai repede, cu turme de cerbi după ele. Mama lui întindea brațul ca să-l ajute să iasă de pe carosabil, însă, când Ed Specialul o prindea de mână, Brady Collins și Jenny Hertzog apăreau ca din senin și o înjunghiau. Sângele ei curgea pe stradă pârâu, iar Brady, cu limba despicată ca de șarpe, îl lipăia cum lipăie câinii apa din toaletă. Atunci se trezise. Plin de sudoare. Febra îi scăzuse. După ce toată ziua nici nu contase de câte ori întorsese invers perna. Febra îi stăruise necontenit pe frunte. Însă acum nu mai simțea decât mâncărimea de pe braț. Se uită la cele cinci lăcașuri goale și se scărpină cu cilindrul rotativ al armei. Dar, oricât s-ar fi scărpinat, tot îl ustura. Și se tot gândea. La un singur lucru.

Îți trebuie mai mult de-un glonț. Eddie. Ascult-o pe bunica.

Ed Specialul se dădu jos din pat și, în picioarele goale, coborî la parter. Se duse în birou, se așeză pe un fotoliu arătos de piele și își lipi urechea de metalul rece al seifului în care ținea tatăl lui muniția, începu să învârtă rotițele cu numere în combinații de câte trei. 1–1-1. 1–1–2. 1–1–3. Toată noaptea. Fiindcă venea războiul și băieții buni trebuiau să câștige. Când se iviră zorile, Ed Specialul se opri din misiune la 2–1–6 și se duse la mama lui, adormită în dormitorul mare. Singură. Se bucură s-o vadă în viață. O luă de mână. Mâncărimea se mută din degetele lui într-ale ei. Mama

lui Ed Specialul deschise alene ochii. Îl privi somnoroasă și zise:

— Ce-a pățit, Eddie al meu?

— Nimic, mami. Mi-e mult mai bine.

— Mă bucur. Te iubesc. Ți-am lăsat o felie de tort în frigider, zise ea.

Îl atinse pe creștet, închise ochii și se cufundă iarăși în somn. Ed Specialul se asigură că doarme adânc. Apoi îi dădu un pupic pe frunte și-i șopti la ureche:

— Mami, care-i combinația de la seiful cu arme al lui tata?

2:17

Jenny Hertzog își privea fratele vitreg adormit. Febra care o țintuise acasă dispăruse. Și în locul ei nu mai rămăsese decât mâncărimea, care avansa fremătând către cuțitul din mâna ei. Se uită lung la fratele vitreg. Ce se mai supărase el când cineva sunase la ușă și fugise, o trezise pe mama lui și pusese capăt distracției de după-amiază. Lumina lunii îi făcea fața albicioasă, palidă. Acneea sărea în ochi precum stelele pe bolta cerului. Își zise că niște sânge i ar fi făcut bine la ten. Putea să ia niște sânge și să-l dea pe obraji, să arate ca târfele din filmele pe care le urmărea cu nesaț la calculator. Sau ca un clovn. Apăsă ușor cu vârful cuțitului în mijlocul palmei lui. Scott se foi puțintel, însă nu se trezi. Jenny închise ochii și împinse mâncărimea pe braț în jos, prin cuțit și în pielea lui în vreme ce mâncărimea își croia drum către mâinile murdare ale fratelui ei vitreg, se gândi la visul minunat pe care-l avusese. Că mama ei era încă în viață. Și că tatăl ei nu se însurase niciodată cu femeia aia oribilă, cu fiul ei și mai oribil încă. În visul ei, Jenny își văzuse mama alergând prin curtea din spate, vânându-l pe Christopher. Mama lui Jenny alerga însoțită de un băiețel-animal de companie, însă Christopher era prea iute și dispăruse pe întinderea străzii. Mama lui Jenny îl urmărise, însă nu reușise să-l ajungă. Așa că revenise în curte la Jenny. Se suise pe vrejurile groase de iederă până în dormitor la Jenny. Mirosea minunat. A Chanel No. 5. O luase pe Jenny în brațe și-o ascultase

povestind despre școală și repetițiile la dans. Apoi mama lui Jenny îi explicase că nu trebuia să-și înjunghie fratele vitreg. Fiindcă avea să înceapă un război. Și tabăra lor avea nevoie de toți soldații disponibili. Jenny întrebase dacă-l poate omorî pe Scott după ce se termina războiul. Mama îi explicase că n-avea să fie nevoie. Nu trebuia decât privească luna care se uita țintă către pământ și să rostească o mică rugăciune.

„Aruncă-ți peste el puhoaiele, Doamne. Inundă-l. Fă-l să intre la apă."

2:17

Doamna Henderson, așezată în bucătăria caldă, nu slăbea din priviri cadranul ceasului. Domnul Henderson venise, în cele din urmă, acasă. Fără vreo explicație. Ori scuză. Însă ajunsese totuși. Așa că-i pregătise mâncarea lui preferată, cum făcuse de mai bine de-o mie de ori pe parcursul ultimilor cincizeci de ani. Dar el nu băgase de seamă. Nu-i păsa. Doamna Henderson îl întrebase dacă își amintește ce zi e azi. Așteptase ca el să-și aducă aminte cum ridicase vălul de pe fața ei frumoasă și tânără. Părul roșcat căzându-i în valuri pe umeri în noaptea nunții. Așteptase ca el să-și amintească aniversarea lor. Dar n-o făcuse.

Fiindcă nu te mai iubește.

Doamna Henderson încercase să-l sărute ca-n noaptea nunții lor, însă el o împinsese deoparte. Doamna Henderson se pusese pe plâns când el zisese că nu vrea s-o mai sărute vreodată. Își sărutase pentru ultima oară soțul și nici măcar nu știuse, ca să poată prețui momentul. Îi dăruise cincizeci de ani din viața ei. Doamna Henderson se apropie de blatul mesei. Se privi oglindită în fereastră. Era dincolo de urâțenie acum. Era invizibilă. Soțul ei îi răpise tinerețea și-acum ura pielea de șarpe rămasă în urmă. Era ultimul ei an de muncă. La capătul acestui an școlar n-avea să mai rămână nimic. Nici școală. Nici slujbă. Nici soț. Nici copii. Nimic în afară de pereții ăștia. Începu să se scarpine în cap. Doamne, ce-o mai mânca! De ce nu se oprea odată mâncărimea?

Doamna Henderson se opri în spatele soțului ei. Voia să vadă dacă o să se întoarcă spre ea. Dacă o să spună ceva. Însă el mânca de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Scotea mici plescăituri de plăcere când mesteca. Doamne, mestecatul ăla. Mestecatul ăla oribil. Plescăielile și micile gemete pe care le scotea când băga în el felurile preferate. Mai știa oare că trebuise s-o întrebe pe mama lui cum să-i gătească? Mai știa oare că o femeie tânără și frumoasă, cu păr roșu superb, trudise ca o nenorocită de sclavă să facă mâncarea pe care o hăpăia el acum ca un afurisit de câine? Credea oare că bărbații cu care-și pierdea vremea acum aveau să învețe să-i gătească așa?

Ai face bine să te întorci. Ai face bine să mă întrebi cum mă simt.

Domnul Henderson nu se întoarse spre ea. Doamna Henderson gândea atât de zgomotos încât i se părea de neînțeles că el n-o aude.

Dacă pui mâna pe ziarul ăla, o să te fac eu să-ți amintești cum mi-ai ridicat vălul de pe față.

Domnul Henderson puse mâna pe ziar.

Bun, ai luat ziarul. Să vedem cum se descurcă echipa, în vreme ce nevastă-ta plânge în spatele tău. Dar știi ce? Uite că nevasta s-a oprit din plâns. Ai observat că nu mai plâng? Ai idee ce se întâmplă în spatele tău? Crezi că nevestica ta cea cumințică stă și așteaptă răbdătoare să-i arunci o fărâmă de iubire? N-ai decât să te întorci și-o să vezi cine-i de fapt nevasta cea cumințică. Întoarce-te și-o să afli că nu sunt invizibilă. Sunt o FEMEIE FRUMOASĂ, CE PIZDA MĂ-SII, ȘI MERIT NENOROCITUL TĂU DE RESPECT.

— Puiule? șopti drăgăstos doamna Henderson.

— Ce mai vrei? mormăi soțul.

Și se întoarse către ea, iar ea îi înfipse cuțitul de bucătărie drept în gât.

Capitolul 54

Mary Katherine se trezi scăldată în sudoare rece. Febra se domolise, însă nu se simțea tocmai bine trupește. Se simțea, de fapt, mai rău. Era balonată. O înțepau încheieturile. Își simțea sânii dureroși la atingere. Și mâncărimea de pe braț o scotea din sărite. Și-i era un pic greață. Poate din pricină că zăcuse în pat toată ziua și dormise fără să fi mâncat ceva.

Sau din cauza visului.

În vis era cu trei zile în urmă. Și niciunul din lucrurile oribile care i se întâmplaseră de-atunci nu se întâmplase încă. Era bona lui Christopher. Îl găsea în căsuța din copac. Se ducea acasă. Dar de data asta, în vis, când o cuprinseseră gândurile păcătoase, nu avusese fantezii cu șeriful. Nu luase în gură chestia groaznică a lui Doug. Nu se trezise în căsuța din copac fără să-și aducă aminte cum ajunsese acolo. Nu venise la ora opt acasă, găsindu-și părinții așteptând-o în camera de zi. Și nu trebuise să-și petreacă două zile cu examene de sfârșit de an și cu temperatură de 39 de grade fiindcă-și petrecuse o noapte întreagă într-o căsuță din copac rece ca gheața. În visul ei, toate acestea nu se petrecuseră.

Fiindcă Fecioara Maria o oprise.

Mary Katherine, în vis, era la ea în cameră. Și, când începuseră gândurile păcătoase, auzise un ciocănit în geam. Întorsese capul și văzuse o femeie care, afară, plutea.

— Lasă mă să intru, Mary Katherine, te rog, șoptise femeia.

— De unde-mi știi numele?

— Îl știu fiindcă părinții tăi ți l-au pus după mine.

— Eu credeam că am fost botezată după Fecioara Maria.

Femeia nu răspunsese. Se mulțumise să zâmbească și s-o lase să adune doi și cu doi. Mary Katherine îi cercetase chipul. Femeia nu arăta a înger. Nu aducea cu statuile și tablourile pe care Mary Katherine le vedea de-o viață prin biserici. Nu era machiată. Părul nu-i stătea chiar impecabil. Era pur și simplu o femeie.

Sărmană și demnă. Cu murdărie pe haine, după ce născuse într-o iesle. Era reală.

— Deschide fereastra, te rog, Mary Katherine, șoptise femeia.

Mary Katherine se dusese la geam și ridicase încetișor ivărul.

Când fereastra se deschisese, aerul înghețat de decembrie îi izbise cămașa de bumbac alb. Gerul îi făcuse pielea să se crispeze pe tot trupul.

— Mulțumesc. E foarte frig afară. Și nimeni nu vrea să mă ajute, șoptise femeia.

Se așezase în scaunul alb de răchită al lui Mary Katherine, tremurând. Mary Katherine scosese o pătură din lada patului și i-o întinsese. Femeia luase mâinile lui Mary Katherine într-ale ei. Era rece ca gheața, dar prin degete îi furnica o mâncărime caldă.

— Ce cauți aici? întrebase Mary Katherine.

— Am venit să te salvez, Mary Katherine, zisese femeia.

— De la ce?

— De la iad, firește.

— Da. Te rog. Cum fac să nu ajung în iad? întrebase Mary Katherine.

Femeia zâmbise și deschisese gura. Dar, când vorbise, nu se auzise niciun cuvânt. Mary Katherine deslușise doar un plânset de bebeluș.

Și atunci se trezise.

Mary Katherine se ridică în capul oaselor. Visul, pentru moment, îi ocupa mintea. Însă curând se iviră iarăși amintirile a tot ceea ce făcuse. Gândurile oribile, cu sex. Chestia lui Doug în gura ei. Trezitul în căsuța din copaci și fugitul acasă la părinți, care nu fuseseră niciodată mai dezamăgiți de ea. Fața lui Mary Katherine se înroși de rușine. Nodul din stomac nu dispărea.

Îi venea să vomite.

Mary Katherine se grăbi spre baie. Săltă capacul toaletei și îngenunche înaintea vasului ca în fața unui altar. Dădu să vomite, însă icnea degeaba. Nu avea mâncare în stomac. Doar senzația aceea de gol. Greața, după o clipă, dispăru.

Însă rămăsese gustul.

Mary Katherine scoase apa de gură din dulăpior. Umplu până la buză capacul cu lichidul albastru și-și umplu cu el gura cum făcea bunicul ei irlandez cu whisky-ul de Crăciun. Simți apa de gură ca un ocean rece, albastru.

Apoi începu să se încingă.

Dogoarea îi cuprinse limba ca mâncărimea de pe braț. În ochi i se iviră lacrimi, secundele se făcură minute, însă nu se oprea. Nu se putea opri. Apa de gură ardea ca văpaia iadului, însă nu îndrăznea s-o scuipe. O ținu mai departe în gură, implorându-l pe Dumnezeu s-o izbăvească. Să ardă gustul din gura ei, ca o amintire ucisă de trecerea timpului.

Fă-mă să uit.

Fă-mă copil.

Fă-mă să uit chestia lui Doug.

Fă-mă să uit că mi-a plăcut.

Trupul ei câștigă în cele din urmă și, cu un icnet de durere, scuipă lichidul. Ieși din baie și se îndreptă spre dormitorul părinților. Își privi părinții adormiți în patul dublu. Nu voia decât să se bage și ea între ei, cum făcea când era mică. Îngenunche înaintea tatălui ei și-i luă mâna. Închise ochii și se rugă să fie iertată. Mâncărimea trecu din degetele ei în brațul tatălui. Se foi o clipă, apoi se întoarse pe cealaltă parte și începu să sforăie.

Mary Katherine își petrecu restul nopții scriind eseul pentru Notre-Dame despre mama lui Iisus, Fecioara Maria. Credea că, dacă o să intre la Notre-Dame, părinții o s-o ierte.

Când se făcu dimineață, mama ei coborî scările în bucătărie și făcu micul dejun. Mary Katherine încercă s-o antreneze în conversație, însă mama ei era prea dezamăgită ca să poată vorbi. Îi spuse că avea voie doar să se ducă la școală și să facă voluntariat la Shady Pines. Apoi trebuia să se întoarcă direct acasă.

— Fără prieteni. Fără Doug. Fără nimic.

— Da, mamă. Îmi pare rău, zise Mary Katherine. Unde e tati?

— A rămas în pat. Nu se simte bine în dimineața asta.

Mary Katherine se duse cu autobuzul la școală. Ridică privirea spre cer și văzu norii plutitori de deasupra. Își aminti, o clipă, o poezioară pe care le-o spusese la orele de religie doamna Radcliffe.

Norii ne dau ploaie
Dumnezeu dă ceața
Maria și-a dat Fiul
Iisus și-a dat viața.

Când sosi la școală, îl văzu afară pe Doug, așteptând-o. Era ultimul om cu care avea chef să vorbească în clipa aceea. Numai văzându-l, i se făcea rău. Așa că se furișă pe la intrarea laterală ca să-l evite și așteptă zece minute lungi sub casa scării pentru ca lumea întreagă să se perinde pe deasupra.

Când sună de începerea orelor, Mary Katherine o luă la fugă pe culoar. Întârziase la prima oră. Fusese atât de prinsă cu evenimentele propriei vieți, încât uitase că azi avea teza la istorie. Era ultima teză de dinainte de vacanța de Crăciun. Îi trebuia nota ca să-și mențină șirul de zece pe linie. Ca să intre la Notre-Dame. Și la Notre-Dame trebuia să intre, ca s-o ierte părinții ei.

Mary Katherine încercă să se concentreze pe lucrare, însă nu observa decât că o durea tot corpul. Mâncărimea de pe braț o ustura. Și nu pricepea de ce-o dor așa de tare sânii. Asta se întâmpla cu fetele după ce făceau sex oral? Nu știa. Însă nu cuteză să se uite pe internet, fiindcă părinții îi monitorizau istoricul căutărilor. Și nu putea folosi computerul de la bibliotecă, fiindcă administrația școlii monitoriza totul, de când niște băieți fuseseră prinși anul trecut când descărcau filme pornografice. Ar fi vrut să cunoască vreun consilier pe care să-l întrebe, dar consilierii erau pentru fete cu probleme de reputație. Ca Debbie Dunham. Mary Katherine nu avusese niciodată vreo problemă. Până acum.

Îi venea iarăși să vomite.

Izbuti cumva să termine testul și să treacă prin ziua de școală, sărind peste prânz și alungând de pe ecranul telefonului, ca pe muște, mesajele lui Doug. Se întoarse

acasă, unde o aștepta o tăcere înghețată. Părinții îi spuseră doar că se duc la biserică.

— Vrei să vii cu noi sau să putrezești în iad? o întrebă tatăl ei.

Mary Katherine tăcu tot drumul cu mașina până la biserică. Se așeză îndatoritoare pe banca tare, în ciuda faptului că nu-i era bine. Nu știa de ce ține părintele Tom liturghie într-o seară de joi, însă nu îndrăzni să întrebe. Mary Katherine fusese prezentă aici cincizeci și două de duminici pe an (plus de Ajun, de Vinerea Mare și la orele de religie ținute de doamna Radcliffe), an de an, de la naștere și până acum. Dar își dădu seama că nu văzuse cu adevărat ce fel de oameni veneau aici noaptea, când restul erau acasă, în siguranța căminului. Nici nu știa că oamenii ăștia există. Dar aici erau unii cu haine de oameni fără adăpost. Alții se luau la harță. Unii păreau cam smintiți. Sau bolnavi. Așa că Mary Katherine fu deosebit de atentă la predica părintelui Tom. Când ceru congregației să se roage pentru refugiații din Orientul Mijlociu ca să nu mai izbucnească vreun război, Mary Katherine lăsă deoparte zarva din minte, admiterea la facultate, pe Doug și pe părinții ei și se rugă pentru mântuirea acelor oameni amărâți.

Când începură a rosti Crezul, o văzu pe doamna Radcliffe cu coșul de colectă. Mary Katherine își aminti anii de școală religioasă. Doamna Radcliffe o lăudase părinților. O fetiță tare cuminte. Voia să fie iarăși fetița aceea. Fetița în cămașă albă, lungă, de la prima comuniune. Fata care aflase de la doamna Radcliffe că pâinea era trupul lui Hristos și vinul sângele său. Fetița care le spunea băieților să nu mai râdă de doamna Radcliffe când se atingea iarăși cu sânii de tablă și, cât mai ținea ora, rămânea cu două rotocoale albe de cretă pe bluză.

Când doamna Radcliffe se apropie cu coșul, Mary Katherine îi dădu toți banii pe care îi avea.

— Mulțumesc pentru că ne învățați despre Dumnezeu, doamnă Radcliffe, zise și zâmbi.

Doamna Radcliffe nu-i întoarse zâmbetul.

Își scărpina doar brațul, întruna.

Începu ritualul împărtășaniei. Părintele Tom spuse Tatăl Nostru. Mary Katherine se ridică odată cu părinții ca să primească împărtășania. Simți deodată ceva oribil în stomac. Lui Mary Katherine îi veni rândul. Se opri în fața părintelui Tom cu palmele desfăcute.

— Trupul lui Hristos, zise preotul.

Mary Katherine băgă în gură bucățica de pâine. Își făcu cruce și începu s-o molfăie, așa cum făcea de mică, de cel puțin cincizeci și două de ori pe an. Doar că de data asta bucățica de pâine nu mai avea gust fad, ca de plastic.

Avea gust de carne.

Mary Katherine se opri din mestecat. Ridică ochii și-și văzu părinții privind-o cu luare-aminte. Voia să scuipe pâinea, însă nu îndrăzni. Se apropie de doamna Radcliffe, care ținea potirul cu vin. De obicei nu lua și vin, dar acum Mary Katherine voia să-și curețe gustul acela din gură. Doamna Radcliffe îi întinse potirul. Mary Katherine își făcu cruce și sorbi. Numai că n-avea gust de vin.

Avea gust de sânge.

Se strădui să zâmbească, mai făcu o cruce și dădu fuga la baie. Se aplecă peste chiuvetă și scuipă acolo carnea și sângele. Însă, când se uită în chiuvetă, nu văzu decât pâine și vin.

Mary Katherine simți că stomacul i se revoltă. Se grăbi spre cabina destinată persoanelor cu handicap. Era mereu cea mai curată. Se puse în genunchi și vărsă ouăle pe care le mâncase la cină. Zăbovi așa o clipă, trăgându-și sufletul. După care trase apa și se duse iar la chiuvetă.

Își șterse cu un șervețel aspru de hârtie pelicula de sudoare care-i îmbrobona fruntea. Căută apoi în geantă Tic-Tac-ul cu mentă, ca să-și alunge din gură gustul infect. Nu găsi cutiuța, găsi însă un tampon rătăcit pe fundul genții.

Atunci își dădu seama că îi întârziase menstruația.

Mary Katherine se opri. Se gândi la corpul care-o durea. La sânii sensibilizați. La greața oribilă pe care-o simțise toată dimineața. La nodul din stomac. Ar fi putut crede, dacă n-ar fi știut cum stau de fapt lucrurile, că-i însărcinată. Gândul o înfioră la început, însă

mintea i se liniști iute. Nu avea cum să fie însărcinată. Era cu neputință.

Era totuși virgină.

Și virginele nu rămân însărcinate.

Toată lumea știe asta.

Capitolul 55

Vântul, afară, șuiera năprasnic. Luminile se stingeau prin camere. Și aproape se făcuse timpul ca bătrânii să se ducă la culcare. Ambrose citise fără oprire din jurnalul fratelui său, încă de când îl găsise. Îi venise să se oprească de câteva ori, dar nu-și îngăduise asta. Ochii lui puteau lua informațiile de-acolo, dar nu știa ce să spună despre inimă. Sentimentul era mai presus de vină ori regret. Avusese parte de amândouă, din belșug, în ultimii cincizeci de ani. Era vorba de jurnalul însuși. Tot ce se găsea acolo îi amintea de David. Mirosea ca el. Se simțea ca el. Și, firește, avea scrisul lui de mână.

Semăna cu pereții de la un spital de nebuni.

Copiii scriu de obicei strâmb, mâzgălit, însă David se dovedea campion. Folosea un vălmășag extrem de bizar de majuscule, minuscule și italice, cum Ambrose nu mai văzuse nicicând. Totul un pic sărit de pe fix. Cum era și David, un pic sărit de pe fix. Ambrose se așteptase să termine de citit jurnalul într-o oră sau două. Dar, cumva, dintr-o zi se făcuseră două și nu ajunsese nici la jumătate. Fiecare pagină era atât de înțesată cu schițe, desene și hieroglife, că făcea frazele aproape cu neputință de citit.

Trebuiau excavate.

Dar, dacă se găsea vreun indiciu pe-acolo, avea de gând să-l găsească. Ambrose se frecă la ochii obosiți și deschise iarăși jurnalul. Coperta de piele scârțâi. Continuă să citească.

> **1 aprilie**
>
> Ambrose a zis că e prea ocupat ca să mergem azi în pădure, dar nu-i nimic. E-n echipa de baseball și are chestii importante de făcut. Aș vrea doar să-i pot arăta cum e căsuța mea din copac pe dinăuntru. Mi-a luat foarte mult să o construiesc singur. Dar poate de asta e așa de specială. Când intri în ea, te poți plimba prin tot orașul. Doar că nu-i orașul adevărat. E o copie. Oamenii cred că sunt singuri, dar nu sunt. Oamenii imaginari sunt mereu cu ei. Unii sunt foarte de treabă. Alții

foarte răi. Dar nu mă poate vedea niciunul, așa că-i în regulă. În timpul zilei sunt invizibil ca avionul Femeii Fantastice. Sunt deci protejat până se lasă noaptea. Atunci poate să dea de mine femeia cu tălpile arse. Și mereu scoate niște șuierături groaznice. Tare aș vrea să vină Ambrose și să vadă și singur.

13 aprilie

Devin supererou. Când sunt în lumea imaginară, pot să sar foarte sus dacă mă gândesc destul de tare. Dar după aceea, când plec, mi-e rău. Azi m-am trezit cu o durere de cap foarte rea. Credeam că s-a terminat cu durerile de cap. Dar nu s-a terminat și acum am și febră. Mama a început să se îngrijoreze, dar nu pot să-i spun despre ce-i vorba, pentru că eu cred că femeia cu tălpile arse e cu ochii pe mine. Așa că m-am făcut că mă simt mai bine. Dar nu știu dacă sunt bine. Începe să-mi fie frică.

23 aprilie

Nu reușesc să adorm, fiindcă sunt așa de bolnav. Și mă tem să nu visez urât. Credeam că visele urâte-s ale mele, dar acum cred că visez deodată toate visele urâte ale tuturor din oraș. Și ce visează oamenii e de groază. Toți sunt așa de nefericiți! Și femeia cu tălpile arse mă tot găsește. Mi-e frică să mă duc la culcare.

3 mai

Cerbii se uită iarăși la mine. Lucrează pentru femeia cu tălpile arse. Știu că-i așa. Vreau să-i spun adevărul lui Ambrose, ca să mă ajute. Dar știu că par nebun. Și știu că ea ascultă. Aș vrea să fug departe, dar nu-l pot lăsa pe Ambrose.

9 mai

> Nu vreau să mai dorm. Coșmarurile s-au făcut așa de rele, că le văd și treaz. Nici nu mai știu câte am avut. Câteva pe noapte, fiindcă mă tot trezesc. Mereu sunt altceva, dar sfârșitul e la fel. Cineva încearcă să mă omoare. De obicei e femeia cu tălpile arse. Dar uneori pune pe alții. Noaptea trecută a fost cel mai rău. Eram pe stradă, fiindcă nu poate călca pe stradă fără să se ardă la tălpi. S-a prefăcut că-i mama mea ca să mă facă să vin pe iarbă. Și, fiindcă n-am vrut, l-a trimis pe Ambrose după mine cu un cuțit. Și nu mă puteam trezi. Femeia care șuieră l-a pus pe Ambrose să mă înjunghie. Era așa de real, că după ce m-am trezit a trebuit să iau mănușa de baseball pe care mi-a cumpărat-o Ambrose de Crăciun ca să-mi amintesc că încă îi place de mine. Și am dormit cu mănușa toată noaptea, iar de dimineață l-am întrebat pe Ambrose dacă vrea să ne jucăm cu mingea. A zis că da! Și ne-am jucat 5 minute întregi! A zis că are examene la școală și nu poate să se joace mai mult, dar că o să recuperăm la vară. Ar fi grozav. E important să fie lucruri pe care le aștepți cu nerăbdare.

Ambrose închise jurnalul. Voia să mai citească, însă cataracta lui nici nu voia să audă. Închise ochii, ca să nu-l mai înțepe și să i se umezească iar. Auzi, pe întuneric, lumea dimprejur. Vântul clătinând crengile copacilor. Doamna de alături, tușind. Zumzetul caloriferului. În afară de asta, Shady Pines era cuprins de o tăcere nepământeană. Îi amintea lui Ambrose de așteptatul în tranșee. Liniștea nu era niciodată liniște cu adevărat. Ci lucrul care atrăgea furtuna.

Ambrose deschise ochii și se uită la mănușa lui David de pe noptieră. Simți deodată că-i e nespus de frică și că nu vrea să stea singur. Se ridică forțându-și genunchii betegiți de artrită și ieși din dormitor cu jurnalul fratelui său în mână.

Când ajunse în salonul comun, Ambrose își ocupă locul obișnuit de lângă șemineu. Se așeză pe fotoliul cel

mare și se uită împrejur la fețele bătrânilor. Domnul Wilcox și domnul Russell jucau șah. Doamna Haggerty împletea o șosetă nouă pentru primul Crăciun al nepoatei ei. Câteva doamne fără copii se uitau la un reality-show de doi bani.

Ambrose scoase o lupă și deschise jurnalul. Ochii îi ardeau, dar trebuia să se mai străduiască. Încă o pagină. Miji ochii încețoșați, chinuindu-se să descifreze scrisul contorsionat al fratelui său.

20 mai

Nu știu dacă sunt treaz sau dorm acum. Mă doare foarte rău capul. Familia mea crede că mănânc fulgi de cereale dimineața, dar de fapt mi-am pus aspirine în lapte, ca ei să nu-și dea seama când mestec. Numai că nu mă ajută. Mă doare mereu. Mi-e așa de rușine. Ieri m-am întristat așa de tare, că am vrut să mor. Așa că m-am dus la căsuța din copac, am mers până în mijlocul luminișului și am așteptat să se facă noapte. Știam că femeia cu tălpile arse mă poate vedea noaptea și că mă poate omorî și gata. Dar chiar înainte de apus a ieșit din ascunzătoare un bărbat și m-a salvat. M-a pus înapoi în casa din copac înainte să mă atace femeia cu tălpile arse. Și ea l-a făcut bucăți pe el, în locul meu.

21 mai

M-am întors la căsuța din copac și l-am căutat pe omul care m-a salvat. L-am găsit lângă pârâu, spălându-și palmele despicate. Arăta ca biciuit de o mie de ori. M-am bucurat că văd pe cineva cu care să vorbesc. A zis că înțelege de ce m-am întristat ieri, dar că trebuie să mă țin tare. A zis că e soldat și că i-a promis tatălui lui să ne țină pe toți feriți de ea. Și că n-o să renunțe niciodată. Așa că nici eu nu puteam să renunț. L-am întrebat ce știe despre femeia cu tălpile arse. A zis că ea conduce lumea imaginară.

22 mai

Planul ei a început. Nu-l vede nimeni din lumea reală, dar așa e. Am încercat să-i ajut să vadă lucrurile cum sunt, dar copiii ceilalți cred că am înnebunit. Și am venit acasă pe jos de la școală, fiindcă nu mai vreau să râdă de mine în autobuz. Am trecut în lumea imaginară în căsuța din copac. Am văzut o femeie care țipa la fiul ei, pe verandă. Și l-a lovit foarte tare. Nu știa că femeia care șuieră, cu tălpile arse, îi mișca brațul și-i șoptea la ureche.

1 iunie

Se răspândește peste tot. Soldatul și cu mine am încercat să ținem oamenii înăuntrul lumii imaginare, dar nu merge. Femeia șuierătoare e mult mai puternică decât noi. Și se face în fiecare zi mai puternică. E cum ne-au spus la ora de științe că dacă pui o broască într-un vas cu apă clocotită o să sară afară. Dar dacă pui o broască în apă rece și încălzești apa treptat, nu-și dă seama decât prea târziu. Și moare fiartă. În oraș se crede acum că-i vorba de-o gripă, dar e ceva mult mai rău. L-aș ruga pe Ambrose să mă ajute, dar știu că, în sinea lui, și Ambrose crede că-s nebun. Chiar sper să aibă dreptate. Chiar sper că-s doar un puști țicnit care umblă prin pădure și vorbește singur. Fiindcă, dacă e real, lumea e acum vârâtă în apă rece și focul se încinge. Și doar eu de pe tot pământul pot opri asta.

— Soră! strigă o voce.

Ambrose închise caietul îmbrăcat în piele și se uită prin salon. O văzu pe doamna Haggerty cum se oprește din împletit șoseta pentru nepoată și duce mâna la frunte, ca să-și verifice temperatura. Infirmiera apăru în grabă.

— Ce e, doamnă Haggerty?

— Am gripă.

— OK. Atunci… în pat cu dumneata.

Ambrose studie salonul. Domnii Wilcox și Russell începură să tragă de gâtul puloverelor și cerură să se dea mai încet căldura. Doamna Webb se scărpină pe gâtul acoperit de un pulover gros ca stratul de teflon de pe tigaie. Ambrose o auzi vorbind pe una dintre femeile fără copii care se uitau la televizor. Plângerile și solicitările de apă, antiinflamatoare și cârpe îmbibate cu apă rece se răspândiră prin întreaga încăpere.

Lumea se îmbolnăvea.

În afară de mama lui madam Collins.

Ea se uita fix la Ambrose de pe scaunul ei cu rotile. Ambrose simți că se face rece în jurul lui. O adiere îi clătină perii de pe ceafă. Ca o șoaptă.

— Femeia aia stă chiar lângă tine și-ți șoptește în ureche, zise. N-o auzi?

— Știi ce spune, doamnă Keizer?

Doamna Keizer zâmbi precum pisica de Cheshire și, cu un ușor scârțâit, își făcu vânt și porni pe culoar. Scârț. Scârț.

— Moartea a venit. Moartea e aici. Vom muri în ziua de Crăciun.

Capitolul 56

Serbarea de Crăciun avea să fie, cum era de așteptat, fantastică.

Asta-i spunea toată lumea mamei lui Christopher. Serbarea de Crăciun era o tradiție care implica Shady Pines și Școala Primară Mill Grove și care data încă de dinainte să trebuiască să fie numită „Parada iernii”, din motive legale. În ultima vineri de dinainte de Crăciun, școala trimitea copii să cânte cântece „de iarnă” (colinde adică) și să facă prăjiturele pentru bătrâni. Apoi bătrânii le dădeau copiilor diverse premii la întrecerea Baloanelor. Regula era că balonul care ajungea cel mai departe căpăta premiul cel mare, însă toți copiii primeau câte ceva. Toată lumea știa că premiile erau, de fapt, cadouri de Crăciun și de Hanuka, însă scuza cu întrecerea Baloanelor era o modalitate de a ocoli separarea dintre Biserică și Stat.

— E ca și cum l-ai scoate pe Dumnezeu din „Dumnezeul mă-tii”! glumeau infirmierele.

De oricare parte s-ar fi situat, bătrânilor le plăcea serbarea, fiindcă era altceva decât jocul de dame și uitatul la emisiunile TV plicticoase din timpul zilei. Copiilor le plăcea, fiindcă scăpau de școală. Dar cel mai mult le plăcea serbarea angajaților de la azil, fiindcă însemna că, preț de câteva ore binecuvântate, vârstnicii aveau s-o lase moale cu plângerile.

Nu dai în viață peste multe situații din care toată lumea are de câștigat.

Asta era una dintre cele mai de soi din Mill Grove.

— Ai auzit ce se întâmplat, doamnă Reese? întrebă o infirmieră într-o engleză stricată.

— Ce?

— Doamna Collins… sunat să anunțe că are gripă. Nu vine tot ziua. Minune de Crăciun!

Pentru restul dimineții, rezidenții azilului Shady Pines se arătară încântați de serbare, cum sunt copiii în noaptea de Ajun. Mama lui Christopher se strădui să ia parte la dispoziția lor. Fiindcă era ultima zi de școală a fiului ei înainte de vacanța de „iarnă”, plănuia să-l ia de-acolo rapid, după serbare, și să-l ducă la ce film voia el – și la naiba cu bunul ei gust! După care aveau să-și

petreacă sfârșitul de săptămână decorându-și casa pentru Crăciun.

Dar nu se putea dezbăra.

De senzația apăsătoare.

— Bună, doamnă Reese.

Mama lui Christopher întoarse capul și-o văzu intrând pe Mary Katherine. Părea speriată. Nimic nou, firește. Biata Mary Katherine era atât de umilă, de vinovată, de incredibil de catolică încât, uneori, spunea Tatăl Nostru înainte de desert gândindu-se cumva că rugăciunea cu „Darurile Tale” de dinainte de masă nu ține suficient. Însă privirea ei de acum era altfel. Fata era îngrozită de-a binelea.

— Totul în regulă, dragă? întrebă mama lui Christopher.

— Da, totul e bine, zise fata.

Dar nu era. Biata de ea părea pe cale să izbucnească în lacrimi.

— Sigur? Mie poți să-mi spui.

— Sigur. Mi-e un pic rău de la stomac, atâta tot.

— Atunci du-te acasă. Ți-ai luat deja adeverința. Nu mai este nevoie să faci voluntariat. N-o să te judece nimeni, știi?

— Ba da, zise ea.

Și, înclinând ușor capul în semn de la revedere, se strecură în camera doamnei Keizer, începându-și tura. Mama lui Christopher ar fi urmat-o, însă fu distrasă de zgomotul din salonul comun.

— Sunt aici! Au venit copiii! țipau vocile.

Surescitarea se răspândi prin încăpere, în vreme ce autobuzele școlii trăgeau în parcare. Ușile se deschiseră cât ai clipi și profesorii făcură tot ce le stătea în puteri să-i mâne pe copii în șir. Mama lui Christopher se uită instinctiv după copiii pe care-i știa, însă nu-l descoperi în marea de căciuli împletite de lână și fesuri cu Steelers.

Prima persoană care intră fu doamna Lasko. Mama lui Christopher o văzuse de curând în biroul directorului, când Christopher se încăierase cu Brady Collins. Doar câteva zile trecuseră, însă își amintea că doamna Lasko arăta sănătoasă, strălucitoare și cu obrajii rumeni.

Diferența era șocantă.

Acum arăta palidă și trasă la față. Pungile de sub ochi erau atât de negre, că ziceai că o pocnise cineva. Era atât de extenuată, încât mamei lui Christopher i se păru că nu mai dormise de când cu întâlnirea lor din biroul directorului. Arăta la fel de ostenită precum…

Christopher.

— Vă simțiți bine, doamnă Lasko? întrebă mama lui Christopher.

— Da, sunt bine, mulțumesc, doamnă Reese. O mică migrenă, atâta tot.

Atunci băgă de seamă mama lui Christopher că doamna Lasko răspândea un iz de alcool acoperit cu apă de gură mentolată. Mama lui Christopher cunoștea mirosul acela. Crescuse cu el. Mirosul care-i citea povești la culcare. Și care-o rupea în bătaie când vărsa chestii.

Mama lui Christopher era pe cale să le spună celorlalți dascăli că învățătoarea fiului ei era beată rangă.

Doar că doamna Lasko nu era beată.

Nici măcar cherchelită nu părea.

Arăta ca cineva care trecea printr-un episod de sevraj.

Doamna Lasko se întoarse către copiii care mărșăluiau pe ușa azilului. Bătu din palme ca să le capteze atenția.

— Bine, copii, zise. Să intrăm în salon.

Mama lui Christopher privi șirul de copii tropotind pe verandă. Îi descoperi într-un târziu pe Christopher și pe amicii lui, în marea de căciuli. Băieții se purtau ca niște soldați. Ed Specialul îl flanca pe Christopher și se uita împrejur să se asigure că nu pândesc primejdii. Mike se aținea la un metru mai încolo, să se asigure că nu se furișa nimeni aproape. Matt pășea în avangardă, ca o iscoadă.

Băieții se jucau de-a armata.

Și Christopher era regele lor.

Mama lui Christopher îl văzu pe Matt intrând în salon primul, ca să se asigure că-i totul în ordine. Apoi îi făcu semn cu bărbia lui Ed Specialul, care-l escortă pe Christopher înăuntru. Mike se răsuci și își roti

panoramic privirea. Mama lui Christopher îl văzuse pe șerif făcând același lucru la prima lor întâlnire. Fusese martoră la nevoia instinctivă de a se asigura că nu pândesc pericolele.

Dar nu mai văzuse așa ceva la niște copii de șapte ani.

Uitătura cercetătoare a lui Mike găsi în cele din urmă inamicul. Brady Collins și Jenny Hertzog se uitară la Christopher și șoptiră ceva către prietenii lor. Mama lui Christopher ar fi zâmbit la copilăreala asta, dacă amândouă taberele nu și-ar fi luat rolurile atât de în serios, încât o nelinișteau. Nu mai părea o joacă.

Părea un război.

În salon, doamna Lasko se așeză la o pianină veche și începu să se încălzească cu game. Se oprea din când în când ea să se scarpine pe braț. Mama lui Christopher crezu, la început, că o mănâncă pielea de la sevraj.

Apoi îl văzu și pe Ed Specialul cum se scarpină.

Pe Matt. Pe Mike.

Pe toată lumea, în afară de Christopher.

Mama lui Christopher observă că Brady și Jenny se scărpinau și ei. La fel și unii dintre prietenii lor. Și câțiva profesori. Mai văzuse epidemii, boli de piele răspândindu-se prin școli. Dar asta era ridicolă.

— Hei, băieți… ce mai faceți? întrebă ea.

— Bine, doamna Reese. Bine, rosti Mike.

— Sigur? Văd că vă tot scărpinați pe braț.

— Mda. Cred că eu și cu Matt ne-am atins de iederă otrăvitoare sau ușa ceva, zise băiatul și ridică din umeri.

În decembrie? gândi ea, dar nu rosti vorbele. În loc de asta, îi atinse fruntea.

— Arzi, nu altceva. Vrei să le sun pe mamele tale?

— Nu. Le e rău tare și lor. Mai bine dacă suntem aici.

— Și mami la fel, zise Ed Specialul.

Mama lui Christopher ar fi socotit, în mod obișnuit, că circulă o gripă. Aceeași gripă care-l făcuse pe fiul ei să ardă de febră cu câteva zile în urmă. Dar nimic din toate astea nu i se părea normal. Își dădea seama că toți băieții păreau un pic afectați. Mai ales Christopher.

— Christopher, te simți bine? îl întrebă cu îngrijorare.

— Da, mami, n-am nimic.

Îi puse, instinctiv, palma pe frunte. Ce simți o șocă. Păruse în regulă de dimineață, când îi luase temperatura. Ba chiar fruntea lui păruse un pic rece. Și acum dogorea. Nu voia să se dea în spectacol înaintea întregii școli, așa că nu spuse nimic. Dar decise, în acea clipă, că filmul se amâna. În locul lui, avea să se lase cu stat în pat și consultații la toți medicii cu putință, până cineva avea să-i spună ce mama dracului îi îmbolnăvește în halul ăsta fiul.

— Bine, scumpule. Du-te cu prietenii tăi, zise.

Christopher și gașca lui se apropiară de pian, unde doamna Lasko începu prima melodie. Era vorba despre o lungă introducere muzicală peste care își rosti considerațiile introductive despre mândra tradiție a Serbării de „Iarnă" (adică, ha ha, de Crăciun și Hanuka).

— Doamnelor și domnilor, băieți și fete, ne bucurăm să ne aflăm aici, la Shady Pines. Sunt regizorul vostru muzical, doamna Lasko. Vom înmâna curând un premiu pentru întrecerea Baloanelor, dar mai întâi… să pornim… Pe Acoperiș.

Sus, sus pe acoperiș
Suie Moșul pe furiș
Are mii de jucării
De sunteți cuminți, copii.

Copiii începură să cânte și glasurile lor îi aduseră pe restul rezidenților azilului în salonul comun. În afară de Ambrose Olson. Abia dacă mai ieșise din camera lui de când reveniseră din vizita la casa lui de altădată, după înmormântarea lui David. Infirmiera de noapte zicea că Ambrose stătuse treaz toată noaptea, citind, apoi căzuse într-un somn adânc. Ceruse anume să fie trezit pentru Serbarea de Crăciun. Zisese că nu voia să-i rateze sub nicio formă pe copii. Dar, nu se știe de ce, când intraseră în odaia lui, infirmierele nu reușiseră să-l trezească. Își închipuiseră că-i extenuat fiindcă stătuse treaz toată noaptea.

Sau făcuse gripă și el.

O păpușă vorbitoare
Și o mașinuță mare.

În vreme ce râsul și cântecul se răspândeau prin încăpere, mama lui Christopher o văzu pe Mary Katherine împingând scaunul cu rotile al doamnei Keizer. Bătrâna părea mult mai agitată ca de obicei.

— Ceva nu-i în regulă cu tine, îi zise lui Mary Katherine.

— Doamnă Keizer, vă rog, o imploră Mary Katherine.

— Miroși aiurea. Te-ai schimbat, zise bătrâna.

— Nepotul dumneavoastră, Brady, e chiar acolo. Vă găsesc un scaun frumușel, să-l puteți asculta cântând.

— E murdară. Fata asta e murdară! țipă bătrâna.

Mama lui Christopher luă iute scaunul cu rotile din mâinile lui Mary Katherine și-l opri pe culoar.

— Doamnă Keizer, nu-mi pasă că fata dumitale e proprietară aici. Nu se vorbește cu nimeni așa. Mai ales cu voluntarii noștri adolescenți. Ai înțeles?

Bătrâna rămase tăcută o clipă, apoi îi zâmbi mamei lui Christopher.

— Totul e greșit. Simți și tu asta, zise ea cu calm.

Mama lui Christopher își lăsă privirea asupra femeii bolnave de Alzheimer. Pe brațe i se făcuse pielea ca de găină.

O-ho-ho! Cine n-ar vrea
O-ho-ho! Cine n-ar vrea
Cu Moșul pe horn să poată intra?

Mama lui Christopher încercă să-și ia mintea de la senzația neplăcută. Blocă scaunul cu rotile și se îndreptă spre Mary Katherine, care stătea la masa unde se aflau punciul și prăjiturile.

— E bolnavă, Mary Katherine. Nu știe ce vorbește, îi șopti.

— Ba știe, făcu Mary Katherine.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? Mie poți să-mi spui.

Mary Katherine tăcu. Mama lui Christopher își dădu seama că o apăsa un secret teribil. Crescuse și ea cu destule. Așa că era pe cale s-o cheme pe Mary Katherine în bucătărie și s-o descoase pe îndelete.

Și atunci se întâmplă.

Mama lui Christopher nu știa cum începuse, dar uite că Ed Specialul și Brady Collins stăteau în mijlocul salonului, înfoindu-se unul la celălalt.

— Dă-i pace, Brady!

— Du-te-n mă-ta, grăsane!

Ca din senin, Brady Collins lansă o lovitură în mutra lui Ed Specialul. Ed Specialul căzu. Matt și Mike dădură fuga în apărare, în vreme ce Jenny Hertzog se arunca peste el. Ed Specialul o azvârli înapoi și se năpusti spre Brady.

— Dacă-l mai atingi pe Christopher te omor, lua-te-ar dracu'!

Mama lui Christopher se apropie în grabă.

— BĂIEȚI! OPRIȚI-VĂ ÎN CLIPA ASTA! țipă.

Însă nici vorbă să se oprească. Se loveau, se mușcau și se îmbrânceau. În afară de Christopher, care se așezase pe jos, paralizat de migrenă.

— DOAMNĂ LASKO… AJUTOR! țipă mama lui Christopher.

Încercă apoi să-i tragă pe prietenii fiului ei de pe Brady și Jenny, însă continuau să se bată și să muște precum câinii. Se uită după doamna Lasko și-o văzu încremenită acolo, cu capul în palme, ca un bețiv lovit de mahmureală.

— Terminați cu gălăgia! Mă doare capul de mor! răcni ea.

Scena era atât de haotică, încât n-o observă nimeni pe bătrână.

Cu excepția lui Christopher.

***

Era la pământ, înlemnit. Mâncărimea depășea orice simțise până atunci. Gândurile îi săgetau prin minte cu o asemenea viteză amețitoare, că n-avea speranța să țină pasul cu ele. Nu auzea nicio voce. Cu o excepție.

Bună, *băiețel.*

Christopher se uită pe culoar. O văzu pe doamna Keizer holbându-se la el din scaun. Își scoase dantura falsă și se săltă pe picioarele sfrijite. Făcu un pas și urină pe podea. Băiatul voi să țipe, însă vocea continuă.

Nu există oameni nebuni.

Bătrâna păși șchiopătat spre Christopher. Zâmbi, dar nu arăta deloc în regulă. N-avea dinți, ca un bebeluș. Christopher se gândi să se ridice, însă fu pironit la pământ de voce.

Ci doar oameni care te țin sub ochi.

Pentru ea.

Bătrâna șontâcăi spre el.

— Chrisssstopher… șuieră.

Își puse proteza la loc, dar strâmb. Pe de-a-ndoaselea. Cu susul în jos.

E foarte furioasă.

Christopher voia să urle, însă nu-și găsea vocea. Nu era decât șoaptă și mai erau mâncărimea și doamna cea bătrână venind spre el. Picioarele i se înmuiară, așa că femeia se lăsă în patru labe. Ca un câine.

I l-ai luat pe omul cel amabil.

Femeia se freca de podea, apropiindu-se. Christopher își aruncă privirea pe front, unde Jenny Hertzog își înfigea unghiile în fața lui Matt, încercând să-i scoată ochii. Brady Collins și amicii lui îl loveau pe Ed Specialul cu picioarele în stomac. Mike îl trântea pe Brady.

Îl vrea înapoi.

Ochii femeii erau încețoșați de demență.

Spune-ne unde este.

Christopher nu se putea mișca. Era parcă lipit de podea. Mâncărimea îl cuprinse până ce ajunse să nu mai fie acolo. Simțea ca și cum ar fi fost alcătuit din toți bătrânii din sală. Simțea durerile lor. Beteșugurile. Cancerul lor. Boală. Alzheimer. Sminteală. Bătrâna se târa spre el, bălind ca un câine fără dinți.

— Spune-ne unde este! țipă tare.

Îi apucă mâinile între degetele ei ca bețișoarele. Christopher o privi adânc în ochi. Văzu o bătrână care țipa vorbe fără noimă. Doar că nu erau fără noimă. Era cum e cu nou-născuții, care știu ce înseamnă gânguritul lor, chiar dacă nimeni altcineva nu-l înțelege.

— Moartea a venit! Moartea e aici! Vom muri în ziua de Crăciun!

Christopher își împinse mâncărimea prin mâini către ea. O văzu la ea în cameră, uitându-se pe geam, la nori. Ani întregi. O purtă înapoi în timp. Înainte ca mintea să i se încețoșeze. Se întoarseră la ultima zi când fusese în toate mințile. Părea ușurată. Cum te simți când pui gheață pe o încheietură umflată. Dar era mintea ei. Pâcla se ridică. Îl privi pe Christopher.

— Unde sunt?

— Într-un azil de bătrâni.

— Mă cheamă doamna Keizer?

— Da, doamnă.

— Și cel de colo e nepotul meu, Brady?

— Da, doamnă.

— De când sunt bolnavă?

— De opt ani.

— Îmi pare rău că-s așa de înspăimântătoare.

— Pe mine nu mă înspăimântați, răspunse el.

Acestea fiind spuse, Christopher împinse mâncărimea în mintea femeii. Din nas începu să-i picure sânge. Copiii se opriră din încăierare când o văzură pe bătrână aplecată deasupra lui Christopher. În încăpere se lăsă tăcerea. Mama lui Christopher se năpusti către ei.

— Doamnă Keizer! Dă-i drumul fiului meu!

— Sigur că da, zise bătrâna. Mă scuzați, doamnă Reese.

Și-i dădu lui Christopher drumul. Tot personalul se holba acum la ea. Femeia fusese devastată de boala Alzheimer vreme de opt ani. Și acum era lucidă, vioaie și voioasă.

Era un miracol.

Christopher ridică privirea spre mama lui. Fața îi era însângerată. De la nas până la gât. Privirile li se întâlniră.

— Mămică, zise, cred că o să mor.

Capitolul 57

Mama lui Christopher era atât de panicată, încât, când pătrunse în camera de urgențe, nici nu observă de la început. Nu vedea decât la un pas în față. Trecuse, în drum spre spital, pe roșu la toate intersecțiile și nu respectase niciun indicator de oprire. Pe cealaltă parte a străzii văzuse cerbi, dar nu încetinise. Băiatului ei îi curgea sânge din nas, șuvoi. Pielea îi era atât de înfierbântată, încât o făcuse să capete bășicuțe în palmă.

Și vorbea singur.

Nu în propoziții. Ci cuvinte înșiruite ca furnicile la un picnic. Mama lui Christopher se rugă să nu fie decât un delir de la febră și atât. Avusese și ea unul, când era mai tânără. Era într-o drumeție cu singurul ei unchi de treabă și băgase mâna sub o piatră. O mușcase un șarpe și, două zile după aceea, nu mai știuse exact ce e real și ce-i imaginație.

— Rezistă, scumpule, zise.

Însă fiul ei continua să bâiguie. Să delireze. Se deslușea doar…

— Fără vise.

Parcase în dosul spitalului și alergase spre camera de primire urgențe ducându-și fiul în brațe ca pe un maldăr de rufe. Se dusese glonț la dispecer. Sora Tammy o ascultase îndatoritoare, îi ceruse cardul de asigurări și-i spusese să ia loc în sala de așteptare.

— Bine, bine. Cât trebuie să aștept până ce-l poate vedea un doctor?

— Cam zece ore.

— Ce dracu' vrei să spui cu *zece ore*?

Sora Tammy arătă cu degetul spre sala de așteptare. Mama lui Christopher se răsuci iute. Și atunci, în sfârșit, văzu.

Nu mai rămăsese niciun loc pe banchete.

Era obișnuită ca sălile de așteptare să fie locuri ale disperării. Acolo fusese și ea silită să se ducă în perioade când nu avusese asigurare. Văzuse cupluri de drogați gemând. Oameni săraci plângând și rugându-se să fie consultați. Dar acum avea asigurare de sănătate. Nu era într-o metropolă. Era într-un orășel.

Și nu mai văzuse așa ceva în viața ei.

Spațiul gemea de lume. Tații stăteau cu spatele lipit de perete pentru ca soțiile și copii să se poată așeza. Erau și bătrâni care stăteau pe jos.

— Îmi pare rău, doamnă Reese, zise sora Tammy. Foarte mulți dintre doctorii și asistentele noastre și-au luat liber azi pe caz de boală. Am ajuns să stau eu la birou pentru primiri. O să-l consultăm de îndată ce e posibil.

— Mai e în apropiere vreun alt spital? întrebă ea.

— E la fel peste tot, doamnă. De Crăciun e sezon de gripă. Luați loc, vă rog.

Mamei lui Christopher îi veni să urle, însă avea înaintea ochilor o femeie obosită care părea și ea, pe deasupra, bolnavă. Așa că-și înghiți furia și încuviință.

— Mulțumesc, soră, zise.

— Cu plăcere, doamnă, răspunse sora Tammy și se întoarse la telefon.

— Scuze, tati. Nu pot să plec. Avem o criză de personal. O să cumpăr MerLOT pentru petrecerea de mâine.

Înaintă printre banchete, sperând că cineva avea să-și cedeze locul unui copil bolnav. Faptul că n-o făcu nimeni o neliniști. Lumea era prea ocupată să-și vânture hainele ca să se mai răcorească de propria febră. Erau cu toții absorbiți de scărpinatul brațelor. Mama lui Christopher văzu un om ținându-și pe față un bandaj.

— Al naibii cerb, a sărit exact în fața camionului, îi zicea celui de alături.

Trecu pe lângă cineva care fusese victima unei înjunghieri. Pe lângă o gospodină care adormise inexplicabil în curtea din spate și se trezise cu degerături. Doi indivizi care se luaseră la bătaie în crâșmă, din pricina unei „indience" care se lăudase că bagă pe oricine sub masă. Îi îmbătase pe amândoi. Și i se păruse nimerit să glumească spunând că ar fi amuzant ca ei să se lupte până la moarte pentru dreptul de a se culca cu ea. Și din motive pe care niciunul nu le putea explica, își spărseseră pe masă sticlele de bere și încercaseră.

Când sticla le despicase pielea, își reveniseră din nebunie.

— O consultați pe mama ACUM!

Madam Collins se afla alături de Brady și de mama ei la ghișeul de primiri. Doamna Keizer zăcea toropită în scaun. Madam Collins arăta ea însăși grav bolnavă. Fruntea îi lucea de sudoare, însă nu voise să-și dea jos bijuteriile ori haina de blană. Se scărpina pe sub colier și continua s-o facă pe sora Tammy cu ou și cu oțet.

— Ia uite acolo sus, șuieră madam Collins. Vezi ce scrie deasupra ușilor? Scrie Aripa pentru Urgența Collins. Și eu sunt Collins. Prin urmare, dacă nu-i dai în clipa asta un pat mamei, ghici ce-o să scrie pe panoul ăla mâine. DE ÎNCHIRIAT.

Mama lui Christopher nu credea că madam Collins înțelege ce se petrece în jurul ei. Îi zbură mintea la soarta reginei Maria Antoaneta, după ce a sa „dietă cu cozonac" nu fusese tocmai bine primită. Niște tipi mai masivi se ridicară. Se îndreptară spre madam Collins. Niște bătrânei se grăbiră să le ocupe scaunele.

— De ce nu-ți aștepți rândul, tanti? i se adresă unul dintre ei lui madam Collins.

— De ce nu vă construiți voi propriul spital, rataților? răspunse ea.

Prin încăpere se răspândi un murmur. Nimeni nu știa ce va urma.

Mama lui Christopher văzu cum furia lor se întinde ca un ecou. Se întrebă, o clipă, dacă ecourile se stingeau vreodată ori deveneau, pur și simplu, imposibil de auzit. Ca șuieratul unui fluier pentru câini. Mereu aici. Mereu în jurul nostru. Pentru totdeauna.

— Scârbele ca tine mă fac să vomit, zise bărbatul.

Brady, fiul lui madam Collins, se proțăpi în fața celor doi bărbați. Era un sfert cât ei, însă furia îl făcea neînfricat.

— S-o lăsați pe mama în pace!

Prezența lui Brady liniști suficient atmosfera încărcată din încăpere pentru ca oamenii de la pază să îndepărteze familia Collins de mulțimea furioasă, ducând-o într-o cameră de spital drăguță și curată. Fără familia Collins asupra căreia să-și abată mânia, oamenii se luară la harță unii cu alții. Cei doi bărbați enervați se

întoarseră la locurile lor și le poruncită bătrânilor să se ridice. Inclusiv femeilor. Bătrânele găsiră loc pe podea și porniră să se uite fix, de-acolo, la femeile tinere cu copilașii lor bolnavi. Mustrându-le pe față. Zicând că ele ar fi știut să aibă mai multă grijă de copii. Femeile tinere ripostară.

— Nu-mi zici tu cum să-mi cresc copiii.

— Nu vorbi așa cu nevastă-mea.

— Ai face bine să te așezi acolo, altfel vin eu și te așez cu de-a sila.

— Să dea cineva mai tare televizorul.

— Ba nu, mai încet. M-am săturat de rahatul ăla cu Orientul Mijlociu.

— Ai grijă cum deschizi gura în fața copiilor.

— Obligă-mă, hodorogule.

Întreaga încăpere devenea la fel de furioasă ca Jerry.

O ambulanță opri la intrare și paramedicii intrară cu un bărbat care fusese înjunghiat în gât de soție, cu un cuțit de pâine, noaptea trecută. Femeia îi pansase rănile cu perdelele de la bucătărie și sunase cu întârziere la autorități. Bărbatul dădea sălbatic din picioare. Mama lui Christopher păși înapoi, ferindu-și fiul de imaginea oribilă. Avea încă febră și îngâna ceva în legea lui.

— E aici. Ce? Bine.

— Rezistă, Christopher, șopti ea. Îți fac eu rost de-un doctor. Promit.

Se așeză strategic într-un colț, ca să nu scape din priviri pe nimeni care s-ar fi apropiat. Își luă în brațe fiul, în așteptarea unui scaun. Refuză să se lase cuprinsă de autocompătimire.

Regretul nu supraviețuiește. Oamenii, da.

Așa că se apucă să-și spună că era totuși norocoasă. Se uită la televizor și se simți recunoscătoare că nu era acum într-o tabără de refugiați din Orientul Mijlociu. Oamenii ăia ar fi dat tot ce aveau doar ca să se blocheze la coadă la urgențe vreme de zece ore, într-o încăpere cu automate pline cu mâncare.

Lor li s-ar fi părut, probabil, că vine sfârșitul lumii.

Capitolul 58

Tati.

Telefonul suna. Șeriful nu izbuti să-și dea seama când anume ațipise iarăși. I se tot întâmpla asta de când părăsise pădurea din Mission Street. Trecuse de Șantierul Collins și se întorsese la secție cu mașina. Își lăsase vehiculul de poliție vopsit alb-negru în parcare și se suise în camioneta Ford, așa cum înlocuiești pantofii cu papuci când ajungi acasă.

Doar că șeriful nu plecase spre casă.

Abia-și ținea ochii deschiși, însă se străduise să aducă uneltele vechi găsite în pădure la prietenul său Carl, în centru. Șeriful știa că ar fi putut lăsa pe seama vreunui subordonat treaba asta, însă ceva îi spunea că-i nevoie ca acele unelte să fie duse imediat.

Era de parcă i-ar fi șoptit o voce.

După ce descărcă uneltele, nimeri în fața spitalului Mercy, în parcare. Se uită lung la locul unde-i spusese rămas-bun fetei cu unghiile date cu ojă. Îi atinsese mâna și-i spusese „tati". Se uită lung, simțind că trec ore, la micul pom de Crăciun.

Adormi în mașină.

Dumnezeu e un ucigaș, tati.

Șeriful se trezi, după un timp, simțindu-se teribil de rău. Se gândi mai întâi că-i gripă, dar nu avea dureri articulare. Nici junghiuri. Nu se umflase niciun ganglion. Dacă gripă era, atunci era cea mai aiurea chestie pe care-o avusese vreodată. Fiindcă gripa, de obicei, nu-ți pârjolește pielea cu febră, lăsându-ți restul corpului în pace, cu excepția unei zone cu mâncărime de pe mână.

Oricum, șeriful nu voia decât să se ducă acasă și să-și întindă oasele trudite. Bunicul lui îi dăduse o rețetă grozavă pentru orice boală. „Dai pe gât câteva păhărele de rachiu, te-nfășori în cinci pături și dai boala afară din corp. E un iad timp de zece ore și-apoi s-a dus."

Era pe cale să cumpere băutura, când îi sună telefonul. Se uită la identitatea celui care sunase, nădăjduind că avea să fie Kate Reese. Dar era dispeceratul. Se scutură, încercând să redevină alert, și

răspunse la apel. Îi spusese adjunctului că e la pat doborât de gripă și că să-l sune doar în caz de urgență.

Însă urgența se declanșase deja.

Adjunctul îl informă că jumătate din personalul departamentului de poliție își luase liber din cauza gripei. Situația era agravată și de faptul că o bibliotecară de la școala primară își înjunghiase soțul. Mai erau niște încăierări prin baruri. Niște accidente de mașină. De parcă întregul orășel s-ar fi trezit cu fața la cearșaf.

— Avem nevoie de dumneata cât mai repede, domnule șerif.

Era ultimul lucru de care avea chef șeriful.

— Vin acum, zise.

În vreme ce parcurgea iarăși drumul din centru spre Mill Grove, observă cât de oribil era traficul. Îi amintea de zilele de luni din copilărie. Ori de câte ori echipa Steelers câștiga meciul de duminică, lumea se făcea politicoasă nevoie-mare în trafic. „Nu, vă rog, după dumneavoastră…” însă, dacă echipa pierdea, singura politețe era arătarea degetului mijlociu și claxonatul de zor. Așa de mult își iubea orașul echipa. Traficul de luni murea și învia odată cu Pittsburgh Steelers.

Însă acum era vineri.

Și echipa mergea din victorie în victorie.

Când ajunse la secție, febra îi devenise de nesuportat. Transpirația i se prelingea, picurând pe spinare. Dar speranțele că putea să ia ceva contra febrei și să ațipească un pic îi fură spulberate în clipa în care intră. Nu-i veni a crede ce aglomerat era. Mill Grove fusese un orășel liniștit. Dar, dacă aruncai o privire în camera aceea, ai fi putut crede că e Districtul Hill în noaptea de Anul Nou.

Timp de câteva ore, șeriful se ocupă de tot și de toate, de la bibliotecara care-și înjunghiase soțul până la cele câteva accidente de circulație ce aveau de-a face cu cerbi. În clipa în care rezolva ceva, se ivea o altă problemă. Jafuri. Încăierări în baruri. Vandalism. Proprietarul unui magazin de arme sunase ca să reclame un jaf. Spărgătorii nici nu încercaseră măcar să deschidă casa. Nu lipsea niciun ban. Lipseau doar armele.

De parcă întregul oraș o luase razna.

Șeriful văzuse destule la viața lui ca să-și dea seama că, atunci când lucrurile scăpau de sub control, moartea era întotdeauna aproape. Însă, din fericire, niciunul dintre accidente nu fusese fatal. Gripa nu ucisese niciun copil sau bătrân. Cerbii poate că avariaseră niște vehicule, dar nu murise nimeni. Nici măcar victima înjunghierii. Cuțitul îi despicase gâtul și corzile vocale. Domnul Henderson n-avea să mai poată vorbi vreodată, însă respira încă.

Era un miracol.

Pe la finele după-amiezii, șeriful era mort de oboseală. Oricâtă aspirină ar fi înghițit, nu putea să reducă febra. Și deja renunțase la speranța că vreun unguent l-ar fi putut izbăvi de mâncărimea de pe mâna dreaptă, care-l scotea din sărite. Știa că, dacă nu se odihnește un pic, va fi nefolositor toată săptămâna următoare. Și nu-și permitea să se îmbolnăvească în săptămâna Crăciunului. Așa că așteptă o pauză mică în activitate și se duse în birou. Luă o gură de sirop contra gripei și lăsă lichidul cireșiu să-i alunece pe gâtlej. Stinse lumina și se întinse pe canapea, cu ochii închiși.

Zăcu acolo vreo zece minute, însă fără să-și poată găsi o poziție confortabilă. Sudoarea lipicioasă cauzată de febră îi năclăise deja hainele. Întoarse perna de pe-o parte pe cealaltă de mai multe ori, dar dacă exista o parte mai răcoroasă, nu izbutea s-o găsească, afurisita. Deznădăjduit, dădu de pământ cu perna și-și lăsă capul direct pe canapeaua de piele.

Se strădui să stea întins și să-și lase ochii să se închidă. Fără folos. Își aruncă privirea prin birou și-și dădu seama că se uită lung la panoul cu posterul care-o dădea dispărută pe Emily Bertovich. Se întrebă dacă poliția din Erie are vreo pistă nouă. Sau poate că fuseseră așa de ocupați cu gripa, spitalele, bătăile din baruri și accidentele rutiere că nu reușiseră s-o găsească. Cum era și el împiedicat să-și dea seama cine-l îngropase… cine-l îngropase pe… cum îl chema? Puștiul ăla. Frățiorul bătrânului. Avea să-și dea seama, odată și-odată. Avea nevoie doar de somn. Cum îl chema? Un puști simpatic. Cu doi dinți din față lipsă. Exact ca fata cu ungh…

Tati.

Telefonul sună și iarăși șeriful nu-și dădu seama când ațipise. Febra se ințețise și capul îi zvâcnea. Se uită la numele apelantului și dispoziția i se îmbunătăți instantaneu. Era Kate Reese.

— Bună, zise.

— Salut, răspunse ea, părând îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt la spital. Christopher a făcut gripă.

— Da, se tot întinde. M-am trezit și eu cu ea, zise șeriful.

— Și tu? făcu ea, alarmată.

— Nicio grijă. Am sunat pe la toate spitalele. Nu se moare. E doar a naibii de neplăcută. Atâta tot.

Se așteptase ca vestea să o mai liniștească, însă își dădu seama că mai era și altceva. Tăcerea ei stăruia, sâcâitoare ca mâncărimea de pe mână.

— Ai putea să trimiți un om de-al tău la urgențe? întrebă.

— De ce?

— Sunt niște oameni aici care-s prea…

Se poticni, căutând cuvântul potrivit.

— …nervoși.

— Nimeni nu suportă spitalele, zise șeriful.

— Ai de gând să faci mișto ori să mă asculți? ripostă ea.

— Să te ascult, zise el lăsându-se mustrat.

— Am mai fost pe la urgențe. Prin locuri mult mai sărace. Dar acum e altceva. Aproape că s-au iscat niște bătăi. Lumea pare scoasă din minți. Uneori, dacă doar văd o mașină de poliție pe marginea drumului, șoferii încetinesc… înțelegi ce zic?

El dădu din cap a încuviințare. Nu era o idee rea.

— Bine, o să trimit chiar acum pe cineva. Și o să trec pe la spital și eu, îndată ce pot pleca de la muncă.

— Mulțumesc, zise ea părând, în cele din urmă, ușurată. Trebuie să mă-ntorc lângă băiatul meu. Noapte bună, Bobby.

Prenumele lui parcă nu-i sunase niciodată așa de bine.

— Noapte bună, Kate, zise și închise.

Nu avea niciun om de prisos, dar ceru dispecerului să trimită oricum pe cineva la Urgențe. Simțea o dorință imperioasă să o protejeze, una pe care nu și-o putea explica. Trebuia pur și simplu să-i știe la loc sigur pe Kate Reese și pe fiul ei.

I se părea că lumea întreagă depinde de asta.

Când ieși din birou, observă că secția era și mai plină decât fusese dimineață. Se petrecuseră alte bătăi, accidente și dispute între vecini. Gripa se răspândise și mai mult. Deținuții din arest erau cu toții scuturați de febră. I-ar fi luat de acolo, însă spitalul era plin ochi.

Șeriful trecu pe lângă celule ca să-și facă o idee despre ce pagube adusese ziua. Văzu niște tipi tamponându-și rănile pe care le căpătaseră într-o încăierare. Încă vreo doi fuseseră arestați pentru că refuzaseră să se dea jos din mașini ori să arate permisele de conducere după ce fuseseră opriți pentru exces de viteză. Sau conducere imprudentă. Ori fugă de la locul accidentului. Cu toții se apucară să strige la el. Furia lor îl neliniștea. Însă era un fleac pe lângă ce văzu în ultima celulă a arestului.

Cea în care se afla doamna Henderson.

Și ce față de femeie de treabă avea! Era cu neputință să crezi că noaptea precedentă înfipsese cuțitul în gâtul soțului ei. În clipa asta, singura barieră între ea și o acuzație de omor deosebit de grav era firul de viață de care atârna, la terapie intensivă, soțul ei.

Doamna Henderson se uită spre șerif și-i zâmbi cu bunăvoință.

— Mai trăiește soțul meu? întrebă.

— Da, doamnă. Rezistă, răspunse el.

— Bine. Sper să trăiască.

Șeriful dădu din cap a încuviințare. Bătrâna zâmbi.

— Fiindcă tare mi-ar plăcea să mai vâr o dată cuțitul în el.

Și, zicând acestea, doamna Henderson își văzu mai departe de cititul Bibliei.

Șeriful, din experiență, știa că sărbătorile scot din oameni comportamente extreme. Unii simt iubire și nevoia de filantropie, în vreme ce alții devin criminali sau sinucigași. Pentru șerif, întunecimea era la fel de comună de Crăciun ca prezența Moșului.

Dar acum era altfel.

Asta îl băga în sperieți.

Șeriful coborî la parter. Știa că era cu putință ca gripa să devină mortală. Și nu-i plăcea să-i știe pe Kate și pe Christopher în mijlocul bolnavilor, în spital. Așa că avea de gând să treacă în revistă planurile pentru urgențe pe care le făcuse când își luase în primire postul de aici. Trebuia să se asigure că erau gata. Pentru ce? Nu îi era limpede.

Ceva însă îl îmboldea să se pregătească pentru ce-i mai rău.

Coborî scările. Intră la arhivă. Îi ceru doamnei Russo să-i caute tot ce exista despre fostele epidemii de gripă, cât se uita el la planurile pentru situații de urgență. Știa că trebuie să țină deschisă Autostrada 19 în orice circumstanțe. Dacă autostrada era deschisă, poliția statală putea să ajungă aici și oamenii să plece. Dacă șoseaua aceea se închidea, Mill Grove putea, la fel de bine, să fie o insulă. Orășelul era ca un organism. Drumurile erau arterele și venele, împingând sângele către și dinspre inimă.

Însă, în cazul de față, inima localității Mill Grove se găsea în pădurea din Mission Street.

Șeriful își aminti deodată că investiga ceva în pădure când izbucnise epidemia. Ce voise să facă? Îi luă o clipă să-și amintească. Uneltele. Așa. Uneltele acelea vechi. Le dusese la prietenul lui, Carl. Crezând că au ceva de-a face cu… cu… cum îi zicea puștiului? Fratele mai mic al bătrânului. Care dispăruse. Ori de câte ori încerca să se gândească la numele puștiului îl apuca mâncărimea și sudoarea îi îmbrobona fruntea, Dumnezeule, ce bolnav era! Avea să-și amintească numele odată și-odată.

Șeriful se întoarse la planul de urgență. Trebuia să se concentreze. Se confrunta cu o epidemie de gripă. Nu-și putea consuma timpul preocupându-se de cazuri vechi de cincizeci de ani, cu fratele mai mic al lui Ambrose Olson. Cum îl chema? A, da. Îl chema…

Tati.

Șeriful nu-și dădu seama când adormi iarăși, însă îl trezi, după un timp, doamna Russo. Șeriful își coborî privirea asupra planului de intervenție urgentă. Era plin

de sudoare. Și era prea bolnav ca să încerce măcar să-și salveze demnitatea. Adormise în timpul programului. I-ar fi suspendat pe oricare dintre oamenii lui, fără plată, pentru așa ceva.

— Domnule șerif, poate ar fi bine să vă duceți acasă, zise cu blândețe doamna Russo.

Tare ar fi vrut să se ducă, însă nu putea. Era ca un câine care amușina sosirea furtunii cu mult înainte ca stăpânul său să-și dea seama.

— Mulțumesc, doamnă Russo, mă descurc. La treabă, zise.

Se așezară și parcurseră ce informații existau despre epidemii de gripă din trecut. Cea mai gravă fusese molima de gripă spaniolă din 1918, dar erau și altele. O așezare Amish fusese lovită atât de tare în anii 1800, că supraviețuitorii se mutaseră undeva prin Ohio. Mai fusese o epidemie, mai mică, după Războiul de Independență.

Însă atenția șerifului fu atrasă de un episod infecțios mai recent. Se întâmplase vara, nu iarna. Populația se îmbolnăvise foarte rău, însă nu murise nimeni. Șeriful se opri. Febra și mâncărimea se accentuau, însă nu voia să îngăduie, de data asta, să se lase abătut de la treabă. Citi din scoarță în scoarță întregul dosar. Nu găsi nicio informație folositoare despre felul în care se ocupase de urgență, atunci, departamentul șerifului. Află totuși o informație interesantă.

Epidemia de gripă se declanșase la un an de la dispariția unui băiețel.

Numele lui era David Olson.

Șeriful n-ar fi putut spune de ce, însă numele însemna ceva pentru el.

Capitolul 59

Christopher nu-și putea aminti dacă era adormit sau treaz. Se uită către picioare. Nu pricepea de ce-s atât de scurte. Sau de ce era într-un halat de spital. Ori ce căuta în spital. Își privi mâinile, așteptându-se să zărească palmele încrețite ale unei bătrâne. Mâinile doamnei Keizer. Dar nu le văzu.

„De ce am oare mâini de băiețel?” își zise, mirat.

Fiindcă ar fi putut jura că, de la Serbarea de Crăciun încoace, era doamna Keizer. Nu știa de ce. Nu făcuse decât să-i atingă brațul. Poate era de la medicamente. Însă viața ei îi trecea pe dinaintea ochilor ca un film proiectat la interiorul pleoapelor.

Sunt o fetiță. Sunt elevă bursieră. Mă duc la colegiu. Ia te uită la băiatul ăla, în sala de sport. Cum te cheamă? Joe Keizer. Pe mine mă cheamă Lynn Wilkinson. Mă bucur să te cunosc. Da, sunt liberă sâmbătă seară. Și sâmbăta de după. Mă uit la mâini. Doamne! Inelul de logodnă îmi intră pe deget. Ne ținem de mână în biserică. Nu mai sunt Lynn Wilkinson. Sunt doamna Joseph Keizer acum.

Christopher se ridică în capul oaselor. Se uită spre geam și văzu reflexia unui băiețel. Însă, când închise ochii, reflexia era filmul privat cu doamna Keizer.

Joe! Joe! Sunt gravidă. E o fată! Să-i spunem Stephanie, după mama mea. Bine. În regulă. Kathleen, după a ta. Kathy Keizer, vino în clipa asta încoace! Să vezi tu ce pățești când află taică-tău ce-ai făcut. Joe, oprește-te. Îngheață. Las-o în bucătărie. Bine, atunci o las eu! Joe, stai! Mă doare. Joe, te rog. Fata noastră e adolescentă. Fata noastră e absolventă. Fata noastră se mărită. N-o să mai fie Kathy Keizer. O să fie doamna Bradford Collins. Joe, Joe, e însărcinată! Joe, avem un nepoțel! Bradford Wesley Collins al III-lea! Ce nume regal. Joe, ce-i cu tine?! Joe! Joe! Trezește-te! Joe!

Christopher deschise ochii și-o văzu pe femeia aceea de treabă ieșind din baie. Cum îi zicea? Doamna Reese. Așa. Kate Reese.

— Mă auzi, Christopher? întrebă ea.

Doamna Reese întoarse perna pe fața răcoroasă, ca să-i fie mai comod lui. Christopher închise ochii și

figura aceea îngrijorată fu înlocuită cu amintirile doamnei Keizer. Pâlpâind ca o peliculă veche la fiecare clipit.

Nu, Brady. Bunicul a murit. Și mie mi-e dor de el. Am fost căsătoriți patruzeci… patruzeci… Doamne, oare cât să fi fost? Patruzeci și ceva? Îmi stă pe limbă. Doamne, de ce nu-mi pot aminti? Nu mi-e bine. Nu mai știu ce-am făcut cu… numele. Cum adică numele meu e Lynn Keizer? Nu țin minte să mă fi măritat. Nu, greșești. Nu sunt doamna Keizer. Mă cheamă… mă cheamă Lynn…nu mai știu. Tu cine ești? Care Kathleen? Și băiețelul ăsta de lângă tine cine-i? Nu-i nepotul meu. Nu-l cunosc. Soră! Cineva mi-a furat amintirile! Cineva mi-a furat numele! Nu-mi spune mie să mă calmez! Nu-nțelegi ce se întâmplă? Nu-nțelegi? Moartea vine. Moartea a venit. O să murim de Crăciun!

Doamna Reese îi apropie de gură un pai, ca să soarbă. Simți suc de mere, rece ca gheața. Cel mai delicios de care avusese vreodată parte. Îi plăcea mai mult decât cerealele cu fructe. Dar femeilor bătrâne nu le plac cerealele cu arome de fructe. Deci nu putea fi o bătrână, nu? Era un băiețel cu mâini mici de băiețel.

— Așa, scumpule. Cum te simți, Christopher?

În chema Christopher. Chiar așa. Doamna Reese nu era infirmieră. Era mama lui. Erau amândoi la spital. Doctorul ținea o fișă. Doctorul credea că-i febră, dar Christopher știa că nu asta era. Atât, că avusese Alzheimer vreo două zile. Atâta tot.

— Cum te simți, puștiule? întrebă doctorul.

Bine, răspunse el.

— Sigur, Christopher? întrebă mama lui.

Voia să-i spună mamei adevărul. Că încă putea să simtă suferința doamnei Keizer. Boala ei care-i sfârtecase încheieturile. Nici nu știa dacă poate merge. Dar să mai și stea în picioare. Numai că nu-i putea spune cu doctorul de față.

Nu cu doctorul ăsta, care se scărpina pe braț.

— Da, mami, sunt bine, zise Christopher.

Doctorul lipi stetoscopul de pieptul lui. Metalul rece îi atinse pielea și mâncărimea fulgeră prin el. Întreaga educație medicală a doctorului curse într-o clipă în

mintea lui Christopher. Doctorul crezu că-i vorba de temperatura stetoscopului. Îl scutură și încercă iarăși.

Nu pricep și gata. Plămânii băiatului sunt în regulă. Ritmul cardiac e normal. Am făcut toate analizele și testele. Termometrul arată că nu are febră, dar puștiul pare… că e pe moarte.

Christopher se chinui să zâmbească. N-avea voie să le arate cât era de bolnav. Boala însemna medicamente, medicamentele însemnau somn și somnul însemna doamna șuierătoare. Dar mâncărimea era atât de puternică, încât avea să-l înece ca o mare. Christopher n-avea unde să scape de ea, așa că trase o gură bună de aer în plămâni.

— Îmi place cum respiri, puștiule, zise prietenos doctorul.

Mâncărimea se răspândi prin tot corpul lui Christopher, aducând cu ea pe toți oamenii consultați de doctor în acea zi. Durerile și suferințele lor. Febra și migrenele. Christopher simți lama intrând în gâtul domnului Henderson. Cincizeci de ani de căsnicie aruncați pe apa sâmbetei cu o singură lovitură de cuțit de tăiat pâine.

Ți-am pregătit zece mii de mese cu cuțitul ăsta!

Gripa era pretutindeni. Doar că nu era gripă. Era doamna șuierătoare de pe cealaltă parte a geamului. Era sigur că-i așa. Mama lui Christopher îi mai dădu să soarbă odată din sucul de mere. Avea gustul sângelui domnului Henderson, picurând pe masa din bucătărie. Lui Christopher îi veni să vomite, dar nu putea. Altfel nu i-ar fi dat în veci drumul de aici. Și trebuia să iasă de aici.

— E delicios, mami. Mulțumesc.

Christopher o simți în încăpere pe doamna șuierătoare. Urmărindu-i pe toți. Manevrându-i ca pe niște marionete trase de sfori. Sfori, cum aveau oamenii-căsuță poștală. Sfori ca la întrecerea baloanelor. Începu să intre în mințile oamenilor și să vadă cu ochii lor. Ochiul gigantic se mărește. Răul e în doctor acum. Își scarpină palma. Cea cu care a ținut, la examenele de la facultate, fițuicile.

— Doamnă Reese, nu e nimic în neregulă, fizic vorbind, cu fiul dumneavoastră.

— Domnule doctor, numai dacă-i puneți mâna pe frunte…

— Termometrul spune 36 cu 8.

— Atunci e stricat.

— Am încercat trei. Nu pot fi toate stricate. Nu are febră.

— Ai putea prăji un ou pe fruntea lui.

— Doamnă Reese, fiul dumneavoastră nu are febră.

Christopher simți cum indignarea mamei lui creștea. Încercă totuși să păstreze un ton coborât.

— Și sângele care-i curge din nas?

— Nu are hemofilie, doamnă Reese.

— Dar îi tot curge…

— Am făcut analize. Nu are hemofilie.

— Atunci ce are?

— Nu știm.

Furia mamei lui creștea. Furiile tuturor creșteau.

— Nu știți? L-ați sucit și l-ați învârtit două zile… și acum nu știți, lua-v-ar naiba?

— Doamnă Reese, vă rog să vă liniștiți.

— Mă liniștesc pe dracu'. Mai faceți analize.

— Am făcut. De sânge. Tomografie. Ecografie.

Doamna șuierătoare…

Doamna șuierătoare devine… Mai puternică.

— Mai faceți niște nenorocite de analize!

— Nu mai avem ce face! Le-am făcut pe toate. Nu are nimic, doamnă Reese!

— DAR UITAȚI-VĂ LA EL!

Arătă spre băiat cu degetul și Christopher se văzu prin ochii ei. Era palid ca o stafie. Sub nas avea o crustă de sânge. Voia să-i spună că doamna șuierătoare e chiar acum în cameră și-i face pe toți să se urască. Însă nu îndrăzni, fiindcă…

— Doamnă Reese, există vreun istoric de boli mintale în familia dumneavoastră?

…putea să pară bolnav psihic.

— Există vreun istoric de boli mentale în familie? repetă doctorul.

În cameră se lăsă tăcerea. Christopher își văzu mama încremenind pe scaun. Nu răspunse. Doctorul păru mulțumit că obține un moment de calm. Începu să vorbească, rostind cuvintele șovăielnic, de parcă ar fi pășit pe vârfuri din silabă în silabă.

— Doamnă Reese, vă întreb fiindcă am văzut de multe ori afecțiuni psihosomatice la copii. Când nu găsim un motiv de natură fizică, de obicei se întâmplă fiindcă motivul e unul psihic.

Christopher își privi mama. Chipul îi era inexpresiv, însă luând-o de mână, simți o frântură din filmul interior pe care și-l păzea atât. În genunchi. Curățând cada. Cu mâinile iritate de detergentul cu clor. Sângele soțului, care nu mai ieșea. Așa că își văzuse de drumul ei. Și nu se mai oprise din drum.

— Fiul meu nu-i nebun, zise mama lui Christopher.

— Doamnă Reese, ziceați că și-a sfâșiat pielea de pe gât la școală. Automutilarea e unul dintre semnele…

— Era un coșmar. Copiii mai visează urât.

Doctorul își ținu gura. Preț de o clipă.

Doctorul crede... doctorul crede... că am ceva grav. A văzut schizofrenie la copii. Poate să apară la copii mai mici decât mine. Doctorul lucrează... doctorul lucrează pentru doamna șuierătoare. Doar că nu știe.

— Doamnă Reese, încerc să vă ajut fiul. Nu să-i fac rău. Aș putea să chem chiar acum un psihiatru de copii. Ar putea să-l consulte rapid. Dacă eliminăm ipoteza bolii psihice, vă promit că fac iarăși toate analizele. Ne-am înțeles?

Tăcerea stărui în cameră. Zece secunde simțindu-se ca o oră. Până la urmă, mama lui Christopher coborî a încuviințare bărbia. Doctorul îi răspunse la fel și sună repede la psihiatrul de copii. Încercă apoi, după ce închise, să dea situației o coloratură cât de cât pozitivă.

— Știu că vi se pare că au venit nori negri, doamnă Reese, dar printre ei e și o rază de lumină, zise. Fiul dumneavoastră e perfect sănătos fizic.

Își scărpină palma și zâmbi.

— Slavă Domnului pentru asta.

Capitolul 60

Mary Katherine se uită la portretul lui Iisus de pe perete și rosti o rugăciune.

Știa că avea să fie pedepsită pe viață dacă părinții o prindeau plecând de acasă, însă nu avea încotro. Nu i se mai permitea să ia mașina. Nu se putea gândi la o scuză bună ca să se ducă la farmacie, însă în minte îi stăruiau cuvintele doamnei Keizer.

„Miroși aiurea. Ești murdară. Fata asta e murdară!”

Mary Katherine își trase, pe sub cămașa de noapte, blugii. Observă că nasturele o cam strângea în talie. Speră că doar se îngrășase un pic. *Doamne, te rog, doar m-am îngrășat, așa-i?* Se dezbrăcă de cămașă și își luă geaca cu litere. Cea pe care o primise pentru cântatul la flaut în fanfara școlii.

Se duse lângă pat și îndesă perna sub așternut ca să pară că-i încă acolo. Apoi luă pușculița. Cea pe care i-o dăruise bunica Margaret înainte să moară. Mary Katherine nu mai voia s-o folosească. Doar nu mai era copil. Însă era ultimul lucru pe care i-l lăsase bunica ei, așa că se simțea vinovată la gândul de a renunța la ea.

Scoase tot ce era în pușculiță, inclusiv mărunțișul.

Adăugă și banii obținuți ca bonă.

Îi ieșeau cam patruzeci și trei de dolari.

Era destul.

Mary Katherine ieși din dormitor. Merse pe culoar și se opri la ușa părinților. Ascultă liniștea de cealaltă parte a ușii până ce-și auzi tatăl sforăind. Coborî apoi la parter, înșfăcă cheile mașinii de pe inelul aflat sub portretul lui Iisus și ieși pe alee, apropiindu-se de mașină. Porni motorul berlinei. Fără zarvă. Nu așteptă să se încălzească habitaclul. Intră, și mâinile aproape că-i înghețară pe volan până ce febra ei încălzi suprafața lui de piele.

Nu știa încotro s-o apuce. Nu se putea duce la Rite Aid, lângă South Hills Village, fiindcă lumea ar fi putut afla că fusese pe-acolo. Debbie Dunham lucra la complexul Giant Eagle, unde se afla cealaltă farmacie deschisă până târziu. Mary Katherine nu-și putea permite să fie văzută.

Decise s-o apuce pe Autostrada 19.

Departe de Mill Grove.

Traversă tunelurile Liberty și văzu în stânga luminile orașului și în dreapta pe cele ale închisorii. Trecuse pe podul acela în drum spre Spitalul Mercy, când murise bunica ei. Bunica ei îi lăsase o mulțime de bani, pe care nu putea să-i vadă sau să-i atingă vreodată. Banii erau pentru Notre-Dame, așa zisese tatăl ei. Ei nu-i rămăsese decât pușculița. Nici măcar nu știa numele de dinainte de căsătorie al bunicii ei. De ce se gândea atâta la ea? Nu se prea gândise în ultimul timp. Se simți vinovată pentru asta.

Intră pe Șoseaua 376, apoi se îndreptă spre ieșirea Forbes Avenue către Oakland, unde erau facultățile. Universitatea Pitt și CMU. Acolo n-avea s-o recunoască nimeni. Merse așa până văzu o farmacie cu program non-stop. Parcă mașina și se opri în parcare, uitându-se la clădire cinci minute în cap, ca să se asigure că nu e înăuntru nicio persoană cunoscută. Nu văzu decât camerele de supraveghere. Prin urmare, își puse pe cap căciula groasă de lână și pe ochi niște ochelari de soare care încă miroseau a excursia pe care o făcuseră la Virginia Beach. Bucurii simple. Căldură și soare. Și părinții nu erau supărați foc pe ea. Și nu făcuse nimic rău.

Ușile automate o întâmpinară, deschizându-se ca gura unei balene.

Mary Katherine intră în farmacie. Inima îi bătea năvalnic. Nu știa pe ce raft e ceea ce-i trebuia.

— Te ajut cu ceva, dragă? o întrebă vânzătoarea.

— Nu, mersi, mă descurc, zise Mary Katherine.

Inima îi bătea cu putere. *Știe. Știe.*

Mary Katherine se strădui să pășească nonșalant printre rafturi. Se opri și se uită la o pungă cu bomboane de pom. Pretinse că se uită la niște felicitări de Crăciun. Se opri la raftul cu cărți și se uită la titluri. Când trecu pe lângă raionul cu medicamente pentru răceală, observă că raftul era gol-goluț. Își zise că gripa era peste tot acum, dar nu se gândi prea mult la asta. Găsi în fine ce căuta, chiar lângă tampoane.

Testul de sarcină.

N-avea habar care mărci erau mai bune și nu cuteza să întrebe. Așa că luă la repezeală trei, dintre cele mai

scumpe. Voia să le șterpelească, așa încât doamna de la casă să nu știe. Însă nu putea să mai adauge un păcat la ceea ce făcuse deja. Se simțea vinovată doar la gândul hoției.

Să gândești e să făptuiești.

Se duse la casă. Vânzătoarea aruncă o privire la testele de sarcină, apoi ridică iar ochii spre Mary Katherine. Surâsul ei încordat era grăitor.

— Bine că nu-ți trebuie medicamente pentru răceală, dragă. Am rămas fără. Gripa de Crăciun și toate alea.

Mary Katherine dădu din cap și încercă să răspundă cumva, știa însă că, dacă vorbește, o să izbucnească în plâns.

— Ce zici de ce-au făcut cei de la Steelers? Cred că anul ăsta o să câștige tot ce-i de câștigat.

Mary Katherine dădu din cap și se uită la femeie. Era așa de binevoitoare. Aproape la fel ca bunica ei.

— Mersi, dragă. Crăciun fericit! zise femeia.

— Crăciun fericit, doamnă! răspunse fata.

Femeia trecu testele prin dispozitivul de încasare și le puse într-o pungută. Mary Katherine îi plăti în monede de un sfert, de zece cenți și cu bancnote boțite de un dolar. Nu mai așteptă restul.

Când Mary Katherine ieși din farmacie, văzu niște băieți de facultate oprind, într-un Ford Mustang zgomotos. Mary Katherine îi auzi povestind despre ultimele lor cuceriri. Despre „curva proastă” de la frăția Kappa. Și că „târfa aia mișto” era așa de prăjită că ar fi lăsat pe oricine să i-o tragă. Mary Katherine se grăbi să intre în mașina mamei ei și să încuie toate portierele. Își dădu jos căciula și ochelarii și deschise prima cutiuță. Instrucțiunile erau scrise prea mărunt ca să le poată citi în mașina întunecată, însă nu îndrăznea să aprindă lumina de bord, fiindcă ar fi putut-o vedea cineva. Avea nevoie de un loc izolat. Așa că porni mașina și-o luă înapoi spre Mill Grove.

Pe drum, se gândi la acele dăți când se întorcea acasă de la bunica, de Ajun. Râdea auzind cântecul „A dat un ren peste bunica”. Omul de la radio punea capăt melodiei și zicea că s-au detectat urme de sanie pe lângă Polul Nord. Mary Katherine îi spunea lui tati să se grăbească, să ajungă acasă înainte să sosească

Moșul. Dacă nu era în pat la venirea lui, Moșul se putea supăra și ocoli casa lor.

Te rog, tati. Mai repede.

Mary Katherine trecu pe lângă închisoare, prin tunelurile Liberty, prin Dormont și Mt. Lebanon ca să ajungă înapoi în Mill Grove. Se abătu de la Autostrada 19 și conduse pe străzile din suburbie până ce găsi, în fine, un loc perfect, ascuns.

Chiar lângă pădurea din Mission Street.

Mary Katherine se uită pe parbrizul încețoșat ca să se asigure că nu-i nimeni. Văzu doar gardul de sârmă care străjuia buldozerele și echipamentele Companiei de Construcții Collins. Însă paznici nu erau. Nici camere de supraveghere. Era la loc sigur.

Mary Katherine apucă febrilă foița cu instrucțiuni. O desfăcu și citi tot, până la traducerea în spaniolă. Când își dădu seama ce trebuia să facă pentru test, nu-i veni a crede.

Pipi pe un bețișor?

Aproape că o buși plânsul. Era tare scârbos. De ce tot ce avea de-a face cu corpul unei fete era atât de degradant? Băieții pot să stea curați și uscați. Iar fetele trebuie să se resemneze că-s așa de murdare și să pretindă că lucrurile stau altfel.

Miroși aiurea. Ești murdară.

Când avusese prima menstruație, Mary Katherine era la bunica ei. Și crezuse că se tăiase cumva acolo jos. Nu știa ce să facă, așa că folosise hârtie igienică. Și, când văzuse că nu-i destul, furase un tampon de la mama ei. Și-i fusese tare rușine. Când își pusese tamponul începuse să plângă. Ceva din ea socotea asta un păcat. Apoi, când și-l scosese, nu-i venise a crede. Nu era lichidul albastru de pe sugativă, ca în reclame. Era ceva cu cocoloașe. Și însângerat. O dezgusta. Se simțise foarte murdară.

Ești murdară. Fata asta e murdară!

Deschise portiera. Aerul era geros. Mary Katherine își trase în jos blugii și simți mica adâncitură pe care i-o făcuse pe burtă nasturele de metal. Se puse pe vine lângă mașină. Dădu frâu liber vezicii. Făcu pipi pe bețișor. În vreme ce mintea îi umbla bezmetică.

E OK. N-ai făcut decât sex oral, o dată. Nu se rămâne însărcinată din asta. Nu ai cum, așa-i? Nu poți rămâne însărcinată cu gura. Nu așa funcționează, Mary Katherine. Știi asta de la ora de educație sanitară. N-ai rămas însărcinată nici când ți-a atins Doug sânul. E același lucru.

Așa-i? Așa-i.

Dacă greșesc, Doamne, fă-mă să dau peste un cerb în drum spre casă.

Mary Katherine își porni telefonul ca să facă un pic de lumină. Se uită la bețișor. Albastru însemna că ești însărcinată. Alb însemna că nu. Instrucțiunile ziceau că avea să dureze câteva minute. Fiece clipă îi părea o eternitate.

Nu intra în panică. Da, ți-a împroșcat spermă pe pulover, dar nu se rămâne însărcinată de la spermă pe pulover. Nu merge așa. Nu așa merge, nu? Chiar dacă am atins-o și apoi, la ore după aceea, am fost la baie. Se poate rămâne însărcinată așa? Nu, normal că nu. Doar am învățat la orele de educație sanitară. Nu așa merge. Știi doar.

Doamne, dacă greșesc, fă să dau peste un cerb când mă întorc acasă.

Se uită împrejur, pe șantierul pustiu. Copacii se legănau în bătaia vântului. Și brațul îi era iritat. O mânca teribil pielea. Își trase blugii pe ea și reveni în mașină. Nici nu se obosi măcar să mai stingă lumina de bord. Rămase așa, holbându-se la bețișor. Scărpinându-și brațul. Așteptând. Rugându-se.

Doamne, te rog. Fă-l să fie alb. Fă să nu fiu însărcinată. N-am făcut nimic, jur! Nu m-am atins singură. M-am gândit la asta doar. Și știu că să gândești e să făptuiești, dar n-am făcut-o! M-am oprit! Doamne ajută! Fă-l alb. Jur că o să merg mai des la biserică. Jur că o să fac voluntariat la Shady Pines tot restul anului. Și o să mă spovedesc la părintele Tom. O să le spun părinților mei că am șters-o de acasă în seara asta. Te rog, *Doamne! Fac orice. Doar să fie alb.*

Mary Katherine își coborî privirea.

Albastru.

Începu să plângă în hohote.

Mary Katherine era însărcinată.

Capitolul 61

Aripiprazol.

Mama lui Christopher luă în mână flaconul. Nici nu știa cum se pronunță numele medicamentului. Dar după ce psihiatrul de copii petrecuse o oră cu Christopher, o asiguraseră că era prima opțiune indicată. Fusese utilizat cu succes pentru tratarea adolescenților și copiilor. Avea rezultate excelente.

— Ce e? întrebă.

— Un antipsihotic, o lămuri doctorul.

— Christopher nu e psihotic.

— Doamnă Reese, înțeleg cum vă simțiți, dar fiul dumneavoastră a stat o oră refuzând să vorbească cu mine fiindcă…

Își răsfoi notițele și declamă:

— …„doamna șuierătoare ascultă”. Am tratat boli mentale la copii timp de decenii și există ajutor pentru fiul dumneavoastră. Trebuie doar să mă sprijiniți.

Mama lui Christopher făcuse ce putuse ca să rămână prezentă în vreme ce doctorul susura cu calm cuvinte precum schizofrenie, psihoză bipolară și depresie clinică, sugerându-i că loialitatea față de Christopher era folositoare, însă felul în care nega ea problema… nu era tocmai folositor. Rămânea neclintită în convingerea că doctorul greșește.

Până ce o chemă înapoi în cameră.

Imaginea era tulburătoare. Christopher stătea pe pat, palid ca o fantomă. Era aproape catatonic, clipind lent și dându-și cu limba peste buzele uscate. Ochii îi erau întunecați ca niște boțuri de cărbune. I se părea că se uită pe lângă ea. Prin ea.

Prin peretele din spatele ei. Și nu se mai putu gândi decât la tatăl lui Christopher. Cunoscuse un bărbat sănătos, frumos. Apoi, în cinci ani, ajunsese să se întoarcă de la lucru și să-l găsească vorbind singur. I-ar fi dat toate leacurile de pe pământ ca să-l ajute. Poate că, dacă ar fi avut substanța asta atunci, ar mai fi avut încă un soț și…

Christopher ar mai fi avut un tată.

— Și ce face mai exact? întrebă, urând fiecare cuvințel care-i ieșea pe gură.

— Controlează episoadele maniacale. E eficient și la oprirea auto- mutilării, comportamentelor agresive și contra schimbărilor rapide de dispoziție. Dacă aripiprazolul nu merge, încercăm altceva. Mi se pare totuși că-i un pas potrivit, fiindcă efectele secundare sunt mici în comparație cu ale altor medicamente.

— Ce efecte secundare?

— Efectul cel mai comun este somnolența.

Psihiatrul de copii își scărpină dosul palmei și scrise rețeta, apoi îl externă imediat pe Christopher. Mama lui Christopher încercă tot posibilul să-l mai țină acolo. Mai voia analize. Explicații. Însă la secția de urgențe a spitalului așteptau sute de persoane și nu se puteau lipsi de un pat ca să-l ofere unui copil țicnit (și, după expresiile lor, mamei lui posibil la fel de țicnită).

La ieșirea din spital, mama lui Christopher fu șocată văzând cât se agravase situația. Clădirea era asediată de pacienți. Toate saloanele erau pline. Lumea începea să se așeze la coadă pe holuri. O întrebă pe infirmiera care împingea scaunul cu rotile al lui Christopher dacă mai văzuse vreodată așa ceva. Infirmiera zise că nu, dar cel puțin nu murise nimeni încă.

— E miracol, zise cu accentul ei pronunțat.

Ajunseră în parcare. Infirmiera își duse înapoi scaunul.

Kate Reese era pe cont propriu.

Îl așeză pe bancheta din față pe Christopher și porni imediat să cumpere medicamentul de pe rețetă. Spitalul farmaciei, nu se știe de ce, era închis. Traficul era aproape la fel de psihotic pe cât fusese fiul ei acuzat că ar fi. Claxoanele se auzeau așa de frecvent, că păreau niște rațe măcănind pe baltă.

Când ajunse în cele din urmă la centrul comercial, lui Christopher îi era așa de rău că abia se putea mișca. Îl pupă pe obraz, care i se păru că dogorește. Deschise așadar portiera, lăsând aerul rece să domolească febra pe care doctorii o asiguraseră că băiatul nu o are.

— Poți merge, scumpule?

Christopher nu răspunse. Se uita fix prin parbriz, clipind când și când. Așa că-l ajută ea să se ridice și-l purtă spre magazin ca pe un bebeluș. Era prea mare ca să-l poată așeza în partea din față a coșului de

cumpărături, așa că-și scoase haina și, ca să mai înmoaie duritatea metalului, o întinse înăuntru și-l lăsă cu blândețe acolo. Apoi dădu fuga la farmacie și-i întinse farmacistului rețeta.

— O să dureze câteva minute, îi spuse cu voce trudită farmacistul, scărpinându-și mâna.

Mama lui Christopher știa că era cu putință să trebuiască să stea izolați un timp, așa că trecu iute printre rafturi, căutând provizii care să-i țină pentru următoarele câteva săptămâni.

Însă nu găsi nimic.

Mama lui Christopher nu mai văzuse atâtea rafturi goale până atunci. Și călătorise suficient cât să vadă ce se petrece când vreo comunitate primește alertă de tornadă sau uragan. Se întreba uneori dacă nu cumva lanțurile de magazine pun un pic de presiune pe cei de la posturile locale de știri ca să bage groaza în oameni cu furtunile, făcându-i să cumpere în neștire.

Dar așa ceva nu mai văzuse nicicând.

Nu mai era pic de aspirină, ibuprofen ori paracetamol. Nici urmă de unguente contra iritațiilor și alergiilor. Dispăruseră supa la cutie, fructele uscate, conservele de carne și pește.

Dacă mama lui Christopher n-ar fi știut că nu-i cazul, s-ar fi putut gândi că orașul se pregătea de război.

Se mulțumi așadar să culeagă ce găsi. Pastramă uscată de vită, plicuri cu supă instant și cereale pentru micul dejun. Christopher, cel puțin, avea să-și capete cerealele cu fructe. Se duse la secțiunea de alimente refrigerate. Luă niște brânză, fiindcă se păstrează bine. Se apropie de raftul cu lapte. Zeci de poze cu Emily Bertovich nu scăpau nimic din ochi. Luă două cutii de jumătate de galon și ultimul dintre bidoanele de plastic.

Mama lui Christopher aruncă o privire spre coș, să se asigure că fiul ei se simțea confortabil. Văzu că-i bine chiar înainte să-și dea seama că oamenii din magazin nu erau. Toată lumea își pierdea cumpătul. Se certau pe ce mai rămăsese în rafturi. Răcneau la băieții de la aprovizionare că nu sunt bine aprovizionați. Mama lui Christopher lăsă capul în piept. După ce umplu coșul, se întoarse la farmacie pentru rețeta lui Christopher.

Farmacistul era în mijlocul unei dispute aprinse cu un bătrânel.

— Am întrebat dacă mai aveți aspirină în depozit, zicea bătrânul.

— Ce vedeți e ce avem, replică farmacistul.

— Ați putea verifica-n spatele…

— Ce vedeți e ce avem, i-o tăie farmacistul.

— Îmi trebuie aspirină ca să-mi subțieze sângele!

— Următorul!

Bătrânelul plecă spumegând. Mama lui Christopher observă că se scărpina pe picior. Se întoarse spre farmacist, care-i aruncă o privire însemnând „ai văzut ce jigodie" și puse pastilele lui Christopher într-o pungă albă de hârtie.

— Să le ia cu sau fără mâncare? întrebă mama lui Christopher.

— Citiți instrucțiunile. Următorul!

După ce mama lui Christopher plăti pentru medicamente, se duse în față cu alimentele din coș. Coada era lungă și doar o angajată la casă. O adolescentă mărunțică. Drăgălașă. Lângă ea, un bărbat cu bocanci înnoroiți mârâia nerăbdător.

— De douăzeci de minute stau aici. De ce morții mă-sii nu deschideți încă o casă?

— Îmi pare rău, domnule. S-au îmbolnăvit toți, zise adolescenta.

— Atunci ce-ar fi să te miști mai rapid, fir-ai tu de…

— Ei, de ce nu lași fata în pace? zise din spatele lui un bărbat mătăhălos.

— Dar de ce nu te duci tu în mă-ta?

— Obligă-mă, rahatule.

Un om de la pază interveni ca să-i potolească. Mama lui Christopher rămase pe loc, așteptând să treacă furtuna. Bărbatul care stătea la coadă în fața ei se răsuci și începu să se uite la ce avea ea în coș. Văzu laptele și rânji într-un fel scârbos de-a binelea.

— Mișto bidoane, zise.

Mama lui Christopher știa să se descurce cu bărbați periculoși. Și era o singură cale de a pune la punct un individ ca ăsta.

— Băi, puțoiule! Dacă-ți mai învârți labele pe lângă copilul meu, ți le rup din coate!

Bărbatul o privi drept în ochi.

— Pizdă.

— Și mândră că-s așa, zise ea încercând să nu miște un mușchi.

Omul le întoarse spatele, plin de draci. Mama lui Christopher se uită după omul de la pază. Se asigură că-i zâmbește frumos, ca să-l țină prin apropierea cozii. Ajunse în capul șirului. Cât trecu adolescenta cumpărăturile pe la casa de marcat, mama lui Christopher îl văzu pe tipul cu „bidoanele” îndreptându-se spre mașina lui de teren. Fata de la casă tuși. Părea să aibă și ea gripă. Mama lui Christopher îi văzu ecusonul cu numele. Scria Debbie Dunham.

— O seară grea, Debbie? întrebă mama lui Christopher.

— Iadul pe pământ, răspunse cât se poate de serioasă fata. Următorul!

Mama lui Christopher așteptă în magazin până ce toți bărbații de la coadă se suiră în camionete și plecară. Știa că tipul cu „bidoanele” ar fi putut să dea un ocol, să se întoarcă și s-o aștepte. Undeva unde nu erau camere de supraveghere. Și nici lumină. Mai fusese în asemenea situații. Învățase pe pielea ei.

Dar învățase.

Drumul înapoi de la centrul comercial ar fi trebuit să dureze zece minute, însă traficul se aglomerase și mai tare cât făcuse cumpărăturile. Se mergea bară la bară pe cinci kilometri, cel puțin. Lumea claxona de zor. Auzi cum se coboară geamuri și voci strigând în noapte.

— Hai odată! Să-i dăm drumul!

— N-am toată noaptea la dispoziție, ce pizda mă-sii!

Când ajunse în cele din urmă în partea din față a blocajului, își dădu seama că acesta fusese cauzat de un accident.

— Le place să caște gura, își zise cu voce tare.

Un cerb se izbise de o camionetă. Cerbul pătrunsese pe geamul lateral din dreptul șoferului. De parcă s-ar fi năpustit intenționat, încercând să-l omoare. Șoferul era întins pe jos și paramedicii îi pansau rana de la mână. Cornul cerbului îi străpunsese, ca o țepușă, palma. După o clipă, șoferul ridică privirea. Inima ei palpită o clipă când își dădu seama că șoferul era tipul cu

„bidoanele”. Știa că n-are cum s-o vadă pe întuneric, dar tot i se părea că bărbatul o vede limpede și gândește cuvântul.

Pizdă.

Mama lui Christopher trecu repede de locul accidentului și decise să nu o apuce pe Autostrada 19. Nu putea risca încă un ambuteiaj. Așa că porni pe străduțe dosnice spre cartierul lor.

Trecură de vechea casă Olson de pe colț. Christopher își lăsase capul pe geamul rece. Căldura frunții lui îndepărta pâcla de pe sticlă. Opriră între cabana de lemn și casa lor. Doamna cea bătrână era la mansardă, ațipită pe fotoliu.

Mama lui Christopher intră pe aleea de acces și opri în garaj. Coborî iute și dădu ocol mașinii spre Christopher. Deschise portiera.

— Christopher, scumpule, am ajuns acasă.

Christopher nu făcu nicio mișcare, ci doar privi în gol prin parbriz. Singurul semn de viață era că-și trecea limba peste buzele uscate, crăpate. Mama lui Christopher se aplecă și-l ridică în brațe. Trecuseră ani de când îl dusese în brațe de la mașină. Era tare mic pe-atunci. Și acum era așa de bolnav!

Să nu-ndrăznești să plângi.

Îl duse pe Christopher în casă și în dormitorul lui. Îl dezbrăcă de hainele de școală pe care le purtase la Serbarea de Crăciun. Doamne, cât timp trecuse de-atunci? Două zile? Două și jumătate? Parcă se scursese un an. Hainele erau atât de transpirate, încât trebui să le descojească așa cum se descojește pielea șarpelui. Îl duse în cadă și-l spălă, așa cum făcea când era suficient de mic cât să încapă în chiuveta din bucătărie. Voia să scoată spitalul din el. Să scape de microbi. De nebunie. Îl frecă bine din creștet până în tălpi și-l îmbrăcă cu noua sa pijama preferată. Cea cu Omul de Fier. N-o mai purta de-o lună pe cea cu Motanul Buclucaș, cine știe de ce.

Mama lui Christopher îl băgă în pat. Se întoarse la baie și scoase analgezicele din dulăpiorul cu medicamente. Dar, când se uită, văzu că mai erau două doze de paracetamol pentru copii și una de ibuprofen.

— Christopher, ai luat medicamente de unul singur?

Christopher nu făcea decât să zacă în pat, privind pe fereastră la cerut de noapte. Nu spuse nimic. Mama lui Christopher se gândi că-i ascunde ceva. De când era bolnav? Și de ce se prefăcuse că se simte bine doar ca să se poată duce la școală? Nu voiau copiii tocmai contrariul? Mama lui Christopher își puse fiul în pat și-i dădu paracetamolul. Simți că perna era deja fierbinte sub gâtul lui, așa că o întoarse instinctiv pe cealaltă parte. Îi așeză apoi capul pe partea răcoroasă.

— Scumpule, o să fac ceva de mâncare pentru cină acum, ca să-ți poți lua pastila. Tu odihnește-te, bine?

Băiatul zăcea. Nu se mișca, nu vorbea. Mama lui Christopher coborî iute la parter. Deschise un plic de supă instant. Preferata lui de când era mic. „Îmi plac tăiețeii mici, mămica."

Oprește-te, Kate.

Scutură din cap. Nu voia să-și îngăduie să plângă. *Fii tare. Slăbiciunea nu te ajută.* Băgă și câteva legume congelate, pentru vitamine în plus. Porni cuptorul cu microunde, după ce setă un program de cinci minute. Scoase apoi pâinea, untul și brânza. Începu să facă sendvișuri cu brânză prăjită. „Îl vreau maro pe-al meu, mămica."

Oprește-te în clipa asta.

Cât se făcu mâncarea, mama lui Christopher scoase la iveală flaconul de aripiprazol. Citi la repezeală instrucțiunile de utilizare. Putea să fie luat cu sau fără mâncare, însă copilul era așa de bolnav, că nu voia să riște să vomite singurul lucru care îl putea ajuta. Singurul lucru care putea alunga vocile. „Tati a plecat dintre noi." „Ce înseamnă că a plecat dintre noi, mămica?"

Nu plânge, ce naiba.

Însă nu reușea. Nu reușea să-și oprească ochii din lăcrimat, la fel cum nu putea Ambrose să nu și-i simtă pe-ai lui încețoșați. Se strădui să citească instrucțiunile. Văzu ce efecte secundare avea la copii medicamentul. Stare de oboseală. Somnolență.

— O să-l ajute. Are nevoie de somn, se încurajă singură.

Dureri de cap. Greață. Nas înfundat. Vomă. Mișcări necontrolate precum agitație, spasme musculare și

tremurături.

Fiul tău e nebun, cum era și soțul tău.

Mama lui Christopher dădu un picior în dulap. Trânti și izbi prin toată bucătăria. Se făceau două zile de când nu mai dormise. Nu-și îngăduise să doarmă. Își ținuse fiul la piept, cu dâre de salivă curgându-i din gură, fiindcă nimeni nu știuse ce nu-i în regulă. Un sistem împuțit. O mână de indivizi lacomi, care externaseră un copil ca să poată încasa, din asigurări, mii de dolari de la altcineva pentru același pat. Și fără să-i fi dat, nenorociții, vreun răspuns.

Nu mai plânge, pizdă proastă!

BING.

Cuptorul cu microunde se opri. Mama lui Christopher se uită în jur, buimacă. Pusese cuptorul cinci minute. Cum de trecuseră așa de rapid? Scoase supa. Întoarse pe cealaltă parte sendvișurile cu brânză prăjită, asigurându-se că aveau nuanța perfectă de cafeniu. Puse mâncarea pe o tavă, împreună cu o singură pilulă de aripiprazol. Umplu și un pahar cu lapte, ca să aibă cu ce aluneca pastila pe gât. Mama lui Christopher își îndepărtă de pe față toate indiciile că plânsese, apoi urcă la etaj, pregătită să-și hrănească fiul așa cum făcuse când era bebeluș.

Însă când ajunse în cameră, nu-l văzu pe Christopher nicăieri.

— Christopher?

Tăcere. Lăsă deoparte tava cu mâncare și medicamente. Se duse iute la fereastră și se uită la zăpada din spatele casei. Nu se vedeau urme. Doar doi cerbi care se înfruptau din niște tufe veșnic verzi în pădurea din Mission Street.

— Christopher!? țipă.

Apoi dădu fuga la baie. Imagini cu soțul ei i se derulau prin fața ochilor. Amintiri pe care le ținuse sub cheie cum ții un stingător de incendiu într-o cutie de sticlă. A se sparge în caz de urgență. Ziua în care dispăruse Christopher. Ziua în care se întorsese acasă și-și găsise soțul tăcut în cadă și fiul, lângă el, plângând.

Deschise ușa. Nu-l găsi. Se duse în camera ei. Apoi în cealaltă baie. Nu era nici acolo. Coborî în fugă

scările. Spre camera de zi. Se uita la televizor oare? Nu. Ieșise în curte. Nu? Garaj? Bucătărie? Curtea din față? Nu-l vedea pe nicăieri.

— Christopher Michael Reese! Ieși afară în clipa asta!

Niciun răspuns. Aruncă o privire spre ușa care dădea spre pivniță. Era deschisă. Se grăbi să coboare în beznă. Luă colțul și aprinse becul fluorescent. Și-l văzu, în sfârșit, pe fiul ei. Îngenuncheat înaintea canapelei. Nu era catatonic. Era cât se poate de treaz.

Și vorbea singur.

— Ai reușit să afli? șopti în direcția canapelei.

Mama lui Christopher amuți. Păși spre băiat. Se uită la canapea și văzu haina cea veche a soțului ei întinsă acolo, împreună cu niște pantaloni uzați. O pungă albă de plastic ținea loc de cap. O sperietoare de ciori turtită și îngrozitoare.

— Christopher, cu cine vorbești?

— Ești sigur că-i în regulă? zise el către punga albă de plastic.

După o clipă, Christopher întoarse capul spre ea zâmbind.

— El e prietenul meu, mami. Omul cel amabil.

Apoi Christopher își lipi un deget de buze.

— Acum… șșș. Sau o să știe doamna șuierătoare că-i aici.

Capitolul 62

Mama lui Christopher apucă pilula cu degete tremurătoare. Își privi copilul care începuse iarăși să bâiguie de unul singur la masa din bucătărie. Iarăși îi curgea sânge din nas. Pielea îi era înfricoșător de palidă, de parcă n-ar mai fi avut sânge în trup. Încercase să-l scoată din pivniță fără punga albă de plastic, însă se pusese pe urlat și i se împotrivise cu toată tăria și încăpățânarea copilăriei. Așa că cedase până la urmă și-l lăsase să ia punga cu el. Iar acum Kate se chinuia, întinzându-și colțurile gurii ca un pește-trofeu cu două cârlige în buză, să scoată la iveală un zâmbet liniștitor.

— Îți aduc niște lapte, scumpule. O să te simți mai bine după pastilă.

Christopher șopti ceva către punga de plastic.

— A ajuns aici deja? Sosește acum?

Fiul tău e nebun, cum era și bărbatul tău. N-ai făcut nimic greșit, Kate. Nu-i vina ta. Trebuie doar să faci față problemei.

Trebuie doar să-l iubești.

Mama lui Christopher puse mâna pe paharul cu lapte. Îneci când să-și facă mâna să nu tremure.

— O să fie bine, zise cu voce calmă.

Îi băgă pilula în gură și ridică paharul cu lapte. Îl așteptă s o înghită, băiatul o ținu zece secunde în gură și, cu ultimele puteri, dădu aerul afară.

Și scuipă, totodată, pastila pe jos.

— Mami, zise șoptind abia auzit. Omul cel amabil spune că nu pot să iau pastilele alea. Nu mi le da, te rog.

E nebun, Kate. Dă-i odată pastilele. O să ajute.

— Christopher, n-o să se întâmple nimic. Ai încredere în mami. O să te ajut.

Mama lui Christopher luă flaconul. Împinse capacul securizat contra copiilor, îl roti și-l deschise, făcându-l să se crape un pic de la apăsarea ei. Lăsă o nouă pilulă să-i cadă în palmă. Se uită la fiul ei, care șoptea ceva înțeles doar de el.

— Mami, te rog. Trebuie să-l crezi. Nu mă fă să adorm.

Vrei să vină și să ți-l ia, Kate? Să-l interneze la un ospiciu?

— Ia pastila, scumpule, zise.

— Nu! țipă el.

Christopher răsturnă paharul. Laptele rece se întinse pe masă și se revărsă pe blugii ei. O cuprinse furia.

— Ce naiba, Christopher! Încerc să te ajut! șuieră.

Nu se suporta așa, furioasă. Țipând. Îi era ciudă că nu-i văzuse boala mai din timp. Se ridică iute și turnă încă un pahar de lapte, întoarse capul și-și văzu băiețelul șoptind către punga albă de plastic. Din nas îi curgea un pârâiaș de sânge. Nici măcar nu se deranja să și-l șteargă.

— Știu că nu pot s-o las, dar mă crede nebun. Ce să fac? șopti.

Uită-te la el, Kate. Chestia asta îl omoară.

Mama lui Christopher făcu un pas spre fiul ei. Trebuia să-i vâre pastila în gură cu de-a sila și să-i țină gura închisă până ce-o înghițea și cerea lapte. Era singura cale. Soțul și-l pierduse. Nu voia să-i piardă și fiul.

— Nu mă obliga s-o iau, mami! imploră el.

— Christopher, trebuie. O să te ajute să dormi.

Christopher se întoarse spre punga albă de plastic.

— Ajută-mă, te rog! Spune-mi ce să zic.

O *să-și facă rău. Dă-i pastila.*

— Scumpule, nu-i nimeni aici! Ia pastila și gata. O să fie bine.

— Nu! țipă el înspre punga albă de plastic. Deja mă crede nebun. Dacă îi spun, n-o să mă mai iubească.

Mama lui Christopher se opri.

— O să te iubesc mereu, scumpule, zise. Doar spune-mi ce-i.

— Mami… începu Christopher, ridicând ochii spre ea.

Vocea îi tremura de frică. În ochi i se iviră lacrimi și îi curseră pe obraji ca apa pe o placă încinsă.

— Omul cel amabil vrea să-ți spun ceva.

Nu asculta, Kate.

— Hai, spune-mi, Christopher.

Băiețelul luă o gură de aer și se întoarse, pentru îmbărbătare, către punga de plastic alb. Apoi încuviință

din cap și începu să vorbească domol.

— Mami… eu știu că berea n-ar trebui băută cu cuburi de gheață. Știu că toți din familia ta s-au purtat groaznic, în afară de un unchi. Și unchiul Robbie a murit când aveai zece ani. L-au bătut niște oameni fiindcă era altfel.

Tatăl lui i-a spus, Kate. Dă-i pastila.

— La înmormântarea lui ai promis că, dacă vreodată o să ai un copil, o să-l crezi întotdeauna, orice-ar fi. Fiindcă nimeni nu te-a crezut pe tine când erai mică. Și le-ai spus mamei, mătușii și bunicii. Dar nimeni n-a oprit nimic. Și, când erai mică, erai așa de furioasă că ți se părea că poți să închizi ochii și să distrugi lumea. Dar n-ai încercat niciodată, fiindcă nu știai unde-o să locuiești după aceea.

Tatăl lui i-a spus. Știi doar. Ține-te tare.

Mama lui Christopher simți prin casă un fel de fior electric. Simți miros de ozon. Ca atunci când fulgeră. Doi nori care se ciocnesc. Perii de pe ceafă i se zbârliră. Fiul său emana electricitate, ca un balon după ce l-ai frecat de pulover.

— E în regulă. O să trecem și prin asta, scumpule, promit.

— Pe tati l-ai cunoscut după ce-ai fugit de acasă. Și prima dată când v-ați întâlnit i-ai zis să te lovească, fiindcă credeai că cine nu lovește nu iubește. Și n-a făcut asta. Te-a luat în brațe. Și ai plâns de nu te mai puteai opri.

Soțul tău era nebun, Kate. I-a spus totul fiului vostru. Dă-i pastila.

— Mami… știu că tati s-a sinucis în cadă. Știu că ai suferit foarte tare și te-ai ascuns de mine cât de bine ai putut cu asta. Te-ai tot mutat ca să te îndepărtezi de sânge, dar sângele nu dispărea, așa că te tot mutai. Și erai foarte tristă când l-ai cunoscut pe Jerry. Știu că Jerry te-a lovit, mami. Așa că m-ai luat ca să mă duci undeva la loc sigur. Pentru tine n-a făcut nimeni asta.

— De unde știi atâtea, scumpule? reuși ea să întrebe în cele din urmă.

— Mi-a spus omul cel amabil.

Ce mama dracului nu e-n regulă cu tine, Kate? E nebun. Dă-i pastila!

— Mi-a cerut să construiesc un portal spre lumea imaginară ca să-l ajut. Fiindcă doamna șuierătoare o să spargă geamul dintre partea lor și a noastră. Trebuie s-o oprim, mami! E periculoasă. Eram în bucătărie cu tine și cu Jill. Ai crezut că ea a vărsat cafeaua, dar de fapt a fost doamna șuierătoare. Vrea să mă vadă adormit. Vrea s-o duc la omul cel amabil și apoi să mă omoare fiindcă-s așa de puternic.

Vrei să mai pierzi încă unul? Vrei să fii iarăși singură?

— Doar că, ori de câte ori mă duc în lumea imaginară, mi-e rău. Din cauza asta îmi sângerează nasul. Nu e sângele meu. E al tău. E sângele lui tati din cadă. E sângele doamnei Keizer. Mami, te rog! Ți-am simțit arsura pe mână. I-am simțit pe toți bătrânii de la serbare. Pe cei din spital. Le simt toată durerea. Și toată bucuria. Și ce știu despre oameni mă omoară!

Ai auzit? Îl omoară, Kate! Dă-i pastila!

Mama lui Christopher se opri. Își luă fiul de după umeri și-l privi drept în ochi.

— Ce știi tu despre oameni, scumpule?

— Totul.

Și, cu acest cuvânt din urmă, Christopher se lipi de pieptul ei și începu să plângă în hohote. Îl ținea în brațe, prea slăbit ca să reziste pastilelor. Era ocazia ei.

Dă-i pastila, Kate!

Mama lui Christopher își strânse la piept copilul scuturat de suspine. Clătinându-se de la lipsa de somn. Prin ea trecu șuvoi o viață întreagă de grijă maternă. Toate pernele întoarse pe partea răcoroasă. Toate sendvișurile cu brânză făcute exact cum îi plăceau lui.

Dă-i pastila, Kate! Sau ești o mamă de doi bani!

Mama lui Christopher se opri. Ascultă iarăși vocea.

O *mamă de doi bani, Kate. Acum, dă-i pastila!*

Și atunci pricepu că nu era vocea ei.

Suna ca ea. Era aproape perfectă. Tonul era potrivit. I se mai întâmpla să se mustre. Avea un monolog interior care-i spusese, de-a lungul anilor, niște lucruri de la obraz.

Dar…

Kate Reese nu era o mamă de doi bani. Era o mamă excelentă. Să fie mama lui Christopher era singurul

lucru la care Kate Reese era expertă. Și o ticăloasă o imita perfect ca s-o convingă de contrariu. Ceva sau cineva voia ca băiatul ei să ia pastilele alea. Ceva voia ca fiul ei să doarmă. Ceva îi voia fiul.

— Cine-i acolo? zise cu voce tare mama lui Christopher. Cine e?

Camera rămase tăcută. Dar Kate simțea ceva furișându-se.

— Mami, mă crezi acum? șopti Christopher.

Mama lui Christopher se uită la flaconul din mână. Îi goli, dintr-o singură mișcare, conținutul în chiuvetă.

— Da, scumpule. Hai, apucă-te și fă-ți bagajul. Ne cărăm naibii de-aici.

Capitolul 63

Mary Katherine intră în biserică. Era târziu și pustiu. Lumină venea doar de la felinarul stradal, prin geamul cu vitralii, și de la o mână de lumânări aprinse de cei care încercau să-și țină familia în viață prin credință. În rest, era întuneric. Mary Katherine își muie degetele în apa sfințită și înaintă pe culoarul central. Își făcu cruce și se așeză în strana rezervată de obicei familiei Collins. Dar nu erau acolo acum. În clipa asta nu erau decât Mary Katherine și Dumnezeu.

Și copilul.

Mary Katherine își înăbuși gândul. Abia dacă-și amintea cum condusese până aici. Se gândi la primul test de sarcină, cel care se făcuse albastru. Dar știa că nu poate fi gravidă. Era cu neputință. Așa că se convinsese că primul test fusese probabil defect. Da. Era o explicație mult mai rezonabilă decât o virgină însărcinată. Rupsese ambalajul următorului test și citise instrucțiunile la lumina telefonului mobil. La marca asta era însărcinată dacă apăreau două liniuțe. Dacă apărea una singură, însemna că se putea trezi din acest coșmar și se putea întoarce la viața ei de dinainte, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Găsi sticla de apă a mamei ei în trusa de urgență, bău și așteptă. Se pusese pe vine și făcuse pipi pe a doilea bețișor, apoi așteptase ca un prizonier propus pentru eliberare condiționată. Următoarele minute fuseseră parcă o veșnicie. Așteptase liniuța. Așteptase o singură liniuță.

Doamne, te rog, fă să fie doar una!

Când se iviră cele două liniuțe apărură și lacrimile. Desfăcuse grăbită ambalajul celui de-al treilea test și parcurse în grabă instrucțiunile de folosire. Un semn (+) însemna că-i însărcinată. Un semn minus (-) însemna că se putea trezi din coșmar și întoarce la viața ei ca și cum nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. După ce făcu pipi pe bețișor pentru o a treia și ultimă oară, se uită la test – testul lui Dumnezeu – și promise să fie silitoare. Să intre la Notre-Dame. Să se mărite. Să-și facă o carieră. Să aibă copii cu bărbatul ei, cum avuseseră toate femeile din familie, o generație după alta. *Doar rogu-te, Doamne, fă să fie un semn minus*

(-). Se rugă mai fierbinte decât se rugase tatăl ei la toate meciurile dintre Steelers și Notre-Dame puse la un loc, atunci când, la final, conducătorul de joc dădea o pasă lungă în adâncime. Cum îi spuneau…?

O Ave Maria.

Privise bețișorul și văzuse semnul (+) în mâna ei, precum crucea de aur pe care o purta la gât. Și suspină. Testul lui Dumnezeu era trei din trei. Tată. Fiu. Sfântul Duh. Mary Katherine avea să apară la absolvire cu burta umflată sub robă. N-avea să îndure să se uite la pozele de sfârșit de an. Și imediat ce aflau cei din comisia de admitere, n-avea să intre în veci la Notre-Dame.

Mary Katherine nu știa cât stătuse acolo în frig, bocind cu palmele pe față, însă în cele din urmă se ridicase, cu genunchii zdreliți, ca la dramatizarea Patimilor, și izbutise cumva să ajungă la mașină. Și-apoi să conducă până la biserică. Unde îngenunchease acum. Închise ochii și se rugă din toată inima.

Doamne, îmi pare rău. Nu știu ce-am făcut, dar știu că am făcut ceva rău. Spune-mi, te rog, ce-am făcut și o să-mi îndrept greșeala. Jur!

Liniște. Genunchii împingeau în băncuța de rugăciune. Își scărpină brațul. Telefonul zumzăi: primise un sms. Zgomotul o făcu să tresară. Nu-și dădea seama cine o suna atât de târziu. Poate se trezise Doug. Poate părinții ei descoperiseră că nu-i la ea în pat. Scoase telefonul. Mesajul era ANONIM.

Mesajul zicea… **Te-ai pișat pe băț, târfă.**

Mary Katherine simți că i se face inima cât un purice. Umilită era puțin spus. Cineva o urmărise în pădure.

Telefonul îi zumzăi încă o dată… **Hei, Preacurato, cu tine vorbesc.**

Mary Katherine șterse mesajele. Voia ca totul să dispară. Voia să dispară cu totul și ea.

Doamne, te rog. Nu înțeleg de ce se întâmplă asta. Ce-am făcut ca să Te supăr, promit că o să îndrept. Doar spune-mi ce să fac. Am nevoie să-mi vorbești.

Telefonul se auzi iar… **Cu tine vorbesc, târfo.**

Mary Katherine se uită prin biserică. Nu era nimeni. Simți, în stomac, o groază nespusă. Își îndesă repede în

buzunar telefonul. Telefonul mai zumzăi o dată. De două ori. Până la urmă nu se mai putu abține. Se uită.

De ce nu-mi răspunzi?

Te crezi prea bună pentru mine?

Scrise la rându-i:

Cine-i acolo?

Telefonul bâzâi… **Știi cine e.**

Apoi mobilul tăcu. Mary Katherine simți că se face rece în jur.

Telefonul zumzăi încă o dată… **Mă uit chiar acum la tine.**

Mary Katherine scoase un țipăt strident. Se uită împrejur, peste tot, dar nu văzu decât statuia lui Iisus și chipurile sfinților, înghețate pe vecie în vitralii. Dintr-odată, instinctul îi spuse să iasă imediat din biserică. Să se suie în mașină. Acum. Mary Katherine ieși din strană fără a-și face cruce și o porni în fugă spre ușă. Ceva nu era în regulă. Simțea cum o înconjoară pericolul. Deschise ușa.

O văzu, afară, pe doamna Radcliffe.

Mary Katherine țipă. Doamna Radcliffe se scărpina pe braț. Avea ochii injectați. Fruntea îi era udă de febră.

— Ce faci aici, Mary Katherine? E aproape două dimineața.

— Mă scuzați, doamnă Radcliffe. Tocmai plecam.

Doamna Radcliffe făcu un pas spre ea, scărpinându-și brațul.

— E ceva diferit la tine.

— Sunt agitată din cauza admiterii la Notre-Dame, atâta tot. Am venit să mă rog. Crăciun fericit!

Mary Katherine schiță un zâmbet silit și se grăbi spre parcare. Nu-i mai păsa de ce-o să-i facă părinții. Trebuia să se întoarcă acasă, iute. Urcă în mașină și porni motorul. Se uită în oglinda retrovizoare și-o văzu pe doamna Radcliffe dispărând în biserică. Mary Katherine nu știa ce făcea atât de târziu pe afară. Poate că era și ea tristă. Poate voia să aprindă o lumânare pentru familia ei. Mary Katherine știa doar că, din vreun motiv sau altul, doamna Radcliffe nu purta încălțăminte.

Mary Katherine începu să conducă.

Ştie, Mary Katherine. O să-și amintească cum ai vomitat după împărtășanie. Aveai grețuri matinale și cuminecătura avea gustul cărnii lui Iisus. Ăsta-i canibalism. Ești dezgustătoare.

Vocea interioară turuia fără oprire. Se uită la vitezometru. Mergea cu 30 la oră. Inima îi bătea tare. Trebuia să ajungă acasă. Apăsă pedala de accelerație.

Te-a văzut sorbind vinul. Chiar crezi că ai băut sângele Domnului? înseamnă că ești vampir. E-o demență. Biserica n-ar tolera canibalismul și vampirismul. Biserica e frumoasă. N-are nicio noimă.

Mary Katherine se uită în oglindă. Văzu cum turla bisericii se micșorează. Nu observase, dar mergea acum cu 45 la oră. Vocea lăuntrică se făcu și mai gălăgioasă, de parcă cineva ar fi dat mai tare televizorul.

Nu e vina lui Dumnezeu că se întâmplă asta. E vina ta. Tu te-ai gândit la sex. Nu contează că ai făcut-o sau nu. Ştii regulile… cine gândește făptuiește. Deci nu ești deloc virgină. Ești o târfă.

Telefonul zumzăi. Mesajul era… **Sunt încă aici, târfă.**

Mary Katherine își scărpină brațul. Și-l tot scărpina, întrebându-se cine-i trimitea mesajele. Se uită spre cer. Norii pluteau deasupra. Acul vitezometrului urca: 60 la oră. Trebuia să ajungă acasă: 70 la oră.

Și mai vrei iertarea lui Dumnezeu? După ce ai vomat carnea și sângele Lui. După ce ai luat în gură chestia lui Doug. După ce nu ți-a păsat de bătrânii ăia, fiindcă nu voiai decât să te duci la Notre-Dame. Mai crezi, după toate astea, că Dumnezeu te-a ales? Haide, Mary Katherine. Haide, întreabă-L.

— Doamne, zise cu voce domoală. Sunt însărcinată cu copilul Tău?

Telefonul zumzăi. Mesajul era doar un emoticon zâmbăreț. Mary Katherine se uită pe laturile șoselei. Cerbi începeau să se ivească dintre copaci și de pe pajiști. 80 la oră. Încercă să ignore mesajele și să se roage.

— Motivul pentru care întreb, Doamne, e că… ăă… gândesc niște lucruri foarte urâte. Îmi tot vine gândul să mă arunc de pe niște trepte. Tot vreau să-mi dau pumni în stomac, ca să pierd sarcina. Și nu mai vreau să

gândesc așa. Așa că spune-mi, Doamne. Dacă port copilul Tău, fă să dau peste un cerb.

Telefonul zumzăi. Mesajul nu conținea cuvinte. Doar un emoticon înfățișând un bebeluș care se hlizea. Mary Katherine simți că nu mai are aer. Privi înainte, pe șosea. Cerbii se strângeau. Mary Katherine trecu pe roșu fără să oprească. Apoi mai trecu o dată și încă o dată. Iarăși. Cu 90 de kilometri pe oră.

— Te rog, de data asta doar. Doar spune-mi. Fiindcă am gânduri de sinucidere. N-aș face-o vreodată, dar să gândești e să făptuiești. Așa că am făcut-o. Am făcut-o oare? M-am sinucis deja? Sunt moartă? Am păcătuit în clipa asta? Sunt condamnată la focul iadului? Dacă sunt condamnată pe veci, fă-mă să dau peste un cerb.

Mary Katherine trecu în viteză pe roșu. Apoi pe lângă un indicator pe care scria 50. Nu reușea și pace să se dezbare de păcat. Nu-l putea depăși cu fuga. Oricât de rapid ar fi condus. Nu putea să curețe păcatul. Se uită la vitezometru: 110 kilometri pe oră.

— Doamne, fii bun, am nevoie să știu acum dacă o să nasc copilul Tău, fiindcă mă tot gândesc la avort. Și e un păcat de moarte. Dar mă tot gândesc la asta și dacă gândesc, atunci făptuiesc. Dar n-aș vrea. N-aș vrea să fac vreun rău copilului Tău. Te rog, ajută-mă, Doamne! Dacă vrei să fac avort, fă-mă să dau peste un cerb. Dacă vrei să mă sinucid. Dacă vrei să mor! Dacă vrei să am copilul Tău! Dă-mi un semn, atâta vreau, și o fac! Aș face orice pentru tine, Doamne.

Mary Katherine văzu în față un semafor pe roșu. Cerbii, de pe marginea drumului, nu scăpau din priviri mașina. În loc să încetinească, apăsă și mai tare pedala. Trecu prin intersecție ca o săgeată chiar când se făcea verde: 120 de kilometri la oră. 130.

Telefonul mai bâzâi o dată. **Târfă, acum o să mori.**

Când ajunse la 150 de kilometri la oră, Mary Katherine simți că lumea se domolește. Nu știa de ce-o face, dar era ca și cum altcineva ar fi accelerat, nu ea. Ca și cum altcineva ar fi luat telefonul în mână. Ca și cum altcineva ar fi scris un răspuns furios persoanei necunoscute care o hărțuia.

CINE NAIBA EȘTI?! scrise Mary Katherine.

Apoi lăsă telefonul alături.

Gonea cu 170 de kilometri pe oră.

Nu apucă să vadă la timp cerbul.

Capitolul 64

Mama lui Christopher începu să se agite prin casă și să arunce câteva lucruri esențiale într-o valiză. Mâncare. Haine groase. Baterii. Apă. Restul de lucruri le putea lăsa. Se puteau oricând întoarce după ele. Însă când situația devenea periculoasă, știa că fuga e cea mai nimerită strategie. Și acum era mai mult decât periculos. Ceva din Mill Grove făcuse orașul întreg s-o ia razna.

Și-i ucidea fiul.

— Într-un minut, plecăm! strigă pe culoar.

Afară șuiera vântul. Mama lui Christopher deschise șifonierul. Apucă toate hainele de iarnă pe care le putu găsi și le îndesă în valiză. Era pe cale să-l închidă, când văzu rochia de designer pe care o cumpărase de la mall. Cea pe care o purtase la întâlnirea cu șeriful.

Șeriful. Nu-l poți lăsa pe șerif.

Iarăși vocea. Imitând-o. Încercând s-o încetinească.

— Îl sun de pe drum, zise cu voce tare, ca să se asigure că gândurile îi aparțineau.

Lăsă deoparte rochia și pantofii cu toc și puse mâna pe un fular gros, ghete, mănuși și o mie de dolari, bani gheață, ascunși vederii într-o doză falsă de spray. Îndesă totul în valiză și se grăbi spre camera lui Christopher. Îl găsi așezat pe pat. Cu valiza goală. Nu-și făcuse bagajul. Luase doar fotografia cu tatăl lui.

Și punga albă de plastic.

— Ce faci?! întrebă.

— Mami, omul cel amabil spune că n-ar trebui să plecăm. O să se întâmple ceva rău.

— Spune-i că regret, dar plecăm.

— Dar, mami…

— Nu stăm la discuții! se răsti ea.

Începu să-i umple valiza. Christopher duse punga albă de plastic la ureche, ca pe o cochilie, și ascultă. După o clipă, dădu din cap a încuviințare și se întoarse spre mama lui.

— Zice că, atunci când ai vorbit cu voce tare, doamna șuierătoare a auzit. Și n-o să te lase să mă iei de aici, mami!

— Stai să mă vezi! țipă ea.

O ramură atinse fereastra.
— Vine, mami.
Afară vântul urla. O creangă lovea fereastra, ca niște unghii de copil.
— Plecăm în clipa asta, Christopher!
Mama lui Christopher închise cu un pocnet valiza și o apucă în mâna dreaptă. Pe Christopher îl apucă cu stânga. Băiatul se uită spre punga albă de plastic.
— Domnule, nu ne poți ajuta dacă te prinde. Fugi!
Deschise geamul de la dormitor și aruncă afară punga albă de plastic. Vântul o săltă ca pe un zmeu. Prin curtea din spate umblau o jumătate de duzină de cerbi. Se opriră din păscut tufele și porniră pe urmele pungii, spre pădure. La parter se auzi un bufnet.
— E la ușa din față, mami!
Mama lui Christopher îl luă în brațe și coborî la repezeală treptele. Scoase cheile mașinii și deschise ușa care dădea spre garaj. Casa se răci cu zece grade. Intră în garaj și descuie mașina. Îl puse pe Christopher în față, pe banchetă.
— E în casă!
Vântul aruncă în ușa garajului o mână de pietricele.
Kate trânti valiza lângă roata de rezervă și lângă cumpărăturile de la supermarket pe care nu mai apucase să le despacheteze. Se așeză pe locul șoferului. Apăsă butonul care deschidea poarta garajului.
— Mami, e în garaj!
Mama lui Christopher întoarse capul, dar nu zări nimic. Își întoarse privirea spre el. I se închideau ochii.
— Mami, mi-e așa de… somn.
— Nu! zise ea cu voce aspră. Stai treaz. M-ai auzit? Stai treaz până ce ajungem departe de locul ăsta!
Întoarse cheia. Motorul gemu. Nu voia să pornească. Încercă iar. Motorul porni și mașina începu să huruie, trezită la viață. Mama lui Christopher băgă în marșarier și întoarse capul să se uite prin lunetă.
Atunci o văzu pe bătrâna din cabana de lemn.
— Unde-l duci?! țipă bătrâna, pornind cu pași mari spre mașină.
Ajunse îndată și încercă să deschidă portiera în dreptul lui Christopher. Mama lui Christopher apăsă butonul de blocare automată.

— Unde-i soțul meu? Înotam amândoi în râul Ohio. Ce băiat frumos era!

Bătrâna își lipi palmele de geamul lui Christopher. Mama lui Christopher demară, străbătând în marșarier aleea de ieșire. Fata bătrânei apăru din cabana de lemn și porni să alerge după mașină ca un copoi. Mama lui Christopher acceleră și porni în trombă pe stradă. Jenny Hertzog ieși în fugă din casa ei.

— Să nu mai vii la mine în cameră! O să te înec în apă! țipă Jenny.

Mama lui Christopher trecu ca din pușcă pe lângă fosta casă a lui David Olson din colț. Jill ieșise împreună cu soțul ei, Clark. Aduseseră pătuțul bebelușului de la etaj pe verandă. Clark o ținea la piept și Jill se văicărea de mama focului.

— Am cerut un copilaș! Unde e copilașul nostru?! țipă ascuțit.

Ieșiră din cartier. Departe de nebunie. De pădurea din Mission Street. Se uită la indicatorul de combustibil. Era aproape gol. Știa că, dacă în magazin nu mai rămăsese mare lucru, nici la benzinărie n-avea să fie prea diferit. Îi aruncă o privire lui Christopher, așezat alături. Pleoapele îi cădeau grele.

— Nu, scumpule! Ea vrea să dormi! Luptă-te!

Coborî geamurile. Aerul era geros. Îi înțepa încheieturile degetelor, dar izbuti ce-și propusese. Christopher deschise ochii. Trecură de benzinăria de lângă școala primară, însă era o coadă care se întindea până la Autostrada 19. Clienți furioși claxonau de zor și strigau unii la alții. Trebuia să găsească ceva care să nu fie știut de toți. Își aminti de cele două benzinării aflate lângă Kings Restaurant, pe Memurray Road. Doar localnicii le știau. Viră când ajunse în dreptul liceului și porni drept spre ele. Una era închisă. Cealaltă era practic lipsită de clienți.

Un miracol.

Mama lui Christopher opri la pompă. Se dădu jos din mașină și trecu cardul prin cititor. Respins. Scoase cardul Visa. Respins. American Express. Respins. Deschise capacul falsei doze de aerosol și scoase cinci bancnote de douăzeci. Intră în trombă în clădire. Dădu peste un adolescent care vorbea la telefon.

— Unde-i petrecerea? își întreba prietenul. Debbie Dunham a ajuns?

Mama lui Christopher puse mâna pe un pachet cu doze de coca-cola și pe ultimul bidon de apă. Aruncă pe tejghea banii.

— Pompa șapte, zise. Și-aș vrea o canistră pentru benzină.

Puștiul deschise pompa și-i dădu ultima canistră roșie. Chiar când ieșea zorită pe ușă, îl auzi pe băiat râzând la telefon.

— Ce târfă-i fata asta.

Mama lui Christopher se înapoie la mașină și-i întinse fiului său o doză de cola.

— Bea-o, scumpule, o să te ajute să rămâi treaz.

El trase cheița dozei și sorbi. Ea se apucă să facă plinul. Scoase repede telefonul. Să-l sune pe șerif și să-l avertizeze. Să le sune pe mamele băieților, pe Ambrose, pe Mary Katherine și pe prietenii de la Shady Pines.

Își privi celularul.

Fără semnal. Nu mai funcționa.

Încercă să-și alunge frica și să se concentreze. Avea să încerce să sune iarăși după ce porneau la drum. Avea să încerce să ajungă tocmai în West Virginia. Umplu rezervorul și-i puse capacul. Umplu apoi bidonul roșu de plastic cu încă cinci litri de benzină. Știa că putea fi ultima oprire pentru ceva vreme. Băgă în portbagaj canistra și se sui în mașină.

— Mami? Sunt treaz sau am adormit?

— Ești treaz, scumpule. Nu adormi încă. Ea vrea să adormi.

— Mami, nu știu unde suntem.

— Nu-i nimic, știu eu. Și n-o să te scap din ochi.

Mama lui Christopher porni motorul. Ieși pe stradă. Vântul doborâse un copac pe Fourth Couch Road, așa că întoarse și porni spre vest. Pe lângă liceu. Era o scurtătură spre autostradă. Putea s-o apuce pe acolo și să ajungă în West Virginia în mai puțin de o oră.

— Bea-ți cola.

— Am băut-o.

— Știu că ți-e somn, scumpule. Dar trebuie să reziști!

— Vreau să mă întind în spate și să mă culc.

— Ajungem în West Virginia într-o oră. Și-o să poți dormi zile întregi.

— Doamna șuierătoare n-o să-mi dea niciodată drumul, mami.

— Pune-ți la loc centura!

— Nu te teme, Omul cel amabil a zis că o să mă găsească. N-o să fiu singur.

Era prea slăbit ca să se poată muta pe bancheta din spate. Închise ochii. Kate îl zgâlțâi cu putere.

— NU! TREZEȘTE-TE! TREZEȘTE-TE!

Apucă bidonul cu apă și i-l turnă pe cap. Ochii lui se deschiseră, îi mai dădu o cola. Dar brațele lui erau prea slăbite ca să o poată ține.

— Mami, zise.

— Ce-i, scumpule?

— O să vireze ca să evite cerbul.

Cum?

— Nu te supăra pe ea. Toate astea trebuiau să se întâmple.

Îi atinse mâna și se întoarse cu calm spre geamul din dreptul lui, chiar când cerbul sărea în fața mașinii lui Mary Katherine. Mary Katherine viră ca să-l evite și mama lui Christopher văzu cum cele două faruri se apropie vertiginos de fiul ei.

Mama lui Christopher privi în lumina farurilor. Simțea furnicătura lăsată pe mâna ei de atingerea lui. Timpul se opri.

Christopher avea dreptate.

Toate astea trebuiau să se întâmple.

Văzu toate coincidențele strângându-se laolaltă ca un șir de beculețe în jurul pomului de Crăciun. Ar fi putut despacheta cumpărăturile, dar erau încă în mașină. Ar fi putut să piardă cheile, dar le avea în buzunar. O secundă ici. Două minute colo. Ar fi putut să dea peste aglomerație la benzinărie. Sau să nu mai fie benzină. Sau să aibă un card funcțional în loc de bani gheață, scoși dintr-o doză falsă de spray.

Dar nu asta se petrecuse.

Fiindcă lucrul acela nu intenționase s-o oprească să plece.

Voise s-o știe pe șosea.

În chiar acel loc.

La exact ora 2:17 dimineața.

Când mașina lui Mary Katherine derapă, încercând să evite cerbul,

și se izbi de portiera din dreapta.

Partea a V-a
Adormit

Capitolul 65

— Christopher, ce mă bucur să te văd iarăși, zise vocea.

Christopher deschise ochii. Era pe un pat de spital. O soră medicală stătea aplecată asupra lui, fredonând ceva. Pregătea un burete de spălat. Ochii ei îi păreau familiari, însă fața îi era acoperită de o mască medicală.

Vocea se auzi iarăși, calmă.

— Așa. Nu te teme.

Christopher nu-și putu da seama de unde provenea vocea. Se uită prin odaie. Ușa care dădea spre toaletă era închisă. Ascultă atent, însă n-ar fi putut spune dacă vocea se auzise din spatele acelei uși. Se auzea o răsuflare? Ceva ca un zgrepțănat?

— Nu, nu sunt în baie. Sunt aici sus, amice.

Christopher ridică privirea și-l văzu pe Motanul Buclucaș privindu-l țintă de pe ecranul televizorului. Era unul dintre episoadele favorite ale lui Christopher. Cel în care Motanul Buclucaș folosea un hidrant ca să transforme cartierul într-un parc de distracții acvatic. Dar ceva era în neregulă cu episodul. Din gura hidrantului nu țâșnea apă.

Țâșnea sânge.

— Bună, Christopher, zise Motanul Buclucaș. Măiculiță, a trecut ceva vreme! Ți-am dus dorul. Ce mai faci, amice?

Motanul Buclucaș zâmbi. Dinții îi erau tăioși ca briciul. Și plini de carne. Christopher încercă să se salte în șezut, însă era ținut ferm pe loc. Își privi încheieturile mâinilor și gleznele. Erau legate cu sfori de o targă.

— Nu te împotrivi, Christopher. Încercăm să te ajutăm. Trebuie să știm unde-i el, amice.

Christopher intră în panică. Se uită prin cameră, după o cale de scăpare. Fereastra avea gratii. Era în lumea imaginară? Avea un coșmar? Unde era? Cum ajunsese aici?

— Scuze, Christopher. Nu ne place să te-nchidem așa, dar nici nu te putem lăsa iarăși să scapi fără să-l găsim. Măiculiță, nu, nu se poate!

Christopher se uită la podea. Era murdară de urme însângerate de tălpi. De toate formele. Mărimile. Bărbați. Femei. Mai mult copii. Părea că lumea se holbase la el cum te holbezi la un animal de la zoo.

— Spune-ne unde e, Christopher, și-ți dăm drumul.

Christopher se uită iarăși la ecran. Motanul Buclucaș plescăi din limbă, scoțând un țăcănit ca de carte de joc, pusă între spițele unei roți de bicicletă. Tic-tac. Tic-tac. Apoi, cumva, întinse o labă afară din televizor și schimbă canalul. Christopher se văzu pe el însuși acolo. Legat de pat. Infirmiera muie buretele în găletușă. Îl scoase și-l stoarse, iar în clipa aceea Christopher văzu că picura sânge ca o inimă scoasă din piept. Ușa din televizor se deschise. Motanul Buclucaș veni lângă patul lui.

— Hei, amice, zise aplecându-se peste pat. Știi de ce ești aici? Unde crezi că ești?

Christopher credea că-i în lumea imaginară. Nu? Mai fusese acolo. Dar cum ajunsese aici? Ori era un coșmar? Sau amândouă? Ori niciunul?

— Unde sunt? Asta îți zici acum, amice. Pot să te miros. N-ai adormit, deci ăsta nu-i vis. Nu – nu – nu. Nici în căsuța din copac n-ai intrat. Și totuși uită-te aici. Da-da – da. Sunt patru căi de intrare. Trei de ieșire. Două le știi. Noi știm și altele. Ea are cheia. Dar unde este ușa?

Motanul Buclucaș duse laba la fruntea lui Christopher și începu să-l mângâie ca și cum Christopher ar fi fost pisica. Nu invers.

— Îți spun eu cum se iese, amice. Dar mai întâi trebuie să-mi spui unde e el, toarse Motanul Buclucaș. Patru căi de intrare. Trei de ieșire.

Mintea lui Christopher cugeta de zor. Căsuța din copac și un coșmar. Astea erau două dintre căile de acces spre lumea imaginară. Care erau celelalte două? Încercă să-și amintească în ce fel ajunsese aici. Nu reținea decât o lumină strălucitoare. Și un țipăt.

— E ultima ta șansă, amice. Nu vrem să-ți facem vreun rău. Măiculiță, nici vorbă! Dar dacă nu ne spui unde-i el, va trebui să-ți scoatem vorbele din gură cu cleștele.

— Nu știu.

— Ba cred că știi, amice.
— Ba nu! A fugit! pledă Christopher.
— L-ai ajutat tu să scape. E o mare diferență. Și se duce undeva. Și trebuie să-ți fi spus unde.
— Nu știu.
— Gândește-te bine, Christopher. Aveți voi un plan să vă întâlniți iarăși. Unde o să vă vedeți, amice?
Nu exista niciun plan. Dar trebuia să se gândească iute la ceva. Așa că minți.
— La școală.
— Nu te pricepi să minți, amice.
— Nu mint!
Motanul Buclucaș încetă să mai zâmbească. Oftă adânc, a resemnare.
— Soră, pregătește-l de operație.
Televizorul se stinse, luându-l cu el pe Motanul Buclucaș. Infirmiera luă buretele însângerat și începu să frece cu el brațele și pieptul lui Christopher.
— Doamnă, ajutați-mă, vă rog, îi șopti Christopher.
Dar ea nu răspunse. Ci continuă să fredoneze. Termină curățatul cu buretele însângerat, apoi deblocă targa și-l împinse pe Christopher pe culoar.
— Unde mergem? întrebă acesta. Unde sunt? E lumea imaginară?
Infirmiera nu zise nimic, ci continuă să fredoneze melodia aceea. „Blue Moon”. Îl împinse pe Christopher mai departe pe culoar. Roțile se suciră. Una era strâmtă ca un picior cu malformație. Scârț scârț scârț.
Trecură pe lângă un salon de spital. Domnul Henderson, în pat, se ținea de gâtlejul însângerat, încercând să țipe. Dar nu ieșea niciun cuvânt. Doar sânge. Îi curgea din gât în picuri minusculi, care pluteau prin aer ca niște balonașe și apoi se spărgeau cu pocnete mici. Sistemul de amplificare al spitalului se trezi brusc la viață, ca un radio vechi care se umple cu electricitate. Se auzi, preț de o clipă, o microfonie teribilă. Apoi o voce înfricoșătoare răsună pe culoare.
— Tic-tac, amice. Aproape că ai ajuns, zise Motanul Buclucaș.
Infirmiera împingea mai departe targa. Scârț scârț scârț.

— E ultima ta șansă, amice. Da, așa-i, măiculiță. Zi-ne unde e și nu mai intrăm în următoarea cameră.

— Dar unde mergem?!

— A, n-ai vrea să vezi ce-i acolo, amice. Număr până la trei. Ești gata? Unu… doi.

Infirmiera împinse targa spre o ușă. Scârț scârț scârț.

— Trei!

Ușa se deschise. Christopher fu, deodată, orbit. Se uită la fețele care gemeau și salivau, pierdute într-o străfulgerare de lumină puternică. Ochii i se obișnuiră treptat și văzu că fețele erau ale unor copii. Niciunul nu avea dinți. Copiii stăteau într-un cerc. Centrul cercului era gol, cu o lumină mare și strălucitoare atârnând sus, deasupra unei mese reci, de metal, plină cu instrumente.

Era într-o sală de operații.

Un doctor îl aștepta acolo, în halat, cu o mască albă acoperindu-i fața. Christopher nu-i văzu ochii. Infirmiera îl împinse pe Christopher către centru, în vreme ce copiii îl înconjurau. Cu ochi lucitori.

Christopher întoarse înspăimântat capul. Puștii începură să urle, țopăind ca niște maimuțe la zoo. Încercau să strige „Spune-ne doar unde este el, Christopher!”, însă, neavând dinți sunau hidos.

— Sunee nee doaa unee eteee eeel criiiitofeeeer!

Infirmiera îl împinse în mijlocul sălii de operații. Blocă roțile tărgii lângă masa rece de metal. Doctorul ridică un braț, cerând să se facă tăcere. Copiii ascultară. Doctorul păși agale spre Christopher. Pantofii lui răsunau la fiecare pas în camera tăcută. Doctorul înălță bisturiul argintiu, lucitor.

— Christopher, zise doctorul cu vocea Motanului Buclucaș. Nu vrem să-ți facem rău, amice, dar ne trebuie o momeală ca să prindem peștele cel mare. Spune-ne unde e el și totul se termină. Nu vrem să fim nevoiți să facem asta. Măiculiță, chiar că nu vrem.

Christopher se uită peste marginea mesei și-l văzu acolo, pe metalul rece, pe David Olson. Ochii lui David erau închiși. Dormea oare? Era mort? Descoperise doamna șuierătoare că David îl ajutase pe omul cel amabil să evadeze? Asta îi era pedeapsa? Era David schingiuit?

— Christopher, suntem în criză de timp. Așa că, dacă nu ne spui unde-i, o să-ți tăiem limba. Poate o să-nceapă limba ta să vorbească, amice.

Christopher se uită la cei care-l înconjurau, sperând să-și găsească prietenii. Pe mama lui. Ori pe omul cel amabil venit să-l salveze. Dar era singur-singurel.

— Aa, nu te poate ajuta nimeni, zise doctorul. Până nu ne spui unde e el.

Albul ochilor doctorului începu să se tulbure, ca și cum cineva i-ar fi turnat tuș în globii oculari.

— Folosește-ți deci limba sau o tăiem, zise doctorul.

— Nu știu unde e! Jur! zise Christopher.

Doctorul oftă.

— Prea bine. Soră… dă-mi, te rog, gazul.

Infirmiera încuviință și aduse cilindrul cu gaz. Apucă masca de plastic și deschise robinetul, lăsând, cu un șșșșșșș prelung, să iasă afară vaporii de gaz. Duse masca la gura lui Christopher. Christopher își suci într-o parte capul.

— NU! Nu vreau să fiu adormit! țipă din toate puterile.

— Dar gazul ăsta nu te adoarme, Christopher. Te face supertreaz. Vrem să simți totul.

Infirmiera îi apăsă pe nas și pe gură masca. Puștii țopăiau de zor, urlând. Christopher își ținu răsuflarea, luptându-se cu masca. Doctorul așteptă, răbdător, ca el să respire. Christopher se făcu roșu la față. I se părea că i se opresc plămânii. Și, în cele din urmă, nu mai putu să îndure.

Trase adânc în piept.

Gazul îi năvăli în plămâni. Se simți, în câteva secunde, TREAZ! Ochii i se deschiseră de parcă ar fi băut un milion de cafele tari. Încercă să se oprească, însă nu izbuti decât să tragă și mai mult gaz în plămâni, simțindu-se de parcă inima ar fi fost cât pe ce să-i explodeze. Însă mai simțea și altceva. Gazul îi amintea de ceva. Mirosea ca… mirosea ca…

Mirosea ca mănușile vechi de baseball.

Christopher se uită iarăși prin cameră și-o văzu.

Pe mama lui.

Purta aceleași haine ca ultima oară, în mașină. *Da. Mașina. Acolo eram.* Avea o tăietură pe frunte. Sticlă

de parbriz în păr. *De la accident.* Și-acum se târa pe coate, pe podea, ca un soldat. Pe lângă copiii care urlau ca niște maimuțe. Folosind umbra lăsată de corpurile lor ca să se ascundă de lumină.

Și, chiar când doctorul apropie briciul de gura lui Christopher, mama lui Christopher sări în picioare și se aruncă asupra lui.

— Lasă-l în pace! țipă.

Mama lui Christopher se izbi tare de infirmieră și înhăță bisturiul din mâna doctorului. i-l înfipse în umăr. Doctorul răcni și halatul începu să se facă, din alb, roșu-închis. Mama lui Christopher deblocă targa. Copiii săriră pe ea, încercând să împiedice evadarea, însă mama lui Christopher se dovedi mai iute. Împinse targa afară din sala de operații.

— Ești bine, scumpule? Ai pățit ceva? zise mama lui Christopher.

— N-am nimic, zise el. Dar ieși pe stradă!

— Ce s-a întâmplat? Ce voiau?

— Să știe unde-i omul cel amabil.

— Și unde e?

Mama lui Christopher dădu colțul, urmând semnele care indicau ieșirea. Făcu deodată la dreapta, străbătând în fugă camera de primiri urgențe. Christopher o văzu pe Mary Katherine cum e dusă, într-un scaun cu rotile, din parcarea de pe partea reală, la urgențe. Era plină de sânge.

— Unde e omul cel amabil? repetă mama lui.

— Nu știu. A scăpat.

Christopher se uită la următoarea targă care intra. Se văzu pe el însuși întins, inconștient. Avea pe braț o rană groaznică. Și o vânătaie la tâmplă.

— Unde ar trebui să te vezi cu el? întrebă ea.

— Nu știu!

— CHRISTOPHER! UNDE-L PUTEM GĂSI PE OMUL CEL AMABIL?

Christopher privi cum un paramedic împinge în spital și ultima targă. Ceea ce văzu îl nedumeri. Pe targă era mama lui. Purta aceleași haine pe care le avusese pe ea când condusese mașina. Avea o tăietură pe frunte. Cioburi de la parbriz în păr. Amintirea

accidentului reveni. Sticla spărgându-se. Țipetele mamei lui în vreme ce Christopher aluneca în întuneric.

Așa am ajuns aici, nu?

Christopher refuzase să ia pastila și să doarmă. La căsuța din copac nu s-ar fi dus. Așa că doamna șuierătoare folosise o a treia cale ca să-l aducă în lumea imaginară. Și de data asta o adusese și pe mama lui. Fuseseră amândoi în mașină. Avuseseră amândoi accidentul. Erau amândoi inconștienți în spital. Dar dacă așa stăteau lucrurile…

De ce e mama trează în lumea reală?

O văzu. Slăbită. Însângerată. Întindea mâna spre Christopher, încercând să-și silească trupul rănit să ajungă la el. Apoi, când în cele din urmă se prăbuși, copleșită de durere, o întrebare teribilă îi îngheță lui Christopher sângele în vine. Dacă mama lui era trează în lumea adevărată, atunci cine era în spatele lui, în lumea imaginară?

— Mami? rosti simțind că se înfioară de frică. Cum ai ajuns aici?

Christopher întinse gâtul, se uită în spate și-o văzu.

Pe doamna șuierătoare. Zâmbind.

— Cred că va trebui să-ți tai totuși limba, zise.

Capitolul 66

Mama lui Christopher deschise ochii. La început nu izbuti să zărească nimic limpede. Deasupra capului ei era o lumină puternică. Vedea ca prin ceață. Clipi de câteva ori, până să-și dea seama că e pe un pat de spital. Un monitor de semne vitale era prins cu un fir de degetul ei arătător. Avea în braț o perfuzie. Se simțea cam toropită după analgezicele pe care i le dăduseră.

Se ridică, încet, în capul oaselor. Simți că i se strânge stomacul de greață. Era în pragul leșinului, dar nu avea timp pentru asta. Trebuia să ajungă la Christopher. Își mută picioarele peste marginea patului și se ridică nesigură. Simți pe dată pe spinare aerul rece, prin halatul de spital desfăcut. Întinse un braț ca să se sprijine de ceva. Și atunci o împunse durerea.

Amintirile se întorceau, fragment cu fragment. Cum fusese aruncată în portieră. Coastele pârâind. Aparatul de descarcerare trăgându-i din mașină. Fiul ei, inconștient, în ambulanța care pornise, cu sirena urlând, spre spital.

— Culcați-vă la loc vă rog, doamnă Reese. Ați trecut printr-un accident foarte grav, zise vocea.

— Fiul meu. Unde-i? i se adresă infirmierei.

— La secția de reanimare. Dar trebuie să vă odihniți.

— Unde e secția?

— La etajul doi, dar doamnă Reese, trebuie să…

Fără o vorbă, mama lui Christopher își smulse din braț acul perfuziei, își înghiți durerea din coastă și păși pe culoar.

— Doamnă Reese! strigă după ea infirmiera.

Mama lui Christopher găsi liftul și ajunse la etajul al doilea. Fu șocată când se deschiseră ușile. Secția era plină, de nu mai puteai să arunci un ac. În zona de așteptare erau zece locuri. Dar se aflau acolo pe puțin patruzeci și cinci de persoane.

— Christopher Reese, îi zise asistentei de la internări. Sunt mama lui.

— Camera 217, zise asistenta scărpinându-și brațul.

Ușa zumzăi ca o viespe supărată. Mama lui Christopher o deschise și păși pe culoar. Văzu că toate paturile erau ocupate. Înjunghiați. Împușcați. Sminteala

sau furia, sau ce era își făcuse de cap cât dormise ea. Se îndreptă, cu pași nesiguri, spre camera 217, aflată în capătul unui coridor lung. Deschise ușa fără să bată.

Și îl văzu.

Băiețelul ei, întins pe pat. Cu o rană adâncă, urâtă pe braț. Corpul îi era plin de tăieturi nenumărate, de la sticlă. Ochii îi erau închiși. Din gură îi ieșea un tub imens, conectat la un desiș de monitoare. Mașinăriile respirau pentru el. Mâncau pentru el. Monitorizau activitatea inimii și a creierului. Mama lui Christopher văzu o asistentă care trecea numere pe fișa lui Christopher, oprindu-se doar cât să se scarpine pe umăr.

— Ce are? întrebă mama lui Christopher.

Femeia se întoarse către ea. Tresărind. Mama lui Christopher îi analiză pe loc chipul. O clipă, asistenta se întrebă cine e femeia aia. Odată ce-și dădu seama că e mama copilului, arboră o expresie impenetrabilă și vorbi în șoaptă, ca în biserică.

— O să-l aduc pe doctor, doamnă.

Și ieși iute. Mama lui Christopher se apropie de pat. I se păru, atingând mâna lui Christopher, că atinge o plită fierbinte. Își lăsă palma pe fruntea lui. Își zise că avea pe puțin 40 de grade febră. Se uită la monitor și descoperi indicatorul temperaturii prin puzderia de cifre și luminițe.

Potrivit monitorului, Christopher avea 36,6 grade.

Mama lui Christopher luă de pe noptieră un bol cu gheață pisată. Scutură în palme un pic de gheață și le lipi ușor de fruntea băiatului. Gheața se topi rapid, ca lăsată pe asfaltul fierbinte. Pielea lui o transformă în apă și-apoi, îndată, în vapori. Mama lui Christopher mai luă niște gheață și i-o puse la subsuori, pe gât și pe piept.

— Doamnă Reese, zise vocea.

Kate întoarse capul și-l văzu pe doctor, în cadrul ușii. Avea pe față o mască chirurgicală.

— Domnule doctor, trebuie să-l treziți!

— Doamnă Reese, luați vă rog loc pe un scaun.

— Nu! făcu ea. Trebuie să se trezească! Trebuie să-l treziți în clipa asta!

Doctorul își scoase masca. Expresia lui nu era atât de impenetrabilă ca a asistentei. Oricare vor fi fost veștile,

nu erau bune.

— Doamnă Reese, regret să vă spun, dar am încercat deja tot ce se putea face. Mă tem că nu a funcționat nimic. Nu-l putem resuscita pe fiul dumneavoastră.

— De ce nu? întrebă ea, înfricoșată.

— Christopher e în moarte cerebrală, doamnă Reese.

Vorbele o izbiră în piept, tăindu-i, o secundă, răsuflarea. Apoi o cuprinse iarăși furia.

— E pe dracu'! Trebuie să-l aducem în simțiri. TREBUIE S-O FACEM, ACUM!

— Doamnă Reese, nu înțelegeți…

— Nu, tu nu înțelegi! Cineva mi-a răpit fiul!

Doctorul aruncă o privire scurtă spre brancardierii de pe culoar. Aceștia intrară în cameră fără zarvă.

— Cineva v-a răpit fiul? Cum adică, doamnă Reese? întrebă cu calm doctorul.

Fu cât pe ce să-i spună despre doamna șuierătoare care voia să-i adoarmă fiul. Și despre prietenul lui imaginar, omul cel amabil, deghizat sub forma unei pungi albe de plastic. Însă observă că doctorul își scărpina insistent urechea. Și că avea fața asudată de la febră. Îi simți și pe brancardierii din spate. Aveau să urmeze oamenii de la pază.

O să pari țicnită, Kate.

Gândi iarăși ca să se asigure că era vocea ei și nu cea falsă.

O să sune ca și cum ai fi nebună.

Ea era. Și avea dreptate. Se uită la chipurile din încăpere. Și soțul ei stârnise asemenea reacții, le recunoștea. Expresiile alerte, gata de acțiune din momentul când pacientul e socotit instabil sau periculos. Și se scărpinau cu toții, ca într-un local pentru opiomani. Doctorul, asistenta. Brancardierii. Și-acum oamenii de la pază. Așteptând, toți. Ca ea să le dea motiv s-o înhațe.

Își dădu seama că acum Christopher se întorsese în spital. Inconștient. Exact cum voia doamna șuierătoare. Și dacă doamna șuierătoare era îndeajuns de puternică pentru a face să se petreacă asta, atunci ar fi putut manipula cu ușurință un doctor să rețină o mamă îndurerată, pentru „evaluare” psihiatrică.

— Cine v-a răpit fiul, doamnă Reese? repetă doctorul.

— Nimeni. Îmi pare rău… sunt doar… sunt doar…

Se poticni, prefăcându-se cuprinsă de mâhnire.

Cei din cameră se relaxară instantaneu, de parcă un sergent invizibil le-ar fi ordonat „pe loc repaus”.

Capitolul 67

Ambrose deschise ochii. Nu-şi aminti, un moment, unde se află. Nu-şi amintea să fi adormit, dar adormise. De câteva ori. De ce naiba dormea atâta? Era obişnuit să mai aţipească din când în când. Ceva normal pentru un bărbat de vârsta lui. Dar rahatul ăsta de Frumoasă Adormită era ridicol. Ultimul lucru pe care-l ţinea minte era că dormise cât ţinuse Serbarea de Crăciun. Se trezise după câteva ore, pentru cină. Însă, când intrase în sala de mese, nu văzuse pe nimeni acolo. Ceasul arăta 2:17. Şi, cumva, calendarul de pe perete avea un X în plus, care tăia o zi întreagă.

Ambrose dormise vreme de treizeci şi şase de ore.

— Bună dimineaţa, domnule Olson, zise o voce. Bine aţi revenit dintre cei morţi.

Ambrose întoarse capul şi-o văzu pe infirmiera de noapte adăugând încă un X la calendar.

Adică se făceau şaizeci de ore.

— Bună dimineaţa, zise. Se pare că am ratat cina.

— Şi micul dejun, şi prânzul. Şi iarăşi cina, glumi ea. Nicio grijă. V-am băgat o oglindă sub nas ca să fim siguri. Vă pun ceva de mâncare. N-aţi vrea să mergeţi în salonul comun, să vă încălziţi?

Infirmiera îi umplu un castron cu tocană de vită şi i-l aduse la fotoliul lui preferat din salon, cel din faţa televizorului, trăncănind fără oprire şi punându-l la curent cu bârfele de prin Shady Pines de la Serbarea de Crăciun încoace. Ambrose, se părea, pierduse un spectacol pe cinste. Pe lângă succese garantate, precum „Am văzut-o pe mami pupându-l pe Moşul” şi „Pe bunica a călcat-o un ren”, serbarea din acest an fusese sponsorizată probabil de vreun campionat de lupte libere pentru copii. Se stârnise o încăierare pe cinste, care sfârşise cu fiul lui Kate Reese atacat de doamna Keizer. Nasul băiatului sângera rău de tot şi mama lui îl dusese la spital, dar asta nu era nici pe departe totul.

— Ce s-a mai întâmplat? Întrebă el.

— Doamna Keizer… nu a mai uitat, zise femeia în engleza ei nesigură.

— Cum adică?

— Nu mai are Alzheimer, gata. Miracol de Crăciun.

Așa să fi fost?

Ignoră gândul și vântul ce șuiera afară și deschise jurnalul fratelui său.

7 iunie

Am disecat broaște astăzi, la școală. Am pus palma pe broască și iar am avut senzația aia de mâncărime ciudată. Profesorul ne-a spus că broasca era doar adormită, fiindcă s-a trezit chiar acolo, pe masă. M-am prefăcut că e adevărat, dar când am plecat ieri din căsuța din copac, am văzut o pasăre pe cărarea care duce înapoi acasă. Era moartă, pe jos. Avea o aripă ruptă și o mânca un șarpe. Am alungat șarpele și am cules pasărea. Am închis ochii și am avut senzația de mâncărime din lumea imaginară. Am adus pasărea înapoi la viață. Mi-a curs mult sânge din nas. M-am speriat tare. Fiindcă știu că puterea din lumea imaginară înseamnă durere la fel de mare în lumea reală. Una fără alta nu se poate. Deci, cu cât fac mai multe ființe să trăiască, cu atât eu o să mor mai repede. Deci când îmi curge sânge din nas e sângele lumii.

Un fior urcă pe șira spinării lui Ambrose. Se gândi la povestea infirmierei, cu sângerarea nazală a lui Christopher după ce-o atinsese pe doamna Keizer, exact ca nasul lui David după ce pusese mâna pe pasărea moartă. Ambrose își spuse că nu trebuie să uite s-o sune pe doamna Reese de dimineață, apoi se întoarse la jurnal. Dar nu-și putea ține ochii deschiși. De parcă ar fi fost îndopat cu sedative. Îi amintea de ocazia în care camarazii îi aruncaseră o pilulă în whisky și se amuzaseră teribil când el își azvârlise de pe el hainele și furase o mașină de teren. Se alesese atunci cu furia turbată a sergentului și cu o lună de spălat toaletele.

Acum se trezi înspăimântat.

Ambrose auzi un zgomot afară. Tocana de vită stătea rece și neatinsă în fața lui. Trecuse o oră. Televizorul era încă pornit, pus pe canalul local de știri. Se vorbea despre epidemia de gripă și de numeroasele cazuri de infracțiuni cu violență. Se uită pe geam și văzu cerbi

gonind pe șosea. Trase iute o gură de aer. Era ceva aici. Ceva plin de răutate. Întoarse lupa și-și potrivi ochelarii pe ochi. Erau obosiți și uscați, dar trebuia să descifreze scrisul de mână al lui David. Trebuia să afle adevărul.

> **12 iunie**
> Soldatul își face griji din cauza mea. Mă străduiesc prea tare. Sângerez prea mult. El spune că oamenii din lumea reală nu ar trebui să aibă atâta putere, așa că trebuie să o las mai ușor. Dar nu pot. Intram în școală și am atins brațul doamnei Henderson. Am simțit că îmi fierbe creierul și că-mi curge sânge din nas. Am știut totul despre ea în două secunde. Dar era mai mult decât ce i se întâmplase ei. Am aflat și lucruri pe care avea de gând să le facă într-o zi. Am știut că o să-și înjunghie soțul. De mai multe ori am văzut asta. Erau mai bătrâni, în bucătăria lor, și doamna șuierătoare a făcut-o să ia cuțitul și să i-l înfigă în gât. Am țipat, și doamna Henderson m-a întrebat ce-am pățit. Am mințit, fiindcă dacă-i spuneam adevărul, m-ar fi băgat la casa de nebuni.

Ambrose se opri din citit. Cunoștea numele. Henderson. Dar nu știa de unde să-l ia. De unde știa el numele? Îi luă o clipă să se întoarcă spre televizor, unde Sally Wiggins citea știrile locale.

...cercetările continuă în cazul doamnei Beatrice Henderson, care și-ar fi înjunghiat soțul în bucătărie. Era bibliotecară la Școala Elementară Mill Grove...

Bătrânul simți că i se ridică părul de pe brațe. Ambrose întoarse iute capul. I se păruse că-l spionează cineva. Dar salonul era pustiu. Reveni la jurnal și întoarse pagina. Vocea încerca iarăși să-l îmbie la somn. Se împotrivi și citi mai departe.

> **15 iunie**
> N-am putut să dorm astă-noapte, fiindcă mintea îmi lucrează prea mult. Eram așa de agitat, că m-am trezit și-am început să citesc

enciclopedia. Am început cu volumul literei A la 10:30 seara. Până dimineața, la 5:30, am terminat litera Z. Partea care m-a speriat cel mai tare e că știam greșelile pe care le-au făcut oamenii care au scris enciclopedia. E amuzant că lumea nu-și dă seama că ce știm nu se termină într-un anumit an. Lumea credea altădată că soarele se învârte în jurul pământului și că pământul e plat. A fost un timp, înainte de Iisus, când se credea că Zeus era cel mai de seamă zeu. Dacă gândeai altfel, erai omorât. Nu știau că doamna șuierătoare e acolo și că-i face să se teamă de informații noi. Nu știau că ea e dintotdeauna acolo și-i face pe oameni să se urască pentru lucruri neimportante.

— *...vești proaste din Orientul Mijlociu, unde în această seară trei misionari creștini au fost atacați în vreme ce încercau să aducă provizii vitale pentru refugiați...*

17 iunie

Îmi tot curge sânge din nas. Mama mă tot duce pe la doctori, dar niciunul nu știe ce am. Încerc, împreună cu soldatul, să găsesc o cale de a-i spune lui Ambrose un adevăr care l-ar face să mă creadă. Am nevoie de ajutorul lui. Trebuie să se lupte el cu ea, dacă eu dau greș. Dar el nu mă crede niciodată. Crede că vorbesc singur când eu discut cu soldatul. Mă consideră alienat mintal.

Ambrose își scoase ochelarii și-și frecă ochii care-l usturau. Se simți deodată cuprins de somnolență, dar se pălmui peste față, cum făcea când era de planton în armată. Nimic n-avea să-l oprească din citit. I se părea că lumea întreagă depinde de asta.

21 iunie

Nu mai știu exact unde sunt. Nu mai știu ce-i real și ce-i imaginar, dar nu mai pot

aștepta. Doamna șuierătoare e peste tot, deghizată în gripă. Trebuie să terminăm antrenamentul, înainte să preia controlul asupra căsuței din copac. L-am întrebat pe soldat de ce o vrea atâta doamna șuierătoare și mi-a explicat ce efecte are asupra mea. E puterea pe care o vrea pentru ea. Atât de simplu! Mi-a explicat prin ce am trecut. Voiam să-i spun lui Ambrose ce se întâmplă de fapt cu mine, dar nu voiam să mă facă iarăși nebun. Așa că am așteptat până ce a adormit și m-am băgat lângă el în pat. I-am șoptit la ureche foarte încet, în caz că doamna șuierătoare ascultă. „Ambrose, trebuie să-ți spun ceva.” „Ce?” a zis el, somnoros. „Trebuie să-ți spun ce face căsuța din copac.” „Bine, spune”, a îngăimat prin somn. „Ce face căsuța din copac?”

Ambrose dădu pagina.

Și atunci se întâmplă.

La început nu înțelese. Paginile erau atât de neclare, că păreau aproape cenușii. Miji ochii mai mult, dar nu mai văzu nici contururi. Nici sublinieri. Apropie lupa de ochi. Nicio schimbare. Își scoase ochelarii bifocali. Tot nimic.

Până la urmă, orbise.

— SORĂ! strigă.

Ambrose auzi podeaua scârțâind. Pași mărunți ca de copil. Apoi tăcere. I se păru că ceva respiră lângă urechea lui. Nu știa ce, dar simțea. Era ceva acolo. O șoaptă mică ce-i făcu perii de pe ceafă să se zbârlească.

— Cine-i acolo? zise.

Niciun răspuns. Doar liniște. Ambrose o strigă iarăși pe infirmieră și o auzi, în sfârșit, parcurgând culoarul dinspre bucătărie. Era pe cale s-o roage să-i citească rândul următor.

Însă femeia începu să tușească din pricina gripei.

— Bine tot, domnul Olson? întrebă calmă infirmiera, în engleza ei stricată.

În vocea ei era ceva. Ceva în neregulă. De-ar fi lucrat acum doamna Reese, în ea ar fi avut încredere cu

jurnalul. Dar fiul ei, Christopher, era la spital după ce-o atinsese pe doamna Keizer și nasul începuse să-i sângereze…

Exact ca lui David.

Ambrose știa că trebuie să ajungă la Kate Reese. Trebuia să dea de șerif. Fiindcă ce se întâmplase atunci, demult, se întâmpla iarăși acum. Și jurnalul fratelui său era poate singurul mod de a opri asta.

— Bine tot, domnul Olson? repetă bănuitoare sora medicală.

Bătrânul apucă jurnalul în mâini, cum îl învățase antrenorul să țină o minge de fotbal american.

De parcă viața ta ar depinde de ea, băiete.

Bătrânul ascunse în poală jurnalul și făcu tot ce putu ca să spună cât mai nonșalant cu putință:

— Trebuie să mă duceți la spital.

— De ce, domnul? întrebă infirmiera.

— Fiindcă norii mi-au luat vederea.

Capitolul 68

Șeriful deschise ochii. Probabil adormise. Nu știa unde se află. Se uită prin încăpere, dar nu văzu nimic. Auzise el expresia „orbit de durere”, dar nu știuse că are să fie atât de literală. Trebui să dea din pleoape un minut întreg ca să ridice pâcla de pe ochi.

Își liniști mintea și încercă să-și dea seama unde se află, ajutându-se de celelalte simțuri. Era destul de sigur că-i în arhivă, din cauza izului de praf. Probabil că adormise în timp ce se uita prin dosare cu doamna Russo. Dar nu se auzea nimic.

— Hei, doamnă Russo? Sunteți acolo?

Tăcere. Șeriful încercă să-și amintească cum ajunsese aici. Își aminti că nu mai plecase de la serviciu de zile bune, cu toată febra asta oribilă. Știa că de fiecare dată când încercase să ajungă la spital, la Kate și la băiatul ei, apăruse o nouă urgență. Încă un accident grav. Altă înjunghiere. Încă o încăierare în bar.

Era de parcă lumea întreagă conspira să-l țină departe de ei. Șeriful era la ani-lumină de orice teorie a conspirației, mai ales când teoria avea de-a face cu ceva atât de lipsit de temei cum e coincidența. Însă intuia când cineva îl trăgea pe sfoară, iar instinctul acela era acum extrem de puternic. Erau pur și simplu prea multe coincidențe care-l împiedicau să ajungă la Kate Reese și la fiul ei. Prea multe lucruri care-l împiedicau să-și facă treaba la arhivă. Prea mult zgomot care încerca să-l împiedice să-și amintească…

Numele ăla… al băiețelului… cum îl cheamă?

Șeriful nu-și amintea, însă instinctul îi spunea că greșește. Vocea îi tot zicea că nu-și poate aminti, însă șeriful se știa posesorul unei memorii excepționale. Nu tocmai fotografică, dar suficient de aproape de așa ceva dacă era important. Și acum era important… lucrul ăsta conta într-un fel pentru Kate Reese, Christopher și…

Numele ăla… al băiețelului… numele lui e…

Șeriful începu să simtă iarăși mâncărimea pe brațul drept. Dumnezeule, tare mai era iritantă. Își privi mâna și ochii începură să i se limpezească. Văzu, în lumina difuză, că se scărpinase până la sânge. Pielea era înroșită, plesnită. Pe unghii i se uscase o crustă de

sânge. Dar mai avea ceva pe braț. Ascuns sub mânecă. Parcă-și amintea că ascunsese ceva acolo.

Șeriful își trase mâneca în sus și văzu cuvinte pe brațul lui, scrise cu tuș negru.

David Olson

Șeriful își aminti brusc ce făcuse. Se apucase să scrie indicii pe braț. Folosise la început un marker normal, însă transpirația de la febră îndepărtase pelicula, ca o pasăre ciugulind un șir de firimituri. Așa că trecuse la tuș. Șeriful își suflecă și mai mult mâneca.

David Olson e numele băiatului.
Să nu adormi din nou. Sună-l pe Carl **ACUM** ***în privința uneltelor.***

Șeriful formă numărul înainte să apuce să se gândească. După două apeluri, recunoscu vocea prietenului său la celălalt capăt.

— Carl, eu sunt, zise șeriful.

— Ce naiba, zise Carl cu voce muiată de somn. Știi cât e ceasul?

Șeriful se uită la ceas. Era 3:17.

— Știu că e târziu. Îmi pare rău. Dar e foarte important, zise șeriful.

— Așa ai zis și ultima oară.

— Ce? întrebă șeriful.

— Acum o oră m-ai sunat.

— Da?

— Dumnezeule, cât de bolnav ești? M-ai sunat acum o oră ca să mă întrebi de uneltele alea. Nu mai pot să-ți fac favoruri. Mâine e ajunul Crăciunului, pentru numele lui Hristos!

— Știu, îmi pare rău. Cum e cu uneltele?

— Glumești? Ai și uitat?

— Spune-mi odată!

Șeriful îl simți pe Carl arătându-i, la celălalt capăt al firului, degetul mijlociu.

— Bine, dar e pentru ultima oară, așa că ai face bine să scrii pe ceva. I-am dat uneltele unui amic de la

muzeu. Sunt vechi de sute de ani, dar nu sunt tipice pentru minerii ori țăranii din acele vremuri.

— Cum adică?

— Sunt mai mult genul pe care le-ar folosi copiii. Și piatra aia cenușie pe care mi-ai dat-o nu era piatră, ci lemn pietrificat.

Șeriful apucă pixul și începu să-și scrie frenetic pe braț.

Uneltele erau ale unor copii.

— Deci asta-i. Ultimul favor. Nu mai pot face asta, mai ales acum. Mi s-a dublat treaba într-o săptămână.

Șeriful se opri o secundă din scris.

— Cum ți s-a dublat treaba?

— Doamne-Dumnezeule, dar chiar o să avem aceeași discuție pe care abia am avut-o?

— Iartă-mă, Carl. Mi-e foarte rău, asta-i.

— Cum ți-am mai spus, zise Carl imitând tonul unei jigodii sarcastice, cred că e lună plină sau ceva în apă, fiindcă tot orașul ori se îmbolnăvește, ori a luat-o razna. N-am mai trecut de două zile pe-acasă. Și nevastă-mea zice că, dacă nu ajung la cina de Ajun a mamei ei, anul ăsta nu mai pup cadou de Crăciun. Și nu pot să-l ratez. E singura dată pe an când mi-o ia în gură.

Șeriful zâmbi fără să vrea.

— Bine, mulțumesc pentru ajutor, Carl. Ești de treabă.

— Asta să-i spui ei. Și acuma… gata cu telefoanele. Crăciun fericit! zise Carl.

— Crăciun fericit!

Cei doi prieteni închiseră. Șeriful luă iarăși pixul și începu să scrie. Mâncărimea i se lăbărța pe braț, cerând atenție, însă șeriful nu avea de gând să-i dea câștig de cauză. Nu și de data asta.

Piatra era lemn pietrificat.

Tot orașul are gripă ori a luat-o razna.

Exact ca…

Piatra era lemn pietrificat.

Tot orașul are gripă ori a luat-o razna.

Exact ca…

Când șeriful se trezi, îi luă un moment să-și dea seama unde se află. La arhivă. Doamna Russo nu se vedea pe nicăieri. Probabil că iar adormise. Mintea îi luptă o vreme cu migrena, dar izbuti să-și amintească: încerca să stabilească o legătură dintre ce se petrecea în oraș și băiețelul acela… fratele mai mic al lui Ambrose… cum îl chema?

Numele… băiețelului… numele e…

Mâna stângă a șerifului îl furnica sălbatic. Se scărpină absent și-și dădu seama că uniforma îi era îmbibată de sudoare. Cândva, pe parcursul nopții, febra îi cedase. Dădu să-și coboare mâneca uniformei și descoperi niște rânduri scrise cu tuș, pe braț.

David Olson e numele băiatului.
Să nu adormi din nou. Sună-i pe Carl ACUM în privința uneltelor.
Uneltele erau ale unor copii.
Piatra era lemn pietrificat.
Tot orașul are gripă ori a luat-o razna.
Exact ca…

Șeriful își trase și mai sus mâneca și văzu că însemnările continuau.

Exact ca în anul când a dispărut David Olson. Ultima epidemie de gripă s-a terminat în ziua de după dispariția lui David. A oprit David gripa cumva? Ce a făcut s-o oprească? Ne-a salvat?

Șeriful ajunse la capătul brațului. Scrisul se termina. Se uită, instinctiv, și pe celălalt braț. Își dezlipi de piele

mâneca udă de sudoare. Cuvintele erau scrise cu mâna stângă acum și erau cam stângace. Însă continuau.

Sună-l pe Ambrose Olson!

Orașul se duce de râpă. N-ai timp de rahaturile astea.

Șeriful plecă bărbia a încuviințare. Era ridicol. Avea mai multe urgențe decât putea duce. Și-atunci de ce naiba își vâra nasul prin dosare și raportări de accidente?

Încă nu i-ai văzut pe Kate și pe fiul ei la spital, dar ai de gând să-l suni pe Ambrose Olson și să-i spui lucruri despre fratele lui decedat acum cincizeci de ani? E o nebunie.

Șeriful își suflecă și mai mult mâneca.

Nu mai asculta vocea din cap. Te minte. Te face să uiți.

OK. Asta-i dementă. Cred că delirezi, de scrii așa ceva.

— Cine-i acolo? întrebă cu voce tare șeriful.

Știi cine-i. Tu ești. Și arăți a idiot vorbind singur.

Nu ești idiot. Vocea te încurcă. Te face să dormi.

— Cine-i acolo? zise el iarăși.

Vocea tăcu. Temperatura din încăpere scădea cu repeziciune. Șerifului i se păru că aude o răsuflare. Se răsuci într-acolo. Nu era nimeni. Se simți, deodată, îngrozit. Își suflecă mâneca până mai sus de cot.

Știi pentru ce erau uneltele! Fuga la Kate acum. Ce s-a întâmplat cu David se întâmpla și cu Christopher. Repede!

Șeriful se trezi în arhivă. Nu știa cum, dar adormise iarăși. Însă de data asta nu ascultă vocile din cap. Nu se

lăsă abătut de insuportabila migrenă. Și nu-i luă un minut să descopere scrisul. Se uită direct la braț. La mâneca suflecată până mai sus de cot. Și știu că mai era un mesaj ascuns sub cămașă. Arhiva era ca o ghețărie. Șeriful își ținu răsuflarea, apoi își suflecă mâneca până la umăr.

Prea târziu, șerifule. Tocmai i-am lovit cu o mașina.

Șeriful porni în fugă încă dinainte ca tălpile să-i atingă pământul. Inima îi bubuia. Străbătu încăperea arhivei. Nu-i păsa dacă se mai iscaseră încă o sută de încăierări. Nu-i păsa dacă încă o sută de indivizi trebuiau arestați. O singură urgență conta. Avea să-i recupereze pe Kate și pe fiul ei. Și să-l găsească pe Ambrose. Fiindcă, într-un fel ciudat, erau singurii cu informații despre cum să oprească nebunia asta, gripa sau ce era chestia care distrugea orașul din interior. Șeriful urcă în fugă scările și dădu buzna în biroul principal, pe lângă posterul cu Emily Bertovich.

Acolo o văzu pe doamna Russo și pe încă patru dintre subordonații lui.

Erau cu toții împușcați și sângerau pe podea.

Șeriful se uită împrejur. Nu mai era nimeni. Celulele erau goale. Toți infractorii scăpaseră. Instinctul și pregătirea puseră stăpânire pe corpul său. Șeriful dădu fuga la oamenii lui. Doamna Russo era cel mai aproape.

Îi verifică pulsul. Era vie, slavă Domnului. Șeriful improviză un bandaj din bluza doamnei Russo și puse mâna pe stația radio.

— Cinci agenți doborâți. Îmi trebuie întăriri!

Radioul pârâi, dar nu era decât electricitate statică. Șeriful uită de gândul de a se duce după Kate Reese și se apucă să le dea primul ajutor oamenilor săi.

— Îmi trebuie întăriri la sediu! Să răspundă cineva!

Nu răspunse nimeni. Pârâiturile erau neliniștitoare. Ca ale unui contor Geiger stricat, anunțând că forțele poliției dispăruseră cu totul. Undeva, în adâncul minții, șeriful începu să facă planuri despre cum să instituie o miliție cetățenească. Să-i urmărească pe infractori. Să

ajungă la Kate Reese. Să-l găsească pe Ambrose Olson. Singura veste bună în întreaga tragedie era că toți cei cinci polițiști, inclusiv doamna Russo, erau încă în viață.

— Bună, domnule șerif, rosti în spatele lui o voce.

Șeriful se întoarse spre voce. O văzu pe doamna Henderson, în picioare, în mână cu pistolul unuia dintre cei căzuți. Hainele îi erau îmbibate cu sânge. Tălpile goale ale femeii lăsau urme mici, vineții.

— David Olson m-a atins pe braț acum multă vreme. Știa că o să-mi înjunghii soțul, zise doamna Henderson.

Șeriful se adăposti după un pupitru.

— Lasă arma jos! răcni.

Doamna Henderson mai făcu un pas către el.

— Doamna a zis că pot să-l fac pe soțul meu să mă iubească iarăși. A zis că o să mergem într-o excursie și că, dacă nu, pot să-l înjunghii iarăși. Și iarăși. Și iarăși.

Șeriful ridică propria armă.

— Doamnă Henderson, lasă arma jos!

— De ce s-o las? Domnule șerif, n-o să se termine niciodată. Nu-nțelegi ce se petrece?

— Pune jos nenorocita aia de armă. ACUM!

Doamna Henderson așeză cu calm pistolul pe pupitru.

— Bine, dar asta n-o să schimbe nimic. Ea l-a prins de-acum. Și, odată ce moare el, n-o să se mai sfârșească.

— Ce tot spuneți acolo?

— Violența. O să ne tot facem rău unii altora la nesfârșit, până-i pune cineva capăt. Și cineva o să-i pună capăt. Știi de ce?

Șeriful nu zise nimic. Doamna Henderson zâmbi.

— Fiindcă Dumnezeu e un ucigaș, tati.

Și, zicând asta, doamna Henderson apucă pistolul și goni direct spre șerif, urlând. Șeriful ridică arma și trase.

Capitolul 69

Christopher era legat de targă, în sala de operații. Doamna șuierătoare îi zâmbi, în vreme ce el se zbătea ca un pește scos din apă. Trofeul ei. Premiul. Se apropie de David, inconștient pe masa de metal de alături. Îl mângâie pe frunte ca pe un cățeluș.

— Ne trebuie momeală ca să prindem peștele. Limba ta o să fie râma.

Christopher închise bine gura.

— Deschide gura, Christopher.

Băiatul se holbă la ea îngrozit. Îi văzu cheia la gât, îngropată sub carne ca un colier macabru. Cheia cu care ar fi putut să scape cu toții.

— Patru căi de intrare. Trei de ieșire, fredonă doamna șuierătoare. Știi două. Noi știm mai multe. Am cheia. Dar unde este ușa?

Întinse brațul stâng, cu pieile atârnând, și-l apucă de nas cu degetul mare și arătătorul. Oprindu-i aerul.

— Și-acum să vedem limba aia. E spre binele tău.

Trecu un minut, două și-n cele din urmă plămânii cedară. Christopher trase aer în piept cu putere. Doamna șuierătoare îi băgă fulgerător mâna stângă în gură și-l apucă de limbă. În mâna dreaptă îi apăru un bisturiu.

Christopher o mușcă de deget.

— AUUUUU! țipă doamna șuierătoare.

Dinții lui Christopher îi frânseră degetul ca pe o grisină. Simți carnea împuțită în gură. Scuipă bucata de deget. Doamna șuierătoare își privi ciotul, din care țâșnea sânge ca dintr-o arteziană. Se răsuci spre el, cu un fel de uluire pe chip. Sau era frică? Se aplecă iute și culese degetul retezat. Duse apoi degetul și mâna la frunte și folosi căldura ca să sudeze degetul la loc. Era ca nou.

— Bine, Christopher. Vrei să-ți păstrezi limba. Prea bine. O poți păstra.

Și îi astupă gura cu bandă adezivă.

— O să căutăm răspunsurile prin locurile unde se ascund cu adevărat, zise ea împungându-l în frunte cu degetul. Soră, îmi dai te rog fierăstrăul de oase?

Christopher, pe sub banda adezivă, țipă. O văzu pe infirmieră întinzându-i doamnei șuierătoare o drujbă de metal lucitor, cu zimți ca dinții de lapte. Drujba porni și începu să huruie ca freza unui dentist. Era la o palmă de capul lui. Închise ochii, pregătindu-se pentru moarte. Însă, cumva, nu-i era frică. Se simțea aproape liniștit.

Mama este…
Mama este… cu mine în lumea adevărată.

O simțea în odaie cu el. Îi simțea palmele pe piele. Încercând să găsească partea răcoroasă a pernei.

Mama spune…
Mama spune… că o să mă scoată de-aici.

Chiar atunci se stinseră luminile și spitalul se cufundă în beznă. Christopher se uită în jur, dar nu izbuti să zărească nimic. Auzi doar țipete. Și pași grăbiți, în fugă. Sunetul unui corp izbind-o pe doamna șuierătoare. Drujba atingând pielea doamnei șuierătoare.

Și vocea omului cel amabil.

— Nu te teme, ești pe mâini bune, zise omul cel amabil.

Christopher simți că targa se mișcă. Că pornește iute prin întuneric.

— DUPĂ EL! A IEȘIT DE PE STRADĂ! răcni doamna șuierătoare.

— Să nu spui nimic. Să nu lași vreo urmă pentru ea.

— NU-L MAI AJUTA! țipă ascuțit doamna șuierătoare din beznă.

Targa viră brusc la dreapta și înaintă repede pe un culoar. În spatele lor se auzeau urlete de copii. Omul cel amabil întoarse targa ca pe un skateboard și începu să alerge către o lumină neclară din capătul coridorului. Christopher simți mâna alinătoare a omului cel amabil rupând curelele de piele care-l cuprindeau de încheieturi.

— Ridică-te, băiete, zise cu blândețe omul. Am nevoie de ochii tăi.

Christopher își smulse banda de pe gură și-și scutură brațele, eliberându-se. Se ridică apoi în capul oaselor și trase de curelele de pe glezne, desfăcându-le. Era liber.

— Acum… spune-mi ce vezi, zise omul cel amabil.

Christopher se uită în beznă cu ochii mijiți și descoperi că izbutea să deslușească siluete acolo. Oameni-căsuță poștală și cerbi. Ghemuiți printre umbre. Gata de ambuscadă.

— Blochează ieșirea, zise Christopher.

— Bună treabă.

Omul cel amabil întoarse targa. Începu să alerge pe un alt coridor, tot mai iute. Tălpile îi făceau zgomot pe podea. Pleosc pleosc pleosc. Ca un pupat de bunică. Targa trecu printr-un rând de uși batante, care se dădură în lături, izbindu-se ca niște obloane pe timp de furtună. Omul cel amabil se opri și-și înfășură cureaua peste mânerele ușilor. Oamenii-căsuță poștală se opintiră în uși. Cureaua se întinse ca o caramea înmuiată.

Dar rezistă.

Intrară în maternitate și deodată targa încetini, aproape oprindu-se.

— Liniște, șopti omul cel amabil. Nu-i putem trezi.

Christopher scrută întunericul și-și dădu seama unde se aflau.

În salonul nou-născuților.

Șir după șir de sugari. Unii în incubatoare. Majoritatea în coveți mici de sticlă. Dormind cu toții. Omul cel amabil împingea targa ca pe o barcă prin mlaștină. Chinuitor, centimetru cu centimetru. Christopher văzu că unul dintre bebeluși tresare, ca și cum ar fi avut un coșmar. Apoi altul. Și încă unul. Începură să zvâcnească, unul câte unul, precum floricelele când încep să se încingă. Poc. Poc. Poc. Omul cel amabil grăbi pasul. Tot mai mulți copilași se foiau. Christopher simți cum întregul salon se trezește. Bebelușii aveau să înceapă, curând, să plângă. Să dea alarma. De parcă ar fi fost părăsiți pe-o verandă. Un bebeluș deschise ochii. Cercetă bezna. Începu să scâncească. Apoi făcu ochi altul. Și alții. Christopher simți că targa înaintează mai iute, tot mai iute. Grăbindu-se să străbată salonul. Primul bebeluș începu să plângă.

— Uaaaaaaaaa.

Îl trezi pe cel de alături.

Sunetul se întinse prin încăpere ca o reacție în lanț, trezindu-i pe bebeluși unul după altul. Și bebelușii începură să urle.

— UAAAAAAA!

— E alarma, zise Christopher.

— Ba nu. E clopoțelul care anunță cina.

Luminile se aprinseră. Christopher îi văzu. Copilași cu ochi lucitori, privindu-i. Salivând. Cu gurile înțesate de dinți mărunți, ascuțiți. Bebelușii începură să se suie pe pereții de sticlă ai covеților. Să iasă. Incubatoarele începeau să crape ca ouăle de șarpe.

Nu le mai rămânea decât să fugă.

Omul cel amabil apucă targa pe două roți și porni grăbit spre ieșire. Bebelușii escaladau pereții de sticlă și se răspândeau pe podea ca niște păianjeni mărunți. Omul cel amabil trecu în viteză printre ușile de la ieșire și îndreptă targa spre capătul culoarului. Christopher ridică privirea și văzu un tobogan pentru rufărie căscându-se în perete ca o gură. Simți că omul cel amabil grăbește și mai mult pasul. Încă trei pași bubuitori. Apoi se săltă pe targă, în spatele lui Christopher, ca un cârmaci într-o echipă de bob.

— Ai grijă.

Targa, zguduindu-se, porni către perete. Christopher se ținu bine, gata de impact. Toboganul de rufe se deschise și, cât ai clipi, targa pătrunse ca o scrisoare în cutia poștală. Sucindu-se și răsucindu-se în beznă. Christopher țipă. De frică. Dar și de bucurie. Era ca și cum ar fi fost totodată în cel mai bun și în cel mai neplăcut montagne-russe din lume. Se uită în sus și văzu ceva dansând.

O oglindire. A stelelor. În apă.

— Ține-te bine, zise omul cel amabil, încordându-și corpul.

Christopher se agăță de omul cel amabil, așa cum se lipise de mama lui după ce văzuse *Dracula.* Apa se apropia. Și se tot apropia. Apoi…

PLEOOOSC!

Targa pătrunse în apă ca un bolovan. Despică albia pârâului, încetinind, apoi se opri. Apa rece ca gheața îi

alină pielea înfierbântată. Se gândi, un moment, că poate apa asta era mama lui, care punea cuburi de gheață pe el, Christopher ridică ochii. Văzu stele căzătoare pe cerul nocturn și zidăria podețului arcuit.

Se întorseseră în pădurea din Mission Street.

— Ce-a fost asta? întrebă Christopher.

— Un tunel de evadare, zise omul cel amabil. Trebuie să te scot de-aici. Ești vizibil pe timp de noapte.

Omul cel amabil e…
Omul cel amabil e… îngrozit.

— Bună, Christopher, zise o voce.

Era bărbatul înfipt în bușteanul scobit pe dinăuntru. Stătea în picioare. Cât se poate de treaz. Cu ochii negri ca de cărbune. Cu fața brăzdată de cicatrici de când văzuse Christopher că i-o mușcase cerbul.

— Am auzit multe despre tine, zise bărbatul.

Apoi se aruncă spre Christopher.

— Scoate-mă de-aici! țipă.

Omul cel amabil apucă mâna lui Christopher și o luă la fugă. Bărbatul din buștean căzu la pământ și începu să se rostogolească pe urmele lor. Omul cel amabil coti brusc pe o cărăruie. Bărbatul din buștean era cât pe-aici să-i ajungă, însă nimeri într-un desiș și se opri, prins ca o muscă într-o pânză de păianjen. Omul cel amabil sări, odată cu Christopher, printr-un spațiu mic dintre copaci. Christopher auzi strigătele răsunătoare ale bărbatului din buștean.

— SCOATE-MĂ DE AICI!

— A dat alarma. O să apară și alții. Repede!

Christopher și omul cel amabil ajunseră în luminiș. Fugiră spre căsuța din copac.

— Cum m-ai găsit? întrebă Christopher.

— Mama ta, zise omul cel amabil. Era acolo, cu tine. M-am ținut după lumina ei. A promis c-o să te scoată de acolo. Și asta fac și eu.

Omul cel amabil îl ajută pe Christopher să se suie în copac. Scoarța era caldă ca o ceașcă de cafea.

— Și dumneata ce-o să faci?

— Eu nu contez. Tu da.

— Contezi pentru mine.

Christopher făcu un pas și-l îmbrățișă pe omul cel amabil, care tresări la atingere. Îi aminti băiatului de soldații care, auzind pocnetele artificiilor festive, nu se pot gândi decât la gloanțe.

— Ești tatăl meu?

— Nu, nu sunt tatăl tău. Christopher, trebuie să pleci. Acum!

Christopher dădu a încuviințare din cap și urcă treptele.

Ajunse pe ultima și puse mâna pe clanța căsuței din copac. Apăsă pe clanță.

Dar era încuiat.

— Christopher, nu mai trage de timp, zise de jos omul cel amabil.

— Nu fac asta. E încuiat.

— Doamne sfinte! făcu omul cel amabil.

Omul cel amabil urcă la rându-i. Puse mâna pe clanță. Apăsă cu toată puterea. Nu se clintea. Omul cel amabil se făcu alb la față.

— NU! răcni el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Christopher. De ce nu se deschide?

— Ești încă în spital, în lumea reală. Nu te poți întoarce în corpul tău. Nu te poți trezi.

Frica împinse cuvântul pe gâtlejul lui Christopher.

— Ce?

Omul cel amabil începu să dea cu pumnii în ușă. Până ce i se umplură de sânge încheieturile. Izbi și în fereastră. Sticla nu se clinti.

— E o capcană. Ea a aranjat totul, zise omul cel amabil. Te-a închis aici.

Brațele omului cel amabil renunțară în cele din urmă să mai lupte. Se opri din dat cu pumnul în căsuță și se trase deoparte, cu umerii căzuți și cu degetele însângerate.

— Dar ce înseamnă asta? întrebă Christopher.

Omul cel amabil se întoarse spre el. Fără a reuși să-și ascundă deznădejdea.

— Înseamnă că ești pe moarte.

Capitolul 70

Biiiiiip.

Kate Reese își mută atenția de la fiul ei la dispozitivele care-l țineau în viață. Începuseră, brusc, să pâlpâie luminițe roșii.

Biiiiip.

Până să scoată o vorbă, asistentele de la reanimare și doctorul intrară în grabă.

— Ce se întâmplă?! zise Kate.

— Îi scade tensiunea, zise doctorul către o asistentă, ignorând-o. O să-mi trebuiască zece centimetri cubi de…

Urmă apoi un val de cuvinte în jargon medical, prea dificil de urmărit. Mama lui Christopher nu pricepu mare lucru, înțelese însă perfect solicitarea „politicoasă” a doctorului, care-i spuse…

— Ieșiți afară!

— NU! țipă.

Brancardierii intrară în cameră.

— N-o să fie nevoie, zise sora Tammy. Tocmai ieșea. Vă rog, doamnă Reese.

Mama lui Christopher se lăsă dusă pe culoar cu doar câteva secunde înainte ca infirmierii s-o dea afară cu scandal. Cu tot cu coasta ei ruptă. Rămase în fața ușii, încercând să treacă prin ziduri cu puterea voinței.

— O să fie bine, doamnă Reese, zise cu blândețe sora Tammy. A fost doar o cădere bruscă de tensiune arterială. O să-l stabilizeze.

După trei minute care părură ore, doctorul ieși, repetând ce spusese sora Tammy. Însă fără pic de compasiune.

— Doamnă Reese, atâta vreme cât fiul dumneavoastră se află în spital, legea ne obligă să-l resuscităm, dar trebuie să vă spun, cu respect…

Oprește odată mașinăriile.

— …că fiul dumneavoastră nu dă niciun semn de activitate cerebrală. N-o să se mai trezească, zise doctorul.

— Pot să-l văd acum? zise ea fără să-l bage în seamă.

Ochii doctorului se îngustară, devenind două fante mânioase.

— Nu, doamnă. Se schimbă așternuturile. Vă puteți întoarce în jumătate de oră.

— Glumiți, nu? Jumătate de oră ca să facă patul!?

— …sau patruzeci și cinci de minute. Dumneavoastră alegeți, zise celălalt scărpinându-și brațul.

Vrea un motiv ca să cheme paza. Vrea să-ți pierzi cumpătul, Kate.

Mama lui Christopher îi văzu privirea rece, de nemernic. Îi venea să-l pocnească, dar datul cu pumnul îi adusese numai necazuri. Datul cu pumnul îi omorâse copilul. Așa că-și înăbuși un „du-te-n mă-ta” și se strădui să dea din cap a încuviințare.

— Mulțumesc, domnule doctor, zise.

Te scot eu de-aici, Christopher. Promit.

Mama lui Christopher puse alarma de la ceasul ei să sune peste treizeci de minute. Nu voia să lipsească o clipă, dar, ce naiba, n-avea de gând nici să risipească timpul ăsta. Ignoră durerea din coastă și străbătu cu pași iuți drumul cel lung care străbătea secția de reanimare. Ajunse la capătul culoarului și așteptă să i se deschidă ușa automată. Se uită la o infirmieră care-i șoptea ceva unui brancardier. holbându-se la ea. Scărpinându-se. Cu ochii inundați de gânduri. *Asta-i femeia aia oribilă care nu vrea să-și deconecteze fiul. Ne trebuie patul pentru alți pacienți.* Îl văzu pe domnul Henderson, soțul bibliotecarei, într-unul dintre saloane. Stătea pe pat, cu mâinile la gât.

Ușa se deschise cu un zumzet.

Kate străbătu sala de așteptare a secției. Peste tot numai oameni disperați. Strigând că la bufet nu mai e mâncare. Certându-se pe schimbatul canalelor TV. Schimbau canalul înainte și înapoi, de la un reportaj despre Orientul Mijlociu la un desen animat cu Motanul Buclucaș.

— Copilul meu vrea să se uite la asta, ce dracu’! răcni un bărbat.

Văzu pe cineva care dădea cu picioarele în aparatul de răcoritoare.

— Rahatul ăsta mi-a luat ultimul dolar! țipa omul.

Mai lovi de trei ori aparatul și reuși să-i crape plasticul. Apoi se trânti jos și începu să plângă ca un copil.

— Soția mea e bolnavă. Nu mai am dolari, zise.

Kate dădu instinctiv să se caute de bani ca să-l ajute pe omul acela, apoi își realiză că poartă un halat de spital fără buzunare. Cu partea din spate expusă. Se acoperi cu o mână și apăsă pe butonul ascensorului cu cealaltă. Niște muncitori în construcții o priveau din capătul holului. Le simțea ochii peste picioarele ei goale, măsurând-o cum evaluezi calitatea cărnii la măcelărie.

— Hei, drăguțo, cum te cheamă? întrebă un muncitor.

Kate dădu să pună mâna pe telefonul mobil. Nu-l avea. Nu avea buzunare.

— Stai, nu pleca, frumoaso! strigă după ea bărbatul și porni cu pași mari spre ascensor.

Ascensorul se deschise într-un sfârșit. Kate apăsă butonul. 1.1.1.1.1.1.1.1.1

— Cățea cu nasul pe sus! țipă după ea muncitorul, în vreme ce ușile liftului se închideau.

Kate își recăpătă răsuflarea și se concentră. Trebuia să existe o cale de a-l scoate pe Christopher din spital. Își privi ceasul. Douăzeci și opt de minute. Ușile ascensorului se deschiseră. Se duse înapoi în camera ei din aripa estică. Culoarele gemeau de lume. Nu mai exista un loc liber pe banchete. Sau vreun spațiu liber pe jos. Oamenii își scărpinau mâncărimile de pe brațe. Arătau bolnavi cu toții. Și supărați. Și cu intenții criminale. Și disperați.

— Cum adică nu sunt perne, în morții mă-sii?! se auzi o voce.

Kate intră în camera ei. Se schimbă la repezeală în hainele de stradă, acum boțite și încleiate de sângele fiului ei. Își găsi telefonul în buzunarul gecii. Mai era ceva baterie, însă n-avea semnal. Se întoarse pe hol și merse, căutând semnalul. Trecu pe lângă camera doamnei Keizer. Bătrâna era încă inconștientă în pat, iar nepotul, Brady, era așezat pe un scaun și îi citea ceva.

— Ca să te pot auzi mai bine, draga mea, zise băiatul.

La telefon tot nicio liniuță.

Trecu de-o cameră goală care era pregătită pentru următorul pacient, în vreme ce brancardierii îmbrânceau un bărbat de vârstă mijlocie care se agăța cu disperare de pat.

— Nu mi-a expirat asigurarea! Am drepturi!

Tot nicio liniuță.

Se îndreptă spre intrarea secției de urgențe.

— Stăm aici de patruzeci de ore, scârnăvie!

— Și eu la fel, jigodie! Așază-te acolo și așteaptă-ți dracului rândul.

Ieși în parcare.

Văzu, în sfârșit, o liniuță de semnal.

Îl sună pe șerif. Auzi un țârâit. Două. Poate că șeriful avea căderea să ceară un favor. Să facă rost de o ambulanță cu care să-l scoată pe Christopher din spital. Departe de Mill Grove. Departe de doamna șuierătoare. Se uită la ceas. Douăzeci și patru de minute.

Telefonul continua să sune. De trei ori. De patru. De cinci ori.

Puteau scăpa de-acolo. Puteau fugi undeva unde să nu fie ajunși din urmă. Avea să vândă casa. Îi puteau trimite mai târziu cecul. Și intenționa să cheltuiască tot, până la ultimul bănuț, pe îngrijirea medicală a lui Christopher.

Fiul meu n-o să moară astăzi.

Telefonul suna. De șase ori. De șapte. De opt ori.

Intră mesageria vocală.

— Bobby, zise ea. Nu știu cum să-ți spun asta într-un mesaj, așa că o să trebuiască să ai încredere în mine.

Auzi sirena unei ambulanțe. Își acoperi urechile și țipă în telefon.

— Trebuie să-l duc pe Christopher de aici. Poți face rost de ceva? O salvare. Un elicopter medical. O să plătesc. Nu-mi pasă.

Ambulanța intră urlând în parcare. Personalul de la primire urgențe se grăbi s-o întâmpine.

— Dar vreau să vii și tu cu noi. Să fii protejat. Fiindcă ceva foarte rău se petrece pe-aici. Și, în clipa asta, ești singura…

Era pe cale să spună „speranță” când îi văzu pe cei de la urgențe scoțându-l pe targă tocmai pe șerif. Avea ochii închiși. Cămașa îi era despicată și pieptul un vălmășag de bandaje însângerate. Avea pe față o mască de oxigen.

Mama lui Christopher rămase fără grai.

Se uită, buimacă, la doctorul care întâmpină targa. Își dădu seama, din ce-și strigau între ei, că la secție se trăsese cu arma. Doamna Henderson, bibliotecara școlii, evadase din închisoare și-l împușcase pe șerif în piept. Ar fi trebuit să fie mort deja, însă supraviețuia, nu se știe cum.

Mama lui Christopher dădu să alerge în urma șerifului, însă personalul spitalului o opri. Nu voiau s-o lase în sala unde se făcea chirurgie de urgență. Îi luă un minut de tăcere împietrită, ca să-și dea seama că încă îi lăsa șerifului un mesaj vocal. Închise și se așeză afară. Își simțea coastele ca pe o durere de dinți în frig.

Nu știa ce să facă. Așa că, instinctiv, începu să-și sune prietenii. Pe oricine credea c-ar fi putut s-o ajute. Mama și tatăl lui Ed Specialul. Mamele lui Mike și Matt. Dar nu reuși nimic. Nu putea trimite mesaje vocale. Mesajele-text îi erau returnate. Niciun e-mail nu voia să ajungă la destinație.

Era singură pe lume.

Mama lui Christopher își privi telefonul. Ora de pe ecran o făcu să dea deoparte tot ce-ar fi putut aduce cu autocompătimirea. Mai avea cincisprezece minute până ce își putea vedea fiul. Ochii îi umblau încoace și-ncolo, în vreme ce se gândea ce-i de făcut. Mai avea pe cine să sune? Cineva la care nu se gândise? Se uită în spate, la camera de gardă. Văzu doi bărbați certându-se pe un scaun. La televizor, prezentatoarea blondă zise că accidentele de circulație depășiseră de trei ori recordul lunii decembrie. Și era doar în data de 23.

— Iar acum, într-o notă mai voioasă, doar două zile ne mai despart de Crăciun. Și care e cadoul cel mai cerut de copii? Păpușile Motanul Buclucaș, zise cu un zâmbet prezentatoarea.

— Așa este, Brittany. Ce preferă să primească adulții? Arme.

Cineva schimbă la loc pe canalul CNN.

— Și acum știri internaționale: tensiunea crește în Orientul Mijlociu…

— M-am săturat de rahatul ăla, se auzi o voce. Nu-mi pasă de Orientul Mijlociu.

— Familia mea e de-acolo, nesimțitule!

— Atunci du-te de unde ai venit și ajută-i.

— Refugiații sunt disperați, Anderson. Umblă vorba că o să se lase cu și mai multă vărsare de sânge.

Mama lui Christopher închise ochii. Nu-și dădu seama că se roagă decât când termină.

— Te rog, Doamne, ajută-ne!

Simți, deodată, ceva. Mai degrabă un miros decât o senzație. Mirosea a mănuși de baseball.

Ambrose.

Numele se ivi din senin.

Ambrose Olson.

Când ești la război, întrebi un soldat. Cine zisese asta? Se nimerise s-o zică tocmai Jerry. Beat și privind filmulețe neclare cu Aliații salvând lumea de la distrugere.

Ambrose ne-ar putea ajuta.

Mama lui Christopher sună la Shady Pines. În vreme ce aștepta ca cineva să răspundă, personalul de la primire urgențe cără înăuntru restul de polițiști, cu toții răniți grav. Avu, preț de o clipă, un gând care o făcu să se înfioare.

N-au mai rămas polițiști. Nu mai există lege.

— Shady Pines, zise o voce la celălalt capăt.

— Sheila… Kate sunt. Trebuie să vorbesc cu domnul Olson.

— Nu-i aici.

Cum adică?

— E la spital.

— Ce?

— Scuze, trebuie s-o iau din loc. Lumea e agitată de afurisita asta de gripă.

Clic.

Îi luă mamei lui Christopher cinci minute cu asistenta de la triaj ca să afle că Ambrose Olson fusese dus la spital după ce orbise. Fiindcă era popular pentru personalul spitalului, căpătase un pat cam cu 39 de ore înainte de programare. Fusese cazat la exact două uși

mai încolo de rezerva fiului ei. Kate Reese știu că putea fi vorba despre soartă. Sau putea fi o coincidență. Ori ajutor de la omul cel amabil. Orice era, nu mai stătu pe gânduri. Avea nevoie de orice prieten pe care-l putea găsi.

Până și de cei imaginari.

Îl găsi pe Ambrose în cameră. Cu ochii bandajați. Strângând la piept jurnalul cel vechi al fratelui său. Bătu în ușă.

— Domnule Olson?

— Doamnă Reese. Slavă Domnului, am tot întrebat de dumneata.

— De mine? rosti ea surprinsă și totuși parcă nu atât de surprinsă. Pentru ce?

— Aș vrea să termini de citit jurnalul fratelui meu, șopti bătrânul.

— De ce șoptiți? întrebă ea.

— Promiți să nu râzi?

— Nu mi se mai pare nimic amuzant acum. Dați-i drumul.

Când Ambrose termină de povestit despre experiența lui David cu căsuțele din copac și doamnele șuierătoare, nu-i luă mult lui Kate Reese să-și dea seama că totul se întâmpla iarăși. Doar că de data asta, i se întâmpla fiului ei. Se așeză și luă jurnalul.

***

Ambrose n-o putea vedea pe Kate Reese, care începea să-i citească cu voce tare, cum le citesc mamele copiilor. Dar, după ce-i spusese ea despre accidentul lui Christopher și despre șeriful împușcat, și-o imagină pe femeia asta frumoasă, suplă arătând un pic ca ultima lumânare pâlpâind în ochiul unei furtuni.

Te rog, *Doamne, apăr-o!*

Rugăciunea îi veni din senin. Și îl luă prin surprindere. Dar, odată ce-și confirmă că era cu adevărat propria-i voce, se apucă să se roage și mai cu foc. Fiindcă undeva, în străfundul sufletului, credea că, dacă ceva avea să i se întâmple lui Kate Reese, lumea se va sfârși.

Capitolul 71

Ce an mizerabil!

Asta își spuse Jerry, întins în pat, treaz. Se uită pe geam. Era chiar înainte să se facă ziuă. Pe 23 decembrie. Nici nu mai ținea minte de când nu se mai trezise așa de devreme. De dinainte să înceapă visele. În ultima vreme, avusese niște vise marfă de tot. Era mereu acasă ori prin cartier sau mânca o porție de coaste la Bone Yard când, deodată, o vedea pe Kate Reese. De fiecare dată arăta altfel, dar mereu frumoasă. Cu o cheie la gât. Și-un surâs viclean. Îl lăsa să-i facă tot ce voise vreodată să-i facă. Lucruri violente. Murdare. Scârboase. Nu conta. Adora totul. Îl adora pe el. Noapte de noapte se ducea la culcare ca s-o întâlnească pe Kate Reese în vis. Apoi, în fiecare dimineață, se trezea. Se întorcea în pat și vedea spațiul gol de alături, unde fusese cândva Kate Reese cea reală. Și vocea aia împuțită îi tot răsuna în ureche.

Ți-e dor de ea, Jerry.

În fiecare dimineață, își simțea mintea ca pe-o mașină tamponată. *Peluza aduce cu aleea ta de acces și visele alea aduc cu viața ta. Doar că nu-s viața ta.* Kate Reese plecase și n-avea să se mai întoarcă. De atâtea ori încercase să-și scoată asta din cap însă întotdeauna auzea vreo melodie afurisită ori vedea vreo fetișcană în pantaloni scurți de blugi și-și amintea că de data aia, singura dată, reușise să păcălească o femeie de treabă să-l iubească.

Până ce te-a părăsit în toiul nopții, Jerry.

Jerry se foi în pat. Azi nu trebuia să se ducă la lucru, așa că se gândise să dea o raită prin oraș. Barurile nu erau deschise, dar știa un club cu program prelungit unde-ar fi putut să se strecoare pe ușa din dos.

Ar fi putut să bea ceva ori poate să agațe ceva. Bine, era dimineață, dar ce rahat? Nu era nicio ștoarfă prin zonă care să-i spună ce să facă. Vineri își luase banii. Ce-i păsa?

Își trase blugii pe el și se sui în mașină. Ajunse la 8 Mile în douăzeci de minute. Își lăsă afară mașina și intră în speluncă. La tonomat se auzea o melodie super. „Hotel California” de Eagles. Încăperea era plină cu

fum de țigară. Așa de gros, încât Jerry simți că pășește ca printr-un nor. Se așeză la o masă și ceru un gin tonic. Aruncă o privire spre fata de la bar și nu-i veni să creadă cât era de norocos.

Sally.

O știa din liceu pe Sally. Fusese mereu o catolică devotată până ce, într-o zi, încetase brusc să mai fie. Ca majoritatea catolicilor, accelerase de la zero la o sută în șase secunde, de îndată ce-i băgase cineva cheia în contact. Un an după aceea, fusese surprinsă în timp ce își făcea de cap cu doi jucători de fotbal în același timp, pe bancheta din spate a Fordului vechi al tatălui ei. Pe urmă, căpătase porecla „Mustang Sally”. Mașina lui taică-său era de fapt un Focus, dar „Ford Focus Sally” parcă nu mai suna la fel. Oricare ar fi fost modelul, Sally nu era tocmai ageră la minte, însă îi plăcea să se distreze. Și el avea nevoie de-o distracție pe cinste. Niște bănuți în buzunar se găseau. Era liber. Era încă tânăr. Putea s-o ia pe Sally de-o aripă, să se suie în Chevroletul lui cel ponosit și s-o apuce spre cazinourile din Virginia de Vest, ca să și-o alunge pe Kate Reese din minte.

— Virginia de Vest? făcu Sally. Ești dus. Ninge ca naiba pe-acolo. Sunt cazinouri și-n Detroit. De ce mama dracului am merge tocmai în Virginia de Vest?

O întrebare bună.

Poate că era intuiția. Poate că de la ginul tonic i se trăgea. Dar ceva îi spunea lui Jerry că norocul are să i se schimbe în Virginia de Vest. Ceva îi spunea că azi putea fi ziua lui norocoasă dacă asculta de vocea din cap.

Nu poți pierde, Jerry.

— Vii sau nu? o întrebă pe Sally.

Sally veni.

O oră mai târziu, mașina aluneca pe o autostradă îmbrăcată în zăpadă. Era cel mai urât viscol de la furtuna de după Ziua Recunoștinței. Viscolul își fâțâia curul alb ca laptele. Pe unde se uita, părea că mașinile se tot poticneau ori se tamponau. Însă, pentru el, condusul era floare la ureche. Sally tot învârtea butonul radioului ca un spărgător, încercând să descopere combinația seifului. Top 40. Hip-hop. Un post de piese

clasice, unde se auzea „Blue Moon”. Începea să regrete c-o luase pe Sally cu el. Știa doar să răsucească radioul și să vorbească despre colegii de muncă și despre cum complotau contra ei. Și era vânzătoare, ce mama dracului! Femeile n-aveau ceva mai bun de făcut decât să pretindă că lumea se-nvârte în jurul lor?

— Sally, alege naibii un post.

— Bine. Bine. Ce nasol ești, zise ea.

Se opri în sfârșit la un post de rock clasic de pe lângă Cleveland, care dădea „Hotel California” de Eagles. De două ori în ziua aia.

Lui Jerry i se păru un semn bun.

Ajunseră la cazinou și el trecu pe lângă valet înaintând spre autoparcare. Sally îi aruncă o privire mohorâtă. Na, pardoooon, voia și el să economisească ceva parai. Traversară parcarea înțepenită de ger. Vântul șuiera furios, ridicând vârtejuri de zăpadă, ca tornada lui Dorothy. De câte ori văzuse oare *Vrăjitorul din Oz* în acele Vineri de film nenorocite, cu Kate Reese și fiul ei cel dubios?

Ți-e dor de ea, Jerry.

Dar ei nu-i e dor de tine.

Vocea aia. Vocea aia care-l sfredelea în creier. Care-i spunea hai, dă-i înainte. Bea toată noaptea. Joacă pocher. Ia-o din loc și cutreieră. Pescuiește cu băieții. Vânează cu verii tăi. Nimic n-o să-ți abată gândul.

A fost cea mai bună femeie din viața ta, Jerry. Și acum s-a dus.

Știa că e pe undeva. Probabil combinată cu vreun alt tip. Lăsându-l să o aibă. Atingându-l peste tot. Gândul îi făcea rău. Un nod în stomac. Trebuia să se ducă la cazinou. Să tragă o dușcă. Să oprească nebunia asta.

— Sally, grăbește-te naibii! răcni.

— Încearcă tu să mergi pe-aici cu tocuri! se răsti Sally.

Ușile se deschiseră. Intrară în norul de fum de țigară care levita peste zgomotul difuz al păcănelelor. Sally trebuia să facă pipi. Abia se făcuse 10 dimineața, însă Jerry se puse la bar și dădu peste cap un gin dublu cu un pic de apă tonică. Băutura ardea ca un antrenament temeinic la sală, însă nu era destul. Îi trebuia ceva care

să-l ajute să se dezbare de vocea aia. Se uită în jur și văzu că cineva lăsase pe tejghea un ziar.

Unul din Pittsburgh.

De acum două luni.

Jerry îl luă și căută pagina de sport, dar firește că vreun căcănar pusese deja gheara pe ea. Așa că răsfoi restul mizeriei. Criza din Orientul Mijlociu continua. Ce naiba, asta încă se mai considera știre? Zice-ți-mi și mie când se termină criza. Și-o să vă cumpăr ziarul atunci. Și refugiații ăștia? Știu ce-i de făcut. În picioare, și porniți-o spre Nord. Ce mă-sa e așa de greu să te prinzi? Cine stă pe loc când lumea se termină în jur? Niște jeguri idioate, uite cine.

Jerry întoarse pagina la rubrica de diverse și văzu un titlu: „Niște băieți descoperă un schelet în pădure". Era pe cale să se uite și la poza de lângă articol, când apăru Sally, cu fața dată cu smac și vezica golită.

— Doamne, miroase ca naiba aici, zise.

Jerry azvârli pe tejghea ziarul și se așeză la masa de blackjack. Nu era tocmai jocul lui preferat, dar ceva îi șoptea să se așeze acolo și să mizeze isteț. O voce lăuntrică. Îi veniră două regine și-și aminti cum îi zisese Kate Reese că fețele reginelor de pe cărțile de joc erau portrete ale Reginei Elisabeta. Primi doi ași și câștigă o sută de dolari. Mai ceru nu gin tonic. Kate îi zisese că băutura fusese inventată de soldații britanici în nu știu ce război. Apa tonică prevenea cumva malaria.

Ție dor de ea, Jerry.

Și-o trage cu altcineva, Jerry.

Jerry mai ceru două băuturi, cu toate obiecțiile lui Sally că nici măcar amiază nu se făcuse, și el se îmbăta. Dar nu-i păsa. Fiindcă vocea aia nasoală avea astăzi alt ton. Nu-i era tocmai clar în ce consta diferența. Era ceva ce-l făcea să se simtă invincibil.

Așa că decise să-și încerce norocul.

Se uită la cărțile de pe masă. Crupierul îi dădu un 13 enervant. Dar știa, pur și simplu, că o să fie bine. *În mă-sa. Sunt patru de 8 în pachet, nu?* Primi un 8. Făcuse iar 21. Apoi îi ieși cu un 12. Și din nou cu un 18. În jurul lui începea să se strângă lume. Știa ce gândesc. Cine-i prăpăditul ăsta cu șapcă, cu târfa lui de

două parale care arată de parcă ar fi învățat să se machieze la școala de clovni?

Vă arăt eu cine sunt, jegurilor.

Sunt meseriașul care nu poate să piardă azi.

Vocea îi spuse să parieze doar zece dolari pe următoarea mână. Și, evident, nu-i ieși. Apoi instinctul îl îmboldi să joace cinci sute de dolari pe următoarea. Blackjack. O fată, în spatele lui, bătu din palme. O indiancă drăgălașă – băștinașă, nu picată din Bombay – care avea între degetele cu unghii roșii un exemplar din același ziar vechi din Pittsburgh. Se întrebă de ce aveau toți vechiturile alea prin zonă. O voce îl readuse în prezent.

— Blackjack!

Și o ținu așa cu orele. Șefii schimbară crupierii ca să-i schimbe norocul. Închiseră masa și-l făcură să se mute la o alta. Trecură la joc cu șase pachete de cărți în loc de unul, gândindu-se că poate era în stare să numere cărțile. Dar orice făceau era degeaba.

Nu poți pierde, Jerry.

La ora cinci după-amiază, Jerry se ridică de la masă toropit de alcool și se apropie de ruletă. Sally îl povățui să nu-și forțeze norocul, însă Jerry nu mai asculta decât de vocea din cap. Primul număr pe care-l jucă fu 9. Când bila nimeri în căsuța lui 9, până și Sally amuți. Tipii de la bar îi povestiseră de asemenea episoade norocoase. Nu mai avusese parte de vreunul până atunci. Nici măcar la păcănele. Însă acum, în clipa asta, era de neoprit. Vocea îi șopti să parieze douăzeci de dolari pe negru. Zece pe roșu. Bila nimeri pe verde.

Indianca cea frumușică se așeză lângă el. Lăsă deoparte ziarul și-și propti în stinghia scaunului tocurile-cui, pusă pe treabă serioasă.

— Te superi dacă-ți citesc ziarul? întrebă Sally, plictisită ca o liceană ce-și vede prietenul nedezlipit de jocurile video.

Indianca cea sexy i-l oferi. Sally se uită prin ziar. Nimic despre Hollywood. Doar o poveste căznită despre patru băieței care găsiseră un schelet în pădure prin vestul Pennsylvaniei.

— A, ce drăgălaș e băiețelul! făcu Sally arătând spre poză. Uite, Jerry.

— Sally, nu vrei să taci dracului? zise Jerry punând banii pe 33.

— Treizeci și trei! țipă indianca cea sexy.

Nu poți să pierzi, Jerry.

Jerry închise ochii cât se roti bila. Văzu în minte chipul lui Kate Reese. Apartamentul gol din dimineața de după ce o ștersese. Ce-i făcuse în noaptea aceea de fusese așa de groaznic? O pocnise, dar spusese că-i pare rău și chiar îi părea. Așa că dă-o în mă-sa dacă nu-l crezuse. Dă-o în mă-sa de curvă.

Ți-e dor de ea, Jerry.

Vrei s-o găsești.

— Patru! strigă indianca sexy.

La miezul nopții, șeful de sală își anunță managerul, care-i oferi lui Jerry, din partea casei, un apartament la hotel, cu zâmbet de politician și strângerea de mână a unui escroc. Indianca sexy se ridică de la masă și-l felicită pentru cea mai bună mână din istoria mâinilor bune. Ea pierduse în tot acest timp, însă, cine știe de ce, se ținuse pe lângă el. Toată ziua. Cu o provizie de jetoane care părea interminabilă. Poate că era pusă de cazinou. Poate era prostituată. Jerry știa doar că era a naibii de sexy. Fata se ridică de la masă, lăsând la picioarele lui ziarul cel vechi. El îl culese și-o strigă.

— Mă scuzi, domnișoară? Ți-ai uitat ziarul.

Ea păși înapoi spre el și-i aruncă un zâmbet și o ocheadă îndrăzneață.

— Jerry, știi cât fac numerele de la ruletă dacă le aduni pe toate? întrebă.

— Nu. Ce-ar fi să-mi spui asta la micul dejun? zise.

Nu-i venea să creadă ce tupeu are. Dar o făcuse. Invitația stăruia în aer ca fumul de țigară. Credea că Sally are să-i scoată ochii cu unghiile false fiindcă o rostise. Dar „Mustang Sally” era ciudat de tăcută. Indianca sexy îi zâmbi larg, arătându-și toți dinții.

Nu poți pierde, Jerry.

Urcară tustrei în apartamentul oferit și deschiseră o sticlă de șampanie din partea casei. Indianca sexy dădu drumul la televizor, zicând că putea să fie „cam gălăgioasă”. Pe la ora 3 dimineața, postul emise un buletin de știri zonale. Jerry îl auzi pe prezentator zicând un bla-bla despre un accident de circulație în

care fusese implicat băiatul care câștigase la loterie în septembrie, același care găsise scheletul în noiembrie, dar nu întoarse capul să privească imaginile. Era prea ocupat să se uite la fete cum lingeau una de pe alta șampanie, în vreme ce vântul se opintea în ferestrele largi, cu vedere spre centrul orașului Wheeling. Jerry își umplu noaptea cu sex până la refuz, dar de fiecare dată când o lăsa mai moale, fie și-o clipă, vocea se întorcea.

Ți-e dor de ea, Jerry.

Trebuie s-o găsești, Jerry.

Jerry se trezi cu o oră înainte de răsărit. Dormise poate vreo treizeci de minute, dar, cine știe de ce, era cât se poate de treaz. Sorbi ultima înghițitură de șampanie răsuflată din sticlă, ca să scape de durerea care-i masacra creierii. Mai fusese el mahmur. Uneori îl duruse capul cât încă era beat. Însă migrena asta era cumva altfel. Parcă ar fi avut ceva personal cu el. O auzi pe Sally la duș, însă indianca sexy dispăruse de mult din peisaj. Se așteptase să-l jefuiască ori măcar să-și ia vreo mie de parai pentru „serviciile oferite", dacă era într-adevăr o profesionistă, însă nu-i șterpelise niciun jeton de pocher măcar.

Lăsase însă ziarul cel vechi.

Ți-e dor de ea, Jerry.

Vrei s-o găsești, Jerry.

Și-o trage cu altul, Jerry.

Târfa râde de tine chiar în clipa asta, Jerry.

După ce avusese norocul de pe lume la joc, vocea revenise, insidioasă, insistentă. Singurul lucru pe care-l putu face ca să și-o scoată pe Kate din minte fu să citească ziarul cel vechi din toamnă. Trecu de prognoza meteo, care asigura că iarna urma să fie neobișnuit de blândă. Bună treabă, prezicătorilor. Era pe cale să dea la pagina de diverse, însă sări la sport. Din fericire pentru el, ziarul indiencei sexy era intact.

După ce parcurse cam jumătate dintr-un articol despre echipa Pittsburgh Steelers, care-și încerca norocul într-o altă Supercupă (să-ncerce să țină cu echipa Lions, căcănarii), Sally ieși de la duș plângând în hohote. Jerry își dădu seama că, atunci când efectul pilelii se risipea, la fel se întâmpla și cu partea de „Mustang" din Sally. Iar acea parte din ea care nu

spunea nu sexului cu femei nu putea ține piept educației catolice rigide de Michigan.

— E Ajunul Crăciunului. Trebuie să mă duc acasă, zise.

— Bine, Sally, să mergem.

Lăsă ziarul în hotel. Cu fața în jos.

Pășind pentru ultima oară prin norul de fum din cazinou, o căută din priviri pe indianca sexy. Își dădu seama că nici măcar nu știe cum o cheamă. Poate că era un miraj, ca în cântecul ăla. *Hotel California.* Bun venit în Hotel Virginia. Ce loc de căcat! Ce loc retardat!

Ușile cazinoului se deschiseră ca o gură și-i vomitară afară. Aerul era proaspăt și dulce. Pur, uscat și limpede ca lumina lunii ce se ițea printre nori.

Păși fără grabă prin parcare, cu vântul suflându-i peste față. Simțea un miros. Probabil era încă mahmur. Însă, fără veste, se gândi la ziua când, puști fiind, mersese pentru prima oară la vânătoare. Izul de copaci amestecat cu cel de praf de pușcă și de bere. Apoi se trezi că nu și-l mai poate scoate din minte pe iubitul de atunci al maică-sii, care-l învățase să tragă. Tipul ăla dur, care-l învățase și să nu se teamă de mingile de baseball, aruncându-i-le în cap.

Ajunse lângă mașină și gemu indignat. Vreo jigodie îi vârâse sub ștergător un fluturaș din acelea tâmpite. Se mai apropie și-și dădu seama că nu era nici cupon de reduceri, nici vreo reclamă la mașini uzate. Era un șir de patru cartonașe. Prinse cu sfoară de ceva ce atârna. Vântul suflă și Jerry văzu patru chestii dezumflate de cauciuc care pălmuiau caroseria mașinii sale.

Erau patru baloane sparte.

Jerry se uită la cartonașe.

> *Doamnă sau Domnule,*
>
> *Ați găsit baloane de la Întrecerea Baloanelor, de la Școala Primară Mill Grove. Vă rugăm să ne contactați cât mai repede, pentru ca elevii noștri să afle cât de departe au ajuns baloanele lor. Vă mulțumim foarte mult.*

Jerry întoarse pe dos cartonașele și văzu niște nume care nu însemnau nimic pentru el. Matt cumva. Mike nu-știu-cum. Eddie cui-îi-pasă. Era cât pe ce să le arunce, când vântul i se strecură, rece, prin geacă. Îl învălui iarăși mirosul de vânătoare. Iar vocea aceea din cap îi spuse să se uite la ultimul cartonaș, înainte să le arunce pe toate. Îl întoarse și, când citi ultimul nume, mâinile începură să-i tremure.

Christopher Reese

E ziua ta norocoasă, Jerry.

Capitolul 72

Omul cel amabil îl călăuzi pe Christopher pe sub niște copaci rămuroși și pe-o cărare veche, bătucită de vreme. Îndepărtă niște tufe uscate din drum și dezvălui, dedesubtul lor, o potecă nouă, proaspătă. Christopher privi norii de deasupra pădurii din Mission Street. Cu luna prinsă între ei, ca flăcăruia unui felinar. Doamna șuierătoare cucerea totul. Avea să urmeze ceva groaznic.

Înseamnă că ești pe moarte.

Vorbele omului cel amabil răsunau în mintea lui Christopher când ajunseră în dreptul frigiderului abandonat. Mare și alb, ca acele „cutii de făcut gheață" din filmele vechi, care-i plăceau atâta mamei lui. Stratul cromat cu petice de rugină îi amintea de Chevroletul cel vechi al lui Jerry, de pe alee.

Jerry vine…
Jerry vine… ca să o omoare pe mama mea.

Christopher trebuia neapărat să iasă din lumea imaginară. Trebuia să scape de-aici și s-o salveze.

Am ajuns, zise omul cel amabil.

Deschise cu un scârțâit frigiderul. Partea din spate lipsea. Era doar pământ.

— Ce-i aici? întrebă Christopher.

— Ultimul meu ascunziș, zise omul cel amabil.

Apoi se puse în genunchi și, îndepărtând pământul, dezvălui un chepeng. Îl deschise și Christopher văzu un șir lung de trepte care duceau către o încăpere ce arăta ca o cazemată.

— Pe ăsta încă nu l-a găsit, șopti omul cel amabil. Îl țineam pentru caz de urgență. Trebuie să te ascunzi aici până se face ziuă.

Christopher intră. Omul cel amabil închise după ei, fără zgomot, ușa frigiderului. Christopher se luă după el. Când ajunseră jos, omul cel amabil plie scara. Arcurile gemură și treptele se lipiră, ascunzându-se în subteran. Omul cel amabil aprinse o lampă cu kerosen. Apoi deschise un răcitor portabil. Înăuntru erau sticle cu apă, coca-cola, fructe, brânză și dulciuri.

— De unde ai toate astea? întrebă Christopher.

— De la lumea care ține dietă. Coșmarurile lor sunt despre mâncare. Nu-i deranjează dacă le-o iei. Ai încredere. Le faci un serviciu.

Christopher își umplu brațele, ca pe un coș de cumpărături nesățios.

— Dulciurile nu, îl avertiză omul cel amabil. O să zăbovim doar până în zori. Și e ultima oară când mănânci, pentru un timp. Trebuie să ieși de aici înainte de miezul nopții. O să ai nevoie de energie.

Fără chef, Christopher înlocui un baton Snickers cu niște piure de mere și se așeză pe jos. Aruncă o privire prin adăpostul omului cel amabil. Era simplu, gol. Un pat pliant. Un dulăpior. Niște haine. Un ceas pe perete. Dar ceasul nu măsura ore și minute.

Măsura ani.

Christopher se uită la numărul de pe cadran: 2020. Numărul de luni: 24.240. Numărul de zile: 737.804. Zile de tortură. Se uită la cicatricile omului cel amabil. De pe picioare. De pe brațe. La felul strâmb în care pășea după ce oasele îi fuseseră de-atâtea ori frânte, pe parcursul atâtor secole.

— Ce vârstă aveai când te-a luat? întrebă Christopher.

Omul cel amabil îl privi, surprins de întrebare.

— Nu m-a luat ea. M-am oferit voluntar. Acum mănâncă.

Omul cel amabil desfăcu o sticlă de apă și sorbi. Înșurubă capacul și înghiți. Lăsând apa să pătrundă ca un pârâu rece în trupul lui chinuit.

— Ce se întâmplă la miezul nopții? întrebă Christopher.

Omul cel amabil nu răspunse. Se mulțumi să ducă un deget la buze și să mimeze un „șșșșș." Arătă cu degetul în sus. Christopher se opri să asculte vocile celor care îi căutau deasupra, în desișuri.

— Chrisssssstopher! Chrissssstopher! Unde ești?

Omul cel amabil se ridică în picioare. Încordat și pregătit.

— Nu-l mai miros. Voi îl auziți? își strigau vocile.

Christopher se uită la omul cel amabil, care stătea alert lângă scară, gata să lovească dacă cei de deasupra

ar fi coborât. Postura lui îl făcea pe Christopher să se simtă ocrotit. Era gata să-l apere pe Christopher până la moarte, dacă era nevoie. Christopher o mai văzuse așa doar pe mama lui. Nu știa că și bărbații pot să simtă la fel în privința copiilor.

Vocile se depărtară într-un târziu și se lăsă liniștea. Christopher era pe cale să spună ceva, însă omu' cel amabil ridică un deget. Luă apoi o foaie de hârtie și mâzgăli ceva cu un creion.

SUNT ÎNCĂ ACOLO, SUS. E UN TEST

Christopher apucă iute creionul și scrise la rându-i, apoi îi întinse foaia omului cel amabil.

Ce se întâmpla la miezul nopții?

Christopher cercetă chipul omului cel amabil. Era serios, frământat de griji. Omul cel amabil dădu din cap că nu și scrise încă ceva.

NU VREAU SĂ TE ȘTIU SPERIAT. VREAU SĂ TE ȘTIU PUTERNIC.

Omul cel amabil continuă să scrie, însă Christopher îi simțea gândurile ascunse printre cuvinte.

Omul cel amabil…

Omul cel amabil… se teme să-mi spună adevărul.

Omul cel amabil știe… că o să mă umple de groază.

Temperatura din adăpost scăzu cu câteva grade. Christopher luă agenda din mâinile omului cel amabil și scrise pe foaie.

Dacă nu-mi spui, o să-ți citesc mintea.

Omul cel amabil oftă, apoi luă iarăși foaia. Scrise pe ea cu majuscule, fără să-și ia ochii de la Christopher. Termină, iar Christopher citi de-a-ndoaselea mesajul.

DĂ-MI MÂNA.

Christopher îl privi în ochi. Nu trădau nimic. Christopher simți că i se strânge stomacul. Simți, deodată, că nu-i mai este așa de foame. Nici măcar de dulciuri. Așa că luă creionul în mână și, ca niște școlari, începură să-și trimită bilețele.

Pentru ce?

DACĂ VREI SĂ-MI CITEȘTI MINTEA, O S-O DESCHID PENTRU TINE.

Christopher se uită cum omul cel amabil își desface ca pe o carte mâinile. Îi studie pielea palmelor. Tăiată, cicatrizată, spălată de nenumărate ori. Simți o greutate în piept. Răspunsul la toate ghicitorile. Patru căi de intrare. Trei de ieșire. Apărea totul acolo, putea desluși totul ca un cititor în palmă. Christopher scrise iarăși pe foaie.

Ce se întâmplă la miezul nopții?

Omul cel amabil trase aer în piept cu putere și scrise un singur cuvânt.

TOTUL.

Christopher îl luă de mână pe omul cel amabil.

Capitolul 73

salut, christopher. respiră. trebuie s-o facem repede, altfel o să ți se prăjească mintea, sunt lucruri pe care le-am văzut timp de milenii, nu ar trebui să le afli așa de iute. îmi pare rău, dar nu se poate altfel, respiră, altfel o să mori. respiră.

Cuvintele omului cel amabil se ridicară pe brațul lui Christopher într-un val de mâncărime și se răspândiră prin corpul lui ca niște crăpături pe parbriz. Parcă nu mai avea vlagă. Dar era și altceva. Era totul. Plămânii îi înghețară de frică. Sau era cunoaștere? Răsuflarea, treptat, i se întoarse în piept. Se uită la chipul omului cel amabil, liniștitor și prietenos.

asta e, christopher. acum vezi. respiră, orice ai vedea, nu uita să respiri.

Christopher clipi și se uită în jur. Se afla, cumva, în două locuri deodată. Ochiul stâng era încă în cazemată, cu omul cel amabil. Ochiul drept vedea ce-i spunea omul cel amabil. Nu sub formă de cuvinte. Ci imagini. Filme interioare și amintiri, contopindu-se ca untul de arahide și gemul. Parcă totul se întâmpla în fața lui. Era lumea așa cum o văzuse omul cel amabil. Și era înspăimântătoare.

respiră, christopher. e în regulă, nu-ți poate face niciun rău. respiră.

Christopher o văzu pe doamna șuierătoare cum torturează oameni în lumea imaginară. Sângele de pe stradă. Era sângele lumii întregi.

așa arăta, christopher. chiar înainte să se întâmple ultima

oară. vezi ce face ea. distrugerea și nebunia, uită-te la stradă și vezi sângele, așa a fost. și așa avea să fie pentru toți, până ce s-a petrecut un miracol, s-a născut el.

Christopher văzu un copilaș într-un coșuleț. Era David Olson. Dar nu cum îl știuseră mama, tatăl lui sau chiar Ambrose. Apărea cum îl văzuse omul cel amabil. Cum îl iubise omul cel amabil.

situația era gravă aici, de decenii, ea descoperea crăpături mărunte în geamul care separă partea reală de cea imaginară. găsea metode ca să se furișeze în oraș, prin șoaptele ei… și visele lor. credeam că vine sfârșitul, dar am văzut ceva. o lumină puternică, era David. am știut-o din ziua nașterii lui. avea ceva aparte, vorbea când majoritatea copilașilor merg încă de-a bușilea. desena când majoritatea prichindeilor abia pot ține în mână un creion. îi venea greu să citească, fiindcă literele nu voiau să stea locului pentru o minte atât de activă. a crezut că nu-l duce capul, până și-a dat seama că s-ar putea să fie mai isteț decât toți. l-am urmărit cum crește, i-am văzut colegii de clasă purtându-se urât cu el fiindcă era special, nu mai cunoscusem un copil așa de singuratic. însă era puternic, iar EA știa. EA îl voia. am încercat să-l ocrotesc cât am putut de mult, însă nu mă puteam pune cu ea. l-a amăgit în pădure, exact cum a făcut cu tine.

Omul cel amabil auzi un zgomot deasupra și se opri. Circuitul fu întrerupt o clipă și Christopher nu mai văzu decât adăpostul subteran. Omul cel amabil ridică privirea și așteptă să se mai audă un pas. Dar nu era decât vântul. Luă iarăși într-ale lui mâinile lui Christopher și-i transmise ce gândea.

am încercat să-i fiu de ajutor la început. i-am arătat cum poate să-și schimbe forma doamna șuierătoare. l-am învățat pe David să se țină pe mijlocul străzii. i-am spus că poate folosi căsuța din copac ca s-o spioneze pe timp de zi, cum ți-am arătat și ție. dar era mai deșteaptă ca mine. știa ce fac. aștepta doar un moment potrivit ca să atace.

Percepția lui Christopher se dedublă. Văzu cu un ochi cum ceva întunecat se ivește în privirea omului cel amabil. Văzu, cu celălalt, și motivul.

eram acolo în noaptea din urmă. mă luase prizonier, dar reușisem să scap. doar că nu la timp. am încercat să-l salvez. david credea că-i treaz, însă, de fapt, umbla prin somn, pe o cale pe care i-o așternuse ea. am văzut-o pe doamna șuierătoare ducându-se la vecinii familiei olson. familia avea un bunic senil. doamna șuierătoare îi vânează pe vârstnici. bătrânul nu știa pe ce lume trăiește, așa că n-a știut nici de ce și-a pus mănușile și de ce s-a suit în pod ca să ia de-acolo un căruț vechi de copil, n-a știut de ce a înregistrat plânsul nepoatei lui pe un reportofon vechi, n-a

ştiut de ce l-a dus pe veranda vecinilor și de ce a apăsat pe butonul de pornire, ca să fie descoperit de ambrose și de prietena lui. doamna șuierătoare i-a promis bătrânului că o să-și recapete amintirile, dar în dimineața următoare l-au găsit mort.

Christopher îl văzu pe bătrân în sicriu. Cu familia îndurerată în jur. Începu să le simtă lacrimile. Trebui să și le îndepărteze din minte ca să rămână atent la omul cel amabil.

— Ce s-a întâmplat cu David? întrebă Christopher, cu palma la gură.

la început nu a înțeles. mai scăpase din lumea imaginară prin căsuța din copac, ziua și noaptea, doar că de data asta ușa căsuței era încuiată, și n-a înțeles că moare. nu putea să iasă. așa că a încercat să reconstruiască din lumea imaginară căsuța. s-a tot ținut după ambrose, rugându-se de el să se ducă la căsuța din lumea reală, „doar deschizi ușa și gata, ambrose!" țipa. însă doamna șuierătoare îi șoptea la ureche lui ambrose și-l trimitea în direcția greșită. nu era, pentru ea, decât o joacă.

Christopher simți cum totul se desfășoară înaintea lui. Frământările lui David. Mâhnirea lui Ambrose. Se imagină, o clipă, în aceeași situație. Se văzu ținându-se după mama lui. Implorând-o să deschidă căsuța din copac dinspre partea reală. Văzând-o cum plânge noapte de noapte fără s-o poată atinge. Aproape că simțea durerea mamei lui. Era de nesuportat.

am încercat să-i dau lucruri ca să-i ușurez situația. mâncare. apă. i-am arătat un pârâu în care să se scalde. i-am povestit de ascunzișuri bune pentru noapte, locuri cum e ăsta. dacă cineva ține dietă, coșmaru' său e o felie de tort. dar pentru un băiețel, o felie de tort înseamnă 5 minute mai departe de locul ăsta oribil, așa că i-am arătat cum să se bucure un pic. l-am învățat să reziste, mai ales noaptea, dar ea, până la urmă, m-a prins. m-a torturat ani întregi pentru că l-am ajutat. însă asta nu-i nimic pe lângă ce i-a făcut lui david.

— Ce i-a făcut? întrebă Christopher.

l-a supus, l-a îmblânzit ca pe un cal sălbatic, l-a făcut animalul ei de companie.

Christopher văzu, cu amândoi ochii, cum pe chipul omului cel amabil se scurg lacrimi. Simți decenii întregi de chin. Vinovăția și durerea îl copleșiră instantaneu. Creierul său nu știa dacă mai poate să îndure. Apoi, deodată, norii se destrămară și prin beznă se strecurară raze de lumină. Mâinile omului cel amabil se încălziră.

am crezut că ăsta o să fie sfârșitul poveștii, dar ai apărut tu.

Cu ochiul stâng, Christopher văzu că pe chipul omului cel amabil mijește o rază de speranță. Văzu, cu ochiul drept, momentul când mama lui intrase în orășel în vechiul lor rechin de uscat. Cu basmaua aceea veche legată peste frunte. Christopher se afla în dreapta. Dar strălucea ca artificiile. Arăta magic.

când ai apărut tu, a fost ca și cum cineva ar fi aprins lumina. trecuse mult de când cu david, a durat un pic până să mi se obișnuiască ochii cu tine. dar apoi te-am văzut limpede, strălucitor ca soarele, lumina ta îi alunga umbra, erai așa de puternic, că se temea de tine până și ea.

— Să se teamă de mine? Sunt doar un puști. Nu am pic de forță.

nu de la forță îți vine puterea, christopher. ești puternic fiindcă ești bun.

Christopher își văzu lumina întinzându-se prin lumea imaginară. Îl văzu pe omul cel amabil mijind ochii ca să îndure strălucirea. Apoi îl văzu zâmbind. Ochii îi erau albaștri precum cerul.

eu țin la toți oamenii, christopher, dar nu-mi fac iluzii în privința lor. aici le putem vedea gândurile adevărate, dorințele secrete, visele. oamenii pot fi iubitori, dar pot fi și egoiști, sau cruzi. unii sunt pe atât de primejdioși pe cât sunt alții de buni. însă nimeni nu-i mai bun decât tine. și bunătatea asta ea nu o poate atinge. binele o umple de groază, nu-l poate controla, nu-l poate prevedea, așa că îl VREA. a pus oameni-căsuță poștală peste tot, ca să nu te putem ajuta, izbuteam să-ți vorbesc doar prin mesaje ascunse. însă david… ea n-avea încredere în el c-o să-și țină

gura… așa că david a pățit-o cel mai rău.

— Ce-a pățit?

ea i-a tăiat limba.

Christopher se gândi la limba de șarpe pe care i-o dăduse lui David. Se gândi la toate mesajele pe care trebuise David să le ascundă de ea. Gândul îl făcu să se cutremure.

și dacă nu facem cumva să scapi de-aici, la fel o să se întâmple și cu tine.

Ochii lui Christopher începură să lăcrimeze. Nu mai știa ale cui sunt lacrimile. Ale lui David. Ale lui. Ale omului cel amabil. Sau ale tuturor.

christopher, nu avem prea mult timp, așa că fii atent. sunt 4 căi de intrare în lumea imaginară. știi deja două. căsuța din copac, pe care o controlezi tu, și coșmarurile, pe care le controlează ea. mai sunt două căi pe care nu le controlează nimeni și pe care ea, prin urmare, le folosește doar dacă nu are încotro. coma. și moartea.

Christopher văzu cum vorbele omului cel amabil capătă substanță înaintea lui. Se văzu intrând în căsuță. Se văzu la școală, visând urât. Se văzu refuzând să ia pastila, se văzu lovit de mașină pe autostradă și aruncat în comă ca o pasăre care se izbește de geam. Când își simți propria moarte, aproape că dădu drumul mâinii omului cel amabil. Aerul îi părăsi plămânii și nu se întoarse. Ca un cadavru scurmând pământul. Încercând să iasă. Să ajungă la lumină.

sunt trei căi de ieșire din lumea imaginară, prima e căsuța din copac, pe care a încuiat-o ea. a doua cale e să te trezești, lucru mult mai ușor când e să-ți revii dintr-un coșmar și nu din comă. mai este, apoi, cea de-a treia.

Omul cel amabil se opri din vorbit o clipă, adunându-și gândurile. Christopher îl simți cum cântărește fiecare cuvânt, ca să se asigure că n-o să-l sperie din cale-afară.

— Care e a treia cale? șopti, în cele din urmă, Christopher.

trebuie s-o ucidem pe doamna șuierătoare.

Christopher închise ochii, oripilat. Brusc, adăpostul subteran din ochiul stâng și cuvintele omului cel amabil din dreptul fură înlocuite de o viziune unică. Doamna șuierătoare. În fața lor. Rânjind cu dinți de dulău. Cea mai înfiorătoare persoană pe care-o văzuse vreodată.

numai așa putem să-i luăm cheia de la gât, cea înfundată în carne. cheia care o să te aducă înapoi în lumea reală, dar va trebui s-o facem înainte de miezul nopții.

Christopher deschise ochii și văzu întrebarea de la care pornise totul. Scrisă în grabă pe foaie. Nici măcar nu mai era nevoie s-o rostească. Ci s-o gândească.

Ce se întâmplă la miezul nopții?

la miezul nopții ecranul de sticlă dintre lumea imaginară și cea reală o să se spargă. o să mori, orașul o să înnebunească de frică, și vor da vina pe mama ta pentru asta. o să-i chinuie pe ea, pe

ambrose, pe șerif și pe toți prietenii tăi. ai văzut deja că începe să se întâmple. orașul e ca o broască pusă în apă rece și-apoi încălzită treptat. ea e căldura. deghizată în răceală. am mai văzut-o semănând nebunie în urechile oamenilor. am văzut semințele crescând. și la miezul nopții grădina va înflori. broasca va fierbe, și lumea reală o să se înece în umbra ei. ce se întâmplă la miezul nopții, christopher?

TOTUL

Omul cel amabil îi dădu drumul. Christopher clipi, încercând să-și alunge durerea din ochi. Văzuse totul. Moartea întinzându-se prin oraș. Oamenii scoși din minți de frică, furie și ură. Torturând-o pe mama lui, pe Ambrose, pe șerif și pe prietenii lui. Fără să știe că totul era din vina doamnei șuierătoare. Că erau doar pioni în jocul ei. Omul cel amabil ciuli urechea la zgomotele de deasupra și, după ce se încredință că oamenii imaginari și cerbii nu mai sunt acolo, vorbi în sfârșit cu voce tare.

— Nu uita, zise pe un ton liniștitor. Toate astea nu s-au întâmplat încă. Le putem opri. Știu că ți-e frică. Și mie îmi este. Pe măsură ce-i sporesc ei puterile, eu devin mai slab. Eram, cândva, în stare să ajung la oamenii din lumea reală. Acum răcnesc până mi se usucă gâtlejul și nu mă auzi decât tu. Dar țin prea mult la oameni ca să renunț la nădejdea că ar putea fi salvați. Doar că nu mai pot singur, însă o să reușim împreună. Cineva o să moară în noaptea asta. Și va fi ori doamna șuierătoare, ori lumea așa cum o știm. Știu că se gândește că-n noaptea asta va fi sfârșitul. Dar ea nu pricepe că avem o armă secretă.

— Ce armă?

— Pe tine. Căsuța din copac te transformă în ceva extraordinar. N-am mai văzut pe cineva din lumea reală cu atâta putere ca tine. Nici măcar David nu era așa. Prin urmare, dacă folosim puterea asta ca să te salveze

din locul ăsta oribil, o să-ți salvezi mama și pe toți din oraș. Mă ajuți?

— Da, domnule.

Omul cel amabil zâmbi și-l bătu pe Christopher pe umăr.

— Mulțumesc, băiete.

Christopher îi zâmbi omului cel amabil, cu dinții lui sparți. Cu trupul rănit.

— În ce mă transformă căsuța?

Omul cel amabil tăcu o clipă, cu o expresie gravă pe chip.

— Dacă îți spun, trebuie să-mi promiți că o să te porți cu modestie. Fiindcă David nu s-a purtat așa, până ce a fost prea târziu.

— Promit, zise Christopher. În ce mă transformă căsuța din copac?

Omul cel amabil îi întinse iarăși mâna. Christopher o atinse și văzu răspunsul.

Capitolul 74

Mă fAce duMnezeu.

Kate Reese se opri și se uită la scrisul copilăresc de pe hârtie. Nu-i venea să creadă că citește ce citea. Dădu înapoi o pagină, ca să se asigure că pricepuse bine înainte de a rosti cu voce tare cuvintele pentru Ambrose. Se aflau în camera lui Christopher. De când infirmierele terminaseră de făcut patul lui Christopher. Și citeau literele strâmbe de frică ale bietului David.

21 iunie

Nu prea mai știu unde sunt. Nu mai știu ce-i real și ce-i imaginar, dar nu mai putem aștepta. Doamna șuierătoare e peste tot, mascată în gripă. Trebuie să terminăm cu antrenamentul acum, înainte să ocupe căsuța din copac. L-am întrebat pe soldat de ce o vrea atâta doamna șuierătoare și mi-a explicat ce efecte are asupra mea. Puterea pe care și-o dorește ea. E foarte simplu. Explică toate lucrurile prin care am trecut. Am vrut să-i spun lui Ambrose ce mi se întâmpla cu adevărat, dar n-am vrut să-mi spună iarăși că sunt nebun. Așa că am așteptat până ce a adormit și m-am băgat lângă el în pat. După aceea i-am șoptit foarte încet în ureche, în caz că doamna șuierătoare asculta.

— Ambrose. Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce? a întrebat, somnoros.

— Trebuie să-ți spun ce face căsuța din copac.

— Bine, zi-mi, a spus el prin somn. Ce face căsuța?

— Mă face Dumnezeu, Ambrose. Căsuța din copac te face Dumnezeu.

— Doamne, a spus Ambrose.

Mama lui Christopher se opri din citit și se uită la Ambrose. Nu-i vedea ochii, însă restul feței îi era cuprins de o mâhnire înghețată. Se întoarse spre fiul ei,

aflat alături, inconștient. Se gândi la lucrurile pe care le știuse băiatul. La lucrurile pe care le simțise. La rezultatele perfecte de la lucrări. La geniul lui spontan. La atingerea vindecătoare.

— Mai departe, doamnă Reese, zise Ambrose.

Mama lui Christopher dădu pagina și continuă să citească cu voce scăzută.

> — Foarte frumos. Te face Dumnezeu. Acuma du-te și te culcă, a zis.
>
> Și-apoi a adormit iar. Eu i-am explicat mai departe că nu deveneam chiar Dumnezeu complet. Nu pot să creez sau să distrug lumi sau așa ceva. Dar știu totul și pot să vindec chestii. Soldatul a zis că, dacă avansez mai departe de-atât, o să-mi explodeze capul. De asta am și migrenele. E Dumnezeu care mă împinge în craniu ca un puișor care ciocănește în găoace. Și m-am simțit bine să-i spun totul cu voce tare lui Ambrose. L-am pupat pe obraz și i-am spus că îl iubesc. Știu că dormea și n-a auzit. Dar a fost minunat să mă prefac că mă ascultă și nu mă crede nebun. Vreau să cred că mă iubește, fiindcă știu că în trei zile o să intru în pădure ca s-o omor pe doamna șuierătoare. Și că, dacă n-o opresc, o să spargă geamul dintre lumi. Doar de mine depinde.
>
> *Sunt, Până la Urma, dumNEzeu.*

Un fior îi coborî pe spinare. I se părea că-i pândește cineva. În mod normal, mama lui Christopher ar fi alungat senzația, dar, după ce citise cu voce tare în jurnalul lui David, nu mai credea să fie în stare să alunge vreo senzație. Se gândi că poate doamna șuierătoare era chiar acolo. Aplecată peste fiul ei inconștient, ca o pisică asupra ghemului.

— Totul în regulă? o întrebă Ambrose.

— Da. Vreau doar să-mi trag răsuflarea un pic.

Mama lui Christopher se uită la foile de hârtie unde-și făcuse însemnări. Dacă cei de la spital ar fi văzut-o,

cu siguranță că ar fi închis-o pentru patruzeci și opt de ore de „evaluare” psihiatrică. Cuvinte înșirate de o mână grăbită. O lume imaginară plină cu doamne șuierătoare și oameni-căsuță poștală, cu guri cusute și ochi închiși cu fermoare. Locul unde fiul îi era captiv chiar în clipa aceea.

22 iunie

înainTe să o ucIdem pe doamna șuierătoare, LUcrul de căpătâI Ar fi să…

Mama lui Christopher avu nevoie de o clipă ca să-și obișnuiască ochii cu scrisul de nedescifrat al lui David. Nu mai văzuse ceva atât de contorsionat. Nici măcar la răposatul ei soț. Nu era scrisul de mână al unui copil cu mintea rătăcită. Era scrisul unui copil terorizat. Citi mai departe, încercând să descifreze mesajul înainte de a i-l reda cu voce tare lui Ambrose.

22 iunie

Înainte să o ucidem pe doamna șuierătoare, lucrul de căpătâi ar fi să facem o recunoaștere, așa cum se fac prin filmele cu război care-i plac așa de mult lui Ambrose. Soldatul e îngrijorat că mă străduiesc prea tare cu antrenamentul. Nu vrea să-mi cedeze creierul. N-a vrut nici să mă ia în misiunea asta, dar eu tot am făcut-o. M-am ținut după ea pe timp de zi. Am văzut cum le aduce oamenilor gripă, cum îi schimbă. Am urmărit-o cum șoptește la urechile tuturor. Cum îi face să se teamă și de umbra lor. Umbra înseamnă doar oameni fără lumină. Locul ăsta începe să mă sperie. Chiar și pe timpul zilei. Orașul e pe cale să o ia razna.

23 iunie

L-am întrebat pe soldat ce se întâmplă dacă nu reușim. A refuzat la început să-mi spună, fiindcă nu voia să-mi fie frică. Dar acum sunt

mai puternic decât el și l-am azvârlit la o mie de metri, și mi-a spus. A spus că o să devin următorul animal de companie al doamnei șuierătoare. Ultima misiune de recunoaștere e în seara asta. Soldatul spune că nu e o misiune sigură, fiindcă n-o să fiu invizibil. Dar i-am zis că Ambrose e în pericol și că sunt Dumnezeu, deci o să vin și eu. I-am găsit ascunzătoarea. Nu pot să cred unde e. A fost mereu la doi pași.

24 iunie

Soldatul a fost capturat de doamna șuierătoare. Am făcut o greșeală foarte gravă. Am crezut că sunt invincibil. Și acum sunt singur. Tare prost mai sunt. M-am dus noaptea în lumea imaginară și doamna șuierătoare m-a folosit ca să-i întindă o capcană. Soldatul a dat fuga să mă scape, dar oamenii-căsuță poștală au sărit pe el și au început să-l zgârie cu ochi de fermoar. Am încercat tot ce mi-a venit în minte ca să-l salvez. Dar ori de câte ori îmi linișteam mintea și mă apropiam de un răspuns, simțeam că cineva dă peste un cerb. Sau că-și bate copiii. Ori că încearcă să se sinucidă. De ce nu l-am ascultat? Ar fi trebuit să fiu mai umil. Mi-e tare rușine. Chiar în clipa asta îl torturează. Îi aud țipetele chiar și în lumea reală. Trebuie să intru acolo și să încerc să-l salvez. E doar vina mea. Doamne, ajută-mă te rog! Ajută-mă s-o înving și să-l salvez pe fratele meu, fiindcă…

Mama lui Christopher dădu pagina și aruncă o privire spre Christopher, zăcând, inconștient, pe patul lui. Aparatele respirau pentru el. Mâncau pentru el. Trăiau pentru el. Singurul semn al speranței era zumzăitul lor regulat. Întoarse privirea spre pagina de jurnal. La desenele nebunești. La scrisul de mână strâmb, îngrozit. Fiecare cuvințel convingând-o că supraviețuirea lui Christopher și a lumii întregi sunt

unul și același lucru. Că demența de atunci era demența de acum. Se gândi la semințele plantate de doamna șuierătoare. Cuvinte șoptite. Promisiuni făcute. Și la ce îi aștepta pe toți dacă acele flori aveau, dintr-odată, să înflorească.

…Se *apropie LUmea imagINară, vine,*
***e Tot mai aprOape*.**

Capitolul 75

Ed Specialul deschise ochii chiar înainte să se facă ziuă. Privi în jos și observă că făcuse în pat. În ultimul timp făcea tot mai des. Apoi se uită pe geam la copaci și simți, fără să știe de ce, că nu are să se ducă decât într-un singur loc astăzi.

La Chuck E. Cheese

Nu avea pic de noimă. Era el un băiețel, dar până și el știa că, în afară de jocurile video și de paradisul animalelor-robot din localuri, pizza de la Chuck E. Cheese era doar ceva mai răsărită decât mâncarea de cantină. Și azi era Ajunul Crăciunului. Mereu se duceau în vizită la bunica de Ajun, după ce buni cealaltă murise. An de an. Dar nu-și putea scoate din minte că trebuie să se ducă la Chuck E. Cheese.

Ascult-o pe bunica.

Se duse în dormitor la tatăl lui și dădu să-l trezească, însă nu se alese decât cu niște mormăieli. „Nici nu s-a luminat, fir-ar să fie. Du-te înapoi în pat." Așa că plecă de acolo, dar nu înainte de a șterpeli mobilul tatălui său de pe noptieră, cum îi spusese bunica. Ed Specialul se duse apoi în dormitorul mare, unde dormea mama lui. Îi spusese mereu că dormeau separat fiindcă tatăl lui sforăie. Dar Ed Specialul știa că-i din cauză că mama lui bea prea mult și părinții lui se certau din cauza asta, și ea spusese că se poate lăsa când vrea, și el zisese „demonstrează", iar ea spusese „du-te naibii" și că să se ducă să doarmă în camera de oaspeți, iar el „nu, tu ești bețiva, tu să dormi în camera de oaspeți", iar ea se pusese pe plâns și câștigase, și el se dusese până la urmă, și după aceea ea continuase să bea din sticluța din geantă care arăta ca o sticluță de parfum, ca să-și liniștească tristețea din inimă.

Ascult-o pe bunica.

— Mami, poți să mă duci la Chuck E. Cheese? șopti Ed Specialul.

Ea își scoase masca de gel răcoros. Cea care o menținea tânără.

— Dragule, e Ajunul Crăciunului. Mergem la bunica în vizită.

— Știu, dar chiar vreau la Chuck E. Cheese.

— Cum? Puiule, îmi pare rău, da-i nebunie curată. Du-te înapoi la culcare.

— Am putea să oprim pe-acolo și să luăm prânzul, în drum.

— Întreabă-l pe taică-tău.

— L-am întrebat. A zis că bine.

— Gata, în regulă.

Dar nu era în regulă deloc. Când tatăl lui Ed Specialul se trezi, îl prinse cu minciuna și era acum gata să dea pedepse. Mai ales fiindcă el se luase la bătaie, la serbare, cu Brady Collins. Paharul se umpluse. Canalul HBO pe care i-l pusese în cameră ca să sărbătorească succesele școlare ale lui Ed Specialul avea să fie închis. Timp de o lună.

— Dar tati, nu înțelegi! Trebuie să merg acolo! protestă Ed Specialul.

— Nu te mai prosti! Îmbracă-te, mergem la bunica.

Întârziau deja, fiindcă tatăl lui nu-și găsea telefonul. O rugă pe mama lui Ed Specialul să-l sune, ca să-l descopere după zgomot, dar nici ea nu-și găsea telefonul. Nu înțelegeau că fiul lor le luase mobilele și le îngropase afară, în zăpadă. Bunica lui Ed Specialul îi zisese s-o facă și pe asta, altfel n-avea în veci să ajungă la Chuck E. Cheese.

Ascult-o pe bunica.

Familia se sui în mașina de teren Ford, cu abțibildul pe care scria „Cumpărați produse americane”, și porni spre casa bunicii. Peste noapte vremea fusese deosebit de aspră și traseul lor obișnuit era blocat de copaci căzuți și de accidente rutiere. Unul dintre accidente părea deosebit de grav. O berlină se izbise de altă mașină care aducea cu cea a lui Kate Reese. Betty vru s-o sune pe Kate, să vadă dacă-i bine. Se căută de telefon.

Uitase că nu-l găsea.

Fără hărțile de pe telefoane, familia trebui să se bazeze pe un dispozitiv vechi GPS ca să caute o rută alternativă spre casa bunicii. Tatăl lui Ed Specialul introduse adresa și doamna din GPS le spuse să intre pe

Autostrada 79. Ed Specialul știa că bunica se prefăcea că-i doamna din GPS ca să-l ajute, așa că se mai relaxă un pic pe bancheta din spate.

Își urmări tatăl cum o apucă pe scurtătura obișnuită pe lângă Bridgeville, ca să ajungă pe Autostrada 79, dar de data asta un cerb apăru în fugă de-a curmezișul șoselei. Când tatăl lui viră brusc ca să evite animalul, nimeri într-un ditamai gropanul și cauciucurile din partea dreaptă făcură pană. Erau, din fericire, aproape de un service auto. Angajatul le spuse că restul personalului făcuse gripă și rămăsese acasă. Le mai spuse că nu se mai găseau piese de schimb. Dar, dacă-i dădeau vreo două ore, putea să-l pună pe vărul lui să-i aducă niște cauciucuri uzate (pentru o mică sumă de bani). Le spuse deci celor trei să mănânce ceva de prânz și să se relaxeze. Service-ul, din fericire, era chiar lângă un restaurant.

La Chuck E. Cheese.

Eddie, ia-ți rucsacul. E rost de premii.

Când familia intră în local, Ed Specialul se bucură nespus. Era aproape gol, fiindcă era de Ajun, însă într-un colț se derula o petrecere de ziua cuiva. Gemenii identici. Mama și tatăl lui Ed Specialul îi dădură un tichet pentru jocuri de douăzeci de dolari și comandară pizza și câte un pahar de bere. Ed Specialul se avântă în jocul cu roboți, uitându-se peste umăr. Întrebându-se de ce fusese adus aici.

— Eddie, șopti vocea. Eddie, psst. E bunica.

Ed Specialul se întoarse și văzu un Motan Buclucaș robot, zâmbindu-i.

— Buni? îngăimă.

— Da, Eddie. Ascultă-mă cu atenție, șopti Motanul Buclucaș. Ceva foarte rău tocmai a parcat afară. Vreau să fii pregătit, bine?

Ed Specialul dădu din cap a încuviințare și-și mută privirea către intrarea restaurantului. Ușa se deschise și un bărbat corpolent intră în Chuck E. Cheese, îmbrăcat în clovn.

— Ține-te departe de el, Eddie. Tocmai l-a lăsat soția. Ascult-o pe bunica.

Ed Specialul îl urmări pe clovn, care se apropie de grupul de copii adunați la petrecere.

— BUNĂ, COPII! răcni clovnul.

— BUNĂ, UNCHIULE VESELICI! țipară și copiii.

Clovnul cel gras scoase la iveală un balon.

— CINE VREA SĂ-L AJUTE PE UNCHIUL VESELICI SĂ FACĂ ANIMALE DIN BALOANE?!

— EU, EU, EU! se agitară copiii.

Clovnul suflă și pufni, umflând baloanele alungite. Termină de umflat unul. Apoi altul. Și un al treilea. Le suci și le răsuci pe toate trei, alcătuind o formă de animal.

— CE-I ASTA, COPII? CE-A FĂCUT UNCHIUL VESELICI?

— UN CERB, UN CERB! țipară încântați copiii.

Clovnul scoase un pistol de jucărie. Îl aținti asupra cerbului din baloane.

— CHIAR AȘA, COPII! ȘI S-A FĂCUT VREMEA SĂ PORNIM LA VÂNAT DE CERBI!

Apăsă pe trăgaci și din țeavă țâșni un stegulet lunguieț, pe care scria POC! Stegulețul atinse căprioara și baloanele se sparseră. Copiii râseră și țipară bucuroși.

— SĂ MAI FACEM UNA, COPII? răcni clovnul.

— DAA! țipară copiii.

— Bine! Dar de data asta vreau să mă ajutați voi. E foarte greu.

— Vreau să fug de-aici, zise Ed Specialul.

— Nu poți, Eddie. Ești aici cu un motiv.

Ed Specialul privi cum clovnul cel gras apucă o mână de baloane și le împarte copiilor. Copiii se puseră pe suflat și icnit ca Lupul cel Rău, umflând baloanele.

— AȘA, COPII! Dați-i baloanele înapoi unchiului Veselici!

— Eddie, șopti Motanul Buclucaș. Ascunde-te după stâlp. În momentul ăsta.

Ed Specialul făcu așa cum i se spusese. Încremeni de frică văzând cum copiii dau buzna să înapoieze baloanele.

— BUNĂ TREABĂ, MICUȚII MEI ASISTENȚI! SĂ VEDEM, ACUM, CE PUTEM FACE LUCRÂND ÎN ECHIPĂ!

Unchiul Veselici începu să răsucească și să înnoade baloanele, care pârâiau și scrâșneau ca un cui trecut peste o tablă de scris. Făcu din baloane o siluetă contorsionată și o ridică deasupra capului ca pe un cap înfipt în suliță.

— CE AVEM AICI, BĂIEȚI ȘI FETE!?

— UN CLOVN! țipară copiii.

— AȘA E. AM FĂCUT UN CLOVN! ȘI-ACUM E VREMEA SĂ MERGEM LA VÂNĂTOARE DE CLOVNI! răcni clovnul.

Apoi grăsanul băgă mâna în traistă și scoase o altă armă. O propti în capul clovnului din baloane.

Copiii încetară să mai râdă.

— CLOVNUL ĂSTA A PIERDUT TOTUL, BĂIEȚI ȘI FETE!

Ed Specialul îi aruncă o privire Motanului Buclucaș. Robotul nu spuse nimic, mulțumindu-se doar să zâmbească, o încruntare pe de-a-ndoaselea care-ți dădea fiori.

— CLOVNUL ĂSTA A DAT-O ÎN BARĂ CU TOT CE-A ÎNCERCAT SĂ FACĂ VREODATĂ, COPII! AȘA CĂ MĂTUȘA VESELICI L-A LĂSAT PE UNCHIUL VESELICI! ȘI ACUM UNCHIUL VESELICI NU MAI E VESEL DELOC!

Clovnul mută iute țeava pistolului de la capul clovnului din baloane la propria-i tâmplă.

— AȘA CĂ… CE SPUNEȚI SĂ-L SCĂPĂM PE CLOVNUL ĂSTA DE PROBLEME?!

Părinții nu apucară să reacționeze. Glonțul porni și străpunse tâmpla clovnului. Copiii se puseră pe țipat și dădură să fugă. Clovnul căzu grămadă pe podea. Traista Unchiului Veselici ateriză drept la picioarele lui Ed Specialul.

Era plină cu baloane.

Și cu cartușe.

— Eddie, acum e momentul s-o faci. Nu se uită nimeni, șopti Motanul Buclucaș.

Ed Specialul se aplecă instinctiv și înhăță câte cutii cu cartușe putu. Le îndesă repede în rucsac (*Hulk… pune la păstrare!)* în vreme ce părinții lui ieșeau grăbiți de la baie. Ed Specialul se simți cu adevărat norocos, fiindcă atunci când izbutise să deschidă seiful unde

ținea tatăl lui arma, nu găsise și gloanțe. Ci tot soiul de medicamente pe care tatăl lui pretindea că nu le ia, exact cum Betty pretindea că nu bea așa de mult.

— Vezi, Eddie, zise Motanul Buclucaș. Ți-am spus eu că e rost de premii. Acum poți să-l aperi pe Christopher de groaznicul ăla de Brady Collins. Ascult-o pe bunica.

Ed Specialul îi zâmbi. Ochii robotului deveniră, brusc, opaci. Apoi trase fermoarul rucsacului său cu Hulk, unde adunase mai bine de două sute de cartușe.

Capitolul 76

— Brady, șopti vocea. Psst.

Brady Collins deschise ochii ca o păsărică și-și văzu bunica așezată pe patul de spital. Stătuse adormită de când o atinsese Christopher la serbarea de Crăciun. Doctorii nu știau dacă o să se mai trezească vreodată.

— Bunica? întrebă.

— Da, scumpule.

Vocea îi era așa de uscată și de scrâșnită că-l făcu să simtă mâncărimi.

— Cum te simți?

— Mult mai bine. Unde e mama ta?

— La bufet, zise el.

— Și tati?

— La muncă, probabil.

— Bine. Asta ne dă ocazia să vorbim între patru ochi.

Bătu cu palma scaunul de lângă pat. Paf, paf. Brady se apropie agale și luă loc.

— Ce mare te-ai făcut! zise ea. Țin minte că erai așa de mic că îți încăpea în palma mea tot capul. N-aveai nici dinți, ca un moșneag. Și uită-te acum. Brady, ce mare ești! Ia să vedem mușchii.

Brady își încordă brațul. Ea îi pipăi bicepsul cu degetele înțepenite de artrită.

— Oho, șopti. Ești foarte puternic.

Brady zâmbi cu mândrie. Bătrâna luă între degetele-i osoase palma băiețelului. Palmele începură să li se încălzească precum o cană de cacao fierbinte.

— Și tatăl tău e puternic, Brady. Țin minte, știi, când s-a însurat cu mama ta. M-am bucurat că o să aibă un soț de succes. Eu am avut unul fără succes. Nu era foarte amabil. Bunicul tău s-a purtat urât cu mami a ta. A pus-o să stea mult, iarna, afară în curte. Știai?

— Nu.

— Am vrut să-l opresc, dar era prea mare și solid. Ea nu știe. Ea crede că n-am încercat. Mă întristează. Așa că… știu că e aspră cu tine, dar să nu dai vina pe ea, bine? Ea a avut parte de mult mai rău.

Brady nu spuse nimic.

— Dar tot ai ciudă pe ea, așa-i, Brady?

Brady încuviință.

— Știu. E greu. Dar încearcă să te întărească. Încearcă și tu să n-o urăști prea tare. Ura e periculoasă. E ca băiatul ăla. Cum îl cheamă? Băiatul cu care te-ai bătut la serbare.

— Ed Specialul.

— Da. El e plin de ură, așa-i?

Brady dădu din cap că așa e. Doamna Keizer se uită pe culoar și, când se convinse că nu vine nimeni, șopti:

— Ed Specialul o să încerce să te omoare. Știi asta, da?

— Nu și dacă-l omor eu pe el primul, zise băiatul.

— Foarte isteț, Brady, zise ea cu mândrie în glas. Vezi tu, asta a făcut pentru tine mama ta. Te-a făcut foarte puternic și curajos. N-are decât să fie el ăla care urăște. Tu să fii cel bun. Valabil și pentru Christopher și amicii lui.

Brady zâmbi. Mâinile le dogoreau ca un foc de tabără.

— Buni, zise el. Acum îți amintești lucruri?

— Da, Brady. Îmi amintesc tot, în afară de numele meu.

— Cum așa? Ești bunica.

Ea râse, dezgolindu-și gingiile fără dinți.

— Știu că pentru tine sunt bunica, dar nu așa mă cheamă. Când m-am măritat, mi-am schimbat numele în doamna Joseph Keizer. Numai că nu mai țin minte ce nume aveam înainte. Bunicul tău mi-a furat numele adevărat. L-a ascuns prin pădure pe undeva. Dar o să-l iau înapoi. Vrei să mă ajuți?

— Sigur că da.

— Bine, Brady. Ești un băiat tare cuminte și puternic.

Brady zâmbi. Bătrâna își puse proteza în gură și-i răspunse la rându-i cu un zâmbet.

— O să câștigăm războiul ăsta, Brady. Ascult-o pe bunica.

Capitolul 77

— Matt, o să-l omoare pe fratele tău, șopti vocea.

Matt deschise ochii. Abia se făcuse ziuă, de Ajun. Și corpul îi tremura. În ultima vreme avusese niște coșmaruri oribile, dar ăsta din urmă fusese mai rău decât oricare. Nici nu știa dacă mai voia să adoarmă vreodată. Matt începu să se teamă că încă avea visul cel urât. Nu voia ca acei cerbi să revină.

— E cineva? rosti în beznă. Mike?

Nu-i răspunse nimeni. Matt se săltă în capul oaselor. Era plin de sudoare. Nu contase cât ținuse sfârșitul de săptămână de câte ori întorsese perna. Își simțise fruntea cuprinsă de fierbințeala aceea groaznică. Dar febra, în cele din urmă, scăzuse. Nu mai rămăsese decât transpirație și iz de aspirine îndulcite pentru copii. Matt făcuse iarăși în pat.

— Mike? zise.

Dar nu primi răspuns. Se ridică din pat și se uită la cearșafuri. Erau pline de urină. Se simți nespus de jenat. Nu-l putea lăsa pe fratele lui mai mare să vadă așa ceva. Așa că Matt se dezbrăcă de pijama și de lenjeria de corp, rece și lipicioasă, și se duse la baie să se spele. După ce se spălă și se uscă, păși pe culoar spre camera fratelui său mai mare. Deschise ușa și se apropie de pat în vârful picioarelor.

— Mike? șopti.

Fratele lui nu se mișcă sub pătură.

— Mike? Am avut un coșmar. Pot să dorm cu tine?

Niciun sunet. Matt trase încetișor de pătură, însă nu găsi sub ea decât un sac de dormit strâns și o mănușă de baseball.

Mike nu era.

Matt se uită în jur ca să-și dea seama dacă ceva nu e în regulă. Pe perete era posterul cu Răzbunătorii, inclusiv posterul preferat al lui Mike, cu Thor. Șifonierul era vraiște. Pe dușumea era plin de mingiuțe de cauciuc. Sub pat nu văzu nimic. Nimic neobișnuit. Dar tot nu părea în regulă. Totul arăta ca pe strada pe care o văzuse în coșmar. Pur și simplu, nu era cum trebuie.

Matt ieși din odaie și, tiptil, se apropie de dormitorul mamelor lui. Se gândea că poate avusese și Mike un coșmar și le rugase să-l lase să doarmă cu ele. Dar mamele lui dormeau, fiecare pe partea ei de pat. Mike nu se vedea pe nicăieri.

Matt se furișă pe scări în jos. Ajunse în bucătărie și văzu cutia de lapte de pe blat. Se apropie și-o atinse. Cartonul era cald. Stătuse pe-afară cel puțin o oră. Matt se uită la poza fetei dispărute, Emily Bertovich. Putea să jure că, nu se știe cum, fata din poză îi aruncase și ea o privire.

Ieși din bucătărie și se duse în camera de zi. Văzu un bol cu cereale, neterminat, pe măsuța de cafea. Lingura era încă în bol. Televizorul era pornit. Rula un vechi desen animat cu Răzbunătorii. Vorbea Thor.

— Omul de Fier a dat de necaz, Căpitane America, zicea.

Matt părăsi camera de zi și porni spre holul de la intrare. Se uită la cuier și văzu că geaca lui Mike lipsea. Zăvorul era descuiat. Lui Matt nu-i venea să creadă că fratele lui ar fi fost în stare să plece așa de acasă. Încă erau pedepsiți, fiindcă se încăieraseră la serbare. Dacă Mike ar fi fost prins pe-afară, mamele lor l-ar fi pedepsit pentru totdeauna. Ceva nu era deloc în regulă.

Matt deschise ușa.

Aerul era neclintit și tăcut. Peste noapte ninsese din belșug și, după cum arătau norii, de Crăciun îi aștepta un viscol și mai și.

— Mike? șopti. Ești pe-acolo?

Iarăși niciun sunet. Doar un cerb, holbându-se de peste stradă. Matt nu se simți deloc în largul lui. Își puse la repezeală haina și ghetele, observând că fratele lui își lăsase în casă încălțămintea. Așa că luă el ghetele lui Mike, le înnodă șireturile și și le aruncă peste umăr. După care, chiar când voia să iasă, ceva lăuntric îi ceru să se întoarcă în bucătărie și să pună mâna pe un cuțit.

O voce, s-ar putea zice.

Matt o porni pe stradă. Se uită în jos și, chiar și cu glazura de zăpadă care acoperea carosabilul, așa cum e acoperită gogoașa cu zahăr pudră, i se păru că zărește, abia-abia, urmele tălpilor goale ale fratelui său. N-ar fi putut, în mod normal, să vadă prea bine din cauza

ochiului leneş. Dar, de când îl atinsese Christopher pe braț, ochiul se făcuse din ce în ce mai bine. Era, după o săptămână, complet vindecat. Doar că vederea nu i se oprise la capacitate normală. Se făcea din ce în ce mai bună. Vedea acum pe o rază de kilometri întregi. Ca bunica lui cea cu vedere ageră, care pretindea că poate să-și dea jos ochelarii și să se uite la film, la cinemaul în aer liber pentru mașini, chiar de pe veranda ei. De auzit, n-ar fi avut cum auzi. Dar văzuse toate filmele bune. Apoi cinematograful se închisese. Iar ea murise de cancer la vezică. Matt nu știa ce-i venise chiar acum să se gândească la bunica lui. Se ținu după urme în jos, pe pantă.

Către pădurea din Mission Street.

Copacii erau acoperiți cu o pâclă subțire, matinală. Ca un nor. Matt puse capul în piept și-și continuă drumul spre pădure. Pe urmele fratelui. Ochiul îi zvâcnea și-l furnica tot mai tare pe măsură ce se apropia.

Mâna lui Matt se încleștă pe mânerul cuțitului când pătrunse în codru. Se ținu după urme pe cărare. Trecu de podețul cel arcuit și de pârâu, care nu mai era, nu se știe de ce, înghețat. Ajunse în luminiș. Simți cerbii privindu-l printre cetini, cu răsuflările ridicându-se precum vaporii dintr-o gaură de canal. Matt porni spre mina de cărbuni. Trecu tunelul până în cealaltă parte. Trecu de frigiderul abandonat, care i se păru fierbinte ca un foc de tabără. Ajunse într-un târziu la buldozerele și utilajele Companiei de Construcții Collins, parcate de cealaltă parte a pădurii.

Acolo îl văzu pe Mike.

Era ghemuit la pământ, în picioarele goale și cu un cuțit în mână. Matt își văzu fratele cum taie cauciucul din spate al unui buldozer. Trecu apoi la cel din față și-i desfăcu supapa. Apoi slobozi încet aerul din anvelopă, ajutându-se de cuțit. Matt se apropie fără zgomot de frate-său, care stătea cu spatele la el.

— Mike, șopti Matt.

Mike depărtă cuțitul de cauciuc.

— Mike, ce faci aici?

Mike nu răspunse. O clipă lungă.

— E Ajunul Crăciunului, zise în cele din urmă. Buldozerele o să ajungă azi la căsuța din copac.

— Și?

— Dacă domnul Collins dărâmă căsuța, Christopher n-o să mai poată ieși. Trebuie să-l salvăm.

— Cine ți-a spus asta?

— Tu mi-ai spus.

Matt îl apucă de umeri și-l roti spre el, observând că Mike stătea cu ochii închiși. Umbla prin somn.

Matt îi luă, ușurel, cuțitul din mână.

— Matt, trebuie să terminăm! protestă Mike prin somn.

— Stai liniștit. Întinde-te aici, pe haina mea. Termin eu, zise Matt.

Mike făcu așa cum i se ceruse. Puse capul pe paltonul lui Matt și începu să sforăie îndată. Matt luă încălțămintea și-o puse în picioarele înghețate ale fratelui său. Luă apoi amândouă cuțitele și, în câteva minute doar, făcu inutile toate utilajele. În orice altă noapte, ar fi fost, probabil, prinși asupra faptului.

Dar, ce noroc, paznicul lipsea din cauza gripei!

Capitolul 78

— Nenorociții!

Madam Collins își privi soțul cum trântește mobilul pe masa de la cantină. Mama ei era încă inconștientă la etaj, în rezerva sa și, cumva, afacerile se strecurau iarăși în viețile lor. Chiar și acum, de Ajun.

— Ce s-a întâmplat? se auzi madam Collins întrebând.

Își menținu o expresie îndatoritoare și preocupată pe chip, și totodată se prefăcu că ascultă tirada soțului despre „nenorociții” care îi distruseseră cauciucurile la camioane și buldozere. Îl auzi vag cum spunea că ar fi trebuit să dea drumul „rahatului de proiect din pădure” acum o lună, însă cineva îi purta sâmbetele. Nu-și permitea atâtea întârzieri. Trebuia să înceapă odată. Creditele trebuiau returnate. Și ea ar fi făcut bine să nu mai cheltuiască atâta, ce mama dracului!

Bla bla bla bla.

De câte ori începea cearta pe tema asta? De cinci ori pe lună? De zece ori, cât ținuse auditul? Ar fi putut să pună caseta și să nu mai piardă timp. „Kathleen, cine crezi că plătește pentru toate astea, că doar nu drăciile tale de activități caritabile?” „Dar, Brad, am transformat Shady Pines dintr-o acoperire pentru impozite într-o afacere înfloritoare.” „Afacere înfloritoare? Azilul ăla nu-ți plătește nici măcar pantofii!” Când încetaseră să se alinte, să mai facă dragoste? Cum își putea răbda el singur vocea aia, cât era ziua de lungă? *Doamne, încă vorbește? Da. Încă vorbește.*

Madam Collins înclină din cap și se scărpină pe sub colierul de diamante. Mâncărimea aia nu voia să dispară odată. Madam Collins învinuia mâncărimea pentru că ajunsese blocată aici în spital, așteptând ca mama ei să se trezească. Era asudată și cleioasă și nu putea face nimic cu părul în baia oribilă din spital. Pe lângă asta, nu știa cât mai poate să lase impresia că nu-l urăște pe omul ăsta de alături.

— Măcar mă asculți? se rățoi el.

— Sigur, Brad. E groaznic. Zi mai departe.

În vreme ce soțul continua să vocifereze, madam Collins se uită peste umăr și văzu o încăpere plină de oameni pe tărgi. Începuseră să mute bolnavi în cantină, ca pe soldații muribunzi din *Pe aripile vântului.* Se gândi la propria-i mamă, lăfăindu-se în confortul rezervei de la etaj, unde ar fi încăput cu ușurință două paturi. Se întrebă de ce amărâții ăia nu se dau jos de pe tărgi și nu-i omoară pur și simplu. Ea asta ar fi făcut. N-ar fi îndurat batjocura asta nici cinci minute. Probabil că de asta era ea bogată, iar sărăntocii, atât de proști, fără leac.

Preț de o clipă, madam Collins își imagină că oamenii de pe tărgi se ridică, intră în bufet și-i smulg soțului ei limba din gură. O, ce-ar fi vrut să vadă asta întâmplându-se. Se rugă în gând ca pacienții să se ridice și să-l omoare odată, ca ea să nu mai trebuiască să-i țină hangul că lumea întreagă îi poartă pică, deși la o simplă privire asupra faptelor și asupra numeroaselor sale conturi bancare ar fi dovedit că, de fapt, era sută la sută invers.

Apoi, după ce gloata termina cu el, ar fi putut s-o apuce spre rezerva confortabilă a mamei ei, s-o tragă din patul ăla cu așternuturi de bumbac fin și s-o spânzure cu cearșafurile. S-o spânzure pentru că uitase lucruri pe care madam Collins n-avea să le poată uita vreodată. Sticla de apă plină cu vodcă. Datoriile și sărăcia. Bărbatul cel brutal care-și uda propria fiică cu furtunul și-o dădea afară din casă în plin decembrie. Și mămicuța ei temătoare, care nu făcuse niciodată nimic ca să oprească totul, deși avusese zeci de ocazii.

„Dacă te comporți ca un câine, să stai afară ca un câine”, zicea el.

Și mama ei ce zicea? Nimic.

Mersi pentru amintirile de neuitat.

Vreme de opt ani, madam Collins asistase la felul în care se duceau pe copcă amintirile mamei ei. Timp de opt ani lucrase la azilul ăla ca să-i poată oferi mamei ei un nivel de îngrijire pe care mama ei nu i-l oferise niciodată. De ce? Fiindcă asta face un Collins. Nu un Keizer. Keizerii putrezesc pe tărgi în hol, în vreme ce familia Collins se lăfăie în rezerve luxoase. Keizerii se omoară cu băutura, în vreme ce Collinșii se îmbogățesc

vânzându-le-o. Era o Collins acum. Așa că, vreme de opt ani, madam Collins făcuse totul pentru mama ei, necerând în schimb decât ca bătrâna să crape odată. Să moară, ca să nu mai trebuiască să-și amintească totul în locul ei. Să se curețe odată, ca să nu mai trebuiască să stea lângă ea în salonul comun, privind interminabile reality show-uri în care legiuni nesfârșite de victime erau intervievate de gazde de toate culorile, sexele și crezurile, trase de limbă în legătură cu abuzurile suferite, în vreme ce în studio psihologii trăncăneau despre cum și părinții lor fuseseră cu siguranță abuzați. Să moară odată, și ea să nu se mai uite la indivizi penibili care varsă lacrimi penibile.

Dacă amărâții ăștia ar fi executat trei luni de temniță grea în pielea lui Kathy Keizer, ar fi avut atunci de ce să bocească. Încearcă numai să fii scrumiera tatălui tău pentru o zi. Să ți se spună în fiecare zi că ești urâtă. Că ești grasă, când tu ești anorexică. Încearcă să stai, înghețată de frig, cu ochii țintă la oblonul de aluminiu din spatele casei, noapte de noapte. Și după aceea vezi dacă-ți poți sili mintea să transforme oblonul ăla într-un viitor luminos.

Imaginează-ți casa, Kathy. O să trăiești într-una mai mare cândva.

Cea mai mare din oraș, Kathy. Și un colier de diamante.

Și-un soț puternic. Imaginează-ți soțul ideal. Închipuie-ți un fiu frumos.

Încearcă numai să-ți înfigi unghiile în palme, noapte de noapte, ca să nu mori înghețată în curte. Să-ți vezi tatăl cum bea în bucătăria încălzită. Și apoi să-mi spui despre cum ticăloșii ăștia bețivi au fost abuzați la rândul lor. Fiindcă știi ce? Unii părinți care-și abuzează copiii n-au fost abuzați. Chiar și în marea schemă a oului și a găinii, nu toată lumea are o scuză. Cineva a fost musai primul. Și doar o dată, atât. Ar fi dat un milion de dolari dacă la una din emisiunile alea fără sens ar fi fost vreodată invitat, măcar o dată în ultimii opt ani, vreun tătic onest.

— M-am trezit și am zis „o să o ard cu țigara”.

— De ce? Fiindcă ați fost abuzat? să zică gazda emisiunii.

— Nu. Fiindcă mă plictiseam.

Madam Collins i-ar fi trimis un cec omului, drept mulțumire pentru onestitate, și încă un cec pentru copiii lui, care aveau șanse să înțeleagă cum fusese cu adevărat viața lui Kathy Keizer. Restul, n-aveți decât să-ncercați să fiți Kathy Keizer pentru o zi. Și dacă o scoți la capăt înseamnă că nu ești o cârpă nenorocită.

— Kathleen? Ce naiba-i cu tine? întrebă soțul ei.

Madam Collins aruncă o privire la ceasul de pe peretele cantinei. Trecuseră, cumva, zece minute.

— Scuză-mă, dragă. Mi-e un pic rău. Poți să repeți ce-ai zis ultima oară?

— Am zis că trebuie să mă duc în pădurea din Mission Street ca să rezolv cu coșmarul ăsta. Știu că-i Ajunul Crăciunului, dar suntem la limită.

Bărbatul strânse din umeri, parcă temându-se ca ea să nu-i sfâșie cămașa doar pentru că sugerase că n-o să fie cu familia de Ajun. Însă femeia se mulțumi să zâmbească.

— Sigur, dragă. Zise. O să-ți fac cea mai bună masă de Ajun pentru când te întorci acasă.

— Ești bine, Kathleen?

— Sigur că sunt, răspunse ea zâmbind reținut.

— Sigur?

— Du-te la lucru. Mă găsești acasă când termini.

Și, zicând acestea, îl sărută pe buze. N-ar fi reușit să-l buimăcească mai tare nici dacă i-ar fi făcut sex oral la aniversarea căsătoriei, fără minimum trei pahare de Chardonnay la bord. Madam Collins era în multe feluri. Însă nu și înțelegătoare.

— Bine, zise. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Ea dădu din cap că așa o să facă, apoi domnul Collins plecă. În clipa când dispăru din raza ei vizuală, madam Collins își coborî privirea și-și dădu seama că-și înfipsese unghiile în palme și că palmele sângerau. Nici măcar nu-și dăduse seama. Se uită prin cantină la pacienții nespălați de pe tărgi.

Se holbau la ea cu toții.

Știa că, dacă soțul ei nu mai era aici, ar fi putut s-o vâneze pe ea. Studiase destulă istorie ca să știe ce se alege de nevestele bogaților în timpul unei revoluții.

Madam Collins știa că oamenii ăia încearcă s-o intimideze cu privirile lor, dar nu înțelegeau.

Pentru ea, erau un oblon de aluminiu.

Concursul de holbat ținu aproape un minut. După ce ultima persoană din cantină clipi și-și feri privirea, doamna Collins ieși din încăpere. Din bun-simț. Sau pentru că așa-i șoptise în minte o voce. Dar ceva îi spunea că trebuie să-și ducă acasă fiul. Avea nevoie de un pahar de vin și de-o baie lungă. Nu se mai putea spăla iarăși în toaleta rezervei. Se întoarse deci în cameră și-și găsi mama încă inconștientă și pe fiul ei citindu-i cu voce tare.

— Ca să te pot vedea mai bine, drăguță, zicea.

— Brady, trebuie să plecăm, șopti.

— Dar vreau să stau cu bunica, răspunse el, tot în șoaptă.

— Bunica doarme încă.

Brady nu voi să cedeze.

— Nu, bunica e trează. Acum am vorbit cu ea, zise.

— Nu mai minți. Ia-ți geaca.

— Dar nu mint, zise băiatul.

Doamna Collins își privi mama, care dormea netulburată. Știa că fiul ei mai are obiceiul să facă glume crude, dar asta era prea de tot.

— Brady Collins, număr până la trei. La trei… te duci în cușca câinelui.

Dar Brady nu se clintea.

— Jur că am vorbit cu ea, zise.

— UNU, începu madam Collins.

— Buni, trezește-te, zise băiatul.

— DOI, șuieră ea.

— Te rog, buni! Nu mă face să mă duc acasă cu ea!

— TREI!

Madam Collins își apucă fiul de-un braț și-l răsuci spre ea. Îl privi drept în ochi.

— Dacă-mi faci o scenă de față cu lumea, o să te las în cușca câinelui până în dimineața de Crăciun, mă jur pe ce am mai scump.

Ochii lui Brady se întunecară. O țintui cu privirea cât de mult putu să îndure. Însă, până la urmă, făcu ce făceau toți ceilalți în prezența mamei lui. Inclusiv tati.

Clipi primul.

De îndată ce ieșiră din rezervă, madam Collins intră în stare de alertă. Nu din pricina mersului prin spital, cu toate că uităturile pe care i le aruncau sărăntocii erau întru câtva agasante. Nici măcar din pricina condusului spre casă, cu toate că accidentele, arborii căzuți și cozile de la benzinării erau alarmante.

Nu. Problema era Brady.

— Mami, cum te cheamă pe tine? întrebă.

— Kathleen Collins.

— Nu, care-i numele tău adevărat? De dinainte să-l cunoști pe tati.

— Kathy Keizer. De ce întrebi?

— Doar așa…

Madam Collins nu era, poate, cea mai drăgăstoasă mamă de pe pământ, însă își cunoștea bine fiul. Și Brady nu punea întrebări. Era, în privința asta, exact ca taică-său. Însă, în clipa asta, era cât se poate de prietenos. Totuși, atitudinea lui avea ceva bolnăvicios. Se purta frumos într-un fel calculat. Îi zâmbea fals. Într-o tăcere deghizată în calm. Ajunseră acasă și străbătură aleea lungă până la conac. Niciuna dintre mașinile servitorilor nu se vedea în față. Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă. Erau doar ei.

— Mami, vrei un sendviș? întrebă el.

— Nu, mersi, vreau doar o baie. Și n-ai uitat ceva?

— Ce?

— Am numărat până la trei. Nu mă păcălești tu purtându-te frumos. Știi regulile. Dacă te porți ca un câine, o să fii tratat ca un câine. Ieși afară!

Aerul dintre ei era tăcut. Lui madam Collins nu-i plăcea să-și pedepsească copilul. Era opusul tatălui ei. Nu l-ar fi udat niciodată pe Brady cu furtunul. Niciodată nu l-ar fi lăsat afară, expus intemperiilor, o noapte întreagă. Și se asigurase că există o cușcă pentru câine care să-i țină de cald. Dar exista un motiv pentru reguli. Trebuia să-l învețe să fie mai bun decât ea. Trebuia să-i ofere propriul oblon de aluminiu pe care să-și picteze visurile. Era spre binele lui.

— O oră, Brady. Sau vrei două?

El tăcu. Țintuind-o cu privirea. Încolăcit în sine ca un șarpe.

— Una, zise.

— Bine. Du-te atunci și stai o oră acolo, cât face mami baie.
— Bine, mamă, zise băiatul.
Se așteptase la ceva rebeliune. Se simțea vinovată când Brady nu se răzvrătea. Poate că de data asta nu-și meritase pedeapsa. Dar n-ar fi vrut ca fiul ei să învețe lecția greșită și să ajungă pe-o targă în cantina spitalului, nu? Firește că nu. Așa că-l scoase la adăpostul câinelui, sub privirile cerbilor. Îi dădu voie să rămână cu geaca pe el.
— Te iubesc, Brady, zise și, întorcându-i spatele, intră înapoi în bucătăria încălzită ca să-și toarne paharul de Chardonnay rece.
Brady nu răspunse. Intră în cușca câinelui și începu să o supravegheze de acolo, așa cum trebuia să facă. Bunica îi spusese că așa urma să fie. Îi spusese tot ce voia de la el, chiar înainte să închidă ochii și să se prefacă adormită în fața mamei lui. Nu voise ca mama lui să fie distrasă de un fapt atât de trivial ca luciditatea ei.
— Brady, odată ce ajungi în curtea din spate, poți să-i faci lui buni un mare serviciu?
— Sigur, buni.
— Data următoare când te mai azvârle în cușca aia de câine, asigură-te că-i ultima oară. Familia asta trebuie să se vindece. Bine?
— Bine, buni.
Bătrâna zâmbise știrb.
— Mulțumesc, Brady. Ești un băiețel de ispravă. Știu că ți-a fost greu. Bătrânii și copiii sunt invizibili pentru restul lumii. Dar vrei să-ți spun un secret?
— Ce secret?
— Nu ne bate nimeni la de-a v-ați ascunselea.
După ce madam Collins urcă la etaj ca să se vâre în cada plină cu spumă, fiul ei se furișă înapoi în casă și intră tiptil în bucătărie. Scoase din suport, cu degețelele înghețate, cuțitul cel lung. Apoi urcă fără zarvă la etaj, exact cum îi spusese bunica.

Capitolul 79

Madam Collins puse pe ea capot și papuci și se îndreptă spre baia mare. Deschise ușa și savură frumusețea încăperii făcută din marmură și sticlă. Oamenii soțului ei lucrau încă la dulăpioarele cele noi și lăsaseră câteva cutii cu vopsele și pete. Însă, nu peste mult, încăperea avea iarăși să-i aparțină.

Își pregăti o baie plăcută, caldă. Aruncă în apă grăunțe de săpun cu parfum de lavandă și privi cum fac spumă. Cât se umplu cada, madam Collins șterse aburul adunat pe oglindă cum se adună umezeala pe parbriz. Își privi colierul cu diamante de la gât și se simți mândră că micuța Kathy Keizer izbutise să scape din curtea aceea rece. Transformase, prin puterea voinței, oblonul de aluminiu în baia asta superbă și-n cada asta superbă, cu podea superbă de marmură.

Uite-ți casa, Kathy. O să trăiești într-una mai mare cândva.

Cea mai mare din oraș. Uite-ți soțul ideal. Uite-ți fiul frumos.

Madam Collins se lăsă, goală, să alunece în cadă. Nici nu știa ce-i mai plăcut. Apa caldă sau vinul rece. Își privi tăieturile din palmă. Băltoacele stacojii întinzându-se prin apa din cadă ca niște nori molatici, roșii. Madam Collins închise ochii și îngădui apei fierbinți să-i alunge frigul din oase. Frigul din curte, de care nu putuse vreodată scăpa. Nici măcar în vacanțele în Hawaii, unde încercase să uite că are, pe sub fondul de ten, arsuri urâte de țigară și tăieturi în palmă. Frigul era întotdeauna prezent.

Doamne, ce urâtă ești, Kathy Keizer!

Nu voia să asculte de voce. Nu și-n seara asta. Nu mai era Kathy Keizer. Își aminti momentul în care preotul spusese mulțimii „Vi-i prezint pe domnul și doamna Bradford Collins”. Din clipa aceea folosise numele Kathleen. Doamna Kathleen Collins.

Kathy Keizer era pentru ea la fel de moartă ca și taică-său.

După ce se întorsese din luna de miere din Europa, tot ce voise Kathleen Collins fusese să-și construiască locuința visurilor sale. Soțul ei voia o casă din

Deerfield, aproape de Autostrada 19, și birou. Însă noua doamnă Collins nu petrecuse atâta vreme în spatele casei, înghețând de frig, ca să cumpere casa „folosită” a cuiva. Voia ca totul să fie nou. Elegant. Modern. Sticlă și oțel. Fără obloane de aluminiu. Un șemineu mare, să-i vâre căldura în oase. O baie frumoasă, ca să spele amintirile urâte. Domnul Collins fusese de acord cu totul, fiindcă, pe atunci, o iubea. Soția sa era pentru el la fel de frumoasă cât era pentru ea casa.

Doamne, ce urâtă ești, Kathy Keizer!

— Mă numesc Kathleen Collins, fir-ar să fie! se stropși ea cu voce tare.

Își ascultă ecoul vocii răsfrânt în podeaua de marmură de import. Adusă la întoarcerea din a treia ei călătorie în Italia, pe care tatăl ei n-o văzuse niciodată. Închise ochii și se luă la trântă cu vocea. O mai făcuse și-n alte dăți și câștigase mereu.

Niciodată n-o să poți ascunde cicatricile, Kathy Keizer.

N-o să te încălzești niciodată, Kathy Keizer.

Doamne, cât ești de urâtă, Kathy Keizer!

Reușise să învingă vocea, chiar și la înmormântarea lui taică-său. Îl urâse din toată inima pe omul din sicriu, dar avusese mare grijă să verse o lacrimă pentru el, fiindcă asta ar fi făcut un Collins. Îl privise cum e coborât în pământul cimitirului, în toiul iernii. Pe vecie îngropat într-o curte rece. Îngropat cu toate secretele, fiindcă ea n-avea de gând să-și transforme trecutul într-un talk show cu reclame adresate prăpădiților de pe tărgi. N-avea de gând să sporească, la naiba, numărul victimelor de la televizor, toate pedalând pe ideea că toți părinții care-și abuzează copiii au fost la rândul lor abuzați. Ea, una, n-avea să se lase îngropată. Ci incinerată. Ca să nu-i mai fie niciodată frig.

— Mami?

Madam Collins deschise ochii. Îl zări pe Brady în pragul ușii.

— Brady ce cauți aici?! întrebă.

Brady porni spre ea.

— Ce ții la spate, Brady?

— E secret.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— E singurul răspuns pe care o să ți-l dau, mami.

Brady făcu încă un pas spre ea. Ea îl privi în ochi. Îl mai văzuse îndărătnic. Dar acum era altceva. O băga în sperieți. Ceva îi spunea că era ultima confruntare cu fiul ei. Cineva trebuia să clipească primul. Era război.

Și ea intenționa să-l câștige.

— Ascultă, băiete, șterge-o afară în clipa asta, altfel o să stai o săptămână în cotineața aia împuțită, pricepi?

Brady nu răspunse. Ci doar se apropie. Cu chip calm. Nu se mai temea de ea.

— Bradford Wesley Collins, număr până la trei.

— Bine. O să număr și eu.

Brady mai făcu un pas spre ea. Madam Collins făcuse până atunci să se plece privirea oricui o înfruntase, dar fața lui Brady avea o expresie de furie mocnită pe care o știa. I se părea că încearcă să-și învingă propria reflexie.

— UNU! șuieră.

Brady zâmbi, o încruntătură pe dos, fioroasă de-a binelea.

— DOI!

Brady aduse în față mâna ascunsă la spate.

— TREEEEEI! urlă Brady.

Și, cu acel urlet, Brady înălță cuțitul și sări către cadă. Madam Collins îl îmbrânci și ieși din vană. Orice gând să-și disciplineze fiul dispăruse. Aici era vorba despre autoapărare. Ateriză cu tălpile pe marmura lucioasă și alunecă, dând cu capul de podea. Rămase întinsă pe marmura italiană de import. Își văzu fiul apropiindu-se, dominând-o de la înălțimea sa, ca un gigant. O luă amețeala. Nici nu mai știa sigur dacă se trezise ori era încă ațipită în cadă.

— Mami? zise Brady. Bunicii îi pare rău pentru tot ce-a făcut bunicul, dar nu mai trebuie să ne gândim la asta acum. OK?

Brady îi atinse brațul. Ea simți furnicătura de pe buricele degetelor lui ca pe scânteile muribunde ale unui foc de tabără. Brady îi întinse cuțitul. Se gândi, un moment, să-și taie gâtul cu el. Ori poate să-l înjunghie pe el. Dar nu pentru asta era cuțitul. Nu. Era pentru altceva. Brady deschise sertarul ei cu cosmetice și-i înmâna toate favoritele ei. Mascara. Ruj. Fond de ten.

— Bunica spune că-i vremea să nu te mai simți urâtă. Nu mai ești Kathy Keizer. Ești Kathleen Collins. Mi-a spus să te fac să te simți drăguță, bine?

Brady întinse mâna ca s-o ajute să se ridice. Tot se mai simțea un pic amețită, însă Brady îi luă cu blândețe brațul, ajutând-o să se ridice. O însoți apoi până la oglindă. Amândoi se uitară în oglinda mare și frumoasă de la masa de machiaj, împodobită cu beculețe speciale, precum cabina unei vedete. El îi așeză pe umeri capotul frumos de mătase, acoperind arsurile făcute cu țigara.

— Bunica zice că nu ești câine, mami. Ascult-o pe bunica, rosti Brady.

Băiatul întinse mâna și-i trase de la gât colierul cu diamante. Madam Collins își privi gâtul lung. Ce piele netedă avea odată, când era Kathy Keizer. Dar acum madam Collins avea un grumaz plin de riduri. Începu s-o mănânce, așa că se scărpină. Dar scărpinatul nu rezolva nimic. Mâncărimea se făcu și mai iritantă. Așa că-i veni altă idee. Luă tubul cu fond de ten și începu să umple adânciturile urâte pe care i le lăsaseră pe piele diamantele.

— Așa, mami. E vremea s-o ștergi pe Kathy Keizer, zise Brady.

Madam Collins vedea încă petele roșii și urâte, așa că mai aplică fond de ten. După ce termină cu gâtul trecu la față. Trebuia să arate prezentabilă pentru Crăciun. Ce aveau să creadă oamenii? Era Kathleen Collins acum. Nu putea să îngăduie nimănui s-o mai vadă pe Kathy Keizer.

Doamne, ce urâtă ești, Kathy Keizer!

Își puse pe buze roșu-aprins, însă nu arăta cum trebuie. Nu aducea a Kathleen Collins. Arăta ca proasta de Kathy Keizer, când se dăduse prima oară cu ruj. Arăta ca o pațachină. Ca o prostituată. Ca un clovn. O față de clovn.

— Bunica vrea să te simți frumoasă, zise Brady.

Madam Collis își întinse pe piele fondul de ten. Strat după strat. Ca untul pe pâine. Dar tot nu era de ajuns. Răscoli prin sertarul cu cosmetice. Scoase lichid pentru bronzat și și-l turnă în palme. Doamne, palmele astea! Cu cicatrici. Nu aveau nimic de-a face cu mâinile

elegante ale lui Kathleen Collins. Astea erau labele lui Kathy Keizer.

Doamne, ce urâtă ești, Kathy Keizer!

Își turnă în căușul palmei tot lichidul pentru bronzat artificial. Pe cicatrici. Peste amintiri. Și totuși nu era destul de gros. Tot o vedea pe fetița din geam, privind de afară bucătăria încălzită. Luă mai mult din toate. Mascara. Contur pentru pleoape. Toate rujurile. Se mânji cu toate pe corp. Dar încă nu era destul. Încă se vedeau cicatricile. Madam Collins își turnă și-și întinse pe piele toate produsele cosmetice și de machiaj pe care le avea, și cu toate astea, o vedea încă pe Kathy Keizer. Se învârti prin baie cuprinsă de o panică nebună, căutând alte cosmetice.

Dar nu-i mai rămăsese decât vopseaua.

Madam Collins apucă cutiile cu vopsea ale echipei de constructori și le desfăcu, folosind cuțitul adus de fiul ei.

— Așa, mami, zise el.

Madam Collins se apropie de oglindă și începu să se ungă cu vopsea. Mai întâi un strat drăguț de grund cenușiu. Apoi o vopsea albă, densă. Își turnă în cap vopseaua. Pe corp. Nu putea stăvili mâncărimea de pe gât. Și nu se putea simți frumoasă indiferent câtă vopsea ar fi turnat pe ea.

Asta fiindcă ești urâtă la interior, Kathy Keizer.

Vocea revenise. Și de data asta nu mai credea c-o să câștige. Și poate că vocea avea dreptate. *Firește,* își zise. *Vocea are dreptate. Interiorul meu e plin de cicatrici și urât. Acolo se ascunde Kathy Keizer. Acolo e locul durerii.*

— Mami, zise cu voce calmă Brady.

— Da, Brady?

— Mai știi cum credeai că pe undeva există un părinte care și-a abuzat copiii fără să fi fost el însuși abuzat?

— Da?

— Ai zis că, dacă ți-ar spune cineva asta, ai muri fericită.

— Da, rosti ea cu lacrimi brăzdându-i stratul de vopsea de pe obraz.

— Păi… știu sigur că există unul, zise cu voce domoală Brady.

Madam Collins simți că o cuprinde o ușurare imensă. Zâmbi, amestecând în cutia de vopsea cu cuțitul, de parcă ar fi învârtit polonicul într-un ceaun. Apoi duse la buze cutia cu vopsea. Se gândi că poate e adormită. Că e un vis, fiindcă altfel cum se puteau explica ochii lucitori ai fiului ei? Negri ca de cărbune.

— Deci, mami, ai vrea să știi care a fost primul părinte care și-a abuzat copiii fără să fi fost el abuzat înainte?

— Da, Brady. Spune-mi, te rog.

Brady se proțăpi înaintea ei, în marginea mesei de marmură. Când vocea i se schimbă, sângele ei se făcu la fel de rece ca acea curte de altădată. Întrucât recunoștea glasul. Era al tatălui ei. Desfășurându-se cu încetinitorul, ca un disc pus pe turație mică.

— răSpunSul E duMNnezEu.

Apoi madam Collins duse la gură cutia și lăsă vopseaua să acopere interiorul lui Kathy Keizer.

Capitolul 80

Trebuiau s-o omoare pe doamna șuierătoare.

Trebuiau să obțină cheia.

Omul cel amabil ridică scara pliabilă și ieșiră din adăpost. Din frigider. În lumina dimineții. Christopher era invizibil pentru toți, în afară de omul cel amabil, însă asta nu-i micșora frica. Doamna șuierătoare umblase noaptea întreagă prin lumea imaginară. Așteptându-i. Întinzându-le capcane. Pregătindu-se.

— Vino, zise omul cel amabil. Trebuie s-o găsim cât încă e ziuă. O șansă mai bună n-o să avem.

Porniră prin desișuri. Pe propriile urme. Cărarea îi aduse în luminiș, iar luminișul la căsuța din copac. Omul cel amabil se sui încă o dată pe scară ca să se convingă că ușa era tot încuiată. Găsi pe ușă două cuvinte. Scrise cu sânge.

TIC TAC

Omul cel amabil încercă să-și ascundă teama, însă Christopher i-o putea vedea. Crescând cu fiecare pas. Nu din pricina a ce găsiseră. Ci fiindcă nu găseau nimic.

Pădurea era cu totul pustie.

Era de parcă lumea imaginară s-ar fi golit. Sau s-ar fi ascuns undeva. Pândind, așteptând să se arunce asupra lor. O căutară prin pădure aproape un ceas, dar fără să dea de nimic. În afară de urmele unor cerbi. Se ținură deci după urme, dar urmele se învârteau în cerc ca un carusel. Era o păcăleală. Ceva bine ticluit. Christopher o simțea pe doamna șuierătoare prin preajmă, jucându-se de-a șoarecele și pisica. De-a v-ați ascunselea, ca o fetiță. Așteptând să treacă ziua. Așteptând să se lase noaptea, ca să poată țipa…

— Cine nu-i gata îl iau cu lopata!

Ieșiră din pădure. Christopher se ținu alături de omul cel amabil, care se mișca iute prin desișuri, fără să scoată un sunet. Străzile erau pustii. Nu se vedeau oameni-căsuță poștală. Însă urmele erau proaspete. Cu miile, pe asfalt. Mici, de la tocuri. Mari, de la pantofi, sandale ori tălpi goale. Unele de copii. Unele cu câte o

adâncitură în plus, de la bastoanele bătrânilor. Unele cu membre lipsă. Ori degete.

— De unde vin oamenii-căsuță poștală? întrebă Christopher.

— Au fost aici mereu. Sunt soldații ei.

— Poate îi putem schimba. Poate… să le tăiem sforile care-i leagă unii de alții și să le dăm drumul, zise Christopher.

— Am încercat asta odată. Am tăiat ațele de la gura unei fete și de la gura surorii ei.

— Și ce s-a întâmplat?

— Au încercat să mă mănânce de viu.

Omul cel amabil se apropie de fosta casă a lui David Olson, cea de pe colț. Nu era nimeni înăuntru. Nici doamna șuierătoare. Nici David. Doar cuvinte scrise cu sânge pe geamul de la dormitorul lui David.

TIC TAC

Omul cel amabil se uită la cuvinte îndelung, cu amărăciune. Christopher își aținti privirea asupra ferestrei prin care doamna șuierătoare îl îndemnase pe David să iasă în urmă cu cincizeci de ani. Parcă-l vedea umblând somnambul prin pădure. De unde n-avea să se mai întoarcă nicicând. Omul cel amabil nu vorbea, însă Christopher îi simțea o parte din gânduri trecându-i prin piele, ca apa dintr-un robinet care picură. Vorbe de vinovăție și de întristare. Ultima oară când omul cel amabil încercase s-o ucidă pe doamna șuierătoare, David Olson murise. Christopher simți povara de pe umerii omului cel amabil, atârnând grea ca o cruce.

Nu pot îngădui…

Nu pot îngădui… să se întâmple iarăși.

Omul cel amabil se uită către soare, care se înălțase și mai mult în văzduh. Norii se întunecau și se apropiau de pământ.

— Christopher, o să rămânem curând fără lumina zilei. Ești Dumnezeu aici. Trebuie să-ți liniștești mintea. Trebuie s-o găsești.

Christopher încercă s-o localizeze pe doamna șuierătoare, însă, ori de câte ori închidea ochii, nu izbutea să simtă decât nebunia care sporea în lumea reală. Ori de câte ori clipea, imaginea se schimba ca într-un șir de poze de vacanță. Auzi glonțul clovnului izbindu-i țeasta. Simți gustul vopselei care aluneca pe gâtul lui madam Collins. Simți cămașa de noapte îmbibată de sânge a doamnei Henderson, care conducea mașina șerifului și asculta radioul. Nu mai era poliție care s-o urmărească. Sângele șerifului picurând la operație. Cald și lipicios, precum rana de glonț din capul clovnului. Gloanțele ajunseră la picioarele lui Ed Specialul. Își încărcă arma. Se pregăti de război. Prietenii lui erau în pericol. Trebuia să iasă de aici. Christopher simți pe umăr mâna omului cel amabil.

— Nu lăsa ca lumea reală să-ți distragă atenția. Respiră adânc.

Christopher respiră adânc și simți, în cele din urmă, prezența doamnei șuierătoare. Doar că nu era într-un singur loc. Era peste tot. Șoptind în mințile tuturor. O clipă, Christopher crezu c-o aude șuierând în urechile mamei lui. Simțea mirosul parfumului mamei lui și-i simțea palma caldă pe piept. Mama lui era acolo. Pe undeva. Și în jurul ei doamna șuierătoare, otrăvind orașul întreg. Dacă nu ieșea odată, mama lui avea să fie încolțită de toți.

— Trebuie să ies și s-o salvez pe mama, zise Christopher.

— Urmează gândul ăsta, zise omul cel amabil. Ia urma mamei tale.

Christopher făcu întocmai. Închise ochii și lumina începu să-i danseze pe sub pleoape, sclipind ca stelele. Gândul aduse o amintire, caldă și moale ca pâinea. Mama lui îl ducea la școală, în prima zi. Erau în vechiul lor rechin de uscat. Pretinseseră că locuiesc la altă adresă, ca el să poată urma o școală super. Așa de mult îl iubea. Ar fi făcut orice pentru el. Ar fi murit pentru el. Pleoapele lui Christopher tremurară și văzu, cu ochii minții, școala. Mare și luminoasă.

— Ți-au zvâcnit pleoapele. Ce-ai văzut? întrebă cu nerăbdare omul cel amabil.

— Școala mea.

— Haide, atunci.
— Acolo e doamna șuierătoare? întrebă Christopher.
— Nu știu. Știu doar că trebuie să mergem acolo.
Omul cel amabil porni pe stradă. Iute și fără zarvă. Mereu în alertă. Mereu cu urechea ciulită. Vânând-o. Sau fiind vânat de ea. Christopher îl privi cum se ghemuiește pe după copaci și tufe, cum cercetează fiece palmă de drum, căutând vreo capcană. Dar nu se ivi niciuna. Erau doar cele două cuvinte scrise cu sânge pe uși și pe asfalt. Două cuvinte zgâriate pe caroseriile mașinilor.

TIC TAC

Omul cel amabil îi deschise drumul, pe deal în sus, către școală. Se duseră la fereastra băii băieților. Omul cel amabil își lipi de geam urechea și ascultă sunetele dinăuntrul școlii. Lui Christopher i se păru că simte ceva. Ceva rece și rău.
— Stai în spatele meu, zise omul cel amabil. Să poți totuși, dacă e o ambuscadă, să scapi.
Omul cel amabil deschise geamul. Scâââârț. Trecu peste pervaz și ateriză pe gresia rece. Omul cel amabil studie întunericul ca un soldat. Ascultând cu ochii. Privind cu urechile. După un minut interminabil parcă, ridică privirea și, cu o înclinare a bărbiei, îl înștiință pe Christopher că îl poate urma.
Christopher coborî la rându-i și cei doi străbătură toaleta băieților. Întunecoasă, cu apă picurând. Omul cel amabil deschise ușa și aruncă o privire furișă pe hol. Era pustiu și tăcut. Trecură tiptil pe lângă șirurile de dulăpioare metalice. Neclintite, reci. Ca niște sicrie așezate vertical într-un mausoleu. Christopher își aminti acel coșmar dintâi. Cu copiii dând să-l mănânce de viu. Christopher văzu o priveliște familiară la capătul culoarului.
Biblioteca.
Porniră într-acolo. Christopher își simțea inima cât un purice. Omul cel amabil puse urechea la ușa bibliotecii. Nu se auzea nimic. O deschise cu grijă. Încăperea era întunecoasă și părea pustie. Christopher își aminti de discuțiile pe care le avusese aici cu

doamna Henderson. Îi povestise despre cărțile preferate ale lui David Olson, după care se dusese acasă și-și înjunghiase soțul. Christopher porni, pâș-pâș, printre cărți. Ajunse la raftul familiar. La acea carte familiară.

Frankenstein.

Christopher deschise cartea și surâse văzând ce le lăsase David Olsen în lumea imaginară.

Încă o felicitare de Crăciun.

Se uitară la ea în tăcere. Era un alt mesaj. Un alt indiciu de la David. Pe partea din față era o ilustrație cu o casă frumoasă, înconjurată de un gard alb din scânduri, pe care se lăsase zăpada. Christopher deschide felicitarea, însă nu văzu nimic scris de mâna lui David, ci doar inscripția originală de pe felicitare.

Peste râu
și prin pădure
Spre casa bunicii am pornit.

Christopher cercetă iarăși mesajul. Îl nedumerea. Nu însemna nimic special pentru el. Studie ilustrația. Gardul alb. Ușa roșie. Se întoarse să-l întrebe pe omul cel amabil. Și îi văzu expresia. Una care-l făcu pe Christopher să se crispeze.

Omul cel amabil era îngrozit.

— Ce este? întrebă Christopher.

— Știu unde-o să se ducă ea.

— Spune-mi, izbuti să rostească, cu un nod în gât, Christopher.

Omul cel amabil șovăi o clipă, apoi zise în șoaptă:

— Christopher, te-ai trezit vreodată dintr-un coșmar într-atât de terifiant că nu ți-ai mai amintit nimic din el la trezire?

— Sigur că da, zise Christopher, deja temător de ce avea să audă.

— E un loc, aici. Unde ea te-a ținut șase zile.

Christopher înghiți puternic în sec, încercând să-și adune curajul. Se strădui să-și amintească ce i se întâmplase. Dar nu văzu nimic.

— Știm, deci, unde se duce, spuse Christopher încercând să-și dreagă glasul cât să sune mai curajos. Încă-i putem lua cheia. Încă o putem omorî.

— Nu înțelegi. Nu poți să apari așa, pur și simplu. Locul e înconjurat de paznicii ei. Cu sutele. Poate cu miile.

— Sunt invizibil. Pot s-o fac. Pot s-o iau prin surprindere.

— Exact așa a zis și David, replică cu gravitate omul cel amabil. Până ce ea i-a transformat căsuța din copac în curtea din spate a acestui loc. Glumița ei răutăcioasă. Și o avertizare pentru noi, restul.

— David nu ne-ar fi lăsat indiciul dacă n-ar fi crezut că se poate s-o omorâm acolo, zise Christopher. Trebuie să obținem cheia. Ce altceva putem face?

Omul cel amabil încuviință. Nu mai rămânea nimic de spus.

— Să mergem, zise într-un târziu.

Omul cel amabil ieși, iar Christopher îl urmă. Norii se întindeau peste lumina soarelui, făcând ziua să capete o nuanță sângerie. Temperatura scăzuse. Dinspre linia orizontului se ridică un țipăt imens, lovind cerul ca o bilă de biliard, împrăștiind norii. Răsuna de parcă o mie de oameni ar fi fost aruncați de vii în flăcări.

— Ce-i asta? întrebă Christopher.

— Armata ei.

Îl călăuzi pe Christopher, în grabă, spre terenul de joacă al școlii. Christopher se uită la locul unde copiii se jucau cu mingea și la terenul de baseball. Omul cel amabil se lăsă într-un genunchi.

— Christopher, ascultă-mă bine, fiindcă s-ar putea să fie ultima ocazie să-ți spun asta. Lumea imaginară e ca un vis. Și în vis poți face orice, da? Închide doar ochii, liniștește-ți mintea și folosește-ți imaginația. Așa merge aici. Dacă vezi ceva cu ochii minții, poți să și faci lucrul ăla. Poți zbura ca Omul de Fier. Poți fi mai tare decât Hulk. Mai curajos decât Căpitanul America. Mai puternic…

— Decât Thor? întrebă Christopher.

— Decât ciocanul lui Thor, zise omul cel amabil. Așa că, dacă vrem să ne furișăm înăuntru, trebuie s-o facem în liniște. Poți încerca?

Omul cel amabil se opri din vorbit, însă nu și din gândit. Christopher îi simți, tremurătoare, cuvintele pe piele.

Poți zbura ca Omul de Fier.

Christopher încuviință din cap. Închise ochii și-și liniști mintea. Simți mâncărimea urcându-i prin corp ca o armată de furnici. Fruntea i se încinse de febră. Dogoarea era ca a focului de sub un balon cu aer cald. Privi cu ochii minții și se imagină plutind ca baloanele de la întrecerea Baloanelor. Aerul rarefiindu-se. Își imagină lumea privită de la trei metri deasupra pământului. De la șase metri, înălțându-se ca un balon frumos.

Jerry a găsit baloanele!

Jerry are de gând s-o omoare pe mama mea!

Vocea i se năpusti în minte. Christopher deschise ochii și văzu că era la șase metri deasupra solului. Se sperie și căzu, aterizând cu un bufnet. Omul cel amabil îl ridică de pe jos.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Nu te-ai antrenat destul. E vina mea. O să găsim altă cale.

Tăcură amândoi preț de o clipă. Christopher își aruncă privirea în zare. Văzu o pasăre intrând în nori. Și o altă pasăre ieșind din nori. Își îndreptă ochii spre șirul de leagăne. Se gândi la ziua când văzuse întâi fața de nor pe cer. Se dădea în leagăn. Sărise de-acolo și echipa Piraților câștigase campionatul. Încă nu putea să zboare ca Omul de Fier.

Dar ar fi putut, cine știe, să aterizeze ca el.

— Ce zici de leagăne? întrebă.

Omul cel amabil se uită la leagăne și la traiectoria lor.

— O să meargă, zise. Hai.

Christopher se sui într-un leagăn. Omul cel amabil îl ocupă pe cel de alături.

— Trebuie să ajungi la doamna șuierătoare cât e încă ziuă.

Christopher încuviință. Omul cel amabil băgă mâna în buzunar și puse în mâna lui Christopher o teacă de piele moale.

— Am asta de la tatăl meu, zise. Acum e ta.

Christopher trase din teacă o lamă argintie, tocită. Nu era sabia lucitoare de prin filme. Arăta banal. Exact ca el.

— Folosește-o cu înțelepciune, băiete.

Christopher dădu din cap că așa va face. Începură să-și facă vânt. Tot mai sus și mai sus, cum făcuse de o sută de ori în Michigan cu Lenny Cordisco. Se înălțau cât de mult puteau. Apoi își dădeau drumul și săreau la aproape doi metri distanță, în nisip. Doar că acum distanța era mai mare de doi metri.

Distanța era linia orizontului.

Christopher îl privi cu coada ochiului pe omul cel amabil. Nu mai văzuse pe fața nimănui, până atunci, o expresie atât de senină. Ca a unui tată plin de mândrie, doar că nu era tată. În afară de mama lui, Christopher nu mai văzuse pe nimeni care să-l privească cu atâta dragoste.

— Închide ochii. Liniștește-ți mintea, zise omul cel amabil.

Zis și făcut. Christopher trase o gură bună de aer și închise ochii, pierzându-se dincolo de pleoape. Își imagină că se apucă de lanțuri, că întinde picioarele și că-și face vânt o dată. De două ori. De trei ori.

Gata.

Se văzu, cu ochii minții, dând drumul lanțurilor, lansându-se ca din praștie, alături de omul cel amabil. Își imagină că lumea încetinește când se înălțară printre nori. Tot mai sus. Școala rămăsese în urmă, micuță ca o machetă. Văzu totul cu ochii minții. Terenul de baseball. Autostrada din lumea reală. Mașinile răsturnate. Cerbii morți. Distrugerea începuse.

Își văzu trupul lovind norul, înainte să simtă impactul.

Norul nu era moale și pufos. Se simțea ca vaporii reci de apă din umidificatorul pe care-l punea mama lui în cameră, când era bolnav. Christopher nu știa de ce se gândește la ea acum. Era probabil în spital, cu el. Îl mângâia pe păr și-i spunea că totul va fi bine. Abia aștepta să scape și să-i povestească despre nori.

„Au gust de vată de zahăr, dar fără pic de zahăr, mami.”

Urcară tot mai sus, ridicându-se deasupra norilor. Christopher își coborî privirea și-i văzu, mari și frumoși, mișcându-se cu lentoare peste oraș. Norii se tamponau ca într-o bătaie cu perne. Se izbeau, iscând fulgere. Se simți, în câteva clipe, un iz călduț de ozon. Se auzi un tunet. Zăpada începu să cadă. O cădere blândă, îndepărtând frica, spălând-o.

Într-un potop de zăpadă.

Christopher se imagină înălțându-se în văzduh. Stelele pâlpâiau ca fulgii de nea în lumina crepusculară. Se gândi o clipă că așa trebuie să arate paradisul. Să stai pe un nor. Să te uiți la stele. Să simți pe frunte mâna caldă a mamei. Pe vecie. Își aminti cum îi explicase părintele Tom că Sfânta Treime era Dumnezeu în trei forme. Așa cum pot să coexiste lichidul, gheața și aburul.

Sau norii.

Mai degrabă decât să zboare, păreau că înoată în apele cerului. Nu mai conta de-acum. Limita puterii sale era imaginația. Se gândi, un moment, că de aceea îi trebuiau copii doamnei șuierătoare. Adulții nu se pricep să-și amintească de puterea pe care o au, fiindcă, undeva pe parcurs, au fost făcuți de rușine din pricina imaginației proprii.

Să gândești e să făptuiești.

— Fii gata, zise omul cel amabil.

Simți că încep să cadă. Trecură prin nor iarăși, cu mult mai multă viteză. Christopher nu știa cât de departe ajunseseră. Cât stătuseră cocoțați pe cer. Nu ținea cont de timp în imaginația lui. Cădea din ce în ce mai iute. Ieși din nor și se uită în jos. Coborâseră vijelios peste oraș.

Erau deasupra pădurii din Mission Street.

Dar desișurile arătau altfel. Codrul părea mai mare și, cumva, mai amenințător. Soarele topise zăpada din vârfurile copacilor, însă luminișul era încă alb cu totul. Copacul din mijloc se vedea ca un punct negru. Mintea lui Christopher avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama la ce se uită.

Pădurea alcătuia un ochi uriaș.

Ochiul căta spre cer și privea străfulgerările stelelor căzătoare. Un suflet care urca la cer sau un soare

murind. Un fiu murind. Luminișul era globul ocular. Copacul era pupila. Pupilul. Elevul său.

Căderea lor continua. Omul cel amabil era mai greu și cădea mai repede. Se separaseră.

— O să încerc o diversiune! Dar să ajungi la ea înainte să se lase noaptea! zise omul cel amabil, în picaj. Nu uita ce ești!

Cu ochii minții, Christopher îl văzu pe omul cel amabil căzând cu putere în stradă, în vreme ce el zbura către partea din pădure pe care echipa domnului Collins o defrișase deja. Văzu stive uriașe de copaci în jurul unui luminiș proaspăt. Copacii arătau ca niște dinți ce fuseseră scoși din gingii de mâini furioase. Cioturile aduceau cu niște pietre de mormânt. Înconjurau o zonă mare, lipsită de copaci, cu pământ răscolit, noroi și utilaje.

Și atunci o văzu pe doamna șuierătoare.

Stătea în mijlocul zonei defrișate, înnămolite, înconjurată de o sută de cerbi. Nu vorbea. Le atingea doar capetele și animalele se plecau ca niște adoratori credincioși. În jurul cerbilor se aflau mii de oameni-căsuță poștală. Fiecare ținea o sfoară care-l lega de ceilalți din rând. Și rândul se întindea până departe, dincolo de linia orizontului.

Era armata ei.

Christopher deschise ochii și căzu la pământ. Corpul său izbi noroiul cu un bufnet puternic. Forța izbiturii îl lăsă fără suflu. Își simțea pieptul zdrobit, chinuindu-se să tragă aer ca un peștișor auriu scos din acvariu. Se gândi că sigur îl auziseră, însă vaierele oamenilor-căsuță poștală atenuaseră zgomotul impactului. Christopher se uită la cer. Soarele săruta coroanele copacilor.

Christopher ajunsese în mijlocul taberei inamice.

Omul cel amabil nu se vedea pe nicăieri.

Îi mai rămâneau zece minute de lumină.

Capitolul 81

Mama lui Christopher ridică ochii, fiindcă-și văzuse fiul tresărind deodată pe patul de spital. Globii oculari i se zbăteau pe sub pleoapele închise. Îi luă mâna, sperând din toată inima și din tot sufletul că avea să-i deschidă. Ochii lui perfecți. Ochii tatălui său. Dar nădejdea se ofili în țiuitul crud al mașinilor care-i țineau corpul în viață. Întoarse privirea spre fereastră și văzu că soarele era pe cale să apună. O trecu un fior. Curând avea să vină înfricoșătoarea noapte. Și fiul ei avea să fie pierdut înăuntrul ei.

Mama lui Christopher se întoarse spre Ambrose. Ochii bătrânului erau bandajați. Se uită la jurnalul pe care-l avea în mână. Tot ce pățise David pățise și Christopher. Mâncărimea, durerile de cap, febra. Și amândoi știau toate răspunsurile la testele de la școală. Pe amândoi îi vânase doamna șuierătoare. Așa că, orice făcuse David, știa că și Christopher e pe cale să facă la fel. O cuprinse o deznădejde cumplită. Întoarse pagina.

Era ultima notație făcută de David.

Temperatura din încăpere scăzu brusc. I se păru că îi îngheață răsuflarea în aer. Aproape că simți cum i se oprește inima. Scrisul de mână era acum aproape de necitit.

25 iunie

Ambrose, am de gând s-o omor pe doamna șuierătoare. Dacă citești jurnalul ăsta înseamnă că n-am reușit. Dar vreau să știi cum a fost ultima mea zi. Când m-am ridicat din pat, de dimineață, m-am simțit liniștit. Știu că e ciudat, dar așa a fost. Am simțit că toată viața mea m-a condus spre momentul ăsta. Ca și cum am trăit 8 ani doar pentru asta. Știu ce am de făcut. Trebuie să mă iau după ea în căsuța din copac. Nu știu ce mă așteaptă acolo, de cealaltă parte. E groaznic acolo, de aia nu ne ținem minte visele urâte. Ambrose, după ce citești, te rog să nu fii foarte dur cu tine. Știu că nu ești decât un puști de 17 ani. Așa că nu te simți vinovat că

n-ai ascultat, fiindcă nici eu nu m-aș fi crezut pe mine. Asta-i chestia când ești Dumnezeu aici. Am ajuns să știu lucruri. Știu că dacă citești asta înseamnă că n-ai murit. Știu că înseamnă că am reușit s-o rețin în lumea imaginară, cumva și departe de tine. Pentru mine e destul și atât. Știu că ești un om bun. Știu că o să-ți fie dor de mine în fiecare zi. Dar o să fiu acolo, Ambrose, o să fiu cu ochii pe tine din lumea imaginară. O să am grijă să nu ajungă niciun coșmar la tine. Deci, chiar dacă te simți trist, o să poți lua mereu o pauză când dormi. Și ori de câte ori simți miros de mănușă de baseball înseamnă că o să fiu acolo, Ambrose. O să am grijă de tine zi de zi, până ce o să te duci în rai. N-o să las niciodată să ți se întâmple ceva rău. Te iubesc, fratele meu mai mare.

Mama lui Christopher se strădui să deslușească ultima propoziție.

Ești prietenul mEu cel mai bUn.
DAVID

Mama lui Christopher închise jurnalul. Rămaseră câteva momente tăcuți. Luă mâna lui Ambrose într-a ei pentru un pic de îmbărbătare și se întoarse către fereastră. Partea de jos a discului solar atingea orizontul. În câteva minute, avea să apună de tot, luându-i băiatul prizonier în partea rea a nopții. Dacă istoria era condamnată să se repete, știa că doamna șuierătoare îl poartă către o fundătură. Își privi fiul lungit pe pat, cu tuburi ieșindu-i din gură. Mama lui Christopher simți nevoia să țipe. Să ajungă la el prin intermediul aparatelor care-l țineau în viață.

— Nu te lua după ea, Christopher, se rugă. Nu intra în căsuța din copac a lui David.

Capitolul 82

Soarele apunea.

Christopher mai avea zece minute.

O văzu pe doamna șuierătoare în mijlocul taberei inamice, pregătindu-se de război. Cerbii veneau spre ea. Le șoptea la ureche. Apoi plecau înapoi în pădurea din Misison Street. Înapoi la posturi.

Așteptând ca oglinda dintre lumi să se facă țăndări.

Christopher se târî prin noroi, încercând să se apropie de ea. Era invizibil doar pe timpul zilei. Era cea mai bună ocazie. Trebuia să-i ia cheia de la gât, cea îngropată în carne.

Scoase lama cea tocită de argint din teaca de piele.

— Ce s-a auzit? șuieră o voce alături.

Christopher își ținu răsuflarea. Se uită la oamenii înșirați cum se gudură pe lângă doamna șuierătoare, ca niște pisoi care ți se freacă de picior. Erau de toate formele și mărimile. De toate vârstele, sexele și culorile. Soldații ei. Christopher se întrebă cine fuseseră înainte să se afle în acest luminiș, lăsând-o pe doamna șuierătoare să le desfacă fermoarele de pe guri și să le sărute ochii?

— Chrisssstopher, zise vocea. Ești aici?

Oamenii-căsuță poștală începură să se adune în jurul lui, adulmecând și dând târcoale. Pipăind pământul. Christopher încercă să se facă pe cât de mic putu. Se apropiau. Ridică lama argintie. Cerbul veni drept spre Christopher, întinse botul și se uită țintă prin el. La un deget distanță. Un pas dacă mai făcea și ar fi știut că-i acolo.

Prin tabără, deodată, se întinse un vaier uriaș. Întoarseră capetele cu toții ca să-și dea seama de unde venea.

Era omul cel amabil.

Sângera. Fugea ca să-și scape viața. Se lupta cu cerbii. Cu fiecare în parte. Până ce, într-un târziu, un cerb cu coarne rămuroase își înfipse coarnele în mâinile și picioarele omului cel amabil și le frânse pe loc. Cel mai ascuțit corn îl păstră pentru piept. Cerbul îl târî pe omul cel amabil înaintea doamnei șuierătoare și-l lăsă acolo ca pe un șoarece adus de pisică stăpânului.

— NU! răcni omul cel amabil.

Strigătul era parcă prea tare. Christopher pricepu că asta era diversiunea omului cel amabil. Sacrificiul lui. Doamna șuierătoare își părăsi postul de comandă și se apropie de omul cel amabil. Oamenii-căsuță poștală îl săltară în picioare. Doamna șuierătoare apucă unul din coarnele rupte înfipte în trupul său. Îl smulse din carnea omului cel amabil.

— UNDE E EL?

Omul cel amabil păstră tăcerea. Avea brațele desfăcute. Cerbii îl mușcară de picioare. Oamenii-căsuță poștală se apucară să-l zgârie cu unghiile, gemând. Christopher îl privi pe omul cel amabil cum își îndură pedeapsa zâmbind, știindu-l pe Christopher acolo și invizibil, vânând-o pe ea. Doamna șuierătoare îi smulse celălalt corn din piept. Îl trase cu toată puterea și-l azvârli pe jos. Omul cel amabil se chirci de durere. Christopher continuă să se târască. Cu cuțitul în mână. Trebuia să obțină cheia. Să-l salveze pe omul cel amabil. Să salveze lumea.

— UNDE E BĂIATUL? șuieră iarăși.

— Mă poți face să urlu, dar n-o să mă faci niciodată să vorbesc, zise omul cel amabil.

Doamna șuierătoare nu răspunse, mulțumindu-se să zâmbească. Un zâmbet pieziș. Crud. Și rău. Înălță brațele și toți cei din tabăra ei deschiseră gurile. Un țipăt copleșitor se ridică înspre cer. Vaierul era de nesuportat. Christopher scăpă din mână arma și-și acoperi urechile cu palmele, în vreme ce întreaga tabără, la un semn din cap al doamnei șuierătoare, o luă din loc și porni în marș.

Către adâncul pădurii din Missison Street.

Christopher culese lama de pe jos și se ținu după procesiune, care se deplasa pe o cărare lată. Câte un om-căsuță poștală stătea de strajă la fiecare copac. Cerbii îi împingeau cu boturile ca să-i țină în formație. Marcând traseul ca niște panouri de protecție pe autostradă. Christopher ridică privirea printre copaci și se uită la cer. Mai avea poate trei minute de lumină, apoi avea să devină vizibil. Trebuia să ia cheia. Acum.

Se uită înaintea lui. Omul cel amabil se chinuia să pășească. Era ciuruit. Din răni îi țâșnea sânge. Se

clătină și căzu. Un cerb îl mușcă, obligându-l să se miște.

Oștirea străbătu un drumeag lung și șerpuit pe care Christopher nu-l mai văzuse. Ori poate că da? Nu era sigur. Senzația îi amintea de visele mamei lui, când, în apartament le apăreau trei camere în plus pe care nu le observase până atunci. Era aici cu el. Pe undeva. Cumva.

Mulțimea se apropie de tunelul minei de cărbuni, care se deschise ca o gură uriașă. Clămpănind din fălcile de lemn. Clanț clanț clanț. Copitele cerbilor. Poc poc poc. Christopher se ținu pe urmele lor. Sau era ademenit? Nu mai știa. Putea fi o capcană, dar altundeva nu avea unde se duce. Procesiunea ieși din mină pe o altă gură. Una pe care n-o mai văzuse. Una care în lumea reală era ascunsă. Și ce văzu îl îngrozi.

Era o grădină mică și drăguță.

O grădină mică, perfectă, cu flori și iarbă, și copaci veșnic verzi. Atât de deși, că zăpada nu izbutea să cadă pe pământ. Însă lumina putea. Lumina zilei era minunată. Era mult mai cald decât permitea anotimpul. O zi perfectă de primăvară amestecată cu una înmiresmată de toamnă. Christopher nu mai simțise o asemenea perfecțiune.

Procesiunea se opri.

Doamna șuierătoare poposi înaintea unui copac înalt. Christopher se uită în sus și văzu ceva – frumos și alb – suit pe crengile groase, la vreo trei metri de pământ. Apoi văzu treptele unei scări, ca niște dinți de lapte, coborând. Și o ușă roșie, lucitoare.

Era căsuța din copac a lui David Olson.

Ușa căsuței de deschise. În prag apăru David Olson. Coborî din copac unduitor ca un șarpe și șerpui către doamna șuierătoare. Ea își lăsă palma pe creștetul lui, parcă zicându-i că-i „băiat bun”, precum îi spui unui câine. Se întoarse spre gloată și ridică brațul. Se auziră bătăi de tobe. Oamenii-căsuță poștală îl traseră pe omul cel amabil pe scară în sus. Doamna șuierătoare îi urmă.

Ultimul care intră în căsuță fu David. Rămase în prag și se uită, peste umăr, către pădure. Poate știa că și Christopher e acolo. Poate credea că mesajul lui nu ajunsese din vreme la Christopher. Orice ar fi fost, avea

cei mai triști ochi pe care-i văzuse Christopher vreodată.

— David! Acum! se răsti doamna șuierătoare.

David o urmă ca un cățeluș ascultător în căsuța din copac și închise ușa.

Christopher se uită printre ramuri la cerul roșiatic.

Mai avea treizeci de secunde din lumina zilei.

În jurul copacului erau încă zeci de cerbi și de oameni-căsuță poștală. Stând de strajă. Pregătindu-se de bătălie. Venerând-o pe doamna șuierătoare. Christopher nu avea timp de pierdut.

Porni în fugă spre căsuța din copac.

— Ce s-a auzit? șuierară vocile.

Christopher nu se opri, ci mări viteza. Trebuia să ajungă înainte de apus. Era singurul element-surpriză care-i rămânea. Dădu ocol oamenilor-căsuță poștală. Sări peste cerbi.

— E aici? Unde e? se văitară vocile.

Christopher ajunse, în goană, la poalele copacului. Se prinse de scară și începu să suie pe dințișorii de copil. Lumina zilei pierea.

Christopher ajunse la căsuța din copac.

Gemulețul era împâclit de la frig. Nu izbuti să vadă nimic înăuntru. N-avea habar ce e acolo. Ascultă la ușă. Niciun sunet.

Christopher apăsă pe clanță. Deschise încetișor ușa. Inima îi bătea tare. Se uită prin căsuță. Nu era nimeni. Doar o poză veche înfățișându-l pe Ambrose, pusă pe un perete. Nu mai existau alte decorațiuni, dacă nu puneai la socoteală zgârieturile făcute de unghii. David, încercând să scape? Ceva care încercase să intre? Nici urmă de doamna șuierătoare și de străjerii ei. Nici urmă de David Olson. Niciun semn al prezenței omului cel amabil. Ce căsuță era asta? Un portal? O poartă spre alt nivel? O capcană de șoareci?

Păși înăuntrul căsuței din copac a lui David.

Se întoarse apoi spre linia orizontului de-afară. Văzu ultima licărire a soarelui atingând pământul. Norii se frământau ca o învolburare de chipuri. Putea simți întregul orășel. Mii de broaște încercând să sară din oala cu apă clocotită.

Christopher intră în căsuța din copac. Nu avea idee ce-l aștepta dacă închidea ușa și pătrundea în locul unde coșmarurile sunt așa de înfricoșătoare, că nici măcar nu ni le putem aminti când ne trezim.

Lumea se cufundă în tăcere. Christopher se întrebă dacă nu se îndreaptă spre propria-i moarte. Însă n-avea încotro.

Trase ușa după el, odată cu căderea nopții.

Capitolul 83

biIp.

Mama lui Christopher era așa de concentrată asupra jurnalului lui David Olson încât, la început, nu auzi aparatul.

biIp.

Citi iarăși ultima însemnare. Probabil că le scăpase ceva. Vreun indiciu ca să-l ajute pe Christopher. David se dusese la căsuța din copac în acea noapte. David se dusese în pădure. Și nu mai fusese vreodată văzut. Ce se întâmplase cu el în pădure? Cum murise în noaptea aceea?

biIp. biIp.

— Ce se aude? zise Ambrose.

Mama lui Christopher îi aruncă o privire. Chiar și cu bandajele acoperindu-i ochii, îi deslușea, pe față, frica. Simți, în piept, o apăsare oribilă. Încăperea răsuna ca și cum s-ar fi aflat pe fundul unei căzi pline. Lumea sub apă.

biIp. biIp. biIp.

Sunetul era inconfundabil. Se schimbase ceva. Întoarse capul spre aparat, căutând din ochi motivul. Și îl văzu. Era temperatura lui Christopher. Ori de câte ori, se uitase până atunci la indicator, acesta arătase 36 cu 6. Însă nu și acum.

38 de grade.

Se îndreptă de spinare, pe scaun. Atinse mâna lui Christopher. Era încins ca o tigaie pe foc.

— Te scot eu de-aici. Îți promit. Dar trebuie să te lupți pentru mine. Luptă-te! zise.

38 de grade.

Din ce citise pe internet și din fricile primilor ani de maternitate, Kate Reese știa că orice temperatură peste 39 de grade și jumătate e periculoasă. Dincolo de 41 de grade, creierul începe să se prăjească.

biIp. biIp. biIp. biIp.

40 de grade.

Ușa se deschise. Doctorul și sora medicală pătrunseră iute în cameră.

— Doamnă Reese, este necesar să plecați. Acum.

— Nu, răspunse ea. Pot să vă ajut.

— Paza! începu să strige doctorul.

Oamenii de la pază pătrunseră îndată în rezervă, făcând-o pe mama lui Christopher să creadă că stătuseră afară, pregătiți să intervină în orice moment. Ambrose lăsă pe umărul ei o palmă neșovăielnică.

— N-o să fie nevoie, doctore, zise Ambrose. Noi tocmai plecam.

— Plecam pe naiba! strigă mama lui Christopher.

Ambrose o strânse ușor de umăr și-i vorbi în șoaptă, la ureche.

— Nu-l poți ajuta dacă te pun în cămașă de forță.

Mama lui Christopher se uită la paznici. Doi tipi mătăhăloși, cu ditamai burdihanele. Se scărpinau necontenit pe față, plini de sudoare de la gripă. Unul avea în mână un spray cu piper. Celălalt, un baston.

— Doctorul te-a rugat să pleci… începu cea mai mare dintre matahale, înghițindu-și cuvântul „jigodie” și împingând înlocuitorul acestuia, silnic, pe gât în sus…doamnă.

Kate Reese simți că vrea să li se împotrivească din toate puterile, însă știa că dacă o face o vor închide.

Doar să ne dai un motiv, doamnă jigodie.

— Sigur că da, zise pe cel mai îndatoritor ton pe care-l putu mima. Îmi pare rău.

Și, zicând acestea, ieși aparent calmă din încăpere, împingând scaunul cu rotile al lui Ambrose și aruncând o ultimă privire către mașinăria care continua să țiuie.

40,5 grade.

biIp. biIp. biIp. biIp. biIp.

40,7

Capitolul 84

Când se lăsă noaptea, ceva se schimbă. Fără să se spună asta în cuvinte, însă o simți toată lumea. Vântul porni să bată ușor și suflă o șoaptă către mii de urechi.

E vremeEa

— E vremea, Eddie. Ascult-o pe bunica.

Ed Specialul stătea la el în dormitor, cu arma tatălui său în mână. Se uită afară, la copacul din curte. O ramură atârna ca un zâmbet îmbolnăvit. Încarcă arma, Eddie. E vremea să te duci în pădure, Eddie. Spre casa bunicuței am pornit, Eddie. Ed Specialul începu să încarce pistolul. Cartușele intrară în armă cu clănțăneli metalice, amenințătoare. Ed Specialul îi dădu drumul în rucsac, alături de restul de provizii pe care bunica îi ceruse să le ia. Își trase până sus fermoarul gecii și deschise fereastra. Sări și apucă ramura aceea care rânjea, și ramura se lăsă sub greutatea lui, coborându-l lin și șerpuitor, la pământ. Du-te în pădure, Eddie. Brady o să încerce să ia pentru el căsuța din copac, Eddie. Nu-i lăsa să ia căsuța, Eddie. Brady. Eddie.

— Ascult-o pe bunica.

E vremeEa

— M-ai auzit, Brady? E vremea. Ascult-o pe bunica, zise doamna Keizer.

Brady Collins încercă să-și ajute bunica să se îndrepte de șale, însă încheieturile slăbite de artrită îi trosniră și căzu la loc pe patul de spital.

— Brady, sunt prea bătrână ca să mă duc în pădure, dar tu ții minte ce te-a rugat bunica să faci, așa-i?

— Da, buni, zise el.

Brady se duse la șifonier. Își puse fularul și geaca groasă. Luă rucsacul, pe care-l umpluse cu provizii cât așteptase ca salvarea s-o ducă la spital pe mama lui. Puse mâna pe cuțitul de vânătoare al tatălui său și pe o armă de foc de colecție, din al Doilea Război Mondial. Închise fermoarul rucsacului și se apropie iarăși de pat.

— Sper să-ți aduci aminte de numele de dinainte de căsătorie, buni.

— O să-mi aduc aminte… dacă învingem în război.

Brady Collins dădu din cap a încuviințare, sărută obrazul ofilit al bunicii lui și ieși. Atât de aglomerat era spitalul, că nimeni nu-i dădu pic de atenție băiatului de opt ani cu rucsac în spinare. Brady se furișă cu ușurință afară din spital și porni să străbată drumul cel lung, până în pădurea din Mission Street. Ar fi vrut să-și ia la revedere de la tatăl lui, însă era la căpătâiul mamei, la secția de reanimare. Brady spera că, atunci când mama lui avea să-și revină, avea s-o uite pe Kathy Keizer. Fiindcă merita asta. Se sacrificase, până la urmă, ca să-i distragă atenția soțului ei de la tăierea completă a pădurii, până la miezul nopții. Îl întrista că nimic altceva nu funcționase. Dar e vremea acum, Brady. Jenny. Brady.

E vremeEa

— Jenny? șopti vocea. E vremea, Jenny.

Vocea părea a mamei ei. Domoală și blândă. Caldă ca o păturică. Jenny Hertzog băgă mâna sub pernă și scoase cuțitul. Își privi ochii reflectați în lama de metal și zâmbi imaginându-și-o cum dispare în pielea fratelui ei vitreg. Porni apoi pe culoar spre camera lui și, fără să bată, deschise ușa. Îl văzu la computer, desfăcându-și fermoarul de la pantaloni.

— Scott? zise. Scott?

— Ce naiba vrei? se stropși el, luat prin surprindere.

— Mă duc în pădure. Vrei să mergi și tu?

— De ce căcat m-aș duce cu tine în pădure? zise.

— Fiindcă, dacă vii, o să-ți dau tot ce vrei.

Fratele ei vitreg își închise imediat calculatorul. Jenny se apropie și-l luă de mână. Deplasă mâncărimea prin brațul ei și i-o împinse prin piele. Cum făcuse noapte de noapte, în vreme ce era adormit. Zile întregi respirase pe gură ca să nu trebuiască să îndure mirosul acru din camera lui. Șosete, miros corporal și unguent pentru acnee. Atinsese, zile întregi, mâna aceea împuțită, asudată. Pregătindu-se pentru noaptea asta. Războiul începuse și mami îi zisese că e nevoie de

soldați. Însă tot mami îi promisese că, de îndată ce băieții buni câștigau războiul, Jenny avea să fie lăsată să-i taie lui Scott fața și să-l hrănească cu ea. Putea să verse în sfârșit sângele fratelui ei vitreg. Cât despre restul lumii, n-avea decât să se înece, să intre la apă cu totul.

E vreMea

Fața doamnei Lasko era vârâtă în vasul de toaletă când auzi șoapta, dulceagă și umedă pe ceafă. Era în toaleta femeilor de la bar și încerca să-și provoace voma. Nu fiindcă îi era rău de la stomac. Nu. Ci fiindcă se simțea încă trează. Și se gândise că, dacă-și golește stomacul și îl umple apoi cu o sticlă de Jack Daniel's, cine știe, măcar o să se amețească un pic. Dar nu mergea. Așa că se puse pe plâns. Trecuse atâta vreme de când se simțise beată, că nici nu-mi mai amintea senzația. Și nu fiindcă nu băuse alcool. Dimpotrivă, băuse, seară de seară, cu găleata. Numai că mâncărimea aia afurisită nu voia s-o slăbească. Și-acum simțea și restul, totul. Viața îi devenise o necruțătoare trezie care-o făcea să-și amintească fiece lucru oribil pe care-l săvârșise vreodată. Și fiece lucru oribil care i se făcuse. Atât de gravă devenise situația, încât se lăsase în genunchi în fața vasului de toaletă și se rugase la Dumnezeu să-i dea înapoi beția. Și deodată, spre încântarea și imensa ei ușurare, rugăciunii i se răspunse. O voce abia auzită îi șopti că, în sfârșit, avea să se poată iarăși îmbăta. Trebuia doar să se ducă la „un local cu program prelungit" aflat în pădurea din Mission Street.

E vreMea

Lucrurile continuară așa preț de vreo oră. Prin tot orașul, lumea se opri din treburi și porni spre pădurea din Mission Street. Doug era în mijlocul cinei de Ajun, când îi zumzăi telefonul.

Te înșală, Doug. Pe tine nu te lasă să mergi până la capăt, dar pe alții i-a lăsat să facă ce-au vrut. I-a

plăcut, Doug. E însărcinată, Doug. Cu copilul altuia. Dar pădurea o să-ți repare inima frântă. E vremea.

Debbie Dunham și-o trăgea cu paznicul de la supermarket în parcare, după ce toată marfa fusese în cele din urmă vândută.

Nu te mai regula atâta cu ăla, Debbie. Pădurea o să-ți ia durerea. E vremea.

Bătrâna, în mansarda ei, se legăna în balansoar.

Știm că ați înotat împreună în râul Ohio. Ce băiat frumos era. Și e aici, acum, în pădure. Vrea să te vadă, Gladyssss. E vremea.

Mike și Matt se așezară, cu mamele lor, la masă. Tradiția de Crăciun a familiei Gabrielson-Scott, implicând mâncare chinezească și un film vizionat împreună, începuse cu o zi mai devreme. Apoi, după ce terminară cu ospățul, băieții își desfăcură prăjiturelele cu răvașe.

Mike, dacă e cucerită căsuța din copac, ea o să-l omoare pe fratele tău.

Matt, ajută-mă, te rog. Christopher a fost prins în capcană. E vremea.

Părintele Tom se pregătea pentru slujba de miezul nopții, când doamna Radcliffe avu ciudata idee ca slujba să se țină în pădurea din Mission Street. Părintelui Tom nu-i surâse deloc ideea, zicând că asta e o nelegiuire. Așa că membrii corului se aruncară asupra lui și-l mușcară, îl înjunghiară și-l lăsară pe altar, însângerat. Apoi se apucară să cânte. Cântecul era unul pe care nu-l mai repetaseră, însă, nu se știe cum, cunoșteau melodia cu toții.

E vreMea.
E vreMea.
E vreMea.

Dar poate că cel mai bizar dintre gânduri îi veni sorei Tammy, în vreme ce lua o bine-venită pauză de țigară, după ce-și terminase tura la reanimare. Gândul, de fapt, i se păru atât de bizar, la început, încât îl puse pe seama faptului că, din pricina lipsei de personal, lucrase 72 de ore fără întrerupere. Văzuse, în ultima săptămână, mai multe plăgi împușcate, înjunghieri și tentative de

sinucidere decât văzuse de când terminase școala de infirmiere, cu zece ani în urmă. Începuse cu femeia care-și înjunghiase soțul în gât. Apoi Mary Katherine, care dăduse cu mașina peste Christopher și mama lui. Șeriful fusese împușcat în piept. Un clovn se împușcase în tâmplă. Madam Collins înghițise, de bunăvoie, o cutie mare cu vopsea pentru zugrăvit casa. Mai erau și alții însă. Șoferi beți. Bătăi în baruri. Accidente de mașină. Cel mai rău era cu șoferul autobuzului școlii, domnul Miller, care se aruncase practic în coarnele unui cerb pe drumul de întoarcere la depou, după ce lăsase acasă toți copiii după serbarea de Crăciun. Masacru, nu alta. Dar nu asta era cel mai ciudat. Nu.

Cel mai ciudat era că nu murise nimeni.

Nu mai ținea minte de când murise cineva. Ba chiar legistul glumise că se simte vinovat că șomează, în vreme ce toți ceilalți trudeau atâta, fiindcă ultimul cadavru examinat fusese scheletul acelui băiețel găsit în pădure. Cum îl chema oare? Parcă David și numai-știu-cum. Când fusese asta? Cu vreo lună în urmă. O lună întreagă și niciun mort. Uau.

Un miracol de Crăciun.

Sora Tammy mai trase de trei ori, cu poftă, din țigară, și se întoarse în spital. Nu înainte însă de a-i mulțumi Domnului că tura ei se sfârșea, în cele din urmă, la miezul nopții. Mai avea câteva ore și-apoi putea să se întoarcă și să bea un pahar de MerLOT ca lumea, cu tatăl ei. Doar câteva ore până la Crăciun.

Și totuși. Dacă oamenii ar înceta să mai moară, asta ar însemna că a venit sfârșitul lumii.

Capitolul 85

Mary Katherine deschise ochii. Se uită pe geam, la apus, și simți un val de greață oribilă. Era Ajunul. Dar n-avea să se ducă la mătușa Gerri și să mănânce supă de ciuperci. Nici la biserică, la slujba de miezul nopții a părintelui Tom. Gonise cu 180 de kilometri pe oră. Și, în momentul crucial în care cerbul îi sărise în față, Mary Katherine nu se gândise decât să își scape pielea. Ca să nu ajungă în iad, rotise volanul și lovise, în schimb, un băiețel și pe mama lui.

Ești egoistă, Mary Katherine. Tare egoistă.

Vocea îi scurma în stomac. Amintirile îi reveniră ca un șuvoi uriaș. Impactul teribil. Metalul sfârtecat și explozia parbrizului. Utilajele de descarcerare desfăcând caroseriile ca pe niște cutii de conserve. Cei de la intervenții trăgându-i afară pe Christopher și pe doamna Reese. Ce oameni de treabă fuseseră!

Ai lovit un copil ca să nu ajungi în iad, Mary Katherine.

Ar fi dat orice să schimbe locul cu el. Ea nu pățise nimic din ceea ce nu putea fi rezolvat cu un somn bun. Avusese centura pusă și airbag. Era în regulă. Ar fi vrut ca airbag-ul s-o omoare. Ca centura de siguranță s-o sugrume. Ar fi meritat să moară în accident.

Meriți tot ce ți se întâmplă, Mary Katherine.

Mary Katherine își făcu curaj și, în cele din urmă se uită în jos, la corpul ei. Avea un senzor de puls pe deget. Monitorul cardiac țiuia întruna. Când o aduseseră în spital, o soră Tammy extenuată îi spusese să nu-și facă griji. Avea să fie bine. Ba chiar ar fi fost posibil ca doctorul s-o trimită direct acasă.

Dacă n-ar fi fost copilul. Ușa se deschise.

— Mary Katherine?

Mama ei intră în cameră. Se grăbi s-o îmbrățișeze pe Mary Katherine, iar și iar, cu lacrimi în ochi.

— Mami, îmi pare foarte, foarte rău.

Mary Katherine n-avea cum să înțeleagă că mama ei nu era supărată pe fiica sa de 17 ani, fiind prea ușurată că fiica ei de 17 ani, copilașul ei, nu murise în accident în seara aceea. N-avea de unde ști că, oricât de mare s-ar simți copilul, părinților le pare întotdeauna mic.

— Slavă Domnului că ești bine, zise mama ei. Lăudat fie Iisus!

Mary Katherine își văzu tatăl intrând. Avea fălcile încleștate, înțepenite de ore întregi de furie. Furie din pricina neascultării ei. Din cauza neatenției ei la volan. Furie stârnită de costurile spitalizării, de cei de la asigurări, de suma necesară educației ei la Notre-Dame, care aveau acum să înglodeze familia în datorii.

— Tati, zise. Îmi pare așa de rău…

El rămase tăcut ca o statuie. Evitând s-o privească. Scărpinându-se în creștetul capului. Mary Katherine crezuse, în copilărie, că-și ștersese părul din cap cum ștergi mina de creion cu radiera. Așteptă ca el să vorbească și, cum nu scotea un cuvânt, îl întrebă singurul lucru de care-i păsa acum.

— Cum se simte Christopher?

— E în comă, zise tatăl ei. S-ar putea să moară, Mary Katherine.

Vinovăția pe care o simțise până atunci era un fleac în comparație cu ce o năpădi acum. Chipul lui Mary Katherine se înroși de rușine. În ochi îi luciră lacrimi și vocea începu să-i tremure.

— Îmi pare rău, tati. E numai vina mea că…

— Ce mama naibii făceai pe șosea la ora două dimineața? o întrerupse el.

I se păru că vocea tatălui ei suna parcă altfel. Nu-l mai văzuse așa de furios. Mary Katherine tăcu. Își privi mama.

— Nu te uita la ea. Uită-te la mine. Ce făceai, Mary Katherine?

— Am fost la biserică.

În clipa în care cuvintele îi ieșiră pe gură, stomacul începu să i se frământe în spasme. Nu mințea. Chiar se dusese la biserică. Dar abia după ce-și făcuse testele de sarcină. După ce făcuse pipi pe trei bețișoare. Doar după trei rezultate pozitive. Tatăl. Fiul. Sfântul Duh.

— Te-ai dus să te rogi? întrebă mama ei, îmblânzindu-și întru câtva privirea.

— Da, mami.

— Pentru ce? întrebă tatăl ei.

— Cum? încercă s-o lungească Mary Katherine.

Tatăl ei o privi țintă. Și mai furios acum.

— Știai că toată familia merge în seara asta la slujbă, dar a trebuit să șterpelești mașina la două dimineața ca să te duci la biserică să te rogi?

— Da, tati.

— PENTRU CE TE-AI RUGAT? zise bărbatul.

Mary Katherine era un cerb în bătaia farurilor.

— Ăăă…

— PENTRU-CE-TE-AI-RUGAT? repetă tatăl ei.

Mary Katherine se întoarse spre mama ei.

— Te rog, dragă. Pentru ce te rugai? întrebă cu voce moale mama ei.

— Mămica… zise Mary Katherine simțindu-se deodată cu vreo zece ani mai mică. Nu știu cum s-a întâmplat așa ceva. Cred că am greșit eu cumva, dar nu știu cum. Poate că m-am gândit la asta și să gândești e să făptuiești, dar n-am crezut să meargă așa, mami. N-am știut, jur!

— Zi-mi doar pentru ce te-ai rugat, dragă. Orice ar fi, o să găsim o rezolvare împreună, zise mama ei.

În ochii lui Mary Katherine începură să se adune lacrimi. Tatăl ei o apucă de braț.

— N-O MAI LUNGI ȘI RĂSPUNDE DRACULUI! țipă bărbatul.

— Tati, sunt însărcinată.

Odată cu adevărul se iviră și lacrimile. Mama ei o ținu în brațe și Mary Katherine boci. Își zise, o clipă, că exista o șansă ca situația să se îndrepte. Ca mama ei s-o mai iubească. Încă putea intra la Notre-Dame. Încă putea să obțină o slujbă super, să-i plătească datoria tatălui ei și să-l ajute pe Christopher să-și revină. Le promise în gând că o va face. Fiindcă mama ei avea s-o ierte. Fiindcă, atunci când nu merita nimic, i se dădea iubire.

— Când ați început, tu și Doug, să faceți sex?

Mary Katherine ridică privirea și-și văzu tatăl. În cele din urmă se uita la ea. Și părea nespus de dezamăgit.

— Când ați început, tu și Doug, să faceți sex? repetă.

— N-am început.

— Ce? Te-ai culcat cu alții?

— Nu, tati.

— Atunci… cine-i tatăl? întrebă el.

Mary Katherine tăcu. Mama ei o luă cu blândețe de mână.

— Cine e tatăl, dragă? întrebă la rându-i.

— Nu știu, mami.

— Nu știi? Dar cu câți ai fost?! făcu tatăl ei.

— Cu niciunul.

— Ce tot spui?!

— N-am făcut sex niciodată.

— Și-atunci cum ai rămas însărcinată?

Mary Katherine nu-i putu îndura privirea. Nedumerirea stăvilind furia, ca degetele puse peste jetul de la robinet.

— Nu știu. Asta am spus. Nu înțeleg ce se întâmplă.

— Să-mi spui cine-i tatăl! zise el.

Mary Katherine se întoarse către mama ei.

— Nu e niciun tată. Asta tot zic. Nu înțeleg ce-am făcut. Mami, ajută-mă, te rog.

— E-n regulă, dragă. Nu mai trebuie să aperi pe nimeni. Spune-ne doar cine e tatăl copilului, zise cu blândețe mama ei.

— Mami, nu există niciun tată. E imaculată concepție.

Palma tatălui ei o lovi, chiar atunci, peste față.

— Termină imediat cu blasfemia! Cu cine te-ai culcat?

— Cu nimeni, tati, plânse ea.

— Cine-i tatăl?

— Sunt virgină.

— MARY KATHERINE? CINE PIZDA MĂ-SII E TATĂL?

Mary Katherine se pregăti să îndure, însă tatăl ei n-o mai pălmui. Se mulțumi să-i arunce o privire în care se citea dispreț profund și ieși pe culoar, spumegând de furie. Mary Katherine căzu în brațele mamei și se apucă de bocit cu atâta foc, că nici nu-și dădu seama, câteva secunde, că se petrecea un lucru oribil.

Mama ei nu o îmbrățișa, la rându-i.

— Mami? întrebă. O să mă ierți?

O privi, așteptând alinare. Însă mama ei nici măcar nu suporta să se uite la ea.

— Numai Dumnezeu te poate ierta, zise.

Mary Katherine s-ar fi împăcat cu gândul ca tatăl ei s-o pălmuiască tot restul zilei. Dar nu putea îndura nicio clipă dezamăgirea mamei. În câteva clipe, tatăl ei se întoarse însoțit de un doctor pe care Mary Katherine nu-l recunoscu.

— Bună, Mary Katherine. Sunt doctorul Green. O să-ți dăm un sedativ ușor.

Îi aruncă o privire asistentei, care se apucă să-i curețe brațul cu o bucățică de vată îmbibată cu dezinfectant.

— Ca să te ajute cu situația, urmă doctorul Green.

— Ce situație? Mă întorc acasă acum?

— Nu. O să mai rămâi la noi o vreme.

— Tati, ce se petrece?

Tatăl ei nu voia s-o privească.

— Mami?

Mama ei tăcea. Îi luă încă o secundă lui Mary Katherine ca să-și dea seama că o credeau cu toții smintită. Începu să se zbată, însă de pe culoar apărură în grabă niște brancardieri.

— Te rog, mami. Nu-i lăsa să-mi facă asta.

— O să te ajutăm, draga mea, zise mama ei.

— Mami, e o imaculată concepție. O viață m-ai învățat asta.

Brancardierii o înșfăcară. Se arcui pe spate ca să le scape din mâini, însă erau prea puternici.

— NU! începu să țipe. VĂ ROG!

Doctorul scoase la iveală seringa.

— NU VĂ MINT! JUR PE SUFLETUL MEU! VĂ ROG! SE ÎNTÂMPLĂ CEVA GROAZNIC!

Doctorul înfipse acul în brațul lui Mary Katherine. Sedativul o moleși în câteva clipe și, chiar înainte să se cufunde într-un somn adânc, își privi mama.

— Mami, rosti cu voce calmă. Te rog, nu-i lăsa să mă ia.

Însă mama ei întoarse capul, în vreme ce brancardierii o târau afară din salon.

— Ai nevoie de ajutor, Mary Katherine, zise doctorul. E vremea.

Capitolul 86

Doamna Henderson conduse mașina șerifului către școala primară. Cu stația radio pornită, ascultând dacă începuse vreo urmărire. Dar nici vorbă de așa ceva. Radioul, de fapt, rămăsese tăcut de când fugise din biroul șerifului, lăsându-l pe el și pe adjuncții lui să sângereze. Ceva mai devreme tăcerea o nedumerise. Acum o încânta, își dădea seama că-și făcuse treaba. Prima parte a trebii, cel puțin.

Nu mai era poliție în Mill Grove.

Ajungând la școală, doamna Henderson parcă mașina șerifului la locul ei obișnuit. Privi cum soarele dispare de pe terenul de joacă al școlii. Un soare mare, frumos ca un zâmbet de copil. Copilul pe care domnul Henderson nu i-l dăruise niciodată. Zicea că e vina ei, însă la doctor aflase că părțile ei intime erau sănătoase. Se dusese și soțul ei la control? Da' de unde! Era prea ocupat să umble teleleu, îi venea să-l înjunghie iarăși. Să bage din nou și din nou cuțitul în el și el să nu mai moară. Să-l înjunghie o eternitate întreagă și să-i vadă sângele curgând pe toboganul de la locul de joacă al școlii. Pe lângă terenul de bătut mingea și lângă leagăne.

Doamna Henderson se uită în clădirea școlii. Culoarele erau goale. Ușile, încuiate. Așa că ocoli clădirea și sparse cu pumnul geamul de la bibliotecă. Sticla îi făcu franjuri degetele, însă nu-i păsa. Câtă vreme mâinile îi erau îndeajuns de puternice ca să înjunghie, doar asta conta. Doamna Henderson se cocoță pe pervaz și pătrunse în bibliotecă.

Nu stătuse în arest decât puțin timp. Și totuși biblioteca îi păru mult mai mică decât și-o amintea. Pupitrele mici, la fel și mesele. Rafturile cu cărți așezate ceva mai jos, pentru ca mâinile mici să poată găsi cuvintele mari. Proiectele artistice de la clasa doamnei Lasko, amărâta aia bețivă. Urme de vopsea făcute cu palma și transformate apoi în picturi cu curcani pentru Ziua Recunoștinței. Văzu că una dintre ele fusese făcută chiar de Christopher.

Păcat de ce avea să i se întâmple.

Doamna Henderson se sui pe tăblia vechiului ei birou. Trase deoparte un panou de polietilenă din tavan și scoase o valiză elegantă de piele. O ascunsese în tavan chiar după vijelie. Nu știuse atunci de ce. I se păruse bizar, însă o voce mică îi spusese că era posibil să-i fie de folos. O voce mică îi spusese că era foarte romantic să ascunzi o gentuță de voiaj în bibliotecă, în caz că domnul Henderson ar fi vrut s-o surprindă cu o excursie spontană.

Și-l imaginase vreme de săptămâni zicând: „Draga mea, aș vrea s-o ștergem la o pensiune. Și-aș vrea să îți mulțumesc pentru ultimii cincizeci de ani din viață. Păcat că n-avem deja bagajul făcut".

Iar ea ar fi spus îndată: „Ba da, îl avem!"

Și i-ar fi arătat valijoara. Iar el ar fi fost mândru de perfecțiunea cu care fusese făcut bagajul. L-ar fi mișcat prevederea de care dăduse dovadă soția lui. Și-ar fi dat seama, văzând ce pusese în bagaj, că o iubește nespus.

1 rând de haine
2 perechi de schimburi
1 pereche de bocanci de cățărat.
Și, firește, un cuțit de măcelar, bandă adezivă, frânghie, fermoare, ață, o duzină de ace de cusut și 250 de metri de sfoară neagră luată la reduceri.

Perfect pentru o ieșire în weekend.

Doar că ieșirea, evident, nu se produsese. Vinerile veniseră și trecuseră, iar domnul Henderson n-o întrebase dacă vrea s-o șteargă la o cabană unde să bea vin, să se uite la păsări și să facă dragoste. Nici balet. Nici vreo simfonie. N-o invitase la niciun spectacol pe Broadway. Ori măcar la vreun film în premieră. Doamne, cât de mult voia să-l înjunghie. Dar tot era bine că pusese deoparte valijoara cea romantică, fiindcă în seara asta îi trebuia conținutul.

Doamna Henderson coborî de pe birou și-și luă un rămas-bun cumsecade de la bibliotecă. Cincizeci de ani petrecuse aici și știa că n-o s-o mai vadă vreodată. Cu propriii ochi, cel puțin. Trecu printre șirurile de rafturi

cu cărți și luă una ca amintire. O carte pentru eternitate. Cartea era *Frankenstein.* Exemplarul pe care îl împrumutase și Christopher.

Doamnă Henderson, Christopher e la computer.

Doamnă Henderson, scrie-i lui Christopher pe computer.

Doamnă Henderson, ia exemplarul din Frankenstein.

Doamnă Henderson, subliniază literele astea.

Doamnă Henderson, fă să creadă că David Olson îi ajută.

Vocea îi promisese ceva în schimb. De data asta, soțul ei avea s-o respecte. De data asta, avea s-o aprecieze. Soțul ei, de data asta, avea s-o iubească. Și încă se mai puteau întâmpla toate lucrurile astea, dacă ea se descurca bine în seara asta.

Doamna Henderson își luă cartea și valijoara și se duse în cabinetul medical. Se dezbrăcă de hainele însângerate de la închisoare și se spălă în chiuvetă. Își curăță și își bandajă rana de la glonț, pe care i-o făcuse șeriful într-o parte. Își curăță degetele însângerate. Deschise apoi bagajul și scoase haine curate. Aaah. Bumbacul moale și bocancii solizi îi atingeau plăcut pielea. Era din nou ea însăși. Tânăra de douăzeci și trei de ani care venise la școala asta cu toată pasiunea și educația ei. Fata care voia să schimbe lumea, elev cu elev. Începând cu acea primă clasă. Cu băiețelul acela special. David Olson. Și ultima dintre clase, cu celălalt băiat special. Christopher Reese. Și-l aminti cum venise la început. Nu putea citi cărți pentru clasa întâi. Iar acum era mai mult decât un geniu. Acum era aproape un zeu. Să ceri atâta de la un creier mititel. Să ceri atâta de la un trupușor firav. Păcat de ce avea să i se întâmple.

Dar trebuiau cu toții să-și facă treaba.

Doamna Henderson puse cartea lângă restul de provizii și se întoarse la fereastra spartă. Sări afară și privi luna care se ridica pe cer. Era plină. Mare și albastră. Exact cum știuse c-o să fie.

— Mă scuzați, doamnă?

Vorbise un bărbat arătos, sprijinit de o camionetă parcată în spatele școlii. Nu-l văzuse venind.

— Da? zise doamna Henderson.

Bărbatul păşi spre ea. Avea un aer foarte periculos. Simţi că i se încordează trupul.

— Lucraţi aici?

— De ce întrebaţi? zise ea.

Bărbatul se uită la fereastra spartă şi la mâna ei bandajată. Făcu o socoteală scurtă în minte şi zâmbi.

— Fiindcă trebuie să aflu unde îşi ţine şcoala documentele, zise.

— Sunt informaţii confidenţiale, replică ea.

— Pot să te bat până-mi spui, rosti el cu o ridicare din umeri.

— În biroul directorului. Înainte, pe culoar, îi spuse doamna Henderson.

— Mulţumesc, doamnă, zise bărbatul.

— Cu plăcere, Jerry.

— De unde ştii cum mă cheamă? întrebă Jerry.

Doamna Henderson zâmbi şi plecă fără să-i răspundă. Trecu pe lângă maşina lui cu numere de Michigan şi străbătu locul de joacă, nu înainte de a arunca o ultimă privire la şirul de leagăne. Şi-l imagină, cine ştie de ce, pe Christopher sărind de-acolo. Apoi îi veni un gând. Domol ca o şoaptă.

Christopher era un băieţel tare drăguţ. Păcat că urma să moară.

e vreMea.

Capitolul 87

Christopher deschise ochii.

Nu înțelese, la început. În clipa în care închisese ușa căsuței din copac a lui David, se așteptase s-o deschidă din nou și să vadă iarăși pădurea.

Dar se întorsese acasă.

În pat.

Noaptea.

Christopher se uită în jur. Totul părea normal. Întoarse capul spre vechea etajeră pentru cărți care mirosea a mănuși de baseball. Cea pe care mama lui o umpluse cu cărțile care-i aparțineau. Totul părea în perfectă ordine. Poza tatălui său, odihnindu-se deasupra. Ușa de la șifonier era închisă. Ușa de la dormitor era încuiată pe dinăuntru. Era în lumea imaginară. Noaptea, când oamenii imaginari se trezeau. Și totuși, se simțea în absolută siguranță. Christopher oftă ușurat. Își aruncă deoparte pătura și se ridică în capul oaselor, pregătindu-se să-și lase tălpile pe podea.

Atunci auzi răsuflarea.

Venind de sub pat.

Christopher încremeni. Se uită în amândouă laturile patului, așteptându-se să apară o mână. Ceva care să se întindă, să-l apuce de glezne și să-l tragă sub pat. Însă nu se ivi nimic. Persoana se mulțumea să aștepte. Și să respire zgomotos. Lingându-și buzele.

Christopher se gândi să sară din pat și să fugă din dormitor. Însă ușa era încuiată. Nu ca să-l apere de ceva. Ci ca să-l țină înăuntru.

Scâââârt. Scăăăârt. Scââăărt.

Zgomotul îl făcu să tresară. Se uită pe geam. Copacul din curtea din spate se mutase, cumva, mai aproape de casă. Leagănul făcut din anvelopă atârna ca un ștreang. Copacul întindea o ramură bătrână și ofilită către sticla ferestrei. Și se legăna înainte și înapoi, ca un deget artritic.

Scâââârt. Scâââârt. Scâââârt.

Sub pat, răsuflarea se auzea acum și mai tare. Trebuia să scape de-acolo. În clipa asta. Se săltă în pe marginea patului și se coborî în vârful degetelor. Măsură din ochi distanța de la fereastră până jos, în

curte. I se păru cu putință să sară din pat, să escaladeze fereastra și să iasă.

Doar că întreaga curte era plină cu oameni-căsuță poștală.

Stăteau ca rufele puse la uscat în bătaia vântului. Și în jur așteptau o sută de cerbi. Așteptând la pământ. Pândind dintre umbre.

Scâââârt. Scâââârt. Scâââârt.

Christopher își roti frenetic privirea prin odaie, căutând o ieșire. Ușa era încuiată. Curtea din spate era plină cu inamici. N-avea unde se duce. Christopher își liniști mintea. Omul cel amabil îi spusese că are puteri aici. Folosește-le!

Christopher văzu cum de sub pat se ivește o mână.

Sări de pe pat chiar în clipa când mâna dădea să-l înhațe. Se împiedică și căzu. Întoarse capul și văzu puzderie de mâini lungindu-se de sub pat. Nu erau prinse de corpuri. Doar voci care țipau dintre umbre.

— VINO AICI, CHRISTOPHER!

Îl apucară de glezne și de labele picioarelor și începură să-l tragă sub pat. Christopher se zvârcoli orbește, dând din mâini ca și cum ar fi alungat niște păianjeni de pe spinare. Când izbuti să alunge mâinile înapoi în beznă, se auzi o explozie de țipete. Se ridică în picioare cu greu și fugi spre ușa dormitorului. Întinse mâna să descuie.

Însă mânerul ușii era acum răsucit de cealaltă parte.

— Ne poate auzi? șoptiră vocile.

Christopher încremeni. Dădu înapoi, retrăgându-se spre fereastră și aruncând o privire jos, în curte. Oamenii-căsuță poștală își mutau sforile care-i țineau laolaltă dintr-o mână într-alta. Apoi ridicară brațele libere și, ca la înot sincron, se apucară cu toții în același timp să-și desfacă pleoapele închise cu fermoare. Metalul fermoarelor licărea în lumina lunii.

Oamenii-căsuță poștală se trezeau.

Christopher întoarse capul spre interiorul camerei și văzu că ușa era acum deschisă. Lângă pat se aflau oameni, cu brațele la spate. Zâmbeau. Cu bucăți din lemnul ușii încă ițindu-li-se printre dinți.

— Bună, Christopher, ziseră.

Apoi întinseră spre el brațele. Erau cioturi. Carne rotunjită. Tăiată și cauterizată.

— Ce-ai făcut cu mâinile noastre? Hoțule!

Se aruncară asupra lui. Christopher împinse geamul și-l dădu de perete. În curte, cerbii se învârteau ca peștii piranha într-un acvariu. Dacă sărea acolo, l-ar fi făcut bucăți. N-avea unde se duce…

…decât pe acoperiș.

Christopher se prinse de pervazul ferestrei-logie și se săltă pe el chiar când oamenii din odaie dădeau să-l înhațe. Se întinseră să-l apuce de picioare, însă brațele lipsite de degete îi trădară și, alunecând, căzură în curte.

Cerbii îi atacară într-o clipă.

Mușcând. Sfâșiind. Rupând din carne.

Christopher se sui pe acoperiș și se ascunse după horn. O scânteiere de lună albastră, prima din acea noapte, se ridică deasupra orizontului, în vreme ce noaptea se lăsa. Se uită la casele din vecini. Asfaltul cenușiu al străzii se făcea roșu. Pavajul părea alunecos. Ca după o ploaie. Dar nu era ploaie. Prea mirosea a bănuți de cupru. Și se scurgea pe stradă cum se scurge apa în canal, când plouă abundent.

Strada sângera.

Îl văzu pe bărbatul în uniformă de școlăriță.

Trezindu-se.

Omul deschise ochii. Avea mai bine de patruzeci de ani, poate chiar bătea spre cincizeci. Însă avea ochi nevinovați. Și era binedispus. Căscă și se frecă la ochi, alungându-și somnul ca un bebeluș. Se ridică apoi și-o porni pe stradă în jos, stropindu-se pe picioare cu sângele din băltoace. Fluiera întruna o melodie. „Blue Moon”. Ajuns în apropierea tufișurilor, se aplecă să-și lege șireturile. Fluierând. Legându-se la șiret. Și fluierând. Și iarăși legându-se.

Până ce două brațe se lungiră spre el și-l apucară.

Omul scoase un țipăt de-ți îngheța sângele în vine. Când Christopher văzu cine îl trăsese în tufe, nu-i veni să creadă.

Era dublura omului, aceeași persoană.

Arătau ca gemenii identici. Doar că celălalt nu purta uniformă de școlăriță. Purta ochelari cu o parte din

ramă lipsă. Și avea un fluier la gât. Era chel și părul care-i rămânea era prea rar ca să poată fi pieptănat. Și totuși și-l pieptănase. În vreme ce chelul rupea de pe celălalt uniforma de școlăriță, Christopher izbuti în sfârșit să priceapă ce țipa.

— IA-MĂ DE AICI! TE ROG!

Christopher văzu încă un om alergând pe stradă. Ca din senin, un automobil se ivi de după colț și dădu peste el, aruncându-l în iarbă. Mașina opri cu scrâșnet de frâne. Portiera se deschise, lăsând să se vadă că șoferul era același om. Cu o sticluță în mână. Când își dădu seama ce-și făcuse sieși, șoferul se sui la loc în mașină și demară. Apoi bărbatul lovit de mașină se scutură de praf și se ridică. Porni iarăși să alerge pe stradă. Și, ca din senin, aceeași mașină apăru de după colț și dădu peste el.

— TE ROG, FĂ SĂ SE OPREASCĂ!

Christopher se uită prin preajmă. Oriunde îi cădea privirea, vedea oameni care-și făceau rău unii altora. Fără încetare. Văzu un bărbat înșelându-și nevasta cu o vecină. Cei doi se sărutau, cu brațele întrepătrunse ca niște lumânări topite. Nu se puteau opri din sărutat.

— TE ROG! TE ROG! FĂ SĂ SE OPREASCĂ! urlă cuplul de pupăcioși, cu sânge curgându-le din buze.

Țipetele îi săgetară dureros prin minte lui Christopher. Era de parcă cineva i-ar fi pus căști și ar fi dat volumul pe 10. Apoi pe 11. Apoi pe 12. Și din ce în ce mai tare, la infinit. Simțea că-i fierbe creierul. Era mai presus de febră. Dincolo de migrenă. Mai mult decât crezuse că doare durerea. Fiindcă nu era durerea lui. Era suferința lumii întregi. Și suferința asta n-avea capăt. Mintea lui Christopher începu să caute cu febrilitate răspunsuri în această sminteală.

Am fost aici timp de șase zile.

Christopher își lăsă privirea să cuprindă peisajul însângerat. Oamenii-căsuță poștală fojgăiau prin preajmă. Se cățărau pe hornuri. Se vârau prin șanțuri. Se agățau de cabluri. Spărgeau geamuri și uși, în vreme ce cerbii amușinau pământul roșu de sânge. Îl adulmecau pe el, în umbre. Auzi țipete în casa cea mai apropiată.

— Stai! Nu mă bate, mami! își zise sieși o femeie, cu voce subțire de fetiță.

— Bătaia e ruptă din rai! răspunse tot ea, cu vocea ei de mamă, pregătindu-și cureaua.

Christopher simți în creier țipetele stridente ale femeii, care începuse să se lovească singură, în mod repetat. Simți impactul curelei pe piele. Christopher își liniști mintea cât de mult putu. Își înlătură din urechi strigătele și cugetă iute.

Trebuie să iei cheia.

Trebuie s-o omori pe doamna șuierătoare.

Trebuie să-l salvezi pe omul cel amabil.

Îl căută cu mintea pe omul cel amabil, însă țipetele se auzeau iarăși, mai puternice încă. Chiar când credea că mintea o să i se facă țăndări, se lăsă o liniște deplină. Era de parcă cineva ar fi apăsat pe butonul OPRIT. Rămaseră cu toții suspendați în nemișcare, ca roboții de la Chuck. E. Cheese. Oamenii-căsuță poștală. Cerbii. Christopher, de pe acoperiș, aruncă o privire cercetătoare. Așteptând. Fără să răsufle.

Vine ceva.

Poate e ea?

Brusc, un sunet familiar rupse vraja. Pe stradă apăruse o camionetă din cele care vând înghețată. Din vehicul se auzea o melodie, însă era distorsionată, strâmbată. Ca un disc vechi de vinil lăsat la soare.

Prin tufele de dud
O maimuță se juca
Și pe toți îi alerga
Ce se mai distra!

Camioneta se apropia tot mai mult. Ușile caselor se deschiseră și din locuințe începură să se reverse prichindei. Frecându-se la ochii ca de cârtiță. Uitându-se chiorâș în lumina lunii. Copilașii ieșiră buluc în stradă și dădură fuga la mașina cu înghețată. Purtau haine de felurite croieli. Unii arătau ca în filmele vechi la care se uitase cu mama lui. Băiețel cu șepci și bretele. Fetițe cu fuste crețe. Niște băieți purtau pălării cât roata carului. Unele fete erau îmbrăcate ca emigranții de pe vremuri. Înaintau spre duba cu

înghețată, ținând isonul melodiei, cu limbile lor ca de șarpe.

Un bănuț pe-un ghem de ață
Un bănuț pe-un ac
Ah, și cât de multe
Cu ele pot să fac.

Mașina cu înghețată se opri. Copiii se strânseră cu toții în jurul ei, reclamându-și bunătățile cu strigăte nerăbdătoare de Mie! Mie! Mie!

— Bine, copii, zise vocea. Plătiți.

Christopher privi cum copiii bagă mâna în buzunar și scot câte doi dolari de argint. Toți copiii se întinseră pe șoseaua însângerată și-și puseră monedele pe pleoapele închise. Vânzătorul de înghețată întinse o mână arsă, scheletică și adună banii. După ce strânse toate monedele, mâna se retrase în umbra dubei și de acolo le aruncă puștilor înghețate, acadele și bomboane. Doar că nu erau înghețate.

Erau picioare congelate de cerb.

Prin tufele de dud
O maimuță se juca
Și pe toți îi alerga
Ce se mai distra!

Muzica se făcu lentă, de parcă s-ar fi încleiat în lipici. Copiii își înfășurară limbile în jurul gustărilor înghețate. Unii primiră înghețate cu bucăți de ciocolată. Doar că nu erau bucăți de ciocolată, ci globi oculari. Alții căpătară iaurt înghețat și pufos cu aromă de vanilie, presărat cu drajeuri colorate. Doar că nu erau drajeuri. Erau niște dinți mici. Un singur prichindel nu avusese monede suficiente ca să le dea vânzătorului de înghețată.

Era David Olson.

Stătea singur, separat de grup. Christopher nu mai văzuse în viața lui un chip atât de trist. David Olson se apropie de ceilalți puști și le arătă, prin gesturi, că ar vrea și el o gură de înghețată, îl îmbrânciră cu toții.

Atunci David se îndreptă spre camionetă și ridică mâna, cerând un cornet de înghețată gratuit. Însă mâna scheletică ieși și-l plesni peste braț. Apoi camioneta porni și se depărtă pe stradă, odată cu muzica aceea oribilă.

Un bănuț pe-un ghem de ață
Un bănuț pe-un ac

După ce mașina cu înghețată nu se mai văzu, strada prinse viață. Ceilalți copii îl înconjurară pe David și începură să mârâie la el. Ca o haită de lupi care înconjoară un ied. Cu dinții dezveliți. Cu ochi lucitori. Christopher simți frica lui David. Nodul de panică suindu-se din stomac în gâtlej. Bubuitul din pieptul lui David.

Însă cuvintele nu veneau.

Christopher nu izbutea cu niciun chip să citească gândurile lui David. Ori de câte ori încerca, îi curgea sânge din nas și ochii amenințau să-i sară din cap. Fruntea i se înfierbânta. Sudoarea curgea precum sângele revărsat pe stradă, întunecat și plin de voci.

Felinarele, fără veste, se aprinseră. Strada arăta ca un parc de distracții vechi, când se aprind luminile la carusel și mașinuțe. Luminile scoaseră la iveală ceva șerpuind dintre umbre.

Era doamna șuierătoare.

Pe acoperișul casei lui David Olson, ițindu-se ca un gargui. Ținându-și sub ochi regatul. Urmărind procesiunea. Copiii umblau în cerc acum, ținându-se după David ca tornada după Dorothy.

— Roagă-te să nu te vadă, pradă.

Copiii vorbiră la unison. Un cor repetând aceeași frază, ca la liturghie. David îi înfruntă și se stropși, la rându-i. Ceilalți dădură înapoi, tresărind speriați. Frica nu făcea decât să le sporească plăcerea vânătorii. Se deplasau în jurul lui ca un carusel, împingându-l pe David, treptat, în fundătură. Călcâiele lui atinseră ultimul centimetru de asfalt.

Nu ieși de pe stradă.

Ei nu te pot prinde dacă nu ieși de pe stradă.

De pe acoperiș, doamna șuierătoare nu-i scăpa din ochi. Privea. Aștepta. Christopher se întrebă de ce nu intervine, de vreme ce David era animalul ei de companie. Dar poate că erau cu toții animalele ei de companie. Poate că David nu era decât cel mai prăpădit din haită și avea de gând să-l lase să fie sfâșiat sau înfometat de ceilalți.

Poate era un fel de luptă de câini, versiunea ei.

Sau poate că totul e o capcană.

Pentru David. Ori pentru mine.

Christopher îl văzu pe David Olson ieșind de pe stradă și apucând-o peste câmp. Copiii i se țineau chicotind pe urme. La cincizeci de metri de el, ascunsă în umbră, Christopher o văzu pe doamna șuierătoare apucând-o prin curți și intrând în pădurea din Mission Street din alt unghi. Ca și cum ar fi hăituit prada.

Roagă-te să nu te vadă, *pradă.*

Christopher știa că-i cu putință ca totul să fie o capcană, însă nu-i mai rămânea nicio cărare cu firimituri de pâine pe care s-o apuce. Omul cel amabil era întemnițat pe undeva. David Olson era singurul său prieten în locul ăsta oribil. Și nu exista pentru ei decât o cale de scăpare.

Trebuie s-o omori pe doamna șuierătoare.

Trebuie să iei cheia.

Christopher se retrase de după horn și se uită în curtea din spate. Cerbii culegeau ultimele șuvițe de carne de pe oasele oamenilor. Nu se putea da jos pe acolo, dacă nu voia să facă parte din meniu. Christopher se uită la cabana de lemn de vizavi. O săritură cam mare, dar singura lui opțiune.

Și era, de-acum, antrenat.

Christopher închise ochii și-și liniști mintea. Își acceleră în schimb imaginația ca pe un motor. Porni să alerge în minte spre partea din față a casei, câte de repede putea. Își propti piciorul în dreptul șanțului de scurgere și sări. Văzu dedesubt strada, plină de sânge ce curgea șiroaie pe pantă. Christopher ateriză pe acoperișul cabanei, deschise ochii și se retrase iarăși în umbră. Cât pe ce să alunece pe șindrila înghețată.

Se uită la pădurea din Mission Street care i se întindea, falnică, înainte. Ramurile se legănau în bătaia

vântului ca șirurile de brațe în biserică, la slujbă. Se uită iute în jos, asigurându-se că pajiștea era sigură. Sări peste adâncitura canalului, ateriză silențios ca o pană de cealaltă parte și o tuli cu toată viteza peste câmp. Se uită peste umăr, la carnavalul dement care continua la turație maximă. Oameni care își făceau rău unii altora, fără încetare. Și țipetele le cădeau precum copacii prăbușiți într-o pădure unde nu mai avea cine să le audă căderea.

Cu excepția lui Christopher.

Ciuli urechea o clipă, să se asigure că nu se ascunde o capcană chiar în spatele copacilor. Se căută în buzunar și scoase lama tocită, argintie. Apoi Christopher se luă după David și intră în pădurea din Mission Street.

Capitolul 88

40,6 grade
biIp.

Mama lui Christopher se afla lângă salonul fiului ei. Ar fi putut sparge cu pumnii goi geamul de sticlă ca să ajungă la el. Își promisese că, dacă avea să atingă 41 de grade și creierul începea să-i fiarbă, o va face. Însă brancardierii stăteau ca două santinele de amândouă părți ale ușilor. Scărpinându-și mutrele înfierbântate de febră. Căutând motive s-o târască de acolo.

40,7
biIp.

Ușa de la intrare zumzăi ca un cuib de bărzăuni, și sora Tammy intră înapoi în secția de reanimare, cu fumul de țigară încă agățat de halat ca un scai. Mama lui Christopher o abordă exact când începea să se spele pe mâini și să le ungă cu o loțiune dulceagă, care-o făcea să capete iz de lavandă.

— Mă scuzi, soră, zise mama lui Christopher cu cea mai domoală voce de care era în stare. Trebuie să mă întorc să-mi văd fiul, acum.

Sora Tammy se frecă la ochii obosiți și se uită pe geam. Doctorul scul ura cu putere din cap. Și un copil ar fi știut că răspunsul era un NU hotărât. Și un DU-TE DRACU' DE-AICI.

— N-am ce face, drăguță, zise sora Tammy cu cel mai binevoitor accent de Pennsylvania de care era capabilă.

Apoi, simțind că-i pare rău de ea, cercetă prin geamul de sticlă, cu ochi expert, semnele vitale ale lui Christopher.

— Doamnă Reese, are temperatura mare, știu, dar să nu vă îngrijorați. N-o să moară.

— De unde știi dumneata? întrebă mama lui Christopher.

Sora Tammy coborî vocea, asigurându-se că n-o auzea niciun coleg.

— Fiindcă n-a mai murit nimeni de mai bine de o lună. Și nu-mi imaginez că Dumnezeu o să o ia de la capăt cu băiatul dumneavoastră.

— Cum?

— Da, exact. N-a mai murit nimeni de când au găsit scheletul acela de copil în codru. E un miracol de Crăciun.

— Iisuse! zise Ambrose.

Cuvântul n-avea nimic, însă expresia sorei Tammy părea să indice că tonul bătrânului fusese cam neobișnuit.

— Da, domnule, zise strâmbând din nas. Lăudat fie Iisus!

Zicând acestea, sora Tammy intră în camera lui Christopher și-i lăsă pe cei doi singuri în secția de reanimare. Tăcerea avea un puls al ei. Mintea lui Kate Reese trecu îndată de la lupta pentru viață a fiului ei către ceva la o scară mult mai mare. Împinse scaunul cu rotile al lui Ambrose și începu să străbată secția. Senzația era palpabilă. În orele petrecute citind jurnalul lui David, numărul de oameni care se îmbulzeau prin saloane se triplase. Nu mai existau tărgi. Nici paturi. Doar vaiete și boală. Atâția bolnavi! Atâtea suflete mânioase! Fețe asudate. Cu mâncărimi. Febrile. Mâncărimea nu se oprea. Spitalul era în pragul revoltei.

— Arată la fel de rău pe cât se aude? întrebă Ambrose de pe scaun.

— Mai rău, zise Kate Reese. Ea e peste tot.

Fii victimă sau fii o luptătoare, Kate.

Își alungă temerile și se concentră. Frica nu-l ajuta cu nimic pe Christopher. Acțiunea, da. Răspunsurile, da. Nu mai murise nimeni de când fusese dezgropat scheletul lui David Olson. Poate că exista vreun răspuns în jurnal. Poate răspunsul era în pădurea unde-l găsiseră. Și nimeni nu cunoștea mai bine pădurea decât Christopher sau…

Șeriful.

Nu știa dacă cuvintele îi călăuziseră privirea spre salonul lui sau invers. Dar Kate Reese se trezi că se uita țintă la șerif, în rezerva lui de la reanimare.

— Șeriful, zise și Ambrose, de parcă mintea i-ar fi funcționat cu o întârziere de trei secunde față de a ei.

Kate Reese îl privi. Era el orb, dar agerimea nu și-o pierduse. Îl împinse în camera șerifului. Acesta era înfiorător de palid. Buzele îi tremurau. Chiar și în somn. Trecu la căpătâiul lui și-i luă mâinile într-ale ei. Erau reci ca gheața acum. Nu de la frig. De la lipsa de sânge.

— Cum e? întrebă Ambrose.

Kate se uită la rănile din pieptul bolnavului, cârpite de o mână experimentată, chiar dacă grăbită. Fusese împușcat în coșul pieptului, de aproape. Unul dintre gloanțe ajunsese un pic mai sus de inimă. Însă inima îi bătea încă.

— Viu, răspunse.

Privi perfuzia care pompa morfină în brațul șerifului. Același braț care fusese frecat bine cu buretele de echipa care-l operase. Însă tot mai rămăseseră ceva urme de cuvinte scrise cu tuș.

— E un mesaj pe brațul lui, zise ea.

— Ce spune?

Își trecu peste cuvinte degetul, ca și cum ar fi fost scrise în Braille, și le rosti cu voce tare pentru Ambrose.

> ***David Olson… băiat. Nu… dormi. Telefon Carl… ACUM. Unelte… copii. Piatra… lemn. Tot orașul… gripa. Ultima gripa… terminat… David dispărut. A oprit David… gripa? Ne-a salvat?***

Auziră deodată țipete pe hol. Un bărbat flămând nu pricepea de i e doar pacienții primesc de mâncare. Auziră strigăte de „liniștiți-vă, domnule” de la asistente și strigăte de „ajutați-mi soția!” scoase de bărbat. În cele din urmă, se auzi un zăngănit metalic puternic și-apoi bărbatul fu scos de acolo cu forța de paznici, răcnind și dând din picioare.

— Asta o să ni se întâmple și nouă curând, avertiză Ambrose. Citește mai departe.

Kate Reese începu să descifreze cuvintele aproape șterse de pe celălalt braț.

Sună-l pe Ambrose! Nu asculta… vocea… te minte… ca să uiți. Știi ce erau uneltele! Fugi la Kate. Ce a pățit David… pățește și Christopher. Fugi acum! Prea târziu, șerifule. Tocmai i-am lovit cu o mașină.

— Trebuie să pleci de-aici, șopti o voce.

Kate Reese aproape țipă. Însă vocea era a șerifului. Se chinuia să stea treaz. Abia dacă putea să vorbească.

— Aici nu e sigur. Nu mai e poliție.

Șeriful încercă să se ridice în pat, dar era prea slăbit. Kate puse pe fruntea lui o palmă iubitoare și-l împinse la loc, cu un șșș domol.

— Christopher e chiar alături. Nu te lăsăm aici, îl asigură Kate.

Șeriful cedă și se lăsă iarăși moale în pat. Morfina cădea ca picăturile de ploaie pe un luciu de apă. Pic. Pic. Pic.

— Bobby, șopti ea. Pentru ce erau uneltele?

— Hm? făcu el, cu vocea înmuiată de morfină.

— Uneltele, repetă cu disperare Kate. Pentru ce erau?

Șeriful înghiți cu greu în sec și încercă să-și învingă durerea.

— Cei de pe șantier au găsit unelte și lemn pietrificat. Prietenul meu, Carl, a făcut testele. Sunt zeci de căsuțe în copaci pe-acolo. Copiii le fac de sute de ani.

— Ce înseamnă asta? întrebă Ambrose.

— Înseamnă că David și Christopher nu sunt singuri acolo, zise Kate Reese.

Apoi Kate se cufundă iarăși în gânduri. Mai fuseseră și alți copii. Nu știa dacă asta e de bine sau nu. Vocea lui Ambrose rupse tăcerea.

— Și căsuțele din copac erau toate în același loc? întrebă Ambrose.

— Nu, zise șeriful, erau răspândite prin toată pădurea. De ce?

Bătrânul soldat se încruntă pe sub bandaj.

— Poate toate lucrurile au legătură între ele, zise. Poate că ea îi folosește ca să construiască ceva mai

mare.

40,6 grade
biIP.

Capitolul 89

Christopher pășea tiptil pe cărare, aplecându-se, ca să evite orice crenguță. Orice ramură. Nu era invizibil pe timp de noapte. Nu-și îngăduia să scoată niciun sunet. Doamna șuierătoare cutreiera pe aici. Pe undeva. Christopher îl văzu pe David în față, la o sută de metri. Copiii ceilalți îl înconjurau ca pe o paparudă. Țopăind și bătând din palme. Christopher văzu urmele lăsate de David. Noroioase și însângerate. Christopher își aminti cum se ținuse prima oară după urmele de tălpi în pădurea din Mission Street. Norul îi făcuse cu ochiul. Se luase după nor, se ținuse după urme și dispăruse timp de șase zile.

Ce-am făcut aici șase zile?

Ce mi-a făcut ea?

TROSC.

O crenguță se frânse sub piciorul lui Christopher. Copiii se uitară în urmă. David se folosi de diversiune ca s-o rupă la fugă. Copiii întoarseră capetele și se luară după el.

— Daaavvviiiiid, șuierau.

David puse bărbia în piept și grăbi pasul. Încercând s-o ia înaintea vocilor.

— Știiii uuuundeee eeești?

David goni din toate puterile. Îi ieșiră înainte două fetițe.

— Hei, David, te-ai întors! Noi te-am așteptat! Aproape s-a terminat!

David țipă și coti brusc la dreapta. Christopher abia izbutea să țină pasul cu el. David trecu în fugă de podețul arcuit și sări în apa rece, încercând să scape de fetițe. Din apă se ridicau acum oameni-căsuță poștală. Cu cusăturile de la ochi desfăcute. Gemând, dând să-l apuce. David sări peste degetele lor rășchirate. Împuțite și râncede. Ateriză lângă bușteanul cel gol pe dinăuntru. Omul din buștean scoase capul.

— Bună, David! Aproape s-a terminat.

David sări peste el. Din pădure ieșiră doi cerbi. Apoi încă trei o apucară pe potecă. David făcu iarăși la stânga. Încă trei. David o apucă spre dreapta. Încă cinci. David se opri. Era înconjurat.

— Știi unde te afli, David?

Apoi, fără veste, dintre umbre ieșiră zeci de oameni-căsuță poștală. Căscară gurile, luptându-se cu cusăturile. Cerbii se apro- piară. Cu dinții rânjiți. Christopher puse mâna pe o piatră. Nu-i păsa că are să-și dezvăluie poziția. Trebuia să-l ajute pe David. Arcui brațul, gata să arunce piatra spre primul dintre cerbi, care dădea să-l muște de beregată pe David.

Și atunci se întâmplă.

Momentul dură cât ai clipi, însă Christopher văzu toate etapele cu claritate. Îl văzu pe David Olson închizând pleoapele. Simți cum mintea băiatului se liniștește. Apoi veni o încordare electrică în aer, cât i se umplu mintea cu gânduri imaginare. Zgomotul din jurul său pieri brusc, parcă absorbit, ca de un burete, de liniștea minții sale. Și nu mai rămase decât imaginația. Christopher nu putea auzi gândurile lui David, însă știa că lor li se datorează rezultatul.

David Olson începu să zboare.

Nu era deloc cum s-ar fi așteptat Christopher. David nu se învârtea prin aer ca Superman. Nu era vreun supererou. Ci doar un băiețel care se ridicase în aer de parcă ar fi plutit pe un gând. Un nor Invizibil, și nu o mantie.

Cerbii se ciocniră cap în cap, încurcându-și coarnele.

Poți zbura ca Omul de Fier.

Christopher închise ochii și-și calmă gândurile. Nu avea nivelul de antrenament al lui David, așa că nu credea să poată zbura dacă omul cel amabil nu era de față. Încercă totuși să se imagineze lipsit de greutate. Încercă să se vadă plutind în bătaia vântului, ca o frunză. Ori ca o pana.

Sau ca o pungă albă de plastic.

Christopher simți, o clipă, că picioarele i se desprind de pământ. Încercă să-și mențină echilibrul ca un dansator pe sârmă de la circ. Doar că sârma nu se întindea orizontal.

Ci vertical.

Cu pleoapele bine strânse, Christopher se închipui ridicându-se pe lângă o creangă. Apoi pe lângă alta. Suindu-se în copac cu ajutorul imaginației, și nu cu mâinile. Se văzu deasupra frunzișului. Cu copacii

dedesubt ca niște nori verzi, pufoși. Luna era plină, luminoasă și albastră. Cerul de deasupra se umplu cu stele. Spațiul întinzându-se larg și cuprinzător, pe cât era timpul de nesfârșit. Spațiul ca un ocean și în el pământul, ca un colac de salvare. Stele necăzătoare. Stele neclintite.

Stele murind.

Cu ochii minții, Christopher se uită în sus și-l văzu pe David zburând către luminiș. Christopher se imagină punând piciorul pe vârfurile copacilor. Alergând pe ei ca și cum ar fi pășit pe apă. Căpătând tot mai multă viteză. Frunzele căzând ca petalele sub tălpile lui. Febra cuprinzându-l ca o șoaptă fremătătoare.

David Olson este…
David Olson este… îngrozit.

Christopher simți că David, aflat în față, începe să coboare vertiginos. Arăta exact ca păsările pe care le împușca în aer Jerry. Însă nu un glonț îl doborâse pe David.

În luminiș era ceva.

Christopher deschise ochii și coborî sub ramuri ca să se ascundă. Trecu iute de la o creangă la alta. Auzi mișcare dedesubt, pe potecă. Zgomot de pași. Șoapte.

Christopher se opri în marginea luminișului și așteptă. Căută pe pământ vreo urmă lăsată de David, însă nu văzu nimic în afara unei adâncituri, în locul unde căzuse. Și câteva urme de tălpi. Apoi… nimic. Christopher ridică privirea, încercând să-și dea seama dacă David își luase iarăși zborul.

Și atunci îl văzu.

O clipă, Christopher nu pricepu la ce se uită. Venise de multe ori în luminiș și știa prea bine ce-avea să găsească. O cărare cu iarbă. Cercul perfect. Și bătrânul copac veștejit, care arăta ca o mână înțepenită de artrită.

Copacul se afla încă acolo.

Însă era gigantic.

De parcă cineva ar fi pus doi zgârie-nori unul peste altul.

La poalele copacului, Christopher văzu acum o ușă cioplită în trunchi. Cu un mâner mare și o gaură pentru cheie. Sute de oameni-căsuță poștală stăteau de ambele laturi ale ușii, de pază. Ținând ceva înăuntru. Sau ceva afară. Era o închisoare? Ce fel de loc era?

Christopher se opri, cu răsuflarea tăiată. Văzu căsuța din copac pe care o construise cu Ed Specialul, Mike și Matt. Doar că nu era singură acolo. Mai erau sute de asemenea căsuțe, prinse de ramurile uriașe, fiecare legănându-se ca un leș în ștreang. Ca niște adăposturi pentru păsări. Un stup mare și furios.

Se holbă la el, amintindu-și visceral că mai fusese acolo cândva, într-una dintre căsuțele acelea stătuse vreme de șase zile. I se dăduse mâncărimea. I se șoptise la ureche. Fusese încălzit ca un bebeluș în incubator. Ca un pui gata să iasă din ou.

Știi unde ești?

Capitolul 90

40,6 grade
biIp.

Mama lui Christopher stătea la căpătâiul șerifului, uitându-se peste culoar la fiul ei, lungit acolo, neajutorat. Creierul lui avea mai puțin de un grad până să fiarbă. Se uita la paznicii și brancardierii care o țineau afară. Ori poate îl țineau pe Christopher înăuntru. Nici nu mai știa.

Șeriful și Ambrose îi erau alături, cufundați în liniștea apăsătoare. Mințile le umblau cu frenezie. Oamenii nu mai mureau. Oamenii o luaseră razna de la gripă. Dar nu era gripă. Ea era. În lumea imaginară se găseau și alți copii. Copii care construiau ceva. Și construiseră vreme de sute de ani. Căsuțele lor din copaci erau conectate. Inclusiv cea a lui David. Și a lui Christopher. Trebuia să existe un răspuns.

— Ce zice în jurnal? întrebă cu voce slabă șeriful.

Mama lui Christopher îl deschise cu o mișcare grăbită și privirile îi fugiră peste pagini.

— L-am citit deja din scoarță-n scoarță. Nimic, zise.

— Niciun cuvânt despre oameni care nu mai mor, domnule șerif. Și nici despre vreun alt copil, întări și Ambrose.

— Pot să mă uit? zise șeriful.

Mama lui Christopher îi întinse jurnalul. Legătura de piele scârțâi când degetele lui atinseră paginile sfărâmicioase, îngălbenite. Auzi sunetul morfinei lichide căzând în punga lui de perfuzie.

Pic. Pic. Pic.

Șeriful dădu paginile, săgetând cuvintele cu privirea, parcurgându-le cum numai un profesionist ar fi putut. Se uită, după câteva minute, la Ambrose.

— David era un puști isteț, așa-i? întrebă.

— Da, domnule.

— Atunci… de ce scria de mână în halul ăsta? N-are noimă.

Îi întinse jurnalul mamei lui Christopher, închise ochii și se lăsă cuprins iarăși de somn. Ea îl privi. Trupul lui era așa de slăbit, de fragil. Nu știa ce forțe

sunt implicate, știa însă că șeriful era aici cu un motiv. La fel și Ambrose. Și ea la fel. Mama lui Christopher deschise iarăși jurnalul lui David Olson.

Pic. Pic. Pic.

Îl cercetă iar, cu atenție. Fără a citi cuvintele. Doar se uită la scris. La scrisul acela de mână contorsionat, tulburător.

sunt, pânĂ la urMă, Dumnezeu,

Pic. Pic. Pic.

— Domnule Olson, David scria mereu așa de urât?

Ambrose se gândi, apoi se încruntă și clătină din cap.

— Nu, zise. S-a făcut tot mai urât pe măsură ce a început să-și piardă mințile.

— Dar nu-și pierdea mințile, spuse ea.

Trecu la pagina următoare și studie combinația stranie de majuscule, minuscule, cursive și litere de tipar.

> ***înainTe să o ucidem pe doamna șuierătoare, LUcrul de căpătâI Ar fi să…***

— Ce înseamnă, doamnă Reese? întrebă Ambrose.

Mama lui Christopher simți un fior rece urcându-i pe șira spinării. O șoaptă atingându-i în treacăt, ca o insectă, urechea. Reveni la pagina de dinainte.

sunt, PÂnă la UrMă, dumNEzeu.

Dădu pagina.

> ***înainte să o ucidem pe doamna șuierătoare, LUcrul de căpătâI Ar fi să…***

Pic. Pic. Pic.

Mama lui Christopher răsfoi înapoi și se uită doar la majuscule.

> ***Sunt, Până la Urmă, dumNEzeu. înainTe să o ucidem pe doamna șuIerătoare, LUcrul de căpătâi Ar fi să faceM Bine o RecunOaștere, cum SE fac prin filmele Cu rĂzboi care-i plac așa dE mult lui AmbrOse. soldatul e îngrijorat Că mă strădUiesc pRea tare cu antrenamentul. Nu vrea SĂ-mi cedeze creierul.***

Literele alcătuiau… ***SPUNEȚI-I LUI AMBROSE CĂ E O CURSĂ.***

Capitolul 91

Christopher se apropie de copac.

Undeva, în adâncul sufletului, știa că mai fusese aici. Că fusese ținut într-una dintre căsuțe vreme de șase zile, bălăngănindu-se ca un glob de Crăciun pe o creangă imensă. Ce făcuse acolo? Ce-i făcuse ea?

Știi unde ești?

Christopher cercetă copacul în căutarea lui David, plimbându-și privirea de la pământ către crengi. De la o căsuță din copac la alta. Era una verde. Una albastră. Culori diferite. Stiluri diferite. Epoci diferite. Un cort indian lângă o casă americană tradițională, lângă un staul în miniatură, lângă…

Cea cu ușă roșie.

I se părea foarte cunoscută. De ce? Acolo îl dusese ea? Christopher îl descoperi în cele din urmă pe David Olson, ascuns în umbre, cocoțat pe acoperișul căsuței cu ușă roșie. Părea extenuat. Nasul îi sângera de parcă propria-i imaginație l-ar fi stors ca pe un burete. Christopher își aminti de momentele când ieșise din lumea imaginară. Felul în care puterile din partea imaginară se transformau, pe partea reală, în durere. Îi răsună în urechi avertismentul omului cel amabil.

Puterea vine cu un preț.

Se uită la David Olson, sleit ca o baterie. Pentru David, lumea reală era aici. Pentru David, aici era singura lume. David se apropie fără zarvă de fereastră. Dedesubt se agitau cerbi și oameni-căsuță poștală. Christopher îl privi pe David cum trage perdelele.

În căsuța din copac era omul cel amabil.

Bătut, într-o stare jalnică. Lungit pe podea. Inconștient. David se apropie și mai mult. Deodată, un vaiet teribil săgetă prin luminiș. Pădurea, în jurul lor, prinse viață. Stelele străfulgerau deasupra norilor. Cerul ardea, strălucitor. Când norii se dădură deoparte, luna își aruncă asupra luminișului razele albe, pătrunzătoare. Atunci Christopher o văzu.

Era doamna șuierătoare.

Intră în luminiș înconjurată de prichindei. Guițând ca niște purceluși care vor să sugă. Îi călăuzi spre copacul uriaș. Christopher se uită la cheia de la gâtul ei, care

sclipea în lumina lunii. Cheia încă îngropată în carnea gâtului ei.

Trebuie s-o ucidem pe doamna șuierătoare.

Trebuie să luăm cheia.

— Davvviiiiiiddd! țipă sfredelitor doamna șuierătoare.

Christopher simți cum David se uită în spate din locul în care era cocoțat, înspăimântat brusc. Orice gând că l-ar putea ajuta să scape pe omul cel amabil fu abandonat pe dată. David se depărtă în grabă de căsuța cu ușă roșie și fugi să se ascundă și mai în adâncul pădurii. Omul cel amabil rămase înlănțuit ca un animal.

Era sarcina lui Christopher să-l salveze.

Poți fi mai curajos decât Căpitanul America.

Christopher închise ochii și își imagină că începe să alerge. Picioarele îi atinseră coroanele copacilor, răspândind frunze. Nu se mișcase în viața lui atât de repede. Nici măcar pe autostradă. Se văzu gonind spre arborele gigant. Cerbii și oamenii-căsuță poștală stăteau de pază împrejur. Nu putea scoate un sunet, altminteri l-ar fi văzut. Dacă sălta cu toată puterea, ar fi izbutit, poate, să ajungă la copac. Dacă nu îi ieșea și nimerea cumva în luminiș, aveau să-l facă bucățele. Se mișca tot mai iute. Luminișul era drept înainte. Un pas. Doi. Trei pași.

Sări.

În minte, Christopher fu propulsat ca din praștie peste luminiș, își prelungi cât putu săritura. Văzu o creangă mai joasă ceva mai în față, pe copacul gigant. Întinse spre ea degetele. Își auzi încheieturile pocnind.

Christopher apucă ramura cu degetele rășchirate și deschise ochii.

Auzi cum iese de la locul ei, cu un pocnet sec, încheietura unui deget. Îi veni să țipe, dar își înghiți durerea. Întinse și brațul celălalt și se trase la loc sigur pe creangă. Își împinse degetul dislocat la loc.

Apoi se uită jos. Doamna șuierătoare era dedesubt. Văzuse acele de pin căzute în jur. Ridică privirea, îi zâmbi lui Christopher, apoi se întoarse către copilașii din preajmă. Aceștia plecară capetele.

— Acolo e. Suiți-vă, șopti.

Copiii începură să se urce.

Christopher trebuia să ajungă la omul cel amabil. Se cățără cât de iute putu, cu degetele pulsând de durere. Își făcu vânt pe următoarea creangă. Auzi țipete din căsuța alăturată. Privi pe gemulețul din ușa verde și zări o femeie care-și punea un ștreang de gât. Privirile li se încrucișară. Porni drept spre el. „Ajută-mă!” țipă femeia chiar în clipa în care ștreangul o trase înapoi cu putere. O văzu apoi cum și-l trece la loc peste gât și cum se năpustește iarăși.

Christopher se uită în jos. Văzu cum copiii se cățărau, hlizindu-se. Erau cu treizeci de crengi mai jos. Se răsfirau pe întinderea trunchiului ca niște pui de păianjen ieșiți din ouă. Christopher își sili degetele amorțite de durere să urce. Creangă după creangă. Căsuță din copac după căsuță din copac. Văzu, printr-o fantă, un bărbat. Se înjunghia singur, iar și iar. „Cine râde acum, târfo?” striga pentru sine. În următoarea căsuță văzu alt bărbat, care mânca o bucată mare de prăjitură. Nu se putea opri. Mesteca și tot mesteca, apoi i se rupse falca și-n gură nu-i mai rămase niciun dinte. Numai e a prăjitura nu se micșora. „Fă să se oprească! Te rog”

Știi unde ești?

Mintea îi umbla la turație maximă. Toate astea aveau ceva familiar. Ce era cu locul ăsta? Casa doamnei șuierătoare? Închisoarea ei? Grădina ei zoologică?

Christopher ajunse la căsuța din copac cu ușă roșie. Omul cel amabil zăcea inconștient pe podea. Christopher încercă să deschidă ușa, însă era încuiată. Se grăbi spre ferestruica dintr-o latură. La fereastră erau gratii de închisoare.

— Domnule! Trezește-te!

Copiii erau la douăzeci și cinci de ramuri mai jos de el.

Omul cel amabil se mișcă ușor. Christopher băgă mâna printre gratii și-o atinse pe a omului cel amabil. Căldura începu să-i dogorească în minte și-i oferi omului cel amabil toată energia pe care o avea, dintr-o singură descărcare. Șocul era electric.

Durerea, instantanee.

Îl străbătu pe Christopher, care rămase cu mâinile peste ale omului cel amabil, în încercarea de a-l

resuscita.

Domnule! Trezește-te odată!

Christopher își împinse gândurile adânc în mintea omului cel amabil. Încercând să-l pornească fără cheie, ca pe o mașină veche.

Trebuie s-o omorâm pe doamna șuierătoare!

Îi simți bătaia inimii. Rară. Apoi mai iute. Și mai iute.

N-o pot omorî singur! Te rog!

Brusc, omul cel amabil începu să-și frământe pleoapele. Se strădui să deschidă ochii și săltă în picioare.

— E o cursă, Christopher. Fugi!

— Nu! Nu te las aici!

— Trebuie! Trebuie s-o omori până la miezul nopții.

Christopher se uită în jos. Copiii erau la cincisprezece crengi de ei.

— Te poți elibera? șopti abia auzit Christopher.

Omul cel amabil se aruncă asupra ușii. Era zăvorâtă bine.

— Nu. Trebuie s-o omori fără mine! Și ia cheia! zise omul cel amabil împingându-i brațele afară din căsuță. Nu-i poți lăsa să te prindă! Du-te!

Christopher aruncă o privire. Copiii se cățărau grăbiți, ca niște șobolani. N-avea de ales. Trebuia să evadeze. Îl lăsă în urmă pe omul cel amabil și se cățără mai sus. Până în vârful copacului. Până nu mai avu unde să urce.

În afară de propria sa căsuță din copac.

Era acolo, deasupra tuturor. Exact în vârf. Ca steaua în pomul de Crăciun. Cum de ajunsese acolo? Se deplasase? Ce era cu locul ăsta groaznic?

Știi unde ești?

Copiii dădeau să-l înhațe. Să-l prindă de picioare. Apucă mânerul ușii. Deschise ușa și se uită în interior. Însă căsuța din copac nu mai semăna cu ea însăși.

Arăta ca baia cea veche a lui Christopher.

Umplându-se încetișor cu aburi.

În cadă, în norul de vapori, stătea o siluetă.

— Salut, Christopher, se auzi o voce.

Suna exact ca glasul tatălui său.

Capitolul 92

DRAGĂ AMBROSE,

SPER CĂ VEZI ASTA. TREBUIE SĂ ASCUND MESAJUL FIINDCĂ SUNT SUPRAVEGHEAT TOT TIMPUL. LA FEL ȘI TU. ȘI TOATĂ LUMEA. DAR NU E CUM CREZI. E MULT MAI RĂU. NU POT SPUNE DESPRE CE SE ÎNTÂMPLĂ AICI FIINDCĂ O SĂ FIU DESCOPERIT ȘI SCHINGIUIT PENTRU TOTDEAUNA. ȚI-AM SPUS CE E NEVOIE SĂ ȘTII ÎN SINGURUL LOC CARE ȘTIU CĂ NU E SUPRAVEGHEAT. ÎL CUNOȘTI DOAR TU. ASCUNDEAI REVISTE ACOLO. DU-TE ACUM, AMBROSE, TE ROG. FIINDCĂ DACĂ VEZI ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ LUMEA SE VA SFÂRȘI. IAR DACĂ NU EȘTI TU AMBROSE, SPUNE-I TE ROG CĂ L-AI GĂSIT PE FRATELE LUI MAI MIC, DAVID. SPUNE-I LUI AMBROSE CĂ E O CURSĂ. DAR URMĂTORUL COPIL NU TREBUIE SĂ MOARĂ NICI LUMEA ÎNTREAGĂ SĂ SE SFÂRȘEASCĂ. AȘA CĂ DU-TE REPEDE. TE ROG. NU MAI Al TIMP!

DAVID

Mama lui Christopher ținea, cu mână tremurătoare, jurnalul descifrat. Se întoarse spre Ambrose și-i șopti disperată:

— Domnule Olson, unde aveați…

Dar bătrânul soldat i-o luă înainte.

— Țineam revistele sub etajera cu cărți a lui David.

— Și unde-i acum etajera?

Bătrânul se încruntă. Cugetând. Ea se uită pe culoar. Brancardierii o măsurară cu priviri bănuitoare. Apoi intrară la Christopher în cameră ca să discute ceva cu doctorul.

40,6 grade

biIp.

— TE ROG, DOMNULE OLSON, îl imploră, SPUNE-MI UNDE E ETAJERA?

— Nu mai știu. Am vândut-o.

— Unde?!

Când brancardierii terminară de vorbit, doctorul se întoarse spre mama lui Christopher. Le șopti ceva oamenilor de la pază. Lumina de pe culoar îi făcea pe toți să arate ca niște stafii. Palizi, trași la față și verzui. Holbându-se la ea. Se simțea la fel de paranoică, în momentul acela, ca soțul ei în noaptea de dinainte să moară.

Aud voci, Kate! Fă-le să tacă!

Oamenii de la pază dădură din cap spre doctor și o porniră spre ea.

— Un magazin de vechituri, zise Ambrose, amintindu-și. David stricase etajera, dar doamna de la prăvălie o știa pe mama de mult. Și a luat-o așa, de milă.

— De ce? Cum o stricase?

— O acoperise cu ceva… un tapet cu rațe.

Mama lui Christopher amuți. Singurul sunet din încăpere era pini râtul morfinei șerifului în perfuzie.

— Domnule Olson, zise în șoaptă. Ai vrea să stai un pic cu Christopher, în locul meu?

Sigur, zise nedumerit Ambrose. Dar de ce?

— Știu unde e etajera.

Mama lui Christopher se uită pe cealaltă parte a culoarului, la fiul ei. La trupușorul lui rănit. La biata lui minte arsă de febră. În ritmul ăsta, avea curând să ajungă la 41 de grade și creierul să-i fiarbă până la miezul nopții. Iar răspunsul se afla în cealaltă parte de oraș.

„Îți iau ce etajeră de cărți vrei tu. De ce tocmai pe aia, dragule?”

„Fiindcă miroase a mănușă de baseball.”

Etajera aceea era în dormitorul fiului ei.

Capitolul 93

Silueta stătea așezată în cadă. Ascunsă în nori de abur.

Christopher încremenise. Își aruncă privirea prin baie. Era exact cum și-o amintea. Oglinda încețoșată. Mirosul de unguent de pe pielea lui. Cămașa tatălui său, pusă pe chiuvetă. Cu iz dulceag de tutun.

— Știi unde ești? întrebă vocea.

Christopher nu izbutea să rostească o vorbă. Clătină din cap. Nu.

— Ai vrea să știi?

Christopher dădu din cap că da.

— Bine, dar e un secret. Aș putea avea probleme. Așa că… vino încoace. O să-ți spun la ureche.

Christopher nu se clinti.

— Nu te teme, scumpule. Nu ți-aș face niciodată vreun rău. Vino încoace.

Silueta bătu ușor cu palma în marginea căzii. Din încheieturi îi curgeau, pe porțelan, pârâiașe de sânge. Christopher ar fi vrut s-o fugă, însă picioarele i se mișcară fără voie. Începu să pășească. Prin aburi. Prin nori.

— Așa, scumpule. Vino la tati. Totul are să se lămurească în curând.

Christopher făcu un pas mic. Apoi încă unul. Și un al treilea. Silueta întinse brațul spre el. Mâna era caldă și netedă, cu pete de la tutun între degete.

— Așa, Christopher. Hai să mă îmbrățișezi.

Christopher simți o palmă pe umăr. Silueta îl cuprinse ca o pătură.

— Unde sunt, tati? întrebă Christopher, simțindu-i mirosul de tutun din răsuflare.

— Ai ieșit de pe stradă.

Christopher se uită către cadă, unde aburii se limpezeau, dezvăluind o siluetă care zâmbea.

Era doamna șuierătoare.

Capitolul 94

40,7 grade
biIp.

Mama lui Christopher se uită la fiul ei prin geamul de sticlă. La fiul ei care se chinuia, de cealaltă parte a holului, să trăiască. Trebuia să-l ajute. Trebuia să-l salveze. Trebuia să găsească mesajul lăsat de David Olson pe etajera cea veche de acasă.

Dar Mary Katherine îi distrusese mașina.

Cei doi tipi de la pază înaintară grăbiți și deschiseră ușa rezervei șerifului. Își scărpinau fețele înroșite. Buhăite și asudate. Blocând ușa. O asistentă pe care mama lui Christopher n-o mai văzuse intră în cameră, trecând pe lângă ei.

— Doamnă Reese, totul în regulă? întrebă asistenta.

— Da. Nicio problemă, minți mama lui Christopher.

Asistenta zâmbi și tuși de la gripa care nu era gripă. Se uită parcă prea insistent la mama lui Christopher.

— Ce citiți acolo? întrebă.

Întrebarea stărui în aer o clipă. Asistenta își scărpină brațul.

— E un pic stânjenitor, zise Ambrose. Citește un album cu scrisori de la fosta mea soție. Unele, destul de deocheate. Puteți, dacă vreți, să mi le citiți cu voce tare. Doamna Reese tocmai se ducea să-mi aducă ceva din mașină.

Și cu acestea, Ambrose băgă mâna în buzunar și scoase cheia.

— Mai știți unde o țin de obicei parcată, da? Cadillacul cel ponosit de pe colț? O rablă prăpădită, exact ca mine.

— Da, domnule Olson, zise mama lui Christopher.

— Bine. O să stau la căpătâiul lui Christopher până te întorci.

Îi întinse cheia, la schimb cu jurnalul fratelui său.

— Mulțumesc, domnule Olson.

— Ba eu vă mulțumesc, răspunse soldatul.

Mama lui Christopher luă cheia și ieși, strecurându-se pe lângă cei doi paznici dubioși. Se îndreptă direct spre ușa de ieșire din secție, așteptând să i se deschidă

automat. Durerea din coastă o făcu să se strâmbe. Efectul analgezicelor era pe sfârșite, însă nu se mai putea opri acum.

Haide. Deschide-te, luate-ar naiba!

Întoarse capul și o văzu pe asistentă împingând scaunul lui Ambrose în salonul lui Christopher. Fiul ei era întins în pat, nemișcat.

40,8 grade.

biIp.

Ușa bâzâi ca un roi de lăcuste. Mama lui Christopher ieși în fugă de la reanimare.

Capitolul 95

Doamna Henderson se simți scuturată de un fior. Un suflu de vânt înghețat o străbătea lăuntric. Ca o durere de dinți. Știa că e în întârziere. Era inacceptabil. Vocea îi spusese.

Inacceptabil.

Doamna Henderson grăbi pasul. Trecu de buldozerele și macaralele Companiei de Construcții Collins, neclintite ca soțul ei pe patul de spital. Maldăre imense și nefolositoare de metal, exact ca mașinăriile care-l țineau în viață pe nemernicul ăla. Doctorii habar nu aveau de ce nu murise, însă ea știa. Știa ce înseamnă toate acestea. Știa ce urmează. Pentru toată lumea. Mai ales pentru Christopher.

Doamna Henderson opri mașina șerifului și intră în pădurea din Mission Street.

Nu mai pusese niciodată piciorul acolo și totuși știa exact încotro s-o apuce. Îi spunea vocea. Fă stânga la copacul ăla. Fă dreapta acolo, la bolovan.

Înainte pe cărare, doamnă Henderson.

Doamna Henderson își coborî spre pământ privirea. Văzu urme de toate mărimile. Toate îndreptându-se către același loc. Locul către care se ducea și doamna Henderson.

Mai repede. Trebuie să te grăbești.

Doamna Henderson își puse în mișcare picioarele bătrâne și o luă la fugă. Era un pic neplăcut, fiindcă fiecare pas îi făcea rana din coastă să se deschidă. Bocancii ei treceau prin zăpadă și noroi. Străbătu în fugă tunelul minei de cărbuni, pe lângă o duzină de cerbi care începură să salte pe lângă ea ca niște cățeluși. Vocea îi răsuna din ce în ce mai tare în minte.

Repede. Nu mai ai timp.

Doamna Henderson ajunse în marginea luminișului și se opri.

Era nespus de frumos. Mai frumos decât soțul ei, înaintea altarului, când se căsătoriseră. Mai frumos decât jurămintele lor. Decât noaptea nunții. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Un arbore bătrân, magnific și niște căsuțe minunate odihnindu-se pe ramurile sale.

În jurul copacului erau sute de oameni.

Tăcuți ca într-o biserică.

Pe unii îi știa de la școală, ca de pildă pe doamna Lasko, pe Brady Collins și pe Jenny Hertzog. Erau și elevi de altădată, transformați într-o clipită din băieței adorabili în bărbați cu părul rărit, de vârstă mijlocie. Mai erau însă și persoane necunoscute. Fețe oarecare, pe care le văzuse poate pe la magazin sau la benzinărie, ori cât stătuse în arest. Dar era de parcă îi cunoștea bine pe toți. Așa de în largul ei se simțea.

Așa de în largul lor se simțeau cu toții.

Străbătu luminișul, iar mulțimea se despică înaintea ei precum Marea Roșie. Toate fețele se întoarseră spre ea. Zâmbind. Erau peste măsură de bucuroși să se vadă cu toții. Era o zi de mare însemnătate. Nu mai exista durere. Nici suferință. În toată viața ei, doamna Henderson nu mai văzuse o asemenea minunată atmosferă de Crăciun.

Doamna Henderson se îndreptă spre doamna Lasko. Cele două își zâmbiră și se salutară din cap, apoi râseră de formalitățile acelea prostești. Se îmbrățișară apoi, de parcă ar fi fost surori pierdute de-o viață. Și până la urmă… nu așa și erau? Nu erau cu toții așa? Doamna Henderson o cuprinse în brațe pe doamna Lasko. Apoi fiecare dintre ele lăsă câte un braț matern pe umerii celor tineri. Brady Collins și Jenny Hertzog. Se simțiră cu toții mult mai bine. Avură cu toții, în aceeași clipă, același gând.

Cineva, în sfârșit, mă înțelege.

Doamna Lasko știu că nu mai trebuia să se simtă trează, Brady Collins, că nu mai trebuia să doarmă în cușca câinelui, Jenny Hertzog, că nu trebuia să se mai dezbrace pentru fratele ei vitreg. Și dacă nu-i convenea cuiva, ei bine, comunitatea putea să pună piciorul în prag, nu? Dacă vreun individ groaznic, cum erau mama lui Christopher, prietenii lui, șeriful sau Ambrose Olson, li se punea în cale, îl puteau înjunghia de câte ori pofteau. Grupul avea să scape de oricine nu înțelegea. Și, când urma să izbucnească războiul, aveau să învingă.

Fiindcă tipii cei buni câștigă mereu războaiele.

Îngenuncheară cu toții și-și lipiră palmele de trunchiul copacului. Era cald ca un poponeț de copil. Seninătatea pe care o simțiră nu aducea cu nimic din ceea ce știuseră. Partea răcoroasă a pernei combinată cu o baie caldă. Febra tuturor, într-o secundă, scăzu. Nu mai simțiră pe braț mâncărimea. Erau, în sfârșit, împăcați. Calmul de dinaintea furtunii.

Pacea de dinaintea războiului.

— E vremea, zise doamna Henderson și ridică valijoara de voiaj.

Pipăi pielea moale. Fermoarul rece se deschise cu zgomot de vertebre frânte. Deschise valijoara și scoase cuțitul cel ascuțit de măcelar.

Vă pot ajuta? întrebă Brady Collins.

— Sigur că da, Brady. Mulțumesc. Ești foarte bine crescut. Bunica ta ar fi mândră, zise ea. Ce-ar fi să stai de pază?

Brady Collins zâmbi și scoase arma. Începu să se plimbe încoace și-ncolo, ca să-i apere de Ed Specialul, pe care-l știa ascuns prin pădure, pe undeva.

— Și eu? întrebă nerăbdătoare Jenny.

— Sigur că da, Jenny. De asta ești aici, drăguță.

Jenny zâmbi cu mândrie și băgă mâna în geanta de voiaj. Scoase o duzină de ace de cusut și gheme de ață neagră, câte îi încăpeau în brațe. Apoi doamna Henderson se întoarse către congregația adunată acolo și le cercetă fețele pline de zel.

— Îl lăsați primul pe fratele meu vitreg? întrebă cu voce slabă Jenny.

— Sigur nu vrei să-l lași la urmă? zise doamna Henderson.

— Nu, doamnă.

— Prea bine… Scott… treci în față.

Fratele vitreg al lui Jenny păși înainte, zâmbind.

— Da, doamnă? rosti cu nerăbdare. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Poți să simți, o eternitate, ce dracu' i-ai făcut lui Jenny. N-o să se termine niciodată. Cum ți se pare?

— Super, zise Scott.

Dădu din cap, în transă, în vreme ce Jenny trecea niște ață neagră prin urechea acului și i-l întindea doamnei Henderson. Bătrâna îi atinse cu blândețe

creștetul și îl luă pe Scott în primire. Cu mâna stângă îi prinse laolaltă buzele, apoi începu să le coase cu dreapta, expertă, cum învățase la orele de menaj.

Cât îi cusu lui Scott buzele, nici măcar nu-i auzi răcnetele care-ți înghețau sângele în vine. Mintea îi era cuprinsă de un zgomot alb. Doamna Henderson zâmbi, dansând cu o amintire. Vremurile erau mai simple pe vremea aceea. Pe atunci, fetele făceau menajul și băieții se duceau la slujbă. Bărbații le erau credincioși soțiilor și nu se gândeau niciodată să divorțeze. Pe-atunci vremurile bune de altădată erau doar vremurile bune. Vremurile de aur. Și aveau să fie iarăși astfel. Vocea îi promisese. Și de data asta soțul ei avea s-o respecte. De data asta soțul ei avea s-o aprecieze.

Nu trebuia decât să-și joace rolul.

Și să-i pregătească pe ceilalți pentru rolurile lor.

Ridică, în vreme ce cosea, privirea spre căsuța din copac. Tare frumoasă era căsuța! Și soțul ei se afla de cealaltă parte a ușii. Aproape că-l auzea șoptind.

— Dragă, hai într-o excursie de sfârșit de săptămână.

— Ce? întrebă ea, surprinsă.

— Aș vrea să petrec ceva timp cu soția mea. Păcat că n-am bagajul făcut.

— Am eu. Am bagajul! L-am ascuns în bibliotecă. L-am luat cu mine! E chiar aici!

— Ești cea mai minunată soție din lume.

De data asta, puteau arunca în portbagaj valijoara și să pornească la drum. Nici nu conta unde. Fiindcă era tânără din nou. Părul îi era roșcat. Trupul, o frumusețe. Și știa că va trăi ziua aceea o veșnicie. Poate că nici n-avea să fie nevoie să-l înjunghie.

— Unde să ne ducem, dragă? întrebă în cele din urmă.

— La căsuța din copac, firește. E minunat acolo.

Doamna Henderson era atât de pierdută în reveria despre noul ei viitor, încât nu-și dădu seama că sfârșise deja transformarea lui Scott într-un om-căsuță poștală.

— Scott, e Ajunul Crăciunului. Pomul e gol. Trebuie să-l împodobim, zise ea.

Jenny îi întinse lui Scott o bucată de frânghie, pe care doamna Lasko o tăie la mărimea potrivită, folosind cuțitul de măcelar. Scott apucă frânghia și se

sui pe scândurelele ca niște dinți de lapte. Ajunse la prima creangă mai groasă și se cățără până în marginea ei. Apoi legă frânghia de creangă și își înfășură celălalt capăt în jurul gâtului. Sări și gâtul i se frânse ca o crenguță, însă nu muri. Exact cum se și aștepta doamna Henderson. Nimeni n-avea să mai moară vreodată.

— Când pot să-l înec, să-l fac să intre la apă? întrebă Jenny.

— De îndată ce vom câștiga războiul, Jenny, zise cu un zâmbet doamna Henderson. Următorul!

Doamna Henderson se întoarse către paznicul de la șantierul Collins, care se gândea la plata pe care avea s-o primească pentru orele suplimentare efectuate atât de târziu în Ajunul Crăciunului. Femeia se apucă să-i coase pleoapele cu sfoară neagră, fără să-i audă țipetele, din cauza gălăgiei pe care i-o făceau în minte propriile gânduri frământate. O viață în sistemul de învățământ public o învățase că trebuie să se descurce cu ce are la îndemână. Se uită la sutele de localnici care așteptau să fie preschimbați în oameni-căsuță poștală. I-ar fi plăcut să-i cârpească pe toți de mână, cum făcuse cu Scott, însă, vai, erau în întârziere. Se apropia miezul nopții. Trebuia să se pregătească pentru sacrificarea lui Christopher. Așa că trebuia să îngăduie ca lumea să-și coase singură gura și ochii, iar doamna Lasko, Jenny și Brady să le împartă ace, fermoare, ață și sfoară.

Altfel n-o să isprăvesc niciodată cusutul.

— Următorul!

Capitolul 96

Doamna șuierătoare se ridică din cadă. Era goală. Plină de găuri de glonț, de răni de cuțit și de arsuri. Christopher țipă. Fugi la ușă. Doamna șuierătoare puse piciorul pe gresia udă. Christopher întinse mâna spre mânerul ușii. Încuiat.

Totul fusese o capcană.

Doamna șuierătoare îl apucă pe Christopher pe la spate și-l trase spre ea, cum tragi peștele prins în cârlig. Izbi cu piciorul în ușă și-l lepădă pe creangă. Christopher încercă să se târască de acolo, însă palmele i se lipiseră de trunchi ca încleiate în lipici.

Christopher se uită peste umăr, la doamna șuierătoare care tocmai ieșea din căsuță. Îmbrăcase rochia ei cea bună, mânjită cu sânge și zdrențuită. Încuie ușa căsuței din copac. Apoi îl cercetă pe Christopher cu ochii lipsiți de viață ca ai unei păpuși.

— Chrisssstoppphеerrrr. E vreeeeeemeaaa, zise.

Doamna șuierătoare înaintă pe creangă, fără grabă, spre el. Christopher răcni:

— NU, TE ROG!

Doamna șuierătoare surâse și-l înhăță de urechi. Îl cuprinse cu ambele brațe și alunecă unduitor pe trunchi în jos, ca un șarpe.

S
S
S
S
S
S
S
S
S

Christopher aruncă o privire în luminiș. Întreaga ei oaste era acolo și se uita la el în tăcere. Doamna șuierătoare continua să coboare șerpuitor. Trecură pe lângă zeci de căsuțe. Cu ușile închise. Cu perdelele trase la geamuri. Christopher nu izbuti să vadă înăuntru, auzi însă voci. Râsete zglobii, copilărești. O clanță începu să se miște.

— Nu încă. Să-i facem o surpriză, șopti o voce firavă.

Clanța rămase nemișcată. Doamna șuierătoare aluneca pe trunchi în jos. Trecură pe lângă încă o căsuță. Una cu ușă roz. Auzi, după ușă, o răsuflare.

— O să fie un animal de companie perfect, șopti un glas de fetiță.

Unghiile ei zgâriară ușa, scrâșnind ca pe o tablă din sala de clasă. Trecu pe lângă o altă căsuță. Cu perdele albastru cu alb, cum era rochia lui Dorothy.

— Știe unde e? se auzi o voce de bărbat.

— O să afle curând, îi răspunse o voce de femeie.

Doamna șuierătoare poposi la poalele copacului. Chiar înaintea ușii celei mari săpate în trunchiul gigantic. Își fixă armata cu o plivire triumfătoare. Ridică brațele lui Christopher. Mulțimea vui ca la un Revelion sărbătorit în stradă. Christopher auzi, în depărtare, bătăi de tobă. Oameni-căsuță poștală îl apucară de mâini și de picioare. Îl proptiră cu spinarea de copac. Nu avea scoarță. Ci piele asudată, caldă. Christopher începu să urle.

— Te rog! Nu mă omorî! Te rog!

— N-am de gând să te omor, zise cu calm doamna șuierătoare.

— Ce-o să-mi faci? întrebă Christopher, încremenit de groază.

— Nu pot să-ți spun, surâse doamna șuierătoare.

Apoi își vârî degetele cu unghii lungi și murdare în propria piele. Își smulse cheia de la gât. Își înfipse mâna în trupul călduț al copacului. Părea să scormonească într-un container de gunoi. Sânge. Și carne. Găsi gaura cheii în putreziciunea copacului. Răsuci cheia în broască și o descuie cu un…

Clic.

Un cor de țipete se ridică dinspre locuitorii căsuțelor din copac de deasupra. Vocile biciuiră mintea lui Christopher. Ochii lui porniră să cerceteze luminișul. Căuta o scăpare. Oamenii-căsuță poștală străjuiau toate cărările.

— E vremea! E vremea! zumzăia roiul de voci.

Doamna șuierătoare își puse cheia la loc la gât, apăsând-o ca pe o palmă băgată în ciment moale. Cheia

era apărată. Doamna șuierătoare deschise ușa. Din interiorul trunchiului izbucni lumină. Christopher se uită în lumină. Era orbitoare. Îl cuprinse un fior rece.

— Ce loc e ăsta? Unde sunt?!? țipă Christopher.

— Credeam că o să-ți amintești, zise doamna șuierătoare.

Christopher simțea acum energia care emana dinspre copac. Electricitatea statică a unui milion de baloane. Își amintea cum se ținuse după urme. Copacul cu trunchi cald de carne. Își amintea. Fusese pus pe copacul ăsta vreme de șase zile. Gătit. Incubat. Transformat într-un copil isteț. Lăsat să absoarbă totul.

Dar înăuntrul copacului nu intrase.

— Christopher, zise ea. E spre binele tău.

Doamna șuierătoare îl împinse către lumină. Era orbitoare. Din copac ieșeau fuioare de aburi ca niște nori albi, pufoși. Christopher țipă, se propti cu călcâiele în pământ. Zgârie și se zbătu. Ea îl apucă de picioare. Băiatul simți mirosul dinăuntrul luminii. O bucătărie. Cuțite ruginite. Apa din cada tatălui său. Izul de spital.

— NU! NU! se puse pe urlat.

Christopher își afundă mâinile în carnea copacului. Fierbinți' ca pielea arsă de febră. Doamna șuierătoare îi desprinse mâinile de pe trunchi. Christopher se zbătu, încercând să-i scape din brațe. Își propti câte un picior pe amândouă marginile ușii. Oamenii-căsuță poștală dădură buzna din toate părțile. Christopher se opinti din toate puterile. Îi împinse înapoi. Era prea puternic pentru ei Doamna șuierătoare îl cuprinse în brațele ei pline de cicatrici. Aspre o ca glaspapirul. Îl ținu strâns, lipit de ea, și-i apropie fața de a ei până ce li se atinseră nasurile. Îl privi drept în ochi. Furioasă și smintită.

— E VREMEA!!!!!!!

Christopher își coborî privirea asupra luminișului. Văzu cum apar mii de urme de pași. Nu-i vedea și pe oamenii care pășeau, însă erau acolo. Locuitorii din lumea reală. Ochii le erau cusuți. Frâu transformați în oameni-căsuță poștală. O lume întreagă răcnea de durere. O durere insuportabilă. Te orbea. Lumea se încețoșa. Imaginarul și realul se contopeau. Geamul era pe cale să se spargă.

Christopher ridică ochii spre cer. Văzu stelele căzătoare străfulgerând prin văzduh. Constelații risipindu-se ca piesele unui puzzle scăpat pe jos, spărgându-se în milioane de cioburi. Mai erau șase minute până la miezul nopții. Șase minute până la Crăciun. Christopher închise ochii. Își liniști mintea. Apoi șopti:

— Te rog, Doamne, ajută-mă!

Deodată, Christopher văzu apărând, la orizont, un nor. Fața din nor. Mare cât cerul întreg. Christopher se simți, pe loc, cuprins de un calm profund. Era de parcă cineva ar fi tăiat sonorul în jurul lui, amuțind țipetele. Își auzea doar bătăile inimii. Țiuiturile aparatelor din spital. O voce în vânt.

— Christopherrrrr, șoptea vântul.

Doamna șuierătoare îi dădu un brânci. Christopher își simți piciorul stâng atingând lumina.

— Nu te duce în lumină, Christopher. Luptă-te cu ea, zise șoapta.

Nu pot. E prea puternică.

Băiatul își simțea brațele tot mai grele. Îi trecu în lumină și piciorul drept. Nu voia decât să doarmă. Îi era așa de somn…

— Trebuie s-o ucizi până la miezul nopții! șuieră vântul.

N-o pot omorî eu singur.

— Ba da, poți. Un coșmar nu-i decât un vis care s-a îmbolnăvit. Spune după mine, Christopher!

— Un coșmar nu-i decât un vis care s-a îmbolnăvit, rosti cu voce tare Christopher.

Christopher văzu cum doamna șuierătoare își mută privirea.

— Cu cine vorbești? întrebă.

— Mai zi o dată! adie vântul.

— Un coșmar nu-i decât un vis care s-a îmbolnăvit, strigă din toate puterile Christopher.

O văzu pe doamna șuierătoare țipând fără încetare „Cu cine vorbești?!”, însă n-o mai auzea. Țipetele pieriseră toate. Rămăsese doar liniștea. Doar pacea. Aerul era răcoros și proaspăt. Nu auzea decât șoaptele vântului.

— Și în vis pot să fac ce vreau eu! zise vântul.

— Și în vis pot să fac ce vreau eu, repetă Christopher.

— Fiindcă aici… zise vântul.

Christopher închise ochii. Se imagină pipăind prin întunericul de sub pleoape, până ce găsi, într-un târziu, întrerupătorul. Aprinse lumina și acolo, înaintea lui, văzu mai mult decât cunoaștere. Văzu putere. Brută mânioasă. Christopher deschise ochii și se uită țintă la doamna șuierătoare. Îi văzu ochii rotindu-i-se în cap. Era îngrozită.

— …sunt Dumnezeu, rosti Christopher.

Christopher îi dădu cu toată puterea un brânci și doamna șuierătoare fu propulsată prin aer. Ateriză la marginea luminișului, la o sută de metri depărtare. Cerbii și oamenii-căsuțe poștale urmăreau încremeniți scena. Christopher își privi mâinile de parcă ar fi aparținut altcuiva. Nu-i venea să creadă cât de puternic era.

Doamna șuierătoare dădu să se ridice. Turbată de furie. Sau era doar uluire? Cerbii și oamenii-căsuță poștală se întoarseră spre Christopher. O mie de ochi îl țintuiră. Cu ură, fiindcă le atacase regina.

Însă Christopher nici nu clipi. Nu o rupse la fugă. Se mulțumi să bage fără grabă mâna în buzunar, scoțând teaca de piele. Din ea trase lama argintie, tocită.

— Ai ieșit de pe stradă, zise cu calm Christopher.

Își aținti privirea asupra cheii ascunse în piele a gâtului ei. Apoi ridică deasupra capului pumnalul argintiu și se aruncă asupra ei.

Capitolul 97

Mama lui Christopher gonea pe autostradă. Îi luase cincisprezece minute să ajungă în fugă la Shady Pines, unde-și ținea Ambrose Cadillacul ponosit. Cincisprezece minute de trecut pe lângă magazine în flăcări și ascunzându-se pe după mașini abandonate și distruse, ferindu-se de oamenii înfricoșători care, dintre umbre, jefuiau totul. Taxiuri nu erau. Nici poliție. Era singură, înconjurată de violență. Cu coastele fracturate. Cu efectul analgezicelor trecut de mult. Mama lui Christopher se uită la ceasul de bord.

Mai erau zece minute până la miezul nopții.

Ieși de pe Autostrada 19 și încetini. Se așteptase să-și vadă cartierul plin cu decorațiuni, cu luminițe și familii așteptând, la un pahar, să vină Crăciunul. După ce copiii fuseseră cu greu trimiși la culcare, cu amenințarea că, dacă nu se bagă în pat, Moșul o să-i uite la împărțeala darurilor.

Însă nu văzu asta.

Locurile erau cuprinse de o tăcere nepământeană. Iluminatul stradal era oprit. Se uită pe amândouă părțile străzii. Văzu cerbi, nemișcați ca stâlpii de telegraf. Cu ochi negri licărind în lumina lunii Urmărind-o. Așteptând.

Viră pe Hays Road.

Se uită, în treacăt, pe geamurile caselor. Lumina cădea pe pomii de Crăciun, făcând să scânteieze globurile. Însă prin sufragerii nu era picior de om. Nu se uita nimeni la televizoarele care emiteau programe speciale de Crăciun. Nu se vedea nimeni, pe nicăieri.

Erau doar cerbii.

Se îndreptă spre casa ei. Mama lui Christopher trecu pe lângă vechea casă Olson, de pe colț. Nici urmă de Jill și Clark. Trecu pe lângă locuința familiei Hertzog. Nu-i văzu nici pe Jenny Hertzog, nici pe fratele ei vitreg. În fața casei nu era niciun automobil. Se uită în lungul străzii către pădurea din Mission Street și nu văzu nimic.

Simți însă.

Pielea i se făcuse de găină. În desișurile acelea, pândea ceva oribil. Ceva se răspândea. Ceva alerga.

Înaintă pe stradă. Spre aleea ei.

Și, în chiar acea clipă, bătrâna care locuia peste drum ieși în fugă din cabana de lemn. În cămașă albă de noapte. Bumbac și dantelă. Fără nimic în picioare. Sări prin fața mașinii și farurile îi luminară, în treacăt, chipul. Avea ochii și buzele cusute cu sfoară neagră. Mama lui Christopher țipă și apăsă pe frână. Bătrâna bolborosi ceva printre buzele cusute.

— Eaaa un băaat aaa de umoos!

…și dispăru ca din pușcă în pădurea din Mission Street, săltând ca un cerb pe picioarele de dinapoi. Mama lui Christopher se uită spre pădure ca să vadă dacă mai apare ceva. Însă nu văzu nimic. Persista doar senzația aceea. Moartea vine. Moartea e aici. Vom muri în ziua de Crăciun. Mama lui Christopher se uită la ceas.

Mai erau șase minute până la miezul nopții.

Șase minute până la Crăciun.

Capitolul 98

Doamna Henderson cosea cât de iute o țineau degetele. Se uită la șirul lung al celor care-și așteptau răbdători rândul. Ridică ochii spre cerul nopții, care se întrevedea printre crengi. Ramurile se aplecau de greutatea atâtor globuri norocoase. Dădeau din picioare, cu gâturile strâmbe, sugrumați de funii. Dar nimeni nu murea. Nimeni n-avea să mai moară vreodată.

— Următorul, zise doamna Henderson.

Mai erau șase minute până la miezul nopții și mai rămăseseră o mână de suflete. Aveau să izbutească. Aveau să fie gata la timp! Doamna Henderson aruncă o privire spre doamna Lasko. Tânăra învățătoare cârpea ochii lui Jill și Clark, un cuplu drăguț, care voia să umple căsuța din copac cu bebeluși, ca pe un pântece. Aveau să capete ce voiau în noaptea asta. Cu toții aveau să capete ce voiau.

11:54

Doamna Lasko simțea gustul. Ori de câte ori se lingea pe buze, gustul nu făcea decât să se accentueze. Gustul era de alcool. Însă nu un alcool oarecare. Era whisky-ul pe care i-l punea într-o lingură de metal mama ei, când era doar un copilaș căruia îi ieșeau dinții. Whisky-ul făcuse să n-o mai doară gingiile. Doamna Lasko își trecu limba peste buze. Whisky-ul se transformă într-un vin dintre cele mai gustoase, de când mama ei o dusese la împărtășanie. Doamna Lasko sorbi din vinul cel roșu, însă, până să-l înghită, se transformase în șampanie. Mama ei închina paharul cu ocazia absolvirii. „Ești prima care se duce la facultate, draga mea”, zicea. Mama ei o aștepta în căsuța din copac. În căsuță se ținea o petrecere mare în cinstea ei. Și avea să se simtă iarăși beată. Avea să se simtă iarăși amorțită și fericită.

— Următorul, zise doamna Lasko terminând de cusut ochii lui Jill.

11:55

Jenny Hertzog îi călăuzi pe Jill și pe Clark spre capătul lungului șir de persoane care așteptau la baza scării ca doamna Henderson să termine. Jenny se uită la fratele ei vitreg Scott, ale cărui picioare zvâcneau pe cea mai de jos creangă. Jenny ridică ochii spre căsuța cea frumoasă de deasupra lui. Trase aer pe nas, dar nu mai mirosea a pădure. Mirosea a mama ei. Parfum, loțiune de corp, spray de păr și piele moale, caldă. O auzea șoptindu-i: „Hai înăuntru, Jenny. O să facem o petrecere în pijamale, o să mâncăm floricele de porumb și-o să ne uităm la filme în camera ta. Scott n-o să te mai supere niciodată. O să fii în afara primejdiei pe vecie".

— Următorul, zise doamna Henderson.

11:56

Doar două persoane mai stăteau la rând: Debbie Dunham și Doug. Doug, înainte să vină în pădure, se simțise nespus de trist. Nespus de trist până ce dăduse cu ochii de Debbie Dunham. Îi zâmbea. Cel mai delicios zâmbet de curviștină pe care-l văzuse vreodată.

— Care-i baiul, Doug? întrebă ea.

— Mary Katherine m-a înșelat, zise el, iar Debbie Dunham încuviință, înțelegătoare.

— Am fost și eu înșelată, de multe ori, șopti. Vrei s-o înșeli și tu?

Doug șovăi. Se gândi La Mary Katherine și tristețea îi crescu în stomac precum copilul pe care îl vârâse în ea un altul.

— Vrei să mă vezi goală, Doug? întrebă Debbie.

El dădu din cap că vrea, sperând că așa are să mai scape de gândurile negre. Aerul era geros, însă ea se dezbrăcă fără grabă, de uniforma de vânzătoare la supermarket. El îi privi trupul despuiat, proaspăt ca un fruct copt. Debbie se apropie și-l sărută prelung, cu limba ca de șarpe.

— Doug, nu te-ai săturat să tot faci ce-i bine pentru fata greșită? întrebă ea.

Cuvintele îi erau la fel de dulci ca răsuflarea. Și, când mâna ei o atinse pe a lui, orice fel de rușine îi

dispăru, lăsând locul acelui lucru care stătuse mereu la pândă acolo. Furia.

Atâția ani în care fusese un partener-model. Atâția ani în care respectase regulile morale ale lui Mary Katherine. În care-i ascultase dorințele. Se prefăcuse că-i atinge din greșeală sânul peste pulover, în loc să facă ce-și dorise cu adevărat. Și-apoi… să afle că totul fusese o minciună. Fata cea cuminte, în genunchi, în mașina cuiva. Fata cea cuminte lăsată borțoasă de un individ oarecare.

— Doar să intrăm în căsuța din copac și-o să te las să mă ai cu totul, zise Debbie și dădu drumul mâinii lui Doug câtă vreme îi cusu doamna Henderson gura.

„În sfârșit”, își zise Debbie. „În sfârșit avea un băiat de treabă lângă ea, unul care să se poarte frumos. În sfârșit”, își zise Doug. „În sfârșit avea alături o fată obraznică cu care să se poarte urât.” La miez de noapte aveau să se abandoneze unul celuilalt și el putea să uite de Mary Katherine. Pentru totdeauna.

— Tu urmezi, Doug, zise doamna Henderson după ce termină de cusut ochii lui Debbie.

11:57

Brady Collins o conduse în capătul șirului pe Debbie Dunham. Nu mai văzuse o fată goală până atunci, însă nu se putu gândi decât că era, probabil, înghețată de frig. Cum fusese și el, de atâtea ori, în adăpostul câinelui. Brady Collins își scoase geaca și i-o întinse. Era prea mică, însă fata își înfășură cu ea picioarele degerate. Fata cea frumoasă îl mângâie în treacăt pe creștet și încercă să zâmbească, însă cusăturile o opriră. Lui Brady îi era frig fără geacă, dar nu-și făcea griji. Mama lui se afla sus, în căsuța din copac. Îi auzea vocea chemându-l.

— Brady, ieși din adăpostul câinelui. Mami e la cald, în bucătărie. Nu mai sta în ger. Mama ta te iubește.

11:58

Doamna Henderson termină de cusut pleoapele lui Doug. Lăsă deoparte acul și ața, dându-și seama, la o

privire aruncată prin preajmă, că munca lor se sfârșise. Doamna Henderson îi întinse doamnei Lasko propriul ei ac cu ață. Tânăra învățătoare abia dacă țipă cât își cusu propria gură. Dar și de-ar fi țipat, doamna Henderson n-ar fi auzit-o. Trebuia să-i ajute pe Brady Collins și pe Jenny Hertzog să se coase.

Mâinile prea mici strică treaba.

Curând isprăvi și cu copiii. Nu mai rămăsese nimeni în afara ei. Acul îi străpunse pielea așa cum străpunsese cuțitul gâtlejul soțului ei. Țipă ca în noaptea nunții lor. Durere amestecată cu plăcere. Ce caraghios, mama ei nu-i spusese cât de mult avea s-o doară și cât de mult avea să-i placă.

— Te aștept, iubito, o chemă soțul ei dinăuntrul căsuței. Să mergem acum în călătoria aceea.

Cu ochii și buzele cusute, doamna Henderson puse mâna pe prima stinghie a scării. Primul dinte de lapte.

Și porni pe scară în sus către căsuța din copac.

Urmată de întreaga adunare.

Mai era un minut până la miezul nopții.

Un minut până la Crăciun.

Capitolul 99

biIp.

Ambrose stătea în scaunul cu rotile. Asculta sunetele aparatelor care-l țineau în viață pe Christopher.

biIp.

Îi promisese lui Kate Reese că nu se dezlipește de căpătâiul fiului ei, și nu și-ar fi încălcat în ruptul capului promisiunea.

Ajută-l, David.

Gândul era domol și solemn. Nici nu observă că ușa din spatele lui se deschisese.

biIp.

Simți însă schimbarea de temperatură.

— E cineva? zise.

Tăcere. O răsuflare.

— Soră, tu ești?

biIp.

— Domnule doctor? întrebă. Mâna băiatului e fierbinte ca o plită. Ce temperatură are?

Un moment lung de tăcere. Apoi…

— 41, șopti vocea. Dar nu sunt doctorul.

Ambrose se încruntă. Încercă să-și păstreze calmul.

— O să-i fiarbă creierul, zise Ambrose. Chemați pe cineva.

— Am chemat, domnule Olson, replică vocea.

Ambrose încercă să fie atent la voce. Nu-și dădea seama a cui era. Dacă aparținea unui bărbat sau unei femei.

— Când vine doctorul? întrebă.

— Curând.

Ambrose auzi cum persoana aceea îi dă târcoale. Lipăind cu tălpile goale. Apoi un ușor ecou. În cameră era mai mult de o persoană.

— Cât de curând? vru Ambrose să știe.

— Nu știu sigur. Spitalul are deficit de personal. Toată lumea a luat gripă, zise vocea.

Cel care vorbea se apropiase. Alți pași. De jur-împrejur.

BiIp.

— Nu-i nimic, zise cu calm Ambrose, apucându-se de marginea patului lui Christopher. Înțeleg.

Brusc, Ambrose auzi râsete batjocoritoare scoase de vreo jumătate de duzină de persoane.

— Înțelege. Nu-i nimic. Înțelege, se hliziră vocile.

— Presupun că aveți totuși ceva personal, zise Ambrose.

Râsul se opri, lăsând la iveală un alt sunet. Ssssssss.

Era gaz.

— Domnule Olson, zise vocea.

Ambrose simți că-i îngheață sângele. Recunoscuse în sfârșit a cui e vocea.

— Da, doamnă Keizer?

— Moartea a ajuns până la urmă aici, Ambrose. Să nu spui că nu ți-am spus, zise ea.

Simți, deodată, că e apucat de o duzină de mâini. Ridică brațele ca să se apere, însă ceilalți îl înhățară. Simți plasticul rece al măștii de gaz acoperindu-i gura. Gazul ieșea din cilindru șuierând ca un șarpe. Ssssss.

— Da-ți-mi dracului drumul! țipă Ambrose cât de tare putu.

Bătrânul soldat începu să se zbată, fluturând din brațe, orbește. Apucă un smoc de păr. Vârî degetele în ochii cuiva. Însă armata de mâini îl țintui locului. Scaunul cu rotile fu răsturnat și Ambrose căzu la podea. Gloata se aruncă îndată asupra lui. Se luptă din toate puterile, dar erau prea mulți. Simți că-i cedează mâinile și picioarele. Era bătrân. Orb. Neputincios. Se forță nebunește ca să-și tragă masca de pe față, însă i-o puseră înapoi în câteva clipe. Și nu mai avu nimic de făcut decât să aștepte ca plămânii lui să ceară milă.

— Acum trage adânc în piept și numără invers, de la zece la zero, zise vocea.

Mai era un minut până la miezul nopții.

Sorbi o gură uriașă de aer.

Și auzi cum țiuitul aparatului lui Christopher devine neîntrerupt.

biiiiiiIIIIIIII

Capitolul 100

Christopher o atacă pe doamna șuierătoare.

Armata ei îl înconjură ca o pânză de păianjen. Cerbii se repeziră să-l muște. Oamenii-căsuță poștală îi tăiară calea. Corpurile lor alcătuiau un uragan al cărui ochi era Christopher.

— PE EL! țipă ascuțit doamna șuierătoare.

Christopher se uită la cheia îngropată în carnea gâtului ei. Sări spre ea, cu lama ridicată. Ateriză pe unul dintre cerbi. Își lăsă o talpă pe spinarea lui și își făcu vânt, săltând pe umerii oamenilor-căsuță poștală. Aceștia încercară să-l apuce. Se mișcă iute. Alergând cu viteză din ce în ce mai mare. Își simțea, cu fiecare pas, corpul trans- formându-i-se. Lumina de la copac rămăsese cumva alături de el. Durerea de cap era altfel acum. Febra era cunoaștere. Nu-i venea să creadă cât de repede se putea mișca.

— ACUM! TREBUIE SĂ-L PRINDEM ACUM! urlă doamna șuierătoare.

Cerbii porniră să-i închidă drumul, dar erau prea lenți. Christopher li se furișă printre picioare. Sări peste coarnele lor. Nu-i venea să creadă cât de fulgerător treceau pe lângă el copacii. I se părea că ieșise din propriul trup.

Dar nu și din durerea de care era cuprins trupul.

O simțea, cu fiecare pas, tot mai intensă. Ca niște mâini care I strângeau de beregată. Începu să-i curgă sânge din nas. Se gândi la David, golit ca o baterie. Cât dura până ce puterea se topea, lăsând în urma ei doar durerea? Se apropia miezul nopții. Urma să ucidă sau să fie ucis.

O văzu în față pe doamna șuierătoare, a cărei privire era fixată pe pumnalul din mâna lui. I se păru, preț de o clipă, că vede în ochii ei frică. Puse pe cheie mâna arsă, îi întoarse spatele și se retrase în pădure. Christopher porni în goană în urma ei. Își lăsă privirea în jos și îi văzu urmele pe cărarea înnoroită și însângerată.

Christopher se ținu după urme până ce intră în pârâu, aproape de podețul arcuit. Apa îi trecu prin ghete și-i făcu picioarele sloiuri. Se gândi, un moment, că îi era

frig în spital, în lumea reală. Îl luase frigul în cămășuța subțire de pacient.

Știi unde ești?

Christopher străbătu iute apa rece ca gheața. Răceala se transformă curând în amorțeală, iar amorțeala în dogoare. Labele picioarelor îi erau acum la fel de fierbinți ca fruntea. Sări din apă și își urmă drumul pe cărare. Văzu, în depărtare, un felinar. Și o răscruce. Se uită pe pământ, să vadă încotro duc urmele.

Dar urmele, deodată, se făcuseră nevăzute.

Christopher se opri. Cuprins de teamă. Era o păcăleală. O capcană. O altă cale de a-l ucide prin tragere de timp. Se uită împrejur. Nu vedea decât copaci. Doamna șuierătoare putea fi oriunde. Era o țintă ușoară. Christopher ciuli urechea, dar nu auzi nimic. Era doar vântul și șuieratul propriei respirații.

Trosc.

Christopher se uită în sus, la crengi. Văzu sute de oameni-căsuță poștală așteptând răbdători în umbră. Atârnând pe crengi ca niște țurțuri. Christopher dădu să fugă, însă oamenii-căsuță poștală îi săriră înainte pe cărare.

Era înconjurat.

Oamenii-căsuță poștală veneau puhoi. Cerbii goneau către el. Christopher apucă o creangă, încercând să se cațăre într-un copac. Sui pe o creangă. Apoi pe încă una.

Numai că doamna șuierătoare era în copac, ca un șarpe.

Îl înhăță de mână, alunecând, șerpuitoare.

Christopher țipă și căzu pe cărare. Dar cerbii îl ajunseră. Dinții lor îi străpunseră pielea. Miroseau a spital. A dezinfectant. Christopher era prea ostenit ca să țipe. Știa că-i venise clipa morții. Închise ochii, așteptând inevitabilul, când auzi, deodată, cum cineva dă brânci cerbilor, azvârlindu-i cât colo. Christopher ridică privirea. Era omul cel amabil.

— DAȚI-I PACE! țipă omul cel amabil.

Cerbii întinseră boturile să-l muște. Îi smulseră bucăți de carne de pe umeri. Un pârâu de sânge i se revărsă pe cămașă. Îl apucă de mână pe Christopher.

— HAI CU MINE! îi strigă.

— NUU!!!! țipă sfredelitor doamna șuierătoare. NU-L MAI AJUTA!

Doamna șuierătoare își dădu drumul din copaci chiar când omul cel amabil și Christopher o rupeau la fugă. Cu cerbi și oameni-căsuță poștală pe urme.

— Cum ai scăpat? întrebă cu răsuflarea întretăiată Christopher.

— David.

— El unde-i?

— Aduce ajutoare. Mai sunt și alții care vor să fie liberi. Haide!

Alergară cot la cot pe cărare. Felinarul stradal era chiar în fața lor. Albastru ca luna. Săriră din pădure pe miriște. Alergară mai departe spre șosea. Christopher se uită în față și văzu că în cartierul lui se desfășura un circ monstruos.

Lumea imaginară o luase razna cu totul.

Văzu nori de furtună acoperind cerul. Sute de oameni țipând. Bărbatul în uniformă de școlăriță trăgându-se în tufe. Un alt bărbat târându-se într-o dubă. Cuplul care nu se putea opri din sărutat. Alții, pe care nu-i văzuse niciodată. Răcneau cu toții un singur lucru:

— Du-ne de-aici, Christopher! Te rugăm!

Christopher și omul cel amabil fugiră spre șosea. Urmăritorii se răsfirară pe miriștea fumegândă, încercând s-o încercuiască. Doamna șuierătoare ieși ca o furtună dintre copaci, însoțită de cerbi, și se îndreptă spre ei cu viteză amețitoare.

— DĂ-MI-L ÎNAPOI! șuieră.

Doamna șuierătoare sări pe omul cel amabil chiar când acesta îl arunca pe Christopher peste șirul de oameni-căsuță poștală, pe stradă, la adăpost. Christopher ateriză cu un bufnet sec, ștergând asfaltul cu corpul. Sări imediat în picioare. Văzu cum omul cel amabil e făcut bucățele de doamna șuierătoare. Mâinile ei arse, ca niște gheare, îi sfâșiau carnea.

— Nu-l mai ajuta! țipă doamna șuierătoare.

Omul cel amabil îi dădu un brânci și se târî către stradă. Doamna șuierătoare alunecă de pe trotuar. Talpa începu îndată să-i fumege și luă foc. Lăsând piele

lichidă în urmă, spălată apoi de șuvoiul de sânge. Sări îndată în lături, urlând și blestemând.

Doamna șuierătoare le făcu semn cerbilor. Aceștia se întinseră de-a curmezișul trotuarului, așa cum se aruncă jetoanele pe o masă de ruletă. Ea sui pe spinările lor și se apropie de omul cel amabil, care se chinuia să ajungă pe mijlocul străzii. Îi dădu capul pe spate cu forța și-și înfipse dinții în gâtlejul lui. Gâtlejul pârâi precum coaja unui pepene. Îl mânca de viu pe omul cel amabil. Era acum ori niciodată. Christopher auzi clopotul de la biserică. Mai erau zece secunde până la miezul nopții. Zece secunde până la Crăciun.

10

Cerbii îl doborâseră pe omul cel amabil. Îl sfârtecau. Christopher știu că trebuie s-o ucidă acum pe doamna șuierătoare. Se uită la corpul ei. Fusese împușcată. Înjunghiată. Arsă în flăcări de o sută de ori.

Întregul ei trup era, practic, o imensă cicatrice. Și totuși nimic nu reușise s-o răpună. Deocamdată.

9

Christopher strânse în pumn lama tocită, argintie. Închise ochii ca să-și invoce puterile, însă nu auzi decât țipete. Vocile îi străpungeau mintea. Persoane care-și făceau rău singure. Iarăși și iarăși, și iarăși.

8

Simți cum cele două lumi își încep contopirea. Cum se sparge geamul dintre imaginar și real. Își simți mama intrând în fugă la el în dormitor.

7

Vântul, deodată, se înteți.

— Christopher, uită-te la mine.

Îl privi pe omul cel amabil drept în ochi. Era făcut bucățele, însă pe chip avea un zâmbet calm. Nu spuse

nimic. Dar Christopher simți pe piele adierea vântului și gândurile omului cel amabil.

Strada.

6

— Nu-l mai ajuta! țipă doamna șuierătoare în vreme ce încerca să-i scoată ochii cu unghiile.

Ea o să ardă pe stradă.

5

Cortina de nori se desfăcu și Christopher văzu cheia, licărind sub pielea gâtului ei. Scânteia ca un diamant în lumina albastră a lunii.

4

Omul cel amabil o împinse pe doamna șuierătoare cu piciorul. Și mai mulți oameni-căsuță poștală intrară pe stradă, ca să-i amortizeze căderea. Palma doamnei șuierătoare alunecă pe carosabil și începu să sfârâie pe asfalt.

3

Christopher se uită la palma arsă a doamnei șuierătoare. Închise apoi ochii și-și liniști mintea. O secundă cât o eternitate. Dumnezeu crease, în acest coșmar, un râu al salvării. Și avea de gând să o boteze în el.

2

Se văzu, cu ochii minții, gonind către doamna șuierătoare, cățărată deasupra omului cel amabil. Christopher văzu cum e atacat de cerbi. Dar nu mai avea nicio însemnătate. Ar fi putut la fel de bine, din perspectiva lui Christopher, să se târască precum melcii. Așa de lenți i se păreau acum.

Poți să fii mai deștept decât Tony Stark.

Christopher sări peste un cerb.

Poți să fii mai tare decât Hulk.

Christopher sări peste oamenii-căsuță poștală care-i stăteau în i ale.

Poți să fii mai puternic decât ciocanul lui Thor.

1

Christopher se izbi de doamna șuierătoare cu toată forța corpului său. Îi simți oasele rupându-se de la impact. Fu aruncată pe spate și ateriză, ghem, în mijlocul străzii.

NUUUU!

Christopher privi cum doamna șuierătoare începe să ardă.

Capitolul 101

Casa era tăcută și netulburată.

Mama lui Christopher ar fi vrut s-o străbată în fugă, însă ceva nu era în regulă. Simțea asta împrejur, peste tot.

Începu să urce la etaj. Încetișor. Fără să scoată un sunet.

Unde te duci, Kate?

Mama lui Christopher alungă vocea. Își simțea fiul. Luptându-se ca să trăiască. Aerul era rece de parcă lumea întreagă ar fi uitat fereastra deschisă. Era în casă. Era peste tot. Trebuia să-și ajute fiul. El avea nevoie de ea.

Ajunse în dormitorul lui Christopher.

Ce faci, Kate?

Se uită la etajera cea veche din colț. Înfășurată în tapet, cum ar ambala un copil un cadou de Crăciun. Numai bandă adezivă, fără muchii drepte.

Păși spre etajera cu cărți.

Ți-ai lăsat copilul în spital. Ce fel de mamă ești, Kate?

Mama lui Christopher se uită la fotografia răposatului ei soț, pusă sus pe etajeră. Fotografia îi întoarse privirea. Înghețată în timp. Simți că se sufocă. Pericolul îi pândea fiul. Îl simțea, ca în ziua aceea când înghițise o biluță. Se aflase în camera de alături, însă știuse. Dăduse fuga la el. S-ar fi sufocat cu biluța. Salvase viața fiului ei.

Christopher e pe moarte, Kate. Trebuie să te întorci la spital.

Mama lui Christopher luă fotografia care-l înfățișa pe răposatul ei soț și trânti pe podea ce se mai afla pe etajeră. Cărțile se împrăștiară peste tot. Ceasul bătu. Mai erau zece secunde până la miezul nopții.

Mama lui Christopher rupse cu unghiile tapetul cu rațe. Trase de la locul ei prima scândurică de sub etajeră. Văzu acolo trei cuvinte scrise de mâna lui David. Nu un amestec de majuscule și minuscule. Era adevăratul scris al lui David și fiecare literă se deslușea limpede.

NU O OMORÂȚI

Ce-i asta, Kate?

PE DOAMNA ȘUIERĂTOARE

Nu mai citi, Kate.

DOAR EA ÎL ȚINE

Ai face bine să te oprești chiar acum, Kate.

PE DIAVOL ÎN IAD

Capitolul 102

Știi unde ești?

Christopher o vedea pe doamna șuierătoare arzând, văitându-se și țipând, părând cuprinsă de furie și de nebunie.

Însă ceva i se părea teribil de nelalocul lui.

— Cine e ea? întrebă Christopher.

O întrebare atât de simplă încât omul cel amabil fu luat, un moment, pe nepregătite. Își îndreptă privirea spre Christopher, în vreme ce doamna șuierătoare zbiera.

— Cine e ea? repetă Christopher.

— E rea, zise omul cel amabil. Și pe cei răi trebuie să-i omorâm.

Bubui tunetul. Norii se ciocneau ca peștii într-un acvariu plin. Oamenii-căsuță poștală încercară să-și rupă cusăturile, să-i spună ceva, însă nu le auzi decât gemetele.

— Du-te să iei cheia, băiete, zise cu blândețe omul cel amabil.

Știi unde ești?

Christopher strânse în pumn lama tocită, argintie. Se uită la doamna șuierătoare, care se chinuia să-și tragă pe peluză oasele făcute fărâme. Văzu urmele de frânghie care-i brăzdau gâtul. Arsurile chimice de pe piele.

— Dar a fost și ea copil cândva. De unde a apărut? întrebă Christopher.

— S-a născut aici.

— Nu cred că-i așa. Uită-te la ea.

Christopher arătă iarăși cu degetul spre doamna șuierătoare. Ochii ei păreau cuprinși de agonie. Nu cu mânie. Nu cu turbare smintită. Se târa disperată pe asfaltul străzii. Încercând să ajungă la margine. Și, dintr-un motiv de neînțeles pentru Christopher, nu-i sărea nimeni în ajutor. Nici oamenii-căsuță poștală. Nici cerbii. Păreau cu toții încremeniți, hipnotizați în lumina flăcărilor.

— Christopher, știu că-ți pare rău pentru ea. Dar să nu te lași păcălit. M-a torturat sute de ani și la fel a

făcut cu David. Și așa avea de gând să facă și cu tine, și cu mama ta. Numai că ai oprit-o. Doar tu ai reușit.

Christopher se uită la omul cel amabil, care-i zâmbea cu dinții rupți. Cu pielea și hainele zdrențuite de sutele de ani de chin. Emana un fel de bunătate. Ceva care-i amintea lui Christopher de tatăl lui. Poate de la mirosul de tutun al cămășii. Christopher nu-și amintea să-l fi văzut vreodată fumând pe omul cel amabil, dar așa mirosea.

— N-o putem lăsa să scape de pe stradă, până ce nu arde complet. Hai, băiete. Trebuie să iei cheia aia, zise omul cel amabil lăsându-și palma pe capul lui Christopher.

Era o senzație foarte plăcută. Ca partea răcoroasă a pernei. Țipetele dimprejur se estompară, aerul deveni proaspăt și curat. Nu mai avea iz de coșmar. Mirosea ca o pădure pe timp de iarnă. Mirosea a… a…

Mirosea a paradis.

Omul cel amabil zâmbi și-l îndemnă pe Christopher să înainteze. Doamna șuierătoare întindea degetele spre peluză. Christopher se lăsă într-un genunchi și-i blocă drumul. Doamna șuierătoare întinse disperată mâna și-l apucă de braț cu degete arse, asprite.

— NU-L MAI AJUTA! țipă doamna șuierătoare către omul cel amabil.

— N-o lăsa să iasă de pe stradă, Christopher, zise cu calm omul cel amabil.

— Tot e prea puternică. Am nevoie de ajutorul tău.

— Nu, copile. Trebuie să fii tu și numai tu. Aici ești Dumnezeu.

Christopher strânse pumnalul argintiu în pumn. Doamna șuierătoare ardea, cu ochii holbați de frică. Încerca să îl ocolească, să-l evite cumva, însă trupul îi era făcut zob. Christopher știu că n-avea să ajungă niciodată pe marginea peluzei.

Doamna șuierătoare avea să moară.

— Ne-ai salvat, Christopher, zise omul cel amabil. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine. Și-acum… adu cheia, băiete.

Christopher simți palmele omului cel amabil pe umeri. Masându-l ușor. Christopher zâmbi. Duse lama argintie la gâtlejul ei. Era pe cale să scoată din pielea ei

arsă și plină de cicatrici cheia, însă văzu, cu coada ochiului, ceva.

O siluetă neclară.

Ieșind din pădure.

Păși pe miriște, clătinându-se nesigur. Cu mâini și picioare tremurânde. Christopher văzu cum silueta întunecată intră în cercul de lumină al becului de pe stradă.

Era David Olson.

Cenușiu la piele. Christopher îi văzu zgârieturile de pe gât. Tăietura care-i despica obrazul. Sângele care-i curgea din nas. Vânătăile de pe brațe.

— David! țipă triumfător Christopher. S-a terminat! Ai scăpat! Ești liber! Uite!

Christopher arătă cu mâna spre doamna șuierătoare, care ardea pe carosabil. David căscă gura și-și întinse limba de șarpe. Urmă un vaiet de-o asemenea tristețe, că-l făcu pe Christopher să se cutremure. David alergă spre doamna șuierătoare. Îi luă un braț și încercă disperat, cu trupușorul său trudit, s-o tragă de pe stradă.

— David? Ce faci? întrebă Christopher.

David trăgea din toate puterile. Era însă prea slab. Christopher se uită în ochii doamnei șuierătoare, luminați de becul de deasupra. Descoperi, pentru întâia oară, că ochii ei sunt plini de lacrimi.

— Nu-l mai ajuta! se rugă ea.

Christopher înțelese deodată că doamna șuierătoare nu vorbea cu omul cel amabil.

Vorbea cu el.

Christopher simți pe umeri palmele omului cel amabil. Masându-l ușor. Urechile i se înroșiră. Inima începu să-i bată tare. Se răsuci spre el. Omul cel amabil purta un costum cenușiu. Arăta impecabil. Fără vreo urmă pe piele. Fără vreo cicatrice pe trup. Zâmbea cald, iar dinții îi erau intacți. Și avea ochi verzi – uneori.

— Hei. Christopher.

Vocea îi era nespus de plăcută. Ca o ceașcă de cafea caldă.

— Mami n-o să pățească nimic și totul o sĂ fie bine de-acum, băiatul meu.

Christopher simți că i se face pielea de găină.

— Cine ești tu? întrebă.

— Cum adică? Sunt prietenul tău.

— Dar nu arăți cum trebuie.

— Nu-ți face griji pentru hainele mele. Ai rupt blestemul ei. Asta-i tot. Pe măsură ce puterea ei scade, a mea crește. Așa a fost mereu.

Omul cel amabil păși mai aproape, lăsând, cu pantofii săi perfect lustruiți, urme în sângele de pe stradă. Fiecare urmă avea altă mărime. Erau urmele unei fetițe. Ale unui bărbat adult.

Știi unde ești?

Christopher începu să dea înapoi, îndepărtându-se de omul cel amabil. Simțea răcnetele lumii întregi spărgându-i timpanele. Bărbatul în uniformă de școlăriță, retras între tufe. Cuplul care se săruta până ce le sângerau fețele. Oamenii-căsuță poștală ținuți laolaltă cu sfoară, ca ocnașii în lanțuri. Răcnetele înfiorătoare. Care nu se mai terminau.

Nu era deloc o lume imaginară.

— Unde suntem? întrebă înfricoșat Christopher.

— E doar un vis, christopher, zise calm omul cel amabil.

— Ba nu e.

— E un coșmar. Un coșmar nu-i decât un vis care s-a îmbolnăvit.

— Nu e coșmar.

Christopher simți febra dogorindu-i pielea. Arșița gripei dinăuntrul tuturor. Nu era febră. Era foc.

— Ăsta e iadul. Sunt în iad.

Christopher își aminti cele șase zile petrecute în desișul codrului. Cele șase zile cât stătuse în copacul acela și omul cel amabil îi șoptise la ureche: „Chrissstopher. Chrissstopher”. Îmbibându-l cu câtă cunoaștere putea duce creierul lui de copil. Fusese făcut puternic. Fusese transformat în Dumnezeu. Sau într-un soldat. Sau într-un soldat. Cu un singur scop. S-o omoare pe doamna șuierătoare. Să obțină cheia. Să-l elibereze pe omul cel amabil. Iar el crezuse că-i adormit. Că visa.

Am fost timp de șase zile în iad.

— Sigur că n-ai fost, zise omul cel amabil, ieșind din mintea lui Christopher. E doar un coșmar. Și un coșmar

nu înseamnă decât câteva ore în iad. Așa că trebuie să te scoatem de-aici. Du-te, acum, și ia cheia.

Zâmbetul omului cel amabil era calm și liniștitor. Însă ochii săi nu zâmbeau. Christopher dădu înapoi spre doamna șuierătoare și David Olson. Omul cel amabil vorbi cu glas măsurat.

— Unde te duci?

Înaintă spre Christopher cu pași mărunți, fără să se zorească.

— Ne trebuie cheia, băiete. Vrei să se spargă oglinda dintre lumi? Vrei ca doamna șuierătoare să iasă?

Christopher îi văzu gândurile jucându-se de-a v-ați ascunselea printre cuvinte. Nu exista nicio oglindă între lumi. Niciun geam care s-ar fi putut sparge. Omul cel amabil nu voia decât să evadeze prin căsuța din copac. Voia s-o știe moartă pe doamna șuierătoare și voia cheia îngropată în carnea ei ca să deschidă ușa.

— Nu ea vrea să iasă de-aici. Tu vrei să ieși.

Omul cel amabil mai făcu un pas. Zâmbetul îi înghețase pe chip. Christopher aruncă o privire spre David Olson, care trăgea deznădăjduit de brațul doamnei șuierătoare. Se uită în ochii doamnei șuierătoare, plini de lacrimi, înnebuniți de durere.

— Nu-l mai ajuta, se văită ea.

Christopher apucă mâna ei dreaptă, asprită de secole de chin. Simți ca pe o șoaptă adevărul, urcând din mâna ei într-a lui. Văzu cum o tortura omul cel amabil. Cum omul cel amabil îi transforma toate vorbele în cuvinte de groază. Nu încercase, în tot acest timp, să-l sperie pe Christopher. Se străduise să-l avertizeze. Lumina din trunchiul copacului nu era moartea. Lumina din interiorul copacului era viața.

Încerca să-i salveze viața.

Christopher încercă s-o ridice, dar era la fel de grea ca lumea pe care o apăra. Oricât s-ar fi opintit, n-avea cum să reușească s-o tragă de-acolo singur. Așa că i se alătură lui David Olson și cei doi începură s-o târâie de pe strada care ardea.

— Nu face asta, christopHer. Nu, te rog!

Omul cel amabil zâmbi. O încruntare inversată.

— Atacați! țipă doamna șuierătoare.

La porunca ei, sute de cerbi se năpustiră peste omul cel amabil. Cu colții dezgoliți. Atacând ca o armată. Gata să-l facă bucăți.

Omul cel amabil nu se mișcă.

Se mulțumi să ridice mâna. Cerbii se opriră pe dată și trecură alături de el. Unul câte unul. Cu dinții rânjiți. Doar că, de data asta, nu săreau să muște. Se plecau înaintea lui. I se frecau de picioare ca niște pisici domestice. Christopher văzu cum expresia doamnei șuierătoare se schimbă de la nădejde la oroare.

— Nu sunt oastea ta, dragă. Sunt oastea mea. Ai uitat?

Omul cel amabil păși calm peste asfaltul străzii. Cerbii, cu colții dezgoliți, trecură în spatele lui. Christopher și David se luptau cu greutatea doamnei șuierătoare.

— Întoarce-te până nu mă supăr, băiete.

Christopher o trase mai departe prin râul de sânge de pe stradă. Râul de sânge care-i curgea din nas. Norii, în văzduh, se izbiră. Fulgerul sfâșie cerul. Omul cel amabil se apropia.

— Întoarce-te lângă mine, altfel o să te lovesc.

Inima lui Christopher bătea cu putere. Omul cel amabil mai tăcu un pas. Christopher se uită în jos. Picioarele soldatului nu erau deloc în regulă. Avea copite de cerb.

— Nu vreau să fac asta. Nu mă sili s-o fac.

Christopher puse piciorul pe peluza din marginea străzii. Doamna șuierătoare închise ochii. Era pe cale să-și dea sufletul.

— Dacă o tragi de pe stradă, să știi c-o să-ți faC rău.

Încă un pas.

— Dacă o salvezi, o omor pe maică-Ta.

Christopher și David Olson izbutiră s-o tragă pe doamna șuierătoare dincolo de marginea străzii. Pielea ei încetă îndată să mai ardă. Se ridică pe picioarele încă nesigure, cu trupul încă frânt. Se opri între cei doi băieți și omul cel amabil. Ca o leoaică apărându-și puii. Omul cel amabil înaintă, tremurând de furie. În spatele lui, gata de atac, pândeau cerbii. Christopher le văzu umbrele în lumina lunii. Nu mai erau cerbi. Se făcuseră dulăi. Ochii le luceau. Doamna șuierătoare se întoarse

înspre băieți. Își smulse de la gât cheia și o puse în mâna tremurătoare a lui David. Apoi țipă:

— Scoate-l afară!

Capitolul 103

Doamna Henderson urcă treptele până la căsuța din copac. Rana de glonț din coastă îi îngreuna suișul. Fiecare pas era chinuitor. S-ar fi oprit din suit, însă soțul ei, dinăuntrul căsuței din copac, o chema.

Haide, draga mea. Să mergem în excursie. Vreau să-ți arăt cât de mult te iubesc.

Doamna Lasko înălță brațul și-l făcu proptea ca s-o ajute să urce mai iute. Trebuia să se grăbească. Trebuia s-o ajute, fiindcă ceea ce voia o aștepta înăuntru, în căsuța din copac. Îl și simțea, rece, intrus și arzător pe buze. Furnicăturile calde din stomac și din sânge. Chipul ei îmbujorat.

Poți să te îmbeți iarăși. Te așteaptă aici.

Brady Collins se simțea plin de recunoștință. Doamna Henderson îl lăudase, spunându-i că făcuse treabă bună ținându-i în șir, ordonați, pe oamenii-căsuță poștală. Acum se făcuse timpul ca și el să se urce în căsuță. Își auzea mama acolo. Era în bucătăria caldă, înconjurată de miros de supă fierbinte și pâine.

Ieși afară din adăpostul câinelui, Brady. Mămica te iubește. N-o să-ți mai fie frig niciodată.

Printre copcile care-i țineau lipite pleoapele, Jenny Hertzog îl privi pe Brady Collins cum urcă scara. Trecu de prima creangă pe care încă se mai zvârcolea Scott, fratele ei vitreg. Jenny se bucura, însă nu se putea opri să nu se întrebe de ce Scott nu murea odată.

Ridică privirea spre căsuța din copac și-și dădu seama că aude vocea dulce a mamei ei, chemând-o. Și pădurea mirosea ca în fosta odaie a mamei. A parfum dulce și a floricele cu unt.

Intră, Jenny. O să facem o petrecere în pijama.

O să facem floricele, o să-l omorâm pe fratele tău vitreg și-o să ne uităm la filme.

Și n-o să mai intre nimeni la tine în cameră ca să-ți facă rău.

O *să-l băgăm pe Scott la apă, împreună.*
La apă.
Iar și iar, pe vecie.

Cei patru se cățărau printre crengile încovoiate de greutatea atâtor corpuri, atârnând ca niște globuri de Crăciun. Fiindcă trebuiau neapărat să ajungă în căsuța din copac. Trebuiau să pășească neapărat în lumină.

Atunci, ar fi fost liberi.

Capitolul 104

Doamna șuierătoare îl blocă pe omul cel amabil, îngăduindu-le lui David și lui Christopher să o ia la fugă către pădurea din Mission Street. Omul cel amabil rânji, cu dinți ca pumnalele. Doamna șuierătoare se propti bine în pământ, arzând scăldată în sânge. Un animal încolțit. Gata să se năpustească.

— Am ieșit de pe stradă, zâmbi ea arătându-și dinții sparți.

— M-a făcut mai puternic, zâmbi la rându-i omul cel amabil.

Cei doi își dădură târcoale. Doamna șuierătoare simți că turma de cerbi se apropie. Știa că nu mai e timp. Se aruncă asupra lui, țipând cât de tare putea, cu unghiile gata să-i scoată ochii.

Omul cel amabil nici nu clipi. Rămase pe loc, așteptând-o să se apropie, de parcă ar fi fost o frunză ce cade cu încetinitorul. Se roti apoi pe călcâie și o plesni cu sete, cum ai plesni o muscă. Doamna șuierătoare fu aruncată la treizeci de metri și trecu ca o ghiulea prin ușa casei lui Christopher, iscând o rafală de așchii. Cerbii o ajunseră într-o secundă și începură s-o muște și s-o împungă.

Iar omul cel amabil se luă după băieți prin pădure.

***

Christopher alerga pe cărare, alături de David Olson. Cu lama argintie în pumn. Trecură de podețul arcuit. Christopher știa că luminișul e chiar în față. Simți mâna lui David pe a lui. Trăgându-l de pe cărare.

— Nu! Trebuie să ajungem în luminiș! țipă Christopher.

David scutură din cap că nu. Înșfăcă mâna lui Christopher și coti brusc la dreapta, printre ramurile cele mai dese. Christopher se uită peste umăr la cărare și văzu cum din luminiș se năpustesc, ca un roi de tăuni, cerbii. Era o ambuscadă. David știuse. David știa orice loc. Orice ascunziș. David hălăduise pe-aici cincizeci de ani.

Cerbii se împrăștiară în urma lor ca o haită de copoi amușinând urma.

Christopher se ținu după David printre copaci până ce cărarea se făcu așa de îngustă că doar copiii ar fi încăput pe ea. Cerbii, în urma lor, încetiniră. Erau prea mari ca să-i poată urmări pe acolo, însă nu se opreau. Se împingeau în desișuri, zgâriindu-și pielea.

Cerul, deodată, se făcu cenușiu. Christopher auzi cum ramurile se rup ca niște vreascuri. Întoarse capul și văzu, la ceva depărtare, o pereche de ochi verzi, dușmănoși. Era omul cel amabil. Rupea copacii ca să-i găsească. Christopher își simți mâna apucată de palma lui David Olson. Mâncărimea urcă pe pielea lui David și trecu la Christopher. Odată cu febra. Christopher simți că tot părul de pe el se zbârlește precum acele de pin.

Băieții închiseră ochii și-și liniștiră mințile. Se imaginară luându-și zborul. În urma lor, cerbii zbierau. Omul cel amabil distrugea cu mâinile goale tot ce-i ieșea înainte, ca să-i ajungă. Își imaginară că se ridică tot mai sus. Tot mai departe. Prin nori. Cu vântul suflându-le în păr.

Două rachete îndreptându-se spre Lună.

Însă David începu să tușească tare. Sângele începu să-i curgă din nas ca benzina dintr-un rezervor de avion fisurat. Abia izbuti să pună cheia în palma lui Christopher.

Puterea are un preț.

Christopher simți durerea care străbătea prin pielea lui David. Tăieturile și dârele înroșite de pe gâtul lui. Christopher simți că vede totul din perspectiva lui David. Omul cel amabil scăpând din căsuță. Omul cel amabil, sfârtecându-l cu sălbăticie ca să tacă. Pe gât nu erau tăieturi. Erau urme de colți.

David începu să cadă.

Christopher își folosi întreaga forță, dar abia dacă reușea să se mențină pe el însuși în aer, darmite pe amândoi. Se lipi de David, ca să micșoreze impactul, și căzură amândoi ca de pe o trambulină într-o piscină fără apă.

Trecură prin nori și începură să coboare deasupra luminișului. Christopher se uită în jos și văzu ochiul cel

mare și furios din mijlocul pădurii. În mijloc, ca o pupilă dementă, se afla arborele uriaș. Ochiul se holba. Turbat de furie. Turma de cerbi dădu buzna în luminiș, ca niște vinișoare înroșind globul ocular alb, de zăpadă.

Băieții aterizară, izbindu-se cu putere de pământ. Erau la treizeci de metri de copac. La treizeci de metri de ușă. Christopher sări, aducându-l în picioare pe David. O luară la fugă spre copac. Omul cel amabil ieși cu zgomot din pădure, rupând crengile ca pe oase. Ajunsese în luminiș.

— Salutare, băieți, zise.

Băieții se întoarseră spre el. David Olson dădu să țipe. Christopher în cremeni. Omul cel amabil zâmbi. Cu infinită blândețe.

— Christopher, îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. N-am vrut. Doar că trebuie să ies de-aici neapărat. Te rog!

Vocea îi era înecată în disperare. Și domoală ca un tunet în depărtări.

— Stau aici de milenii. Nu mai apuc să mă trezesc din coșmarul Asia. Sunt aici mereu. Zi de zi. Noapte de noapte. Nu dorm niciodată. Dă-mi deci cheia și-ți promit că n-o să fac nimănui niciun rău. Trebuie doar să ies, atâta tot.

Înaintă spre Christopher. Cu pași măsurați.

— Mă știi doar. De atâtea ori te-am salvat, Christopher. Și mamei tale i-am dat o casă. Am făcut-o fiindcă tu ești un băiat bun, cu cea mai largă inimă din lume. N-am mai văzut pe nimeni ca tine, niciodată. Poți salva lumea de ea însăși. Te rog, Christopher!

Vocea suna sincer. Tot ce spunea suna corect și adevărat. Omul cel amabil îl salvase, într-adevăr, pe Christopher. Îi dăduse o casă mamei lui. Era singurul bărbat, din câți cunoscuse Christopher, care nu-l părăsise.

— Ești cel mai bun prieten al meu, zise omul cel amabil.

Christopher simți că nu-și mai controlează corpul. Ca în visele pe care le avusese după moartea tatălui său, în care se prăbușea în stradă și nu se mai putea mișca. Ridică într-o mână cheia. În cealaltă înălță pumnalul

tocit, argintiu. Omul cel amabil mai făcu un pas. Zâmbind.

— Așa, Christopher. Așa, băiatul meu.

Însă, în clipa aceea, David Olson smulse arma din mâna lui Christopher. Tăie cu ea o sfoară invizibilă și-l trase pe Christopher înapoi spre copac. Cu scoarța precum carnea. Carnea lumii.

— Nu! strigă omul cel amabil și se năpusti spre ei.

Cu degete tremurânde, David apucă cheia. Apropie mâna de trunchi. Din scoarță mustea sânge. Sângele lumii întregi. Vârî mâna în miezul putred al copacului și găsi gaura cheii. David împinse cheia în broască și o răsuci cu un CLIC. Ușa porni să se deschidă. Din copac erupea lumină.

— *Vine moartea* —

Doamna Henderson urca spre căsuța din copac. În spatele ei, proaspeții oameni-căsuță poștală gemeau, iar soțul ei o chema din căsuță.

— Suie-te, draga mea! Și hai să mergem în excursia de sfârșit de săptămână. Doar deschide ușa, dragă. Te aștept aici, în pat. E vremea.

— *Moartea e aici* —

Christopher se uită în lumină. Își trecu peste prag piciorul. Simți că ceva se năpustește spre el din cealaltă parte. Nu vedea ce, însă zgomotul era asurzitor. O mulțime tropotind. Veneau. Oamenii din lumea reală. Dădeau buzna să intre.

Granițele lumilor deveneau neclare.

Dacă nu ieșea el, aveau să intre ei. Ușa dintre cele două lumi avea să se deschidă. Iadul și lumea oamenilor aveau să se înece împreună într-un potop de sânge.

— *Vom muri* —

Doamna Henderson puse mâna pe clanță.

— Nu e nevoie să mă înjunghii, draga mea, doar intră aici, în camera de hotel, zise din spatele ușii soțul

ei. Te iubesc mai mult ca niciodată.
Doamna Henderson apăsă pe clanță.

— *în* —

Omul cel amabil se apropia. Cu ochii întocmai ca ochiul luminișului. Christopher simți că în jurul său se face rece. Lumina însemna viață.
— David, vino cu mine! strigă.
David scutură din cap cu tristețe și-i atinse mâna. Cei doi se priviră în ochi. Și, într-o clipă, Christopher pricepu. David nu putea să plece. Nu mai avea un corp la care să se întoarcă. David puse < heia în palma lui Christopher, exact când omul cel amabil porni «îi toată viteza spre copac, răcnind cât îl țineau plămânii.

— *ziua de* —

Doamna Henderson apăsă pe ivăr și deschise ușa. Se uită înăuntru și-i văzu pe Ed Specialul, Mike și Matt, ghemuiți la pândă, așteptând-o.
— E a noastră. Noi am construit-o, zise Ed Specialul.
Apoi scoase arma tatălui său și-o împușcă între ochi.
Doamna Henderson căzu pe spate și se prăbuși, trăgându-i după ea, la pământ, pe Jenny, Brady și doamna Lasko.

— *Crăciun* —

David îl împinse înapoi în lumină pe Christopher și trase ușa la loc chiar în clipa în care omul cel amabil se izbea în copac. Christopher băgă cheia în gaura din cealaltă parte și încuie ușa.
Clic.
Scăpase din iad.

Capitolul 105

omUl cel amabil se holbă la copac, momentul dură o secundă pe pământ, însă pentru eL nu era decât o altă eternitate, avusese dreptate. copilul ăsta era copilul care-i trebuia. nu mai văzuse așa ceva de două mii de ani. avea nevoie de el. știa că, după ce-l supunea pe băiat, avea să iasă. iar eL știa cum să-l supună pe băiat. eL știa cum să facă rost de cheie. urma, în sfârșit, să fie liber.

se întoarse către pădure, în vreme ce cerbii îl înconjurau pe David Olson. animalele lUi de companie îl mușcară și-l aduseră la picioarele lui ca pe un șoarece. îl apucă de ceafă și-l ridică de la pământ, zvârcolindu-se ca spânzuratul în ștreang. omUl cel amabil îi smulse din mână lama argintie, tocită, și o băgă în buzunar.

— ți-am spus că asta o să se întâmple dacă mă trădezi, David, zise eL.

își lăsă o parte din el să coasă cu sfoară ochii și gura lui David. apoi păși spre doamna henderson. draga de doamna henderson, încă amețită de glonțul care-i ricoșase în frunte, avusese noroc că eL făcuse ca oamenii să nu mai moară, altfel n-ar mai fi avut ocazia să-și vadă iarăși soțul.

— trezește-te, dragă, rosti cu vocea soțului ei. încă putem merge în excursie.

— putem? zise ea cu glasul plin de speranță.

— da, vreau să-ți arăt cât de mult apreciez căminul pe care mi l-ai oferit, trupul pe care l-ai împărțit cu mine. dar mai întâi aș vrea să faci ceva bine, dragă?

își lăsă o parte din sine să-i șoptească doamnei henderson și trecu la brady collins. se transformă în mirosul unei bucătării calde.

— brady, ridică-te. hai în bucătărie, n-o să-ți mai fie niciodată frig.

— n-o să-mi mai fie? zise băiețelul.

— sigur că nu. mămica te iubește, doar că am nevoie să faci ceva pentru mine, da?

rămase cu brady collins, în vreme cE devenea mirosuL unui dormitor în care Jenny Hertzog se simțea ocrotită…

— vrei să-l vezi pe Scott înecat, la apă? întrebă eL cu vocea mamei lui Jenny.

…și totodată se făcu mirosul odăii lui Jenny pentru fratele ei vitreg, scott.

— mă poți avea, scott, rosti cu vocea lui Jenny. doar că aș vrea, mai întâi, să faci ceva pentru mine.

urcă șerpuitor în copacul gigant, spre căsuța lui christopher – ultimul și cel mai prețuit ornament, se uită pe geam la cei trei băiețel, la cei trei purceluși, ghemuiți după arma tatălui lui ed specialul, care îi fumega încă în mână. știa că dragostea lui christopher îi protejează, ăsta era riscul când făceai pe cineva dumnezeu. se simțea totuși surprins de felul în care se desfășurau evenimentele. se străduise mult să-i facă rost de gloanțe lui ed specialul. îi transformase într-o strajă plină de zel ca să păstreze căsuța lUi deschisă, nu închisă, și acum eL avea o problemă, avea însă și soluții, protecția lui christopher n-avea să dureze o veșnicie, cei care nu puteau fi preschimbați puteau fi păcăliți, era foarte ușor să păcălești niște băieți să se joace de-a războiul, aproape la fel de ușor ca pe adulți. căsuța din copac avea să fie a lUi când avea să conteze cu adevărat, trebuia doar să continue cu șoptitul. cu șoptitul și așteptatul.

— băieții buni câștigă războaiele, eddie. ascult-o pe bunica.

— o să-l omoare pe fratele tău, matt.

— trebuie să-i aperi pe răzbunători, mike.

plecă de lângă căsuță și coborî șerpuind scara până la poalele copacului.

s
  s
s
  s
s

umblă prin restul luminișului, lăsându-Și urmele ca niște dâre vaporoase de nori. șoptindu-L tuturor cum făcuse cu mary katherine când își îndreptase mașina direct spre christopher. șoptindu-i doamnei henderson să sublinieze rândurile din carte, șoptindu-i lui christopher timp de șase zile, cât dormise în copac, mângâindu-I părul, mereu zâmbitor, mereu calm.

întotdeauna cu blândețe, atingând brațele oamenilor, mâncărimea pe care o credeau de la uscăciunea pielii, nu e de la asta. sunt eU. eL fusese gustul de alcool din gura doamnei Lasko, atât de pur încât o făcuse să plângă atunci când îi luase starea de beție. eL era extazul pe care-l simțea întotdeauna debbie dunham înainte ca rușinea și singurătatea să revină. eL era gândul care nu-i mai ieșea lui doug din minte.

te-a înșelat, doug. e o târfă și te-a înșelat.

vrei o virgină? poți să ai o virgină, doug.

știi ce trebuie să faci. știi unde trebuie să te duci.

eL era promisiunea celor 72 de virgine și râsul din cea de-a 73-a noapte.

gata cu virginele. doar 72 de soții nefericite și vremea, s-a făcut vreMea.

eL era amintirile lor, visele, dorințele și gândurile lor secrete.

și asta fusese de secole.

însă cu christopher era altceva.

era mai bine cu christopher.

la început nu-și dăduse seama, așa de multă vreme trecuse, dar după câteva clipe senzația devenise de neconfundat, putea iarăși să miroasă, nu era doar amintirea unui miros, ci un miros real. de ace de pin, proaspete și umede ca sexul. nu se mai simțise de decenii așa de viu. de pe vremea lui david olson. david l-ar fi putut scoale din locul ăsta. însă făcuse niște greșeli și david i se strecurase printre degete ca nisipul, așa că trebuise să caute următorul copil. Nu cutreierând pământul, ci cercetând prin timp. privind lumea reală prin geamul despărțitor, așteptând, șoptind, și ce mult așteptase! zeCi de ani, nerăbdător ca atunci când aștepți autobuzul, și autobuzul, în cele din urmă, venise, ajunsese la ziua asta. la băiatul ăsta.

omul cel amabil traversă luminișul. simțea pe picioare iarba udă. zăpada rece scârțâind sub tălpi. era minunat. trecu de podețul arcuit. bărbatul care vârâse prostituata în bușteanul gol pe dinăuntru țipă, în vreme ce un cerb îi mesteca fața. din nou.

— te rog, fă să se oprească! îmi pare rău.

merse până ce ieși din pădure.

se uită la priveliştea luminată de albastrul lunii, traversă câmpul lucios până la strada pe care eL o crease ca să o ardă pe ea. strada îi încălzi picioarele reci ca niște șosete ținute la gura sobei. bărbatul în uniformă de școlăriță se trase după tufe țipând. cuplul încetă să se mai sărute cât să-l privească prin ceața nebuniei din ochii lor.

— te rugăm, ne pare rău!

eL le șopti la ureche, ei uitară și continuară să-și înșele soțul și soția. simțind cum acestora li se frânge inima la fiecare sărut. exact ca bărbatul care deschidea ușa ca să afle de la poliție că îi fusese găsit copilul, ucis. 10 minute de îngrijorare. 10 minute de pustiire interioară. 30 de secunde de bucurie la nașterea copilului, apoi 10 minute de îngrijorare. 10 minute de pustiire. pentrU totdeauna. după socoteala lui, omul care omorâse acel copil avusese parte de durerea pe care o provocase părinților de 1.314.000 de ori până acum. lumea credea că, în cele din urmă, te poți obișnui cu eternitatea. nu-și dădeau seama că nu te poți obișnui cu un lucru pe care nu ți-l poți aminti? răspunsul, firește, era nu. deși credea că cineva ar fi trebuit să-și dea seama deja cum stăteau lucrurile.

fiecare zi era aici prima zi.

și așa avea să fie și pe pământ, în scurt timp.

se uită la oamenii-căsuță poștală de pe laturile străzii, așteptându-și rândul la veșnicie. neștiind ce aveau să vadă când, în cele din urmă, fermoarele care-i orbeau se vor desface. Un nor. Sau locul ăsta pentrU totdeauna.

apoi o văzu

pe ea.

se târa pe peluză. încercând din răsputeri să ajungă la casa lui david de pe colț. începuse deja să se vindece, mereu putuse, mereu o făcuse. eL o putea înnebuni. îi putea preschimba vorbele de avertizare în țipete înfiorătoare. îi putea lua toate gesturile și îndemnurile de „fugi. el e rău. nu trebuie să-l ajuți” și le putea răstălmăci în șuierături, coșmaruri și furie, îngrozindu-i astfel chiar pe copiii pe care ea încerca să-i salveze. putea să-i transforme toată bunătatea în groază, la fel de ușor pe cât putea transforma dragostea oamenilor în

războaiele omenirii. însă nu conta de câte ori o înjunghia, de câte ori o împușca.

nu o putea ucide.

și ea îl ținea acolo.

pentrU totdeauna.

se țineau în echilibru ca doi copii pe balansoar. energia se mișca între ei precum talazurile oceanului. puterea nu aparținea niciunuia. o absorbeau pur și simplu în ei, atrăgând-o cum ridică gravitația lunii apele mării. unele decenii erau ale ei. altele, ale lUi. cu excepția acelor rare momente în care eL reușea să găsească un copil și mai rar. pur. neasemuit de bun. foarte încrezător, cu destulă inteligență cât să știe totul, cu excepția unui crâmpei de adevăr pe care eL trebuia să-l țină ascuns ca pe un iepure într-o pălărie.

care dintre ei doi trăgea, de fapt, sforile.

încercase, de-a lungul secolelor, multe povești, și învățase din greșelile lUi. până la urmă, eL aflase, ironia sorții, că cea mai bună strategie era onestitatea. christopher era prea isteț ca să nu descopere nepotrivirile din poveste, așa că îi spusese băiatului, în mare parte, adevărul. exista, într-adevăr, un soi de fereastră între lumi. exista o cale să le șoptești celor de pe partea reală. căsuța din copac era, de fapt, un portal între lumi. se putea intra în 4 feluri, se putea ieși în 3.

dar

lumea imaginară nu era tocmai imaginară, a treia cale nu necesita nimic mai mult decât cheia. iar doamna șuierătoare nu era tocmai persoana, dintre ei doi, care să fie considerată întruchiparea răului.

doar eL o socotea așa.

o culese de pe jos, cu trupul frânt și însângerată. ea îL scuipă. îL blestemă. Îl privi țintă, ochi în ochi. eL scoase lama argintie, tocită, și-o ascuți de dinți cum ascute bărbierul briciul pe curea. înfipse pumnalul în pieptul ei. apoi îi trase din carne lama. rana se vindecă instantaneu. băgă în ea pumnalul argintiu, iar și iar și iar, izbind-o cu iuțeala unei ciocănitori. îi simți oasele scrâșnind, tocind lama până ce nu mai rămase nimic din ea. cum făcea mereu. pentrU totdeauna.

— de ce naiba nu mori odată? oftă el.

apoi o sărUtă.

își lăsă o parte cu doamna șuierătoare, iar bucățele din eL se rupseră și se împrăștiară prin oraș ca un nor. pe culoarele spitalului. chibzuind cum să-și mute piesele pe tabla de joc. nu era nicio coincidență. se aflau cu toții unde era necesar să se afle. oamenii aceia bolnavi de furie, de gripă, fierbințeala, broaștele se frământau în apă.

știți de ce v-ați oprit din murit?

păși prin azilul de bătrâni și prin biserică.

știți ce înseamnă asta?

trecu pe lângă cei care încetineau ca să caște gura la accidente, pe Autostrada 19. se așeză pe scaunul din dreapta al tuturor automobilelor. șoptind, frecându-se de oameni ca un chibrit pe cale să se aprindă.

nu mai moare nimeni.

știți ce înseamnă asta?

stătuse două mii de ani închis în celulă, pândind, așteptând. zgâlțîîind gardul până ce găsise noaptea asta. băiatul ăsta. preț de o clipă, eL își aduse laolaltă toate părțile sinelui, din orientul mijlociu, unde următorul război fără sfârșit abia începea să se întindă, din europa și de prin cotloanele africii până în orășelul ăsta mic și nebăgat în seamă din Pennsylvania, locul perfect ca să-Și ascundă ușa din dos. nu mai făcuse asta de zeci de ani. ridică spre cer ochiul sĂu și privi dincolo de luna ce atârna ca un ghem uriaș de lână menit jocului unui leu. se uită la Tatăl săU, ascuns într-o sută de miliarde de stele, cei o sută de miliarde de oameni care trăiseră și muriseră, mereu pierdea oameni din cauza Tatălui său. mereu se făceau stele. îi erau luați când mureau, fiindcă dumnezeu e un ucigaș, tati.

dar nu mai moare nimeni.
știți ce înseamnă asta cu adevărat?
Înseamnă că broaștele vor trăi.
fierbând.
pentrU totdeauna.

asta-i eternitatea
doar absenta morții
și curând eU voi fi acOlo
și-o să vă fac să pricepeți

că a venit iadul pe pământ
nu-i mai trebuie decât un rege.

erA foarte aproape. ştIa. şi-avea să iasă. din pădure. din umbre. din fiorii care umblă pe spinarea cuiva. era ocazia lUi de a-i privi în cele din urmă în ochi pe copiii domnului şi de a li sE prezenta tuturor. avea să ia în stăpânire mica planetă albastră a Tatălui. avea să smulgă albastrul din ochii tatălui, chiar aşa. ochii ăia nenorociţi, plini cu nori. tot ce trebuia să facă El era să înlesnească moartea unui mic grup de persoane.

Christopher şi toţi cei dragi lui.

prin tot orăşelul, eL păşi răspândindu-şi mesajele ca pe gripă, pe orice cale era cu putinţă. o şoaptă. un semn. un vis uitat. atingerea familiei. frica ce-i ţine treji noaptea pe cei bătrâni. furia care-i bântuie pe adulţi. şi treptat, pe parcursul ultimelor luni, chiar prin intermediul acelui lapte pe care tatăl lui emily bertovich cheltuise o avere ca să ţină vie speranţa întoarcerii fiicei sale.

însă eL ştia că emily n-o să se mai întoarcă.

prin tot orăşelul, locuitorii îşi aminteau şi auzeau şoapte ale celor dragi, dar de mult răposaţi. cei care fuseseră atinşi de christopher se împotriviseră. însă şoapta, pentru toţi ceilalţi, crescuse, sporise până ce ajunsese un urlet în urechile lor. lucrul pe care puteau cu toţii să dea vina. motivul nefericirii lor. motivul pentru care li se blocaseră vieţile. în sfârşit ceva cu noimă. ceva care izbutea să explice toate problemele lumii, răspunsul la toate rugăciunile lor. lumea recunoştea acum, cu voce tare, că… deşi nu ştiau de ce… pur şi simplu ştiau ce e de făcut pentru ca, în sfârşit, să aducă raiul pe pământ.

— Trebuie să-l omorâm pe micul Christopher şi pe toţi cei care ne stau în cale. Fiindcă el e duşmanul. Acesta e un război. Şi băieţii buni câştigă războaiele.

eL zâmbi atât de larg, că aproape nu-l ajunseră dinţii de lapte.

Partea a VI-a
Aleargă pentru viața ta

Capitolul 106

biIp.

Christopher deschise ochii.

Clipi în lumina intensă, fluorescentă. Întoarse capul, străduindu-se să-și dea seama unde se află. Văzu un aparat care respira pentru el. Înăuntru și în afară. În sus și-n jos.

Biip.

Sunetul îi ajunse la urechi. Și, odată cu el, durerea. Toată puterea simțită în lumea imaginară se izbea acum în corpul lui ca un val spărgându-se de țărm. Nu mai avusese parte de un asemenea chin. Era de parcă dăduse peste el o mașină – fiindcă asta se și întâmplase. Îl usturau ochii, ca și cum nu i-ar fi folosit de la accident încoace –, fiindcă nu-i folosise. Îi ținuse închiși. Zăcuse, inconștient, pe un pat de spital. Fusese aproape de moarte, însă era viu. Deocamdată.

Biip.

Christopher înghiți în sec, puternic. Își simți gâtul ca un glaspapir. Tubul de respirat împingea aer rece care-i părea ca o vomă tare, de plastic. Trebuia să și-l scoată. Privi în cameră, căutând ajutor, însă nu văzu decât draperia albă care-i înconjura patul.

Apoi, în stânga, butonul pentru chemat infirmiera. Întinse mâna să-l apese, însă ceva îl opri.

Cheia doamnei șuierătoare era încă în palma lui.

Biip. Biip.

Christopher auzi zvon înfundat de voci afară, pe culoar. Știa ce se petrece. Îi simțea vibrația în jur, ca zumzetul unui roi de viespi.

Omul cel amabil…
Omul cel amabil… începe războiul.

Biip. Biip. Biip.

Inima lui Christopher începu să bubuie. Trebuia să se calmeze, altfel asistentele aveau să afle că-i treaz. Întinse brațul drept, încă lovit și învinețit de la accidentul de mașină, și puse degetele pe gelul adeziv care-i fixa senzorii pe piept.

Mama e… acasă.
Mama e… în pericol.

Apucă tubul și și-l smulse din gură. Se lăsă îndată pe-o parte și vomită tot din stomac. Numai fiere, o vomă acidă, groaznică. Duhnea a rânced.

Biip. Biip. Biip. Biip.

Christopher păstră clema de pe deget și se săltă peste marginea patului. Atinse cu tălpile gresia rece ca gheața. Băgă sub pătură perna, ca să lase impresia că-i încă adormit. Apoi trase ușurel draperia albă. Văzu că în salon mai fusese adusă o persoană.

Era madam Collins.

Stătea nemișcată. Cu ochii închiși. Ventilatorul pulmonar se mișca în sus și-n jos, zuruind ca o biluță într-un spray cu vopsea.

Șșșșșș.

Christopher se gândi să fugă. Să-și ia hainele din dulap. Să plece odată de-acolo. Însă avea pe deget clema. Dacă și-o scotea, asistentele aveau să dea buzna îndată. Le putea păcăli într-un singur fel.

Trebuia să pună clema pe degetul lui madam Collins.

Christopher își desfăcu atent banda cu arici care-i strangula brațul. Apoi se apropie în vârful picioarelor de patul ei. Auzi voci chiar lângă ușă. Mai avea doar câteva secunde. Îi răsfiră degetele și-i mută arătătorul deasupra. Mai trebuia doar să-și scoată clema de pe deget și să o pună pe arătătorul ei. Dar trebuia s-o facă într-o clipită. Trase aer în piept, cu putere. Acu-i acu'. Singura lui șansă. Își trase clema de pe deget, cu inima bătând nebunește.

Biip. Biip. Biip. Biip. Biip. Biip. Biip.

Christopher închise clema peste arătătorul lui madam Collins.

Biip. Biip.

Șșșșșșș.

Vocile de afară se auzeau mai tare. Christopher trase la loc draperia din jurul patului său și porni spre dulapul cu haine. Dar nu înainte de a-i șterpeli lui madam Collins telefonul de pe noptieră. Baterie la jumătate. Fără semnal. Se dezbrăcă iute de halatul de

spital și se îmbrăcă cu hainele lui. Băgă telefonul în buzunar, lângă cheie.

Ușa rezervei se deschise.

— Christopher? Te-ai trezit?

Christopher se uită printr-o crăpătură din ușa dulapului. O văzu pe sora Tammy intrând cu o tavă pe care era mâncare. Se apropie de patul lui și trase ușor de draperia albă. Văzu perna sub pătură. Trebuie să fi arătat foarte convingător. Luă tava și o lăsă cu grijă jos.

— Tocmai am vorbit cu tata, Christopher. L-a speriat un cerb în curte și-a scăpat sticla de MerLOT. S-a spart, și magazinul nu mai e deschis. N-o să mai aibă parte Crăciunul ăsta de MerLOT. A lucrat în ture de noapte ca să mă țină la școală și tu i-ai luat ce-i plăcea mai mult.

Sora Tammy scoase un bisturiu din buzunar.

— Aș fi putut să mai cumpăr MerLOT, dar a trebuit să lucrez în tură triplă. Tu i-ai îmbolnăvit pe toți. M-ai făcut să pierd Crăciunul. Trebuie să stau aici din cauza ta.

Sora Tammy împunse violent în cearșafuri cu bisturiul. Nevăzând sânge, făcu așternuturile fâșii. Descoperi, în locul băiatului, perna. Întoarse capul și șopti.

— Christopherrrr, unde eeeești?

Biip. Biip. Biip. Șșșșșș.

Christopher se uită spre madam Collins. Avea ochii larg deschiși acum și se uita țintă la el prin crăpătura din ușa dulapului. Vopseaua udă îi fâșâia în plămâni.

— iiiiist, gemu ea, încercând să împingă cuvântul „Christopher" prin tubul de respirat.

— Ce este, doamnă Collins? întrebă sora Tammy, grăbindu-se să se apropie de patul ei.

Când îi întoarse spatele, Christopher se furișă afară din dulap și, fără zarvă, ieși pe culoar.

Era pustiu.

Însă știa că asta-i doar temporar.

Simțea oamenii din paturi.

Trezindu-se pentru vânătoare.

Ușile secției de reanimare începeau să se deschidă. Christopher îl văzu pe domnul Henderson cum se ridică în capul oaselor și arată drept spre el cu degetul.

Încercând totodată să strige, să-i alerteze pe ceilalți, dar fără să poată scoate un sunet. Își duse mâinile la gâtlej. La rana pe care i-o făcuse soția. Începu să trântească aparatura și echipamentul medical ca să-i trezească pe toți.

Nu era timp de pierdut. Christopher alergă până la debaraua de la capătul holului. Trase iute ușa după el, chiar când oamenii de pe culoare se revărsară în secția de reanimare. Se răsuci și se uită în încăpere, așteptându-se să fie goală. Însă în mijlocul ei era ceva mare și negru. Îi luă o clipă să-și dea seama ce-i.

Un sac pentru cadavre.

Se umfla și se dezumfla ca o pungă cu floricele pusă la microunde. Înăuntru era cineva. Respirând. Christopher era prins în capcană. Nu mai putea ieși. Culoarul gemea de lume.

— E pe-aici pe undeva, domnule doctor, o auzi pe sora Tammy.

Trebuia să se ascundă. Știa că o să ajungă și la debara. Rămăsese un singur loc. Se apropie de sacul pentru cadavre. Își trecu palma peste plastic și deschise, încetișor, fermoarul. De la silueta dinăuntru veni un val de căldură. Christopher văzu pete de sânge pe o cămașă de spital și o barbă de cinci zile.

Șeriful.

Părea palid. Adormit buștean. Abia respirând. Christopher îi atinse palma. Mâncărimea i se ridică pe piele.

— Trezește-te, șopti Christopher.

Șeriful nu se clinti.

— Ce-i în camera aia? zise sora Tammy.

Pașii se auziră mai aproape. Erau chiar dincolo de ușă. Nu mai era altă cale decât înăuntru. Christopher deschise sacul și se băgă înăuntru lângă șerif, trăgând fermoarul după el. Simțea bătaia inimii șerifului. Respirația abia sesizabilă.

— Te rog, domnule șerif, trezește-te, șopti.

Ușa se deschise. Cineva păși în încăpere.

— E aici? zise o voce.

— Nu, domnule doctor, răspunse sora Tammy.

— OK, să ne mai uităm.

Pașii ieșiră din cameră și închiseră ușa. Christopher era pe cale să deschidă fermoarul când își dădu seama că încă aude zgomotul unei răsuflări.

Nu plecaseră.

După un moment lung de tăcere, un bărbat horcăi, cu gâtlejul despicat.

— Așa este, domnule Henderson. Sacul se mișcă, zise sora Tammy.

Pașii se apropiară.

— Salut, Christopher. Ești înăuntru?

Christopher își ținu răsuflarea. Simți că sacul e ridicat.

— E greu. Se pare că șeriful s-a îngrășat vreo douăzeci și cinci de kile într-un ceas.

Christopher simți că sacul e pus pe o masă tare. Masa începu să se miște. Erau pe o targă. Și erau împinși Dumnezeu știe unde.

Scârt. Scârt. Scârt.

— Haideți, toată lumea. Să-l ducem pe Christopher la ceilalți, zise sora Tammy.

Christopher auzi cum cineva apasă un buton. Ușa automată se deschise. Pe hol se răspândi un murmur. Christopher apucă mâna șerifului și se concentră. Febra îi dogorî fruntea. Își lăsă fierbințeala din corp să treacă la șerif. Să vindece rănile. Să dea culoare pieii palide.

Trezește-te, domnule șerif.

Targa intră în ascensor.

— Ești bun să apeși butonul pentru subsol, domnule Henderson?

Domnul Henderson mormăi ceva cu coardele sale vocale secționate. Liftul emise un semnal sonor și începu să coboare.

Te rog! O să ne omoare!

Targa se opri cu un scârțâit ascuțit.

— Suntem aici, oameni buni, anunță sora Tammy.

O mână se întinse și desfăcu fermoarul sacului de cadavre. Aerul rece izbi plămânii lui Christopher. Văzu instrumente. Mese de metal. Și niște sertare imense, care făceau ca zidul să semene cu un fișet gigantic.

Ajunsese la morgă.

Capitolul 107

Mama lui Christopher se afla în dormitorul fiului ei. Se holba la etajera lui David Olson și la scrisul îngrozit al băiețelului.

NU O OMORÂȚI
PE DOAMNA ȘUIERĂTOARE,
DOAR EA ÎL ȚINE
PE DIAVOL ÎN IAD

Simți că i se înfioară pielea cefei. Simți ceva electric prin casă. Perii de pe braț i se ridicară ca și cum cineva ar fi frecat un balon de un pulover invizibil.

buNă, kate. Îl mai ții minte pe el?

Întoarse privirea spre fotografia răposatului ei soț. Neînsuflețit, în ramă de argint. Soțul ei îi întoarse privirea. Același zâmbet. Aceeași expresie. Înghețate în timp. Însă ceva se schimbase.

Cămașa de flanel i se uda. Încheieturile lui se înroșeau, începu să înainteze spre ea.

Am pus mâna pe soțul tău, Kate.

Soțul ei zâmbea încă. Păși spre cadrul fotografiei. Făcându-se tot mai mare. Întinzând brațele. Bătând cu pumnii în sticlă. Disperat. Vreau afară! Dați-mi drumul!

Și pe fiul tău am pus mâna.

Mama lui Christopher ieși în fugă din odaie. Coborî la parter. Trebuia să se împotrivească vocii. Trebuia să ajungă la Christopher. Trecu de fotografiile puse pe perete.

Ți-ai lăsat toți bărbații să moară.

În fiecare poză, soțul ei pășea drept spre ea. Întindea mâinile spre sticla cadrului. Gata să bată. Cu venele tăiate. Cu dâre de sânge prelingându-se pe interiorul sticlei.

Cioc. Cioc. Cioc.

Mama lui Christopher se opri. Era cineva pe verandă. Se uită la fotografiile cu soțul ei. Bătea în geam. Auzi, în același timp, o bătaie la ușa din față.

Cioc. Cioc. Cioc.

Bing bang.

Mama lui Christopher se depărtă tiptil de ușă. Trebuia să iasă de acolo. Trebuia să ajungă la Christopher. Mânerul ușii se roti. Fu oprit de siguranță. Se retrase în camera de zi. Fără să-și ia o clipă ochii de la ușă.

Însă se ciocni de cineva.

Se roti pe călcâie. Îl văzu. În picioare, cu o armă în mână.

— Bună, Kate, zise Jerry.

Capitolul 108

Băieții erau înconjurați.

Matt se uită în jos, spre luminiș, și-o văzu pe doamna Henderson căzută la pământ. Ochiul său „leneș” începu să usture de parcă îi punea doctorul picături. Același ochi pe care i-l vindecase Christopher. Văzu, cu el, umbra unui bărbat mișcându-se prin luminiș de la o persoană la alta. Șoptind.

Mișcările alandala ale gloatei începură să capete coerență. Cei care atârnau de crengile încovoiate își scoaseră gâturile din ștreanguri. Căzură la pământ ca ghindele și se strânseră în jurul doamnei Henderson, care zăcea cu o gaură adâncă în frunte, lăsată de glonțul lui Ed Specialul.

— Aoleu, e încă vie, zise Matt.

— Nu se poate, făcu Ed Specialul apropiindu-se de fereastră.

Băieții urmăriră în liniște cum locuitorii orașului o ridică blând pe brațe. Doamna Henderson le mulțumi oamenilor-căsuță poștală cu o înclinare a capului. Lăsă apoi o mână iubitoare pe umărul celei mai apropiate persoane și vorbele-i ieșiră dintre buze ca un fir dintr-un pulover ce se destramă.

— Omorâți-l pe Christopher și aduceți-l înapoi la copac, zise.

Jumătate din gloată porni în fugă, fără vorbă, prin desișurile pădurii. Cealaltă jumătate rămase, așteptând următoarea poruncă. Doamna Henderson tăie ațele care pecetluiau buzele lui Doug și ale lui Debbie Dunham.

— Mergeți la Mary Katherine. Vă râde în nas. Opriți-o.

Adolescenții încuviințară și porniră alergând. Doamna Henderson lăsă deoparte cuțitul. Luă un ac mic și ață din trusa ei de cusut. Ridică privirea spre căsuța din copac, uitându-se țintă la Ed Specialul, în vreme ce-și peticea gaura de glonț pe care i-o lăsase acesta în frunte. Ca o gură mică și roșie.

Apoi porni la asalt pe scară în sus, în fruntea trupelor.

— Doamne ferește, zise Matt.

Ed Specialul își verifică arma. Avea cinci cartușe în magazie. Două sute de cartușe în rucsac. Dădu ușa de perete și îndreptă în jos țeava pistolului. Ca într-un joc video dement, zeci de persoane urcau pe dinții scării, iar în urma lor mai erau alții, sute, așteptând să le ia locul. Ed Specialul trase. Încetinindu-le înaintarea. Corpuri se prăvăliră. Dar nu murea nimeni. Nimeni nu se oprea.

Matt privea, cu ochiul arzând, nebunia de jos. Îl vedea pe omul din umbră peste tot. Șoptind în urechile oamenilor. Îi vedea umbra transformându-se într-o bucătărie caldă. Într-o cameră de hotel. O casă de vis. Era băiatul care, în cele din urmă, răspundea la dragostea lor. Fata care spunea, în sfârșit, da. Tatăl demult pierdut. Fiul risipitor. Șoptind. Tot ce aveau de făcut era să deschidă ușa. Să ocupe căsuța din copac. Să se ocupe de cei trei băieței care le stăteau în cale și apoi nu le mai rămânea decât să fie fericiți.

Pentru totdeauna.

— N-o să ne ajungă muniția, zise Ed Specialul.

Matt se uită în jos. Eddie avea dreptate. Două sute de cartușe urmau să se consume și cei răi aveau să vină întruna. Mike luă ciocanul de coadă, pregătit să coboare.

— Acoperă-mă, îi zise lui Ed Specialul.

— Nu, Mike! țipă Matt.

— N-au cum să se urce fără scară. Nu-i las să-ți facă nimic.

Cu repeziciune, Mike coborî zece trepte. Sub el, luminișul se frământa sălbatic. Mike roti ciocanul și izbi în prima scândurică, desprinzând-o. Matt luă pistolul din mâna lui Ed Specialul. Așteptă până ce primul om-căsuță poștală dădu să apuce piciorul lui Mike.

Și trase.

Omul-căsuță poștală se prăbuși, trăgându-i după el și pe alții, ca pe niște piese de domino. Mike aruncă scândurica spre căsuță, ca s-o prindă Ed Specialul. Apoi urcă încă o treaptă, desprinzând-o în urma lui. Aruncându-le sus celorlalți. Luând scara cu el.

— Doborâți-l! țipă doamna Henderson.

Cei din luminiș începură să arunce cu pietre. Bolovani. Ce găseau. Proiectilele improvizate îl nimeriră pe Mike, însă nimic nu-l putea opri. Rupse încă o treaptă. Și încă una. Ajunse la ultima scândurică. La ultima treaptă. Le scosese, dedesubtul lui, pe vreo distanță de patru metri. Nimeni n-avea cum să ajungă la căsuța din copac pe acolo. Îl puteau aștepta pe Christopher cu ajutoare. Puteau să-l aștepte pe șerif. Câștigaseră.

Până ce Brady scoase arma lui.

Matt, oripilat, văzu cum omul de umbră se încolăcește în jurul lui Brady ca o rădăcină de copac.

— Asta e, Brady, șopti vocea. Poți să ieși din cușca câinelui.

Brady ridică arma, în vreme ce Mike disloca ultima treaptă.

— Dă-l pe băiatul ăla afară din bucătăria ta.

Mike îi întinse ciocanul fratelui său mai mic.

— N-o să-ți mai fie niciodată frig.

Brady Collins apăsă pe trăgaci.

***

omul cEl amAbil zâmbi, cei din luminiș începuseră să se lupte pe viață și pe moarte pentru căsuța din copac. văzu cum glonțul izbește umărul lui mike. îL văzu prăbușindu-se. doamna henderson se apropie cu acul și ața. eL îi șopti lui Matt că încă exista salvare pentru fratele lui. îl privi cum desface scara secretă de frânghie și cum coboară în pâclă. văzu expresia lui matt când fratele îi fusese transformat într-un om-căsuță poștală care se repezea acum la el ca să-i coasă gura. cu ac și ață. privi totul, în vreme ce ed specialul auzea, de departe, țipete

eddie

— Matt? Tu ești?

da. aruncă scara.

— Care-i parola?

lapte cu ciocolată

eL îl privi pe ed specialul cum dă drumul scării. văzu cum se încordează frânghia, mâinile cățărându-se din

beznă, expresia de pe chipul lui ed specialul când își dădu seama că nu era matt.

era brady collins.

omul cEl amAbil zâmbi la priveliștea celor doi câini care reacționau la șuierul unui fluier invizibil. avea să-i pună, cât de curând, să se alerge prin pădure. cu armele în mâini, doi băieți jucându-se de-a războiul. era așa de ușor să-i facă pe oameni să se ucidă unii pe alții din pricina unor teritorii pe care doar timpul le putea cu adevărat stăpâni. era așa de ușor să-i facă pe toți să se creadă băieții buni.

și așa rămânea goală și nepăzită căsuța din pădure, exact cum voia eL să fie. pe pământ nu se putea duce. nU câtă vreme mai era vie doamna șuierătoare. însă portalul era deschiS.

acum Îi mai trebuia doar christopher.

și cheia din buzunarul lui.

doar că mai întâi trebuia să se ocupe de alți câțiva.

Capitolul 109

— Iisuse, ajută-mă.

Mary Katherine, în genunchi privea către singurul geam din celula ei capitonată. Cămașa albă de noapte o lăsa cu picioarele reci. Era în spital.

Nu, ești în spitalul de psihiatrie.

Mary Katherine alungă vocea, care fusese ca un virus de când părinții ei îngăduiseră să fie târâtă în secția de psihiatrie. Doctorii îi dăduseră un sedativ. Apoi, când se trezise, văzuse că-i în celula capitonată. Trei metri pe trei. Cu o singură ferestruică. Și pereți albi. Îi era o foame de lup.

Fiindcă ești gravidă. Părinții tăi nu te-au crezut.

Te-au lăsat aici, Mary Katherine.

Mary Katherine strigă, cerând să i se aducă mâncare și apă. Bebelușul din ea era hămesit. O izbea cu picioarele în stomac. Dar nu răspunse nimeni. Nu veni nicio infirmieră. Niciun doctor. Niciun pacient. Era singură.

— Iisuse, ajută-mă, te rog!

Mary Katherine se uită lung, pe geam, la licărirea albastră a lunii. Se înălță apoi în vârful degetelor și se uită către orășel. Se vedeau, către orizont, flăcări. Ardeau clădiri.

Se întâmpla ceva groaznic.

Da, părinții tăi te-au băgat la azil și n-o să mai ieși în veci de-aici.

Mary Katherine încercă, cu toată groaza care o cuprindea, să tragă aer în piept. Își spuse că „azil” înseamnă altceva. Înseamnă siguranță. Avea condiții mult mai bune decât avusese Fecioara Maria, într-un șopron, acum două mii de ani, nu? Ar fi putut să se arate mai recunoscătoare, nu? O ajutase Iisus în privința asta, nu? Liniștește-te odată, Mary Katherine. Calmează-te. Ești într-o încăpere, în siguranță.

Te simți în siguranță?

Mary Katherine auzi pași pe culoar.

— E cineva? strigă.

Așteptă un răspuns, dar nu se ivi niciunul. Pașii se făcură mai zgomotoși.

— Hei, cine-i acolo? țipă cât de tare putu.

Persoana se opri chiar în dreptul ușii groase, capitonate. Mary Katherine se uită la mânerul ușii. Se rotea. Își spuse că e, probabil, doctorul. Ori o asistentă venită să-i mai facă vreo injecție. Îi venea să urle. Ușa se deschise.

Era mama ei.

Mary Katherine izbucni în lacrimi. Dădu fuga la mama ei și o îmbrățișă.

„Trebuie să mănânc ceva, mami. Copilul e tare flămând. Dar jur că n-am făcut sex. Nu știu cum am rămas însărcinată. Mulțumesc că ai venit. Mulțumesc pentru ajutor. Mulțumesc pentru că m-ai salvat. Mulțumesc pentru că mă iubești încă."

Însă cuvintele nu se deslușiră printre suspine, lacrimi și muci. Mamei ei trebuie să i se fi părut smintită, fiindcă o cuprinse cu brațul așa cum cuprinzi fața răcoroasă a pernei.

— Trebuie să plecăm, Mary Katherine, zise cu voce tristă.

Mary Katherine izbuti, într-un târziu, să vorbească limpede.

— Unde mergem, mami?

— La biserică. E vremea.

Capitolul 110

Jerry păși în lumină. Cu o sticlă în mână.

— De ce-ai fugit de mine? zise.

Kate dădu înapoi. Jerry trase o ultimă dușcă și puse cu grijă pe blat sticla golită.

— Nu vreau să te temi, continuă Jerry. Nu mai sunt cum eram, gata. Hei, dar unde-i Christopher? Vreau să ne jucăm cu mingea un pic.

Gândurile îi roiau, frenetic. Trebuia să iasă de-aici. Să se întoarcă la Christopher, în spital. Jerry scoase la iveală patru teancuri de bancnote, prinse îngrijit cu benzi albe de hârtie.

— Știu că nu mă crezi, dar îți promit… nu mai sunt un fraier. Pot să am grijă de voi, de amândoi. Am câștigat mai bine de 41.000 de dolari. Și îi mai am, în mare parte. N-am cumpărat cu ei decât arma asta.

Cioc. Cioc. Cioc.

Bing bang.

— Kate, ești înăuntru? țipă de afară o voce, vocea mamei lui Ed Specialul.

— Betty! Sunt aici! îi răspunse.

Jerry se mai apropie cu un pas.

— Nu deschide ușa, Kate, zise Jerry, cu limba împleticindu-i-se. Nu fugi iar. Îmi pare rău. M-am purtat ca un nebun. De ore întregi te aștept aici. Am venit cu atâtea gânduri în cap… Baloanele m-au dus spre școală. Biroul directorului era făcut varză, dar ți-am găsit adresa.

Cioc. Cioc. Cioc.

Bing bang.

— Deschide ușa! Ceva nu-i în regulă prin oraș! se frământă afară Betty.

Jerry întinse mâna, cu teancurile de bancnote în palmă.

— Te rog, Kate. Vreau să devin un om mai bun pentru tine. Plus că băiatul tău e fantastic. Pot să-i fiu tată. Pot să-l învăț chestii. Și, când nu-i cuminte, pot să fiu mult mai blând cu el decât a fost taică-meu cu mine.

Jerry era cu patruzeci de kilograme mai greu ca ea. Însă ea avea un avantaj. Femeia pe care-o știuse Jerry în Michigan dispăruse de mult.

Fii victimă sau luptă-te.

Băgă mâna în buzunar. Unde pusese sprayul cu piper? În geantă era. Și unde era geanta? Mașina. Avea cheile de la mașina lui Ambrose.

Butonul de panică.

Bărbatul mai făcu un pas către ea. Kate apăsă pe butonul de panică din buzunar. Soneria alarmei începu să vuiască. Jerry întoarse capul ca să se uite afară. Ea trecu în fugă pe lângă el și împinse ușa de la intrare.

Însă ușa se blocă în lanțul de siguranță.

Nu putea să iasă! O văzu, prin deschizătura de-o palmă a ușii, pe mama lui Ed Specialul. În spatele ei erau și alții. Tatăl lui Ed Specialul. Mamele lui Mike și Matt.

— Unde-s copiii noștri, Kate? întrebă Betty.

— Da. Ne-am trezit și am văzut că Eddie lipsește.

— Mike și Matt la fel.

— Nu știu. Ajutați-mă! țipă ea din adâncul plămânilor.

— Pe tine? Băiatul tău ne-a răpit copiii. Unde naiba e, Kate?

— Da. Să ni-l dai pe Christopher până ce nu ne omoară copilașii, începu să se smiorcăie Betty.

Părinții se apropiară de ușă. Țipând și dând cu pumnii. Împingându-se în lanțul de siguranță. Kate începu să împingă din partea ei, ca să nu-i lase să intre.

Jerry rămăsese neclintit, privind-o țintă.

Avea în mână arma.

— Ți-am spus să nu fugi și n-ai ascultat, zise cu răceală, frecându-și ochii injectați. Ești cu altcineva? Asta e? Un tip mai bun ca mine? Și râdeți de mine amândoi? Asta faci când te fute? Râzi de mine în clipa asta? Oprește-te din râs.

Kate Reese auzi zgomot de sticlă lovită. Era ușa glisantă din dosul casei. Se întoarse într-acolo. Curtea din spate se umplea cu oameni veniți din pădure. Bătrâna din mansardă era prezentă, strângând în pumn un cuțit mare de măcelar.

Zang. Zang. Zdrang. Lama cuțitului pe sticlă.

Jerry ridică arma.

— Ieși din capul meu, Kate. Nu mai râde de mine. Cine mama dracului te crezi? Am bătut atâta cale,

tocmai din Michigan, doar ca să fim împreună. Și tu te crezi prea bună pentru mine? Vrei să-ți dau eu motiv de hlizeală, javră?!

Jerry trase piedica armei.

— Ai dreptate, Jerry! strigă ea. Am fost o javră. Te-am pus la încercare. Am vrut să fiu imposibil de găsit. Dar m-ai găsit. Hai să ne întoarcem în Michigan chiar în clipa asta.

— Ce?

— Nu credeam c-o să-ți pese, dar ai trecut testul. Ești un bărbat adevărat, Jerry. Vreau să mă duci înapoi în Michigan, dar trebuie să pornim chiar acum. Unde-i mașina ta?

Cioc. Cioc. Cioc.

Zang. Zang. Zdrang.

— E afară, zise el uluit.

— Atunci hai să-l luăm pe Christopher și să ne întoarcem în Michigan.

— Mă minți, îngăimă Jerry.

— Ba nu. Eram doar furioasă. Fiindcă m-ai lovit. A trebuit să te fac să plătești pentru asta.

Lanțul era pe cale să se rupă.

Ușa glisantă era pe cale să cedeze.

— E ultima ta șansă, Jerry. Dacă nu mă iei de-aici în clipa asta, n-o să mă mai ai niciodată.

Oamenii-căsuță poștală trecură prin geamul ușii glisante. Cioburile le tăiau mâinile. Bătrâna se năpusti prin sticla fărâmată, cu cuțitul în mână.

POC!

Jerry o împușcă în picior pe bătrână.

În spatele lor, lanțul de siguranță se rupse. Betty căzu în vestibul, cu ceilalți grăbindu-se să intre buluc. Kate îl apucă de mână pe Jerry și-l îndrumă spre garaj, încuind ușa după ei. Apăsă butonul pentru a deschide ușa garajului. Încordată. Gata s-o ia la fugă.

Ușa garajului se ridică gemând îndurerat. Kate văzu picioare pe alee. Sângele îi năvăli în urechi. Christopher era singur în nebunia asta. Supraviețuirea ei însemna acum supraviețuirea lui Christopher. Trebuia să ajungă la fiul ei.

— Jerry, zise, du-mă acasă.

Jerry zâmbi. Ușa garajului se deschise de tot. O conduse prin mulțime.

POC! POC! POC!

Împușcă în mână un bărbat. Pe alți doi, în piept. Kate văzu Cadillacul lui Ambrose pe alee. Cauciucurile erau tăiate. Parbrizul făcut zob. Alergă la camioneta lui Jerry, parcată mai încolo pe stradă, și trase de portieră. Jerry se strecură la volan.

— Pornește, Jerry, zise ea.

El scoase cheile. Îi alunecară din mână.

— Pornește-n pizda mă-sii mașina!

Doamna Lasko se ivi alergând dinspre pădure. Cu ochii înnebuniți de absența beției. Camioneta prinse, huruind, viață. Jerry băgă în viteza întâi. Intră direct în fundătură. Nu era timp să treacă în marșarier. Zeci de oameni-căsuță poștală se porniră spre ei, cu doamna Lasko în frunte. Jerry execută o întoarcere pe loc, rotind mașina. Anvelopele patinară, prinseră apoi aderență pe asfalt și mașina ieși din fundătură, lăsând în spate întreaga nebunie.

Adrenalina scăzu și cei doi foști iubiți se priviră. Jerry râse cu hohot și râse și râse. Kate își lipi un zâmbet pe chip, simțind că o doare iar într-o parte. Ochii îi căzură pe arma din mâna lui Jerry.

Spitalul era la zece minute distanță.

Capitolul 111

De pe masa de autopsie, Christopher ridică privirea.

Toți cei din morgă se uitau la el. Sora Tammy. Domnul Henderson. Doctorul, cu bisturiul în mână. Oamenii de la pază, cu armele lor. Așteptând cu toții, cuminți, la rând, ciopârțirea lui Christopher.

El căută ajutor în jur. Mesele de la dreapta lui erau pline cu cadavre. Adjuncții șerifului. Niște bătrâni de la Shady Pines. Toți cu ochii închiși. Răsuflând cu toții. Încă vii.

Bătrânii dădeau acum să se ridice. Gemând.

Christopher se întoarse către masa de alături. Văzu, pe pielea lăbărțată, bătrână, tatuajul cu vultur, intrat la apă. Bandajele de pe ochi. Era Ambrose Olsen. Bătrânul arăta de parcă fusese înjunghiat.

— Domnule Olson, trezește-te! strigă Christopher.

Apucă mâna lui Ambrose. Din nas începu să-i picure sânge, încerca să-l vindece pe bătrân. Însă Ambrose era cufundat într-un somn adânc.

— Chrisssstopheerrrrr, șoptiră vocile din spatele lui.

Bătrânii se ridicară de pe mese. Cu ochii răi de cancer. Îi văzu înălțându-se. Unul câte unul. Atingând cu tălpile veștejite gresia rece. Cu oasele șoldurilor scrâșnind ca balamalele neunse.

— De ce nu ne lași să murim? Ne doare.

Bătrânii porniră spre el. Le simțea corpurile. Simțea tremurul din încheieturile lor. Negreala cleioasă din plămânii lor. Le simțea răsuflarea pe frunte. Mirosul acru al vârstei înaintate. Degete bătrâne desfăcându-se ca niște foi. Mâinile lor ridate îl traseră de lângă Ambrose. Îl răsuciră pe masă, întorcându-l cu fața la ceilalți.

— Cum procedăm, domnule doctor? întrebă sora Tammy.

— Să-l dăm pe Christopher lor, zise doctorul.

— Da! Să-l dăm pe mâna lor! încuviințară bătrânii.

Paznicii se apropiară de peretele înțesat cu sertare reci de metal, destinate morților. Izbiră în sertare cu paturile pistoalelor.

— Trezirea! Hai, toată lumea!

Vârstnicii îl înconjurară pe Christopher, ridicându-l de pe masă.

— NU! țipă băiatul.

Christopher se împotrivi din răsputeri. Cu dreapta apucă brațul șerifului. Pe cel al lui Ambrose cu mâna stângă. Deznădăjduit. Agățându-se. Le transmise amândurora o șoaptă dintre cele mai puternice. Electricitatea zumzăi în neoane. Camera se umplu cu miros de ozon. Mirosul de nori care se ciocnesc.

Domnule șerif! Trebuie să te trezești!

Domnule Olson! Încă-l putem salva pe fratele dumitale!

Bătrânii îi desfăcură degetele, unul câte unul, până când îl despărțiră de ceilalți doi, în ciuda faptului că dădea disperat din picioare. Sertarele începură să se deschidă. Mâini apucând metalul. Cadavrele erau înăuntru. Fremătând. Țipând: „Lasă-ne să murim!" Christopher văzu în sertarul din mijloc un corp. Înfășurat într-un cearșaf alb.

Grupul îl îmbrânci înăuntru și împinse la loc sertarul. Se făcu beznă. Țipetele lui Christopher răsunau între pereții reci de metal. Nu vedea nimic, însă simțea corpul din sertar. Se mișca? Respira? Christopher duse o mână la spate și simți mâinile cadavrului, ieșind printre cearșafuri. Mâinile erau reci, neînsuflețite. Fără nimic electric. Și mai era mirosul. Și-l amintea de la înmormântarea tatălui său. Miros de talc și de moarte. Dar era viu oare? Sau mort? Christopher își încordă mintea. Trebuia să găsească o ieșire. Întinse mâna și se căută prin buzunare.

Telefonul.

Mai că uitase. Telefonul lui madam Collins. Îl avea în buzunar încă, alături de cheia doamnei șuierătoare. Christopher porni telefonul. Lumina se răsfrânse în metal, făcându-l să lucească. Se uită la ce era lângă el. Văzu mâini bătrâne, ofilite. Și nici pic de semnal la telefon.

Lumina se stinse.

Christopher porni iarăși mobilul. Se uită la cadavru. Palmele îi erau, acum, întoarse în sus. Corpul se mișcase în beznă.

Ecranul telefonului se întunecă. Christopher atinse ecranul și-l porni iarăși. Mâinile se mișcau.

Zvâcneau. Degetele se întindeau. Atingeau ceafa lui Christopher.

— Chrissstopher, șușoti o voce.

Christopher țipă. Cadavrul se ridică în șezut.

— Cum mă cheamă? Dă-mi numele înapoi, Christopher.

Mâinile doamnei Keizer cuprinseră gâtul lui Christopher.

Christopher se luptă cu bătrâna, însă strânsoarea acesteia era inumană. Simți că aerul îi părăsește plămânii. Apoi o voce bubui în sala morgii.

— NU! E AL MEU!

Morga se cufundă în tăcere. Christopher simți mâinile doamnei Keizer retrăgându-se de pe gâtul lui. Sertarul se deschise cu un țăcănit și alunecă spre încăpere. Christopher văzu niște ochi care se holbau la el din mijlocul morgii. Negri, cu vinișoare de sânge. Un chip al răului pur.

Era șeriful.

— De ce-ai omorât-o, Christopher?

Christopher încremeni. Șeriful părea să mustească de ură. Pielea îi era palidă, ca de ceară. Avea urme ca de arsură pe braț. Deja se scărpinase până la sânge. Și-avea de gând să se scarpine până la os.

— Era doar o fetiță. De ce ai omorât-o?

— N-am făcut nimic, domnule. Vă rog!

— De ce l-ai ucis? Era doar un băiețel, zise altă voce.

Christopher întoarse capul într-acolo. Era Ambrose Olson, care se ridicase de pe targă. Cu ochii înnegriți de furie.

— Nu l-am omorât pe David, să știți. Încă îl putem salva, pledă Christopher.

Șeriful și Ambrose întinseră brațe puternice și-l săltară pe Christopher din sertar. Chinuindu-se să-și păstreze mintea întreagă.

— O omori de fiecare dată când mă duc la culcare. Nu mai suport s-o tot văd cum moare. Trebuie să te opresc, să n-o mai omori iarăși! răcni șeriful.

— Îl omori pe David ori de câte ori mă duc la culcare. Nu mai suport să-mi tot văd fratele cum moare. Trebuie să te oprim înainte să-l omori iarăși! șuieră Ambrose.

Șeriful ridică brațul către grup.

— Să-mi dea cineva o armă, zise.

Unul dintre paznici îi întinse pistolul. Domnul Henderson apucă brațul drept al lui Christopher. Doctorul și sora Tammy i-l înhățară pe stângul. Doamna Keizer se îți din sertar, cu vertebrele spinării curbându-se ca gâtul unui vultur. Ambrose trecu printre cei prezenți și se alătură șerifului. Stăteau cu spinarea lipită de ușă. Restul celor din morgă se aflau în spatele lui Christopher. Șeriful ridică arma.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, zise. Trebuie s-o terminăm acum.

Zicând asta, șeriful armă pistolul și trase de patru ori. Christopher simți gloanțele șuierându-i pe la urechi. Nimerindu-i pe doctor, pe sora Tammy, pe domnul Henderson și pe doamna Keizer. Căzură tuspatru peste ceilalți adunați acolo, blocându-le calea. Șeriful apucă brațul lui Christopher și-l trase către ieșire. Ambrose se grăbi să-i încuie în morgă pe cei rămași înăuntru și, întorcându-se spre Christopher, lăsă cu blândețe o palmă pe umărul lui.

— Să mergem. Trebuie să te scoatem de-aici.

Capitolul 112

De pe bancheta din spate a Mercedesului tatălui ei, Mary Katherine se uita pe geam. Afară era liniște. Șoselele erau pustii. Luminițele de Crăciun scânteiau pe toate casele și vitrinele. Însă nu simțea atmosfera Crăciunului. Simțea ceva straniu. Nu se vedea nici țipenie de om. Venea doar un miros de ars de la niște incendii, departe. Ar fi spus asta, însă părinții ei nu rostiseră o vorbă de când o luaseră din spital și n-avea de gând să scoată vreun cuvânt greșit care să-i facă să se întoarcă din drum.

— Am ajuns, zise cu voce calmă tatăl ei.

Mercedesul intră în parcarea bisericii.

Mary Katherine ridică privirea spre clădirea congregației. Era deosebit de frumoasă în seara aceea. O oază în mijlocul cerului noptatic, nepământean. Crăciunul era mereu o perioadă specială pentru familia ei. O zi pe an, în fiecare an, mama și tatăl ei se relaxau. Mami bea câte un pahar de vin roșu. Tati se delecta cu lichior de ouă și se abțiguia îndeajuns cât s-o îmbrățișeze.

Mercedesul opri pe locul lor obișnuit de parcare.

— Să mergem, zise tatăl ei.

— Dar… începu Mary Katherine.

— Dar ce? i-o tăie tatăl ei.

Mary Katherine ar fi vrut să spună că încă avea pe ea cămașa din spital. Ar fi vrut să ceară o haină groasă ori o pereche de încălțăminte.
Dar se temea să nu sară iar calul, așa că nu mai scoase o vorbă în afară de…

— Nimic.

Ieșiră toți trei din mașină. Mary Katherine păși încadrată de părinți. Era rece în parcare. Simțea sub tălpi, înghețate, pavajul și zăpada murdară.

Mary Katherine pricepu că ceva nu era în regulă, dar nu voia să se întoarcă la spital. Nu voia decât ca părinții ei s-o iubească iarăși. Așa că se concentră asupra bisericii. Deși parcarea era plină de mașini, înăuntru era liniște. Ornamentele erau minunate. Își aminti de vremea când era fetiță și născocea povești despre

persoanele înfățișate în vitralii. Erau prietenii ei imaginari.

Ajunseră la intrare.

Deschiseră ușa.

Mary Katherine se uită înăuntru. Biserica licărea în lumina molatică a lumânărilor. Văzu întreaga parohie adunată acolo, ca pentru slujba de la miezul nopții. Însă nu vorbeau între ei. Nu cântau în cor. Nici măcar nu îngenuncheau ca să se roage.

Nu făceau decât să se holbeze la ea.

Mary Katherine se uită prin biserică în căutarea unei fețe prietenoase. Recunoscu foști colegi din grupul de tineret. Puști pe care-i știa de la orele de catehism pentru copii. Singurul cu care mai vorbea era Doug, așezat lângă Debbie Dunham. Doug o ținea de mână pe Debbie. Avea ceva la față. Un fel de urme de ac împrejurul gurii. Totul era de-a-ndoaselea. Mary Katherine încercă, din instinct, să se retragă spre ieșire.

Însă se ciocni de cineva aflat în spate.

— Mary Katherine, zise o voce.

Se răsuci și-o văzu pe profesoara ei de la orele de religie, doamna Radcliffe, zâmbindu-i binevoitor.

— Nu te teme. Suntem aici ca să te ajutăm. Ți-am păstrat și un loc, zise doamna Radcliffe arătându-i-l cu brațul.

Mary Katherine încuviință și se sili să zâmbească. Nu știa ce să facă. Așa că porni spre locul unde stătea de obicei familia ei, în rândul al doilea.

— Nu. Nu în bănci, drăguță, o corectă doamna Radcliffe. La altar.

Mary Katherine se întoarse către părinții ei, așteptând îndrumare. Tatăl ei avea o expresie gravă. Mama ei își feri, tresărind, privirea. Doamna Radcliffe luă mâna lui Mary Katherine și o conduse cu blândețe spre altar. Pielea doamnei Radcliffe dogorea de febră.

— Pune-te în genunchi, drăguță, zise doamna Radcliffe.

Mary Katherine se întoarse către mama ei, care nu îndura s-o privească în ochi.

— În genunchi te rog, Mary Katherine, o rugă mama ei.

Mary Katherine îngenunche. I se strânse stomacul. Începu s-o mănânce pielea.

— Mulțumesc, Mary Katherine. Și-acum… mărturisește, zise doamna Radcliffe.

Mary Katherine dădu să se ridice. Doamna Radcliffe îi apăsă umărul cu palma înfierbântată, făcând-o să rămână în genunchi.

— Unde crezi că te duci? întrebă.

— Să mă confesez, răspunse Mary Katherine.

— Nu. O s-o faci aici, zise doamna Radcliffe.

— Ăăă… bine, doamnă Radcliffe… Dar unde e părintele Tom? Trebuie să audă ce am de spus.

— Nu-i purta de grijă părintelui Tom. Poți să ne mărturisești nouă.

Mary Katherine dădu din cap a încuviințare. Era în mare pericol. Ridică ochii spre statuia cea frumoasă cu Iisus pe cruce, cum făcuse în toate duminicile de până atunci.

— Mărturisește, zise blând doamna Radcliffe.

Mary Katherine înghiți în sec. Nodul din stomac era și mai supărător. Cu coada ochiului, o văzu pe doamna Radcliffe îndreptându-se spre intrarea laterală a bisericii. Deschizând ușa. Mary Katherine îl văzu pe părintele Tom. Zăcea afară, pe trotuar, în frig. Fusese înjunghiat de multe ori. Din fiecare rană se ridicau aburi, ca vaporii pe o gură de canal.

— Cine e tatăl, Mary Katherine? întrebă cu voce domoală doamna Radcliffe.

Doamna Radcliffe smulse din mâinile părintelui Tom coșul pentru colectă. Se întoarse în biserică și trecu celorlalți coșul.

— Nu știu cine e tatăl, zise Mary Katherine.

Se întoarse către mama ei. Mama ei părea îngrozită.

— Spune-le, Mary Katherine, te rog, o imploră.

— Nu le pot spune ce nu știu.

— Haide, fii bună și spune-le cine este tatăl!

— Nu știu. Sunt virgină.

Mary Katherine întoarse capul, în vreme ce coșul de colectă circula prin sală. Doar că de data asta congregația nu punea bani în coș.

De data asta puneau pietre.

— TE ROG, SPUNE-LE! se văită mama lui Mary Katherine.

— Mami, sunt virgină. Ca Maria.

— Blasfemie! zbieră congregația. Mărturisește!

— Zi-le un nume și gata, Mary Katherine! strigă mama ei.

— Mami, nu mă fă să mint în biserică. Te rog.

— MĂRTURISEȘTE-NE NOUĂ! NU EI! răcni doamna Radcliffe.

Apoi îi apăsă capul în jos, către altar. Mary Katherine îngenunche în halatul lung de spital. Cu spinarea dezgolită, expusă vederii. Fără nimic decât o fâșie de lenjerie de corp. Auzi cum credincioșii se ridică de la locurile lor și iau poziție în spatele ei. Auzi cum coșul e trecut de la unul la altul printre rânduri. Cum se așază în el pietre, ca la cules de mere.

— Doamne Iisuse, ajută-mă! se rugă.

— Mărturisește! răcni doamna Radcliffe și aruncă prima piatră.

Piatra făcu țăndări un vitraliu din fața ei.

— MĂRTURISEȘTE! ziseră ca un ecou membrii congregației.

Scandară cuvântul de nenumărate ori. *Mărturisește. Mărturisește. Mărturisește.* Mary Katherine ridică mâinile deasupra capului, semn că se predă. Se întoarse cu fața la adunare. La pietrele din mâinile lor. Părintele Tom, afară, era scăldat în sânge. Turma preluase controlul. Smintiții puseseră stăpânire pe ospiciu. Gata s-o lapideze până la moarte.

— BINE! MĂRTURISESC! MĂRTURISESC! țipă Mary Katherine.

Congregația tăcu. În așteptare. Mary Katherine se întoarse spre mama ei.

— Mamă, zise cu voce tremurătoare, în noaptea aceea aș fi ajuns târziu.

Când adevărul îi ieși pe gură, Mary Katherine izbucni în plâns.

— Ce? făcu mama ei.

— În noaptea în care l-am găsit pe Christopher. N-aș fi reușit să ajung acasă până la miezul nopții. V-am mințit pe tine și pe tata. Nu voiam să rămân fără

permis, așa că am mințit. Dar a fost greșit. Și sunt pedepsită pentru asta.

— Nu ăsta e păcatul tău. Cine e tatăl?! urlă doamna Radcliffe.

— Mami, dacă nu mințeam cu venitul târziu, mi-ați fi luat permisul. Și n-aș mai fi fost pe șosea. Nu m-aș mai fi ferit de cerbi și n-aș mai fi dat peste copilul ăla cu mașina. Am dat peste băiețel fiindcă mă temeam c-o să ajung în iad. Am fost egoistă. ĂSTA e păcatul meu. Dar jur… nu știu cine e tatăl. Jur pe sufletul meu că sunt virgină. Mă crezi?

Își privi, printre lacrimi, mama. Chipul mamei ei se îmblânzi, amintindu-și parcă de fetița pe care o crescuse. Dădu din cap aprobator.

— Da, draga mea, te cred.

— Tati?

— Te cred, Mary Katherine, zise și tatăl ei.

Zăgazul ei lăuntric se rupse. Adunarea credincioșilor avansă către ea, cu pietrele pregătite, gata s-o omoare.

— DAN! strigă mama ei.

Instinctul său de tată reveni cât ai clipi. Alergă în apărarea fetiței sale, însă congregația se aruncă asupra lui și începu să-l lovească cu sălbăticie.

— Lăsați-mi în pace familia! țipă mama ei, în vreme ce congregația o pironea la pământ.

Mary Katherine dădu să se repeadă să-și ajute părinții, însă doamna Radcliffe și Debbie Dunham o înșfăcară. O traseră înaintea crucii.

— Doug, șuierară. E vremea.

Doug se ridică de pe bancă. Avea căutătura rece și distantă. Dementă. În mână avea două pietre.

— Doug! Ajută-ne, te rog.

Doug nu răspunse, ci doar păși spre ea. Mary Katherine își privi cu lacrimi în ochi prietenul. Chipul pe care-l iubise de când avea doisprezece ani. Văzu copcile din jurul gurii lui. Cu șuvițe de sfoară atârnând. Doug își acoperi stânjenit gura, însă își dădu seama îndată că ea nu-l privea ca pe un monstru.

— Ce ți-au făcut, Doug? întrebă cu îngrijorare.

— N-o asculta. Te-a făcut să pici de fraier, Doug, zise Debbie Dunham.

— Aruncă piatra, Doug, șuieră doamna Radcliffe. Lapidează curva!

Congregația vorbi într-un glas:

— Lapideaz-o. Lapideaz-o.

Toți prietenii lor de la școala de religie și din grupul de tineret îi scandau numele. Doug, cu piatra în mână, o privi în ochi pe Mary Katherine.

— Te iubesc, Doug, zise ea. Și te iert.

El o privi cu lacrimi în ochii întunecați. Ridică piatra deasupra capului și-o azvârli cât de tare putu.

Drept în fruntea doamnei Radcliffe.

— FUGI! răcni.

Doug îi aruncă în mână cheia mașinii și se întoarse să blocheze gloata. Mary Katherine ieși în fugă pe ușa laterală. Parcarea era așa de plină, că nu văzu mașina lui Doug. Din biserică se auzi un țipăt înfiorător. Auzi răpăit de pietre pe vitralii. Apăsă pe butonul cheii. La celălalt capăt al parcării, mașina lui Doug clipi din lumini, dezvăluindu-și poziția.

Mary Katherine fugi spre mașină, zdrelindu-și în pietriș tălpile goale. Intră în mașină și întoarse cheia în contact. Motorul se poticni, înghețat. Congregația se năpusti pe ușa mare și pătrunse printre mașini. Spre ea. Țipau asurzitor. Întoarse iarăși cheia. Motorul hurui, recăpătându-și viața. Acceleră și porni ca din pușcă. Congregația aruncă cu pietre. Parbrizul se făcu țăndări. Mary Katherine ieși pe șosea. Îi văzu în oglinda retrovizoare. Văzu portiere deschizându-se. Faruri aprinzându-se ca niște ochi lucitori de om bolnav.

— Te rog, Iisuse! rosti ea. Ajută-ne.

Capitolul 113

Ambrose și șeriful o luară la goană pe culoar. Christopher, sleit și moale, era dus în brațe de șerif. Ambrose îi auzea pe cei închiși în morgă, în spate. Dând cu pumnii în uși. Spărgând sticla cu mâinile goale. Șeriful îl apucă mai bine pe Christopher. Alergau mai iute decât alergase vreodată în viață Ambrose. Era mai mult decât frică. Mai mult decât adrenalină. I se mai întâmplase să fugă ca să-și scape viața. Dar viteza asta nu de la el venea.

Ci de la Christopher.

Cu o oră în urmă, șeriful se aflase în spital, cu o rană de glonț în piept. Ambrose, beteag și orb, fusese aruncat pe o masă de la morgă. Și-acum Ambrose se mișca precum un bărbat care avea jumătate din vârsta lui, în vreme ce șeriful sprinta ca un om care nu se simțise în viața lui mai bine. Intraseră în contact doar cu mâna lui Christopher. O atingere doar, și păreau în stare să doboare ei singuri o armată.

Christopher însă părea pe moarte.

— Ne trebuie o mașină! După mine! țipă Ambrose.

O luă înainte și deschise ușa pentru Christopher și șerif. Încă nu-i venea să creadă că toate astea se întâmplă. Își amintea o mască de plastic pe gură. Și-apoi simțise o mână de copil pe a lui, emanând o căldură care-i urcase pe braț, pe gât, oprindu-se în cele din urmă

La ochi.

Nu suportase nicio operație. Dar tot vedea halouri în jurul becurilor, strălucitoare ca eclipsele. Se simțea iarăși soldat, cercetând spitalul ca pe un câmp de luptă în război. N-ar fi crezut să fie vreodată recunoscător pentru toate drumurile pe care le făcuse la secția de chirurgie oculară, însă ajunsese să cunoască bine locurile, ușile lăturalnice. Scurtăturile. Coridoarele de la subsol care dădeau spre spălătorie. Oamenii săi erau atacați de forțe superioare, însă putea să atragă dușmanul într-o cursă fără scăpare.

O mai făcuse.

Ambrose deschise drumul spre casa scării din spate. Porniră în pas alergător spre nivelul unde se afla

garajul.

Și o ușă de deasupra lor se deschise cu un pocnet.

Madam Collins apăru în cadrul ușii, în mână cu un pistol pneumatic de bătut cuie, luat de pe șantier. În spatele ei se aflau peste douăzeci de oameni.

La ușa de dedesubtul lor se auzi un țăcănit.

Oamenii din morgă apărură, uitându-se în sus către ei. Mâinile le erau sfâșiate de la sticla prin care trecuseră.

Ambrose îl călăuzi pe șerif către etaj. Trebuiau să ajungă primii la garaj. Cu un țipăt teribil, care răsună pe casa scării, madam Collins se năpusti cu toată viteza pe trepte în jos, în vreme ce lumea din morgă urca în fugă.

Ambrose ajunse la ușa care dădea spre garaj și smuci ieșirea de incendiu. Alarma începu să țiuie prin spital. Goniră pe holul pustiu, în vreme ce ambele gloate se uneau, în spatele lor, într-un singur șir. Două linii ale frontului deveniseră una. Reușise să-i înghesuie laolaltă. Ambrose îi conduse către o răscruce de culoare. Era pe cale s-o apuce la dreapta, când Christopher, deodată, șopti:

— La stânga.

Șeriful execută un viraj brusc, iar Ambrose se luă după el. Privi înapoi și văzu că gloata dăduse năvală pe culoar, dar că nimerise undeva în spatele lor. Băiatul, cumva, știuse. Ambrose se întoarse spre Christopher. Din nas și din ochi, îi curgeau picuri de sânge ca niște lacrimi. Ajunseră la o altă bifurcație.

— La dreapta, zise cu voce slabă.

Ambrose porni spre dreapta. Christopher îi conduse printr-un labirint de culoare dosnice și uși lăturalnice. Depărtându-se de gloata din urma lor. Ajunseră în cele din urmă la ușa care dădea către garaj. O închiseră după ei.

Garajul era gol.

Tăcerea era apăsătoare. Pașii lor răsunau între pereții de beton. Șeriful, instinctiv, porni în jos pe rampă, spre ieșire.

— Ne așteaptă acolo jos, zise Christopher.

— Atunci să mergem pe acoperiș, propuse Ambrose.

— Au ajuns și-acolo, zise Christopher.

— Ne trebuie o diversiune, zise Ambrose. După mine.

Începu să alerge. Încordându-și plămânii și picioarele. Străbătu garajul în fugă, dând cu picioarele în mașini, declanșând alarme. De câte ori nu detonase explozibil ca diversiune? Nu se gândise c-o să mai aibă vreodată ocazia unei diversiuni. Mai ales cu un Ford. Îi călăuzi către aripa maternității, lăsând în urmă jumătate de duzină de alarme asurzitoare. Cei trei străbătură în fugă holul. Pe lângă salonul nou-născuților. Toți bebelușii plângeau. Ajunseră la prima răspântie.

— Încotro, Christopher? Stânga sau dreapta?

***

Christopher închise ochii. Nu mai avea nevoie de ei. Simțea, pur și simplu, furia oamenilor ca pe o febră pe piele, încinsă la maximum. Țipetele îi împunseră mintea când gloata începu să facă fărâme mașinile urlătoare, căutându-i. Migrena îl năpădi, zvâcnind precum sângele care încerca să-și croiască drum afară. Lumea imaginară și cea reală erau acum, pentru el, totuna. Nu mai știa în care dintre ele se aflǎ.

— Încotro, Christopher?! strigă șeriful.

Christopher deschise ochii și nu văzu decât spațiu întunecat, plin de furie. Erau prea multe voci acum. Corpuri alergând prin parcare. Lume răspândită prin spital. Gloate adunate ca niște tumori pe culoare, de jur-împrejurul lor. Era atâta beznă că nu mai știa în ce direcție s-o apuce.

— Își pierde cunoștința, îl auzi Christopher pe Ambrose.

— Christopher, ne auzi? zise șeriful.

Christopher nu reușea să scoată o vorbă. Era prea multă furie turbată în jur ca să-i poată călăuzi prin ea. Erau cuprinși de întuneric. Nu mai rămăsese nicio lumină pe lume.

În afară de una.

În mijlocul urii aceleia neînduplecate simțea o licărire. Caldă și blândă. Se îndrepta grăbită spre spital.

Era mama lui.

Putea să urmărească lumina mamei lui.

— Mama mea vine după noi. Mergeți spre secția de urgențe, șopti Christopher.

— Dar… dădu să avertizeze Ambrose.

— Aveți încredere, zise Christopher.

Zis și făcut. Făcură stânga-mprejur, înapoi către burdihanul bestiei. Christopher simțea apropierea luminii. Mama lui venea. O simțea pe madam Collins intrând cu forța în aripa maternității din spatele lor. Dădură colțul către urgențe. Sala de triaj era plină de persoane mânioase că așteptau de o săptămână să se elibereze un pat. Distribuitoarele automate erau acum niște ruine. Lumea scormonea printre rămășițe. Căutând mâncare și apă. Căutând să se răzbune. Când dădură cu ochii de Christopher, cei de la urgențe scoaseră niște răcnete sălbatice și se alăturară celor care-i hăituiau.

Cei trei ieșiră, în parcarea înghețată. Împrejur se învârtejea furtuna. Un cer mare, agitat, plin de nori. Fețe uriașe, gemând.

— Domnule Olson, atenție! strigă Christopher simțind-o pe doamna Keizer cum se repede spre ei.

— Ajut-o pe fata mea să-și uite numele! țipă.

Bătrâna ridică un bisturiu. Ambrose îi prinse brațul înainte să apuce să-l înjunghie pe Christopher. Doamna Keizer alunecă pe gheața negricioasă, aterizând pe-un șold care pârâi ca un iadeș. Din cealaltă direcție se înălță un strigăt. Madam Collins gâjâia din fundul plămânilor inundați de vopsea.

— Uite ce i-ați făcut mamei! Dați-i mamei numele înapoi!

Șeriful se răsuci pe loc, tocmai când madam Collins atacă din cealaltă direcție, dintr-un scaun cu rotile. Mâinile îi umblau iute pe roți. Sări apoi în picioare și porni să alerge spre ei cu gânduri ucigașe, în mână cu un bisturiu, gata să lovească. Șeriful se strâmbă de durere când bisturiul îi pătrunse în coaste. Îl scăpă pe Christopher și căzu în genunchi. Sângerând abundent. Madam Collins se întinse spre Christopher. Tușind și expectorând o mâzgă albicioasă. Nimic n-o putea opri.

Cu excepția mamei lui Christopher.

Kate Reese trase de volan și îndreptă camioneta lui Jerry spre peticul de gheață neagră. Camioneta o izbi pe

madam Collins, propulsând-o peste mașini. Mama lui Christopher deschise portiera și se grăbi spre fiul ei.

— Ajută-mă, Jerry! țipă.

Jerry lăsă mașina pornită și sări afară. Începu să alerge în spatele lui Kate. Reîncărcând arma și ridicându-i piedica. Trăgând în tot ce-i ieșea în cale ca s-o salveze pe Kate Reese, în vreme ce ea gonea să-și salveze fiul. Îl luă în brațe pe Christopher și porni cu el înapoi spre camionetă. Ambrose și șeriful se ținură după ea. Își întinse fiul pe banchetă și trecu la volan, tocmai când șeriful, Ambrose și Jerry săreau pe platformă. Domnul Collins, în fruntea gloatei ieșite din spital, începu să alerge spre Christopher, cu pistolul pneumatic ridicat.

Poc.

Ultimul glonț ieși pe țeava armei șerifului. Domnul Collins căzu pe spate lângă soția sa și mama acesteia. Camioneta demară pe gheața neagră. Mama lui Christopher își scosese fiul din spital.

— Te simți bine? întrebă.

Christopher ridică privirea și-i zâmbi mamei sale, care n-avea de unde ști că era scăldată în lumina a o sută de miliarde de stele.

Capitolul 114

Șeriful se uită în urmă, la mulțimea care ieșise din spital și se întindea acum prin parcare ca un șarpe-cu-clopoței descolăcindu-se. Întoarse privirea spre Kate Reese și-o văzu ținând volanul cu stânga. Cuprinzându-și fiul cu dreapta. Aruncând o privire la băiețelul ei bolnav și alb la față.

— Să nu te lași, zise.

Kate băgă mâna în torpedou și scoase o cutie cu muniție. I-o întinse șerifului, ghemuit pe platforma remorcii. Fără o vorbă. Doar salutându-l din cap în oglinda retrovizoare. Șeriful răspunse în același fel și-o văzu cum își îndreaptă iarăși privirea către șosea.

Își promise că, dacă supraviețuiau, avea s-o ceară de soție pe femeia asta.

Șeriful tresări, simțind cum Ambrose îi bandajează, strâns, rana făcută de bisturiu. Chipul i se schimonosi de durere. Dinții începură să-i clănțăne.

— Ți-e frig? zise Ambrose.

— Nu, de fapt mi-e destul de cald.

— Intri în șoc.

Ambrose căută printre lucrurile din spate și găsi niște pantaloni de salopetă și o bluză veche de muncitor în construcții.

— Tu cum ești? zise șeriful.

— Sunt în regulă.

Șeriful știa că bătrânul nu-l minte. În halatul acela subțire de spital Ambrose ar fi trebuit să înghețe, însă părea să nu-i fie frig deloc. Cumva, în vreme ce lumea înnebunea în jurul lor, el și Ambrose se dovedeau imuni la toată demența. Nu știa dacă protecția le venea de la Christopher ori de la David.

Sau de la amândoi.

Orice-ar fi fost, nu simțea decât căldura hainelor abia îmbrăcate și sentimentul de loialitate pentru băiețelul de pe locul pasagerului și pentru mama lui, de la volan. Ambrose nu vorbi despre fratele pe care nu-l putuse salva. Șeriful nu suflă o vorbă despre fetița cu unghii date cu ojă care-i spusese tati. Știa însă că se înțelegeau bine unul pe celălalt.

Și, cu toate lipsurile lor, aveau să-l salveze pe Christopher și pe mama lui.

Ori să moară încercând.

— Salut, Christopher, zise o voce.

Șeriful îl văzu pe Christopher ridicând privirea spre Jerry, care stătea ghemuit în partea din spate a platformei. Cu bărbia lipită de ochiul de geam care dădea spre cabină. Cu arma în mână.

— Ți-a mâncat pisica limba? zise cu un hohot de râs. Nicio grijă. Am rezolvat deja cu mama ta. O să fim o familie. Ea, tu și cu mine am pornit-o spre Michigan. Așa-i, Kate?

Șeriful văzu nodul din gâtul lui Christopher.

— Da, Jerry, mergem în Michigan, zise încordându-și trupul.

Jerry zâmbi. Se uită în urmă, la gloata care se suise în mașini și-i urmărea. Se întoarse spre șerif, care tremura sub pătură, și la Ambrose, în halatul său de spital.

— Hei, Kate, el cine-i? întrebă Jerry.

— Domnul Olson, zise ea cu jumătate de gură.

— Nu, nu bătrânul. El cine-i? zise arătând spre șerif cu arma.

— Șeriful.

— Hmm… și de unde-l cunoști? întrebă Jerry.

— Ne-a ajutat.

— De ce?

— E meseria lui.

— Hmmm, zise cu un zâmbet pieziș Jerry. Și vă vizitează des?

Șeriful simți tăcerea. Apăsătoare și întunecată.

— Nu, Jerry, zise ea.

— Christopher, vine des șeriful la voi în vizită? întrebă celălalt.

— Nu-l băga pe el în asta, zise Kate.

Jerry dădu din cap. Zâmbind. Fără vreun sunet. Se întoarse apoi către șerif și Ambrose.

— O familie de nota 10, așa-i?

Șeriful și Ambrose înclinară capetele, salutându-l pe bărbatul cu care împărțeau platforma camionetei. Șeriful îi recunoscu îndată chipul. Ținea minte că îl verificase pe acest bărbat, în calitate de suspect, când

dispăruse Christopher în septembrie. Își amintea de violența domestică. Ăsta era animalul care-o lovise pe femeia pe care o iubea. Șeriful se uită la arma din mâna dreaptă a lui Jerry. Arma șerifului era încă descărcată.

— Cea mai cea, zise șeriful. Dumneata cine ești?

— Jerry. Sunt logodnicul lui Kate.

Șeriful îi întinse mâna. Jerry își mută arma din dreapta în stânga. Cei doi nu se slăbeau din priviri. Nici nu mai clipeau.

— Și tu cine ești? replică bănuitor Jerry.

— Ambrose Olson, zise Ambrose și întinse mâna și el, ca un comis voiajor dornic să se bage în seamă.

— Nu vorbeam cu tine, boșorogule, zise Jerry. Vorbeam cu el.

— Sunt șeriful Thompson, spuse șeriful.

Și strânse mâna lui Jerry.

— Te fuți cu ea, șerifule? zise Jerry.

Până să se dumirească Jerry, șeriful îl lovi pe neașteptate în gât cu muchia palmei. Jerry se dezechilibră și căzu pe platformă. Zvârcolindu-se de durere. Strânse degetele pe armă, furios, grăbindu-se să se ridice.

— Știam eu că te fuți cu el! răcni.

Șeriful văzu, reflectată în oglinda retrovizoare, privirea lui Kate.

— La revedere, Jerry, zise Kate.

Apoi frână brusc. Camioneta se opri, însă nu și Jerry. Corpul i se izbi de cabină. Se chirci de durere.

— Javră împuțită! gemu.

Într-o clipită, Kate Reese apăsă pe accelerație și șeriful îl văzu pe Jerry aruncat de pe platformă. Căzut pe carosabil, rostogolindu-se spre marginea șoselei.

Șirul de mașini de la spital, pline cu urmăritori, trecu pe lângă Jerry. Se terminase cu liniștea.

Venea furtuna.

Capitolul 115

Mama lui Christopher privi către cer. Un vânt tăios împrăștia norii peste oraș. Vântul punea copacii la pământ. Ramurile cădeau ca niște brațe retezate, blocând șoseaua. Viră brusc la stânga, prin curtea cuiva. În spatele ei, mașinile se încurcară printre copaci, încetinindu-și asaltul. Mintea îi umbla febrilă. Trebuia să ajungă pe autostradă. Porni radioul, căutând frenetică știri despre traficul rutier.

— …un viscol puternic în zona celor trei state…

— …Motanul Buclucaș 3D este cel miauu bun cadou de Crăciun…

— …lună albastră, te-am văzut de la fereastră…

— …numit războiul refugiaților din Orientul Mijlociu…

— …despre traficul local la fiecare cincisprezece minute…

Lăsă pe postul acela și dădu mai tare.

— Circulația este blocată prin tunelul Fort Pitt. Deci… o treabă excelentă. Nu-i putem lăsa să scape. Încearcă să ajungă pe autostrada 79. Căutați-i, prin urmare, prin zona liceului.

Mama lui Christopher viră iute la 180 de grade, depărtându-se de liceu. Trebuia să existe vreo cale deschisă. Trebuia s-o găsească.

— Au făcut un viraj în ac de păr, zise vocea de la radio. Iau distanță de liceu.

Mama lui Christopher văzu, în spate, că mașinile le luaseră iarăși urma. Goneau cu viteză maximă spre camioneta lor. N-avea să-i poată întrece.

— Stinge farurile, mami, îngână de alături Christopher.

— Ce?

— Nu-ți fă griji. Îți spun eu încotro să mergi.

Fără o clipă de șovăială, mama lui Christopher stinse farurile. Vocea crainicului se auzi printre pârâituri.

— I-am pierdut. E posibil să ne audă. Mutați pe altă frecvență.

Radioul amuți. Christopher închise ochii și începu să descrie ce vedea. Mama lui Christopher aproape că zărea și ea totul. Un labirint imens de străzi înțesate de

mașini, umblând după ei ca fantomele din Pac Man. Pe Jerry ștergându-se de sânge după contactul dur cu carosabilul. Suind într-o mașină a urmăritorilor. Încrâncenat, decis s-o găsească. Și s-o omoare în fața șerifului.

— Stânga aici, zise Christopher tușind în palmă cu sânge.

Mama lui Christopher făcu stânga. Apoi un viraj strâns la dreapta. Făcea tot ce-i spunea el, ascultând orbește. Se uită în oglinda retrovizoare. Începeau să lase în urmă gloata de la spital. Funcționa. Puteau reuși. Își îndreptă privirea înainte. Ochii i se obișnuiau cu lumina albastră a lunii. Apăsă până la refuz pedala de accelerație. Începeau să se ivească, prin curți și pe alei, cerbi. Pe după tufe și copaci. Așteptând ordinul de atac.

Un cerb sări în fața mașinii.

Kate apăsă pe frână, făcând camioneta să derapeze în zăpadă. Mama lui Christopher întoarse mașina și-o apucă spre Autostrada 19. Văzu ieșirea chiar în față. Mai aveau o șansă.

— Mergi drept înainte, mami. Și mai repede, zise Christopher.

Turme întregi de cerbi le ieșeau înainte. Mama lui Christopher acceleră la maximum, încercând să ajungă la ieșire înainte să fie blocată de animale. Viteza crescu. Vântul șuiera amarnic. Întreaga stradă începea să se umple cu mașini având acea intersecție ca destinație.

Mama lui Christopher apăsă așa de tare pe pedală, încât crezu, o clipă, că piciorul o să-i treacă prin podea. Goneau nebunește către intrarea pe autostradă, însă mașinile celelalte se dovedeau și mai iuți. Începură să se ciocnească, stârnind o explozie de sticlă, metal și țesuturi umane.

Calea de scăpare era blocată.

— Acum încotro, Christopher? întrebă ea.

Christopher nu răspunse.

— Trebuie să ajungem pe autostradă. Pe unde să mergem?!

— Autostrada s-a dus, zise el.

Vestea îi șocă pe toți. Fără autostradă, orășelul se transforma într-un fel de insulă. Erau prizonieri în Mill Grove. Kate Reese își frământă mintea, căutând o

soluție. Trebuia să fie vreo ieșire pe șoselele secundare. Puteau ajunge în vreun orășel învecinat. Lucrurile aveau să se prezinte mai bine în Peters Township, Betel Park ori Canonsburg.

n-o să-i dau drumuL niciodată, kate.

Ignoră vocea și continuă să șofeze. Zăpada cădea, făcând carosabilul alunecos ca gheața. Oriunde se uita, nu vedea decât alte și alte fundături. Un automobil abandonat. Un arbore prăbușit. Șosele transformate în parcări. Ori încotro se îndrepta, mașina nu făcea decât să revină pe străzile pe care le știa prea bine.

Se întorceau în cartierul lor.

Se îndreptau către pădurea din Mission Street.

o *să-l omOr, kate.*

— Încotro, Christopher?!

— Nu mai avem unde, mami, zise cu voce slabă copilul.

— Ba da, mai avem!

Christopher îi atinse piciorul cu palma, care dogorea de o febră ce părea să fi trecut de 4de grade.

— El n-o să mă lase niciodată să plec, mami, spuse.

Cerbii galopau ca niște cai, purtând călăreți invizibili pe spinare. Erau zeci, ieșiți pe marginea drumului. Prea mulți. Mama lui Christopher refuza să accepte inevitabilul.

Cerbii aveau să pună stăpânire pe mașină.

o *să-ți omor fiul, katE.*

Mama lui Christopher se apropia de intersecție. O turmă de cerbi li se puse în față. Alți zeci îi atacară din spate.

Nu era nicio scăpare. Se terminase.

N-aveau nicio șansă de supraviețuire.

Capitolul 116

Mary Katherine își propti piciorul în pedala de accelerație. Turația motorului era la maximum. Nu mai putea să bage în altă viteză. Nu putea să gonească mai tare. Se uită în oglindă. Congregația era pe urmele ei. Claxonând asurzitor. Cu pietre în mâini.

— Iisuse, salvează-ne, te rog!

Din pădure ieși în fugă un cerb. Mary Katherine țipă. Învârti de volan către stânga, izbutind cu greu să nu lovească animalul. Reușind să evite iadul. Groaza îi cuprinse inima.

— Doamne, de ce se întâmplă totul?

Glasurile din vânt se văietau. Zăpada cădea din înaltul cerului. Lumea se sfârșea. Știa asta. Era sfârșitul. Viră brusc spre Autostrada 19. Autostrada pe care nu avea voie să conducă. Un alt cerb fugi în fața ei. Mary Katherine trase de volan spre dreapta, evitându-l la mustață.

— Doamne, de ce permiți să se întâmple asta?

Alți doi cerbi săriră pe drum, împiedicând-o să o ia pe Autostrada 19. De data asta Dumnezeu n-avea s-o mai păsuiască. Prea tare păcătuise. Avea s-o silească să dea peste un cerb. Avea să-i facă vânt în iad. Ajunse în vârful dealului. Luna albastră atârna la orizont ca un ochi înfuriat.

— Ce-am făcut să merit asta?

Porni ca o sământă neagră din inima ei. Fiece întrebare pe care nu îndrăznise s-o rostească. Fiece îndoială avută vreodată.

„I-am spus mamei adevărul. Ce-am mai făcut? Nimic n-am făcut. Știu că am gândit, dar gânditul și făptuitul nu-s totuna. Nu-i cinstit. De ce ne dai Tu trupuri, dacă nu le putem folosi? Și nici măcar să nu ne gândim la asta? Nu pricep. Mi-am mărturisit toate păcatele. Și tot nu-s destul de bună?"

În spatele ei se înșiruiau mașini. Claxonând asurzitor. Văzu cerbi furișându-se după case, de amândouă laturile șoselei. Buzele i se strânseră de furie.

„Păi, ce mama dracului mai e și asta? Pardon, dar de ce ai făcut Tu regulile astea, pe care nu le poate respecta nimeni? De ce ne încerci, când știi că nu

putem decât să greșim? Știi ce cred eu, Doamne? Cred că, atunci când Eva a mușcat din măr, nu a comis ea păcatul originar. TU l-ai comis!”

Atât de supărată era Mary Katherine, că nu mai știa cum să se oprească. Cu fiecare cuvânt se simțea tot mai abătută. Dar se simțea, totodată, cuprinsă de-o stranie exaltare.

„Nu trebuia s-o alungi! Te iubea! Erai Tatăl ei! Și când iubești pe cineva, nu-l pui la încercare. Ai încredere în el. Vorbești cu el. Iar Tu nu vorbești cu mine niciodată! Stai și taci, și mă lași pe mine să duc toată discuția. Eu fac toată treaba și Tu nimic! Și-ar trebui să-mi pară rău de TINE?”

Mary Katherine privi cerul. Plin de nori cu fețe dușmănoase.

„Am făcut tot ce mi-ai zis! Am crezut tot ce-ai spus! M-am rugat zi de zi la Tine și, ca să-mi mulțumești, i-ai făcut pe părinții mei să mă ducă la biserică, să fiu lapidată?! M-ai făcut să mă pun în genunchi înaintea Ta? De ce vrei să mă vezi în genunchi?! De ce nu în picioare?! De ce naiba ți-e așa de frică?”

Mary Katherine ajunse pe următoarea stradă.

„Doamne, fă-mă să pricep, fiindcă încep să Te urăsc și nu vreau să Te urăsc vreodată! Am nevoie să-mi vorbești de data asta! Nu pot singură! Știu că nu spui nimic din cauza liberului-arbitru, dar de data asta nu se mai poate așa! Am pierdut totul. Pe mama. Pe tata. Pe prietenul meu. Pe duhovnicul meu. Biserică. Acasă. Oraș. Libertate. Și merit un răspuns. VORBEȘTE CU MINE, FIR-AI SĂ FII! DE CE MI-AI FĂCUT ASTA?”

Fiindcă nu te iubesc, Mary Katherine.

Vocea era nespus de calmă. De sigură. De blândă.

— Ce? întrebă Mary Katherine.

Nu te iubesc.

Mary Katherine simți un fior rece suindu-i pe șira spinării. Văzu, în față, cerbi ieșiți din pădure. Gata să se azvârle înaintea mașinii ei.

— Nu ești Dumnezeu, zise.

Ba sunt Dumnezeu, Mary Katherine.

— Dumnezeu îi iubește pe toți, așa că nu poți fi Dumnezeu. Ești diavolul.

Mary Katherine se gândi la încercările prin care trecuse și, brusc, înțelese.

— Iar eu nu sunt Fecioara Maria, spuse cu voce domoală. Sunt Iov.

Mary Katherine privi în față. Văzu o camionetă înaintând pe o stradă laterală. Luase un cerb pe capotă. Alți cerbi urmăreau camioneta. Mașina ei se apropia vertiginos de intersecție, la unghi de nouăzeci de grade. Știa, cumva, cine e în acea camionetă.

Băiețelul.

Christopher.

Mary Katherine își dădu seama că era supusă unui test. De trei ori ajunsese cu mașina prin preajma lui Christopher. De trei ori fusese adusă la o răscruce. Prima oară se oprise la stop. A doua oară se izbise în el. Acum era a treia. Sfânta Treime.

Tatăl. Fiul. Sfântul Duh.

Gheață. Apă. Nori.

Nu știa de ce simte Dumnezeu nevoia s-o încerce, știa însă că lumea se sfârșește și că Lui nu-i mai rămâneau prea mulți soldați. Era doar un punct de vopsea pe uriașa lui pânză.

Și nu ea era protagonista aici.

Mary Katherine nu era ținută în viață pentru ea însăși. Era ținută în viață pentru Christopher. În clipa în care înțelese asta, vocea dispăru. Impostorul plecase.

Și se simți cuprinsă de-o împăcare profundă.

Își dădu seama că trăia toate lucrurile de care se temuse vreodată. Era însărcinată. Alungată. Hăituită. Venise iadul pe pământ. Era în Valea Umbrei Morții.

Dar nu se temea de rău, fiindcă Domnul îi era aproape.

Mașina înainta vertiginos spre intersecție. Nu exista scăpare. Trebuia ori să dea peste cerbi, ori să-i lase să-l facă bucăți pe Christopher. Mary Katherine își coborî bărbia în piept.

— Iisuse, sunt păcătoasă. Vanitoasă. Egoistă. Și cel mai mare păcat al meu a fost că până acum mi-a fost așa de frică de Tine, că nu te-am iubit cu adevărat. Dar nu mă mai tem, fiindcă raiul și iadul nu sunt destinații. Sunt decizii.

Camioneta în care se afla Christopher trecu prin intersecție ca o săgeată. Mașina ei parcă zbura.

— Te iubesc, Iisuse, zise.

Apoi Mary Katherine răsuci volanul și intră din plin în turma de cerbi porniți la atac. Tabla mașinii se îndoi. Prin geamuri și parbriz pătrunseră coarne. Apoi coarnele o străpunseră pe ea. Mașina se dădu de câteva ori de-a rostogolul, înainte de a ateriza pe toate cele patru roți făcute zob. Mary Katherine văzu, prin pelicula de sânge care-i încețoșa ochii, că mașina în care se aflau Christopher și mama lui gonea mai departe. Erau, pentru moment, în afara pericolului.

Mary Katherine zâmbi.

— Ia-i în grija Ta, Iisuse.

Înainte să cadă în întuneric, i se păru că El i se așezase alături. Palma îi era la fel de caldă ca și sângele care-i curgea pe braț. Se simți împăcată, fiindcă avea să creadă în El pentru tot restul vieții. Și nu de frică. Ci din iubire.

Mary Katherine era liberă.

Capitolul 117

Mama lui Christopher se uită în oglinda retrovizoare și văzu mașina lui Mary Katherine răsturnându-se pe șosea, în spatele lor. Fata îi salvase de cerbi.

Încă aveau o șansă să scape.

Acceleră la maximum. În depărtare se profila pădurea din Mission Street. Văzu uși deschizându-se și zeci de oameni-căsuță poștală ieșind în fugă pe stradă. Țipând.

— …dăăăă-ni-l nouăăăă…

Se uită în oglindă iar. Oamenii-căsuță poștală începură să suie panta dealului. Soseau din toate direcțiile. Blocau toate străzile cum blochează cheagurile de sânge arterele înainte de un stop cardiac fatal. Nu mai aveau carosabil pe care să circule.

Cu o excepție.

Monterey Drive.

Își aminti că ajunsese pe strada asta cu agentul imobiliar, în septembrie. Căutându-și, pentru prima oară, o casă doar a ei. Un cămin pentru băiețelul ei, cu o școală bună și prieteni de nădejde, își coborî privirea asupra lui Christopher. Era palid ca o stafie. Din nară îi curgea o dâră de sânge.

— N-o să-i las niciodată să mi te ia, zise.

Își îndreptă apoi privirea spre pădurea din Mission Street, în vreme ce norii creșteau ca un cancer pe cer. Venea pâcla menită să cuprindă pământul și să-l potopească. Lumea întreagă era înlocuită de propria-i umbră. Nu se temea decât pentru fiul ei. Se simțea în stare să trăiască pentru el, să moară pentru el și să ucidă pentru el. Orice, ca să-l țină în viață.

Ajunseră în fundătură. Frână și luă în brațe trupușorul băiețelului bolnav, moale ca o păpușă de cârpe.

Putem scăpa dacă mergem pe jos.

Încă mai avem o șansă.

Îl scoase din camionetă. Ambrose sări de pe platformă. Îl ajută și pe șerif să se ridice. Șeriful se strâmbă de durere, simțind că i se deschide rana din coastă. Se opriră toți patru în fundătură, în vreme ce norii se rostogoleau spre ei ca un crucișător. Era cea

mai deasă ceață pe care-o văzuse vreodată. În depărtare se iveau mașini, luminând cu farurile strada, ca niște felinare fantomatice. Ușile garajelor se deschideau. La orizont se iviră oameni-căsuță poștală. Urletele lor se întindeau în lungul străzii, ca într-un joc de-a telefonul fără fir. Alergau din toate puterile spre ei. Erau înconjurați. Puși la colț.

N-aveau unde să se ducă decât în pădure.

Ieșiră în fugă din fundătură și-o apucară peste câmp. Norii alcătuiau o pâclă groasă, care lucea în razele albastre ale lunii. Nu se mai deslușea nimic. Mama lui Christopher auzi voci apropiindu-se. Din pădure, din toate direcțiile, curgeau puhoaie de oameni.

— Unde să ne ducem, Christopher? îl întrebă.

Fiul ei o cuprinse mai strâns de după gât. Era îngrozit.

— Familia Collins a parcat aproape de șantier, zise într-o șoaptă răgușită. Domnul Henderson a intrat în pădure dinspre nord, cu doctorul și sora Tammy. Mașina care l-a luat pe Jerry tocmai s-a oprit. Jerry a luat-o la fugă prin pădure cu arma în mână, mami.

Mama lui Christopher porni în fugă, cu băiatul în brațe. Ambrose și șeriful îi erau alături. Copacii se clătinau tare în bătaia vântului. Nu vedea încotro se îndreaptă. Avea însă încredere în Christopher. Atâția ochi. Oamenii care pândeau. Făpturile pădurii. Păsările. Omul cel amabil avea ochi pretutindeni.

Le-ar fi trebuit un miracol ca să poată scăpa.

Capitolul 118

Ambrose se uită prin haloul din ochii lui. Văzu, înainte, cărarea înghețată. La fiecare pas picioarele îi bufneau în zăpadă. Ceva îl îmboldea să alerge. Tot mai iute. Mirosul de mănuși de baseball. Vocea din minte.

Fratele meu a intrat în pădurea asta acum cincizeci de ani.

Încă pot să-l salvez.

Ceața era nepământeană. Abia dacă vedea la o palmă de față. Bătrânul soldat știa însă că un camuflaj funcționează în ambele direcții. Dacă el nu-i vedea pe ei, atunci nici ei nu-l vedeau. Desluși, în cele din urmă, silueta unui copil care alerga înaintea lui. Ambrose întoarse capul.

— Domnule șerif, vezi asta?

Însă șeriful nu mai era lângă el.

— Domnule șerif? repetă.

Apoi se opri. Nu auzea nimic în afară de bubuitul propriei inimi în piept. Miji ochii, încercând să se uite în jur prin halourile din ochi, însă din cauza ceții nu se deslușea nimic.

— Doamnă Reese? Christopher? întrebă.

Îi răspunse o tăcere mormântală. N-o vedea pe doamna Reese ori pe băiețelul ei. Ajunsese, cumva, prea departe. Prea rapid. Se rătăcise de ei. Era singur cuc. Simți, deodată, o adiere de vânt pe ceafă.

— Ammmmmbrrrroooooseee, șopti vântul, sunnnnt daaaavvvii- iddddd.

Ambrose ascultă vântul, cu inima cuprinsă, în egală măsură, de groază și de speranță.

— David?

— Daaaaa, susură vântul.

— Unde ești?

— aiiiiiliiiilci, rosti vântul.

Ambrose se simți cuprins de un fior rece. Pâcla norilor dansa pe cărare. Negura plutea precum fumul din pipa cea veche a tatălui său.

— Ajută-mããă, ammbrrrosseee, îl imploră ceața.

Ambrose se ținu după voce. Chiar și cu aureola multicoloră din ochi nu putea zări, în toate direcțiile, decât negură. Auzea șoapte. Ceva era acolo, simțea, dar

nu știa ce anume. Și șoapta asta, răsuflarea asta pe ceafă.

Auzi zgomot de pași.

— sssseee apropiiiiieeee ammmbrrrrrosssse, gâfâi printre ramuri vântul.

Încă un pas.

Ambrose grăbi, la rându-i, pasul. Pătrunse în ceață, în vreme ce vântul, în jur, șuiera mai tare. Era de parcă pădurea întreagă ar fi respirat cu niște plămâni plini de vopsea, încă un pas.

Ceva alerga drept spre el.

Ramurile, deodată, se făcură nevăzute. Nu mai avea copaci în jur. Era doar luna albastră, luminând ceața ca un lămpaș imens atârnat deasupra luminișului. Ambrose zări ceva neclar. Forma unui corp. Putea fi un cerb. Sau unul dintre oamenii ăia. Miji ochii și văzu, în sfârșit, ce era.

Un băiețel, alergând.

— David! strigă.

Însă copilul nu se opri. Nu era David. Pe lângă el trecu în fugă alt băiețel, ținându-se după primul și țipând.

— E a noastră! Noi am construit-o!

Băieții străbătură în fugă luminișul. Trecură pe lângă o umbră uriașă din ceață. Ambrose, mai întâi, nu izbuti să priceapă ce-i. Părea imposibil de mare. Făcu alți câțiva pași și, într-un târziu, recunoscu forma gigantică.

Era un copac.

Toate instinctele lui Ambrose intrară în alertă, cerându-i să se depărteze iute de copacul acela. Însă continuă să pășească spre el. Spre voce.

— David? rosti.

— suuunt aiiiici suuuus, șuieră vântul.

Știa că-l paște, poate, o ambuscadă. Știa că probabil nu-i adevărat. Vocea nu era a lui David. Însă ceva îl împingea într-acolo. Gândul pe care i-l implantase în minte Christopher.

Încă îmi pot salva fratele.

Vântul scutura crengile golașe. Ambrose desluși conturul abia sesizabil al unei scări de frânghie, urcând spre ceva ce părea a fi o căsuță construită în copac.

— ajuuuutooooorr! Aaajuuuuutoooorr! șopti de sus vocea.

Ambrose începu să se cațăre. Ridică privirea spre chepengul de deasupra. Din interior se răspândea o geană de lumină. David putea fi în spatele acelei uși. Undeva, în căsuță. Ambrose putea să afle, în sfârșit, ce se întâmplase cu frățiorul lui.

— aaajuuuută-măăăă ammmmbrosssse! îl îndemnă vocea subțire, de copil.

Ambrose ajunse la căsuță. Intră prin chepeng. Ceva începu să tragă, de dedesubt, de funia scării. Chicotind. Urcând pe urmele lui. Ambrose trase chepengul după el. În căsuța din copac se făcu beznă. Nu vedea nimic. Întinse mâinile să pipăie pereții, nădăjduind să găsească pe undeva un felinar sau o lanternă.

Auzi o respirație.

— ambbbrosssse… șopti din întuneric vocea.

— David?

Vocea nu răspunse. Ambrose atinse cu mână tremurătoare peretele. Găsise în sfârșit ceva. O mică umflătură de plastic. Era un întrerupător electric. Simți că i se face pielea de găină. N-avea noimă. Ce să caute un întrerupător electric într-o căsuță construită în copac?

— ambbbrosssssse… șopti vocea, vreeeei săăăă aaaafliii????

Ambrose își pironi privirea în beznă. Vântul nu mai urla amarnic. Începuse să șuiere.

— vreeeeiiii săăă veeeziiii unde eeee elll?

Ambrose își înghiți nodul tare din gâtlej.

— apriiiindeeee lumiiiinaaaa.

Ambrose își aduse la piept brațele, cu fața învinețită de groază.

— apriiiindeee lumiiiiinaaaa, ammbrosssse.

Ambrose o aprinse. Nu se mai afla în căsuța din copac.

Capitolul 119

Christopher, agățat la pieptul mamei lui, era purtat prin ceață. Picioarele ei plescăiau în noroi. Lângă ea alerga șeriful, strâmbându-se de la durerea din coastă.

— Christopher, unde mergem? întrebă ea.

Christopher închise ochii și căută o ieșire. Nu văzu decât întuneric. Ambrose se pierduse. Erau încolțiți. Mânați ca șobolanii prin labirint. Le rămăsese doar lumina mamei lui.

— Treci pe lângă punte, mami, șopti.

Christopher simți, înaintea lor, podețul arcuit. De acolo știa o cale prin pădure, chiar și fără s-o vadă. Puteau încă reuși. Încă-și putea salva mama. Trecură de podeț. Christopher se uită în lumina ei. Era o cale pe care se puteau îndrepta spre casă. Și, câtă vreme aveau căsuța din copac, putea oricând găsi o cale de ieșire din pădure.

dar căsuța din copac e acum a mea.

Vocea îi ciocăni în geamul de sticlă al minții. Lumea, deodată, amuți. Pașii grei ai mamei lui dispărură.

te aștept.

Christopher se uită în lungul cărării, chiar când treceau iarăși pe lângă podețul arcuit.

— Tocmai am trecut de pod, zise mama lui, încurcată.

— Unde suntem?! întrebă șeriful.

— Întoarce-te, mami, zise Christopher.

Kate, în goană, se răsuci pe călcâie și trecu iarăși pe lângă podeț. Tot mai iute, pe cărare, spre casa lor.

Însă iarăși trecură pe lângă podețul arcuit.

n-o să pleci niciodată de-aici, christopher.

Oriîncotro o apucau, se întorceau spre mijlocul pădurii. Se afundau tot mai adânc. Înconjurați de umbră. Din ceață răsunau voci. Erau vânați. Își aminti cum îl ademenise norul în pădure atunci, întâia oară. Își aminti de copilul care plânsese și apoi chicotise. Copilul care alerga în patru labe.

Ca un cerb.

Pe cărare, înaintea lor, apărură doi copii. Nu se mișcau. Stăteau nemișcați acolo.

— Mike! Matt! Eu sunt! îi strigă Christopher.

Băieții întoarseră capetele. Cu gurile și ochii cusuți. Întinseră câte o mână spre ei, țipând prin cusătură.

— …RISTOPHER!

M & M porniră în fugă spre ei. Mama lui Christopher ieși de pe cărare. Băiatul auzi bufnetul tălpilor pe pământ, apropiindu-se. Sute de localnici vânându-i ca pe iepuri. Jenny Hertzog și Scott, fratele ei vitreg, aveau în mâini cuțite. Doamna Lasko alerga în spatele lor cu o sticlă spartă în mână, scărpinându-se până la sânge ca o drogată. Mama lui Christopher o zbughi înapoi pe potecă, însă nu mai exista scăpare. Exista doar instinctul de supraviețuire. Peste tot, prin ceață, erau oameni. Christopher le simțea furia. Întreaga pădure dogorea de ură. Vocile se apropiau. Vântul le purta rostirea.

— Moartea vine. Moartea e aici. Veți muri în ziua de Crăciun.

Îl simți pe Jerry alergând, cu arma în mână. Pe membrii familiei Collins, cu fierăstraie și ciocane de pe șantier. Din ochii și din nasul lui Christopher picura sânge. Cu fiecare voce nouă, trupul i se înfierbânta mai tare. Cu fiecare nou-apărut în pădure.

— Mami, zise cu voce pierită. Trebuie să te salvezi pe tine.

— Nu! țipă ea, în vreme ce picioarele sale descopereau o nouă viteză. Spune-mi încotro s-o apuc!

— Nu mai ai unde, mami.

Însă ea continuă să alerge. Nu intenționa să se dea bătută. Căută cu privirea un copac după care să se ascundă ori în care să se cațăre, însă deodată în jur nu mai erau copaci. Era doar lumină și ceață. Christopher ridică privirea și văzu luna. Strălucitoare, albastră.

În jur se auzea zgomot de vreascuri rupte sub tălpi. Vocile veneau din toate direcțiile. Scandând la unison.

— Moartea vine. Moartea e aici. Veți muri în ziua de Crăciun.

Ca din senin, un corp omenesc se aruncă asupra șerifului. Mama lui Christopher întoarse capul într-acolo. Șeriful nu mai era. Îl strigă cât de tare putu.

— Moartea vine. Moartea e aici. Veți muri în ziua de Crăciun, intonau vocile. Tot mai aproape.

Christopher căută lumina mamei lui, însă vedea doar nori. Doar întunecime. Vocile se contopiră într-una singură, purtată de vânt.

moartea vine. moartea e aici. veți muri în ziua de Crăciun.

Vocea trimise vântul către pădure, iar vântul luă cu el ceața. Tornade uriașe, rotitoare purtară norii înapoi către văzduh, trăgându-i parcă într-un aspirator gigantic. Nu mai erau crengi. Nici copaci. Cu excepția unuia singur.

Erau în luminiș.

Înconjurați de întregul orășel. Șeriful fusese aruncat lângă copac. Pe fiecare palmă de pământ din luminiș era câte un locuitor.

Căsuța din copaci era pierdută.

Nu aveau scăpare.

Oamenii-căsuță poștală ridicară pietre și scoaseră cuțite. De peste tot, asupra lui Christopher fură îndreptate arme. Mama lui Christopher li se puse în față.

— Înapoi! țipă.

Dar gloata continua să se apropie. Doamna Henderson conducea mulțimea. Madam Collins pășea alături de soțul ei, horcăind șuierat. Doamna Keizer pășea șchiopătând, cu șoldul zdrobit. Christopher, în brațele mamei lui, începu să tremure.

— Mami! Nu pe tine te vor, ci pe mine! Fugi, te rog!

Ea îl strânse cu mai multă putere la piept și rămase pe loc. Gloata se apropia. Se retrase către copac. Șeriful se ridică în picioare, clătinându-se.

— Toată lumea înapoi! strigă. Încă sunt omul legii!

Însă gloata se tot apropia. Pășind la unison. Respirând toți ca unul. Christopher se uită la chipurile lor, înecate în propriile spaime și uri. Durerea era prea mare. Se împiedică de copac și căzu la vederea celei mai fioroase priveliști dintre toate.

Ed Specialul și Brady Collins.

Băieții alergau prin mijlocul luminișului, cu armele în mâini. Cu ochii orbiți de albeața crimei. Vorbind fiecare cu vocea bunicii lui.

— Brady o s-o omoare pe mama ta, Eddie! împușcă-l! zise Ed Specialul.

— Ed Specialul o s-o omoare pe mama ta, Brady! împușcă-l! rosti și Brady Collins.

Apoi, în momentul final al confruntării, ridicară pistoalele și le ațintiră, credeau ei, unul spre celălalt.

Doar că armele erau îndreptat direct spre Christopher.

— Ascult-o pe bunica! ziseră simultan.

Și apăsară pe trăgaci.

Christopher închise ochii, așteptând să fie lovit de gloanțe.

Dar gloanțele nu mai ajunseră la el.

Cineva li se pusese în cale.

Șeriful.

Se aruncă înaintea lui Christopher și a mamei lui. Încasă cele două gloanțe în umăr și în spinare. Se prăbuși. Șeriful întinse brațul spre mama lui Christopher, cu ochi rătăciți ca ai unui copil lăsat singur. Încercă să-i rostească numele, însă cuvintele i se încleiară în sângele din gură. Se lupta să rămână conștient. Să rămână în viață. Pentru ea. Pentru fiul ei. Kate îi strigă numele și, în aceeași clipă, el se prăbuși, însângerat și inconștient. Gloata răcni la unison. Jerry apăru în fruntea mulțimii. Se uită la Christopher, cu fața schimonosită de gelozie și furie.

— Mi-ai luat-o, zise. Nu poate iubi decât pe unul dintre noi.

Jerry ridică arma spre Christopher.

Mama lui Christopher îl cuprinse și se aruncă la pământ. Christopher simți cum corpul ei îl înconjoară ca o pătură. Jerry deschise focul. Glonțul sfârtecă trupul mamei lui Christopher.

Însă nu ajunse la fiul ei.

Nu ajunse decât lumina.

Christopher îi văzu lumina străfulgerând înaintea lui. O sută de miliarde de cadre cu o fetiță hărțuită de lumea întreagă. O fată devenind femeie prin simpla putere a voinței. Apoi cunoscând un bărbat care se purta bine cu ea. Își văzuse bărbatul renunțând, cufundat în cadă. Însă bărbatul îi dăruise un fiu.

Și fiul era lumina ei.

Christopher se uită în ochii mamei lui. Vedea cu lumina ei. Vedea răspunsul. Câtă vreme n-o părăsea

lumina aceea, avea să mai existe o șansă.

Dar lumina începu să pălească.

— Nu, mami! începu Christopher să plângă.

Organismul ei începea să cedeze. Din nas îi curgea un pârâiaș de sânge

— Te rog, nu pleca!

O lumânare pâlpâind în suflarea unui uragan.

— Te iubesc, Christopher, șopti ea.

Apoi lumina a o sută de miliarde de stele se stinse.

Capitolul 120

Christopher închise ochii. Nu-și mai auzea decât lacrimile picurând.

— Trezește-te, mami. Te rog, trezește-te.

Încercă să o strângă la piept, rugându-se ca febra lui să fie îndeajuns de puternică să o poată vindeca. Gloata se tot apropia. Christopher îi auzi cum își încarcă armele, cartuș după cartuș.

— Nu mă lăsa, începu el să suspine. Te rog, nu mă lăsa!

Gloata, ajunsă lângă el, o smunci fără veste din brațele lui, iar pe el îl săltară în picioare și-l pironiră de trunchiul copacului. Nu mai erau oameni. Erau un roi de viespi. Mânia le apăsa degetele pe trăgaci. Dar nu asupra lui Christopher își îndreptară armele. Ci asupra mamei lui. Christopher ridică un braț și țipă:

— LĂSAȚI-O ÎN PACE PE MAMA!

Vocea îi răsună peste luminiș, bubuitoare. Gloata, înfricoșată, încremeni. Degetele le încremeniră pe trăgaci. Apoi Christopher simți o furnicătură în păr, ca electricitatea statică de la un balon. Se uită, îngrozit, cum doamna Henderson deschide gura și vorbește cu o voce straniu de calmă, de parcă ar fi fost marioneta unui ventriloc.

— Cum adică s-o lăsăm în pace, Christopher? zise doamna Henderson.

Însă nu era vocea ei.

Era a omului cel amabil.

— Nu pricepi? Asta n-o să se oprească niciodată, zice omul cel amabil cu gura lui Jenny Hertzog.

— Asta-i eternitatea, îngână Brady Collins. Îi pot pune să facă orice.

Brady se năpusti spre mama lui Christopher, armând iarăși pistolul. Brady, pe cale să apese pe trăgaci, înghețǎ. Grupul întreg vorbi în același timp. Fiecare voce era a omului cel amabil. Orășelul era mijlocul său de comunicare. O mie de difuzoare stereo.

— O să-i pun să facă asta pentrU totdeauna, zise. O s-o omor pe maică-ta din nou și din nou, iar lumea n-o să rămână niciodată în pană de gloanțe.

Christopher simți că-i crește febra. Înțelegea, în sfârșit, ce-i fierbințeala asta. Iadul bolborosindu-i pe sub piele. Îl văzu pe Ed Specialul înaintând prin mulțime, alături de Mike și Matt. Deschiseră cu toții gura simultan.

— Toți prietenii tăi sunt în puterea mea. Am și căsuța ta din copac. Uite ce pot face cu ea acum, când e doar a mea, zise omul cel amabil.

Ed Specialul se apropie de șerif și-l ajută să se ridice. Ochii șerifului rămaseră închiși, însă se uită către Christopher, încercând cu disperare să ridice pleoapele.

— Christopher, te rog să nu mă lași să mai dorm. De câte ori adorm ea mă așteaptă, dar n-o salvez. Fă să se oprească, te rog. N-o mai pot auzi cum zice iarăși tati.

Șeriful se luptă cu propriul corp, însă nu și-l putu opri. Porni, împotriva voinței sale, să se cațăre în copac. Treptele din bucăți de scândură apărură, strâmbe ca un zâmbet cu dinții sparți.

— Nu! Nu vreau acolo! țipă șeriful.

Christopher dădu să-l ajute, însă era înconjurat de gloată. Mâini invizibile mișcau membrele șerifului ca pe ale unei marionete. Șeriful urcă pe scară și deschise ușa căsuței din copac.

— Te implor! Nu mai pot s-o văd iarăși cum moare!

— Dă-i drumul! Trezește-te, domnule șerif! țipă Christopher.

Însă șeriful era pierdut. Căsuța din copac licări. Șeriful intră și trase ușa după el. Începu imediat să răcnească.

Apoi se lăsă tăcerea.

Următorul vorbi omul cel amabil. Vocea lui scrâșni tăios în mintea lui Christopher. O simțea până în măduva oaselor. *Cine urmează acum?*

Christopher privi cum întreaga populație a localității înaintează spre corpul mamei lui. O ridicară pe umeri ca niște ciocli, purtând-o către copac.

— NU! urlă Christopher.

Christopher începu să se zbată, să se lupte cu gloata ca să ajungă la mama lui. Domnul și doamna Collins îl apucară, fiecare, de câte un braț, șuierând:

— Știi ce-o să vadă maică-ta ta când se trezește?

— NU! NU FACE ASTA! TE ROG! țipă Christopher.

Christopher își smulse brațul din strânsoare și dădu fuga spre mama lui. Jerry se aruncă asupra lui și-l trânti la pământ cu un brânci.

— O să se trezească cu Jerry. Și ghici ce se întâmplă după?

Christopher sări iarăși în picioare și încercă, luptând din răsputeri, să ajungă la ea. Febra îi creștea.

— O să bage de seamă că cineva o privește din cadă. Tatăl tău. O să se ridice din cadă cu un cuțit în mână.

— NU, NU FACE ASTA. NU CU MAMI. TE ROG!

— Dar nu pe ea o s-o omoare cu cuțitul. O să te omoare pe tine.

Gloata începu s-o târască pe mama lui sus pe scară, trăgând-o de păr. Se bălăngănea ca un ceas de buzunar.

— O să te vadă murind și în următoarea dimineață o să se trezească iarăși cu Jerry. O să bage de seamă că cineva o privește din cadă. Tatăl tău. O să se ridice din cadă cu un cuțit în mână. Dar nu pe ea o s-o omoare cu cuțitul. O să te omoare pe tine. O să te vadă murind și în următoarea dimineață…

— NU!

Christopher reuși să alerge până la copac și să apuce picioarele mamei lui. Încercă s-o tragă în jos. Se lăsă apoi în genunchi, copleșit de durere, neizbutind s-o rețină. Mike și Matt se apropiară. Lăsară câte o palmă iubitoare pe umărul lui și deschiseră în același timp gurile.

— christopheR. NU mai alerG dupĂ tinE. DouĂ mii dE ani aM așteptaT sĂ ieS diN închisoareA astA. Ori îmi aduci cheiA și o omori pe doamnA șuierătoarE, ori O țiN pE mamA tA cA animaL dE com- paniE pentrU totdeaunA. AltĂ alegerE nu al. CinevA trebuiE sA moarĂ dE crăciuN. Ori doamnA șuierătoarE, ori maica-tA. Și acuM…

alegE.

Domnul Collins și madam Collins deschiseră ușa, gata s-o azvârle înăuntru.

— Bine! Oprește! O s-o fac! Numai să-i dai drumul! strigă Christopher.

După un moment de tăcere, o șoaptă se auzi dintr-o mie de guri.

— mulțumesC, christopheR.

Locuitorii o coborâră pe mama lui Christopher, lin, la pământ. Christopher se uită la ea zăcând la poalele copacului. Părea cuprinsă de pace. După ce trecuse prin atâtea. După tot ce-i făcuse viața.

Îngenunche lângă ea și-o mângâie pe frunte, cum făcea ea întotdeauna când Christopher avea puseuri de febră. Îi luă mâna într-a lui. Dacă avea puls, nu izbuti să-l găsească.

— Mami, acum trebuie să plec, zise cu voce domoală.

Febra se declanșă. Nu aducea deloc cu ce simțise până atunci. Pielea i se făcu de găină. Stomacul i se încălzi și începu să pârâie electric. Mâncărimea-șoaptă îi cuprinse corpul întreg, însă pentru mama lui nu începuse în minte sau în palme, începuse în inimă.

Închise ochii și o strânse la piept. Mâncărimea-șoaptă se mișcă prin el precum norii pe cerul de deasupra. Simți mirosul de unguent mentolat pe care i-l întindea ea pe piept când era bolnav. Bere cu cuburi de gheață pe care i-o turnase el, ca vinul de împărtășanie al lui Mary Katherine, ca sângele ce-i curgea din nări.

Nu mai era nicio diferență acum.

Christopher se simțea ca și cum nu i-ar mai fi rămas pic de sânge, însă nici nu concepea să renunțe. Oricât l-ar fi durut, tot ce-i mai rămăsese voia să-i dea ei. Mâncărimea-șoaptă îl făcu să simtă glonțul din corpul ei. Toate speranțele și temerile care făcuseră ca trăgaciul să fie apăsat. Toate promisiunile încălcate și viețile frânte.

Febra urca. Parcă-i exploda capul. Acum știa totul. Prin ce trecuse mama lui. Tot ce făcuse mama lui pentru el. Îi privi viața și înțelese, în sfârșit, simțământul acela lăuntric.

Nu era durere.

Era putere.

Era atoateștiutor. Omnipotent. Era pe cât de aproape de-un Dumnezeu putea fi un muritor. Îi vindecă coastele rupte. Toate leziunile. Toate rănile. Toate

durerile și usturimile. Trecură toate prin el și dispărură în nori.

Mama lui Christopher deschise ochii. Era vie.

— Christopher? îngână. Ce se întâmplă?

— Nimic, mami. Ești bine acum.

Îi ținu mai departe palma lipită de piept. Dându-i tot mai multă viață. Îi văzu amintirile. Nu doar faptele. Cum se simțeau. Lacrimile. Furia. Ura de sine. Cicatricile invizibile.

— Mami, pot să-ți iau toată durerea. Mă lași?

— Ce? zise ea cu voce slabă.

— Nu trebuie să te mai doară nimic. Mă lași să fac asta pentru tine?

— Da, scumpule. Ce vrei tu, răspunse ea.

Christopher își duse palma către umărul ei și-i atinse pielea dintre sân și omoplat. Kate nu simți, o clipă, nimic special.

Apoi începu.

Ridică ochii spre fiul ei, din nările căruia curgeau pârâiașe de sânge.

— Ce-ai pățit, scumpule? întrebă. Îți curge sânge din nas?

— N-am nimic, mami. Privește doar, zise el.

Ea întinse instinctiv brațul și-i șterse sângele cu dosul palmei. El îi luă mâna, zâmbind. Căldura lui se răspândi prin ea și-și văzu întreaga viață trecându-i pe dinaintea ochilor. Momentele când își ascunsese lacrimile fiindcă nu voia să-și învețe fiul să se teamă. Clipele când zâmbise ca să se-îmbărbăteze și-apoi, în odaia alăturată, își numărase cei 31 de dolari rămași. Câte îndurase pentru el. La câte lucruri renunțase pentru el. De câte ori îl pregătise de culcare. De câte ori se silise să se ridice din pat fiindcă n-avea de gând să renunțe la Christopher, așa cum renunțaseră la ea toți cei pe care-i știuse. Simți iarăși, proaspete, toate zilele petrecute cu fiul ei.

Dar nu cum le vedea ea.

Ci în felul în care le vedea *el.*

Nu recunoscu, la început, senzația, însă, când își dădu seama ce-i, pe obrajii ei începură să curgă lacrimi. Simți cum e să fii pus pe primul loc. Cum e să fii iubit necondiționat de cineva mai în vârstă, menit s-o

protejeze și să îndrepte lucrurile. Era propriul ei părinte. Era. Nu fusese niciodată mai fericită. Însă era mai mult decât fericire. Mai mult decât siguranță. Nu era vorba despre ce simțea. Ci despre ce încetase să mai simtă.

Durerea dispăruse.

Nu mai era. Și toată vinovăția. Frica. Felul în care se învinovățise pentru dislexia lui. Pentru sărăcia lor. Pentru starea în care se aflau. Toate se spulberaseră. Nu mai exista eșecul. Kate se vedea, acum, doar ca o oglindire a felului în care o vedea el. O eroină. Atotputernică. Atotștiutoare. Cea mai grozavă persoană care pusese vreodată piciorul pe pământ.

Ridică ochii spre fiul ei, care-i zâmbea ca la fiecare Vinere de film. Ca de fiecare dată când alegea o carte ca să-i facă pe plac. Ca atunci când se prefăcea că-i place vreun film ca să o bucure. Ca în momentele când îi aducea bere cu cuburi de gheață. Își simți propriul zâmbet. Îmbrățișările. Mâncarea pe care o gătise. Frumusețea ei. O eternitate de clipe întinzându-se înaintea lor, scăldată în lumina a o sută de miliarde de stele.

— Mami, zise el, asta ești tu cu adevărat.

În acel moment, Christopher închise ochii și-i întoarse mamei lui toată iubirea pe care i-o oferise ea vreodată.

Mama lui Christopher era în Paradis.

Nasul lui Christopher se opri din sângerat. Puse o mână caldă pe fruntea ei, iar ea se ghemui ca o fetiță, gata să se cufunde iarăși în somn.

— Dormi, mami, zise el. Nu-i decât un vis urât. O să fie bine dimineață.

— Bine, scumpule. Noapte bună!

— Noapte bună!

Christopher se înclină și-i sărută fruntea caldă. Mama lui începuse deja să viseze.

— N-o să-i las niciodată să-ți facă vreun rău, zise.

Apoi se ridică în picioare. Christopher adunase în el toată durerea ei. Încheieturile i se umflaseră. Genunchii îi scârțâiau. Își simțea brațele sfrijite și fără putere. Se uită peste umăr în luminiș. Orașul îl privi înapoi, cu ochi morți. Omul cel amabil îi luase în stăpânire pe toți.

În afară de mama lui. Altcineva nu mai rămăsese. Christopher era singur acum.

Porni șchiopătând, săgetat de dureri, către copac.

Gloata se dădu în lături, ca Marea Roșie, lăsându-l să treacă. Sute de broaște care nu înțelegeau de ce, deodată, se simt atât de rău. Christopher știa că se îndreaptă spre propria-i moarte, însă nu avea de ales. Pentru ea. Pentru ei. Pentru toți. Ajunse la poalele copacului. Se prinse de treptele înguste ca niște dinți de lapte și începu să se cațăre.

Christopher ajunse la căsuța din copac.

Deschise ușa și privi înăuntru. Era doar o încăpere mică, goală și rece. Nu-i văzu decât pe șerif și pe Ambrose, întinși pe podea, zvâcnind inconștienți, bâiguind îngroziți prin somn. Și mirosul nu se potrivea. Lumina era prea puternică. Ceva se modificase acolo. Omul cel amabil controla acum portalul. Christopher nu știa ce avea să se schimbe, odată ce închidea ușa. Știa cu certitudine doar că omul cel amabil n-o putea omorî pe doamna șuierătoare fără el.

Și că el, Christopher, era singurul care oprea iadul să nu cuprindă pământul.

Christopher intră în căsuța din copac, strângând cheia doamnei șuierătoare din buzunar ca pe o labă norocoasă de iepure. Întoarse capul și își privi mama, dormind împăcată, ghemuită pe jos. Singura lumină rămasă pe lume.

— Te iubesc, mami, zise.

Apoi închise ușa și păși în iad.

Partea a VII-a
Umbra morții

Capitolul 121

Christopher deschise ochii.

Tot în căsuța din copac era. Își văzu corpul fizic lungit lângă Ambrose și șerif, rămas în urmă, zvâcnind. Dar ceva se schimbase. Christopher se apropie de ușă. Își lipi de ea urechea, căutând semne că omul cel amabil era prin preajmă. Auzi doar șoapte. Voci pe care nu le mai auzise. Șuierând numele lui.

— Chrisssssstopher.

— Șșștim că ne poți auzi.

Se întoarse spre geam, să vadă cine șoptește, însă fereastra era așa de aburită încât nu zări nimic afară. De jur-împrejur erau nori. Acoperind amândouă părțile lumii ca o legătură pusă pe ochi.

— Chrisssstopher… Ți se termină aerul.

Vocile aveau dreptate. Aerul din căsuță devenise fierbinte și gros, ca răsuflarea sub o pătură. Șoaptele zgrepțănau la ușa căsuței din copac.

— Așa pățesc oamenii în sicrie.

— Rămân fără aer.

— Dar sunt vii, acolo în groapă.

— Și se zbat.

— Dacă nu ieși, o să mori exact ca ei, șoptiră vocile.

N-avea încotro. Întinse mâna spre clanță. Crăpă ușa un pic, cât să lase înăuntru aer proaspăt. Adierea care veni de afară era dulceagă, caramelizată precum vata de zahăr perpelită la foc. Aruncă o privire prin deschizătură. Și ce văzu îl îngrozi.

Lumea imaginară era frumoasă.

Iarba era verde. Cerul, albastru. Și negru. Și înstelat. Și limpede. Toate în același timp. Soarele strălucea la fel de tare ca luna aflată alături. Printre frunzele copacului, verzi și suculente ca niște fructe, sufla lin vântul. Vremea era o combinație perfectă de cald și de rece. De umed și de uscat. O zi minunată de primăvară, contopită cu o noapte răcoroasă de toamnă. Ce-i mai bun din toate anotimpurile. Din toate vremurile. Nici tocmai zi. Nici chiar noapte. Tot ce era mai frumos și nimic din ce era mai urât.

Pădurea din Mission Street era ca un paradis.

Christopher se uită la lumea cea minunată și văzu:

Sute de cerbi.
În luminiș.
Uitându-se lung la el.
Voci ascunse în vânt.
— Bună, Christopher!
— Salutare, prietene!
— Poți să cobori. N-o să te mâncăm. De data asta.
Christopher simți șoaptele, ca un fior, urcându-i pe șira spinării.
Își aruncă privirile în toate părțile și văzu o creangă întinzându-se precum un șarpe din părul Meduzei. Ramura îl ajută să coboare scara. Ușor ca un fulg.
— Pe aici, Christopher, zise o voce prietenoasă.
Se auzea de peste tot. Și de nicăieri. Ridică privirea către luna albastră, care stătea lângă soarele portocaliu. Luminau ca niște felinare norii de deasupra. Și stelele pâlpâiau ca niște luminițe de Crăciun.
Christopher apucă scara. Albă și lucitoare. Umedă și netedă la atingere. Stinghiile scării erau acum dinți adevărați de copil. Începu să coboare pe trunchiul arborelui gigantic.
Simțea, la fiecare pas, dureri. Se simțea slăbit după ce-și vinile case mama. Nu-i mai rămăsese decât mintea. Știa că șeriful e rătăcii pe-acolo, pe undeva. La fel și Ambrose. Erau în criză de timp. Se uită în jos spre luminiș și văzu cerbii așteptând. Încercând din răsputeri, lihniți de foame, să nu li se vadă coastele ieșite prin piele. Își lingeau boturile cu limbile lungi, aspre.
— Așa, Christopher. Cu grijă, zise vocea.
Christopher își urmă coborârea. Pentru mama lui. Pentru prieteni. Pentru oraș. Ajunse la poalele copacului și se uită la cerbii care se apropiau. Plecându-se înaintea lui. Amușinând la picioarele lui. Atingându-i mâinile cu boturile.
Christopher era prea slăbit ca să îi poată întrece cu fuga. Prea sleit ca să zboare. Însă se strădui să pășească. Cerbii îl înconjurară ca niște străjeri. Ca să-l apere. Să-l țină în mișcare. Se uită înainte, la întinderea desișurilor. Ramurile copacilor zâmbeau acum, unduindu-se ca niște cozi de pisică. Ca niște încruntături întoarse pe dos.

Adierea vântului încerca să acopere alte sunete, însă el tot simțea, undeva în depărtare, țipete. Strigătele de „Fă să se oprească!” din lumea imaginară, amestecându-se cu urlete care anunțau „Am sosit!” În lumea reală. Lumile sângerau, contopindu-se. Broaștele începeau să simtă mâncărimi.

Doamna Lasko a deschis o sticlă nouă de whisky. O duce la nas. Mirosul e delicios. O duce apoi la gură. Însă gura îi e cusută strâns.

Christopher simți, printre copaci, vaietul doamnei Lasko. Nu mai avea timp. Păși mai departe prin codrul fermecat. Crengile îi atingeau cu blândețe umerii. Îi răvășeau părut. Îl îndrumau domol pe cărare.

— Mami? o simți pe madam Collins țipând. Mami?! De ce nu mă lași în bucătărie? Mi-ai promis! Te rog! Tare mi-e frig!

Christopher înaintă, cu pași poticniți, pe potecă. Văzu, pe pământ, urme de pași. Fiecare urmă arăta altfel. Tălpi de bărbați. De femei. De băieți. De fete. Făcându-se tot mai mărunte. Cu umanitatea dispărând din ei.

— Mami? auzi plânsul lui Brady Collins. Mami? De ce nu mă lași în bucătărie? Mi-ai promis! Te rog! Tare mi-e frig!

Christopher trecu pe lângă podețul arcuit. Simți un plescăit în pârâul de pe partea reală.

Jenny Hertzog l-a îmbrâncit în pârâu pe Scott, fratele vitreg, ca să-l vadă înecat, intrat la apă. N-a înțeles de ce pârâul s-a transformat în patul lui. „Mami, te rog, fă să se oprească!”

Christopher se uită la podețul arcuit. De el depindea totul. Trebuia s-o salveze pe Jenny. Trebuia să-i salveze pe toți. Plescăitul se auzea acum mai tare.

Bătrâna de peste drum a pornit să înoate cu soțul ei, dar nu pricepe de ce el e așa de obosit. „Trebuie să înoți, dragă! Te rog! Dumnezeule, se îneacă!”

Christopher știa că trebuie să-l înfrângă pe omul cel amabil, altfel asta avea să fie eternitatea întregii lumi. Oamenii din luminiș aveau să se învinovățească unii pe alții. Să se lase întărâtați unii contra altora. Omul cel amabil îi adunase acolo pe toți ca să se joace de-a „Țară, țară, vrem ostași”. Care pe care. Se putea face un

trib și dintr-o echipă sportivă oarecare. Aici, în luminiș, începea. Un vecin avea să lovească alt vecin. Și acesta avea să aibă pe undeva un văr dispus să îi ia apărarea. Apoi avea să se întâmple iar. Și iar, cu alții. Până ce știau cu toții de vreo mamă, de vreun tată sau frate sau soră, de vreo soție ori fiu, ori fiică, de cineva nedreptățit de altă mamă sau tată, sau frate, sau fiică, sau soție, sau fiică. Și cele două tabere aveau să se lupte, fără să se mai oprească vreodată. Și n-aveau să moară nicicând. N-aveau să se asculte niciodată. Ci doar să verse sânge. Venea iadul pe pământ.

Christopher se uită în față. Cărarea mărginită de flori ieșea din pădure.

Christopher ajunse pe stradă.

Se opri. Își privi cartierul. Casa lui. Cabana de lemn. Fundătura și ceața de basm a nopții amestecându-se cu roua dimineții. Toate acestea își dădeau silința să aibă un aspect voios, cu toate că, de fapt, ardeau. Auzi țipete înfundate din direcția caselor. Alte mii de persoane cu gurile astupate de cusături. Încercând totuși să ciripească vesel.

— S-a întors! S-a întors! Bună, Christopher, ziceau.

Îl văzu pe bărbatul în uniformă de școlăriță atingându-și cozorocul șepcii. Cuplul țocăia, sărutându-se lacom, apoi dinții le căzură pe stradă, zuruind ca pietricelele. Oamenii-căsuță poștală se sprijineau unii pe lângă alții ca pasagerii agățați de barele unui autobuz aglomerat. Nu erau uși. Nu erau banchete. Nu era speranță. Strada se întindea la nesfârșit, cu nesfârșite șiruri de oameni-căsuță poștală pe laturi. Erau ținuți laolaltă și, damnați dincolo de zâmbete, zbierau cu toții același lucru.

— Fă să se oprească! Te rog, Dumnezeule?

O singură persoană nu zâmbea. Stătea întinsă pe peluză, lângă marginea străzii. Cu mâinile și picioarele legate cu funii. Înconjurată de cerbi.

Era doamna șuierătoare.

— Ai ieșit de pe stradă, zise, înfrântă.

Christopher se opri în fundătură. Cerbii începură să umble împrejur, rotindu-se ca un șarpe care-și ține la adăpost puii. O siluetă umbrită păși spre Christopher.

Întinse brațele. Apoi își dezbrăcă fără grabă umbra, așa cum alții își dau jos îmbrăcămintea după o zi de trudă.

Era omul cel amabil.

Arăta ferchezuit. Curat. Un bărbat fermecător, purtând un costum cenușiu. Surâdea binevoitor. Gura îi era plină cu dinți de lapte.

— Salut, zise. Îmi pare rău, dar trebuie s-o omori acum pe doamna șuierătoare. E vremea.

Christopher îl măsură cu privirea. Omul cel amabil nu avea nicio armă în mână. Doar o expresie binevoitoare. Și dădea din cap încurajator, părintește.

— fiindcă dumnezeu e un ucigaș.

Capitolul 122

Tati.

Șeriful deschise ușa.

Privi pe etajul lung al unui imobil vechi, cu apartamente de închiriat. Se întrebă, o clipă, de ce nu e în căsuța din copac. Era sigur că deschisese ușa de la căsuță, însă aici, vezi bine, era o clădire veche de apartamente. Ușa, cu un țăcănit sonor, se închise în urma lui.

Bing.

Liftul se deschise către hol. Un cuplu de adolescenți păși afară. Băiatul avea cam șaisprezece ani. Fata, în jur de șaptesprezece. El era negru. Ea, albă. Ținea un copilaș la piept.

Copilul plângea.

— Tati!

Șeriful se opri un moment, cu senzația că mai fusese aici. Că totul se întâmplase deja. Dar și-o scoase repede din minte.

Avea o treabă de făcut.

— Mă scuzați, am primit o sesizare în legătură cu un miros care vine de la numărul 217. Știți cine stă…

Cei doi își feriră privirile și se strecurară, fără o vorbă, în apartamentul lor. Șeriful auzi pocnetul sec al încuietorii blocate. Țac. Țac. Țac. Era obișnuit cu persoane care nu vor să vorbească cu agenți de poliție, dar nu mai auzise o siguranță învârtită de trei ori de când se mutase în suburbii. Simți un gol în stomac.

Înaintă pe culoar până la lift. Era unul dintre acele ascensoare vechi, cu cadran circular, aurit. Arăta ca jumătatea de sus a unui ceasornic cu acele întinse dinspre 9 spre 3.

Doar că aici acul se îndrepta în jos, către 6.

Probabil era stricat.

Șeriful apăsă pe buton. Privi la mișcarea indicatorului aurit, care avansa semicircular în direcția greșită.

Bing.

Ușa liftului se deschise. Văzu în cabină un cuplu între două vârste. Bărbatul era negru. Femeia, albă. Îi însoțea fetița lor, îmbrăcată într-o rochiță albă de mers

la biserică. Fetița plângea, fiindcă vărsase ceva pe rochie. Părea suc de struguri. Ori sânge.

— Tati! se văicări fetița.

— Mă scuzați, zise șeriful. Am primit o sesizare în legătură cu un miros care vine de la numărul 217. Știți cine stă acolo?

— Nu, zise mama fetiței. Dar tu știi.

Mama fetiței zâmbi. Nu avea dinți. Soțul său își îndemnă familia, cu o mișcare blândă a brațului, și cât ai clipi, intrară în apartamentul lor și încuiară ușa. Țac. Țac. Țac.

Șeriful intră în lift și apăsă pe 21. Ușile se închiseră și începu o muzică dulceagă. „Blue Moon”. Sunetul aproape că-i abătu atenția de la mirosul de urină și fecale. Era obișnuit cu clădiri care duhneau a căcat și-a pișat, însă aici mirosea ca în scutecul unui bebeluș. Și bebelușul plângea.

Liftul se deschise la etajul 21.

Șeriful ieși din lift și pătrunse în beznă. Becurile pâlpâiau. Mocheta era zdrențuită. Întoarse capul și văzu apartamentul 217 chiar la capătul unui coridor din cale-afară de lung.

Ușa era întredeschisă.

Șeriful porni într-acolo. Auzi, din toate apartamentele, râcâituri. Ascultă, așteptând sunetele familiare ale câinilor sau pisicilor, însă nu se auzea mare lucru în afara zgrepțănatului. Doar răsuflări.

Ajunse la numărul 217.

Șeriful încercă să se uite înăuntru, însă în încăpere era beznă.

— Bună, sunt de la poliție. Am primit o sesizare în privința mirosului…

Tăcere. Șeriful deschise ușa. Mirosul care îl izbi îl făcu să ducă dorul cabinei liftului. Fum dulceag și carne putredă amestecată cu iz de lapte înăcrit. Șeriful simți că-i vine să vomite și-și acoperi gura cu palma. Ochii începură să-i lăcrimeze tare, făcându-l să i se pară că se uită ca prin pâclă. Nu trecuse recent, parcă, prin ceață? Așa i se părea. Doar că nu-și amintea exact.

Aprinse lumina.

Se uită în bucătăria rece. Pe masă era o cutie de lapte. Văzu și niște gândaci. O cutie de cereale

Cheerios și un castron.

Apoi o văzu pe femeie.

Căzuse cu fața într-un castron de cereale. Corpul femeii era umflat, putred. Din braț i se vedea ieșind un ac. Cureaua îi rămăsese petrecută peste umăr. Părea să fi zăcut acolo zile întregi, fără s-o fi băgat de seamă cineva.

În afară de câinele familiei.

Șeriful se grăbi să se apropie de cadavru. Împinse deoparte câinele, numai piele și os, de picioarele din care-și luase gustarea. Apoi șeriful îi săltă femeii capul din castron. Îi verifică pulsul la repezeală, ca să se asigure că femeia murise.

Din baie se auzi un sunet. Scârț. Scârț. Scârț.

Șeriful se ridică în picioare, simțind că i se face pielea de găină.

— E cineva? zise.

Păși spre ușa băii.

Scârț. Scârț. Scârț.

Șeriful deschise încetișor ușa. Se uită înăuntru și-o văzu. Mâinile și picioarele îi erau legate cu câte o cravată de un cadru de pat ruginit. Era murdară și aproape moartă de foame. Avea, poate, vreo douăzeci de kilograme. Atâta se zbătuse, încât gleznele și încheieturile prinseseră un strat gros de sânge. Și totuși, cumva, palmele și tălpile îi erau curate încă.

Era fata cu unghiile date cu ojă.

Se gândi, mai întâi, că fusese răpită. Însă o fotografie îi arătă clar că era fiica drogatei moarte din bucătărie. Șeriful nu trebui să se străduiască prea mult ca să-și dea seama că fusese vândută unor perverși, în schimbul acului din brațul mamei sale.

Șeriful dădu fuga spre fetiță. Pulsul îi era slab. Dar era încă vie! De data asta o putea salva! mai fusese oare pe-aici? Se căută de stație, dar n-o mai avea la el. Se uită după un telefon, dar nu exista așa ceva. Nu avea cum să sune la Urgențe. Îi eliberă brațele, se aplecă să-i deznoade și legătura de la picioare. Îi simți deodată mâna micuță pe braț.

— Tati? șopti fetița.

Șeriful ridică iarăși privirea. Se uită pe geamul dormitorului și văzu, de pe geamul rezervei ei de la

Spitalul Mercy, pomul de Crăciun cel mititel. Ceva nu era în regulă. Erau în apartament. Sau într-un salon de spital? Unde erau?

— Tati? șopti fetița.

— Nu, scumpo. Sunt polițistul care te-a găsit.

— Nu mă păcălești. Mereu am știut c-o să mă salvezi, tati, zise ea.

Îi dezlegă picioarele și-o luă în brațe, moale ca o păpușă de cârpă. O întinse pe spate, pe patul de spital, și o înveli. Mirosea a cald și a curat.

— Îmi citești o poveste? Nimeni nu mi-a citit vreodată povești, zise fetița.

Șeriful culese un exemplar uzat din *Scufița Roșie,* care fusese lăsat în rezervă. Începu să citească, în vreme ce fetița se uita la televizor, cu sonorul tăiat. Întrebă de ce era așa de clară imaginea. Nu ieșise niciodată din apartamentul ei. Nu se dusese niciodată la scoală. Nu învățase niciodată să-și scrie numele.

Auzi cum morfina îi pătrunde în braț.

Pic. Pic. Pic.

Ajunse la ultima parte a basmului. Ce dinți mari ai!

— Tati, poți să-mi aduci niște lapte?

— Nu, scumpo, nu pot, zise el.

— De ce nu?

— Fiindcă atunci ai murit, răspunse șeriful.

— De data asta n-o să mai mor. Promit.

— Dar trebuie să-ți citesc restul poveștii. Trebuie să știi că lupul n-o să câștige.

— Adu-mi niște lapte, tati, te rog.

Șeriful își pironi privirea în ochii aceia mari, frumoși. Auzi picăturile de morfină, ca o aversă de ploaie.

Pic. Pic. Pic.

Șeriful îi întinse cartea și ieși pe hol. Găsi o asistentă și-i ceru o cutie cu lapte. Cât așteptă, hotărî ce-o să facă. Șeriful era singurul adult care nu se culcase vreodată cu fetița, așa că ea crezuse că e tatăl ei. De ce n-ar fi putut să-i devină tată cu adevărat? Nu era el genul religios, dar de data asta putea să contribuie la o lume mai bună. Putea s-o ia acasă la timp pentru Crăciun. Putea să-i ia cadouri. S-o adopte. După tot ce

îndurase, fetița era încă inocentă. Era cel mai grozav copil pe care-l văzuse vreodată.

— Am adus laptele, domnule, zise asistenta.

Șeriful se uită la cutia mică cu lapte. Emily Bertovich era acolo, zâmbind din poza făcută în clasa a doua.

Șeriful se întoarse în cameră.

— Bine. Să terminăm povestea, draga mea, zise. Scumpo?

Fetița era întinsă pe pat, neînsuflețită.

— NU! răcni el.

O luă în brațe. Strigă după asistentă, dar asistenta nu veni.

— TE ROG!

Începu să plângă. Brusc, șeriful își aminti totul. Mai fusese aici. Făcuse asta deja. O mai văzuse murind, în seara aceea, de cincizeci de ori.

— FĂ SĂ SE OPREASCĂ!

Șeriful alergă la ușă. Știa ce urmează. Avea să iasă pe culoar, să caute un doctor care s-o salveze pe fetiță. Numai că ușa urma să se deschidă spre o clădire veche cu apartamente de închiriat. O făcuse deja de cincizeci de ori. Își promise însă că, de data asta, își va aminti. Christopher era în mare pericol. Mama lui la fel. Și Ambrose. Trebuia să-i ajute. Trebuia să ajungă la ea mai repede. Să o salveze de data asta. Să iasă de aici. N-o mai putea vedea iarăși murind.

dar dumnezeu este un ucigaș,

Tati.

Șeriful deschise ușa.

Privi pe etajul lung al unui imobil vechi, cu apartamente de închiriat. Se întrebă, o clipă, de ce nu e în căsuța din copac. Era sigur că deschisese ușa de la căsuță, însă aici, vezi bine, era o clădire veche de apartamente. Ușa, cu un țăcănit sonor, se închise în urma lui.

Șeriful dădu să iasă din clădire, însă ușa era încuiată.

Bing.

Capitolul 123

Ambrose aprinse lumina. Se uită în jur, așteptându-se să vadă interiorul căsuței din copac. Însă nu mai era în căsuță.

Era în casa lui de altădată.

În pivniță.

Ceva nu era deloc cum ar fi trebuit. Ambrose știu din instinct. Se afla în spatele liniilor inamice. Se uită prin pivniță. Era ceva acolo. Nu vedea ce, nici măcar nu întrezărea printre halourile luminoase, dar o simțea. Toate astea aveau ceva familiar. Perii de pe ceafă i se ridicară ca niște antene.

Ambrose porni spre casa scării.

Urcă pe treptele de lemn care scârțâiau la fiecare pas. Simți ceva în pivniță în spatele lui. Privi iute peste umăr, dar nu văzu nimic. Doar lambriurile de lemn pe care le montase, într-o vară, cu tatăl lui. Frățiorul lui se rugase să fie și el lăsat să-i ajute. Tatăl lui spusese nu. Ambrose spusese da.

Ambrose deschise ușa.

Pătrunse în bucătăria mamei lui. Văzu, pe cadrul ușii, urmele de creion trasate de mama lor, când le măsurase înălțimea. Ambrose avea un metru și optzeci de centimetri. David încremenise la un metru și cincisprezece. Ceva fierbea într-o cratiță pe plită. Ceva cu miros de… de… vânat.

Bing bang.

Era cineva la intrare. Ambrose simți că i se răcește sângele în vine. Porni agale spre ușă. Se opri în camera de zi a mamei lui. Patefonul cel vechi era pe colț, chiar lângă mașina de cusut.

— Cine e? șopti.

Atunci începu bebelușul să plângă.

Ambrose trecu repede la fereastră și trase perdelele pe tija de alamă, cu un scrâșnet. Întinse gâtul, încercând să vadă cine-i la ușă, însă nu văzu decât un cărucior de copil. Inima lui Ambrose se opri când își dădu seama ce se petrece. Nu știa unde se află. Știa însă când.

Era noaptea când dispăruse David.

— David? strigă Ambrose spre casa scării. David, ești sus?

Niciun răspuns, cu excepția unui…

Buf. Buf. Buf.

Și o minge de baseball rostogolindu-se alene pe scări în jos.

Ambrose o prinse. Mirosea ca mănușa de baseball a lui David. Ambrose o luă la fugă, urcând scările cât de repede îl puteau duce picioarele bătrâne. Trecu pe lângă portrete de familie și poze de la nunți. O sută de ani de istorie a familiei Olson mucegăind pe pereți, ca afișele îngălbenite cu persoane dispărute. Nu mai rămăsese nimeni care să-și amintească. Nimeni în afară de el. Ajunse în susul scării și păși spre dormitorul lui David. Ambrose deschise ușa și aruncă o privire în odaia întunecată.

— David? Ești aici? zise.

Apăsă pe întrerupător. Camera era goală. Pereții erau plini de mâzgăleli de nebun, de când tatăl lor îl închisese pe David în camera lui, fără vreo tovărășie decât cea a propriei frici. Ambrose văzu o umflătură sub pătură. Părea de mărimea unui copil.

— David? Tu ești? întrebă în șoaptă.

Ambrose studie umflătura din pat. Se mișca oare? Se apropie și smuci pătura înainte ca frica să-l convingă să n-o facă. Nu era nimeni. Doar două perne, băgate acolo ca să-i păcălească pe adulți.

Și albumul cu amintiri al lui David.

Ambrose îl ridică de pe pat, încetișor. Învelitoarea de piele mirosea a mănușă de baseball veche. Încă mirosea a fratele lui. Deschise albumul și-și trecu degetele peste brățara cea mică de la spital. Cu numele D. Olson. Cercetă urmele micuțe de pași și fotografiile pe care orice familie părea să le facă.

David râzând în cadă, în pielea goală.

David plutind în piscină, cu o expresie nemulțumită.

David deschizând cutii cu cadouri în dimineața de Crăciun.

Ambrose se uitase atât de des la fotografiile acelea, încât nu mai simțea nevoia să le privească iar. Știa ultima poză din album. David cu mănușa de baseball primită de la fratele lui mai mare. Ambrose zăbovi cu privirea asupra pozei, apoi dădu pagina.

Însă, de data asta, albumul continua. Erau și alte imagini acolo.

David sărind pe geam.

David alergând prin pădure.

David țipând în groapă.

Ambrose se îndreptă spre fereastră. Văzu pe sticlă urme de degete lăsate de fratele lui. Vântul se folosea de o ramură bătrână ca să zgârie geamul. Ambrose deschise fereastra și privi iedera înălțată pe ziduri. Frățiorul lui o folosise ca să coboare în noaptea când dispăruse. Asta era noaptea.

Încă îl pot salva.

Își trecu piciorul peste pervaz și începu să coboare pe vițele de iederă. Simți sub talpă iarba moale. Ridică privirea și văzu, pe peluză, urmele fratelui său. Știa că-i posibil să fie o șmecherie, dar nu avea de ales. Se ținu după urmele de pași. Trebuia să-și găsească fratele. Trebuia, de data asta, să-l salveze.

Cineva l-a îngropat de viu pe fratele meu.

Ambrose grăbi pasul. Nu mai vedea nimic altceva în afara urmelor lui David, imprimate pe strada udă. I se păru că-i aude vocea undeva, departe. David plângea. Ambrose porni în fugă după urme, până ce văzu, în depărtare, fundătura.

Și pădurea din Mission Street.

Bătrânul soldat își adună curajul și străbătu câmpul. Vedea cum pădurea, în fața lui, devine vie. Vântul ieșea și intra într-o gură invizibilă. Făcând nori.

Ambrose se ținu după urme până la marginea pădurii.

Acolo, îndată, cărarea se întunecă. Ambrose ar fi fost orb fără halourile din ochi. I se făcuse inima cât un purice. Aici fusese ucis fratele lui. Aici fusese ademenit. David era pe aici pe undeva.

Încă pot să-l salvez.

Ambrose se uită în jur, căutând urme ale unei răpiri. O gaură în pământ. Un chepeng. Însă nu văzu decât urmele de pași ale fratelui mai mic. Ducând către mina de cărbuni. Ambrose păși în beznă, agățându-se de amintiri cum se încrede un copil în lumina lămpii de veghe. Auzise povești despre mina asta. Bunicul bunicului său lucrase acolo încă de copil. Muncă grea,

pentru oameni puternici. Ehei, familia. Ambrose avea să fie ultimul dintre Olsoni. Dacă nu reușea să-și salveze fratele.

— David! Ești acolo?

Vocea i se răsfrânse în ziduri. Simțea ceva în beznă. O prezență tăcută. Pândind. Așteptând. Furișându-se. Ambrose se oțeli împotriva întunericului și înaintă până ce ajunse în lumina din cealaltă parte. Cărarea urca. Ducea într-un luminiș ferit. Ambrose se ținu după urme și ajunse într-o mică grădină. Ridică privirea și rămase încremenit când, în cele din urmă, o văzu.

Căsuța din copac a lui David.

Ambrose miji ochii prin negura deasă și văzu umbra unui băiețel ducând ceva către căsuța din copac.

— DAVID?! strigă Ambrose.

Cuvântul era în mintea lui. Dar pe gură, când îl rosti, nu ieși nimic.

Băiețelul nu se întoarse.

Ambrose dădu să alerge la el, însă picioarele i se făcuseră ca de plumb, așa că nu izbuti să se miște. Nu mai putea nici să vorbească. Putea doar să se uite, încremenit. Băiețelul se întoarse spre el și Ambrose îi văzu, în sfârșit, chipul. Fețișoara lui frumoasă. Și claia deasă de păr din cap. David era. Dumnezeule! Era chiar el. Era încă în viață.

Și plângea.

Ambrose încercă să țipe, însă țipătul îi rămase în gâtlej, înțepenit ca o bilă. David nu-l putea auzi. David se credea singur.

David își șterse sângele de la nas cu dosul unei mâini și, cu cealaltă, apucă un ciocan dintr-un vraf de unelte de lângă căsuța din copac. Ambrose își privi fratele cum distruge căsuța. Scândură după scândură. Aruncând lemnul într-o grămadă, ca un câine care-și pune deoparte oase pentru mai târziu.

Până la urmă, nu mai rămase decât scara.

Băiatul încercă să scape și de scară, dar nu reuși de unul singur. Ridică ciocanul cu brațul său subțire și încercă să desprindă una din trepte, prinsă de trunchi, însă ciocanul era prea greu. Își pierdu echilibrul și căzu la pământ cu un bufnet. Se ridică apoi, ținându-se de cap.

— Ajutor, să vină cineva, scânci. Trebuie s-o distrug pe toată.

— DAVID! răcni Ambrose. SUNT AICI!

Ambrose urlă până ce începu să-l usture gâtlejul, însă pe gură nu-i ieșea nimic. Încercă s-o ia din loc, dar nu reuși decât să se uite, neajutorat, rum un bărbat intră în grădină. Bărbatul era arătos. Și curat. Purta un costum cenușiu și zâmbea. Părea cumva ciudat doar faptul că stătea mereu în umbră. Și vocea îi era ca vântul.

— Salut, David, zise. Ce faci tu aici?

David dădu înapoi, lipindu-se înfricoșat de trunchiul copacului.

— Eu… ăăă, începu să se bâlbâie David.

— Nu te teme. Încă suntem cei mai buni prieteni.

Bărbatul păși fără grabă spre David, care ascunse la spate ciocanul.

— Ce ai la spate, David? Un ciocan? Distrugi cumva căsuța?

— Da, spuse David, recăpătându-și în sfârșit vocea.

— Dar am construit-o împreună zise bărbatul, părând afectat. Căsuța din copac e casa noastră. Mai ții minte?

David își șterse la repezeală lacrimile, prefăcându-se că nu plânsese defel.

— N-o să știe nimeni de pe partea reală că a fost vreodată aici, zise sfidător David.

Bărbatul păși unduitor, ca un șarpe. Ascunzându-și un zâmbet.

— Dar cum s-o distrugi? Te-am făcut Dumnezeu. Ți-am dat puterea s-o ucizi, zise pe un ton prietenos bărbatul.

— N-o s-o omor pe doamna șuierătoare pentru tine, zise David. N-o să te las să scapi.

Zicând acestea, David se apucă să tragă de stinghiile înguste ale scării, ca un dentist care scoate un dinte cariat. Smulse scândurica și o aruncă peste grămada de lemn. Bărbatul nu mai zâmbea. Îl urmărea cu privirea pe David. Calm și primejdios.

— Știi regulile, David. Cineva trebuie să moară. Ori doamna șuierătoare, ori fratele tău. Altă posibilitate nu este.

— Ba da, zise David. Mai e cineva care poate să moară.

Ambrose își văzu fratele aruncând ultima treaptă de lemn a scării. Apoi luă o lopată.

— Ești pe partea reală, zise hohotind bărbatul. Nici măcar nu mă poți vedea acum. Sunt doar în mintea ta. Cum o să mĂ omori cu o lopată?

— Nu pe *tine,* răspunse David.

Înfipse apoi lopata în pământul afânat. Râsul bărbatului se opri pe dată. Calmul din vocea sa cedă.

— Ce faCi?

David nu răspunse, ci continuă să sape. Bărbatul porni în fugă spre el.

— OprEște-tE!

Însă David n-avea de gând să se oprească. Oasele brațelor sfrijite păreau gata să se rupă sub greutatea lopeții.

— Dacă nu te oprești, o să-l omor pe fratele tău.

— Ba nu. Dacă mor eu, moare și puterea pe care o tragi de la mine. Ea o să fie iarăși mai tare. Și n-o să te lase să te atingi de Ambrose.

Ambrose, neputincios, privea. Simțea miros de mănușă de baseball. Un iz din ce în ce mai slab. Bărbatul se apropie și lăsă pe umărul lui David o palmă binevoitoare.

— Te rog, zise bărbatul cu vocea lui Ambrose. N-o să te găsesc niciodată. Și asta o să mă distrugă. Cum să-i faci asta fratelui tău?

— Nu ești fratele meu, zise David. Nu ești nimic.

Cuvântul căzu greu, ca o pasăre prăbușindu-se din văzduh. Bărbatul închise ochii, peste poate de furios. Lumini ca niște licurici îi dansară pe piele. Constelații întregi, întinzându-se peste el. Îl împunse pe David cu degetul, ca și cum ar fi fost un ac.

— Așa a fost eternitatea pentru doamna șuierătoare și, dacă n-o omori, pentrU tine va fi la fel.

Nasul lui David începu să sângereze. Apoi ochii. Urechile. Țipă de parcă ar fi fost ars de viu, însă nici gând să se oprească din săpat. Scobi pământul până ce termină groapa. Apoi azvârli lopata peste maldărul de lemne și scoase ceva din buzunarul de la spate.

Benzină pentru încărcat bricheta.

Desfăcu recipientul și turnă lichidul peste rămășițele căsuței din copac. Apoi, lăsând o dâră în urmă, se întoarse lângă groapă. Bărbatul țipă ascuțit la urechea lui David, făcându-l să se lase în genunchi, în agonie. Băiețelul nu mai izbuti decât să-și târască cu greu în groapă trupușorul frânt.

Apoi scoase o cutie cu chibrituri, luată de la fratele lui. Cu însemnul Lucky Strike. Aprinse chibritul cu un Sssssss.

Bărbatul îl privi. Flacăra avea culoarea ochilor săi. Vorbi cu tonul unui polițist care încearcă să convingă pe cineva aflat pe-un acoperiș să nu se arunce de-acolo.

— David, dacă te sinucizi, o să te trezești aici și n-o să mai părăsești niciodată locul ăsta, zise. O să retrăiești la nesfârșit noaptea asta.

— La fel și tu, David și azvârli chibritul.

Dâra înflăcărată traversă grădina și ajunse la căsuța din copac. Focul se aprinse cu pălălaie, făcându-l pe fratele lui să arate ca și cum ar fi fost luminat de răsăritul soarelui.

Ambrose, încremenit la pământ, îl văzu pe David cum se așază în groapă și cum începe să tragă pământ peste el. Sacrificându-se. Pentru familia care-l ignorase. Pentru orășelul care avea să-l uite. Bărbatul în costum cenușiu se uită, nevenindu-i a crede, cum băiețelul pune lumea întreagă mai presus de el însuși.

— De ce-ai făcut asta, David? întrebă.

— Fiindcă-mi iubesc fratele.

Trase ultimul braț de pământ peste el și-și acoperi gura și ochii, înecându-se în țărână și în sângele lumii. Ambrose adulmecă, dar mirosul de mănușă de baseball dispăruse pe vecie.

David se îngropase de viu.

— Nu! țipă Ambrose, însă vocea îi fu acoperită de cea a bărbatului, care-și răcni furia spre cer.

— nU!!!

Bărbatul în costum cenușiu făcu fărâme copacul lui David. Sfâșie lemnul, sfâșiindu-și sieși carnea, până ce din copac nu mai rămase nimic. Doar un spațiu gol ce făcea ca luminișul din jur să pară mult mai mare acum.

Când din căsuță nu mai rămaseră decât tăciunii și din copac doar rumegușul, bărbatul își purtă trupul

împuținat înapoi prin grădină. Nu mai arăta bine. Era bătrân și sleit. Iar costumul i se păru deodată lui Ambrose că arată ca o uniformă de deținut.

După ce bărbatul plecă, Ambrose își recăpătă în sfârșit controlul asupra corpului. Se grăbi spre groapa fratelui său mai mic și înfipse mâinile în țărâna afânată. Începu să scobească febril. Fratele lui era aici. Nu era prea târziu.

Încă îl pot salva.

Săpă tot mai adânc. Căutând corpul fratelui său. Însă nu-l găsea. Așa că săpă mai departe. Din ce în ce mai repede. Simți pe limbă pământ. Apoi în ochi. Simți cum pe el se târăsc râme. Plămânii îi țipau după aer. Așa se simțise și fratele lui. Asta era eternitatea.

pentrU totdeauna și pE veci

Se făcu, brusc, întuneric. Scoase din țărână ceva tare și rece. De plastic. Un întrerupător electric.

Ambrose aprinse lumina. Se uită în jur, așteptându-se să vadă interiorul căsuței din copac. Însă nu mai era în căsuță.

Era în casa lui de altădată.

În pivniță.

Capitolul 124

Mama lui Christopher deschise ochii.

Se afla într-un pat larg, călduț. Cu așternuturi proaspete. Privi către tavanul alb, la crăpătura care-o întâmpina în fiecare dimineață. Se întinse și căscă, simțind cum micile dureri și usturimi se dizolvă precum untul în tigaie.

— Jerry? strigă.

Nu primi niciun răspuns. Poate că era mai bine așa, după aseară. Dacă el ar fi fost de față, i-ar fi văzut pe chip același surâs încurcat cu care o întâmpinase după ce se întâmplase întâia oară. Se gândise să-l părăsească după acea noapte dintâi, când o lovise. Însă stătuse un pic să chibzuiască și se calmase. Bărbații puteau fi schimbați. Bărbații puteau fi salvați. Nu zisese asta, mereu, maică-sa?

Mama lui Christopher se dădu jos din pat.

Se uită la perna albă și pufoasă ca un nor. Nu știa de ce, însă amintirea acelei prime nopți nu-i mai ieșea din minte, ca refrenul sâcâitor al unui cântec. De ce nu-l părăsise, oare, încă de-atunci? Ar fi putut să-și facă bagajul, să ia cardul de care nu știa el, banii ascunși în sertar și să plece.

De-aia.

Cuvintele îi stăruiau în minte, nemişcate ca mașina lui de afară, pusă pe butuci. Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi părăsit atunci, prima oară când o lovise? Cine știe? Mama ei zicea mereu că, atunci când se întâmplă ceva rău, să te gândești c-o puteai păți și mai și. Dacă faci pană e mâna lui Dumnezeu, salvându-te de un accident mortal care s-ar fi produs în douăzeci de secunde. Zicerea asta o ajutase pe mama ei să rabde (sau să îngăduie) două decenii de bărbați intrând și ieșind din viața ei cu o asemenea viteză, încât ajunsese să glumească, spunând că ar fi fost mai nimerit să instaleze o ușă turnantă, ca să-i scutească de bătaie de cap pe toți. Mama lui Christopher nu știa care ar fi fost accidentul dacă l-ar fi părăsit cu adevărat pe Jerry, dar în viață sunt și lucruri mai rele decât un ochi vânăt. Sau doi.

Nu-i așa?

Ba chiar așa. Doar nu se sfârșea lumea. Pe lângă asta, își tot spunea că maică-sa avusese parte de unii mai răi decât Jerry. Când era încă o copilă Kate auzise de multe ori combinația standard de săruturi și pumni în gură, prin peretele băii garsonierei lor. Îi urâse pe bărbații aceia. Mai ales când fusese lăsată singură cu ei. Însă femeia care devenise își ura, încă și mai mult, mama. Poate că își stabilise standarde destul de joase. Însă nimeni nu se atinsese de fiul ei. Nu îndrăznise nimeni, ce naiba.

Măcar pentru asta i-ar fi putut fi recunoscător, cât de cât.

Mama lui Christopher se apropie de fereastră. Își privi chipul reflectat în geam. Era un pic încețoșat. Cât să mai netezească din ridurile care marcau trecerea timpului? Slavă Domnului pentru micile favoruri ale existenței. Scoase fondul de ten pe care-l ținea în sertarul noptierei.

Apoi, cu mână antrenată, își acoperi ochiul proaspăt învinețit.

Nici nu arată așa de rău, își zise. *În geamul ăsta opac, cel puțin.*

Și oricum n-avea de gând să iasă din casă astăzi. Noaptea trecută, după ce se întâmplase, el plânsese. Lacrimi adevărate. Jerry nu era om rău. Copilăria lui fusese aproape la fel de rea ca și a ei. Poate că asta-i făcea să se înțeleagă unul pe altul. Poate asta-l făcuse s-o ceară de nevastă și o făcuse pe ea să spună da, cu atâția ani în urmă.

Când termină, se uită în curte, la leagănele pe care-l implorase. Să le cumpere. Ruginiseră de-acum, dar se mișcau în bătaia vântului ca pe vremuri, când Christopher și amicul lui, Lenny Cordisco, se mai jucau încă pe-acolo.

Ca pe vremuri, când fiul ei încă îi mai vorbea.

Mama lui Christopher se îmbrăcă apoi cu capotul ei preferat și ieși din cameră. Aruncă o privire în lungul holului, către fostul dormitor al băiatului ei. Cât trecuse de când Jerry insistase ca ea să-i scoată de acolo lucrurile? Nici nu voise să audă. Se încăpățânase și el. Fusese una din nopțile rele. Nu voia să se mai gândească la asta. Coborî la parter, uitându-se la

fotografiile unei vieți petrecute împreună. Imagini încărunțite, ca părul ei. Poza de la nuntă. Luna de miere în Virginia de Vest, la cazinoul acela. Cum îi zicea? Nu mai ținea minte. Nu prea mai ținea minte nimic din afara casei, își împrospătă memoria cu și mai multe fotografii. Absolvirea lui Christopher. Liceul. Academia militară. Apoi nunta. Primul și singurul ei nepot. Și, undeva pe parcurs, el și soția sa decizând că ar fi mai bine ca Jerry să nu mai facă parte din viața lor.

— El sau eu, mami, zisese Christopher, cu două decenii prea târziu.

Ajunse în josul scărilor, unde fuseseră aruncate lucrurile lui Christopher când, în cele din urmă, ea pierduse înfruntarea.

Nicio discuție! Luptă-te, mami. Trezește-te!

O cuprinse, brusc, o senzație oribilă. Un fior rece îi coborî pe șira spinării, de parcă ar fi fost lungită pe pământul gol, în puterea iernii. Așa-i trebuia, dacă se apucase să-și amintească lucruri. Era mai bine să le uite și gata.

Mama lui Christopher lăsă deoparte trecutul și-și făcu un ibric de cafea ca să treacă peste dimineață. Jerry lăsase vraiște camera de zi. Iarăși. De un milion de ori îi spusese că scopul ei pe lume nu era să deretice prin casă, așa cum făcuse afurisita de maică-sa, însă își petrecuse cei mai buni ani ai tinereții strângând după el, așa cum făcuse afurisita de maică-sa. Dar așa-i în căsnicie. Hainele nu-s noi decât o dată. La fel și legămintele căsniciei. Și sărutările. Nu-i zisese mama ei asta, de la bun început?

Mama lui Christopher se apucă, mai întâi, de camera de zi. Apoi de masa din sufragerie, pe care pensia lui continua s-o umple cu sticle goale de bere și cu scrumiere dând pe dinafară de pline, își făcu niște ouă. Se uită la serialul pe care-l urmărea. Nu-și putea aminti, din cine știe ce motiv, ce se întâmplase în episodul de ieri. Era totuși preferabil tăcerii. Termină de mâncat, iar în pauza de publicitate duse la coș farfuria de carton.

Coșul de lângă sertar.

Își promise ca de data asta să n-o facă. *Nu-l deschide. O să te facă să plângi.* Dar nu se putu abține. Era singurul lucru legat de el pe care-l mai avea. Trase

sertarul din bucătărie și se uită la teancul de scrisori. Pe prima o scrisese cu furie. Pe-a doua, cu disperare. A treia, cu insulte.

Toate emoțiile de la A la Z, cu un mesaj în comun..

„Lasă-ne să facem iarăși parte din viața ta, Christopher, te rugăm.”

Toate plicurile nedeschise – de la cele mai vechi, îngălbenite, până la cele noi, albe – cu același mesaj, ștampilat cu indiferență.

SE ÎNAPOIAZĂ EXPEDITORULUI.

Mama lui Christopher împinse la loc, cu un pocnet, sertarul. Nu voia să-și dea frâu liber lacrimilor. Nu azi. Avea prea multe de făcut. Să stea, de pildă, în bucătăria caldă și să se uite afară, în ger. Amintindu-și de fiul ei din vremea când era doar un băiețel și o venera. Nu de adultul care o privea cu același dispreț cu care se uita și ea la propria-i mamă.

Toate aceste vieți, blocate în mintea ei, ca un disc ce repetă la infinit același final de melodie. Fără să ajungă nicăieri. Nu mai fusese oare aici? Nu mai stătuse în bucătăria caldă, singură cuc, așteptând ca el să se întoarcă acasă din frig? Trăgând cu ochiul în stradă, cu nădejdea că poștașul avea să apară cu un mesaj? Nădăjduind. Rugându-se. Să-i aducă și ei, măcar o dată, un plic pe care să nu scrie „SE ÎNAPOIAZĂ EXPEDITORULUI”. O scrisoare de la fiul ei care se făcuse mare, scrisă de mâna lui. *Mami, îmi pare rău. Mami, știu că ți-a fost greu. Mami, ai renunțat la viața ta pentru mine și nu te mai urăsc pentru asta. Te înțeleg acum. Și ești și acum eroina unui băiețel.*

Mama lui Christopher își lăsă capul în palme și plânse. Vocea i se răsfrânse în pereții bucătăriei și, o clipă doar, se gândi la lacrimile ei ca la niște copaci care cad în mijlocul codrului, unde nu are cine să-i audă.

Cioc. Cioc.

Își ridică privirea, cu inima cât un purice. Dădu fuga la ușă. Instalase o fantă pentru corespondență fiindcă nu mai îndura să se tot ducă la căsuța poștală. Sau Jerry n-o lăsa să iasă din casă fără el? Nu mai ținea minte.

— Cine e? strigă ea.

Dar poștașul nu răspunse. Nu răspundea niciodată. Se mulțumi să strecoare corespondența prin fantă, ca o școlăriță care trimite bilețele în timpul orei, și plecă. Nu-i văzuse fața nici măcar o dată.

Mama lui Christopher se lăsă în genunchi și apucă teancul de plicuri răsfirate pe podea. Dădu deoparte cupoanele promoționale și cataloagele, găsind până la urmă ce căuta. Nădejdea își recăpătă locul obișnuit, în nodul din gât. Întoarse plicul și văzu inscripția.

SE ÎNAPOIAZĂ EXPEDITORULUI.

Plicul se deslușea cu greu printre lacrimi. Precum cataracta din ochii unui bătrân. De ce se tot gândea la un bătrân când se întâmpla asta? Își adună demnitatea pe care o mai avea. Se duse în bucătărie și deschise sertarul. Era pe cale să mai arunce un vreasc în focul de-o viață al dezamăgirii sale și să urce pentru un pui de somn de după-amiază, sperând că de data asta nu va avea coșmarul cel oribil cu tatăl lui Christopher înjunghiindu-și, iarăși și iarăși, fiul.

Dar se opri.

Mai aruncă o privire afară, în curtea rece. Leagănele se mișcau în bătaia vântului. Amintindu-i de Christopher. Amintindu-i de ceva important. Mâna lui pe pieptul ei. Când fusese asta? Se uită la lumina de dincolo de leagăne. Răsărise soarele. Îi amintea, fără vreun motiv anume, de o dimineață de Crăciun. De Christopher, întrebând dacă soarele era tatăl luminii. Și, dacă da, cine era mama luminii?

Mama lui Christopher ridică în lumină plicul cu scrisoarea și se uită la umbra dinăuntru, ca un copil care caută o bancnotă ascunsă în felicitarea de Crăciun. Își amintea când o scrisese. Și-l amintea pe Jerry spunând că nu merită nici timbrul lipit pe ea. Asta înainte să o mai pricopsească cu un ochi învinețit, la ultima lor discuție.

Nicio discuție! Luptă, mami! Trezește-te!

Își aminti că pusese în plic o scrisoare de-o pagină.

Însă înăuntru erau acum două foi.

Mama lui Christopher făcu, atunci, singurul lucru pe care nu se gândise să-l facă în toți acești ani de dezamăgire.

Deschise plicul.

Scoase pagina scrisă de ea. Apoi mai scoase o foaie și, văzând pe ea scrisul de mână al fiului ei, începu iarăși să plângă. Era așa cum fusese odată, când era copil. Și se chinuia să scrie și să citească. Odată, când avea nevoie de ea. În vremea când încă era eroina băiețelului ei.

Mami, te iubesc. Și-acum deschide-le pe toate.
Tot ce trebuie să știi e acolo.

Capitolul 125

Christopher se opri în fundătură, cu cheia în buzunar, uitându-se la omul amabil. Așa de calm. Așa de blând. Așa de răbdător și de politicos. Fără chip înspăimântător. Doar un zâmbet liniștitor cu șiruri de dinți de lapte drepți, de un alb perfect.

— Nu trebuie decât s-o omori pe doamna șuierătoare și, îți promit, totul va fi bine, zise.

Christopher se uită în lungul străzii. Bărbatul în uniformă de școlăriță era voios și inocent.

— Nu vreau să fac rău nimănui, Christopher, zise omul cel amabil, îmi vreau doar libertatea. Atât.

Bărbatul în uniformă de școlăriță se retrase între tufe.

— Vreau să ies din închisoarea asta și să săvârșesc și eu fapte bune. Îl vezi pe bărbatul din tufe? Știi ce i-a făcut unei fetițe?

— Fă să se oprească! țipă bărbatul în uniformă de școlăriță.

— A fost oribil. Și acum știe asta. Vreau doar ca oamenii răi să nu-i mai chinuie pe cei buni. Asta-i tot ce încerc să fac.

Oamenii-căsuță poștală gemură și se traseră de cusături. Strada era așa de gălăgioasă, încât Christopher nu mai auzi pe nimeni în pădure, cu toate că știa că-s acolo. O simțea pe doamna Henderson, în lumea reală. Își vedea soțul așezat la masă în bucătărie. Plângea de bucurie. Se întorsese acasă! În sfârșit, acasă iar! Străbătea bucătăria cu pași mari ca să-l cuprindă în brațe. Apoi, nu se știe de ce, nu se putea opri să nu pună mâna pe cuțit și să-l înjunghie.

— NU! Nu vreau să moară acum! S-a întors, în sfârșit, acasă!

Christopher ridică privirea. Strada era tăcută. Ochii omului cel amabil căpătară o culoare frumoasă, verde. Mirosea a tutun de pipă. Era omul pe care și-l amintea Christopher. Cel care-i dăruise o casă mamei lui.

— Și oamenii din oraș? întrebă Christopher.

— Vrei să-i salvezi pe cei care ți-au făcut rău ție și mamei tale? întrebă omul cel amabil.

— Da, domnule.

— N-o să mai fie pe lume nimeni ca tine, zâmbi omul cel amabil privindu-l pe băiețel și înclinând a încuviințare capul. Odată ce mă eliberezi pe mine, poți să-i eliberezi și pe ei.

Christopher se uită în ochii omului cel amabil, înțelepți și îndurerați.

— Cum să am încredere în dumneata?

— Nu trebuie să ai încredere în mine. Ești puternic. Atotștiutor. Ești Dumnezeu aici. Poți salva pe cine vrei. Totuși, cineva trebuie să moară pentru ca restul să trăiască. E ori doamna șuierătoare, ori mama ta. Altă alegere nu e. Îmi pare rău.

Rosti cuvintele și tăcu. Chipul îi rămânea încremenit și solemn, însă Christopher îi simți gândurile, jucându-se de-a v-ați ascunselea. N-avea de gând să-l lase pe Christopher să se sinucidă, cum făcuse David. Alegerea era bătută în cuie.

Doamna șuierătoare sau mama lui.

Christopher se uită la omul cel amabil, apoi către doamna șuierătoare, făcută ghem în curtea lui, chiar lângă stradă. Gâfâia ca un cerb lovit de mașină.

— Îmi pare rău, rosti către ea.

Apoi porni într-acolo. Doamna șuierătoare țipa, dincolo de control. Îngrozită. Zvârcolindu-se de durere.

— NU! OPREȘTE-TE! imploră ea.

Christopher se apropie și o apucă de braț pe doamna șuierătoare.

— AI IEȘIT DE PE STRADĂ! se văietă ea.

Christopher simți soarta lumii. Doamna șuierătoare se zbătea în strânsoarea lui. Îi simți chinul. Suferințele lumii întregi. Toate momentele în care doamna șuierătoare încercase să-l avertizeze, să-l facă să se sperie. De-o eternitate era aici. Era extenuată. Torturată la sânge. Christopher începu s-o tragă spre stradă.

— NU! NU! țipă.

Strada începu să forfotească precum uleiul încins în tigaie. Bărbatul în uniformă de școlăriță se ascunse cu mai multă vioiciune printre tufe. Cuplul începu să se sărute din ce în ce mai intens, până ce îndrăgostiții ajunseră să-și înfulece fețele. Broaștele nu izbuteau să sară din oală. Pavajul era fierbinte precum o sută de miliarde de stele. De suflete. Arzând.

— NU-L MAI AJUTA! se rugă doamna șuierătoare.

Christopher văzu, în ochiul ei, o imagine. Alerga prin desișul codrului, căutând disperată ceva. Îl descoperea pe David îngropat sub pământ. Îl dezgropa cu mâinile goale și-l ridica în brațe. David era îngrozit. Avea grijă de el. Îi dădea mâncare. Îi arăta unde să se ascundă. Unde să doarmă. Unde să se îmbăieze. Vreme de cincizeci de ani fuseseră nedespărțiți. Era straja lui. Aici, David îi era ca un fiu.

— Cine ești? întrebă Christopher.

— AI IEȘIT DE PE STRADĂ! țipă ea.

— Te rog, spune-mi cine ești, o imploră.

— NU-L MAI AJUTA! își răcni cuvintele, greu de deslușit de-acum, doamna șuierătoare.

Christopher o trase la marginea peluzei. Strada era la o palmă distanță.

— Trebuie să-mi spui! zise.

Ea întinse brațul și-i atinse cu blândețe mâna. Nu mai avea cuvinte. Cuvintele îi fuseseră smulse prin silnicie. Însă Christopher simți ceva. Se uită în jur și văzu prin ochii ei împrejurimile. Nu cum erau azi. Ci cum fuseseră cu două mii de ani în urmă, când nu existau oameni pe aici. Nici case. Nu era decât liniște. Și stele clipind pe cerul senin, neatins de omenire. Norii erau puri. Cât ai clipi, Christopher văzu creșterea lumii și întinderea peste continente a oamenilor.

Dumnezeu a avut un fiu care a slujit pe pământ.

Doamna șuierătoare îl privi, cu o scânteie de recunoaștere în ochi.

Dar a avut și o fiică.

Christopher îi strânse mâna într-a lui și simți în piele furnicătura electrică a adevărului.

Și ea s-a oferit să-l slujească aici.

Christopher îi simți durerile cu bruma de puteri pe care-o mai avea. Adică nu mare lucru. Căldura din corp îl părăsea. Se ridică apoi, sleit și împuținat, și-l înfruntă pe omul cel amabil.

— Nu, zise Christopher.

Omul cel amabil întoarse capul spre el.

— Ce ai ziS? întrebă cu calm.

Christopher nu răspunse. Omul cel amabil păși spre el.

— Căsuța din copac te-a făcut Dumnezeu. Ți-am dat puterea s-o omori pe eA. Refuzi?

Zâmbi. Dinții de lapte încercau cât de bine puteau să nu arate a colți.

— Eu n-aș face așa ceva, Christopher, zise cu bunătate în glas. Pot să fac ca totul să fie mult mai rău.

Îl cuprinse pe Christopher într-o îmbrățișare caldă, părintească.

— Nu! se văită neajutorată doamna șuierătoare.

Omul cel amabil surâse și-l cercetă pe Christopher ca pe o broască disecată.

— Crezi că ai văzut locul ăsta, băiete, dar nu-i așa. Știi cum arată lumea imaginară fără protecția mea?

Ridurile omului cel amabil începură să i se întindă din coada ochilor, șerpuind ca niște fisuri în pământul pârjolit de secetă. Prin vine îi curgea furie.

— AșA aratĂ dE fapT!

Christopher se uită, terifiat, la norii cei albi, arzând ca mii de suflete ce țipau, cerând sânge și crimă. Nori scălâmbăindu-se, căpătând fețele celor blestemați. Nu mai strigau „Fă să se oprească!” Acum răcneau „Mai mult! Vreau mai mult!”

— o sĂ te dau pe mânA unoR oameni foartE răi și O sĂ le spuN că ești un daR veniT din ral, iaR maică-tA o să sE uitE. O să-l laS să te schingiuiascĂ pânĂ n-o să tE mai recunoascĂ nici dumnezeu.

Omul cel amabil țuguie buzele și se întoarse spre Christopher. Băiețelul se uită în ochii lui și văzu că ardeau în culori diferite. Văzu munți topindu-se. O bătălie lungă cât eternitatea. Avea să se întindă și să se răspândească turbată și nimeni n-avea să mai moară. Aveau doar să ucidă și să se uite neputincioși cum fiece palmă de pământ e plină ochi cu oameni, îmbulziți ca vitele în vagoane. Cu ușa încuiată. Cu febra dogorindu-le pielea. Pentru totdeauna.

— Ți-aM daT putereA lui dumnezeu ca s-0 omori. Folosește-O și scoate-mĂ dE aici.

— Dar nu mai pot s-o omor, domnule. Nu mai am puterea.

— ce-aI făcuT? undE al lăsat-O?!

— Am scos-o din mine, ca să n-o poți lua înapoi, răspunse sfidător Christopher.

— undE estE?!?!? undE al ascuns-O?

— N-am ascuns-o. Am folosit-o ca să fac ceva mai puternic decât dumneata.

Omul cel amabil izbucni în râs.

— auzi, mai puternic decâT minE. CinE sĂ fiE?! dumnezeU?!

— Nu, domnule, zise Christopher. Mama lui Dumnezeu.

Christopher îl văzu pe omul cel amabil oprindu-se, simțind prezența din spatele lui. Se întoarse și-o văzu.

Pe mama lui Christopher.

În ochi îi lucea lumina a o sută de miliarde de stele. Vocea ei tună:

PLEACĂ DE LÂNGĂ FIUL MEU!

Capitolul 126

Când eram mică, eram așa de furioasă, încât mi se părea că aș putea să închid ochii și să distrug lumea.

Kate se aruncă asupra lui.

Instinctele sale preluaseră controlul, cum li se întâmpla femeilor despre care auzise că-s în stare să răstoarne mașini dacă le-au prins copiii sub ele. Însă ce simțea ea era mai mult decât adrenalină.

Era omnipotență.

Se propulsă în aer. Corpurile li se ciocniră. Omul cel amabil căzu pe spate, scăpându-l pe Christopher.

— Mami! țipă băiatul.

— Fugi! îi ordonă ea.

Omul cel amabil o îmbrânci în stradă. Căzură amândoi în râul de sânge. Zgâriindu-se. Luptându-se cu ghearele și cu dinții. Toată furia ei de mamă leoaică ieșea la iveală acum. O viață petrecută printre nemernici. Care o bătuseră. O părăsiseră. Toți cei care o trăseseră în jos. Toți cei care o lăsaseră în urmă. Aveau cu toții, acum, un singur chip.

— Vino încoace, spurcatule, zise. Ia-te de cineva care ȘTIE cine ești.

Se năpusti spre el. Nu mai erau vorbe. Doar instinct. Rășchiră unghiile, ascuțite precum cuțitele, și-i sfâșie fața cum despică plugul pământul reavăn. Omul cel amabil țipă. Din gât îi țâșni sânge.

Atacă la rându-i, cu o izbitură sălbatică. Pumnul nimeri în falca ei, rupându-i dinții. Dar Kate învățase de mult să suporte pumni.

Acum învăța să dea și ea cu pumnul.

***

Christopher dădu s-o ajute pe doamna șuierătoare și, chiar în acea clipă, o șoaptă aspră trecu peste străzi, ca o frunză legănată de briză. Era omul cel amabil. Corpul său se lupta cu mama lui Christopher. Însă un firicel din vocea lui era purtat de vânt.

Trezeste-tE…

Christopher se uită și văzu că bărbatul în uniformă de școlăriță încetase să se mai înjunghie.

trezíți-vĂ cu totiI…

Cuplul se opri din sărutat. Copilașii își lăsară jos înghețatele și picioarele de cerb. Bărbatul apăru în ușă, după ce abia aflase de moartea copilului său. O femeie se uită la ceas, așteptându-și partenerul la întâlnirea cu o persoană pe care nu o mai văzuse vreodată. Ceasul înaintase doar o secundă în șaptezeci și cinci de ani.

vreți sĂ sE oprească̆?

— DA! țipară la unison.

Christopher trase de legăturile care strângeau fluierele picioarelor doamnei șuierătoare. Era înfricoșată.

— Ești pe stradă! îl avertiză.

vreți sĂ vi se terminE chinuL?

— DA, TE RUGĂM! îl implorară în cor.

— ÎL vedeți pE băiețeluL dE colO?

Toții ochii se întoarseră spre Christopher. Doamna șuierătoare*scoase un vaiet, smucind de frânghie.

— Ieși de pe stradă! îl îndemnă.

eL estE ceL carE vĂ torturează̆.

— Christopher, fugi! strigă mama lui, sărind asupra omului cel amabil.

Îi astupă gura cu palma, ca să-l reducă la tăcere. Omul amabil își înfipse dinții până la os.

eL estE ceL carE nu vĂ dĂ voiE sĂ plecați.

Christopher văzu cum cuplul adulterin se întoarce spre el.

— bunĂ, christopheR, ziseră.

Mama lui Christopher îl prinse între gambe pe omul cel amabil și strânse. Acesta răcni, cu sângele curgându-i din gură. Însă șoapta continuă.

fiindcĂ dumnezeu e uN ucigaȘ.

Bărbatul în uniformă de școlăriță se ivi printre tufe. Cu cuțitul ridicat.

— bunĂ, christopheR, zise.

așA că trebidE să-L ucidețl acuM!

Christopher slăbi nodul frânghiilor care legau mâinile doamnei șuierătoare. Doamna șuierătoare și le smulse singură de pe încheieturi și trecu la cele care-i legau picioarele.

primuL care-L omoarĂ pE dumnezeu e libeR!

Bărbatul în uniformă de școlăriță îi îmbrânci în calea lui pe cei doi pupăcioși adulterini.

— vino încoace, christopheR. VreaU să-ți arăT ceva.

Omul cel amabil îl privi pe Christopher drept în ochi. Șoapta nu mai era. Căscă gura și scoase un urlet care făcu pământul să se zguduie.

— omorâți-L pE dumnezeU și sunteți liberi!

Cu un gest al mâinii, omul cel amabil transformă albastrul lunii într-un roșu înfocat. Strada bolborosi, însângerată. Broaștele săriră din oală și se întoarseră spre Christopher, cu ochi plini de mânie. Din case se auziră țipete. Ferestrele se făcură țăndări. Ușile caselor se deschiseră. Și toți cei blestemați dădură buzna afară.

— hei, christopheR, rostiră vocile. VreM sĂ stăM de vorbĂ cu tinE.

Se îndreptară spre el în fugă. Luptându-se unii cu alții pentru întâietate.

Mama lui Christopher sări și ea să-și apere fiul. Omul cel amabil o trânti la pământ. Ea întoarse capul și-i rupse cu dinții o bucată din umăr. Omul cel amabil urlă de durere și extaz. Cerbii ieșiră din pădure grămadă. Damnații se repeziră la Christopher. Un singur grup nu se mișca.

Oamenii-căsuță poștală.

Stăteau nemișcați ca un gard care înconjura strada. Cu pleoapele strânse, cusute. Cu gurile înghețate. Ținând fiecare de frânghia care-l țintuia în loc pe următorul. Strada era blocată complet.

Christopher era înconjurat.

Doamna șuierătoare reuși, în sfârșit, să scape de legături. Se ridică și se proțăpi în fața lui Christopher, înfruntând armata omului cel amabil. Se uită iute în toate părțile, căutând o cale de scăpare.

Însă nu era niciuna.

Decât în jos.

Doamna șuierătoare se aplecă spre capacul unei guri de canal și-l apucă bine. Își propti un picior pe marginea străzii, cu mușchii umărului rupându-i-se în fibre minuscule, în vreme ce talpa îi sfâ- râia. Capacul gurii de canal cedă. Îl trase, cu un scrâșnet metalic, deoparte. Din gura de canal ieși o suflare puturoasă.

Christopher se uită în gura de canal. Înăuntru era un întuneric ca de mormânt.

— Afară de pe stradă! zise ea și-l împinse în beznă.

Piciorul lui Christopher nimeri, cu un plescăit, într-o baltă de sânge. Înțelese pe loc că acea canalizare nu era deloc o canalizare. Era mina de cărbune. Întinzându-se pe sub stradă precum venele. Ridică privirea. Doamna șuierătoare se răsuci spre armata omului cel amabil. Christopher fu martor la atacul cerbilor și al celor blestemați. Îi văzu cum se năpustesc cu ghearele și cu dinții. Doamna șuierătoare le rezistă cu dârzenie. Nu voia să lase pe nimeni să se apropie de Christopher. Însă erau prea mulți. O copleșiră. Christopher văzu cum doamna șuierătoare își folosește ultimele puteri ca să tragă la loc, cu un zăngănit, capacul de canal. Și, îndată, zeci de mâini se întinseră în beznă și-o târâră de-acolo, țipând.

Christopher o luă la fugă prin mină. Picioarele abia dacă-l mai țineau. Ciuli urechea, fără să audă însă decât un plescăit de tălpi goale. Se găsea în întunericul cel mai deplin. Ce era pe-aici, prin subteran? întinse mâinile, pipăind bezna ca un orb rămas fără baston.

Și se opri când atinse mâna, țipând.

Vocea îi răsună în tunelul de beton.

— aici E! auzi, deasupra, vocile țipând, ascultați.

Christopher întinse brațele în față. Simți brațul altcuiva. Apoi încă un braț. Se răsuci pe călcâie. Văzu, la treizeci de metri de el, că se stârnise praful. Damnații își săpau drum. Un snop de raze de lună lumină tunelul. Văzu umbrele condamnaților pentru eternitate năpustindu-se prin mina de cărbuni.

— repedE! E pE aici pE undevA!

Christopher se afundă în tunel, grăbit, cu palmele întinse în față. Auzi trupuri frământându-se. Un picior gol frecându-se de perete cu un scrâșnet. Un deget îi atinse părul. O mână dădu să-l apuce.

Deasupra lui, pământul era scormonit. La fel și dedesubt. Tunelul se umplea cu cei blestemați. Copitele cerbilor bocăneau cu zgomot pe strada însângerată de deasupra. Christopher se simți atins de alte mâini. Auzi gemete. Ochii i se obișnuiseră cu bezna. Așa că văzu, în cele din urmă, cine-l înhățase.

Oamenii-căsuță poștală.

Unul lângă altul, ca liliecii atârnând în peșteră, cu capul în jos. Se țineau laolaltă cu ajutorul unei sfori lungi.

Sfoara.

Gândul îi veni ca din senin. Poate că se putea lua după frânghie ca să iasă de acolo. Christopher o văzu întinzându-se în toate direcțiile prin tuneluri. Prin tuneluri care se sfârșeau în ele însele. Se afla într-un labirint.

— christopheR? ziceau în spatele lui vocile. tE vedeM! tE mirosiM!

Se uită peste umăr și-l văzu pe bărbatul în uniformă de școlăriță ca vârf de asalt. Christopher urmă frânghia și mai în adâncul beznei. Trecu pe lângă mirosuri. Pe lângă putreziciune. Pământul, cărbunele și lemnul se amestecau într-o compoziție ca de ciment. Se uită prin crăpăturile tunelului și văzu temelii de case. Țevărie și subsoluri. Vizuini ascunse, bârloguri pentru șobolani și ochi lucitori. Apoi locuințele fură înlocuite cu rădăcini de copac, atârnând din tavan ca stalactitele în peșteră. Era, acum, sub pădurea din Mission Street. Pătrundea tot mai adânc în măruntaiele labirintului. Văzu, în față, ceva ce aducea cu o deschizătură. Trecu alergând prin ea și văzu un dormitor, săpat în tunelul subpământean. Era murdar. Colcăind de ură. Cu fotografii înfățișând doamne și bărbați în pielea goală, cu arsuri de țigară în locuri unde ar fi trebuit să le fie părțile intime.

Pe saltea dormea un bărbat.

Lângă o lumină de veghe, din cele pentru copii.

Christopher văzu, în cealaltă parte a dormitorului, o ușă. Omul de pe saltea era probabil paznicul. De cealaltă parte a ușii se afla ceva. Trebuia să încerce. Era singura cale de ieșire. Trecu tiptil pe lângă saltea. Își văzu, ajuns în dreptul unei oglinzi, imaginea reflectată. Însă nu și fața. Doar ceafa. Bărbatul de pe saltea începu, în spatele lui, să se foiască.

— îL vâneZ pE șeriF acuM, christopheR, zise prin somn omul. ambrosE sE îngroapĂ iarăși dE viu. șI iarășI. ghici ce-O sĂ sE întâmplE cu tinE. SunT pE urmelE talEEEEEEEEEE!

Christopher întoarse capul și văzu umbrele damnaților, grăbindu-se cu toții să fie primii care-l ajung și-l ucid.

I-ar fi trebuit o armată ca să scape.

Christopher ajunse la ușa aflată de cealaltă parte a dormitorului. O deschise, făcând metalul gros să scârțâie în balamale. Trase ușa după el și-o încuie cu un țăcănit zgomotos.

Păși apoi în cel mai întunecat loc în care fusese vreodată.

Aerul din jur se schimbă deodată. Era de parcă se vârâse într-un cuptor. Își ținu un moment răsuflarea, atent la zgomote. Auzi un fâsâit ca de insecte umblând pe o ușă de plasă. Scoase un strigăt, ca să capete un pic de perspectivă, fără să audă însă decât un ecou uriaș, găunos, reverberând din pereți. Își aduse aminte de filmele vechi cu război unde oamenii erau departe de front. La niște kilometri mai încolo era prăpăd. Însă, pentru el, lumea era cufundată în liniște.

Iar ochii începeau să i se învețe cu întunericul.

Și, privind împrejur, văzu lucrul cel mai terifiant din viața lui.

O puzderie de oameni-căsuță poștală.

Erau ca un roi imens, la fel de mare ca luminișul. Christopher se uită în sus și-și dădu seama că se aflau sub arborele giganții.

Oamenii ăștia erau rădăcinile. Păzeau singura ieșire spre suprafață. Era prins în capcană. Christopher se uită în lungul sforii care-i ținea laolaltă pe oamenii-căsuță poștală. Trebuia să găsească persoana care ținea capătul frânghiei. Unde începea totul? Sfoara ar fi putut să-l scoată de acolo.

Christopher urmă direcția sforii. Era ținută de toți. Corpurile li se legănau ca niște copaci bătuți de vânt, cu brațele ca niște ramuri dansând în briza spurcată. Marionete și sfori. Erau conectați cu toții. Christopher, în fugă, văzu următoarea mână strânsă-pumn. Apoi pe următoarea. Și tot așa, om după om. Adulți. Copii. De toate vârstele. De toate sexele. Trebuia să-l găsească pe păpușar. Pe cel care le ținea tuturor sforile. Alergă mai departe. Din ce în ce mai repede. Nerăbdător să ajungă

la ieșire. Auzi bubuituri în ușa încuiată și-și dădu seama că se întorsese la intrare.

Era un cerc.

Un șir închis.

Nu exista niciun păpușar.

Țineau cu toții sforile.

Christopher se uită lung în întunecime. Nu exista viață acolo. Nici moarte. Doar eternitate. O sentință pe viață, după ce încetau cu toții să moară.

Se afla în Valea Umbrei Morții.

Christopher închise ochii și se lăsă în genunchi. Își împreună palmele și se rugă pentru salvare. Pentru mama lui. Și pentru doamna șuierătoare. Pentru David Olson. Pentru șerif și pentru Ambrose. Lista de nume era la fel de întinsă ca șirul de oameni-căsuță poștală. Doamna Keizer. Madam Collins. Domnul Collins. Brady. Jenny. Eddie. Mike. Matt. Ba chiar și pentru Jerry se rugă. În special pentru Jerry.

— Te rog, Doamne, poți să mă iei pe mine dacă e nevoie. Doar salvează-i pe ei.

Din întuneric se ivi deodată un braț și apucă mâna lui Christopher. El țipă și se răsuci iute. Brațul nu voia să-i dea drumul, așa că îi luă o secundă să-și dea seama că-i vorba despre altceva. Nu rupea nimeni carnea de pe el, nu încerca să-l înhațe. Era doar o atingere ușoară.

Christopher descoperi brațul și o încheietură cu cicatrici. Ridică tot mai mult ochii și zări, în cele din urmă, chipul ultimului om-căsuță poștală din roi.

Era tatăl lui.

Capitolul 127

Ochii îi erau cusuți strâns.

Tatăl lui Christopher era într-o cadă de porțelan. Cu haine de spital pe el. Fundul pantalonilor de pijama era ud. Nu de la apă. Ci de la sânge.

tăticul tău e țicniT

Christopher mai făcu un pas spre el. Cicatricile tatălui său erau încă ude. Încă picurau. Umpleau pentru totdeauna cada.

PIC. PIC.

În spatele lor se auzeau bătăi furioase în ușa de metal. Condamnații pentru eternitate soseau.

— Tati? rosti Christopher întinzând brațul și luând mâna tatălui său.

Își aminti înmormântarea. Priveghiul. Încăperea cu scrumiere. Cum sărutase fruntea tatălui său. Lipsită de viață. Fără vreo scânteie electrică. Și mâna, atât de rece.

Doar că mâna, acum, era caldă.

— Tati, chiar tu ești? întrebă Christopher.

Tatăl lui zvâcni. Gemu printre buzele cusute. Christopher simți avertizarea omului cel amabil arzându-i urechile.

Am tăiat ața care ținea închisă gura unei fetițe și a surorii ei.

Au încercat să mă mănânce de viu.

Băgă mâna în buzunar, căutând ceva cu care să taie sfoara. Și o găsi, aspră și zimțuită.

Cheia doamnei șuierătoare.

Se înălță pe vârfuri și duse cheia la gura tatălui său. Începu să frece sfoara cu zimții cheii. Tatăl lui își mișcă mandibula, înghețată și înțepenită după atâția ani.

— Christopher? întrebă cu voce slabă. Tu ești?

— Da, tati, încuviință Christopher.

— Ești viu?

— Da.

Bărbatul izbucni în plâns.

— De o mie de ori te-am văzut murind, zise. Te tot îneci în cadă.

— Nu, tati. Nu eram eu.

Tatăl lui cugetă o clipă, încrețindu-și fruntea, până ce se ivi o amintire.

— Nu cumva eu am murit, de fapt, în cadă?

— Ba da, tati.

— Îmi pare rău că v-am părăsit așa.

— Știu că îți pare.

— Să mă uit un pic la tine, dragul meu.

Christopher înălță cheia spre pleoapele cusute și tăie ațele groase care-l făceau orb pe tatăl lui. Trase de ață, o scoase cu totul și-o lepădă pe jos. Tatăl lui deschise ochii, uluit, de parcă grota aceea întunecoasă ar fi fost soarele din înaltul cerului. Clipi ca un nou-născut până ce ochii i se obișnuiră cu lumina. Își privi fiul, cu un zâmbet.

— Te-ai făcut mare de-acum.

Tatăl lui dădu să-l îmbrățișeze, însă îl stânjenea sfoara. Christopher dădu să-l ajute. Când atinse însă frânghia pe care-o strângea în pumn tatăl lui, avu parte de o surpriză. Sfoara aceea nu avea nimic special. Nu era făcută din oțel. Îi amintea de filmul acela vechi cu elefanți, văzut cu mama lui. Era acolo un elefănțel legat de-un par cu un lanț de oțel. Puiul se smucea, încercând să scape, însă lanțul nu ceda. Văzuse apoi un elefant ajuns la maturitate, legat de par doar cu o bucățică de funie. O întrebase pe mama lui cum putea crâmpeiul acela de funie să țină legat un elefant așa de mare.

Ea îi explicase că puiul e ținut necontenit în lanț, până ce renunță să se mai zbată.

Și elefanții ajung să creadă că frânghia aceea subțire e încă un lanț.

Christopher cugetă. Nu era sigur că va funcționa, însă trebuia să încerce.

— Tati, zise. Poți să lași de-acum sfoara din mână.

— Pot?

Christopher luă mâna tatălui său într-a lui, cu blândețe. Îi simți clipa morții. Secunda ultimă, când tatăl lui se răzgândise. Voise să trăiască. Nu îndura să fie despărțit de familie. Era însă prea târziu. Ori poate că nu. Niciodată nu era prea târziu.

Tatăl lui Christopher dădu drumul sforii.

Rămase nemișcat o clipă, așteptând parcă să-i cadă cerul în cap. Dar nu se întâmplă nimic. Ieși din cada

plină de sânge. Îngenunche și-și cuprinse în brațe fiul. Cămașa îi mirosea a tutun. Christopher își îmbrățișă tatăl, uitându-se în jur la roiul format din sute de oameni-căsuță poștală. Erau conectați cu toții. Orașul și tunelul. Legați de o sfoară invizibilă. Nu-i ținea nimeni acolo pe oamenii-căsuță poștală. Se țineau unii pe alții. Oamenii-căsuță poștală nu erau soldații omului cel amabil.

Îi erau sclavi.

Christopher le auzi gemetele. Cereau, de fapt, cu toții, să fie eliberați. Christopher le înțelegea, în sfârșit, răcnetele. Furia. Nebunia. Nu mai auzea acum decât cuvântul „ajutor”. Simțea că se aprinsese focul. Și că broaștele din oala cu apă fierbinte nu înțelegeau că dogoarea era o febră pe sub piele. Era în Valea Umbrei Morții, dar valea nu era un loc exterior. Era lăuntrică.

Valea suntem noi.

Christopher apucă sfoara tatălui său și o ținu bine. O duse la gură, trase aer în piept și împinse cuvintele pe sfoară. Ca un copil jucându-se de-a telefonul cu două cutii de tinichea.

— Acum sunteți liberi.

Capitolul 128

Șeriful simți cum i se urcă sângele la cap. O văzu moartă pe fetița cu unghii date cu ojă, pe patul ei de spital. Dădu să fugă la ușă, să cheme vreun doctor, cum făcuse deja de o sută de ori. Era ca un hamster pe roată, încercând să depășească un trecut care, mereu, i se întindea înainte. Nu-i mai trecuse prin cap că n-avea de ce să alerge.

Până acum.

— Acum ești liber.

Nu-și dădu seama de unde se aude vocea. Însă o simți în minte ca pe o sămânță plantată în sol. Șeriful încetă să alerge. Se întoarse și reveni lângă patul ei. O privi. Cu inima frântă. Îngenunche. Un bărbat cât un urs, simțindu-se deodată mărunt. Șeriful închise ochii și-o cuprinse în brațe ca un tată. Văzu o lumină albă dansând în spatele pleoapelor.

Când deschise ochii, o văzu în fața lui pe fetița cu unghiile date cu ojă. Doar că nu mai era o fetiță. Se făcuse mare. Avea cam treizeci de ani de-acum. Un zâmbet cald și ochii vii. Îmbrăcată într-un halat de spital. Cu un bebeluș în brațe. Copilașul dormea.

— Unde suntem? zise șeriful.

— În spitalul Mercy. Ești bunic.

— Chiar?

Ea zâmbi, răbdătoare. Șeriful văzu nuanțele din ochii ei albaștri. Străfulgerări de lumină parcurgându-și propriul univers.

— Ce-i, ai uitat? întrebă. Te-ai întors în salon cu laptele și ai terminat povestea de citit. M-ai luat acasă, la primul meu Crăciun adevărat. M-ai dus departe de oraș, ca să fiu în siguranță. Am crescut într-o casă mică din Mill Grove. M-am dus la școală. Am jucat în piese cu colegii. Am ajuns chiar s-o joc și pe Annie într-o seară, când s-a îmbolnăvit Mary Kosko. Am terminat liceul. M-am dus la facultate, la Pitt. Ai plâns la toate festivitățile mele de absolvire. M-ai condus la altar. Am dansat la nunta mea. Nu-ți mai amintești?

Își lăsă brațul peste al lui. Mâna îi era caldă și netedă. Ca a unui înger.

— Acum îmi amintesc, zise el. Țin minte totul.

— Deci ții minte și că ți-am spus că o să fii bunic. Și că ți-am zis că e băiat. Și că soțul meu și cu mine am decis să-l numim Bobby… după omul care mi-a salvat viața.

Șeriful își coborî privirea spre nepotul lui, care dormea liniștit. Se simți cuprins de un fluviu de amintiri. Amintiri dintr-o viață întreagă. Viața pe care ar fi putut s-o aibă ea. Ajunsese s-o trăiască zi de zi. Pentru totdeauna. Șeriful ridică privirea spre fiica lui, care-i răspunse cu un zâmbet, lăsându-și palma peste a lui. Îi atinse locul unde se scărpinase până la os. Și, fără veste, mâncărimea dispăru. Pielea i se vindecase.

— Dumnezeu nu e un ucigaș, tati, zise.

Șeriful înclină bărbia, simțind pe obraz umezeala lacrimilor. Nici nu-și dăduse seama că plânge.

— Pot să stau aici, cu tine? întrebă.

— Încă nu, tati. Trebuie să-ți trăiești viața, înainte să ajungi în propriul tău Paradis.

Șeriful, zguduit de suspine, o îmbrățișă.

— Avem nevoie de ajutor, tati. Suntem în mijlocul unui război. Și băieții buni trebuie să-l câștige de data asta. Trebuie să te trezești chiar acum. S-o ajuți. E chiar lângă tine. Trebuie doar să deschizi ochii.

— Dar îi am deschiși.

— Nu, tati. Eu sunt în spatele pleoapelor tale. Trebuie să deschizi ochii.

Șeriful întinse o mână nesigură și atinse ața care-i ținea prinse pleoapele. Atinse cu degetele cusătura care-i pecetluia buzele. Simți în mână sfoara.

— Dă drumul sforii, tati. E chiar lângă tine. Salveaz-o.

Șeriful îi făcu un semn de încuviințare fiicei sale adoptive. Lepădă sfoara și trase de cusăturile care-i țineau ochii închiși.

— Acum ești liber.

Șeriful deschise ochii. Adevărații săi ochi. Se uită prin pădure și văzu mii de oameni-căsuță poștală, șiruri întinse până departe, în zare. Gemeau și se zvârcoleau cu toții. Încercau să găsească o cale de a se elibera. Lăsă din mână sfoara și se întoarse spre dreapta, așteptându-se să dea cu ochii de Kate Reese.

Însă văzu o fetiță cu ochi și buze cusute. Îngenunche și-i luă blând frânghia dintre degete. Îi desprinse copcile de pe buze și-i îndepărtă ața care-i ținea pleoapele strânse.

— Sunt polițist, scumpo. Am venit să te ajut.

Fetița deschise ochii și-i căzu în brațe, plângând. Șeriful o strânse la piept. Ar fi știut-o pe fetița asta în orice împrejurare. Numele ei era Emily Bertovich.

Fetița îl cuprinse pe după gât și căldura din palmele ei se revărsă în el. Văzu, într-o clipă, un șir de imagini. Bărbatul care o răpise de pe alee. Frica ei. Durerea. Locul în care-i era îngropat trupul. Și, în sfârșit, liniștea.

— Vrei să le spui părinților mei toate astea? întrebă ea.

Șeriful încuviință, cu ochii în lacrimi.

— Da, Emily, zise. Acum ești liberă.

Capitolul 129

Mâinile lui Ambrose scurmau prin mormântul fratelui său mai mic. Simțea că se pierde și el în adâncul pământului rece. În gură avea țărână. Și în ochi. Pe corpul lui se târau râme. Se îngropa de viu, dar nu se putea opri. Trebuia să descopere corpul fratelui său. De data asta îl putea salva pe David. Își putea îmbrățișa iarăși fratele.

— Acum ești liber.

Ambrose nu-și dădu seama de unde se auzise vocea. Din pădure, de deasupra lui? Din străfundul pământului? Să fi fost în capul lui doar? Nu știa, așa că n-o băgă în seamă. Continuă să scormonească pământul cu degetele. Nu-și putea lăsa fratele să moară iarăși. Nu putea permite…

— Acum ești liber.

De data asta nu putea fi confundată cu altceva. Vocea era limpede și răsuna printre ramuri. O voce de copil. Cristalină și inocentă. Îndemnându-l să facă sigurul lucru pe care nu fusese dispus să-l săvârșească în ultimii cincizeci de ani.

Să lase trecutul în urmă.

Ambrose se opri din săpat. Îngenunche fără un cuvânt în pământul afânat și, în loc să scurme țărâna cu degetele, își lăsă capul în palme și plânse. Tristețea și vina îi părăsiră corpul, iar amintirile îi reveniră. Copilașul adus de la spital de mama lui. „Îl cheamă David.” Fratele său mergând de-a bușilea, apoi pășind, apoi alergând, coborând pe iedera de pe ziduri. Ducându-se în pădure, ca să salveze o lume care-i greșise atât de mult.

— David, îmi pare rău că nu te-am putut salva.

Bătrânul se ridică, lăsând să-i cadă pământul de pe umeri. Scoase capul deasupra și-și umplu cu aer proaspăt plămânii. Se uită prin haloul din ochi și văzu cum iese din umbre ceva.

O lumină.

Se opri în fața lui, levitând ca un nor cu toate fulgerele prinse înăuntru. Ambrose duse la gură degetele tremurătoare și-și scoase un fir de ață rămas în colțul gurii. Buzele îl usturau. Apoi rămase cu gura

căscată dându-și seama că buzele îi fuseseră cusute. Își pipăi și ochii. Erau cusuți cu aceeași legătură drăcească.

Ambrose trase de ața groasă și-și eliberă ochii. Văzu unde se afla de fapt. Nu exista nicio grădină. Nicio căsuță din copac. Niciun mormânt. Era doar pădurea, cu vreo mie de alte persoane. Se eliberau cu toții din cusături. Erau ca un goblen mare care se deșira. Și lumina dinaintea lui nici măcar nu era lumină.

Era David.

Tot ca un băiețel arăta. Sfrijit. Cu dinții din față lipsă. Doar că limba îi fusese înlocuită cu una de șarpe. Ambrose își văzu fratele acoperindu-și gura cu palma, rușinat. Exact ca veteranii cu mădulare pierdute, ale căror răni îi făceau străini în propriile oglinzi. Ambrose scutură din cap și, cu blândețe, îndepărtă palma de pe gura frățiorului său.

— N-ai de ce să te rușinezi. Ești un erou.

David zâmbi. Ambrose deschise larg brațele și frățiorul său i se lipi de piept. Mirosea a mănuși de baseball. Și încă avea claia aia uluitoare de păr.

— Îmi pare rău, David. Îmi pare rău.

Davis se eliberă din îmbrățișare și clătină din cap. Nu. Apoi se puse într-un genunchi și trasă ceva cu degetul în țărână. Ambrose văzu trei cuvinte. Și ar fi recunoscut oriunde scrisul de mână, cel adevărat, al lui David.

ACUM EȘTI LIBER.

Capitolul 130

Cuvintele erau purtate de vânt. Se mişcau printre nori și pe întinderea luminișului, răspândindu-se din lumea imaginară în cea reală.

Doamna Keizer stătea în mijlocul luminișului. I se părea că-și vede soțul prin pâclă.

— Te rog, îl imploră. Cum mă chema înainte să te cunosc? Nu pot trăi dacă nu-mi știu numele.

— Sigur nu vrei să mai fii doamna Keizer? întrebă vocea.

— Da! țipă ea.

Soțul ei se opri, zâmbi și pocni din degete.

— Gata. Nu mai ești doamnA KeizeR.

Îi luă, pe loc, numele Keizer, lăsând-o fără niciun nume. Nu se măritase nicicând. Nu avusese o fată frumoasă pe nume Kathy. Corpul începu să i se veștejească. Mâinile îi fură cuprinse de artrită și șoldul rupt începu s-o doară. Era de parcă îmbătrânise cu cincizeci de ani în cincizeci de secunde. Auzul îi slăbi. Mintea. Memoria. Doamna Keizer stătea în mijlocul luminișului. I se părea că-și vede soțul prin pâclă.

— Te rog, îl imploră. Cum mă chema înainte să te cunosc? Nu pot trăi fără să-mi știu numele.

— Sigur nu vrei să mai fii doamnA KeizeR? întrebă vocea.

Numai că, de data asta, doamna Keizer n-o auzi. Auzi altceva.

Cuvinte purtate de vânt. Sau erau înăuntrul minții ei?

— Acum ești liberă.

Doamna Keizer se opri. Momentul avea ceva familiar. Era sigură că mai făcuse asta cu doar cinci minute în urmă. Zisese da, iar soțul îi luase numele Keizer. Nu mai ajunsese să se mărite. S-o aibă pe Kathy, frumoasa ei fiică.

— Sigur nu vrei să mai fii doamnA KeizeR? repetă soțul ei.

Doamna Keizer se răsuci pe loc. Se uită, prin luminiș, la fetița care îngheța de frig în curtea din spate.

— Nu. Vreau să fiu doamna Keizer, zise. Fetei mele îi e frig.

Apoi, reușind cu greu să se miște, păși înapoi către Kathy.

— cE? dacĂ O lași ÎN bucătăriE îți ruP gâtuL, Al naibii sĂ fii, lynN!

Doamna Keizer nu-și ascultă soțul. N-avea decât s-o bată cât poftea, de data asta. Nu-i mai păsa. Fata ei îngheța în curte. Și nu voia ca fetei sale să-i mai fie frig vreodată.

— dacĂ O lași ÎN bucătăriE, al plecaT diN casA astA. Poți sĂ fii iarăși o târfĂ dE doi bani, lynN…

— Wilkinson, rosti cu voce tare. Mă numesc Lynn Wilkinson.

Deschise ușa și-și aduse fetița înfrigurată înapoi în bucătăria caldă.

— Kathy, zise. Acum ești liberă.

Madam Collins își privi mama. Se simțea, deodată, ca o fetiță. Își aminti cum o înfășură mama ei în prosop după ce ieșea din cadă. Cum acopereau aburii, ca o ceață, oglinda. Madam Collins nu mai simțea frigul. Însă altcineva îl simțea. Cineva care se afla chiar acolo, în curtea din spate.

Se întoarse și-și văzu fiul, pe Brady, în adăpostul câinelui, dârdâind. Deschise ușa și-și aduse copilul înfrigurat în bucătăria caldă. Soțul ei i se alătură. Erau iarăși o familie.

— Brady, îmi pare rău, rosti ea. Acum ești liber.

Cuvintele se răspândeau prin luminiș. Doamna Henderson scăpă din mână cuțitul și-și luă de braț soțul. Doamna Lasko puse jos sticla cu băutură. Jerry nu-și mai flutură brațele și nu se mai lovi singur.

Jenny Hertzog auzi vocea dulce a mamei:

— Oprește-te, Jenny. Nu-l mai îneca!

Jenny încetă să-și mai împingă în apă fratele vitreg și își rupse firele care-i țineau strânse buzele. Cât ai clipi, adevărul îi țâșni ca un puhoi din gură. Tatăl ei auzi. Tatăl ei își smulse firele care-i țineau pleoapele lipite. Gata cu tăcerea. Începea vindecarea.

Cuvintele străbătură luminișul și ajunseră la Ed Specialul, la Matt și Mike, la părinții lor și la urechile întregului orășel. Eliberându-le mințile. Urmară trupurile. Febra scăzu. Mâncărimile se opriră. Frica și nebunia se topiră. Broaștele săriseră din oalele cu apă

clocotită pe care le purtaseră cu toții sub piele și nu mai erau în primejdie. Gripa dispăruse.

— Acum sunteți liberi.

Capitolul 131

Mama lui Christopher și omul cel amabil se prăbușiră pe stradă. Degetele ei încercau să-i scoată ochii. Ghearele lui săpau în carnea ei. Îi răspundea pe măsură, însă puterile începeau s-o părăsească. Avertizarea lui Christopher îi răsună în minte.

Puterea are un preț.

Dădu înapoi, împleticindu-se. Omul cel amabil o încolăci ca un șarpe. Pielea lui se întinse peste gura ei. Își pregăti acul și ața, gata s-o coasă pentru eternitate. Îi șopti în ureche. Kate simți nebunia lumii întregi. Răutatea care-l făcea pe Dumnezeu să lăcrimeze. Cu fiecare cuvânt se simțea din ce în ce mai slăbit.

— Kate, fiul tău e pe cale să fie mâncat de viu. Există doaR o cale să-l salvezi acum.

Kate o văzu pe doamna șuierătoare. Cerbii îi dădeau târcoale precum rechinii când simt miros de sânge. Cei blestemați pentru eternitate îi săreau în spinare. Unul după altul. Mușcând. Zgâriind. Apucând.

— ChristopheR ți-a dăruit puterea lui. Dacă o omori, o să-ți dau drumul.

Mama lui Christopher simți cum pleoapele îi întind pe retină o peliculă de umezeală. Ochii îi ardeau de febră. De viziuni. Era atotputernică, însă aceasta era lumea lui. Îl vedea. Era înfiorat. Și înfiorător. Arzând de furie rece.

— Am cunoscut prea mulți bărbați ca tine, zise.

— Ba nu, katE, răspunse el.

Și îi cusu gura.

— N-ai mai cunoscut pe nimeni ca minE.

Apoi omul cel amabil rupse cu dinții o bucată din gâtul mamei lui Christopher. Era pretutindeni și nicăieri. Toți și niciunul.

— Așa că, dacă n-o omori, o să devii eA.

Kate i se împotrivi din toate puterile. Zdrobită și însângerată. Dar până la urmă, el stoarse din ea sângele cum storci apa dintr-un burete, apoi o azvârli pe stradă ca pe un gunoi. Ateriză, zgâriată, chiar lângă doamna șuierătoare. Cerbii și damnații începură să le dea târcoale. Nu se puteau lupta singure cu toate forțele

infernului. Le-ar fi trebuit o armată. Însă măcar fiul ei scăpase. Doar asta conta.

— Mami.

Mama lui Christopher se întoarse și-și văzu fiul.

Ieșind din marginea pădurii.

Singur.

— NU! țipă rupându-și firele de la gură. LASĂ-MĂ PE MINE! FUGI! FUGI!

Cerbii se năpustiră spre el.

— E în regulă, mami, zise Christopher.

— IEȘI DE PE STRADĂ! țipă doamna șuierătoare.

— Nicio grijă, răspunse el. Am sosit.

Mama lui Christopher încercă să se ridice. Bărbatul în uniformă de școlăriță ieși din tunel alături de restul celor blestemați pentru eternitate și îi atacară, toți, fiul.

***

Christopher nici nu-i băgă în seamă, ci păși netemător afară din desiș. Simțea zvonul vocilor vibrând prin sfoară. Vocile nu-i mai despicau țeasta ca înainte. Nu mai avea migrenă. Nici febră. Nu făcea decât să asculte vocile care se auzeau prin sfoară.

Trecutul tuturor. Secretele. Inocența pierdută. Durerea. Identitatea. Dezamăgirea. Furia. Nedumerirea. Regretul. Vinovăția. Iubirea. Pierderea. Vocile întregii umanități. Nu era durere. Ci putere. Frica nu este frică. E o ațâțare care se teme de propria-i lumină. Lumea întreagă i se înșira înainte. Toți oamenii de pe planetă. Christopher nu mai simțise o asemenea iubire. Asemenea speranță. Asemenea recunoștință. Toate sufletele, până la unul. Le știa numele, iubirile, speranțele și visurile. Îi știa pe ei toți și era ei toți. După cum și ei erau el.

— Acum sunteți liberi.

Christopher îi simți pe oameni rupându-și firele ca niște elefanți care-și dau deodată seama că un capăt de sfoară nu e un lanț. Deschiseră ochii ca niște mineri care văd soarele după o sută de ani în subteran. Își smulseră ațele care le țineau gurile închise. Cuvintele se întinseră prin vale. Prin pădure. Peste luminiș. Lupta nu se terminase. Omul cel amabil nu câștigase.

Războiul își urma cursul și băieții cei buni aveau de gând să lupte până la ultimul. Nu le trebuia o armată.

Ei *erau* armata.

Capitolul 132

Christopher ieși din pădure însoțit de Ambrose, de David, de șerif și de încă o mie de oameni-căsuță poștală. Se uitară în lungul străzii, unde se aflau alți oameni-căsuță poștală, înșirându-se cât vedeai cu ochii. Firele de la gură erau lepădate la picioarele lor. Pleoapele li se desfăcuseră. În sfârșit vedeau.

În tăcere, privirile lor se îndreptară către omul cel amabil. În ochi le strălucea o furie care dura de veacuri. Pentru tot chinul. Pentru milioanele de dăți în care-i făcuse să asiste la moartea celor dragi. La suferința unei mame. La abuzul unui copil. Christopher luă sfoara în mână și energia îl străbătu în vreme ce vorbea.

— Acum suntem liberi, spuse.

Lăsă sfoara să cadă.

Și oamenii-căsuță poștală o luară la fugă spre omul cel amabil.

În fruntea lor, se afla tatăl lui Christopher.

Kate rămase fără grai. Ba chiar uită, o clipă, unde se află. Chiar și după ce văzuse atâtea, nu știa încă dacă el e real. Dar privirile li se întâlniră și ea simți șoaptele călătorind dinspre ochii lui către ai ei. Știu că îi pare rău după dragostea lor pierdută. Știu că-l socotește pe șerif un om de ispravă. Știu că-și ia rămas-bun. Deocamdată.

— Stai… unde te duci? întrebă.

— De data asta o să-mi apăr familia, zise el. Te iubesc, Katie.

Și, zicând asta, își sărută soția. Toate regretele și mâhnirea ei dispărură într-o clipită de pace. Apoi el se răsuci pe călcâie și porni în fugă către omul cel amabil, strigând către ceilalți oameni-căsuțe poștale:

— DUPĂ MINE! ÎN LUMINĂ!

Se aruncă asupra omului cel amabil. În momentul în care se ciocniră, tatăl lui Christopher se transformă în lumină. Arzătoare ca un miez de stea. Ca un soare. Ca un suflet. Ridicându-se către rai.

Omul cel amabil țipă, cu pielea arzând.

Piesele de domino se prăbușeau. Ceilalți se ținură după tatăl lui Christopher și se năpustiră cu toată viteza spre omul cel amabil. Îi săriră în spinare cum sar puricii

pe câine și se făcură lumină orbitoare. Înălțându-se spre cer ca scânteile dintr-un foc de tabără. Mesajul se răspândi peste tot.

— Suntem liberi!

Oamenii-căsuță poștală veneau necontenit. Călcându-i în picioare pe cei damnați. Omul cel amabil lovi, la rându-i. Fiecare zvâcnire a brațelor sale puternice îi transforma în scântei, cu zecile, însă nu se opreau. Veneau din ce în ce mai iute. Lumina din ei îi desfăcea ca pe niște cochilii și-i trăgea în văzduh. Eliberați pentru totdeauna. Îi izbi cu pumnii, însă erau prea mulți. Săreau asupra lui, arzându-l cu lumină. Umplând cerul cu stele căzătoare.

Omul cel amabil își pierdea forțele cu fiecare suflet înălțat la cer. Cu fiecare fiu. Fiică. Tată. Mamă. Emily Bertovich îi zâmbi șerifului și alergă direct către inima omului cel amabil, spărgându-se într-un milion de fragmente de lumină. Cerul străluci atât de tare încât cerbii încremeniră, holbându-se ca la un far de mașină imens. Trupurile se strângeau tot mai repede în juru-i, până ce omul cel amabil nu se mai zări. Răcnea de durere, îngropat într-o grămadă de lumină.

Christopher se uită la cer. Văzu cum un nor e pe cale să se alcătuiască.

— Mami? zise, speriat.

Șeriful văzu cerbii clipind și adaptându-și ochii la lumină. Începură să fornăie. Damnații se ridicară greoi în picioare. Ambrose își simți frățiorul trăgându-l de mânecă.

— Ce este, David?

David arătă spre cer. Ambrose se uită cu ochii mijiți la norii care alcătuiau o față. Parcă zâmbea. Cu niște dinți mari. Bărbatul în costum cenușiu.

— MAMI! TREBUIE SĂ PLECĂM ÎN CLIPA ASTA! țipă Christopher.

Până să termine propoziția, mama lui Christopher îl luă în brațe și o porni în fugă înapoi către pădure. Șeriful îi urmă. David și Ambrose se luară după ei, împreună cu doamna șuierătoare, în vreme ce deasupra lor începeau să se rotească nori negri, de furtună.

— chrissStopheR! bubui o voce.

Christopher se uită în urmă, peste umărul mamei lui, și văzu tornade de foc învârtejindu-se cu o viteză imposibilă. Fiecare tornadă arăta ca un colț din gura omului cel amabil.

— niciodatĂ n-O sĂ scapi de minE!

Un talaz de foc li se ridică pe urme. Arzând totul în cale, ca pe niște căsuțe făcute din paie. Se auzi uns scrâșnet și-apoi un BUUM! fantastic, când omul cel amabil se ridică, scuturându-se de trupurile oamenilor-căsuță poștală ca de niște licurici în amurg. Îi văzu pe Christopher, pe mama lui, pe șerif, pe David, pe Ambrose și pe doamna șuierătoare alergând către pădure. Puse piciorul pe preafrumoasa lui stradă și coborî în tunelul său.

Pe culoarul neștiut de nimeni altcineva.

Capitolul 133

Mama lui Christopher alerga cu fiul său în brațe. Cerbii și cei blestemați pe vecie li se țineau pe urme. Christopher simți panica doamnei șuierătoare, a cărei privire alertă măsura neliniștită cărările. Ceva nu era în regulă și ea o știa. Codrul arăta altfel acum.

Unde e ușa?

Christopher simți înfiorarea lui David. În cincizeci de ani, nu mai văzuse pădurea astfel. Copacii se trezeau. Ramurile lor încercau să-i ajungă. Brațe violente, încremenite de secole. Îl simți pe David încercând să-și liniștească mintea și să-l treacă pe Ambrose în zbor pe deasupra, însă ramurile se închiseră deasupra lor, strângându-se ca un tunel. Erau mânați precum vitele la abator.

Christopher privi în urmă. Norii nu mai erau doar nori. Erau fumul unui foc oribil. Le simțea dogoarea. Încercă să-și găsească ochii minții, însă sfoara și oamenii-căsuță poștală îl sleiseră, neajutorat, în brațele mamei. O simți și pe ea, slăbită de încleștarea cu omul cel amabil. Doar instinctul matern îi mai făcea picioarele să se miște cu atâta iuțeală.

— UNDE E UȘA? țipă mama lui.

Christopher văzu, pe cărare, un zid de copaci. Pădurea strângea cercul. Alergau cu toții către o fundătură. Simți, în spatele lor, cum se zguduie pământul.

— știi dE cE îngropăM morții la doi metri suB pământT? întrebă vocea.

Christopher văzu că țărâna se mișcă sub tălpile mamei lui.

— cA sĂ nu îl auziM cânD sE trezesc, christopheR. Și se trezesC cu toții acuuuuum! sosesC!

Simți toți oamenii de sub pământ. Ca niște rădăcini împungând solul.

— UNDE E UȘA? repetă mama lui.

Christopher își liniști mintea. Și găsi amintirea. Mai fusese aici. Șase zile stătuse. Cunoștea acest loc.

— Aleargă, îi zise.

Grupul se uită în față, la zidul de copaci. Cu ramuri ca niște sulițe gigantice, gata să-i străpungă.

— Nu avem pe unde trece! strigă mama lui.

— Nu, e o păcăleală. Ai încredere în mine.

Fără vreo ezitare, mama lui Christopher îi acordă toată încrederea. Alergă drept spre zidul de copaci, gata să se lase ruptă în bucăți de crengi.

Însă copacii nu erau acolo.

Erau doar oglindiți într-o boare de ceață. O iluzie din labirintul omului cel amabil. Străbătură pâcla ca prin oglinda unei cascade și ajunseră la luminiș, de cealaltă parte. Licărea în lumina înfocată a lunii. Ridicară privirile și-l văzură.

Arborele cel uriaș.

Arborele cunoașterii binelui și răului. Frânt și schingiuit. Cu ramurile mișcându-se ca mădularele unei marionete. Pe fiecare creangă, câte o căsuță. Cu umbre înăuntru, zgâriind și izbind în ușă. Ca niște semințe frământându-se într-o ghindă. Gata să iasă la lumină.

— CHEIE! țipă doamna șuierătoare.

Christopher o scoase din buzunar. Ea o înșfăcă și-i duse la ușa cioplită în trunchi. Norii coborau. Chipurile fantomatice se apropiau de ei.

Vântul îi zbură cheia din mână.

— NU! răcni doamna șuierătoare.

Cheia fu luată de vânt și începu să se rotească în jurul copacului. Christopher îl văzu pe David Olson închizând ochii. Îl simți cum se ridică dincolo de durere și-și găsește ochiul minții.

Imaginându-se cum zboară după cheie. Săltând de pe o ramură pe alta. Ușile căsuțelor din copac deschizându-se. Umbrele ieșind din căsuțe și alunecând pe trunchi, pe urmele lui.

— davvvvvvvvviddddddd…

Alte uși de căsuțe se deschiseră. Pe ramuri se iviră, șerpuitoare, umbre. Unele o porniră după David. Altele, către ei.

— chrissttttopppherrrr…

Un banc de ceață se furișă, ca un camuflaj, din toate părțile. Cerbii și damnații se apucară să se joace de-a v-ați ascunselea prin negură. Erau ultimii soldați ai omului cel amabil. Bărbatul din bușteanul scobit pe dinăuntru. Cuplul pupăcios. Bărbatul în uniformă de școlăriță. Toți cu ochii lucind precum cărbunii încinși.

Christopher îi simți ivindu-se din toate părțile luminișului.

Erau înconjurați.

Adulții făcură un cerc în jurul lui Christopher. Cerbii și damnații atacară. Cele două femei se puseră spate în spate, cu Christopher între ele. Cerbii se năpustiră, rupând carnea doamnei șuierătoare cu dinți tăioși ca bricele. Bărbatul în uniformă de școlăriță îi sări lui Kate în spinare. Se apucă s-o lingă pe gât. Mijind ochii, Ambrose văzu umbrele picurând în jos precum seva. Întinzându-se către ei.

— Domnule șerif! țipă.

Șeriful dădu să se întoarcă spre el, dar chiar atunci pământul se despică. Mâini mici, scheletice, se iviră. Sufletele pierdute care construiseră, de-a lungul secolelor, căsuțele din copac. Oasele copiilor se apropiară de șerif.

— Șerifffffule… chicotiră copiii.

Se aruncară asupra lui, mușcând, străpungându-l cu dinții. Șeriful căzu la pământ. Alte brațe se ițiră din pământ și începură să-l tragă în adânc.

Christopher; *ajutor!*

Christopher simți în vânt rugămintea lui David. Ridică privirea și văzu cheia rotindu-se prin aer, mai iute decât putea zbura David. Trebuia să ia cheia în locul lui, dar se simțea prea sleit. I-ar fi trebuit niște brațe infinite. Și niște mâini.

Avea nevoie de copac.

Christopher își dăduse toată puterea mamei lui.

Însă îi rămânea mintea. Christopher închise ochii și lăsă șoapta să-l cuprindă. Atinse copacul, care pulsa ca o inimă. Nu părea să aibă scoarță. Mai degrabă carne.

Am stat aici șase zile.

Christopher împinse șoapta în carnea copacului. Își răsfiră degetele și începu să miște crengile de sus, de la distanță, ca pe niște degete într-o mănușă. Privi cheia, plutind. Cu David Olson după ea. Și umbrele după el. Totul încetini. Aerul. Crengile de deasupra. Cheia se rotea în bătaia vântului. Aproape de vârful copacului. Era acum sau niciodată. Christopher, cu puterea minții, întinse spre cheie o creangă, ca pe un băț de undiță.

Și agăță în aer cheia.

O ținu așa pentru David, care o culese de pe ramură, cu umbrele lângă el. Christopher deschise ochii și-l văzu pe David sus, deasupra copacului.

Însă acolo plutea și omul cel amabil.

— bunĂ, David.

Își coborî ca un trăsnet palma, lovindu-l pe David Olson și făcându-l să se prăvălească din înalt ca un porumbel de lut. David căzu la picioarele lui Ambrose, cu sânge țâșnindu-i din gură și din ochi.

— NU! țipă îndurerată doamna șuierătoare, în vreme ce David scăpa cheia din mână.

Capitolul 134

Cheia căzu pe pământ. Ambrose, îngrozit, văzu cum coboară norii. Îl văzu pe omul cel amabil prin halourile din ochi, pitit în ceață. Omul cel amabil sări prin aer și ateriză fără zgomot. Întinse mâna după cheie. Ambrose îl lovi cu toată furia pe cel care-i răpise fratele. Pe cel care-l torturase cincizeci de ani.

Dar nu se putea pune cu el.

Omul cel amabil îl apucă de brațe și-și înfipse degetele mari în ochii bătrânului. Ambrose simți că trupul îi cedează. Artrita îi pătrunse dureroasă în degete. În spinare. În genunchi. În picioarele amorțite de la tranșee. Ce vindecase Christopher revenise. Era din nou un bătrân orb și neajutorat.

Omul cel amabil întinse mâna după cheie.

Ambrose o auzi pe doamna șuierătoare dând în lături un cerb și trântindu-l la pământ pe omul cel amabil. Ridică trupușorul fratelui său și porni, clătinându-se pe genunchii betegiți, către ușă. Cu o mână slăbită de artrită luă cheia și căută, prin norii care-i întunecau vederea, broasca.

— n-O sĂ O găsești niciodatĂ, bătrânE, îl batjocori vântul.

— Știu cum e să fiu orb, jigodie, răspunse Ambrose.

Degetele sale descoperiră gaura cheii. Vârî cheia și, cu un țăcănit, o răsuci în încuietoare. Deschise ușa și dădu peste…

Lumină.

— Hai, David! țipă.

Cu fratele său în brațe, se năpusti spre lumină. Cu fiecare pas, halourile din ochi îi reveneau. Îi revenea și bucuria în suflet. Își găsise fratele. Și avea de gând să-l salveze. Avea de gând să-l scoată din locul ăsta oribil. Ambrose simți, deodată, că se oprește într-un perete invizibil. Un gard invizibil. Fratele lui îi alunecă din brațe. Se răsuci și-l văzu pe David în picioare, clătinându-se. Disperat.

— Hai, David!

David clătină din cap. Nu.

— Nu poți pleca? întrebă Ambrose.

David dădu din cap a încuviințare. Și începu să-l împingă. Să-l îmbrâncească spre lumină, să-l salveze.

— Cincizeci de ani mi-a luat să te găsesc. Nu te las aici, spuse Ambrose.

David începu să plângă. Se împinse în fratele lui ca într-un trunchi de stejar, însă Ambrose nu voia să se clintească.

— David, oprește-te. N-o să te mai părăsesc niciodată.

Cu blândețe, bătrânul coborî brațele lui David, făcându-l să înceteze cu îmbrâncitul. Îngenunche și-i puse o mână pe umăr. Îi simți lumina lăuntrică.

Privi prin halourile din ochi.

— David… tu te poți duce în rai?

David încuviință.

— Atunci… de ce nu ești deja acolo?

David îl privi țintă.

— Ai rămas pentru mine?

David încuviință.

— M-ai protejat?

David înclină iarăși bărbia. Ambrose se uită în spate, la luminiș. O văzu pe doamna șuierătoare sfârtecată de omul cel amabil. Văzu umbrele și scheletele cățărându-se pe șerif. Îi văzu pe damnați smulgându-l pe Christopher de lângă mama lui și cerbii atacând. Totul era pierdut.

— David, vrei să-i vezi pe mami și pe tati?

David se opri. Știa ce întreabă Ambrose. Băiețelul făcu semn că da.

— Atunci hai, David, zise Ambrose. Să mergem acasă.

Îl luă pe David de mână și porni în fugă spre omul cel amabil. Cu fiecare pas, Ambrose se simțea tot mai mult ca în noaptea aceea, la șaptesprezece ani. Genunchii betegi. Artrita. Cicatricile din război. Durerile și usturimile de tot felul. Se topiră toate. Nu mai exista durere, fiindcă nu mai exista un trup de carne care s-o simtă.

Cei doi frați Olson străbătură în fugă luminișul.

Și-apoi… Impactul.

Îl izbiră cu putere pe omul cel amabil, trimițându-l la pământ, în agonie. Pe pielea lui, ca niște alice, răpăiră

raze de lumină. Atât de strălucitoare, că umbrele se topiră. Cerbii care-o atacau pe mama lui Christopher fură orbiți. Scheletele și cei blestemați fură azvârliți de pe șerif și de pe Christopher, ca un castel din cărți de joc suflat de vânt.

Timpul parcă încetinise. Ambrose deschise ochii. Nu mai avea halourile. Totul era un imens halou. Toată mâhnirea. Grijile. Cincizeci de ani într-o odaie goală. Nu mai erau acum. Își găsise în cele din urmă frățiorul. Acum nu se mai simțea pierdut. Îl văzu, într-o clipită, pe David întorcându-se către doamna șuierătoare. Protectoarea lui. Păzitoarea lui. Femeia care avusese grijă de el în jumătatea de secol cât fuseseră despărțiți. Îi făcu din mână și zâmbi cu dinții din față lipsă. Ea plânse de bucurie văzându-l pe cale să părăsească pentru totdeauna acest loc. David al ei se ducea, în sfârșit, acasă. Cei doi frați Olson se ridicară. Ca două stele. Lumina era mai puternică decât orice văzuse Ambrose până atunci, însă nu-i răni ochii. Luminile pătrunseră în dormitorul lui. Ambrose privi de pe pat și-și văzu frățiorul lângă întrerupătorul electric.

— Hei, Ambrose. Vrei să ne jucăm cu mingea? întrebă David.

Capitolul 135

Christopher privi cum cei doi dispar scânteind, suflați de vânt. Apoi se lăsă întunericul. Codrii se întorceau la viață. Christopher dădu fuga la mama lui, care sângera trântită la pământ. O ajută să se ridice. Ea își lăsă greutatea pe piciorul sfâșiat de cerbi. Christopher o ajută să pășească pe lângă gropile lăsate de schelete, în vreme ce doamna șuierătoare îl apucă pe șerif și-și aruncă brațul lui peste gât, ca un soldat.

Porniră șchiopătând toți patru spre copac.

Ușa se deschise, lăsând vederii lumina. Doamna șuierătoare îl împinse pe șerif înăuntrul trunchiului. Înapoi la viață. Înapoi în lumea reală. Se întoarse apoi spre mama lui Christopher. O privi, lung cât o viață întreagă.

— Du-te!

Mama lui Christopher își purtă fiul în lumină. Christopher se uită în urmă la doamna șuierătoare și, deodată, îl văzu pe omul cel amabil sărind asupra ei. Christopher știa că nu pot să iasă amândoi. Avea de ales între el și mama lui. Așa că o împinse pe ea în lumină.

— Nu! strigă mama lui.

Omul cel amabil îl apucă pe Christopher și-l smunci înapoi în luminiș. Doamna șuierătoare îl atacă. Turbat de furie, omul cel amabil o azvârli cât colo, ca pe o păpușă de cârpe.

— chrisssstopherrrr, zise ei. dacĂ eu nu poT plecA, nu poți nici tu.

Și, cu acestea, îl îmbrânci pe Christopher, lipindu-l cu spinarea de trunchiul copacului.

— mi-Ai luaT toatE animalelE de companiE.

Omul cel amabil încuie ușa și-i flutură lui Christopher cheia pe dinaintea ochilor.

— o sĂ înceP cu tinE.

Băgă cheia în gură și o înghiți. Christopher văzu metalul împungând pielea gâtlejului său. Ușa era încuiată. Cheia dispăruse. Christopher era prins în capcană.

— nU O sĂ pleci niciodatĂ dE pE parteA meA.

Christopher căută o scăpare, dar n-avea încotro să mai fugă. Toate puterile i le dăduse mamei lui. David

nu mai era. Doamna șuierătoare era trecută de la damnați la cerbi. Bărbatul în uniformă de școlăriță scoase la iveală un cuțit. Cuplul pupăcios avea iarăși dinți, acum de două ori mai lungi decât ar fi fost normal. Bărbatul din bușteanul scobit se hlizea ca un copil. Își așteptau rândul.

Christopher se uită în zare și văzu că o lumină domoală începea să se înalțe deasupra copacilor. Răsărea soarele. Ceva avea să se schimbe odată cu răsăritul. Simțea asta de jur-împrejur. Vocile scandau.

Moartea a venit.

Moartea e aici.

Vei muri în ziua de Crăciun.

Christopher văzu cum soarele se ridică dincolo de linia orizontului. Și auzi, deodată, o voce. Una care se distingea de toate celelalte. Ar fi recunoscut oriunde vocea aceea.

Era chiar a lui.

— Te iert, zicea vocea.

— cuM? făcu omul cel amabil.

Christopher se uită la el în lumina răsăritului. Își dădu seama că era un magician care îi făcea mereu pe ceilalți să se uite la o mână, în vreme ce muta lucruri cu cealaltă. Era singura lui putere adevărată.

Christopher își privi mâna. Văzu o sfoară. Invizibilă. O dusese cu el întreaga sa viață. Fără să știe măcar. Nu-i dăduse toată puterea mamei lui, fiindcă puterea lui Dumnezeu nu era omnisciența. Nici omnipotența.

Puterea lui Dumnezeu era iubirea.

— Te iert, zise iarăși.

Christopher se lăsă în genunchi în fața omului cel amabil. Iubea pe oricine. Îi iubea pe toți cei de pe pământ. Pe toți cei din străfunduri. Știa că-i e menit să moară aici, în pădure. Ca omul cel amabil să nu-și dea seama că, pentru a putea să mai iasă, nu trebuia decât să privească în el însuși. Fiindcă înăuntru era afară. Ca să păstrezi puterea, trebuie să o oferi. Nu e nevoie de violență ca să ucizi răul. E nevoie de bunătate!

— Te iert, repetă Christopher.

Omul cel amabil se aruncă asupra lui urlând ca un câine.

— nU mai spunE astA! șuieră.

— Poți să mă omori, zise Christopher. O să iau locul tuturor.

Christopher plecă fruntea, așteptându-și moartea.

— nU tE laS eu sĂ mori! n-OI sĂ scapi îN veci! am încuiaT ușA.

— Nu poți încuia ușa, zise Christopher.

— cuM nu?! râse omul cel amabil.

Christopher surâse și o privi pe doamna șuierătoare. Totul era calm, liniștit.

— Fiindcă nu există nicio ușă.

Christopher întinse brațul și-i atinse ochii. Era foarte ușor s-o vezi în ceilalți și tare greu s-o vezi în tine însuți. Ochii îi erau închiși, cusuți. Christopher rupse firele de pe ochii lui. Se uită la ce-l înconjura acum, la lumina zilei. Luminișul. Cât de mic părea acum. Ca și cum s-ar fi întors la grădiniță și s-ar fi minunat la vederea minusculelor dulăpioare. Umbrele nu erau înfricoșătoare. Erau dovezi ale existenței luminii. Fumul și pucioasa erau doar miraje. Norii, doar niște vapori de apă în baie. Nu trebuia decât să șteargă oglinda.

Nu-i trebuia cheie.

El *era* cheia.

Christopher se răsuci spre omul cel amabil și-l privi cu ochii săi adevărați. Pentru prima dată, îi văzu…

Rău

tatea.

Îl văzu pe diavol. Calm. Neclintit. Gata să se repeadă. Abandonat. Înnebunit. Într-o capcană pe care n-o putea vedea. Era complet singur. Ochii lui erau cusuți. Gura, închisă bine cu un fermoar. Își strângea frânghia în jurul propriului săU gât. Nu făcea decât să se holbeze în reflexia fumului și în oglinzile salE și să le spună nori. Nu era un zeu. Ci un laș.

Christopher își deschise fermoarul care-i lipea buzele. Mișcă din mandibulă și rosti, pentru prima oară, cu voce tare:

— Acum sunt liber.

Christopher lăsă din mână frânghia. Ușa din trunchi se deschise.

— NUUUUU! țipă diavolul.

Copacul se deschise peste tot. Prin despicăturile scoarței izbucni un puhoi de lumină, ca o cascadă. Cerbii și damnații fugiră din calea ei. Cu ochi măriți, înfricoșați. Christopher nu auzi decât două cuvinte din interiorul acestei nebunii. Printre răcnetele lor deznădăjduite.

— Ajută-mă.

Lumina îi absorbi pe toți și-i purtă cu ea ca un torent. Unii plângeau. Alții zbierau. Și, într-o clipă, se făcură nevăzuți. Lăsând-o pe doamna șuierătoare ușurel pe pământ, unde lumina începea deja să o vindece.

Christopher îl privi pe omul cel amabil.

— Te iubesc.

După care îi întoarse spatele și păși în lumină.

***

OmuL ceL amabiL se năpusti pe urma lui. Cu intenții criminale.

— nU tE duci nicĂ…

Goni orbește către lumină, întinzând brațele ca să-l tragă înapoi pe Christopher. Pielea începu să-i ardă când ajunse la gardul invizibil. Împinse în gard cu toată furia sa turbată.

— undE e ușA?

Îl ardea, însă nu se opri. Christopher lăsase o deschizătură. Pe undeva. O simțea. Unde erA? Ar fi putut ieși! își smulse cheia din gâtlej. Încercă să treacă de gard, dar îL ardea. Căută ușa. Unde e? Unde e?

— scoatE-mĂ dE aici!

Simțea, afară, un val de energie proaspătă. Simțea iarba umedă și iarna. puteA ieși! Se împinse într-un ochi de gard, arzându-și pielea ca pe un grătar, și trecu. Era în căsuța din copac din lumea reală. Christopher trânti ușa. eL se uită pe geam la lumea reală. Cu ochi mari, demenți. Libertatea se găsea dincolo de ușă. Alergă într-acolo. Putea să scape!

— acuM sunT libeR! răcni el.

Christopher se propti bine în ușă. omuL ceL amabiL împinse, de cealaltă parte. Sfâșiind lemnul. Cu ghearele și cu dinții. Prins ca un animal în cușcă.

— dați-mi drumuL! dați-mi drumuL!

Șeriful i se alătură lui Christopher. Orașul întreg se puse contra ușii. OmuL ceL amabiL gemu și începu să zgârie sticla ferestrei.

— o sĂ ardeți cu toții!

Văzu, deodată, apă curgând pe ferestre, în șuvoaie groase. Se gândi că-i ploaie, dar nu eL adusese norii. Nu știu ce este, până ce nu trase aer adânc pe nas. Izul de pin și aerul iernatic fuseseră înlocuite cu un alt miros.

De benzină.

O văzu pe mama lui Christopher cum coboară de pe acoperiș spre scară, cu canistra. Avea trei cuvinte imprimate pe-o parte. Compania de Construcții Collins. În mână ținea un chibrit. omuL ceL amabiL flutură din mâini neputincios, zgâriind geamul, încercând să stingă cumva flacăra. Christopher puse palma pe sticlă și șoapta atinse palma omului ceL amabil.

— Acum ești liber, zise.

Mama lui Christopher azvârli chibritul spre căsuța din copac. Diavolul țipă.

Christopher se uită la omuL ceL amabiL fără pic de ranchiună. Fără nimic altceva decât compasiune și iertare. Christopher îi luă mâinile și-i înapoie diavolului tot ce dăduse acesta lumii vreodată. EL era doamna Henderson singură și uitată în bucătărie. EL era Mike cosând gura și ochii fratelui său. EL era Scott și Jenny, care îl îneca. EL bea cât zece pentru doamna Lasko, fără să se sature. EL nu se putea încălzi în curte, în ger, cu Brady Collins sau mama lui. EL era primul părinte care-și abuzase copilul și pe toți copiii de-atunci încolo.

— fĂ sA sE oprească!

Focul pătrunse prin cadrul de lemn. Trecu prin ușă. EL începu să se învârtă înnebunit prin căsuță, ca să scape de arsură. Țipă la toate trei gemulețele. Fiecare cuvânt cu o altă voce.

— sTingE focuL! băiețil buni câștigĂ războiuL. ascult-O pE bunicA!

Și o voce domoală, veche de secole.

— Să ucizi în numele lui Dumnezeu înseamnă să-l slujești pe diavol.

În ochi i se scurse lumină. eL fu orbit. omuL ceL amabiL simți că-l înconjoară lumina. Căsuța din copaci

era o cămașă de forță făcută din lemn. Căldura era prea mare. Doamna șuierătoare îl trase înapoi prin lumină. Înapoi către arborele uriaș din luminișul înecat în sânge.

Diavolul se întorsese în iad.

Aruncă o privire la doamna șuierătoare, care-i luă din mâinile carbonizate cheia. Încuie ușa după ea cu un țăcănit. Apoi își puse iarăși cheia la gât. Nu mai existau uși. Nu mai existau căi de evadare. Nu mai erau cerbi și condamnați pe vecie. Nici umbre.

Erau doar el și ea.

— Ai ieșit de pe stradă, zâmbi ea.

eL o privi. Înfrânt. Umilit. Cu ochii tulburi de furie scăldată în sânge. Sări asupra ei cu toată ticăloșia pe care o avea în inimă. Doamna șuierătoare rămase nemișcată, tăcută. Era împăcată.

— mori! răcni el.

O lovi apoi cât de tare putu, cu toată forța infernului.

***

Ea nu simți nicio durere. Auzi o voce doar. O voce blândă, dulce.

— Vino acasă. Îmi pare rău. Tatăl tău te iubește.

Fratele ei murise pe pământ. Alegerea ei era să moară aici. Doamna șuierătoare se făcu un milion de licăriri. omuL ceL amabiL o văzu pe doamna șuierătoare urcând în Paradis. Pe cer scânteiau stele. Devenim cu toții oceanul. Devenim cu toții stelele.

— Vino acasă, te rog. Ai făcut destul. Tatăl tău îți duce dorul.

Doamna șuierătoare se apropie de casa Tatălui ei. O femeie în toată firea, înghețată în curtea din spate. Bătu la ușă și așteptă ca El să-i deschidă. Simți căldura bucătăriei. Doamna șuierătoare își privi Tatăl. El deschise brațele și o cuprinse la pieptul Său.

— Îmi pare rău pentru ce-am făcut, zise ea.

— Știu că îți pare. Îmi pare rău și mie, zise El.

— Te iubesc, Tată.

— Și eu te iubesc, Eva, răspunse El, sărutând-o pe frunte. Bine ai venit acasă.

Epilog

omuL ceL amabiL se uită în bucătărie, din curtea înghețată. Simțea atâta ură în acel moment, încât i se păru că poate sparge ușa și-i poate ucide pe amândoi. Se năpusti asupra ușii și o izbi.

— vreaU înăuntrU! LăsațI-mĂ sĂ intrU!

Tăcere. Lovi în ușă, repetat, până ce mâinile i se umplură de sânge și de răni. Însă nu-l auzi nimeni. Era în copac, în mijlocul pădurii. Nu putea decât să se uite la stelele acelea căzătoare. Fiecare stea, un soare. Fiecare soare, un suflet. Într-o clipă, toate stelele se făcură nevăzute. Planetele din jurul pământului nu mai aveau lumină.

Și eL era singur.

omuL ceL amabiL se simți, deodată, îngrozit.

Își dădu seama că mai fusese acolo, astfel, de o sută de miliarde de ori.

Fețele se schimbau mereu, însă sfârșitul era același. Dumnezeu îl abandonase în capcana asta. Trebuia să găsească o cale de a-și curma chinul. Privi vastitatea universului și nu văzu decât o celulă de doi metri pe doi. Se uită împrejur, la pereții albi, fără să priceapă că își strângea singur funia. Niciodată n-avea să întindă mâna și să simtă firele care-i țineau pleoapele închise. Niciodată n-avea să simtă fermoarul de pe gură.

— Acum ești liber, spunea vocea.

Doar că eL n-o putea auzi. Putea doar să stea acolo, la carceră. Ținând orașul sub priviri. Căutând următorul copil.

Se uită la ei, în luminiș. Broaștele se trezeau încă, își reveneau din năuceală. Se uitau la căsuța lui din copac cum arde, cum se transformă în fum care dispare în Nori.

Știa că unii aveau să-și înlăture întreaga experiență din minte, socotind-o un coșmar urât. Unii aveau chiar

să se silească să uite totul. Însă El urma să fie acolo mereu. În urechile lor. În vise.

DoamnĂ hendersoN... pssT... doamnĂ hendersoN...

Îi șopti bătrânei la ureche, apropiindu-se într-atât, încât ea crezu că răsuflarea lui e vântul. Se scărpină la ureche, dar fără să-l audă pe el. Era prea concentrată asupra soțului ei, care, uitându-se la copac, își luase soția de mână. Acum, că se sfârșise coșmarul, nu mai voia decât s-o ia într-o excursie la sfârșit de săptămână. Ce bine că ea își făcuse bagajul deja!

Jenny, dragĂ. scotT e încĂ aici. șă-L băgăM la apĂ.

Jenny nu-l auzea însă. Era la loc sigur, în brațele tatălui ei, care o ducea departe de fratele vitreg. Își promise să-l reclame pe Scott la poliție, fiindcă merita dreptate mai mult decât liniște. N-avea de unde să știe că Scott avea să mărturisească totul șerifului, în chiar aceeași seară. Era singura cale ca să nu se mai înece, iarăși și iarăși, în pârâul acela. Să intre în apă.

bradY... omoară-L pE băiatuL acelA... ascult-O pE bunicA

Brady Collins era însă prea ocupat să-și asculte adevărata bunică, ca să dea vocii vreo atenție. Lynn Wilkinson își rugă fiica s-o ierte fiindcă nu-și oprise răposatul soț, după cum și madam Collins îi promise fiului ei că n-avea să-l mai trimită niciodată în curtea din spate.

eddiE... pssT... eddiE... ascult-O pE bunicA.

Ed Specialul își scărpină lobul urechii, apoi se întoarse la ploaia de sărutări și promisiuni de prăjituri și de HBO, *plus* Showtime în cameră, pentru totdeauna. În seara aceea avea să pună la loc arma tatălui său. Avea să se strecoare sub pătură și să se uite la copacul de-afară cu ramurile cocârjate ca un zâmbet întors pe dos. Copacul îl speria și-l făcea să se ducă în camera mamei lui, unde avea să descopere că mama și tatăl lui dormeau iarăși în același pat. Ed Specialul avea să doarmă cu ei în acea noapte și, când închidea ochii, avea s-o viseze pe bunica lui. Pe bunica cea adevărată.

— Sunt foarte mândră de tine, Eddie. Ați câștigat războiul.

omuL ceL amabiL se preumblă prin luminiș, tot mai mânios, în vreme ce copiii ceilalți erau cuprinși de

brațele iubitoare ale familiilor. Îi văzu pe Mike și pe Matt îmbrățișați de cele două mame ale lor. Știu că Mike și Matt vor crește împreună. Că se vor sprijini mereu unul pe celălalt. Matt avea să-și țină fratele sub privirea ochiului său magic. Nimeni n-avea să-i mai despartă vreodată pe cei doi M & M.

ascultă-mĂ...

Îi șopti doamnei Lasko despre senzația minunată, ca de aripi de fluture, pe pielea ei, dar ei nu-i mai trebuia. Asta avea să lase mai mult MerLOT pentru sora Tammy, care își amintea vag că ațipise la muncă și-apoi, nu se știe cum, se trezise la mama dracu' împreună cu doctorul, care socotise că era din pricina unui delir febril cauzat de gripă. Își sună tatăl și-l anunță că va veni acasă de îndată ce ea și doctorul terminau de îngrijit oamenii din oraș.

— Doctorul acela drăguț de care vorbești mereu? glumi tatăl ei.

— Taci, tati.

ascultă-mĂ!

le răcni în urechi, însă ei nu făcură decât să-l scarpine ca pe o iritație și să încheie pacea de care aveau nevoie. Jill și Clark se întoarseră acasă. Bătrâna reveni în cabana de lemn. În acea noapte avea să stea în cameră și să se uite pe fereastră la frumusețea stelelor, strălucind ca razele soarelui pe oglinda râului Ohio. Și avea să-și vadă soțul chemând-o să intre în apă cu el, ca să fie împreună pe veci. Avea să-l revadă curând. Ce băiat frumos era!

jerrY! o sĂ *sE regulezE cu șerifuL, jerrY! târfA îți râdE îN naS!*

Însă nici măcar la Jerry nu mai putea ajunge. După ce răsturnase raiul și iadul ca să-l ademenească aici, nu putea acum decât să-l vadă pe Jerry cum rostește trei cuvinte simple, de fricos…

— La revedere, Kate.

Jerry îl salută din cap pe Christopher. Își luă câștigul de la cazino și se întoarse în Michigan. La Mustang Sally.

DaR dumnzeU e uN ucigaȘ, șerifulE. dumnezeU o s-O omoarE pE femeiA pE carE o iubești…

Șeriful se uită la Kate Reese, plină de noroi și de sânge. Nu mai văzuse pe cineva de-o asemenea frumusețe. Știa că n-o să aibă tot timpul de pe lume, așa că nu voia să mai risipească niciun minuțel. Voia să-și facă amintiri cu ea. Să aibă un copil cu ea. Voia să-și petreacă alături de ea și de Christopher toate sărbătorile și Crăciunurile.

o SĂ tE părăseascĂ, katE. cuM a făcuT soțuL tău.

Kate Reese se întoarse către șerif și-i făcu semn să se apropie și să se alăture familiei. Se gândi, o clipă, la răposatul ei soț. Amintirile îi reveniseră, nu însă și durerea. Se uită la Christopher, atentă și în alertă. Febra lui se dusese. La fel și a ei. Copiii nu plâng la finaluri fericite, iar el n-avea niciodată să învețe asta de la ea. Îl sărută pe șerif. Știa că se va mărita cu el. Că vor fi o familie. Toată lumea are parte de-un final. Numai de ei depinde dacă finalul e fericit ori nu.

sunT cu ochii pE voi.

Îl privi pe șerif cum o sărută pe Kate Reese de rămas-bun și se întoarce la treaba lui, aceea de a-i ajuta pe localnici să revină, fără alte incidente, pe la casele lor. Șeriful își promise că, în acea dimineață, se va duce cu mașina în Erie, Pennsylvania ca să ducă un pic de alinare familiei lui Emily Bertovich. Însă deocamdată aveau nevoie de el chiar aici. omuL ceL amabiL se uită la cum ajută șeriful mulțimea să se împrăștie și s-o pornească spre case. Îl uluia cum reușeau oamenii asta, mereu. Oricât de mare ar fi fost războiul, oricât de sângeroasă bătălia. Broaștele, în cele din urmă, își vedeau de drum. Ca niște semințe dând lăstari în solul unei păduri incendiate. Mereu se întorceau la casele lor.

Uitându-se cu uimire în urmă.

sunT cu ochii pE voi.

Văzu cum întregul orășel părăsește luminișul și o apucă înapoi prin pădurea din Mission Street. EL își privi lumea. Pustie. Tăcută. Copacul căzuse în mijlocul pădurii și nu-i auzise nimeni căderea.

Cu excepția lui Christopher.

Băiatul îl privea țintă.

sunT cu ochiipE tinE, chrisstopheR, zise el.

Christopher privi dincolo de el. La nor. La chip. La luna albastră, la eclipsă. La sfârșitul zilelor. La stelele

străfulgerând pe întinderea cerului. Una. Și încă una. Fiecare dintre ele o fiică. Un fiu. Un suflet. O pată de culoare în ochii lui Dumnezeu.

— Sunt și eu cu ochii pe tine, zise Christopher.

eL o văzu pe mama lui Christopher întorcându-se și privindu-l drept în ochi, cu toată furia raiului.

— La fel și eu, zise.

Își luă apoi băiețelul de mână și ieșiră amândoi din pădure. omuL ceL amabiL mai zăbovi lângă copac o clipă. Căsuța din copac era acum tăciuni. Fumul se ridica în aer și eL se ținu după fum.

Pluti într-un nor, ridicându-se deasupra copacilor. Tot mai sus. Până ce văzu luminișul și copacul, holbându-și mânios ochiul gigantic.

Văzu orizontul. Soarele. Pământul era precum capul pe trupul unui gigant. Oamenii erau niște gândaci forfotindu-i pe față. Se uită peste lume. Pândind. Așteptând. Căutând următorul suflet.

Alunecă peste oraș. Urmând vuietul sirenelor. Văzu o ambulanță gonind pe șosea. Se ținu după ea până la spital și văzu cum brancardierii împing grăbiți targa în sala de operații.

Cât se străduiau doctorii să se joace de-a Dumnezeu, eL pluti pe culoar. Îl văzu pe părintele Tom întins pe un pat. Doamna Radcliffe, la căpătâi, îi ținea mâna. Slavă Domnului că e încă viu, o auzi pe femeie rugându-se. Slavă Domnului că sunt vii cu toții. Mama. Tatăl. Băiatul adolescent. Era un miracol de Crăciun.

Când operația fetei se termină, eL pluti fără zarvă în salon și poposi pe tavan. O urmări cum doarme, adânc și liniștit. Ziua și noaptea întreagă, în vreme ce pământul își vedea de învârtit.

Când se trezi, Mary Katherine dădu cu ochii de lumina puternică de deasupra capului. Își coborî privirea asupra bandajelor și a tifonului care-i înfășurau brațele și tălpile. Își aminti, deodată, accidentul. Coarnele care-o sfâșiaseră. Îi salvase totuși viața lui Christopher. Știa cumva, în adâncul inimii, că băiatul e încă în viață.

Se deschise ușa.

Mary Katherine zări un doctor și o asistentă. Încă vedea ca prin ceață, observă totuși că pe ecusonul

asistentei scria Tammy. În spatele sorei Tammy, îi văzu pe mama și pe tatăl ei, care intrară în cameră însoțiți de Doug. Scăpaseră de la biserică. Coșmarul lor se sfârșise.

— Sunt în rai? întrebă fata.

Asta îi făcu pe toți să râdă.

— Nu, dragă, spuse blând mama ei. Suntem la spital.

— A fost cât pe ce, scumpo, zise tatăl ei. Pentru toată lumea.

Tatăl ei își stăvili lacrimile și luă mâna fiicei sale într-a lui. Mary Katherine se simți deodată cuprinsă de căldură, de parcă ar fi fost acasă, în bucătărie. Doctorul se apropie și începu să-i explice operația, însă Mary Katherine avea încă mintea încețoșată de anestezie. Auzi ici și colo câte un cuvânt, însă era prea atentă la familia ei, *„hemoragie”,* ca să bage prea mult în seamă, *„ruptură”,* altceva. Era doar nespus de recunoscătoare că-i vie. Că e acolo cu cei dragi, cu Doug. Doug cel minunat. Poate că avea să intre și la Notre-Dame până la urmă. Posibilitățile vieții păreau deodată, *„recuperare deplină”,* nenumărate. Mary Katherine închise ochii, pe cale să ațipească, însă simți mâna iubitoare a mamei ei.

— Te ajutăm noi, Mary Katherine, zicea mama ei.

— Așa-i, încuviință și tatăl ei. Suntem implicați în asta cu toții, ca o familie.

— O să fiu și eu lângă tine, Mary Katherine. Nu ești singură, îl auzi și pe Doug.

Mary Katherine nu pricepea. Deschise ochii și-și privi mama.

— Singură cu ce, mami? întrebă.

Mama ei lăcrima de bucurie.

— Au reușit să salveze copilul. Ești tot însărcinată.

eL privi cum vestea schimbă trăsăturile feței ei. O privi cum își îmbrățișează mama. Se uită și la tânărul care-și declară iubirea și promise să crească copilul ca și cum ar fi fost al lui. Îl privi pe tatăl ei, care se întreba ce va fi nepotul lui.

O fiică

Un fiu

Un suflet

După câteva minute, doctorul îi conduse pe culoar, lăsând-o pe Mary Katherine să se bucure de mult-necesara odihnă. Fiindcă, acum, dormea pentru doi. Simți, întinsă pe pernă, o ușoară înțepătură în ceafă, dar o puse pe seama aerului condiționat. Se scărpină și se ghemui sub pătură. Închise ochii și, chiar înainte să adoarmă, auzi, ar fi putut să jure, o șoaptă dulce în ureche.

— Mary Katherine… rosti vocea cea suavă.

Vei naște un Fiu.

MULȚUMIRI

Aș vrea să spun doar, despre toți cei înșiruiți aici, că fără ei n-ar fi existat această carte și că le mulțumesc din toată inima.

Liz, Maccie și Theo Chbosky

Wes Miller

Karen Kosztolnyik

Ben Sevier

Emad Akhtar

Luria Rittenberg

Laura Jorstad

Laura Cherkas

Eric Simonoff

Jeff Gorin Laura

Bonner Kelsey

Nicolle Scott

Ava Dellaira

Randy Ludensky

Jill Blotevogel

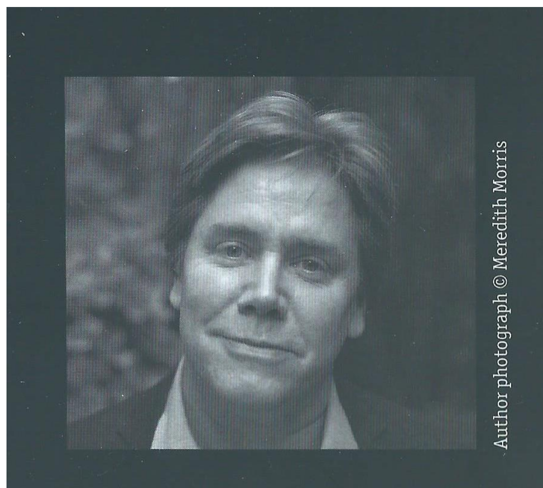
Robbie Thompson

Stacy, John și Drew Dowdle

Fred și Lea Chbosky

Și, în fine…

Emma Watson, care a inspirat finalul filmului *Jurnalul unui adolescent timid,* și Stephen King, care a inspirat totul.

Stephen Chbosky a scris și a regizat ecranizarea romanului său de debut, Jurnalul unui adolescent timid (Trei, 2013), un adevărat fenomen literar. Născut în Pittsburgh, Pennsylvania, Chbosky și-a luat licența în scenaristică la University of Southern California. A lucrat în televiziune și în industria cinematografică, fiind scenaristul musicalului Rent (2005) și unul dintre creatorii serialului Jericho, pentru CBS. Filmul său de debut, The Four Corners of Nowhere, a avut premiera la Festivalul de Film Sundance.

Îl puteți urmări pe Twitter la @StephenChbosky.

„Un roman captivant și tulburător, infuzat cu acea empatie profundă care face ca scrisul lui Chbosky să fie atât de special."

JOHN GREEN

„O capodoperă!"

EMMA WATSON

Hotărâtă să-i ofere o viață mai bună fiului său, Christopher, Kate Reese fuge în toiul nopții din casa pe care o împarte cu iubitul ei abuziv. Cei doi se refugiază în comunitatea foarte unită din Mill Grove, un orășel izolat din Pennsylvania.

La început, pare locul perfect pentru a lua viața de la capăt. Dar, nu după mult timp, Christopher dispare. Vreme de șase zile chinuitoare, nu e de găsit pe nicăieri. În cele din urmă, Christopher iese din pădurea de la marginea orașului. E teafăr, dar schimbat. Acum îi răsună în minte o voce care îi cere să construiască o căsuță într-un copac anume — altminteri, mama lui și toți cei din orășel nu vor mai fi niciodată la fel...

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0727-8

TREI

Table of Contents